

Tình Bất Yếm Trá

Contents

Tình Bất Yếm Trá	2
1. Chương 1: Thực Thuê Bạn Gái	2
2. Chương 2: Gặp Lại	6
3. Chương 3: Phỏng Vấn	10
4. Chương 4: Cứu Người	14
5. Chương 5: Thỏa Thuận	18
6. Chương 6: Hiểu Lầm	22
7. Chương 7: Ngoài Ý Muốn	26
8. Chương 8: Xuất Phát	29
9. Chương 9: Quần Áo	33
10. Chương 10: Trên Đường	37
11. Chương 11: Về Nhà	41
12. Chương 12: Người Nhà	44
13. Chương 13: Câu Đố Xuân	48
14. Chương 14: Thỏa Thuận	52
15. Chương 15: Kinh Ngạc	55
16. Chương 16: Chụp Ảnh	58
17. Chương 17: Ảnh Chụp	61
18. Chương 18: Bị Bỏ	65
19. Chương 19: Tin Nhắn	69
20. Chương 20: Gục	73
21. Chương 21: Nghi Hoặc	76
22. Chương 22: Vợ Chưa Cưới	80
23. Chương 23: Đấu Đá	84
24. Chương 24: Đòi Bền Tranh Luận	89
25. Chương 25: Ôm	92
26. Chương 26: Xem Hết	96
27. Chương 27: Chịu Trách Nhiệm	99
28. Chương 28: Dáng Người	102
29. Chương 29: Suy Nghĩ	107
30. Chương 30: Săn Sóc	111
31. Chương 31: Xót	114
32. Chương 32: Môi Thơm	118
33. Chương 33: Người Yêu	123
34. Chương 34: Bị Đá	127
35. Chương 35: Trái Tim Tan Nát	132
36. Chương 36: Bắt Đầu Theo Đuổi	136
37. Chương 37: Ra Tay	140
38. Chương 38: Bại Lộ	144
39. Chương 39: Đòn Sát Thủ	148
40. Chương 40: Từ Chối	153
41. Chương 41: Cường Hôn	157

42. Chương 42: Chinh Phục	162
43. Chương 43: Ngọt Ngào	166
44. Chương 44: Chút Dầm Chua	170
45. Chương 45: Ngủ Lại	174
46. Chương 46: Thở Lộ Tình Cảm	178
47. Chương 47: Yêu Nhau	182
48. Chương 48: Tiệc Cưới	186
49. Chương 49: Chia Tay	190
50. Chương 50: Giải Thích	195
51. Chương 51: Hiểu Lầm	199
52. Chương 52: Cứu Vãn	203
53. Chương 53: Đánh Cuộc	208
54. Chương 54: Theo Đuổi Lại	211
55. Chương 55: Đau Lòng	215
56. Chương 56: Dùng Thử	219
57. Chương 57: Cải Tạo	222
58. Chương 58: Mặc Cả	225
59. Chương 59: Làm Lành	228
60. Chương 60: Chiều Theo	231
61. Chương 61: Cùng Giường	236
62. Chương 62: Cầu Hôn (1)	239
63. Chương 63: Cầu Hôn (2)	242
64. Chương 64: Kết Thúc	249

Tình Bất Yếm Tra

Giới thiệu

Khi Yến tiên sinh bị đá lần thứ nhất. Tuyệt đối không nghĩ tới mình còn có thể bị đá lần thứ hai***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-bat-yem-tra>

1. Chương 1: Thực Thuê Bạn Gái

Edit: Pthu

Trận tuyết mùa đông đầu tiên thông dong đến chậm, bay lả tả tới hơn nửa đêm mãi tới gần sáng mới ngừng lại dù vẫn vương vấn chưa dứt hẳn. Thành phố Z trầm lắng đìu hiu bị trận tuyết này tẩy trắng rõ ràng, sáng bừng hẳn lên.

Ôn Tửu kéo rèm cửa sổ sát đất có thêu hoa sen xanh trên nền chỉ tơ vàng ra, nhìn ra ngoài từ ban công tầng hai mươi sáu, đập vào mắt là một màu trắng mênh mông vô bờ, ánh mặt trời chiếu rọi nhấp nhô lên

xuống phủ khắp các mái nhà liên tiếp nhau, chợt có ảo giác đó như làn sóng bỗng bồng bềnh giữa biển tuyết.

Đã lâu rồi không thấy một trận tuyết lớn như vậy, trong lòng Ôn Tửu tự nhiên sinh ra một chút vui vẻ nhẹ nhàng và khoan khoái. Đáng tiếc, cảnh tuyết tuy đẹp, đi đường lại thành vấn đề. Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng trước tết âm lịch. Nếu như trận tuyết này chậm thêm một ngày nữa thì tốt rồi, cô có thể rúc ở trong ngôi nhà ấm áp, tay ôm một chén trà nóng, nhìn cảnh tuyết khó gặp này. Đáng tiếc, mọi chuyện trên đời này luôn khó vẹn cả đôi đường.

Trên đường, bất kể là xe buýt hay là xe cá nhân đều nghiêm chỉnh, dè dặt di chuyển về phía trước, kỹ năng lái xe không tốt nên Ôn Tửu lại càng cẩn thận gấp đôi, đi đến cơ quan, đến muộn vừa đúng 15 phút.

Ôn Tửu vội vàng đi vào văn phòng, không ngờ có đồng nghiệp ở cùng phòng kinh doanh là Vu Hoan và Lâm Á tới rồi, hai cô nàng này đang chụm đầu ở cùng một chỗ, nhìn điện thoại, cũng không biết nhìn thấy thứ gì, kích động giống như hai con chim sẻ đi ra ngoài kiếm ăn vào giữa mùa đông, kết quả là tìm được một đồng gạo lớn, hưng phấn ríu rít rít rít.

“Woww, bảy ngày bảy mươi vạn! Tính ra một ngày lương là mười vạn!”

“Thực có tiền nha, chắc chắn.”

Mặc dù Ôn Tửu đã thả nhẹ bước chân, nhưng giày cao gót vẫn phát ra tiếng bước chân lanh lảnh trên sàn nhà bằng gỗ thực, Vu Hoan và Lâm Á đang hưng phấn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ôn Tửu, vội cười hì hì lên tiếng chào hỏi.

Ôn Tửu nhẹ bước về phía trước, mỉm cười hỏi một câu: “Các cô đang kích động cái gì, sắp tăng lương à?”

Vu Hoan lập tức đưa điện thoại cho cô, con người tỏa sáng lấp lánh, kích động nói: “Quản lý Ôn, chị xem cái này đi.”

Ôn Tửu khom người nhìn màn hình điện thoại, một tin tức đập vào mắt cô.

Một đoạn văn không dài nhưng nội dung lại đủ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Vu Hoan và Lâm Á đều chờ phản ứng kinh ngạc của cô sau khi cô đọc xong tin tức, đáng tiếc, sau khi Ôn Tửu đọc xong, chỉ cong đôi môi anh đào màu hồng nhạt, cười mỉm nói một câu: “Hiện nay nhiều thổ hào (*) thật.”

[(*)Thổ hào: chỉ những kẻ tiêu tiền hoang phí một cách ngu ngốc; ngoài ra, còn dùng để phê bình những kẻ vừa có tiền vừa thích khoe khoang.]

Năm hai mươi lăm tuổi, cô đã đảm nhiệm chức vụ quản lý phòng kinh doanh, sở hữu khuôn mặt loli (*) xinh đẹp thuần khiết như nữ sinh trường cấp ba, nhưng tính tình lại điềm tĩnh, lạnh lùng, mang theo một phần vẻ thông dong không sợ hãi dù thái sơn sụp ngay trước mắt cũng không biến sắc mặt. Mặc dù nhìn thấy tin tức khiến cho người ta phải mở rộng tầm mắt như vậy, cô cũng chỉ hơi hột nói cười một câu rồi đứng dậy rời đi.

*Loli: khái niệm trong manga (truyện tranh Nhật), chỉ các bé gái chưa trưởng thành (khoảng 12-13 tuổi), còn giữ nét ngây thơ.

Lâm Á nhìn bóng dáng thướt tha yếu điệu của Ôn Tửu, nhỏ giọng nói: “Chị xem, bạch phú mỹ(*) có khác, đọc được cái tin tức nổ mất như vậy mà cũng không chớp mắt.”

*Bạch phú mỹ: chỉ người con gái có làn da đẹp; khuôn mặt đẹp; vóc người đẹp; tính tình tốt; của cải nhiều; năng lực kinh tế mạnh.

Vu Hoan thấp giọng cười: “Cái tiêu chuẩn bạch phú mỹ của cô cũng quá thấp rồi, chị ta đâu có tiền, không thấy chị ta chỉ có lái một cái xe con không tới mười vạn sao.”

Lâm Á bĩu môi: “Đó là người ta khiêm tốn, cái vòng tay chị ấy đeo vào buổi họp hàng năm năm ngoái đã dư dả để mua một chiếc cayenne(*) đấy.”

[(*) cayenne: Xe Cayenne là một SUV hạng sang của hãng Porsche. SUV là Sport Utility Vehicle- xe thể thao đa dụng. Là các xe có khoang hành lý nối liền với khoang hành khách, có gầm cao, đa số có truyền động 2 cầu.]

Mặc dù lời của Lâm Á là chuẩn xác, nhưng trong lòng Vu Hoan tuyệt đối không tin.

Cô nhớ vào buổi họp hàng năm năm ngoái, Ôn Tửu mặc một bộ sườn xám được cách điệu, kiểu dáng tương đối độc đáo, mặc dù rất xinh đẹp, rất phong cách, nhưng tuyệt đối không phải là nhãn hiệu lớn gì, về phần chị ta có đeo cái vòng tay nào, cô càng không có ấn tượng gì.

Dù sao, ngày thường Ôn Tửu ăn mặc bình thường, lái xe bình thường, chỗ ở lại cũng bình thường, không phải là biệt thự cũng chẳng phải là khu nhà cao cấp, thuê một căn phòng 40 bình(*), ở ngay chung cư Lục Nhân cách công ty không xa. Điều kiện kinh tế như vậy trong mắt Vu Hoan, đương nhiên không được coi là bạch phú mỹ.

[(*) 40 bình = 132 m²]

Chẳng qua, Lâm Á là đồng nghiệp của cô, Ôn Tửu là lãnh đạo của cô, nghi vấn của cô cũng để ở trong lòng, sẽ không tiếp tục tranh luận cùng với Lâm Á.

Thật ra, cho tới bây giờ Lâm Á cũng không cảm thấy Ôn Tửu là người có tiền, mãi đến khi nhìn thấy cái vòng tay ở buổi họp hàng năm, mới phát hiện Ôn Tửu quả thực rất khiêm tốn, khiến cho người ta nhìn không thấu.

Ôn Tửu đi tới hành lang dẫn vào văn phòng, vừa mở cửa ra, một mùi thơm thanh u(*) phả vào mặt.

[(*) thanh u: là tính từ chỉ phong cảnh, đẹp mà tĩnh mịch]

Trên bàn làm việc giả cổ kiểu Trung Quốc có để một chậu cây thủy tiên tươi tốt, thấy tuyết rơi mà nở hoa (*). Nụ hoa màu trắng đậm ra trong đám lá thon dài, mảnh dễ mềm mại màu xanh, nhẹ nhàng tươi đẹp, nở vừa đúng lúc.

[(*) Hoa thủy tiên sinh trưởng vào mùa thu, nở vào mùa đông]

Cô cởi áo khoác lông ra treo ở trên giá áo, sau đó đi đến bên bàn làm việc, mở máy tính lên. Sáng sớm mỗi ngày, công việc theo lệ thường là đọc lướt qua tin tức công bố các công ty mới niêm yết và các chính sách nổi bật trên trang web kinh tế tài chính hôm nay một lần.

Xem xong những tin tức này, cô mở tiêu đề mảng xã hội, mục tin tức trong vùng, đó là tin tức mà Vu Hoan cho cô xem vừa nãy. Cô ở dừng mắt ở hòm địa chỉ email sau cùng, giống như bị đứng hình, rất lâu không thể rời mắt.

Bảy năm rồi, không ngờ được vậy mà anh ta vẫn còn dùng cái địa chỉ này.

Có thật là chung tình như thế không?

Từng chuyện từng chuyện xưa cũ vụn vặt lẻ tẻ tái hiện từ sâu trong ký ức, lặng yên không một tiếng động, thế không thể đỡ, giống như là từng đóa từng đóa hoa sen từ từ, từ từ nở rộ trong một hồ nước yên ả, cuối cùng, khắp hồ ngập tràn hương sen.

Ký ức lan tràn không ngớt, cô đứng dậy pha một chén trà phổ.

Màu đỏ phơn phớt như rượu từ từ dày lên trong chén, một mùi thơm nồng đậm tỏa ra. Cô cầm chén trà đứng ở phía trước cửa sổ, nuốt xuống từng ngụm từng ngụm trà nóng, đè nén từng chuyện từng chuyện xưa cũ này xuống.

Từ từ uống cạn trà trong chén, cô quay người lại, trên mặt đã là bộ dáng bình thản như nước.

Hồ Kim Ba là một hồ nhân tạo được đào ở Tân khu (*), sóng xanh dập dờn, ở giữa có một đảo nhỏ trồng hoa và cây cảnh khắp nơi, bốn mùa đều có hoa nở, là vùng đất đỏ nhất Tân khu, các nhà cao tầng nối tiếp san sát nhau quanh một vòng hồ, toàn là các công ty, xí nghiệp có thực lực nhất thành phố. Toàn bộ tòa nhà quanh hồ đều có tên bắt đầu bằng chữ Kim, người dân thành phố Z cũng quen gọi nơi đây là Kim khu.

[(*)]Tân khu: khu vực mới mở mang trong quy hoạch đô thị]

Trên tầng cao nhất của Kim Đạt Quốc Mậu (*), Thương Cảnh Thiên ngồi ở trên ghế sofa bằng da trong văn phòng, ngón tay thon dài kẹp một tờ báo, chậm rãi đọc:

[(*) công ty thương mại quốc tế Kim Đạt]

“Trong tết Âm lịch, tôi cần gấp một bạn gái, bây giờ dùng bảy mươi vạn tiền mặt để thực thuê bạn gái thời gian bảy ngày. Yêu cầu nữ, dưới 25 tuổi, cao 168cm trở lên, cân nặng khoảng 55 kg, khuôn mặt tươi tắn, bằng cấp chính quy trở lên. Người có ý định thì gửi cách thức liên lạc và ảnh vào địa chỉ email phía dưới, qua vòng phỏng vấn, lập tức trả hai mươi vạn tiền đặt cọc, kết thúc bảy ngày, thanh toán nốt năm mươi vạn tiền mặt còn lại.”

Đọc xong cái rao vặt “Thông báo tuyển người” xôn xao toàn bộ thành phố Z vào buổi sáng ngày hôm nay, Thương Cảnh Thiên nhìn về phía người đàn ông ngồi trên ghế sofa đối diện với ánh mắt ‘sùng bái’: “Yến tiên sinh, cậu ngạo mạn như vậy, người nhà cậu có biết không?”

Yến Luật với bề ngoài xuất chúng, gia cảnh hùng hậu, muốn mẫu bạn gái như thế nào đều có thể nói là không cần tốn nhiều sức, dễ như trở bàn tay, vậy mà lại tiêu tốn bảy mươi vạn tiền mặt đăng báo “thực thuê” bạn gái. Ngoại trừ không thể tưởng tượng nổi và buồn cười, Thương Cảnh Thiên quả thực không thể dâng tặng về mặt gì khác.

Yến Luật mang vẻ mặt không quan tâm, nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu: “Mỗi lần đến ngày tết lại bức hôn bội lần.” Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó, về phần nguyên nhân thực sự, nói ra có chút dài dòng, tạm thời Yến Luật cũng không muốn nói nhiều.

Thương Cảnh Thiên cười hì hì nói: “Yến tiên sinh vừa vẫy tay, đám phụ nữ nhào lên có thể đè bẹp cậu thành tấm ảnh. Còn cần đến thông báo tuyển người? Cậu là phát sốt vì nhiều tiền, hay là phát rồ vì tiền nhiều?”

Thật vất vả mới tóm được một chuyện cười của Yến tiên sinh cao ngạo soi mói (*), Thương Cảnh Thiên sao có thể bỏ qua được cơ hội trêu chọc này, cho dù đã cố gắng kiềm chế, nhưng nụ cười vẫn có chút vô sỉ.

[(*) cao ngạo soi mói: nguyên văn là ngạo kiều quy mao:

Ngạo kiều: có thái độ châm chọc, xỏ xiên người khác, cứng rắn, cao ngạo;

Quy mao: kỹ tính, soi mói, khó chịu, sấm soi từng việc nhỏ từng li từng tí, khiến người xung quanh phát điên, bới lông tìm vết, quá cẩn thận]

Yến Luật đã nhìn anh ta rất lâu rồi, lườm anh ta một cái, mày kiếm tuấn tú nhú lại, mang theo vài phần khí thế không giận mà uy.

Thương Cảnh Thiên không sợ chết tiếp tục trêu: “Cần gì phải tốn công tốn sức mà thuê bạn gái, cậu có thể tùy tiện chọn lấy một người ở trong những người theo đuổi cậu, người khác không nói, chỉ trong công ty của cậu, những cô bé si mê cậu đã quá nhiều rồi.”

Nói đến đây, Thương Cảnh Thiên nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cười he he: “Vị thư ký nhỏ kia của cậu cũng không tệ kia, thường xuyên giả vờ có chút sai lầm để khiến cho cậu chú ý, bộ dáng bán manh (*) rất đáng yêu đấy.”

Yến Luật lạnh lùng nói: “Tôi đã để cô ta về nhà rồi.” Thực xin lỗi, bất kể là ngốc manh hay là ngốc xuân (**), đều không thích hợp làm thư ký của anh.

[(*) bán manh: cố tình tỏ ra ngây thơ.

(**) Ngốc manh: vừa ngốc vừa ngây thơ, khờ khạo;

Ngốc xuân: thực sự đàn ông, vụng về]

Thương Cảnh Thiên phụt một tiếng, phun ra một ngụm trà, “Trời ạ, thật đúng là không hiểu phong tình.”

Yến Luật đan hai tay vào nhau đặt ở trên đầu gối, nói một câu còn không hiểu phong tình hơn: “Tôi thà dùng tiền, cũng không muốn chuốc phiền toái.”

Thương Cảnh Thiên cười thở dài, đối mặt với người đẹp, thương hoa tiếc ngọc còn không kịp, sao nỡ dùng hai chữ “phiền toái” để hình dung. Có một lần anh từng hoài nghi có phải là Yến Luật bị cái gì kích thích rồi không, hay là có cái bóng ma tâm lý gì không, cho nên mới không gần nữ sắc tới nông nỗi khiến cho người ta nghi ngờ khuynh hướng tính dục(*).

[(*)Các khuynh hướng tính dục gồm: dị tính, đồng tính, lưỡng tính, vô tính]

Thương Cảnh Thiên cười hì hì nói: “Cậu có cần tôi giới thiệu một vị bác sĩ tâm lý không?”

Con người Yến Luật chợt lạnh, anh đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế sofa, khom lưng cúi người liếc Thương Cảnh Thiên, Ngọc sơn tương khuynh, sát khí đại thịnh (*).

[(*) Núi Ngọc nghiêng đổ, sát khí hùng hực, ám chỉ anh khom người cực kỳ tức giận như núi Ngọc đang nghiêng sắp đổ ụp xuống]

Thương Cảnh Thiên vội giơ tay đầu hàng: “Được được được, tôi không nói nữa. Vậy cậu muốn thuê bạn gái sao phải để lại địa chỉ email của tôi?”

Yến Luật đứng thẳng người lên, hai tay nhét vào trong túi quần, từ trên cao nhìn xuống Thương Cảnh Thiên, “Bởi vì chuyện này giao cho cậu làm.”

Nụ cười của Thương Cảnh Thiên chợt tắt, bật dậy từ trên ghế sofa: “Liên quan gì đến tôi?”

Yến Luật nhíu mày, tươi cười ngạo mạn mà đáng ghét: “Loại người hoa hoa công tử(*) ăn không ngồi rồi như cậu, loại chuyện tuyển người đẹp này không phải là cậu am hiểu nhất sao?”

[(*)Hoa hoa công tử: Play boy.]

Cậu ta lặng lẽ ném chuyện dở tệ này tới đây, lại còn là tỏ cái vẻ mặt mau mau tạ chủ long ân. Thương Cảnh Thiên xì một tiếng khinh miệt: “Cậu mới là hoa hoa công tử, cậu mới ăn không ngồi rồi. Ông đây đường đường là phó tổng của Cẩm Vinh Thực Nghiệp, trăm công ngàn việc đấy.”

Yến Luật vỗ vỗ vai anh ta, chậm rãi nói: “Chọn xong rồi, gọi điện thoại cho tôi.”

Nói xong, cứ thế quay đầu, xoắn bước đi đến cạnh cửa. Tay đặt trên tay nắm cửa, anh lại ngừng lại, không cho phép không đồng ý mà nói: “Hôm giao thừa tôi muốn dẫn người về quê ở thành phố X, phiền cậu nhanh lên.”

Thương Cảnh Thiên luôn luôn ôn tồn lễ độ, phong lưu phóng khoáng đã không để ý tới hình tượng mà nổi cáu: “Ngày kia chính là giao thừa đấy thẳng khốn!”

2. Chương 2: Gặp Lại

Edit: Pthu Sau khi Hứa Đình Đình nghe Thương Cảnh Thiên nói chuyện một phen, đôi mắt hạnh được phác họa tí mỉ, tròng to đến nỗi con mắt cũng sắp rơi xuống. Sao cô cũng không ngờ được cái tin tức được bàn luận nóng bỏng trên internet cả ngày nay lại là tác phẩm của bạn trai cũ của mình.

Thương Cảnh Thiên cầm một xấp tư liệu dày cộp trong tay, giao cho Hứa Đình Đình, khuôn mặt tuần mỹ lại lười nhác rất nở nụ cười chân thành hiếm có: “Em vất vả rồi.”

Vỗ quýt dày có móng tay nhọn, mặc dù Thương Cảnh Thiên ở trước mặt mọi người mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền, khôn khéo, đen trắng ăn sạch, nhưng chuyện mà Yến Luật căn dặn, cho tới bây giờ anh đều đi làm giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

Hứa Đình Đình hờn dỗi cười: “Sao để cho em phỏng vấn? Trước giờ em lại chưa từng làm loại việc này.”

Được bạn trai cũ gọi tới làm chuyện này, e rằng người phụ nữ nào cũng chịu không nổi, nhưng Hứa Đình Đình lại có thể bày ra một khuôn mặt tươi cười, ngọt ngào ôn nhu giống như tắm qua mật ong, đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất cô có thể ở bên cạnh Thương Cảnh Thiên người đối bạn gái còn nhanh hơn thay áo, làm bạn gái suốt một năm của anh. Cô rất thông minh.

Thương Cảnh Thiên nhìn khuôn mặt nũng nịu xinh đẹp của cô, nửa thật nửa giả cười nói: “Bởi vì, ánh mắt phụ nữ nhìn phụ nữ là soi mói nhất, đặc biệt là người đẹp nhìn người đẹp.”

“Cảm ơn đã khách lệ.” Hứa Đình Đình cười nói tự nhiên, sau đó bĩu môi, nũng nịu thở dài: “Nhưng mà, anh không thấy là bảo em – cô bạn gái cũ đến làm chuyện này, hơi quá tàn nhẫn sao?” Cô ôm ngực, tỏ vẻ ngực bị trúng tên.

Thương Cảnh Thiên nở nụ cười an ủi: “Em suy nghĩ nhiều rồi, không phải là anh muốn thuê bạn gái. Anh bị người nhờ vả, thay một người bạn làm chuyện này.”

Hứa Đình Đình vừa nghe không phải anh, chợt thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, lập tức lại tò mò mà hỏi: “Là ai?”

Thương Cảnh Thiên nghiêm mặt: “xin lỗi em, không thể nói. Nếu như có người hỏi, ngay cả tên của anh, em cũng đừng nói với người khác, anh không muốn kéo theo một đám phóng viên làm chuyện.”

“Oh, em hiểu mà.” Sau khi Hứa Đình Đình tỏ vẻ hiểu ra, lập tức khéo cười đẹp mê người: “Em phỏng vấn, người khác sẽ không thể tưởng tượng được người đứng ở sau màn lại là anh. Bởi vì, không có ai lại bảo bạn gái cũ tới tìm bạn gái mới ỉn.”

Thương Cảnh Thiên gật đầu khen ngợi: “Anh vẫn luôn rất thích sự thông minh của em.”

Hứa Đình Đình cười nói thản nhiên nhưng trong lòng lại chán nản thở dài, chỉ là thích sự thông minh của mình thôi sao? Sống chung một năm, mặc ỉn dùng trăm loại thủ đoạn, anh vĩnh viễn giống như là cách một tầng thủy tinh, ngoài mặt mình giống như nhìn thấu anh, nhưng trên thực tế, bất kể như thế nào mình cũng không thể tiến vào trong lòng anh.

Mặc dù nhìn qua anh giống như một play boy, nhưng thực ra làm việc lại cực kỳ lạnh lùng bá đạo, ở thương trường mạnh vì gạo bạo vì tiền, bạn bè rất nhiều, hơn nữa phần lớn không giàu thì sang. Anh đối với tất cả bạn bè đều rất trượng nghĩa, ra tay hào phóng, bản lĩnh lớn nhất của anh chính là khiến cho bạn cảm thấy trong lòng anh, bạn là người bạn đặc biệt nhất. Thậm chí, Hứa Đình Đình làm bạn gái của anh một năm, cũng không nhận ra rốt cuộc ai mới là bạn tốt nhất của anh. Cho nên Hứa Đình Đình thật sự không đoán ra ai là người nhờ anh thuê bạn gái. Khăng định duy nhất chính là, người hào phóng như thế, xuất thân nhất định không thấp.

Hứa Đình Đình nhìn một xấp tư liệu dày cộp trên bàn, thở dài: “Thật đúng là trọng thưởng chi hạ tất hữu dũng phu (*), không ngờ nhiều người đăng ký như vậy.”

[(*)Trọng thưởng chi hạ tất hữu dũng phu: dưới sự kích thích của phần thưởng lớn, tất sẽ có người dũng cảm nhận nhiệm vụ]

Thương Cảnh Thiên thản nhiên nói: “Có hơn ba nghìn người cùng đăng ký, đây là số còn lại sau khi thư ký Vương sơ tuyển, em chọn lấy mấy người hàng đầu trong đó, gọi đến phỏng vấn một chút.”

“Được.”

Thương Cảnh Thiên lại nói: “Sau khi chọn xong, bảo thư ký Vương đi xác nhận thân phận thực sự, tránh cho ai đó trà trộn lung tung vào, truyền ra ngoài mấy chuyện nhảm nhí.”

Hứa Đình Đình mỉm cười gật đầu: “Được, anh yên tâm.”

Thương Cảnh Thiên buông tài liệu xuống rồi đi. Năng lực làm việc của Hứa Đình Đình anh vẫn rất tín nhiệm, hơn nữa cô lại thông minh, kín miệng, cũng là người phụ nữ duy nhất sau khi chia tay với anh, còn có thể duy trì một loại quan hệ bạn bè.

Hứa Đình Đình nhìn xấp giấy A4 dày dặn kia, bĩu môi, người này đã có tiền như vậy, bên cạnh còn có thể thiếu phụ nữ sao? Huênh hoang đăng báo thuê bạn gái như vậy, lại còn giấu mình không muốn để cho người ta biết thân phận, thật đúng là kiểu người mâu thuẫn rồi rắm.

Phần lớn người tới ứng tuyển đều là sinh viên, mặc dù không biết bộ dạng người đi thuê là như nào, là ai, nhưng công việc lương một ngày mười vạn này quả thực rất có sức hấp dẫn. Thời gian bấy giờ, làm cái

công việc gì có thể kiếm được bảy mươi vạn đây? Có khi có người cả đời cũng kiếm không ra được số tiền nhiều như vậy. Hơn ba ngàn người nhận lời mời, chẳng có gì là lạ.

Nói về mặt nào đó, Hứa Đình Đình còn rất bội phục những cô bé đến ứng tuyển, dám quang minh chính đại chạy theo tiền bạc như thế, ít nhất cũng cảm hơn cô.

Trong lòng cô mặc dù cũng rất yêu tiền, nhưng hồi đó, khi theo đuổi Thương Cảnh Thiên, cho tới bây giờ cô vẫn không dám nói cô tiếp cận Thương Cảnh Thiên là vì tiền của anh, lúc ở cùng anh, từng lời nói, từng hành động lại càng cẩn thận chặt chẽ, không dám để lộ ra tí dấu hiệu yêu tiền nào, thậm chí lúc hai người chia tay, Thương Cảnh Thiên đưa cho cô một tờ chi phiếu, cô đẩy qua đẩy lại mấy lần, mới “bị ép” phải nhận lấy, sau đó mở một quán café ở bên cạnh hồ Kim Ba tên là Trâm Ngư.

Cô xem qua từng tờ từng tờ tư liệu của những người ứng tuyển, nhìn thấy vừa ý thì đánh dấu một cái. Nếu Thương Cảnh Thiên giao chuyện này ỉn, mình cũng sẽ tận tâm tận lực mà đi làm, thực ra còn rất thú vị, có hơi giống như là tuyển người đẹp trong cung thời cổ đại. Trong tay mình nắm quyền sinh quyền sát, gạch một cái, lại có thể là bảy mươi vạn.

Ôn Tửu... Một cái tên rất kỳ lạ. Hứa Đình Đình hơi dừng mắt lại một chút, cầm tài liệu của Ôn Tửu đến gần mắt, ngưng mắt, ảnh chụp chứng minh thư nhân dân cũng có thể chụp đẹp như vậy, rất hiếm thấy.

Sau khi tan làm, Ôn Tửu đi siêu thị. Sắp tới tết âm lịch, người sắm đồ tết trong siêu thị rất nhiều, nhưng tết âm lịch càng ngày càng không có mùi vị năm mới (*) nữa rồi. Ngày mai sẽ chính thức nghỉ, cô dự định mua một chút đồ nhét vào tủ lạnh, như vậy là có thể đủ cho nửa tháng không cần ra khỏi nhà.

[(*) nguyên văn là ‘mùi năm’: chính là bầu không khí cả nhà sum họp vui vẻ, con cháu chúc rượu bề trên, trong hương pháo hoa bay vào mũi, bà mẹ bận bịu làm bánh chẻo cho bữa cơm tất niên, rồi là đi chùa xem múa rồng, ăn kẹo mạch nha, dù quen hay không quen cũng chúc tết lẫn nhau, từng nhà dán câu đối mừng xuân, khắp đường phố treo đầy đèn lồng màu đỏ,...]

Điện thoại ở trong túi áo vang lên, cô lấy ra nhìn, là số điện thoại lạ, liền khách sáo nói một câu “Xin chào”.

Trong điện thoại vang lên một giọng nữ mềm mại, ngọt ngào, rất có ý vị phụ nữ.

“Xin chào, xin hỏi là cô Ôn Tửu phải không?”

Cúp điện thoại, Ôn Tửu cầm di động, đứng im ở trước gian bánh kẹo một lúc lâu. Trong lòng vốn vẫn chưa quyết định, cuối cùng cũng kiên định lại. Có lẽ, đây là ý trời.

Chỗ phỏng vấn, là phòng hội nghị của một khách sạn dành cho thương nhân.

Bước ra khỏi cửa thang máy, trước mặt là một hành lang dài mấy chục mét, phía trên trải một tấm thảm màu vàng nâu dày dặn, dùng kim tuyến thêu từng đóa từng đóa hoa mẫu đơn lớn, giẫm lên hoa mẫu đơn, chậm rãi đi tới, lại có một loại ý vị “bộ bộ sinh liên”. (*)

[(*) bộ bộ sinh liên: từng bước sinh sen, nghĩa là Ôn Tửu có cảm giác khi đi trên tấm thảm thêu hoa như vậy, có cảm giác như mỗi bước mình giẫm lên lại có một bông sen nở dưới chân.]

Trên cái ghế dài bên ngoài phòng hội nghị, có bảy, tám cô gái xinh đẹp tuổi còn trẻ, hiển nhiên cũng là tới ứng tuyển.

Hứa Đình Đình tìm Tiểu Chu – một nhân viên phục vụ trong quán nhà mình tới giúp phụ trách sắp xếp thứ tự phỏng vấn.

Tiểu Chu cho Ôn Tửu một số thứ tự, mời cô ngồi chờ trên ghế dài.

Ôn Tửu ngồi xuống, ánh mắt lảng lảng dừng ở bên ngoài cửa sổ. Lúc nhìn thấy tin tức kia, cô đã biết sẽ có rất nhiều người tới ứng tuyển, cô cũng không nắm chắc mười phần là sẽ được chọn. Nhưng cô cảm thấy Thương Cảnh Thiên lại giữ lại địa chỉ email kia để cô nhìn thấy, đây chính là một loại ý trời mà con người không thể không chế được. Cô ôm một loại cảm giác để mặc cho số phận mà tới đăng ký tham gia, tới ứng tuyển.

Nếu như được chọn thì chính là ý trời khiến cho cô tới đòi lại công lý, nếu như không được chọn thì đó chính là ý trời, bảo cô cứ thế mà buông tay.

Chuyện đã qua bảy năm, giận dữ và hận ý dày đặc đều đã bị thời gian làm hao mòn đi góc cạnh sắc bén, nhớ lại chuyện cũ, chỉ còn lại có sự không cam lòng trĩu nặng.

Vẻ trầm tĩnh và như có điều suy nghĩ của Ôn Tửu rõ ràng khiến cho cô khác hẳn những cô gái khác cùng ngồi trên chiếc ghế dài. Tiểu Chu nhìn không được nhìn cô mấy lần, trong lòng âm thầm đánh giá: một cô gái rất trầm tĩnh, khí chất hơn người, không hề căng thẳng chút nào, bình tĩnh ung dung, quả thực có chút không quan tâm đến chuyện đang diễn ra.

Phỏng vấn cực nhanh, hầu như cứ ba phút đã kết thúc cuộc phỏng vấn một người, rất nhanh, trên ghế dài chỉ còn lại có Ôn Tửu và một cô gái khác.

Cô gái đó có chút hồi hộp, luôn làm động tác hít sâu.

Đột nhiên, cô ấy quay đầu cười cười với Ôn Tửu: “Xin chào, em tên là Hồ Mẫn.” Cô gái đó trẻ tuổi hoạt bát, nhìn qua giống như là một sinh viên, có khuôn mặt ngây thơ mà xinh đẹp, lúc cười hai bên má có má lúm đồng tiền, ngọt ngào vô cùng.

Ôn Tửu cười đáp lại: “Xin chào, chị tên là Ôn Tửu.”

Hồ Mẫn giống như là một con sóc con, xoa xoa lòng bàn tay: “Không biết muốn phỏng vấn cái gì, thật hồi hộp.”

Ôn Tửu bị động tác nhỏ đáng yêu của cô ấy làm nổi lòng dí dỏm, chớp chớp mắt bắt đầu nói đùa với cô ấy: “Đừng căng thẳng, chỉ là nhìn xem người thật có xinh đẹp hơn so với ảnh chụp hay không mà thôi.”

Hồ Mẫn phì một tiếng bật cười, cô nhìn số thứ tự của Ôn Tửu, “Xem ra chị chính là người cuối cùng.”

Ôn Tửu gật gật đầu: “Chúc em may mắn.”

“Cảm ơn cảm ơn, có bảy mươi vạn, sau khi tốt nghiệp em cũng không cần đi làm thuê rồi, tự mình mở một cửa hàng làm bà chủ.” Hồ Mẫn le lưỡi, nụ cười mềm mại đáng yêu, mang theo sự ngây thơ không sợ hãi không rành thế sự.

Đang nói chuyện, đến lượt Hồ Mẫn. Cô ấy cũng không tới ba phút đã đi ra rồi.

Ôn Tửu cười đứng lên: “Được chọn không?”

Hồ Mẫn làm động tác thắng lợi, cười hì hì nói: “Không biết, chờ điện thoại báo tin, chúc chị gặp may.”

Ôn Tửu nói cảm ơn, đi lên phía trước, nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong vang lên một giọng nữ trong trẻo mềm mại.

“Mời vào.”

Đẩy cửa vào, Ôn Tửu có chút giật mình.

Căn phòng lớn không ngờ, trống rỗng, chỉ đặt một cái bàn màu đen cho sắp. Khoảng cách giữa cửa phòng và cái bàn, quả thực có thể dùng từ xa xôi để hình dung.

Phía sau cái bàn, là một cô gái rất xinh đẹp đang ngồi, mái tóc dài cuộn sóng, ở giữa lộ ra cái trán tròn bóng xinh đẹp, có chòm tóc hình chữ V nhỏ nhỏ ở giữa trán. Trên khuôn mặt như hoa như ngọc được khảm một đôi mắt như nước mùa thu.

Ôn Tửu đột nhiên có loại cảm giác kinh diễm, xinh đẹp đi về phía trước, lịch sự gật đầu: “Xin chào. Tôi là Ôn Tửu.”

“Cô Ôn, xin chào, mời ngồi.” Hứa Đình Đình cười đẹp đến mê người, hơi cúi mình, chỉ vào cái ghế sofa ở trước bàn.

Khoảng cách giữa cửa phòng và ghế sofa cũng có chút xa xôi như thế, đây là Hứa Đình Đình cố ý bảo người ta bố trí, như vậy, người ứng tuyển từ cửa đi tới, cô có thể nhìn thấy rõ ràng hình thể và dáng đi của người tới.

Lúc Ôn Tửu chậm rãi đi tới, Hứa Đình Đình không hề chớp mắt nhìn cô.

Ôn Tử mặc một cái áo khoác len cashmere (*) màu trắng dáng rộng giản đơn, chân đi đôi bốt thấp cổ đế bằng làm từ da dê mềm màu cà phê nhạt.

[(*)Cashmere là loại len siêu mềm và cực kì đắt đỏ được tạo ra từ giống dê Cashmere]

Hứa Đình Đình để cho người tới ứng tuyển đi đôi giày đế bằng là có hai mục đích, nhìn chiều cao thực sự, cũng nhìn dáng đi. Đi giày cao gót tới, dáng đi dong đưa rất dễ dàng, đi giày đế bằng có thể đi ra được dáng đi thướt tha xinh đẹp, còn có chút khó.

Ôn Tử bước đi không nhanh không chậm, nhẹ nhàng mềm mại uyển chuyển, tư thế ngồi cũng tao nhã tự nhiên không thể bắt bẻ.

Hứa Đình Đình cảm thấy Thương Cảnh Thiên nói rất đúng, phụ nữ nhìn phụ nữ, sẽ vô cùng soi mói, mà cho dù người đẹp nhìn người đẹp, càng là tìm xương trong trứng. Nhưng cho dù như vậy, Ôn Tử ở trước mặt, cũng không thể không khiến cho Hứa Đình Đình thầm khen một tiếng trong lòng.

Ngũ quan của cô tinh tế mỹ lệ, nhưng sau đó, khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng chính là trên người cô có một loại khí chất đặc biệt, giống như là một chùm tuyết ở trên đỉnh núi viễn sơn, hoặc là, một bụi hoa lan cách một con suối. Thanh lịch, tao nhã, đậm bạc có chút hương vị không ăn khói lửa nhân gian, phụ nữ như vậy, nên coi tiền tài như là cần bã mới đúng, thế mà cô lại vẫn cứ vì bảy mươi vạn tiền mặt mà đến, nhìn người đứng là không thể nhìn bề ngoài.

“Cô Ôn” Cô vừa mới mở miệng, đột nhiên, cửa phòng trong phòng “rầm” một tiếng bị đẩy ra, cùng với nó, một bóng người cao to anh tuấn đi ra từ bên trong.

Hứa Đình Đình giật mình, không ngờ Thương Cảnh Thiên ở căn phòng bên trong lại đột nhiên đi ra, không phải là anh không muốn lộ diện sao?

3. Chương 3: Phỏng Vấn

Vào khoảng khắc đăng ký tên, Ôn Tử đã nghĩ tới khả năng sẽ gặp mặt Thương Cảnh Thiên, nhưng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, đột nhiên như vậy.

Cô kinh ngạc nâng mắt lên, trong ngực thỉnh thoảng một tiếng, giống như là đám pháo hoa đã dự trữ mấy năm cứ thế nổ tung không hề báo trước. Không rực rỡ, không lãng mạn, lặng lẽ đột nhiên, khói thuốc súng tràn ngập.

Thoạt nhìn anh ta đã chín chắn hơn rất nhiều, cũng càng ngày càng phong lưu phóng khoáng. Giữa đôi lông mày tuấn nhã, lơ mơ còn có bóng dáng của sự bướng bỉnh ngang ngạnh lại thêm thờ ơ của thời niên thiếu.

Thời gian bảy năm, dừng lại trong nháy mắt. Cô vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn anh ta, giống như nhìn một người xa lạ. Chỉ là, tay vốn buông xuống ở bên cạnh eo, lặng yên không một tiếng động mà nắm chặt lại, thoáng cái móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay.

Thương Cảnh Thiên không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào Ôn Tử, chậm rãi đi tới.

Hứa Đình Đình kinh ngạc nhìn Thương Cảnh Thiên, cô từng cùng anh lên thăm đồ và tham gia đại hội đấu giá, mặc dù nhìn thấy nữ minh tinh rạng rỡ xinh đẹp tỏa tứ phương, ánh mắt anh cũng chưa từng nóng rực trực tiếp như thế, cho tới bây giờ chưa từng thất lễ như thế.

Ôn Tử ngênh đón ánh mắt của anh ta, tất cả các cơn sóng trong lòng đều bị cô hít thật sâu, đè nén xuống. Tay đang nắm chặt, lặng lẽ duỗi ra.

Thương Cảnh Thiên người cao chân dài, đi vài bước đã đứng ở trước mặt cô.

Cô cao 1m68, dáng người cũng không thấp, nhưng đứng ở trước mặt Thương Cảnh Thiên cao lớn, vẫn lộ ra vẻ nhỏ nhắn ta yếu ớt như trước.

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn anh ta.

“Cô tên là gì?” Thương Cảnh Thiên sầm mặt nghiêm túc, tỏa ánh mắt sắc bén hùng hổ dọa người, nói giọng có chút u ám khàn khàn, chỉ có cách rất gần, mới có thể nghe được ở trong âm thanh cuối cùng nhẹ nhàng lướt qua một tia run rẩy.

“Ôn Tửu.”

Ôn Tửu khiêm nhường trả lời anh ta, vẻ mặt cố ý mang theo một chút rụt rè và xa cách, giống như đối diện chính là một người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt. Nụ cười đúng mực, thanh nhã mà bình tĩnh.

Ánh mắt của Thương Cảnh Thiên giống như một thanh đao lộng lẩy mà sắc bén, quét qua từng tắc từng tắc trên khuôn mặt cô như muốn tách lớp mặt nạ của cô ra. Đáng tiếc, cô không mang mặt nạ, nét mặt vô cùng chân thật, bình tĩnh không gợn sóng, thanh nhã tự nhiên.

Thương Cảnh Thiên lại hỏi: “Tên này là tên thật?”

Ôn Tửu ra vẻ ung dung cười một tiếng: “Đương nhiên. Tôi không phải là nghệ sĩ cũng không phải là nhà văn, cho nên, cái tên này không phải nghệ danh cũng không phải bút danh, là tên thật.”

Thương Cảnh Thiên không chịu buông tha mà hỏi: “Trước kia cô có được gọi bằng cái tên khác không?”

Ôn Tửu lắc đầu cười cười, vô cùng khẳng định: “Không có.”

Thương Cảnh Thiên vẫn như cũ, không từ bỏ ý định, “Thật sự từ khi sinh ra đến nay, cô vẫn dùng cái tên này?”

Ôn Tửu đón ánh mắt của anh ta, giọng nói trong trẻo dứt khoát, như châu như ngọc rơi: “Đúng, tôi vẫn luôn được gọi là Ôn Tửu. Ôn Tửu trong rượu ẩm trăm hoa hùng.”

[(*)Rượu ẩm trăm hoa hùng: là một tình tiết đề cao chữ ‘Nghĩa’ kinh điển trong “Tam Quốc diễn nghĩa”. Ôn Tửu ở đây có nghĩa là rượu ẩm, xem chi tiết tại đây]

Vẻ sắc bén nóng rực bức người trong mắt Thương Cảnh Thiên nhạt dần từng chút từng chút một, anh hít một hơi thật dài, cảm thấy vừa rồi có lẽ là mình có chút xúc động. “Thật có lỗi.” Anh thần nhiên nói một câu, quay người đi vào buồng trong, đóng cửa phòng lại.

Trong buồng, Yến Luật mặc một bộ âu phục màu xám nhạt, đang ngồi trên ghế sofa.

Nhìn thấy Thương Cảnh Thiên hơi tái mặt tiến vào, anh để đôi chân dài xuống, nhướn mày hỏi: “Cậu quen cô ta?”

Thương Cảnh Thiên có chút thất thần lắc lắc đầu: “Có thể là nhận nhầm người.”

Trên vách tường khảm một tấm thủy tinh hình bầu dục, người trong phòng có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở bên ngoài, người bên ngoài lại chỉ có thể nhìn thấy cảnh sen quần thành vòng được khắc họa rất sống động trên tấm thủy tinh.

Thương Cảnh Thiên ngơ ngác nhìn người ở bên ngoài tấm thủy tinh. Có lẽ không phải là cô ấy. Mặc dù mắt rất giống, mặt mũi cũng rất giống. Nhưng vòng eo mảnh mai thon thả như vậy, phong thái thanh u trầm tĩnh như vậy, sẽ không thể là cô bé mập mạp cười ngọt ngào như đường kia được. Cô bé kia tên là Dịch Đường, anh vẫn luôn gọi cô bé là mập mạp, cái địa chỉ dùng mười năm kia, tiền tố là cả ba chữ Đường mập mạp ghép lại.

Sự khác thường và thất thố của Thương Cảnh Thiên khiến cho Yến Luật làm bạn với anh ta nhiều năm, cũng hiểu anh ta rất rõ cảm thấy ngoài ý muốn, cũng cảm thấy tò mò.

Thương Cảnh Thiên vẫn luôn phong lưu không kiềm chế được, cho tới bây giờ chưa từng thất thố trước mặt một người phụ nữ như vậy.

Yến Luật thật sự kiềm nén không được sự nghi hoặc ở trong lòng, bất tri bất giác đứng lên, bắt đầu thực sự nghiêm túc đánh giá người phụ nữ tên là Ôn Tửu này.

Một khuôn mặt thanh lệ thoát tục, mặt mày sạch sẽ sáng sủa, môi mỏng có chút nhếch lên, ngọt ngào trong sáng giống như một học sinh cấp ba, nhưng cặp mắt kia lại tĩnh lặng, lạnh lùng, như kiểu vẽ rỗng điểm mắt, khiến cho cả khuôn mặt thoát khỏi sự ngây thơ.

Yến Luật luôn luôn soi mói, cho nên, mặc dù là thuê bạn gái, cũng nói ra yêu cầu rõ ràng về bề ngoài, chiều cao, cân nặng. Người đàn ông soi mói giống như anh, một phút cũng không muốn làm khổ hai mắt mình, huống chi còn phải ở chung sớm chiều bảy ngày, người đó dù không phải là bạn gái thật sự, cũng phải nhìn vừa mắt, thuận mắt, bởi vì nếu không thì ngay cả hứng thú diễn trò cùng đối phương cũng không có.

Yến tiên sinh ôm lấy ánh mắt soi mói, nhìn chăm chăm vào Ôn Tửu bối mồm mồm một lúc lâu, thật đáng tiếc, không bối ra được cái tật xấu gì, ngũ quan đẹp đẽ không thể bắt bẻ, làn da hoàn mỹ không thể bắt bẻ. Vì thế, ánh mắt soi mói của anh tiếp tục từ trên gương mặt cô đi xuống.

Đúng là người đẹp, thời tiết băng tuyết tràn ngập, để nổi bật dáng người đẹp, mặc cực kỳ ít ỏi, nửa người dưới chỉ vền vện là váy ngắn và một đôi bốt bó sát cao đến gối, cô mặc một chiếc áo khoác ngoài bằng len cashmere màu trắng, kiểu dáng cực kỳ đơn giản, đai lưng cài hơi lệch tôn lên eo thon nhỏ xinh, đôi chân dài thẳng tắp.

Dáng người không thể bắt bẻ, phong cách quần áo đơn giản tao nhã, anh cũng tương đối vừa lòng.

Yến tiên sinh không moi ra được tật xấu, vẫn còn cảm thấy chỗ nào đó có chút không vừa mắt... Anh sờ sờ cằm, nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng tìm ra chỗ có vấn đề, phong thái của người phụ nữ này quá kiêu sa lạnh lùng, vẻ mặt quá bình tĩnh, hoàn toàn không giống như là tới ứng tuyển, mà cứ như là đến thị sát công tác, từ trong xương lộ ra một dòng kiêu ngạo quý phái, khiến cho người ta... không thoải mái.

Ừ, đúng, chính là như vậy.

Cuối cùng cũng tìm được xương từ trong trứng, Yến Luật rất hài lòng mà quay sang, phát hiện Thương Cảnh Thiên vẫn còn như khúc gỗ, ngơ ngác mà nhìn ra bên ngoài, cả người mất hồn lạc vía giống như là Dương Quá xé ruột xé gan đứng ở bên vách núi.

Yến Luật nhíu mày, lại quay đầu nhìn nhìn Ôn Tửu ở bên ngoài, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không phải là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì đó, vậy là sao?

Anh bĩu môi cười cười, mang theo một phần khinh thường, hai phần khó hiểu.

Phòng phỏng vấn bên ngoài sau khi bị Thương Cảnh Thiên cắt ngang, vẫn tiếp tục như cũ. Từ nét mặt của Ôn Tửu không nhìn ra cái gì khác thường, mà Hứa Đình Đình lại càng nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu, cười tươi như hoa.

“Phiên cô Ôn, mang giấy chứng nhận và bằng cấp thư bản gốc cho tôi xem một chút.”

Ôn Tửu lấy giấy chứng nhận và bằng cấp từ trong túi xách ra, hai tay đưa cho Hứa Đình Đình.

Sau khi xác nhận không có sai, Hứa Đình Đình trả lại cho Ôn Tửu, cười nói tự nhiên: “Cô Ôn, nếu phỏng vấn thông qua, sẽ có điện thoại thông báo, nếu không có, vậy thì chính là không thông qua. Chúc cô may mắn.”

“Cảm ơn.”

Cuộc phỏng vấn này quả nhiên đơn giản, không ngờ cô chỉ đùa thôi mà lại đùa đúng, chỉ là nhìn xem có phải bản thân có hấp dẫn hơn so với trên ảnh không thôi, cái này ước chừng là sơ tuyển. Chẳng qua, ngày mai chính là giao thừa, xem ra thời gian chờ đợi này thực rất ngắn.

Ôn Tửu cười nói một tiếng “tạm biệt”, rồi đi ra ngoài.

Thương Cảnh Thiên không hề chớp mắt nhìn bóng dáng cô qua cánh sen quán thành vòng.

Một người, cho dù là gầy đi, phong thái cũng hẳn không thể thay đổi, huống chi là một người đã qua đời bảy năm...

Anh mất hồn lạc vía mà nhìn bóng lưng đang biến mất ở ngoài cửa, điện thoại ở trên bàn vang lên, là Hứa Đình Đình gọi. Mặc dù chỉ cách một bức tường, một cánh cửa, cô cũng không gõ cửa đi vào.

“Cảnh Thiên, phỏng vấn xong rồi, anh cảm thấy ai thích hợp, em sẽ thông báo cho đối phương.”

“Em đi về trước đi, đợi lát nữa anh sẽ gọi điện trả lời cho em.”

Trong điện thoại, giọng nói của Thương Cảnh Thiên có chút khàn khàn.

“Được, em chờ điện thoại của anh.” Hứa Đình Đình thu dọn đồ đạc, xinh đẹp thướt tha mà rời khỏi phòng hội nghị, đi đến trước tấm thủy tinh cảnh hoa sen quần thành vòng, cô thực sự không nhận được sự tò mò, liếc mắt nhìn một cái cực kỳ nhanh. Theo trực giác của cô, trong căn phòng bên trong nhất định không chỉ có một mình Thương Cảnh Thiên, chủ thuê đứng phía sau nhất định là ở trong đó. Cho nên, vừa rồi cô mới không gõ cửa đi vào, mà là bấm điện thoại gọi cho Thương Cảnh Thiên. Đây chính là chỗ thông minh của cô mà Thương Cảnh Thiên thích.

Thương Cảnh Thiên quay đầu hỏi Yến Luật: “Cậu cảm thấy người nào được?” Qua một lúc lâu sau, rốt cục anh cũng tạm thời khôi phục được bình tĩnh.

Trước mặt Yến Luật trải ra bảy, tám tấm ảnh, anh nhìn lần lượt một lần, cuối cùng lại nâng mí mắt lên, hồ hững hỏi lại: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Thương Cảnh Thiên im bật: “...Là cậu tuyển bạn gái, Yến tiên sinh.”

Yến Luật thờ ơ dùng một ngón tay thon dài, tùy ý gầy gầy tấm ảnh, vẽ mặt nhạt nhẽo vô vị, giọng nói soi mói mूर्chi phần: “Đều trông không tệ lắm, không có gì khác biệt.”

Thương Cảnh Thiên vừa tức vừa buồn cười nói: “Yến tiên sinh, cậu bị chứng mù mặt sao?”

[(*)nguyên văn là kiểm manh chứng: hội chứng Prosopagnosia, Face blindness - bệnh mù khả năng nhận diện. Bệnh mù mặt là một căn bệnh xảy ra do chấn thương vùng não phải, bị lão hóa, di truyền hoặc cũng có khi là rối loạn gene, rất nhiều người mắc phải.]

Yến Luật lạnh lùng liếc anh một cái: “Cậu mới mắc chứng mù mặt.”

Ngón tay của Thương Cảnh Thiên lần lượt lướt qua từng người: “Rõ ràng là các người đẹp khác có phong cách khác xa nhau được không? Đây là loại hình lạnh lùng xinh đẹp, đây là loại hình ngọt ngào, đây là loại hình dễ thương, đây là...”

Ngón tay dừng lại ở trên tấm ảnh của Ôn Tửu, anh dừng một chút.

Yến Luật liếc Thương Cảnh Thiên một cái, “Đây là loại hình cậu thích?”

Thương Cảnh Thiên hơi xấu hổ, lập tức theo thói quen dùng nụ cười phong lưu không gò bó che giấu đi: “Cái cô Ôn Tửu này cũng rất không tệ đi.”

Yến Luật nhú mày: “Quá kiêu sa lạnh lùng.”

Thương Cảnh Thiên tức giận mà lườm anh: “Cậu cả ngày vác cái bản mặt như núi băng ở Nam cực, còn không biết xấu hổ ghét bỏ người ta kiêu sa lạnh lùng.”

“Lẽ mừng năm mới phải chọn người nào trông rạng rỡ.”

“Vậy người này?”

“Xương gò má hơi cao, các cụ không thích.”

“Vậy thì người này, vừa cười có hai lúm đồng tiền, rạng rỡ nhất.”

“Nhưng mà cô ta họ Hồ.”

“Họ Hồ thì sao?”

Yến Luật sờ sờ cằm: “Có thể sẽ khiến cho người ta nhớ tới Hồ ly tinh.”

Thương Cảnh Thiên: “...” Soi mói thành như vậy, thật muốn một tát tát chết anh ta.

Anh cắn chặt răng: “Yến Luật cậu đủ rồi đấy.”

Yến Luật duỗi cái chân dài ra, một bộ mặt cổ mà làm. “Được rồi, vậy thì cái cô Hồ Mẫn này. Bảo bạn gái cũ của cậu báo cô ta sáng ngày mai tới ký thỏa thuận.”

Thương Cảnh Thiên nhú mày: “Còn ký thỏa thuận?”

Yến Luật xòe tay ra: “Đó là đương nhiên, bằng không thì cô ta làm được một nửa rồi bỏ đi, kết thúc như thế nào.”

“Một ngày lương mười vạn, còn có người bỏ đi giữa chừng?”

Yến Luật im lặng một lát, nâng mắt nhìn Thương Cảnh Thiên, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy: “Úc Thiên Thiên trở về rồi, cậu cảm thấy có thể hay không?”

Thương Cảnh Thiên ngăn ra: “Chính là...vị hôn thê của cậu?”

Yến Luật lạnh lùng nói: “Tôi không có vị hôn thê.”

Thương Cảnh Thiên cười trên nỗi đau của người khác: “Chẳng trách Yến tiên sinh trả cái giá một ngày lương mười vạn, số tiền này xem ra không dễ kiếm a.”

Yến Luật đứng lên, nhàn nhạt nói một câu: “Nếu như bảy mươi vạn này có thể giải quyết được cái phiền phức cấp cao đấy thì tôi cảm thấy thực sự là vật siêu giá. (*)”

[(*) vật siêu giá: giá trị thực sự của một vật vượt qua giá cả thị trường của nó]

4. Chương 4: Cứu Người

Lúc Ôn Tửu đi vào trong thang máy, mới phát hiện trong lòng bàn tay mình có chút ẩm ướt.

Không nghĩ tới người thuê bạn gái lại thật sự là Thương Cảnh Thiên.

Anh ta đã kích động chạy đến hỏi tên của mình như vậy, xem ra anh ta còn chưa quên chuyện trước kia, không biết anh ta có chọn mình hay không.

Nghĩ vậy, cô bắt tri bắt giác nắm chặt điện thoại ở trong túi áo.

Thang máy dừng ở tầng 1, cửa còn chưa hoàn toàn mở ra, đột nhiên có một người xông vào từ bên ngoài. Ôn Tửu phản ứng rất nhanh, vội lui vào hai bước mới không bị người ta đụng vào. Xông vào chính là một người thanh niên, sau khi ấn nút tầng 26 liền điên cuồng ấn nút đóng cửa, cơ thể lại canh ở cửa ra vào, không đợi Ôn Tửu đi ra ngoài, cửa thang máy cứ thế đóng lại.

Tầng trệt cao nhất của tòa nhà này là tầng hai mươi sáu. Ôn Tửu không thể làm gì khác hơn là theo thang máy lên tầng hai sáu, may là chiều nay cô đã chính thức được nghỉ, không vội.

Người thanh niên ngẩng mặt, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào con số đang nhảy lên trên màn hình, tay trái nắm chặt một cái điện thoại di động, tay phải thì không ngừng bấm phím tầng 26, giống như là như vậy, thang máy có thể nhanh hơn một chút. Từ đầu đến cuối anh ta như là hoàn toàn không phát hiện ra còn có một người trong thang máy.

Thang máy vừa ngừng, lúc cửa mở ra được một nửa, người thanh niên liền lao ra ngoài, điện thoại đụng vào cửa thang máy, rơi xuống kêu một tiếng lạch cạch, vừa vặn rơi ở cửa thang máy, anh ta ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, nhấc chân chạy vội ra ngoài.

Rốt cuộc là có việc gấp gì mà luống cuống như vậy? Thậm chí ngay cả điện thoại cũng không cần nữa.

Ôn Tửu thở dài, khom người nhặt điện thoại lên, đi ra khỏi thang máy.

Lúc này, chỗ cầu thang vang lên một tiếng chửi bậy được gào lên qua một cái loa to.

“Lâm Mậu Sinh thẳng khốn kiếp! Không chết tử tế được! Mày có gan thì đi ra đây, đừng làm rùa đen rụt đầu.”

“Lâm Mậu Sinh, mày không trả tiền, tao sẽ nhảy lầu!”

Người thanh niên đó chẳng biết đã đi đâu, tiếng quát tháo từ trên tầng cao nhất vọng xuống, một tiếng lại một tiếng, khàn cả giọng.

Ôn Tửu nhìn màn hình di động đã rạn vỡ ở trong tay, có loại trực giác, người thanh niên vừa nãy lên tầng cao nhất, nhất định anh ta có quan hệ nào đó với người đang gào thét kia.

Đúng lúc này, cửa của một cái thang máy khác mở ra. Một người bảo vệ lao ra từ bên trong, chạy vào trong lối thoát hiểm. Trong cầu thang vang lên tiếng đối thoại của mấy người:

“Đã báo động rồi, cảnh sát sẽ tới rất nhanh.”

“Gọi xe cứu thương đến đây đi.”

“Vô ích, nhảy xuống từ tầng hai mươi sáu còn có thể cứu sao?”

“Khẩn trương cử người đi tới tầng mười sáu tìm Lâm Mậu Sinh, bảo người của công ty bọn họ nhanh tới xử lý.”

Ôn Tửu chần chờ một chút, theo lối cầu thang thoát hiểm đi lên tầng cao nhất, còn chưa đi ra ngoài, đã nghe thấy một tiếng gào lớn nóng nảy thảm thiết.

“Đừng tới đây, tất cả đều đừng tới đây, bằng không tôi sẽ nhảy xuống!”

Ôn Tửu đứng ở lối ra của cầu thang thoát hiểm, thấy một người đàn ông khoảng bốn, năm mươi tuổi, ngồi ở trên khung sắt của biển quảng cáo cỡ lớn đặt trên mái bằng của tầng cao nhất, hai chân duỗi ra khỏi mái bằng lơ lửng, tình huống vô cùng nguy hiểm, hơi không cẩn thận, là sẽ ngã xuống dưới, độ cao như vậy, tuyệt đối không thể có cơ hội sống sót.

Mấy người bảo vệ không dám đi lên phía trước, lập tức dừng bước. Người thanh niên ở trong thang máy kia đứng trước tấm biển quảng cáo, cách khoảng hơn 10m, nói với người đàn ông kia: “Chú hai, chú đừng xúc động, chú mau xuống đây, có chuyện gì chúng ta cùng nhau giải quyết.”

“Lục Trùng, cháu đừng tới đây, nếu mà đi lên phía trước, chú sẽ nhảy lầu.” Mất của Lục Bình Dũng bị gió của tầng cao nhất thổi vào đổ ập lên, cảm xúc vô cùng kích động.

Đến cửa ải cuối năm, không ít nông dân, công nhân dùng cách thức cực đoan để đuổi theo người nợ lương, trên TV cũng thường xuyên phát tin tức như vậy, Ôn Tửu không ngờ hôm nay mình cũng sẽ gặp phải một màn như vậy. Truyện được đăng tải trên tamvunguyetlau

“Chú hai, chú đừng như vậy, chúng ta đi tìm luật sư, còn có pháp luật.”

“Pháp luật dùng vào mắt, Lâm Mậu Sinh thẳng khốn kiếp, hôm nay không trả tiền ông sẽ chết ày xem!” Lục Bình Dũng khua cái loa to ở trong tay, khàn giọng hét.

“Chú Hai, chú đừng làm loạn!” Người thanh niên tên Lục Trùng kia, căng thẳng đến lạc giọng.

Lúc này, phía sau lưng anh ta vang lên một giọng nữ trong trẻo, linh hoạt mà mềm mại: “Tôi là em gái của Lâm Mậu Sinh, chú có yêu cầu gì cũng có thể nói với tôi.”

Lục Trùng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện chẳng biết từ khi nào, ở phía sau lưng lại có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang đứng. Cô mặc một chiếc áo khoác cashmere màu trắng, tóc buộc lên thành một búi đơn giản, gió ở trên tầng thượng rất to, thổi tán loạn hai bên tóc mai của cô, tôn lên khuôn mặt như tranh, trong trẻo, lạnh lùng mà xinh đẹp.

Ôn Tửu chậm rãi đi lên phía trước: “Anh tôi đi công tác rồi, vừa rồi anh ấy gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi tới xử lý chuyện này. Trước tiên chú xuống trước đã, chúng ta nói chuyện ra nhẽ, tất cả đều có thể bàn bạc.”

Lúc nói chuyện, cô vẫn luôn nhìn Lục Bình Dũng đang muốn nhảy lầu, dùng hết sức để khiến cho giọng nói mềm mại, khiến tổn, ánh mắt bình tĩnh ôn hòa. Nhưng Lục Bình Dũng cũng không hề buông lỏng sự phòng bị, ngược lại kích động gào to: “Cô đừng tới đây! Bằng không tôi sẽ nhảy xuống!”

Ôn Tửu dừng bước ở phía trước Lục Trùng, quay đầu lại đưa cái điện thoại nhặt được lúc nãy cho anh ta: “Đây là điện thoại của anh đi.”

Lục Trùng nhận lấy điện thoại, tâm trạng phức tạp nhìn cô. Em gái của Lâm Mậu Sinh vốn nên là phía đối địch, nhưng giờ phút này chỉ cần chú hai có thể an toàn từ trên biển quảng cáo đi xuống, cho dù là em gái của Lâm Mậu Sinh, anh ta cũng sẽ hết sức cảm ơn.

Mấy người bảo vệ cũng không biết thân phận của Ôn Tửu, còn tưởng thật sự chính là em gái của Lâm Mậu Sinh, cũng bắt đầu khuyên bảo: “Người anh em này, anh đi xuống trước đi, có chuyện gì thì cùng nhau nói.”

“Ngồi ở chỗ đó rất nguy hiểm. Anh muốn cái gì, cứ mở miệng nói với cô gái này.”

Lục Bình Dũng lớn tiếng gào thét: “Không có gì để nói chuyện hết, trước tiên cứ lấy tiền đến đây rồi nói sau! Hai mươi vạn, một xu cũng không thể thiếu!”

“Không thành vấn đề, chú cứ xuống dưới trước đã, bây giờ tôi sẽ đi cùng chú tới ngân hàng lấy tiền.”

Ôn Tửu mở túi xách ra, rút một tờ chi phiếu từ trong ví tiền ra, mềm mỏng nói: “Ở đây có mười sáu vạn, chú cầm lấy trước, còn lại ngày mai anh trai tôi sẽ tự mình đưa cho chú.” Nói xong, cô đưa tờ chi phiếu cho Lục Trùng.

Lục Trùng lập tức la to: “Chú hai, chú xem, cô ta đưa chi phiếu cho cháu, chú mau xuống dưới.”

“Ai biết trong đó có tiền hay không?” Lục Bình Dũng hoàn toàn không tin mọi chuyện sẽ dễ giải quyết như vậy, Lâm Mậu Sinh khát nợ tiền lương, chết cũng không lộ diện, công nhân dưới quyền của anh ta đang sốt ruột chờ tiền về nhà ăn tết, anh ta giống như là con chuột bị kẹt ở trong ống bễ (*), bị bức đến bước đường cùng mới dùng đến cái loại cách thức này để đòi lại công bằng.

[(*) ống bễ: ống bễ còn gọi là ống thổi gió, giống như một cái quạt bép lò thủ công, làm bằng gỗ, người ta sẽ kéo tay cầm ra và đẩy vào để tạo gió.]

“Tôi dùng điện thoại để tra cứu số dư còn lại, chú chờ một chút.” Ôn Tửu lấy di động ra, để chế độ loa ngoài, ấn phím theo giọng nói nhắc nhở ở bên trong, từng bước một mà nhập số thẻ, mặt mã, cho đến khi trong điện thoại báo ra số dư còn lại rất rõ ràng: Mười sáu vạn ba ngàn...

Lục Trùng hô to: “Chú hai, chú xem này, trong tài khoản có tiền, chú mau xuống dưới đi.”

Giờ phút này, trên tầng thượng có không ít quần chúng bị tiếng gào qua loa của Lục Bình Dũng dẫn lên, tất cả mọi người vây quanh phía sau lưng Lục Trùng đều hô: “Mau xuống dưới đi, ông xem người ra cũng đã lấy tiền đưa cho ông rồi.”

“Đừng làm chuyện ngu ngốc, tính mạng còn quan trọng hơn tiền, mau mau xuống đây.”

Lúc này Lục Bình Dũng mới chậm rãi từ trên biển quảng cáo đi xuống.

Trên tầng thượng, chỗ tuyết mỏng đóng thành băng, phía dưới khung sắt của biển quảng cáo được phủ lên những tầng băng dài ngắn không đồng đều, giống như là từng cái dao găm trong suốt, tỏa ra khí lạnh căm căm.

Giọng nói của Ôn Tửu vang lên: “Cẩn thận.” Bước nhanh đi về phía Lục Bình Dũng, Lục Trùng cũng bước nhanh về phía trước.

Lục Bình Dũng cẩn thận mà vượt qua khung sắt, chậm rãi đi về phía mái băng của sân thượng.

Lúc Lục Trùng và Ôn Tửu cách ông ta chỉ có vài bước, Lục Bình Dũng đột nhiên trượt chân, miếng băng mỏng ở trên mái băng đột nhiên vang lên một tiếng “tách” giòn vang, dẫn tới tiếng kinh hô của mọi người, ông ta liên tục bị trượt về phía sau vài bước, mắt thấy một chân sắp trượt xuống rìa sân thượng.

Lục Trùng sợ tới mức sắc mặt thay đổi nhanh, vội vàng đi nắm lấy cánh tay của Lục Bình Dũng, đáng tiếc lại không nắm được.

Ngay vào giây phút chỉ mảnh treo chuông này, Ôn Tửu hành động còn nhanh hơn anh ta, bắt lấy một cánh tay khác của Lục Bình Dũng.

Lục Trùng hoàn toàn không thấy rõ cô hành động như thế nào, Ôn Tửu đã quăng cả người Lục Bình Dũng qua bả vai.

Bịch một tiếng, Lục Bình Dũng bị ném tới trên mặt tuyết của sân thượng, ui da một tiếng, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Mọi người lại kinh hô, ai cũng không thể tưởng tượng được một cô gái thon thả yếu đuối như vậy, có thể phản ứng nhanh nhạy và sức bền lớn trong một khoảnh khắc như thế. Mặc dù Lục Bình Dũng gầy gò thấp bé nhưng cũng là một người đàn ông. Vậy mà lại giống như một món đồ, bị cô quăng xuống mặt đất.

Mà Lục Trùng ở gần ngay trước mắt, tận mắt nhìn thấy một màn này, không có cách nào miêu tả được sự rung động mãnh liệt ở trong lòng, cứ ngây ngốc nhìn Ôn Tửu, trong phút chốc đã quên mất phải đi nâng Lục Bình Dững dậy.

Ôn Tửu khom người hỏi: “Chú không sao chứ?”

Lục Bình Dững khiếp sợ đến tái mặt, căn bản nói không ra lời.

Ôn Tửu thẳng người lên, xoa xoa cổ tay, sau đó thuận tay sửa sang lại mái tóc có chút rối loạn, một chiếc vòng màu vàng đeo trên cổ tay mảnh mai trắng nõn, hơi lấp lánh.

Lục Trùng ngơ ngác nhìn cô, sóng to gió lớn không đủ để hình dung tâm tình pháp phòng của anh ta.

Lục Bình Dững nằm ở trên mặt đất đột nhiên gào khóc lên, ông ta vốn không muốn chết, lúc ông ta cách cái chết một bước gần, ông ta mới cảm thấy vô cùng sợ hãi. Lục Trùng ngồi xổm xuống, ôm lấy vai ông, an ủi ông.

Lúc này, quản lý tài sản của tòa nhà đã dẫn theo mấy vị cảnh sát vội vàng đi lên tầng cao nhất, mấy người bảo vệ giải thích tình huống vừa rồi cho cảnh sát.

Một vị cảnh sát hỏi Ôn Tửu: “Cô là em gái của Lâm Mậu Sinh?”

“Tôi không phải.” Ôn Tửu lấy chứng minh thư của mình ra.

Lúc này, Lục Trùng mới biết được, Ôn Tửu thực sự không phải là em gái của Lâm Mậu Sinh, mà là một người qua đường. Anh ta trả lại chi phiếu cho Ôn Tửu, biết ơn nói: “Thật không biết nên cảm ơn cô như thế nào, cô có thể để lại số điện thoại không?”

“Không có gì.” Ôn Tửu cười cười với Lục Trùng, nhận lấy tấm chi phiếu ở trong tay anh ta bỏ vào túi.

Trong đám người có người cầm lấy điện thoại chụp ảnh, bầu không khí chấn động lòng người vừa rồi chợt dịu đi, tiếng nghị luận trầm thấp liên tiếp vang lên.

Đứng ở bên cạnh cửa cầu thang thoát hiểm, Yến Luật chỉ nhìn thấy một màn cuối cùng, quay đầu nói với Thương Cảnh Thiên: “Đổi thành cô ta.”

Thương Cảnh Thiên lại giống như không nghe thấy lời anh nói, say mê nhìn Ôn Tửu đang nói chuyện với cảnh sát, trong đầu hiện lên một ý niệm: một người, có thể vì luyện nhu đạo mà trở nên gầy đi, thậm chí ngay cả khí chất cũng thay đổi hay không?

Yến Luật đẩy đẩy anh ta: “Hôm nay cậu làm sao vậy? Mất hồn mất vía?”

Thương Cảnh Thiên phục hồi lại tinh thần: “Cậu vừa mới nói gì vậy?”

Yến Luật lướt mắt qua đám người, nhìn bóng dáng thanh lệ kia, gọn gàng dứt khoát nói: “Đổi thành cô ta.”

Mặc dù lạnh lùng, mặc dù trầm tĩnh kiêu ngạo, nhưng khí thế tuyệt đối không thua kém Úc Thiên Thiên là bao. Có lẽ, đây mới là người anh cần.

Sau khi Ôn Tửu rời khỏi tòa nhà này, cũng không lập tức lái xe trở về, mà là men theo con đường đầy tuyết đọng còn chưa tan, đi tới bên hồ Kim Ba. Mặt băng dày giống như là một tấm kính cực lớn, tỏa ra một chút ánh sáng, sáng lấp lánh giống như là viên kim cương nhỏ, nhưng nhìn kỹ, lại không có cái gì.

Một màn rung động lòng người ở trên tầng thượng vừa nãy khiến cho sự giận dữ ẩn sâu ở trong lòng cô nổi lên. Chuyện cũ của bảy năm trước, giống như một bộ phim được mở màn ở trên mặt băng của hồ Kim Ba.

Cô nhắm mắt lại, thở ra một hơi màu trắng thật dài: Thương Cảnh Thiên, bảy năm qua anh sống tốt không? Lúc nhớ về người xưa, trong lòng có một tia hồi hận hay là sám hối nào không?

Cô kim lòng không nổi mà nắm chặt hai tay, phát ra mấy tiếng “rắc” giòn vang.

Trong cơn gió lạnh, cô đứng trong chốc lát, quay người đi đến gara lấy xe, sau đó lái xe từ từ rời khỏi nội thành, chạy về phía viện điều dưỡng ở ngoại ô phía tây.

Một chiếc xe Lincoln lặng lẽ theo sát phía sau cô.

5. Chương 5: Thỏa Thuận

Ôn Tửu hết sức chuyên chú lái xe. Đường đi sau trận tuyết trơn trượt, cô lái xe cực chậm, một tiếng sau, xe dừng lại ở trong viện an dưỡng. Gần đến tết âm lịch, bình thường viện an dưỡng thưa thớt thớt, giờ người đến đây thăm cũng nhiều lên, đại đa số đều mang theo hoa tươi và quà trong tay.

Ôn Tửu lấy quà đã sớm chuẩn bị xong từ trong cốp xe ở phía sau, nhẹ bước lên tầng hai.

Hộ lý Tiểu Lưu đã rất quen mặt cô, nhìn thấy cô, liền chủ động nhận hộp quà trong tay cô, cười nói: “Cô Ôn, gần đây sức khỏe dì Đường cũng không tệ lắm.”

“Gần đây bà ấy ăn cơm có ngon không?”

“Rất ổn, kiểm soát đường máu cũng không tệ.”

“Vất cả cho cô rồi.”

“Đây là chúng tôi phải làm.”

Lúc nói chuyện, Tiểu Lưu đẩy cửa phòng ra, nhẹ giọng nói: “Dì Đường, cô Ôn tới thăm dì.”

Trên xe lăn có một người phụ nữ trung niên mập mạp đang ngồi, tóc ngắn đến tai, hai mắt ngơ ngác nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghe thấy Tiểu Lưu nói chuyện, rất lâu mới rời tầm mắt đến Ôn Tửu. Ánh mắt không có thần thái, lúc nhìn thấy Ôn Tửu, giống như một chút gợn sóng nổi lên trên mặt ao tù nước đọng.

Ôn Tửu đi lên phía trước, sửa sang lại cái chăn ở trên đầu gối của bà, sau đó nắm chặt lấy bàn tay hơi sưng phù của bà.

Đường Quân nâng tay lên, sờ sờ mặt Ôn Tửu: “Tiểu Đường, con lại gầy đi rồi. Đừng có áp lực lớn như thế, thi đại học không đỗ cũng không sao a, mẹ nuôi con.”

Ôn Tửu gật gật đầu, nhẹ nhàng cười đáp lại một tiếng “vâng”.

Đường Quân cứ ngây ngốc như vậy, cả buổi không nói một câu.

Ôn Tửu lấy một quả quýt ra bóc.

Đường Quân lại nói: “Nhớ kỹ đừng đăng ký trường đại học ở vùng khác, ở ngay thành phố này đi.”

“Vâng, con nhớ kỹ rồi.”

Ôn Tửu dịu dàng, thuận theo trả lời. Mỗi lần cô đến, Đường Quân đều nói mấy câu đó, suy nghĩ và thời gian của bà đều dừng lại ở bảy năm trước, mơ mơ màng màng một mực cho rằng Dịch Đường vẫn còn đang học cấp ba.

Có đôi khi Ôn Tửu cảm thấy bà như vậy cũng tốt, mình miễn đối với bà thực ra là một chuyện tàn nhẫn.

Điện thoại trong túi áo vang lên, Ôn Tửu lấy điện thoại ra, phát hiện là số điện thoại báo mình đi phỏng vấn, trong lòng không khỏi hơi nhúc nhích.

Nhận điện thoại, bên trong vang lên giọng nói dịu dàng của Hứa Đình Đình: “Cô Ôn sao? Chúc mừng cô...”

Cô bị chọn rồi. Ôn Tửu vừa nhận điện thoại, vừa nhìn Đường Quân đang ngây ngốc, trong lòng lẩm bẩm nói: dì có muốn cháu đi đòi công bằng không?

Nửa giờ sau, Ôn Tửu lái xe rời khỏi viện an dưỡng.

Thương Cảnh Thiên ngồi ở trong xe Lincoln, không chớp mắt nhìn con xe màu trắng của cô trượt vào trong dòng xe cộ trên đường. Lấy điện thoại di động ra gọi cho thư ký Vương Lỗi.

“Vừa rồi cô ấy gặp ai ở viện an dưỡng?”

“Thương tổng, là một người phụ nữ tên là Đường Quân.”

Chiếc điện thoại ở trong tay Thương Cảnh Thiên rơi xuống, rơi xuống trên đùi anh. Anh cầm lên, ngón tay hơi run run, trong loa điện thoại vang tới giọng nói của Vương Lỗi.

“Thương tổng?”

“Cậu đi thăm dò lai lịch của bà ấy, phải dùng hết khả năng điều tra kỹ càng.”

Giọng nói của Thương Cảnh Thiên cũng bắt đầu trở nên hơi run run. Sao có thể được, một người đã chết bảy năm, vậy mà giống như đã thay da đổi thịt xuất hiện ở trước mắt anh. Sao có thể như thế. Anh đặt tay lên ngực, có loại cảm giác giống như là hít thở không thông, từ từ lấp đầy cả lồng ngực và huyết mạch.

Tư liệu của Ôn Tửu đặt ở trên đầu gối của Thương Cảnh Thiên. Anh đã xem rất nhiều lần.

Cha là Hứa Lập Vĩ, mẹ là Ôn Minh Nguyệt, em trai Hứa Toàn. Bản thân Ôn Tửu tốt nghiệp trường đại học Tài Kinh Chính Pháp (*), sau khi tốt nghiệp vẫn luôn làm việc ở công ty chứng khoán, ba tháng trước được đề bạt lên làm quản lý phòng kinh doanh.

[(*)Đại học Tài Kinh Chính Pháp: Tài Chính - Kinh tế - Chính trị - Pháp luật.]

Vào lúc Hứa Đình Đình thông báo cho những người ứng tuyển tới phỏng vấn, thân phận thực sự của người tới ứng tuyển đều đã được Vương Lỗi kiểm tra, cho nên chỗ tư liệu này không hề giả. Nhưng Thương Cảnh Thiên vẫn khó có thể tin, trên đời này sao có thể có người giống nhau như vậy, hơn nữa trùng hợp như vậy, người mà Ôn Tửu tới viện an dưỡng thăm, là mẹ của Dịch Đường. Bảy năm trước, sau khi Dịch Đường chết, thân kinh của bà không ổn định, vẫn luôn ở trong viện an dưỡng.

Trên đời này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy.

Lái xe nhẹ giọng hỏi: “Thương tổng, bây giờ đi đâu vậy?”

“Đi theo cái xe màu trắng kia.”

Xe của Ôn Tửu cũng không trở về chỗ ở của mình ở Lục Nhân Các, mà là chạy đến Cẩm Tú Hào Đình ở phía đông thành phố. Ở trước cửa của khu đô thị nhỏ, cô hạ cửa kính xe xuống, đưa giấy thông hành cho bảo vệ xem thoáng qua một cái, rồi tiếp tục lái xe đi vào trong. Hiển nhiên, gia đình cô hẳn là ở đây. Đây là tiểu khu có giá nhà tương đối cao của phía đông thành phố, nếu cô ấy có khả năng ở chỗ này, sao lại vì tiền mà đi ứng tuyển làm bạn gái tạm thời của Yến Luật?

Thương Cảnh Thiên càng nổi lên nghi ngờ.

Ôn Tửu đỗ xe ở gara dưới mặt đất, sau khi mở cửa xe ra, lấy hộp quà và một ít đồ tết mua ở trong siêu thị rồi vào thang máy.

Cẩm Tú Hào Đình ngoại trừ một tòa nhà cao hai mươi tầng, bốn căn nhà còn lại được xây dựng theo kiểu châu Âu (*). Xanh hóa của tiểu khu cực tốt, ở trên mảnh đất trống giữa các căn nhà mang kiểu dáng châu Âu và tòa nhà cao tầng, có một vườn hoa rất rộng lớn, bố trí cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước, bãi cỏ, hòn non bộ, cảnh vật thanh nhã độc đáo, đây đúng là hiếm thấy ở trung tâm thành phố tắc tắc vàng này, nhưng bởi vì cách xa công ty, mỗi ngày đều tốn thời gian kẹt xe ở trên đường, Ôn Tửu thực sự đau khổ, liền thuê một căn phòng nhỏ ở Lục Nhân Các cách công ty không xa, chuyển ra ở một mình, nhưng mà cứ cuối tuần đều về đây ở với Ôn Minh Nguyệt.

[(*) Nhà kiểu Âu: nhà 2-3 tầng được xây dựng theo lối kiến trúc châu Âu:

]

Vào lúc này, trong nhà không có ai, ngày mai là giao thừa, nhất định mẹ đang ở siêu thị mua sắm lớn, cha dưỡng Hứa Lập Vĩ là một người cuồng công việc, bình thường không tới bảy, tám giờ tối sẽ không trở về. Gần đây Hứa Toàn nhận một vụ án lớn, ngày nào cũng bận rộn đến chóng vờn lên trời ở phòng luật sư.

Ôn Tửu mở cửa nhà ra, quả nhiên trong nhà im ắng không có người, nhưng có một đôi giày đặt chỗ lối vào, là giày thường của Hứa Toàn. Chẳng lẽ nó ở nhà?

Ôn Tửu đặt đồ xuống, nhẹ nhàng gọi Hứa Toàn một tiếng. Không có ai trả lời, Ôn Tửu liền thay dép lê, lên tầng.

Tầng hai có ba gian phòng ngủ lớn và một gian thư phòng. Phòng của Hứa Toàn ở ngoài cùng. Cửa phòng khép hờ, Ôn Tửu vừa đẩy cửa ra, tức thì giật mình.

Quả nhiên là Hứa Toàn ở nhà, không, nói chính xác là ở nhà vệ sinh. Không khéo là, cửa nhà vệ sinh lại đối diện với cửa phòng, lại càng không khéo chính là cửa nhà vệ sinh không đóng.

Hứa Toàn đang cầm một quyển sách, anh tuần đoan trang mà ngồi ở trên bồn cầu.

Ôn Tửu phụt một tiếng, sau đó huyết sáo.

“Ôn Tửu!” Hứa Toàn then quá hóa giận mà phun ra một tiếng gào như sét đánh, sau đó cửa nhà vệ sinh phát ra một tiếng nổ đất rung núi chuyển.

Ôn Tửu vịn tường, cười cong người.

Cũng may, nhờ ơn quyển sách kia che đi vị trí quan trọng của Hứa Toàn, cô không nhìn thấy hình ảnh trẻ em không nên nhìn. Nhưng cái chân thon dài của nó bị cô nhìn thấy hết rồi, ừm...đường cong thực không tệ đi, chả trách nhiều cô bé thích nó như vậy. Không chỉ trông đẹp trai, ngay cả dáng đi toilet cũng đẹp trai như vậy. Hơn nữa không hề tục tĩu buồn nôn, người ta cầm chính là một quyển sách tiếng anh, không phải là một tạp chí lá cải nào, cũng không phải là tạp chí sắc tình gì, ngay cả đi vệ sinh cũng có đẳng cấp như vậy, ai da, thật đúng là hiếm thấy mà. (Editor: người ta cầm sách tiếng Anh, mình cầm truyện tranh :v)

Ôn Tửu cười cả buổi, Hứa Toàn còn chưa đi ra.

Ôn Tửu xoa xoa cơ mặt nhức mỏi, đi tới gõ gõ cửa, hắng giọng một cái: “E hèm, e hèm, Hứa tiên sinh, vừa đi vệ sinh vừa đọc sách sẽ bị trĩ đấy.”

Không tiếng động.

“Hứa tiên sinh, cậu đang sinh con sao? Sao lâu như vậy?”

Vẫn không có tiếng động.

“Ôi trời, còn xấu hổ sao, chị chả nhìn thấy cái gì nha. Hơn nữa, chỗ đó của cậu chị chưa thấy nha, lúc còn đi mẫu giáo, chị đây còn lau mông cho cậu đấy.”

Rầm một tiếng, cửa nhà vệ sinh mở ra, Hứa Toàn đỏ mặt tới mang tai, trừng mắt nhìn cô: “Ôn Tửu, chị thô lỗ như vậy, em xem tương lai chị gả ra ngoài như thế nào.”

Ôn Tửu cười mỉm khoanh tay, cố ý trêu chọc nó: “O, không phải cậu nói lớn lên sẽ cưới chị sao, ai u, hai năm qua sao không nghe thấy cậu nhắc đến a, haiz, lời của đàn ông quả nhiên là đều không tin được mà.”

Khuôn mặt tuần tú của Hứa Toàn đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu. “Chị có biết con gái phải rụt rè phải nhã nhận phải thanh cao không?”

Ôn Tửu nâng tay lên, duỗi thẳng nắn mặt cậu: “Sao? Chẳng lẽ chị không phải là người phụ nữ hoàn hảo như vậy!”

Hứa Toàn khóc không ra nước mắt, “bà chị” không có quan hệ huyết thống này, bề ngoài là một đại mỹ nhân bằng thanh ngọc khiết, thanh cao hoàn mỹ khiến cho người ta không dám sinh ra ý nghĩ xấu gì, nhưng trên thực tế quả thực là một đại hợp thể của nữ anh hùng, nữ kim cương và nữ lưu manh a... Khi còn bé thường xuyên bị bà chị này đánh, thật vất vả mới lớn lên được, lại thường xuyên bị chị ta trêu chọc, nói ra thực sự là một phen máu và nước mắt a...

“Sao cậu về sớm vậy? Không phải là nói gần đây bận rộn sao?”

Hứa Toàn lúng túng rầm rì: “Em bị tiêu chảy.”

Lúc này, dưới tầng vang lên giọng nói của Ôn Minh Nguyệt.

“Ôn Tửu? Hứa Toàn?”

Ôn Tửu lên tiếng trả lời, nhanh chóng đi xuống tầng, Hứa Toàn cũng theo sau đi xuống.

Ôn Minh Nguyệt xách túi to túi nhỏ đứng ở chỗ lối vào.

Ôn Tửu giúp đỡ bà xách đồ vào trong phòng bếp, lần lượt lần lượt mà sắp xếp tốt.

“Mẹ, có người bạn hẹn con Tết âm lịch này đi Thái Lan du lịch.” Phải đi thành phố X bảy ngày, Ôn Tửu chỉ có thể tìm lấy một cái cớ là đi du lịch, như vậy mới có thể không khiến cho Ôn Minh Nguyệt sinh nghi.

“Cón bé chết tiệt không có lương tâm kia, cũng không cùng mẹ ăn tết.”

“Mẹ, mẹ còn nói sao, cuối tuần nào con cũng trở về với mẹ, làm cho không có thời gian đi nói chuyện yêu đương, thật không dễ dàng mới có một bạn trai rủ con đi du lịch, phát triển một chút khả năng, mẹ còn ghen tị. Hay là, con không đi nữa.”

Ôn Minh Nguyệt vội nói: “Ai u, vậy con nhanh đi đi.”

“Chị ấy cùng một người đàn ông đi du lịch Thái Lan một mình, mẹ, mẹ xác định?” Hứa Toàn đi đến cửa phòng bếp, cự nự nhìn Ôn Tửu, ra vẻ không vui.

“Đánh đàn ông đến răng rơi đầy đất, mẹ sẽ lo lắng cho nó? Bình thường mẹ đều lo lắng cho thằng đàn ông nào ở cùng một chỗ với nó.” Ôn Minh Nguyệt bận sắp xếp đồ đạc, đầu cũng không nâng.

Hứa Toàn tiếp tục than thở: “Mẹ, mẹ quá yên tâm chị ấy rồi.”

Ôn Tửu cố ý trêu cợt: “Mẹ lo lắng chính là cậu nha. Cậu cũng hai mươi tư rồi, nhìn thấy cô bé còn đỏ mặt, làm sao bây giờ?”

Ôn Minh Nguyệt khẽ nói: “Cô bé vừa nhào đến là ngã, trinh tiết khó bảo toàn.”

Ôn Tửu cười phì.

“Mẹ!” Hứa Toàn xấu hổ và giận dữ lên tăng, hai người phụ nữ này quả thực là đáng sợ, lúc đả kích người ta thật sự là vừa đòi trụ lại vừa bạo lực.

Ăn xong cơm tối, Ôn Tửu trở lại phòng, sắp xếp hành lý qua loa, trong điện thoại Hứa Đình Đình báo cho cô, tám giờ sáng ngày mai đến phòng hội nghị phỏng vấn lần trước ký thỏa thuận, sau đó sẽ xuất phát đi thành phố X.

Hôm sau, lúc Ôn Tửu tới phòng hội nghị thì Hứa Đình Đình đã chờ ở bên trong.

Nhìn thấy Ôn Tửu, cô cười nhẹ nhàng nói tiếng chúc mừng Ôn Tửu trước, sau đó cầm một tờ giấy A4 đưa cho Ôn Tửu.

“Cô Ôn đọc thỏa thuận một chút, nếu như không có ý kiến gì khác, sau khi ký tên, bên A sẽ trả hai mươi vạn tiền đặt cọc vào tài khoản ngân hàng của cô Ôn.”

Ôn Tửu cười dịu dàng, “Được, tôi xem trước một chút.”

Thỏa thuận có khoảng mười điều khoản, điều thứ nhất là, bắt đầu từ ngày x tháng x, bên B phải cam đoan ở trong thành phố X bảy ngày, không được rời đi trước thời hạn, nếu không thì bồi thường cho bên A gấp 10 lần tiền đặt cọc.

Quê của Thương Cảnh Thiên ở thành phố X, cách thành phố Z không xa, đi đường cao tốc khoảng nửa giờ thì đến. Mặc dù Ôn Tửu chưa đi đến, nhưng cũng biết đó là một thành phố nhỏ có phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, có núi có sông có suối nước nóng, còn có một ngôi chùa cổ ngàn năm, là một thắng cảnh du lịch của bản tỉnh (*). Cho nên chuyện này không thành vấn đề, Ôn Tửu coi như mình đi du lịch.

[(*)Bản tỉnh : giống như bản địa, bản tỉnh đây là nói tỉnh mà thành phố Z thuộc về.]

Điều thứ hai là, bên B không thể tiết lộ với bất kỳ ai về thân phận của bên A và nội dung bản hợp đồng.

Cái này càng không thành vấn đề, Ôn Tửu mới không có hứng thú tám nhảm với bất kỳ ai chuyện này. Chính cô giữ bí mật chuyện này còn không kịp đây.

Điều thứ ba: Lúc nói chuyện với người nhà, thân thích của bên A, không được hỏi một cách khéo léo về bên A, không được nghe ngóng tình huống của bên A.

Ôn Tửu cười cười, Thương Cảnh Thiên, cái răng cửa của mi là giả, chị đây cũng biết rõ ràng.

Sau các điều khoản lớn, nội dung kế tiếp của thỏa thuận thì có vẻ vụn vặt hơn, ví dụ như:

“Bên B phải đánh răng sau khi ăn xong 3 phút, một ngày ít nhất 3 lần.”

“Bên B phải gội đầu, tắm rửa hàng ngày.”

Ôn Tửu nhìn không được >_< ,=“ a,=“ thương=“ tiên=“ sinh=“ anh=“ yêu=“ sạch=“ sẽ,=“ ngày=“ nào=“ cũng=“ tắm=“ rửa=“ gội=“ đầu=“ đánh=“ răng,=“ anh=“ cho=“ răng=“ người=“ khác=“ đều=“ bản=“ bản=“ thủ=“ thủ=“ không=“ chú=“ ý=“ vệ=“ sinh,=“ còn=“ khiến=“ để=“ thương=“ tiên=“ sinh=“ anh=“ phải=“ liệt=“ kê=“ chuyện=“ tắm=“ rửa=“ gội=“ đầu=“ đánh=“ răng=“ hàng=“ ngày=“ thành=“ một=“ điều=“ khoản,=“ viết=“ lên=“ văn=“ bản=“ bảo=“ người=“ ta=“ tuân=“ thủ,=“>

Lại đọc tiếp, Ôn Tửu lại càng vừa bực mình vừa buồn cười.

“Vào thời điểm cần thiết, có thể bên A sẽ bị ép phải tiếp xúc cơ thể với bên B, nhưng chỉ giới hạn trong nắm tay hoặc ôm, nhưng phải do bên A chủ động, vào lúc bên B ở riêng bên cạnh bên A, bên B không được chủ động có bất kỳ tiếp xúc cơ thể gì với bên B.”

Khóe môi Ôn Tửu hơi vểnh lên, một nụ cười châm biếm như ẩn như hiện, chợt nhàn nhạt lóe lên.

Thương công tử bên ngoài có biệt danh phong lưu phóng khoáng, vậy mà lại lập ra điều khoản ‘giữ mình trong sạch’ như vậy, cứ như là rất sợ đàng gái muốn khiếm nhã với anh ta, a, thật đúng là buồn cười chết người.

Thỏa thuận này hiển nhiên chính là một bản thuyết minh bên A vừa tự luyến vừa sẫm soi.

6. Chương 6: Hiểu Lầm

Ôn Tửu nâng mí mắt lên, ung dung thản nhiên hỏi Hứa Đình Đình: “Xin hỏi bên A là?”

Trên thỏa thuận, bên B viết là Ôn Tửu nhưng bên A tạm thời để trống, vẫn chưa điền tên lên.

Hứa Đình Đình cười trả lời: “Cô Ôn ký tên, sau khi nhận được tiền đặt cọc, sẽ gặp mặt vị tiên sinh kia.”

Ôn Tửu cười cười, lúc Thương Cảnh Thiên còn trẻ thì đã bụng dạ rất sâu, làm người khôn khéo, trải nghiệm trên thương trường mấy năm nay nên trở nên càng cẩn thận hơn, người này không đến giây phút cuối cùng, bên B không ký thỏa thuận thì sẽ không biết rõ bên A là ai. Khí thế giữ bí mật đến khoảnh khắc cuối cùng mới vạch trần khăn che mặt của người đi thuê thần bí thật đúng là khiến cho người ta... ê rằng a.

Nhưng mà, từ một vài phương diện Ôn Tửu đã xác nhận được bên A đứng ở sau màn chính là Thương Cảnh Thiên. Địa chỉ email để lại cho người ứng tuyển chính là của anh ta, bảo cô bạn gái cũ Hứa Đình Đình này tới che chắn phỏng vấn thay, chính anh ta trốn ở trong phòng trong, tự mình quan sát người ứng tuyển, què quán ở thành phố X. Ngoại trừ anh ta, còn ai vào đây nữa.

Ôn Tửu lại cẩn thận đọc thỏa thuận một lần nữa rồi ký tên, cũng ghi số tài khoản ngân hàng của mình vào chỗ tương ứng.

Hứa Đình Đình nhận lấy tờ thỏa thuận, rồi gọi một cú điện thoại, sắc mặt mềm mại, giọng nói nhỏ nhẹ nói: “Cảnh Thiên, cô Ôn đã ký tên.”

Ôn Tửu nghe được hai chữ “Cảnh Thiên”, trong lòng càng xác định không thể nghi ngờ, bên A này chính là Thương Cảnh Thiên.

Hứa Đình Đình dùng di động chụp ảnh số tài khoản ngân hàng kia rồi gửi đi, sau đó ngược mắt, thản nhiên cười nói với Ôn Tửu: “Tôi đã gửi số tài khoản đi rồi, đợi chút nữa mời cô Ôn kiểm tra lại số dư tài khoản của mình.”

“Cảm ơn.” Ôn Tửu vừa dứt lời không bao lâu, chợt nghe thấy điện thoại di động của mình vang lên một tiếng, là tin nhắn thông báo của ngân hàng.

Quả nhiên thần tốc.

Cô xác nhận số tiền rồi ngược mắt nhẹ nhàng cười: “Tôi đã nhận được.”

Hai mươi vạn vào tài khoản, trên khuôn mặt thanh lệ của Ôn Tửu vẫn là nụ cười bình tĩnh thản nhiên như trước, không hề có thụ sủng nhược kinh và mừng rỡ như điên, quả thực bình tĩnh đến mức khiến cho Hứa Đình Đình có chút tức giận.

Nếu có người cầm bảy mươi vạn đưa cho cô, cho dù cô cố nén, cũng không có cách nào nhịn được loại vui sướng phát ra từ nội tâm, nhưng mà Ôn Tửu quả thực là không có biểu cảm mừng như điên, yên lặng không màng danh lợi quả thực giống như là bảy mươi vạn không phải là tiền.

Nếu như không phải vì tiền, cô ấy đến ứng tuyển làm bạn gái người ta làm gì? Rảnh rỗi nhàm chán tiêu phí ngày nghỉ? Hay là lòng tò mò làm hại, muốn đi nhìn xem ông chủ lắm tiền là ai?

Hứa Đình Đình cảm thấy những khả năng này đều không lớn, cho nên cô cho rằng là khả năng diễn xuất của Ôn Tửu quá tốt, có thể hỉ nộ không lộ giống như Thương Cảnh Thiên vậy.

Nhưng mà Thương Cảnh Thiên cũng có lúc thất thố, ví như, khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy.

Nghĩ đến một màn ngày hôm qua, Hứa Đình Đình càng nghĩ càng cảm thấy Ôn Tửu ở trước mặt giống như là một điều bí ẩn.

Rõ ràng Thương Cảnh Thiên đã bảo cô gọi điện thoại cho Hồ Mẫn, lúc Hồ Mẫn nhận được điện thoại, sự mừng rỡ như điên kia quả thực cách đường dây điện thoại rồi mà cô còn có thể cảm nhận thấy. Nhưng mà sau đó không bao lâu, cô lại nhận được điện thoại của Thương Cảnh Thiên, bảo cô hủy bỏ Hồ Mẫn, ngược lại gọi điện thoại cho Ôn Tửu.

Rốt cục trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, khiến cho ông chủ sau lưng Thương Cảnh Thiên tạm thời thay đổi ý định, Hứa Đình Đình thật sự rất tò mò, nhưng Thương Cảnh Thiên không nói, cô cũng thông minh không hỏi.

Hứa Đình Đình cầm một phong thư dán kín đưa cho cô, ôn nhu cười nói: “Đây là địa chỉ và số điện thoại của vị tiên sinh thuê bạn gái kia, mời cô Ôn đi qua đó bây giờ, chúc cô Ôn mọi thứ thuận lợi, Tết âm lịch vui vẻ.”

Ôn Tửu nhận phong thư, cũng lễ phép cười đáp lại: “Cảm ơn.”

Nhận hai mươi vạn tiền đặt cọc, tiếp đó là công việc một ngày mười vạn tiền lương, trong khi sớm chiều ở chung, vô cùng có khả năng câu được đại gia, vậy mà Ôn Tửu lại điềm tĩnh như thế, Hứa Đình Đình lại hoài nghi không phải là khả năng diễn xuất của cô siêu quần, mà là liệt dây thần kinh ở mặt.

Trong lòng ghen tị đến ứa ra vị chua, trên mặt Hứa Đình Đình vẫn nở nụ cười chúc mừng, tự nhiên, hào phóng vươn tay: “Tôi tên Hứa Đình Đình, quán café Trầm Ngư bên hồ Kim Ba là tôi mở, cô Ôn có thời gian, hoan nghênh đến ngồi một lát. Hy vọng có thể làm bạn với cô Ôn.”

Ôn Tửu vươn tay bắt tay cô ấy, cười nhẹ nhàng gật đầu: “Được, có thời gian nhất định tôi sẽ đến. Hẹn gặp lại, cô Hứa.”

“Hẹn gặp lại, chúc cô may mắn.”

“Cảm ơn.” Ôn Tửu mỉm cười rời đi.

Hứa Đình Đình đưa mắt nhìn theo của bóng lưng cô ấy, trực giác cho biết cô gái tên Ôn Tửu này cũng không đơn giản. Nếu cô ấy cũng có đủ năng lực, có sức hấp dẫn, cũng có sự quyết đoán, thời gian bảy ngày không phải không có khả năng chuyển từ bạn gái được thuê thành bạn gái chính quy. Cho nên Hứa Đình Đình khôn khéo nhanh nhẹn rất sẵn lòng kết bạn với cô gái này, thêm bạn bè thêm đường đi (*). Sau khi ở bên Thương Cảnh Thiên, cô linh hội sâu nhất được điểm này.

[(*)Thêm bạn bè thêm đường đi: ý muốn nói sẽ thêm một người giúp đỡ khi mình gặp khó khăn.]

Vào thang máy Ôn Tửu mở phong thư ra, bên trong có một tờ giấy ghi chép, trên đó viết một hàng chữ mạnh mẽ hữu lực bằng bút máy, là một địa chỉ và một số điện thoại.

Nhìn mấy chữ ‘Dinh thự Khuynh Thành’ hàng địa chỉ, Ôn Tửu trầm nghĩ, ‘sống ở chỗ này, Thương Cảnh Thiên còn rất có tiền nha’. Đây là khu nhà ở đắt giá nằm ở khu sườn phía đông của hồ Kim Ba, bởi vì chính

sách điều tiết bất động sản không cho phép xây dựng loại biệt thự sang trọng đắt tiền này ở trong thành phố. Cho nên giá nhà ở đây cao bất bình thường.

Mười lăm phút sau, Ôn Tửu lái xe đến cổng lớn của dinh thự Khuynh Thành, bảo vệ mặc dù lễ phép khách khí, nhưng lại rất đề phòng, sau khi gọi điện cho chủ nhà xác định thân phận của khách xong mới cho đi.

Ôn Tửu dừng xe ở trong ga ra, sau đó mang theo một vali hành lý xinh xắn, đi tới biệt thự thứ hai ở sườn đông dựa theo địa chỉ trong phong thư.

Thời tiết đẹp, bên trên mặt cỏ phủ một lớp tuyết chưa tan, bằng phẳng giống như một cái thảm nhung màu trắng, dọc theo lan can sắt nghệ thuật, trồng một loạt hoa hồng Bulgaria cao lớn. Ở chỗ gần mái hiên lại còn trồng một gốc cây hoa mai, đứng một mình ở trong tuyết, cực kỳ phong nhã.

Ôn Tửu đẩy cổng sắt đi vào, lên bậc thang bấm chuông cửa, một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi ra mở cửa, thân thiết cười nói: “Cô Ôn, mời vào.”

“Xin chào.” Ôn Tửu mỉm cười chào hỏi, nhẹ bước vào trong phòng.

“Cô Ôn, mời.” Cô Lưu lấy ra một đôi dép lê bằng da dê mới tinh, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh chân Ôn Tửu.

Ôn Tửu nói cảm ơn, ở cửa trước đổi giày, kéo quai vali của mình tựa vào cạnh tủ giày, sau đó đi theo cô Lưu vào phòng khách.

Cả căn phòng đều trang trí, bày biện theo phong cách kiểu Trung Quốc rất truyền thống. Bình phong ngăn cách, đồ nội thất bằng gỗ lim vàng, tranh chữ treo trên tường, cùng với đồ sứ đồ ngọc đặt trong đa bảo cách(*), đều để lộ ra hương vị cổ kính nồng đậm.

[(*) Đa bảo cách: dạng tủ đứng chia thành nhiều ngăn để đồ, không có tấm gỗ phía sau]

Nhìn thấy căn phòng khách như vậy, lại nghĩ tới Thương Cảnh Thiên phong lưu thời thượng, Ôn Tửu không khỏi cảm thấy than thở trong lòng, thời gian quả thực là một cái búa lợi hại, thay đổi sở thích của Thương Cảnh Thiên nhiều như vậy.

Ly kinh phản đạo(*), Thương Cảnh Thiên phong lưu phóng khoáng, vậy mà lại thiết kế căn nhà thành như vậy, thật đúng là khiến cho cô không thể tưởng tượng được. Nhưng nghĩ lại, thời gian bảy năm, chính mình cũng đã thay đổi nhiều như vậy, huống chi là anh ta.

[(*) Ly kinh phản đạo: là thành ngữ, tạm hiểu là đi ngược, làm trái với vị trí, hành vi bên ngoài. Trường hợp này, có thể hiểu Thương Cảnh Thiên vốn phong lưu phóng khoáng, nên trang trí nhà cửa hẳn là sẽ theo phong cách hiện đại, cổ kính như vậy ngược với phong cách bên ngoài của Thương Cảnh Thiên.

“Cô Ôn, mời ngồi. Hoan Hoan, khách tới rồi.”

Ôn Tửu đi đến phía trước ghế sofa mới phát hiện, trên ghế sofa rộng rãi như cái giường có một cô bé khoảng bốn, năm tuổi đang nằm, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn khuất sau cái lưng ghế sofa và đệm dựa, nên vừa rồi cô hoàn toàn không phát hiện ra ở đây còn có một đứa trẻ.

Cô bé có một khuôn mặt giống hệt như thiên sứ, cực kỳ xinh xắn, đáng tiếc lại có chút không lễ phép. Nhìn thấy khách tới chơi, cũng không biết đứng dậy chào hỏi, vẫn nằm nguyên trên ghế sofa, tự mình nghịch rubic dây(*) trong tay, giống như không trông thấy cô.

[(*) Rubic dây]

“Hoan Hoan ngoan, phải lễ phép với khách.” Cô Lưu ngượng ngùng cười cười với Ôn Tửu: “Đứa nhỏ vừa mới ngủ dậy, vẫn còn đang cấu kính. Mời cô Ôn ngồi, tiên sinh sẽ lập tức xuống đây.”

Ôn Tửu nhìn cô bé, giật mình, chẳng lẽ đây là con gái của Thương Cảnh Thiên?

Nhưng bên ngoài không nghe thấy tin tức anh ta kết hôn a, chẳng lẽ đây là con rơi? Bởi vì mẹ đứa nhỏ không thể gặp người, cho nên thuê một cô bạn gái mang về nhà báo cáo kết quả công tác?

Ý nghĩ này của cô tự xuất hiện ở trong đầu, dọa Ôn Tửu nhảy dựng, nhưng lại giống như mọc rễ, càng nghĩ lại càng cảm thấy không có gì là không thể.

Năm nay anh ta hai mươi tám rồi, có cô con gái bốn, năm tuổi cũng rất bình thường, đặc biệt là loại đàn ông phong lưu thành tính giống như anh ta, trêu hoa ghẹo nguyệt còn không phải là chuyện như cơm bữa sao! Hừ...Đột nhiên có một cơn phẫn nộ xông ra từ trong trái tim của Ôn Tửu, giống như là cô đột nhiên nốc một cốc rượu mạnh rồi bị sặc.

Cô hít sâu, bắt tri bắt giác đan hai tay lại với nhau, phát ra vài tiếng “rắc rắc” nhỏ.

Cô bé trên ghế sofa cuối cùng cũng quăng ánh mắt lại đây, nhìn tay cô.

Ôn Tửu vội vàng thần nhiên tách hai tay ra, ôn nhu cười cười với cô bé.

Cô bé lại không khách sáo mà liếc trắng cô một cái, tiếp tục cầm cái rubic dây trong tay xoay qua xoay lại. Mắt xích không biến thành hình như nó muốn, mặt nó sa sầm, bĩu môi hung hăng quăng cái rubic dây xuống dưới mặt đất, cũng may, dưới ghế sofa là cái thảm rất dày, không có rơi vỡ.

Thật đúng là một cô bé không lễ phép lại xấu tính, Ôn Tửu nhặt khối rubic đó lên, đưa cho cô bé.

Hoan Hoan tức giận hỏi: “Cô là ai vậy?”

Ừm, cái vấn đề này vẫn là do “Bên A” tới trả lời có vẻ tốt hơn. Ôn Tửu cười cười: “Cô tên là Ôn Tửu.”

“Tên này khó nghe muốn chết.”

Ôn Tửu tiếp tục cười: “Cô rất thích.”

Thật đúng là cha nào con nấy, tính tình xấu xa, lời nói ác động, không lễ phép, nhưng mà lại cố tình sở hữu một khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu khiến cho người ta mê mẩn.

Bất giác Ôn Tửu lại nhớ tới Thương Cảnh Thiên bảy, tám năm trước, lại không khỏi nắm chặt tay vang lên mấy tiếng “rắc rắc”.

Ừ, cô còn thật sự ‘chờ mong’ bảy ngày ở chung kế tiếp đây. Là đánh cho anh ta răng rơi đầy đất, hay là răng giả đầy đất đây.

Cô Lưu từ trong phòng bếp đi tới đây, bưng một cái khay cực lớn, trên khay bày sữa, trứng gà, bánh sandwich, sữa đậu nành, bánh bao hấp, sủi cảo đang bốc khói, khoảng chừng bảy, tám loại đồ ăn sáng, nhưng mỗi loại cũng không nhiều lắm, ít nhưng kiểu dáng đẹp đẽ.

Bà đặt khay trên bàn trà trước ghế sofa, trước tiên đặt một ly trà xanh ở trước mặt Ôn Tửu, cười nói: “Cô Ôn, mời dùng trà.” Sau đó, cười dịu dàng nói với cô bé: “Hoan Hoan, ăn sáng thôi.”

Cô bé nhìn cũng không nhìn bữa ăn sáng thịnh soạn như vậy, cong môi nói: “Cháu không ăn.”

Dì Lưu hiền lành dỗ dành: “Hoan Hoan ngoan nhất, cháu xem, hôm nay cô Lưu chuẩn bị cho cháu nhiều loại như vậy, tất cả đều là loại con thích đúng không?”

Kết quả, cô bé phụng phịu lạnh như băng nói: “Đều cũng không thích.”

Ôn Tửu: “...”

Cô Lưu bắt đắc dĩ cười theo, tiếp tục dỗ dành. Hoan Hoan bị nói nhiều, buồn bực, cầm rubic dây gõ vào mu bàn tay cô Lưu.

Ôn Tửu nhìn không nổi nữa, nếu đây là con gái cô, đã bị té một cái lên mông từ lâu rồi. Nhưng mà, cô tin mình sẽ không sinh ra đứa con kiêu căng như vậy.

Cô cười hỏi cô bé: “Cô có thể xoay rubic dây thành quả cầu, cháu có muốn xem không?”

Hoan Hoan trừng to mắt: “Thật sự?”

Ôn Tửu gật đầu: “Đương nhiên, hơn nữa cô biến cực kỳ nhanh, không tin thì chúng ta thi đấu, trước khi cháu ăn xong cái bánh sandwich này, cô có thể biến ra một quả cầu.”

“Cô ba hoa nha.”

“Không tin thì chúng mình đánh cược.”

“Được, thua cuộc, cô bắt chước con chó đi.”

“Không thành vấn đề, chẳng qua cháu phải ăn từng miếng liên tục, không được sặc, nếu không là phạm quy.”

“Được.” Cô bé đồng ý ngay, lập tức cầm lấy bánh sandwich.

Chơi rubic đây còn không phải là một chuyện cởn cởn, ngón tay Ôn Tửu bay lượn, động tác nhanh đến mức khiến cho người ta hoa mắt.

Hoan Hoan vừa ăn bánh sandwich vừa chăm chú nhìn tay Ôn Tửu.

Ôn Tửu hết sức chăm chú, không phát hiện ở trên bậc thang tầng hai, Yến Luật đang từ trên cao nhìn xuống đánh giá mình.

7. Chương 7: Ngoài Ý Muốn

Cô rừ mi mắt, lông mi không phải quá dài cũng chẳng phải uốn cong, nhưng con mắt thấp thoáng dưới lông mi lại khiến cho cả khuôn mặt chói lóa như vẽ rồng điểm mắt. Mái tóc dài có màu nâu nhạt tự nhiên, chất tóc rất đẹp, rất bóng mượt. Làn da không trang điểm, trong trắng lộ hồng, mịn màng mượt mà.

Tay cầm rubic đây nhỏ nhắn trắng nõn, càng giống như là một đôi tay đánh đàn vẽ tranh, không ngờ vậy mà có thể ở trong khoảnh khắc bộc phát ra sức mạnh khiến cho người ta rung động. Theo động tác của cô, vòng tay bằng vàng mảnh như ẩn như hiện trong lớp cổ tay áo bằng lông của cô cứ như tia sáng lấp lánh màu vàng nhạt.

Tóm lại, đó là một người phụ nữ mơ hồ mang theo chút cảm giác thần bí trên người, bề ngoài khí chất đều không thể soi mói, hơn nữa xem ra còn thông thạo nhu đạo.

Yến Luật vẫn luôn soi mói khiến cho người bên cạnh cẩu kính, rất hiếm khi vô cùng rộng lượng mà cho cô bạn gái thuê này 85 điểm. Đối với Yến Luật luôn xem phụ nữ là phiền phức thì điểm số này đã là cao trước nay chưa từng có.

Hoan Hoan ăn miếng bánh sandwich trong tay rất nhanh, Yến Luật đứng ở trên bậc thang không khỏi nhếch khóe môi.

Hiếm thấy, mặt trời mọc lên từ phía Tây rồi, con nhóc này chưa bao giờ ăn sáng nhanh như vậy. Xem ra, lần này chọn Ôn Tửu thật đúng là chọn đúng rồi, đối phó với con bé này rất có nghề, như vậy đối phó với Úc Thiên Thiên, có lẽ cũng có phần thắng rất cao. Nghĩ đến Úc Thiên Thiên, anh không tự giác nâng tay lên mà xoa xoa ấn đường (*), cảm giác giống như một cái gai nhỏ đâm vào trong thịt, vừa đau vừa nhức.

[(*)Ấn đường: huyệt nằm giữa hai đầu lông mày, trên sống mũi.]

Ôn Tửu cầm rubic đây được xếp thành quả cầu đặt ở trước mặt Hoan Hoan.

Hoan Hoan nuốt một miếng sandwich cuối cùng trong miệng, kích động cầm lấy quả cầu, lộ ra vẻ mặt kính nể: “Chị gái, chị dạy em đi.”

Nếu là con gái của Thương Cảnh Thiên, hiển nhiên Ôn Tửu không thể làm chị của con bé, vì vậy liền sửa chữa lại, nói: “Gọi cô là cô đi.”

Nghe được từ “cô”, Yến Luật nhăn mày, cất bước đi xuống.

Ôn Tửu nghe thấy quay đầu nhìn về phía cầu thang vang lên tiếng bước chân. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang chậm rãi đi xuống bậc thang. Đầu hơi cúi xuống, sống mũi cao thẳng, cằm hơi chẻ, mặc dù chỉ là mặt nghiêng, đường cong anh khí đẹp đẽ của khuôn mặt lại lộ rõ không thể nghi ngờ.

Nhưng cũng không phải là Thương Cảnh Thiên.

Anh ta mặc áo lông màu đen, quần dài màu nâu nhạt, dáng người cao lớn, bất luận là mặt mũi hay khí chất đều thuộc về loại người nổi bật giữa đám đông. Khuôn mặt khô ngô gọn gàng, dưới lông mày đen rậm là đôi mắt thâm thúy sáng rõ giống như ngôi sao trong màn đêm, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao xa, mơ hồ mang theo vẻ kiêu ngạo. Người còn chưa tới gần, một cảm giác lạnh lẽo vô hình lặng yên tuôn ra.

Anh ta là ai vậy?

Xuất phát từ lễ phép, Ôn Tửu đứng dậy khẽ cười với anh ta, xem như là chào hỏi.

Nhưng cô bé trên ghế sofa lại làm như không thấy người này, cầm rubic dây gọi Ôn Tửu, “Cô ơi.”

Yến Luật thẳng tay ngắt lời nó: “Gọi chị.”

Hoan Hoan liếc mắt xem thường anh, không phục nói: “Là chị gái bảo em gọi cô ấy là cô.”

Ôn Tửu không rõ vì sao người này phải so đo cách xưng hô như thế, liền mỉm cười giải thích nói: “năm nay tôi hai mươi lăm tuổi.”

Bảo một cô bé năm tuổi gọi cô hai mươi lăm tuổi là “cô” cũng không xem như là chiếm tiện nghi đi, huống chi là con gái của Thương Cảnh Thiên.

Yến Luật quét mắt từ trên người cô bé chuyển đến trên mặt Ôn Tửu.

Ánh mắt sắc bén nhưng trong trẻo lạnh lùng, trong nháy mắt khiến cho Ôn Tửu có loại cảm giác không khí lạnh lẽo mạnh mẽ quất vào mặt.

“Thật ngại, nó là em gái của tôi, cô tính khiến cho tôi cũng gọi cô là ‘cô’ sao?”

Ôn Tửu sửng sốt, cô bé này không phải là con gái của Thương Cảnh Thiên, mà là em gái của anh ta?

Ôn Tửu vì mình không chịu đựng được mà xấu hổ, ngưng ngưng cười cười: “Đương nhiên không phải.”

Ừ, lúc không cười thì kiêu sa lạnh lùng giống như một băng sơn mỹ nhân, bắt đầu cười sao... mặt mày cong cong còn rất ngọt, giống như một cái bánh rán nhỏ giòn tan. Yến Luật lại tặng thêm cho cô năm điểm, giọng nói cũng nhu hòa đi rất nhiều, “Cô đi theo tôi đến thư phòng.” Nói xong, liền quay người đi lên cầu thang.

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện này là ai? Sao Thương Cảnh Thiên còn không lộ diện? Chẳng lẽ là đang ở trên tầng chờ mình? Ôn Tửu nghi hoặc đi theo phía sau Yến Luật, nhìn anh ta bước lên cầu thang ở trước mặt mình.

Vừa thoáng liếc mắt lơ đãng, cô liền không rời nổi tầm mắt.

Yến Luật cao 1m85, thân hình cao lớn lại chỉ là thứ nhì, một đôi chân cực dài. Cho nên lúc nâng bước, nhịp bước không nhanh không chậm đó thật sự là phóng khoáng đẹp mắt khiến cho người ta đổ kỵ. Ôn Tửu nhìn đôi chân kia, vừa ghen tị, vừa tán thưởng. Tóm lại, quá trình đi theo phía sau anh ta lên tầng, thật đúng là khiến cho người ta rất hưởng thụ.

Men theo cầu thang lượn vòng, Yến Luật vào thư phòng.

Trong phòng lấy ánh sáng vô cùng tốt, gần như là nửa bên tường đều là cửa sổ sát đất, nhìn qua cửa sổ, vừa khéo còn có thể nhìn thấy cây hoa mai ở trước mái hiên nhà.

Trên cái bàn làm việc rộng lớn có đặt một cái máy tính và máy in, một bên khác đặt một cái bình sứ trắng miệng nhỏ, cắm mấy cành hoa mai. Gian phòng vốn hơi đơn điệu nghiêm túc lập tức trở nên thanh nhã thơm thoang thoảng.

Yến Luật dừng chân ở trước bàn, quay lại, vươn tay tự giới thiệu: “Yến Luật.”

Cách chào hỏi này thật sự là đơn giản mà lạnh lùng kiêu ngạo. Cũng may lúc này trong lòng Ôn Tửu đang kích động ‘chờ đợi’ tiếp xúc thân mật với Thương Cảnh Thiên trong bảy ngày, cho nên tâm trạng hơi dễ chịu, cũng không so đo nhiều sự chào hỏi lạnh lùng kiêu ngạo của vị Yến tiên sinh lạnh lùng kiêu ngạo tự xưng xuất hiện trước mắt này, hữu nghị vươn tay, hữu nghị nói: “Xin chào.”

Lúc bắt tay, trong nháy mắt đó, đột nhiên một ý niệm hậu tri hậu giác (*) xuất hiện trong đầu cô, ngón tay của Ôn Tửu vô thức nhẹ run lên một cái.

[(*)Hậu tri hậu giác: nói về độ miễn cảm, khi mọi người biết hết rồi, mình mới nhận ra.]

Yến Luật chỉ tượng trưng mà bắt tay cô một cái, lực không nặng không nhẹ, nắm tay vừa vặn nhưng khi da thịt chạm vào nhau, đầu ngón tay của Ôn Tửu hơi run rẩy, anh vẫn rất nhạy cảm mà cảm nhận được.

Bắt tay với anh, lại có thể kích động đến phát run?

Mặc dù anh không thích bị phụ nữ si mê, nhưng nếu nó đến từ người phụ nữ trước mắt này, anh còn rất hưởng thụ, vì vậy trong lòng lại tăng thêm cho cô một điểm.

Được rồi, không thể cao thêm nữa, 91 điểm đã là cao nhất.

Anh buông tay ra, giọng nói bất tri bất giác trở nên nhu hòa, “Mười lăm phút sau chúng ta sẽ xuất phát, ở đây có tài liệu, cô làm quen một chút.”

Chúng ta?! Ôn Tửu vội hỏi: “Xin hỏi, vị tiên sinh thuê tôi là?”

Yến Luật nhìn cô, hơi nhíu mày, sao nhìn thông minh như thế, vậy mà lại hỏi vấn đề rõ ràng rành rành này.

Đây không phải là chuyện rõ ràng rồi sao?

“Là tôi.”

Ôn Tửu kinh ngạc nhìn anh, trên mặt lập tức xuất hiện một loại nét mặt rất kỳ quái.

Ngạc nhiên đi, mừng quá đổi đi, đẹp trai thế này. Lòng hư vinh của Yến tiên sinh đã được thỏa mãn vô cùng, xòe đuôi mấy lần, rồi lại cảm thấy ở đây có chút không đúng.

Vẻ mặt của cô nàng này, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống như là ngạc nhiên hay là mừng rỡ, ngược lại có một chút giống như là ... hoảng sợ.

Ôn Tửu hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ quả nhiên là mình bị chuyện của bảy năm trước ảnh hưởng, như vậy đầu óc dễ dàng nóng lên, chỉ số thông minh liền xảy ra vấn đề.

Cô nhanh chóng dẫn xuống sự khiếp sợ ở trong lòng, vội vàng nặn ra một nụ cười vô cùng có lỗi: “Rất xin lỗi, Yến tiên sinh, vào lúc tôi lên đường tới đây, đột nhiên xảy ra chút chuyện gấp, không thể đi đến thành phố X. Tôi tới để trả lại tiền đặt cọc.”

Bây giờ đổi thành trên mặt của Yến Luật xuất hiện vẻ kỳ quái.

Giống như là anh nghe được lời nói không thể tưởng tượng được nhất, khó có thể tin được nhất, hoang đường nhất trên đời, anh cứ nhìn chằm chằm vào cô, nhìn được một lát mới trầm giọng nói: “Cô nói cái gì?”

“Rất xin lỗi, Yến tiên sinh.” Ôn Tửu lại thấp giọng thuật lại một lần, vốn trên mặt còn chút ý cười, nhưng theo sắc mặt càng ngày càng lạnh của Yến Luật, nụ cười của cô bị vẻ mặt hung ác của anh chém tan tã, một mảnh giáp cũng không còn.

“Cô cảm thấy đùa,” chữ ‘giỡn’ phía sau, Yến Luật cứng rắn nuốt trở về, nói ra cả câu, thật sự là quá mất thể diện, mất thân phận rồi.

Anh im lặng trừng cô, một đôi mắt lạnh lẽo sắc bén lúc này đủ để giết người rồi.

Ôn Tửu cũng biết đến giờ mình lật lọng, còn thay đổi nhanh như vậy, đổi lại ai cũng sẽ tức giận, nên không bắt ngờ khi Yến Luật tức giận, cũng hiểu rất rõ, cho nên rất thành khẩn nói xin lỗi: “Rất xin lỗi, xin Yến tiên sinh cho tôi số tài khoản, bây giờ tôi sẽ trả lại tiền đặt cọc.”

Cô đến ứng tuyển làm bạn gái, hoàn toàn là vì Thương Cảnh Thiên, mà không phải vì tiền, cho nên mặc dù người chủ thuê trước mắt này vừa cao lại vừa đẹp, đẹp đến mức ngay cả dáng đi lên cầu thang cũng khiến cho người ta hô hấp nhanh hơn, cô cũng chỉ có thể rất xin lỗi.

Yến Luật tức giận đến mức chỉ muốn trở mặt, lại ngại sự tu dưỡng trước sau như một, lúc này mới cứng rắn nhìn xuống.

Anh cười lạnh: “Trên thỏa thuận là bồi thường gấp mười lần, cô xác định?” May mà anh có dự tính trước, bảo cô ký thỏa thuận.

Gấp mười, đó không phải là hai trăm vạn sao?! Số lượng này có chút quá lớn a... Ôn Tửu xoa xoa huyết thái dương, cười nói: “Yến tiên sinh, chúng ta còn chưa xuất phát, coi như là giao kèo còn chưa bắt đầu được không?”

Cô cười dịu dàng yếu ớt, giọng nói mềm mại uyển chuyển, mang theo khẩn cầu. Bình thường, đàn ông đối với phụ nữ, đặc biệt là cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cũng không quá không biết xấu hổ, không nể mặt mà từ chối khẩn cầu của bọn họ.

Đáng tiếc, Yến tiên sinh không phải Thương công tử, trong từ điển của anh, từ ngữ liên quan tới phụ nữ chỉ có “phiền”, không tồn tại bốn chữ “thương hoa tiếc ngọc”.

Cho nên, khẩn cầu của Ôn Tửu chỉ đổi lại được một tiếng cười lạnh của anh, “Ngày bắt đầu trên giao kèo là ngày hôm nay, hơn nữa vào khoảnh khắc ký tên trên thỏa thuận kia, nó đã có hiệu lực. Cho cô thời gian ba mươi giây để cân nhắc, bồi thường hay là thực hiện lời hứa.”

Nói xong, bước cái chân dài đi tới bên cửa sổ, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng cảm thấy thực lãng phí thời gian.

Trên thương trường, xưa nay anh ghét nhất là người lật lọng, nói không giữ lời, một khi thất tín với anh, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội hợp tác lần nữa. Mà trong cuộc sống, bất luận là Úc Thiên Thiên hai mươi lăm tuổi, hay là Yến Hoan bốn tuổi, đều khiến anh học hỏi được phụ nữ đáng sợ cỡ nào, phiền phức cỡ nào, cho nên anh luôn không thích giao tiếp với phụ nữ. Thật vất vả, người phụ nữ tên Ôn Tửu này khiến cho anh có một chút cảm tình, không ngờ trong nháy mắt cô lại xấu xa khiến cho anh không biết nói gì.

Vốn ở trong lòng cho cô chín mười một điểm, trong nháy mắt rút xuống mười một điểm, không, một điểm!

Không nói đến coi trọng chữ tín, cố tình gây sự, vô tình vô nghĩa, trở mặt vô tình, không thể nói lý... Trong đầu Yến tiên sinh một mạch dùng ba mươi từ nghĩa xấu, giống như đồng hồ bấm giây, rất chính xác mà bấm ba mươi giây thời gian, đúng giờ mà xoay người lại, nhúu đôi mày rậm, ánh mắt ngạo mạn mà tức giận.

Anh vốn cho rằng, Ôn Tửu còn có thể tiếp lải nhải nhà lải nhải, thậm chí van xin, không ngờ trong thời gian ba mươi giây ngắn ngủi, Ôn Tửu vừa rồi còn kiên quyết muốn bội ước, lại thay đổi thái độ cực lớn.

Cô mặt mày cong cong, khóe môi thoáng hiện lên nụ cười yếu ớt, dứt khoát gọn gàng nói: “Yến tiên sinh, bây giờ chúng ta xuất phát đi.”

Yến Luật tức giận đến mức trước mắt tối sầm, cô cảm thấy đùa... giỡn tôi, rất thú vị sao?

8. Chương 8: Xuất Phát

Vốn là muốn ra “Rượu ấm trăm Hoa Hùng”, kết quả lại thành “Chủ quan mất Kinh Châu” (*). Ôn Tửu mặc dù ảo não, nhưng nghĩ lại, Yến Luật thuê bạn gái là tiến hành thông qua tay Thương Cảnh Thiên, xem ra quan hệ giữa anh ta và Thương Cảnh Thiên đã rất thân thiết. Như vậy, ở chung với Yến Luật bảy ngày, cũng không có gì là có hại. Con đường nào cũng dẫn đến La Mã, có lẽ cô có thể dùng một cách thức khác để tới gần Thương Cảnh Thiên, đạt được mục đích của mình.

[(*)]Chủ quan mất Kinh Châu: là điển cố nói về thời Tam Quốc, danh tướng Quan Vũ mất đi ba quận của Kinh Châu (Nam quận, Vũ Lăng, Linh Lăng). Khi Quan Vũ xuất binh đánh địa khu Tương Phàn của Tào Tháo, Tôn Quyền phái Lữ Mông thừa cơ đánh lén ba quận của Kinh Châu, khiến cho ba quận bị thất thủ. Chủ quan mất Kinh Châu, hiện ví von bởi vì chủ quan, lơ là sơ suất, mà thất bại hoặc bị tổn thất.]

Nghĩ thông suốt điểm này, đối diện với Yến Luật, vị bạn tốt của Thương Cảnh Thiên, trong khoảng thời gian ba mươi giây, Ôn Tửu nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình của mình, quyết định tiếp tục thực hiện hiệp ước.

Vì thế, trên khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp của Ôn Tửu cũng đã không nhìn ra một tia không vui nào, giống như sự kiên từ chối thực hiện lời hứa lúc này hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Nhưng mà cô thay đổi thái độ nhanh như vậy, ngược lại khiến cho Yến Luật càng thêm tức giận, đây thuộc về loại diễn hình đầu óc nóng lên thì điên, sau đó vừa bị uy hiếp liền lập tức quăng vũ khí đầu hàng,

không hề có lập trường, cũng không có khí phách này. Ở trên thương trường, đó thuộc về loại người cương quyết không thể hợp tác, phải tránh xa.

Anh rút một tờ giấy ở trên mặt bàn ra đưa cho cô, lạnh như băng nói: “Mười phút có thể thuộc lòng không?”

Ôn Tử lập tức cười nhận lấy, “Được, không thành vấn đề.”

Đây là một phần tư liệu cá nhân của Yến Luật, mặc dù tương đối đơn giản, nhưng giả bộ làm người yêu, ứng phó với thân thích hoặc là người nhà hẳn là dư dả.

Cơn giận còn sót lại của Yến Luật chưa tiêu, tự mình ngồi ở trên ghế sofa phía sau, cầm lấy một quyển sách mở ra. Đương nhiên đầu tức đến phát đau, một chữ cũng nhìn không vô đầu.

Ba phút sau, Ôn Tử đưa tờ giấy A4 kia cho Yến Luật, tự nhiên cười nói: “Yến tiên sinh, tôi đã nhớ kỹ.”

Yến Luật hơi nhướn mày nhìn cô, giống như có chút ngoài ý muốn, cũng có chút không tin. Nhanh như vậy? Anh ngạo mạn mà nhận tờ giấy, tùy ý chọn hai vấn đề để kiểm tra cô.

“Sinh nhật.”

“Mùng chín tháng tư.”

“Sở thích.”

“Lặn, bơi lội, trượt tuyết, câu cá.”

“Yêu bao lâu.”

“Mười sáu ngày.”

Về phần vì sao yêu nhau mười sáu ngày, lúc đầu Ôn Tử thấy hơi lạ, nhưng nghĩ lại, trù tính như vậy là hợp lý nhất, ngộ nhỡ lúc hai người đối diện với trường bối bị hớ, có thể giải thích là hai người vừa mới yêu nhau, còn có một vài chỗ chưa hiểu rõ.

Trí nhớ của Ôn Tử khiến Yến Luật không có lời nào để nói.

Anh đứng lên, cầm áo khoác vắt ở trên lưng ghế dựa, mặc lên người.

Một cái áo khoác ngoài bằng nỉ màu xám vô cùng đơn giản, bị dáng người đẹp và khí chất tốt của anh tôn lên, lập tức đậm đà phong cách kiểu Anh, thanh quý nho nhã nói không nên lời. Nếu như không phải là mang một khuôn mặt đáng ghét như khối băng thì thật đúng là đẹp mắt vô cùng.

“Đi thôi.” Bị tức giận đến mức nhịp tim đập không đồng đều, Yến tiên sinh giống như ngay cả mắt cũng lười quét qua cô, ném lại hai chữ này, liền không chớp mắt đi ra khỏi thư phòng.

Lúc xuống tầng, tốc độ nhanh hơn nhiều so với lúc lên tầng vừa nãy, hoàn toàn không có cái kiểu thông thả thảnh thơi kia, chân dài giẫm giẫm xuống, nổi giận đùng đùng giống như là một con ếch xanh, ồm, một con ếch xanh anh tuấn kiểu Anh. Ôn Tử đi theo ở phía sau, trong lòng yên lặng bình luận Yến tiên sinh như thế.

Trong phòng khách có thêm một người đàn ông chừng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, thời tiết lạnh như thế mà chỉ mặc một chiếc áo jacket mỏng, nhìn qua anh khí hiên ngang, vô cùng nhanh nhẹn.

Ôn Tử cảm thấy người thanh niên này là người luyện võ thuật có nghề. Cô đoán không sai, sau khi xuất ngũ Dư Cường ở bên cạnh Yến Luật cũng sắp hai năm. Nhưng mà, thân phận đối ngoại của anh là trợ lý riêng của Yến Luật.

“Yến tiên sinh, xe đã chuẩn bị xong.”

Yến Luật ừ một tiếng, mở cửa phòng khách dưới cầu thang, từ bên trong lấy ra một cái vali cực lớn, còn có một cái vali tay cầm là phim hoạt hình dành cho trẻ em.

Dư Cường vội nhận lấy hành lý, đi về phía cửa vào.

Yến Luật nhìn lướt qua Ôn Tử: “Hành lý của cô đâu?”

Ôn Tửu chỉ chỉ cái vali có tay kéo nho nhỏ ở chỗ cửa vào.

“Chỉ cái này?” Yến Luật mang vẻ mặt khó có thể tin, nhứ mày hỏi: “Bảy ngày cô đều không thay quần áo?”

Điều này sao có thể.

Ôn Tửu lập tức trả lời: “Quần áo ở trong vali.”

Yến Luật lại nhìn về phía chiếc vali có tay kéo nho nhỏ, từng này thể tích, nhét một cái áo lông hoặc là một chiếc áo khoác là đã chiếm hơn nửa đi? Hoặc là, cô ta chỉ mang theo nội y, định bảy ngày chỉ mặc cái áo khoác này?

Lập tức Yến Luật cảm thấy trước mắt tối sầm, anh tuyệt đối không thể chịu đựng được một người phụ nữ mặc một bộ quần áo giống nhau, xuất hiện ở trước mặt anh bảy ngày liền. Đây quả là quá đáng sợ rồi, tuyệt đối là một loại tra tấn mắt đối với một người cao quý lãnh diễm (*), soi mói như anh.

[(*)Lãnh diễm: lạnh lùng, đẹp đẽ.]

Anh lập tức ý thức được, cảm thấy mình thỏa thuận ký kết trong lúc vội vàng đã bỏ sót một điều vô cùng quan trọng, đó chính là: bên B không được mặc một áo khoác ba ngày liên tiếp.

Bây giờ sửa lại thỏa thuận có vẻ như đã muộn rồi, cũng may, vô cùng may mắn là còn có biện pháp sửa chữa.

Anh quay đầu nói với Hoan Hoan đang ngồi trên ghế sofa: “Đi nào.”

Cô Lưu vội vàng cầm một đôi giày tuyết (*) xinh đẹp đến đây, “Hoan Hoan ngoan, phải về quê rồi.”

[(*)Giày tuyết: giống như boots cao cổ lông bên mình, đây là loại giày chuyên dụng dùng để đi trong những ngày mưa tuyết, đảm bảo không trơn trượt mà vẫn giữ ấm cho chân đồng thời vẫn đảm bảo thời trang.]

Yến Hoan dựa vào ghế sofa không chịu đứng lên: “Em không muốn về quê!”

“Cũng được, mình em ở nhà.” Nói xong, vậy mà Yến Luật cũng thật sự không để ý đến nó nữa, dứt khoát đi ra ngoài cửa.

Trong từ điển của Yến tiên sinh không có ba chữ “dễ phụ nữ”, bao gồm cả con nhóc bốn tuổi.

Cô Lưu vội vàng kéo Yến Hoan từ trên ghế sofa xuống, thấp giọng dỗ dành: “Hoan Hoan, mau đi cùng anh trai.”

Yến Hoan vừa thấy Yến Luật thật sự là muốn đi, lúc này mới lè mà lè mè theo sau, miệng vênh lên có thể treo được chai dầu.

Yến Luật chân dài, cũng không có ý chờ nó, bước dài bước, nháy mắt đã bỏ rơi Yến Hoan ở phía sau.

Yến Hoan vừa lằm bằm hăm hừ, vừa ra sức theo sau, Ôn Tửu sợ nó trượt chân, thuận tay dắt nó: “Đừng vội.”

Một chiếc xe thương mại bảy chỗ đứng ở bên ngoài cửa sắt.

Lái xe Ông Thành hơn ba mươi tuổi, làm việc ở công ty đã gần mười năm, là một người đàn ông chất phác mà lặng lẽ ít nói.

Yến Luật sầm mặt dẫn đầu lên xe, ngồi vào hàng ghế giữa chỗ gần cửa sổ.

Yến Hoan theo sau lên xe, đánh khuôn mặt nhỏ nhắn ngồi ở hàng ghế phía sau Yến Luật, không chịu ngồi cạnh ông anh mặt lạnh vô tình.

Ôn Tửu đương nhiên lại càng không ngồi bên cạnh Yến Luật, lập tức ngồi xuống bên cạnh Yến Hoan.

Vị trí chừa ra bên cạnh Yến Luật thoáng chốc có vẻ rất trống trải.

Tầm mắt của Ôn Tửu vừa khéo có thể nhìn thấy một bên mặt của Yến Luật ở hàng ghế phía trước.

Dư Cường ngồi ở ghế lái phụ, xe từ từ ra khỏi biệt thự.

Yến Hoan kinh ngạc hỏi Ôn Tửu: “Chị cũng đi cùng bọn em?”

Ôn Tửu gật đầu cười cười: “Đúng vậy.”

“Vì sao?”

Ừm, vấn đề này à... Ôn Tửu quét mắt về phía “bên A” Yến tiên sinh, hy vọng anh sẽ trả lời. Đáng tiếc, Yến Luật lại quay mặt hướng ra bên ngoài cửa sổ, chỉ cho cô nửa khuôn mặt lạnh lùng, rõ ràng là vẫn còn đang tức giận.

Ồi, hờn dỗi ghê gớm thật, còn mang thù thế cơ đấy. Ôn Tửu cười một tiếng, cố ý thần thần bí bí nói với Yến Hoan: “Hỏi anh trai em đi.”

Đá bóng cao su trở về.

Yến Hoan lập tức quay mặt hỏi: “Anh, sao chị ấy cũng đi cùng chúng ta?”

Yến Luật trầm mặt, yên lặng một lát, hừ mũi một tiếng: “Cô ấy là bạn gái của anh.”

Yến Hoan hét “a” một tiếng chói tai, quả thực giống như là nghe thấy tin tức giật gân gì đó, mắt tròn tròn.

“Bạn gái?”

Yến Luật quay đầu lạnh lùng quét mắt nhìn nó một cái: “Đúng.”

Yến Hoan căn bản không tin, quay đầu hỏi Ôn Tửu: “Thật vậy à?”

“Đương nhiên.” Ôn Tửu vừa gật đầu, vừa khó hiểu, anh trai có bạn gái, em gái cũng không đến mức kinh ngạc đến như vậy đi.

Yến Hoan tròn tròn đôi mắt to sáng, lẩm bẩm: “Em không tin, mẹ nói...”

Yến Luật chợt quay đầu, lạnh lùng hỏi: “Mẹ em nói cái gì?”

Giờ phút này, Ôn Tửu xác định không thể nghi ngờ, mẹ của Yến Hoan chắc chắn không phải là mẹ đẻ của Yến Luật, hẳn là mẹ kế của anh ta. Cho nên tuổi của hai anh em mới chênh lệch nhau nhiều như vậy, từ tuổi của Yến Hoan mà đoán, nói không chừng vị mẹ kế này cũng không lớn hơn Yến Luật mấy tuổi.

Hiển nhiên, Yến Luật đối với vị mẹ kế này, từ ánh mắt đến giọng điệu đều bất tri bất giác toát ra một cỗ phản đối không khách sáo, mà theo đó cũng không có sắc mặt tốt gì với cô em gái nhỏ này.

Phút chốc, bên trong xe toát ra mùi vị ân oán nhà giàu cực kỳ nồng đậm, Ôn Tửu cảm thấy nhân tố buồn chuyện nhỏ trong cơ thể mình nhảy lên nhảy xuống, bắt đầu phát triển sục sôi.

Yến Hoan lập tức ngậm miệng lại, hất cái cằm nhỏ lên, tỏ vẻ đánh chết cũng không nói, giống như một con gà chọi nhỏ kiêu ngạo.

Yến Luật hừ một tiếng, cũng héch cằm, môi mỏng vênh lên một độ cong không nhỏ, giống như là một con chim công lớn ngạo mạn.

A, thật đúng là một đôi anh em, mặc dù trông không giống nhau nhưng dáng vẻ kia thật đúng là không có gì khác biệt.

Xe đi về phía Đông, vào lúc chờ đèn xanh đèn đỏ ở giao lộ, Yến Luật đột nhiên nói với lái xe Ưng Thành: “Trước tiên đi Phi Đạt Quốc Mậu một chút.”

“Vâng.” Ưng Thành lập tức điều chỉnh lại đường đi.

Phi Đạt Quốc Mậu là nơi mua sắm tương đối xa hoa của thành phố Z, Ôn Tửu đoán là anh muốn đi mua chút quà mang về biếu các cụ.

Một phút sau, xe dừng ở gara ngầm của Phi Đạt Quốc Mậu.

Yến Luật nói với Ôn Tửu: “Cô đi theo tôi.” Sau đó nói với Dư Cường: “Cậu trông Hoan Hoan.” Nói xong, anh kéo cửa ra, xoay người xuống xe.

Ôn Tửu không biết vì sao anh ta lại gọi mình lên, nhưng mà không hỏi nhiều mà xách túi xách nhỏ tùy thân, xuống xe đi theo anh.

“Anh gạt người, chị ấy mới không phải là bạn gái của anh.” Yến Hoan lộ cái đầu nhỏ từ trong cửa sổ ra ngoài, đắc ý nói: “Người yêu phải tay trong tay, ôm đi.”

Ôn Tửu mỉm cười, bây giờ trẻ con bốn, năm tuổi thật đúng là trưởng thành sớm a. Những lời này đúng là còn rất thuận miệng.

Yến Luật quay đầu trừng mắt nhìn Yến Hoan một cái, không tình nguyện rút tay đang nhét ở trong túi áo ra, sau đó không tình nguyện mà vươn tay về phía Ôn Tửu.

Đáng tiếc chính là, bên B cô Ôn lại để tay ở trong túi áo, vậy mà lại không có ý lấy ra giao cho anh!

Yến Hoan ở trong xe ha ha cười to, “Thấy chưa, thấy chưa, em đã nói không phải mà.” Sau đó không đếm xỉa đến khuôn mặt đáng ghét của Yến Luật đã kết băng, cười trên nỗi đau của người khác mà làm cái mặt quỷ.

Yến Luật sa sầm mặt, trực tiếp gác tay ở trên vai Ôn Tửu.

Ôn Tửu thản nhiên nhìn cái tay hơi run rẩy trên bả vai mình, sau đó lại nhìn Yến tiên sinh, khoác vai như vậy, anh xác định là người yêu, mà không phải anh em?

Trong lòng Yến tiên sinh đang hồi hận, trong hiệp ước để lọt một điều: Vào lúc bên A và bên B cần phải tiếp xúc thân thể, bên B cần phải phối hợp kịp thời và tích cực, mà không phải là phản kháng tiêu cực, giả vờ ngây ngốc!

Đi được vài chục bước, vừa đến chỗ ngoặt, Yến Luật liền nhanh chóng rút tay ra, sau đó còn khẽ vỗ tay hai cái như phỉ bụi, lúc này mới nhét tay vào túi áo.

Chỗ Yến Hoan nhìn không thấy, cũng không cần thiết phải đóng kịch, Yến Luật tự mình đi vào thang máy.

Ôn Tửu cũng không gấp, chậm như rùa mà đi theo phía sau anh, thưởng thức bóng lưng anh.

Dáng người cao lớn rắn rỏi, chân thon dài thẳng tắp, dáng người quả thực là hoàn mỹ không thể bắt bẻ, hơn nữa mặc cái loại áo khoác ngoài cổ thẳng đứng này, quả thực là phóng khoáng đẹp trai khiến cho người ta phải nuốt nước miếng.

Ôn Tửu sờ cằm thờ dài, haiz, rất muốn huýt sáo với bóng lưng Yến tiên sinh, làm sao bây giờ.

9. Chương 9: Quần Áo

Yến tiên sinh vào thang máy, nhưng lên tầng hai, đây không phải là tầng đồ nữ sao?

Trong lòng Ôn Tửu cảm thấy có chút không thích hợp, sẽ không phải là anh ta muốn mua ình đi? Hoặc là anh ta muốn mua quần áo cho người trong nhà? Bảo mình tới xem rồi chọn giúp?

Cô cảm thấy loại khả năng phía sau cao hơn, dù sao anh ta đã thanh toán xong hai mươi vạn tiền đặt cọc, tiền lương một ngày mười vạn, không có lý do gì còn phải trả tiền mua trang phục khác đi.

Đang suy nghĩ, Yến Luật đã đi vào một gian cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng đứng cửa nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đi vào, quả thực là đẹp giống như là mình tinh, khí chất và ăn mặc đều không tầm thường, lập tức nhiệt tình chào đón, cười tủm tỉm hỏi: “Xin hỏi hai vị cần gì?”

Yến Luật ừ một tiếng, trả lời cùng với không trả lời đều giống nhau, cũng không cần nhân viên cửa hàng đề cử, ánh mắt sắc bén quét qua một loạt dãy quần áo. Sau đó dừng lại ở một cái áo lông màu xanh lá cây, tiếp đó duỗi một ngón trỏ chỉ chỉ, Cái kia, tìm size, đưa cho cô ta.”

Ôn Tửu nhìn ngón tay thon dài mà kiêu căng đang chỉ mình, lúc này mới xác định là anh ta thực sự mua quần áo ình. Đây là chề quần áo mình mang quá ít sao? Quá xấu? Hay là quá thấp kém? Hoặc là không hợp gu của anh ta?

Cửa hàng trưởng thấy nhiều biết rộng, vừa thấy vị tiên sinh này hoàn toàn bày tư thế chỉ điểm giang sơn không hỏi giá tiền, lập tức biết đây là người có tiền, tức khắc mang về mặt tươi cười tự mình cầm cái áo lông đưa cho Ôn Tửu, vô cùng nhiệt tình mời cô đi vào phòng thử đồ.

Ôn Tửu không nhận, áy náy cười cười với cửa hàng trưởng, quay lại nói với Yến Luật: “Yến tiên sinh, tôi thật sự không cần, tôi có mang theo quần áo.”

Yến Luật lạnh mặt, dùng giọng điệu không cho chống cự, chỉ nói ba chữ: “Đi thử đi.”

Loại đàn ông kiên quyết mua quần áo cho phụ nữ, hơn nữa ngay cả giá tiền cũng không nhìn, má nó thật sự là quá đáng yêu rồi, cửa hàng trưởng cũng có chút ghen tị, hận không thể nói với Ôn Tửu: “cô gái cô cũng đừng làm kiêu, nhanh đi vào trong phòng thử đồ lên lút vui mừng đi.”

Thế nhưng mà Ôn Tửu lại không có ý định cảm kích “chuyện tốt” bậc này, trên khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp là một loại biểu tình là lạ, giống như việc này có chút buồn cười.

Đương nhiên buồn cười rồi. Mình cũng không phải là bạn gái thực sự của anh ta, sao phải để cho anh ta mua quần áo cho, tại sao phải mặc quần áo theo gu của anh ta?

Ôn Tửu lập tức nhớ đến các điều khoản linh ta linh tinh của thỏa thuận: tắm rửa hàng ngày, gội đầu hàng ngày, đánh răng ngày ba lượt... Cô ôm nửa bên mặt chỉ muốn thở dài, phải ở với người đàn ông sấm soi này qua bảy ngày đây.

Cửa hàng trưởng đang cầm áo đứng ở trước mặt cô, miệng lưỡi trơn tru thuyết phục: “Ánh mắt của tiên sinh rất tốt, áo lông này vô cùng mỏng nhẹ thoáng khí, kiểu dáng cũng thịnh hành nhất năm nay, loại vải organza (*) này không hề lộ bụng, ngài thử một lần là biết.”

[(*)Vải anza là loại vải mỏng, trơn mịn, được dệt từ lụa tơ tằm hoặc sợi filament tổng hợp (như polyester hay ni lông), thường được dùng may áo cưới, áo dài vì chất liệu mang vẻ quý phái, sang trọng.]

Sự nhiệt tình của cửa hàng trưởng khiến cho Ôn Tửu không thể không biết xấu hổ mà từ chối, nghĩ một chút liền cầm cái áo lông vào phòng thử đồ. Nếu Yến Luật nhất định bắt mình mua quần áo mới, vậy thì mình tự bỏ tiền ra mua là được, dù sao sang năm mới, mua ình một bộ quần áo mới cũng rất bình thường. Chỉ có điều màu sắc đẹp dễ này, phong cách hoạt bát như vậy, cho tới bây giờ mình vẫn chưa từng thử mặc.

Lúc đi ra khỏi phòng thử đồ, nhân viên cửa hàng và cửa hàng trưởng đều kinh diễm vây quanh, khen không dứt miệng: “Da ngài trắng, mặc rất đẹp.”

“Đúng vậy, quả thực rất đẹp.”

Ôn Tửu tùy ý nhìn lướt qua mình ở trong gương, màu xanh lá cây quả thực rất tôn màu da, mặc dù là áo lông, nhưng kiểu dáng chiết eo đúng là trông không béo, ở chỗ thắt lưng điểm một chút vải organza màu trắng xoắn xoáy, rất đẹp rất thần tiên.

Cái áo này mặc dù rất được, màu sắc và kiểu dáng lại là loại cô chưa từng thử, hoàn toàn không phù hợp với cá tính gọn gàng linh hoạt của cô. Từ trước đến nay cô chuộng quần áo kiểu đơn giản phóng khoáng, màu sắc trang nhã như màu xám nhạt, màu trắng, màu cà phê nhạt... Loại trang phục phong cách công chúa xinh đẹp này, cho tới bây giờ cô đều là tôn kính mà không gần gũi.

Nhưng mà nếu Yến tiên sinh thích, vậy thì mua một cái thôi. Dù sao vừa nãy mình đột nhiên muốn nuốt lời, chọc anh ta tức giận, bây giờ trong lòng có chút áy náy.

Ôn Tửu vốn định mua một cái coi như xong việc, ai ngờ, vừa mới ra khỏi phòng thử đồ, cửa hàng trưởng đã vâng lệnh cầm một món trang phục càng xinh tươi càng đẹp dễ tới đây.

Thế mà là một cái áo bông kiểu Trung Quốc có màu đỏ như dưa hấu, vạt áo chéo, cổ đứng, cúc cài móc trên vai còn thêu hai con bướm trông rất sống động, bí dục song phi. (*)

[(*)Bỉ dục song phi: ý chỉ cùng nhau sát cánh bay cao.

Cúc cài móc kiểu Trung:]

Mí mắt Ôn Tửu co rút, không khỏi ngẩng đầu nhìn Yến Luật, cho dù là ăn tết, cũng không cần mặc đồ vui mừng như vậy đi.

Mặt Yến Luật không chút thay đổi nào mà nhìn cô, vẫn là ba chữ không cho phép khước từ: “Đi thử đi.”

Ôn Tửu mặc thử áo rồi đi ra, đứng trước gương, bị ánh sáng màu đỏ làm hoa mắt.

Cô gái trong gương quả thực giống như là một ... cô dâu mới vui mừng.

Hử? Cô dâu?

Ôn Tửu cảm thấy có chút không đúng, lập tức quay mặt lại hỏi: “Yến tiên sinh, sẽ không phải là anh còn muốn... tôi và anh đính hôn giả đi?”

Ôn Tửu đã ăn khổ một lần chủ quan mất Kinh Châu, cho nên thay đổi sách lược, trong lòng có nghi hoặc gì thì phải thẳng thắn nói ra, tránh cho lại phạm cùng một sai lầm, cũng đừng dằn dặt u mê mà đi theo anh ta về thành phố X, còn phải giả vờ đính hôn với anh ta, đó tuyệt đối là vượt qua giới hạn của cô, kiên quyết không được.

Yến Luật nghe được hai chữ đính hôn, khóe miệng nhếch lên thành điệu cười ngạo mạn mang theo một chút trào phúng: “Cô yên tâm, tôi sẽ không đính hôn với cô.”

Mấy tháng sau, vì những lời này Yến tiên sinh hối hận, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi.

Ôn Tửu nhẹ nhàng thở ra, không phải cô tự mình đa tình, liên tưởng phong phú, chủ yếu là cái áo kiểu Trung Quốc màu đỏ đưa hấu này thật sự là quá vui mừng rồi, quả thực là không khác lắm với trang phục mời rượu trong hôn lễ.

Ôn Tửu âm thầm thấy khó hiểu, phong cách ăn mặc của Yến Luật là thiên về phong cách đơn giản, màu sắc trang nhã, gần giống gu của mình, sao lại chọn ình hai cái áo đều sắc sỡ sáng sủa như vậy, hoàn toàn không hợp với phong cách của bản thân anh ta.

Cô nhìn Yến Luật qua gương, vừa vặn anh ta cũng đang nhìn cô.

Tầm mắt của hai người vừa giao nhau, Yến Luật liền rời mắt ngay lập tức. Chẳng trách cô ta thích trang phục kiểu dáng đơn giản, màu sắc trang nhã, vừa mặc loại trang phục xinh xắn hoạt bát, màu sắc rực rỡ này lên, quả thực giống như một đứa học sinh, non nớt muốn cầu ra nước.

Xem ra, còn cần phải chọn một món trang phục tương đối cao lãnh anh khí, làm nổi bật lên mặt ngang ngược và hung ác của cô ta, bởi vì mục đích đưa cô ta về quê lần này, không chỉ là để ăn nói với ông bà, càng quan trọng hơn chính là, ‘ăn nói’ với Úc Thiên Thiên.

Vì thế, Yến tiên sinh lại chỉ ngón tay tôn quý của về phía cái áo khoác bằng cashmere màu xám nhạt có hai hàng cúc.

Ôn Tửu liếc mắt nhìn một cái, cuối cùng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đây mới là phong cách mình thích, thanh nhã đơn giản, thoải mái phóng khoáng. Gu thẩm mỹ của Yến tiên sinh này cuối cùng cũng gần sát với mình một lần.

Cửa hàng trưởng nhìn theo ngón tay anh tuần của ông chủ lắm tiền này, trong lòng mừng như điên. Đây là món trang phục đắt tiền nhất ở trong cửa hàng, tiên sinh ngài thực sự tinh mắt. Ngàn vạn lần đừng nhìn nhân hiệu a, phú ông anh tuần.

Phú ông anh tuần quả nhiên không nhìn nhân hiệu.

Cửa hàng trưởng kích động bưng cái áo khoác cho Ôn Tửu.

Ôn Tửu nhận lấy món đồ này, đầu ngón tay vừa chạm vào chất liệu đã cảm thấy rất cần thiết phải nhìn nhân hiệu. Quả nhiên, lúc nhìn thoáng qua giá tiền ở trong phòng thử đồ, cô xoa xoa huyệt thái dương.

Quên đi, coi như là phần thưởng cho cả năm vất vả của mình đi.

Cô mặc áo khoác vào, vừa đi ra ngoài, Yến Luật chỉ nhìn cô một cái, liền nói thẳng với cửa hàng trưởng: “Gói ba cái này lại.” Sau đó lấy ví tiền ra.

Ôn Tửu vội nói: “để tôi.”

Mặc dù cô bị Yến Luật kéo đến đây, bị bắt chọn ba cái áo, nhưng trong khoảnh khắc thử áo, cô đã quyết định muốn tự mình trả tiền. Ôn Tửu nhanh chóng mở túi xách, vì không muốn để cho Yến Luật giành trước, động tác cô lấy tiền quả thực có thể dùng “sét đánh không kịp bưng tai” để hình dung.

Yến Luật không đếm xỉa đến lời nói của cô, cũng bỏ qua động tác lấy tiền của cô, chỉ lấy một tấm thẻ vàng đưa cho nhân viên thu ngân của cửa hàng. Gần như là cùng một lúc, Ôn Tửu cũng đưa thẻ của mình tới.

Nhưng mà nhân viên cửa hàng bỏ qua thẻ của cô, cười mỉm nhận lấy thẻ vàng của phú ông anh tuấn, cười mỉm quẹt thẻ.

Ôn Tửu: “...”

Quẹt thẻ xong, nhân viên cửa hàng cười quả thực còn ngọt hơn so với bánh kẹo: “Hoan nghênh hai vị lần sau đến.”

Loại khách hàng thổ hào không nhìn giá tiền, chỉ cần quẹt thẻ này thật sự là rất làm cho người khác ưa thích.

Yến Luật cảm thấy nỗi lo về sau của mình xem như đã tạm thời giải quyết.

Ba cái áo, hai ngày đổi một lần, mắt không cần bị ngược đãi, mấu chốt là trên tâm lý cũng coi như là thoải mái, vừa nghĩ tới phải ở chung với một người bảy ngày không thay quần áo, lại cư xử giống như là người yêu, anh cảm thấy quả thực là sống không bằng chết.

Còn nữa, quần áo của Ôn Tửu đều có màu sắc trang nhã, vào dịp tết, ông cụ bà cụ trong nhà thích con cháu mặc màu sắc vui mừng sắc sỡ, thương hiệu quần áo này mặc dù không phải là thương hiệu gì lớn, nhưng thiết kế và tính chất vô cùng tinh tế, là thương hiệu mà bà cụ thích nhất, cho nên anh mua cho Ôn Tửu mấy món đồ, cũng coi như là một công đôi việc.

Yến Luật xoắn bước chân dài đi ra khỏi cửa hàng.

Ôn Tửu xách theo một túi to đuổi theo, giọng già gọi một tiếng: “Yến tiên sinh.”

Yến Luật dừng bước, quay đầu nhìn cô. Bởi vì đã giải quyết họa lớn ở trong lòng, giờ phút này sắc mặt của Yến tiên sinh dễ chịu hơn so với lúc ở trong thư phòng.

Ôn Tửu đi đến trước mặt anh, dịu dàng cười: “Yến tiên sinh, nếu hiệp ước đã có hiệu lực, như vậy từ hôm nay trở đi, tôi chính là bạn gái của anh, đúng không?”

Yến Luật miễn cưỡng “ừ” một tiếng, có ý gì?

“Xách đồ thay bạn gái là trách nhiệm không thể chối từ của bạn trai.” Ôn Tửu nhét túi to vào trong tay anh: “Này, cầm đi.” Nói xong, hai tay nhét vào trong túi áo khoác, xinh đẹp mà thướt tha đi trước một bước.

Yến Luật giống như là bị sét đánh, cúi đầu nhìn nhìn ba cái túi to trong tay mình, đây là đang nằm mơ đi...

Cô ta thế mà dám sai mình! Cô ta lại dám sai mình!

Trong đầu Yến tiên sinh giống như là để một thiết bị nhắc, bắt đầu tuần hoàn phát ra những lời này.

Anh cắn chặt răng, xách túi đuổi theo.

Ôn Tửu đi đến trước thang máy, bấm công tắc, lại cười cười với anh: “Nếu là người yêu, vậy tôi sẽ gọi thẳng anh là Yến Luật, anh cũng gọi thẳng tôi là Ôn Tửu là được.”

Yến Luật xách cái túi to, lại cắn chặt răng.

Ting toong một tiếng, cửa thang máy mở ra, Yến Luật xách theo ba cái to lớn dẫn đầu đi vào.

Ôn Tửu lại không đi vào, đứng ở cửa thang máy, cười cười với Yến tiên sinh đang tức giận ở bên trong: “Anh đi xuống trước đi, chờ một lát, tôi đi xuống ngay.”

Không đợi Yến Luật nói chuyện, cửa thang máy đã đóng lại, lập tức đi xuống gara ngầm.

Yến Luật ngăn ra, chợt nảy ra một ý niệm trong đầu, cô ta sẽ không mang theo khoản tiền đó bỏ trốn đi chứ?

Anh lại phát hiện thỏa thuận còn có một lỗ hổng vô cùng lớn, chính là: lúc bên B rời khỏi bên A, phải xin phép trước, không được tự mình hành động.

Thang máy ngừng lại, anh đứng ở cửa thang máy chờ một chút, có nên đi lên đuổi theo cô ta không?

Cô ta sẽ không thật sự cầm theo hai mươi vạn tiền đặt cọc mà bỏ trốn đi?

Ừ, sẽ không, còn có năm mươi vạn nữa chưa lấy đến tay đâu.

Yến tiên sinh yên tâm xách túi to đi về phía ô tô.

Dư Cường đang ở trong xe chơi với Hoan Hoan, thấy một mình Yến Luật xách theo ba cái túi giấy cực to, trở về một mình, trong lòng cũng đang khó hiểu, sao không thấy cô Ôn bạn gái của anh, chẳng lẽ là cãi nhau, sao sắc mặt của Yến tiên sinh lại có chút khó coi đây, giống như là tủi thân ấy.

Yến tiên sinh bỏ ba túi giấy to vào cốp xe ở phía sau, lên xe chờ Ôn Tửu.

Mặc dù tính toán, xác định cô sẽ không chạy trốn, nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy có một chút không khẳng định như vậy. Nháy mắt năm phút đồng hồ đã trôi qua, còn không thấy người, anh không khỏi có chút mất bình tĩnh, bắt đầu tìm từ ngữ xấu ở trong lòng.

Cũng may, hai phút sau cuối cùng anh cũng thấy Ôn Tửu xách một túi to đi tới.

Ôn Tửu mở cửa xe, để cái túi ở trên chỗ ngồi bên cạnh Yến Luật, thản nhiên cười: “Yến Luật, anh mặc quần áo 185, có lẽ là thích hợp đi.”

Yến Luật ngăn ra, cô ta là đi mua quần áo ỉnh? Vừa nhìn thấy nhãn hiệu trên túi quần áo đó, anh lại giật mình lần nữa.

Nhãn hiệu này anh tương đối quen thuộc, một cái áo sơ mi là đủ để mua một cái áo lông ban nãy của cô ta, không ngờ là cô ta mua một cái áo gió, giá tiền của cái này còn đắt hơn so với ba cái áo kia cộng lại!

Cô ta đây là đang có ý gì? Ra vẻ không thiếu chút tiền này mua quần áo đắt tiền, chẳng lẽ là đang mĩa mai mình keo kiệt, mua quần áo quá rẻ cho cô ta? Cho nên mua một cái đắt tiền hơn để đánh vào mặt mình?

Anh xoa xoa huyệt thái dương, bắt đầu hít thở sâu.

10. Chương 10: Trên Đường

Thực ra, Yến tiên sinh thật sự đã hiểu lầm ý tốt của Ôn Tửu.

Không phải là cô muốn chọc tức anh, chỉ là không muốn chiếm lợi của anh mà thôi, bộ đồ này hơi đắt tiền, hơn nữa cô cũng không quen để một người đàn ông lạ lẫm tặng quà, đã không tranh quét thể được, vậy thì dùng một hình thức khác trả lại món tiền này cho anh. Chẳng qua, Ôn Tửu lại không ngờ được ý tốt của mình lại khiến cho một điểm duy nhất còn lại ở trong lòng Yến Luật cũng bị trừ mất, hiện giờ điểm của cô là 0 điểm.

Xe lên đường cao tốc, đi về phía thành phố X, không có bật nhạc, ba người đàn ông ở phía trước một người yên tĩnh hơn một người, phân biệt nhau giống như là đầu gỗ, gạch và tảng đá. Ôn Tửu vừa nhìn đã cảm thấy hình thức ở chung của ba người bọn họ trước sau như một, chính là như vậy.

Tương phản hẳn với sự tĩnh lặng của ba người đàn ông là Yến Hoan, con bé đúng là đang ở cái tuổi hoạt bát hiếu động, buồn trong chốc lát, rồi ồn ào muốn xuống xe đi chơi.

Yến Luật làm như không thấy, ngay cả quay đầu lại vỗ về một câu cũng keo kiệt không chịu bố thí cho. Vì thế Yến Hoan liền ở trên hàng ghế phía sau lăn qua lăn lại, chỉ trong thời gian chốc lát, mái tóc được chải gọn đã lăn thành cái ổ gà.

Làm anh trai thì mặc kệ nhưng Ôn Tửu lại nhìn không được, kéo cô nhóc từ trên ghế dậy, giúp nó chải đầu bím tóc lại.

Khóe mắt của Yến Luật liếc qua, trong lòng hơi sững sờ, không ngờ cô nàng còn rất khéo tay, vậy mà tết lại mái tóc của con nhóc kia xinh xắn như vậy.

Ôn Tửu nhặt cái rubic mà Hoan Hoan ném ở trên chỗ ngồi lên, bắt đầu dạy nó biến thành hình quả cầu, mặc dù Hoan Hoan nghịch ngợm nhưng lại vô cùng thông minh, không mất nhiều thời gian đã học xong rồi, Ôn Tửu lại dạy nó biến thành súng lục.

Yến Hoan lập tức cầm khẩu súng ngắn làm từ rubic, nhắm vào đầu của Yến tiên sinh ở hàng phía trước, giòn giòn giã giã hô vài tiếng: “Pằng chú pằng chú pằng chú”.

Ôn Tửu không khỏi bật cười.

Yến tiên sinh “đầu bị trúng đạn” hung dữ quay đầu lại, tịch thu khẩu súng lục của Yến Hoan dễ như trở bàn tay.

Ôn Tửu âm thầm nói: thật sự là một người đàn ông không có chút hài hước nào a, nếu đây là Hứa Toàn, nhất định sẽ “ợ” một tiếng mà ngã xuống chỗ ngồi, sau đó “chết” chừng ba phút. Đàn ông như vậy mới dễ thương a.

Yến Hoan không có đồ để nghịch, lại bắt đầu bò lên bò xuống lăn qua lăn lại ăn vạ, ngừng trong chốc lát lại la hét ầm ĩ khát nước.

Dư Cường vội lấy ra một chai nước trái cây đưa cho nó. Yến Hoan uống xong không bao lâu, lại la hét ầm ĩ đòi đi toilet.

Yến Luật xoa xoa huyệt thái dương, anh vẫn cảm thấy mang theo phụ nữ ra cửa chính là mang theo một bao tải phiền phức đồng hành, lần này thậm chí hơn, anh mang theo hai cái bao tải.

Nhưng vấn đề là, Yến Hoan cái phiền phức này, một chốc anh quăng không được.

Yến Luật quay đầu lại, nỗ lực đè nén bức mình ở trong lòng, trầm giọng nói: “Đây là đường cao tốc, không thể dừng xe, em cố chịu một lát, đi đến trạm dừng chân phía trước rồi đi vệ sinh.”

Hoan Hoan mới không có khái niệm cố chịu, tiếp tục ầm ĩ đòi xuống xe đi vệ sinh. Thực ra chưa hẳn là gấp như vậy, nó chỉ là không kiên nhẫn ngồi ở trong xe, chẳng thú vị gì cả.

Ôn Tửu thấy Yến Hoan ầm ĩ như vậy, đành phải dè dặt nói: “Hoan Hoan ngoan, tới đây, chị kể chuyện cổ tích cho em.”

“Em biết truyện ‘Ba chú heo con’ không?”

“Đương nhiên biết rồi.”

Ôn Tửu kể chuyện cổ tích sống động như thật, cuối cùng Yến Hoan cũng an tĩnh lại.

Rốt cục Yến Luật cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ. Cũng may, sau năm phút nữa sẽ đến trạm dừng chân.

Xe chạy đến trạm dừng chân thì dừng lại, Dư Cường mở cửa xe ra, bế Hoan Hoan xuống. Ôn Tửu cảm thấy nó còn nhỏ, không yên tâm để nó đi vệ sinh công cộng một mình, cũng xuống xe đi theo.

“Hoan Hoan, chị đi cùng với em.”

“Được ạ.”

Bởi vì trước đó Ôn Tửu biết chơi rubic, lại biết kể chuyện cổ tích, hơn nữa cũng không xụ mặt giống như anh cả. Cho nên Yến Hoan đã thích cô rất nhanh.

Hai người đi về phía nhà vệ sinh công cộng, đột nhiên Yến Hoan dừng chân, chỉ vào cửa hàng KFC ở bên cạnh, nói: “Em muốn vào nhà vệ sinh ở trong đó. Em không muốn đi nhà vệ sinh công cộng.” Nói xong, xoắn chân chạy vào trong cửa hàng KFC.

Ôn Tửu vội vàng đuổi theo nó, ai ngờ, cô nhóc này còn nhỏ mà láu cá, vào trong KFC căn bản không phải là đi vệ sinh, mà là chạy thẳng đến trước quầy bán đồ ăn, nhảy lên hô: “Chị, chị ơi, em muốn coca, em muốn hamburger.”

Cô nhóc này quả thực rất giỏi hoạt, Ôn Tửu mỉm cười: “Hoan Hoan, không phải là em mới ăn sáng sao?” “Em chưa ăn no, em còn muốn ăn.” Yến Hoan lắc mông giậm chân, bắt đầu giở trò ăn vạ. Trẻ con đều thích những đồ ăn nhanh này, thấy bộ dạng nó thèm chấy nước miếng, Ôn Tửu mềm lòng, liền dứt khoát ôm nó lên, để cho nó gọi đồ ăn.

Yến Hoan quả thực là vui vẻ rất rêu rao. Nhưng mà lúc chọn món ăn, Ôn Tửu mới đột nhiên nhớ ra, cô vốn không mang tiền, cô bỏ túi ở trên xe.

Thật đúng là khó xử.

Ôn Tửu nghĩ nghĩ, lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại.

Điện thoại di động ở trong túi của Yến Luật vang lên, anh lấy ra, trên màn hình hiện lên số 9 Ả Rập.

Sao lại là cô ta? Thật đúng là cực kỳ bất ngờ.

Ôn Tửu chờ bảy giây, điện thoại kết nối, bên trong vang lên một tiếng “Alo” kêu ngạo trầm thấp hơi mang chút giọng mũi, rất là gợi cảm.

“Anh đi tới KFC một chuyến, mang theo ví tiền.” Ôn Tửu nhanh nhẹn nói xong câu đó, nhanh nhẹn tắt điện thoại.

Yến Luật kinh ngạc cầm điện thoại, kinh ngạc nhìn ra tám biển KFC ở bên ngoài cửa sổ xe.

Cô ta thế mà lại sai bảo mình, cô ta thế mà lại sai bảo mình...

Thiết bị nhắc ở trong đầu Yến tiên sinh lại bắt đầu làm việc.

Cuối cùng, anh vẫn cầm theo ví tiền xuống xe.

Chuyện nhỏ không nhin sẽ làm hỏng chuyện lớn. Yến Hoan ít tuổi nhưng tinh quái, không thể để cho nó nhìn ra sơ hở.

Ôn Tửu bế Yến Hoan, tựa vào phía trước quầy gọi đồ ăn, thấy Yến tiên sinh phong thái tuấn lãng, một tay nhét trong túi áo, một tay đẩy cửa KFC. Đẩy cửa giống như không dùng lực, làm việc nặng nề mà nhẹ như không, tác phong nhanh nhẹn. Haiz, người bề ngoài đẹp trai, ngay cả tư thế đẩy cửa cũng đẹp mắt như vậy.

Ôn Tửu thuận miệng nói: “Hoan Hoan, phú ông Yến đến rồi.”

Phú ông Yến!

Yến Luật cảm thấy trong lỗ tai vang lên tiếng ‘ong ong’, tay nhét trong túi áo, tức giận mà nắm chặt lại. Nửa tiếng ngẩn ngui, xưng hô với mình, đã từ Yến tiên sinh đến Yến Luật lại đến phú ông Yến ...Cô ta thế mà đã bắt đầu đặt biệt hiệu ỉnh rồi.

Anh lập tức ý thức được trên thỏa thuận hẳn là phải thêm một điều nữa: Bên B phải tôn trọng bên A, không được đặt cho bên A bất kể cái biệt hiệu khó nghe hoặc nickname bất nhã nào.

Yến Hoan kích động vẫy vẫy tay: “Anh, mau đưa tiền.”

Phú ông Yến xụ mặt lấy một tờ tiền giá trị lớn – 100 nguyên từ trong ví ra, hỏi: “Chọn cái gì?”

Yến Hoan hưng phấn báo cáo: “Chọn Coca và hamburger.”

Yến Luật lập tức nhăn mày, “Không được. Burger gà đổi thành cá tuyết hoặc burger tôm. Coca đổi thành sữa đậu nành hoặc là sữa bò.”

Miệng Yến Hoan bĩu ra có thể treo được chai dầu, dầu môi nói: “Em muốn Cocacola.”

Đối với Yến tiên sinh – loại đàn ông chưa bao giờ biết, cũng không có ý định dỗ dành phụ nữ trẻ em thì làm nũng thuộc về một loại vũ khí hạng thấp không hề có lực sát thương. Ngay cả cơ hội tiếp tục ra chiêu Yến tiên sinh cũng không cho đối phương, dứt khoát cắt tiền vào trong ví, quay người định rời đi.

Yến Hoan lập tức đầu hàng: “Được rồi được rồi sữa đậu nành.”

Bạn nhìn đi, đối với phụ nữ và trẻ em cố tình gây sự, mặc kệ là cách giải quyết tốt nhất, gọn gàng nhanh lẹ, không phí miệng lưỡi. Yến Luật dừng bước, một lần nữa lấy tiền mặt ra đưa cho nhân viên cửa hàng, sau đó lạnh lùng nhìn nhân viên cửa hàng đang lấy đồ ở phía sau, mặt không chút thay đổi nói một câu: “Cô uống cái gì?”

Ôn Tửu không phản ứng.

Yến Luật đành phải quay mặt lại nhìn cô, dùng ánh mắt nhắc lại một lần nữa.

Ôn Tửu thế mới biết anh ta đang nói chuyện với mình, cười nhẹ: “Coca.”

Yến Luật: “...”

Đây là cố ý chọc tức mình đi...

Càng tức giận hơn chính là, Ôn Tửu mang theo Yến Hoan đi thẳng tới bên cạnh ngồi xuống, ung dung chờ dâng cơm.

Ừ, đây là ý bảo mình bưng đồ qua đó? Coi mình là bạn trai đi bưng đồ lật vặt, bắt đầu ra sức sai bảo đúng không?

Yến tiên sinh bỏ tiền lẻ vào trong ví tiền, tay đã hơi run run.

Anh đã biết tìm bạn gái chắc chắn không có chuyện tốt, lập tức sẽ từ “đế vương” lưu lạc thành “tiểu nhân”.

Vì diễn trò, Yến tiên sinh nén giận bưng hamburger, coca và sữa đậu nành tới cho công chúa điện hạ và nữ vương bệ hạ, sau đó nhét hai tay vào trong túi ngồi ở một bên, tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh có loại dự cảm, thời gian bảy ngày hắc ám sắp bắt đầu rồi. Bởi vì, trên thỏa thuận có một điều vô cùng quan trọng mà anh đã bỏ sót: bên B không được sai bảo bên A làm bất cứ chuyện gì.

Cho nên bạn thấy đó, bất luận là làm chuyện gì, đều phải vạch kế hoạch từ trước, nghĩ sâu tính kỹ, quá vội vã luôn dễ dàng phạm phải sai lầm.

Yến Luật nhăn đôi lông mày đen rậm, yên lặng mà nhớ lại điều khoản của thỏa thuận, sau đó sầm muện mà phát hiện, sơ hở có vẻ như hơi nhiều.

Giống như để nghiệm chứng cho phát hiện của anh, bên B – cô Ôn ở đối diện giòn giòn già già nói một câu: “Yến Luật, anh đi lấy một cái cốc không tới đây.”

Yến Luật quay sang, kinh ngạc nhìn Ôn Tửu. Tay nhét ở trong túi áo lại một lần nữa run run.

Cô ta đã sai bảo thành thói quen rồi sao!

Anh run run ngón tay, đứng lên đi lấy cái cốc không, đặt mạnh xuống trước mặt Ôn Tửu. Thật đáng tiếc, cốc giấy rất nhẹ, mặc dù anh đã đặt mạnh cốc xuống, nhưng cũng không thể thể hiện được tâm trạng căm phẫn giận dữ mãnh liệt của anh vào lúc này.

Càng khiến cho Yến Luật tức giận chính là, Ôn Tửu thế mà không hề cảm thấy sự bất mãn và tức giận của anh chút nào, mí mắt cũng không nâng, trực tiếp sai bảo lần nữa: “Lấy thêm hai tờ giấy ăn tới đây.”

Trước mắt Yến tiên sinh tối sầm, trong lòng có một trận bão lớn thổi qua, rốt cuộc thì ai mới là chủ thuê? Ai mới là chủ sân khấu? Cô ta thế mà lại tự nhiên, đương nhiên, thuận buồm xuôi gió sai bảo mình như vậy!

Thật đáng tiếc là, anh bên này tức giận đến mức sắp nôn ra máu, Ôn Tửu thì ngay cả một chút phản ứng cũng không có, vô cùng chuyên chú rót non nửa sữa đậu nành sang cái cốc không, thổi thổi, đưa cho Yến Hoan. Mặt mày mang theo một cổ ôn nhu phong đạm vân khinh (*).

[(*)Phong đạm vân khinh: gió thổi nhẹ, mây khẽ bay, dùng để hình dung thời tiết tốt, trường hợp này là dùng để tả tâm trạng tốt.]

Cái này không thể trách cô thiếu nhạy bén, thực sự là bởi vì, Hứa Toàn đã bị Ôn Tửu sai bảo hơn mười năm, ức hiếp mười mấy năm, ở trong mắt của Ôn nữ vương, bảo đàn ông làm chân chạy bàn quả thực là

việc nhỏ cỡ hạt vừng, bọn họ cũng dám tức giận? Ha, vậy cũng quá buồn cười, muốn được dạy dỗ một trận không?

Cho nên cô hoàn toàn không nghĩ tới, mấy lần thuận miệng sai bảo này, quả thực sắp phá vỡ nhân sinh quan của Yến tiên sinh. Quả thực sắp nhổ tận gốc cây đại thụ chủ nghĩa đàn ông phát triển khỏe mạnh, trưởng thành hai mươi bảy năm trong lòng Yến tiên sinh.

Yến Luật run run hai tay, muốn cầm hai tờ giấy ăn tới đặt “thật mạnh” ở trên mặt bàn.

Thật đáng tiếc, hai tờ giấy ăn này còn nhẹ hơn cái cốc giấy kia, nhẹ nhàng rơi trên bàn.

Ôn Tửu ngay cả liếc cũng không liếc mắt nhìn anh một cái, trực tiếp cầm giấy ăn, lau bàn tay nhỏ bé của Yến Hoan. Lúc chăm nom cô bạn nhỏ, khí chất của cô lại không hề cao lãnh thanh ngạo, đáng vẻ tràn đầy dịu dàng và kiên nhẫn, thật sự là đáng yêu lại động lòng người.

Đáng tiếc là Yến tiên sinh nhìn khuôn mặt xinh đẹp ở trước mắt, trong lòng dâng lên không phải là từng đợt từng đợt sóng mềm mại, mà là sóng thần

~Không được, thỏa thuận này có quá nhiều sơ hở, mình phải lập một bản khác. Mình một người đàn ông anh tuấn, phóng khoáng, tài hoa hơn người, oai phong một cõi trên thương trường như vậy, sao lại có thể vì một người phụ nữ mà biến thành một thằng đàn ông làm chân sai vặt đây?

A, đây quả thực rất buồn cười.

11. Chương 11: Về Nhà

Yến Hoan ăn Hamburger và uống sữa đậu nành xong, rất không thực nữ nói với Ôn Tửu, nó ăn no quá nên bây giờ muốn đi vệ sinh, Ôn Tửu nhanh chóng dẫn Yến Hoan đi đến nhà vệ sinh.

Yến Luật ngồi một bên, bên lấy tay chống trán, nhóc con này còn có thể phiền phức hơn sao?

Cũng may dọc theo đường đi còn có Ôn Tửu, bằng không anh nhất định sẽ rất thảm hại.

Vào nhà vệ sinh, Yến Hoan rất hạnh phúc, rất thỏa mãn ngồi xổm trong toilet, nói với Ôn Tửu: “chị ơi, chị còn tốt hơn cả mẹ em, ba tháng mẹ em mới cho em ăn KFC một lần.”

“Cha mẹ em cũng trở về thành phố X à?” Ôn Tửu có chút khó hiểu, tại sao Yến Hoan lại ở chung một chỗ với Yến Luật, rõ ràng Yến Luật đối xử với nó rất không kiên nhẫn, anh ta không giỏi trong việc giữ trẻ.

“Cha mẹ em đi Mỹ, bởi vì mẹ em sắp sinh em trai.”

Ôn Tửu hiểu được, đoán chừng họ muốn đưa nhỏ mang quốc tịch Mỹ, cô chỉ cần nghĩ đến việc Yến Luật từng đó tuổi rồi mà không lâu sau lại có thêm một đứa em trai mới sinh, Ôn Tửu không khỏi muốn cười.

Yến Hoan đi vệ sinh xong rồi, quay đầu nhìn Ôn Tửu: “Chị ơi, chị thật sự là bạn gái của anh em sao?”

Ôn Tửu nở nụ cười: “Đương nhiên là vậy.”

“Nhưng mà...” Yến Hoan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dường như đang suy nghĩ có nên nói ra chuyện này hay không, cuối cùng trong lòng ngứa ngáy khó nhịn nói: “Em nói cho chị nghe bí mật này nhé, chị không được nói ra ngoài a, phải giữ bí mật.”

Ôn Tửu lập tức ghé tay với nó: “Ừ, chị nhất định sẽ giữ bí mật.”

“Mẹ em nói, anh em có khả năng cả đời cũng không cưới được vợ.”

“Tại sao?” Ôn Tửu ghen cười, a, không ngờ nhóc con này lại còn buồn chuyện như thế.

“Bởi vì anh em không thích con gái a, anh em nói con gái rất phiền phức.”

“Thì ra là thế, vậy ý của anh em là con trai không phiền phức?” Ôn Tửu vừa cười khanh khách, vừa mở cửa toilet ra.

Thật không khéo, Yến Luật lại đang thông thả rửa tay ở phòng vệ sinh bên cạnh.

Ôn Tử lập tức phải ghen cười.

Từ trong gương, ánh mắt lạnh lùng, âm trầm của Yến Luật quét lên mặt Ôn Tử, Ôn Tử bắt gặp ánh mắt của anh, cô lập tức cảm thấy lạnh lẽo cả người.

Yến Hoan nói xấu sau lưng anh mình nên cũng cảm thấy chột dạ, liền vội vàng kéo Ôn Tử đi.

Yến Luật vẩy nước trên tay, giặt một trang giấy, chậm rãi lau khô tay, sau đó đi ra KFC.

Hai cái phiên phức một lớn một nhỏ ở phía trước đang tay trong tay. Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng duyên dáng của cô, tay cầm trong túi quần khế siết chặt lại, lá gan của cô đã lớn đến nỗi dám nghi ngờ khuynh hướng tình dục của anh, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô tiếp tục tùy ý như thế.

Khi Ôn Tử nắm tay của Yến Hoan đi về phía xe thương mại, đột nhiên có một người đàn ông từ trên xe buýt bên cạnh nhảy xuống, lớn tiếng gọi Ôn Tử: “Cô Ôn.”

Ôn Tử sửng sốt, ở khu phục vụ còn có thể gặp được người quen? Một người đàn ông trẻ tuổi, thanh tú, gọn gàng chạy tới, nhìn có chút quen mắt.

Ôn Tử nhớ ra, đây là Lục Trùng, cháu của Lục Bình Dũng muốn nhảy lầu từ tầng thượng.

Lục Trùng vừa kích động vừa ngại ngùng, cười vờn tay: “Xin chào cô Ôn, thật trùng hợp, không nghĩ tới lại gặp được cô ở chỗ này.”

“Chào anh.” Ôn Tử bắt tay với anh, cười dịu dàng: “Về nhà ăn tết phải không? Tiền của chú hai anh đã đòi hết chưa?”

“Ừ, đã thanh toán xong. Ngày đó thật sự rất cảm ơn cô, lần này cô nhất định phải cho tôi xin số điện thoại, chú hai tôi muốn đến nhà cô để cảm ơn.”

Ôn Tử nở nụ cười: “Đừng để ở trong lòng, thật sự không cần phải cảm ơn.”

Ngày đó, cho dù Lục Trùng có hỏi như thế nào, cô cũng chỉ cười, không chịu cho anh ta số điện thoại, không nghĩ tới hai người lại có duyên như vậy, thế mà còn có thể gặp nhau ở khu phục vụ này.

Yến Hoan thấy trên mặt xe buýt viết ba chữ thành phố X, liền tò mò hỏi: “Quê của anh cũng ở thành phố X sao?”

Lục Trùng gật đầu, vui mừng hỏi: “Đúng vậy, mọi người đang muốn trở về thành phố X sao?”

Hoan Hoan gật gù: “Vâng, chúng em ở phía sau công viên An Cư, còn anh ở đâu?”

Không đợi Lục Trùng nói chuyện, chợt nghe âm thanh bực bội vang lên, “Hoan Hoan.”

Yến Luật đi tới bên cạnh Ôn Tử, tiếp theo, một bàn tay to lớn gác lên bả vai cô, nhưng chỉ tiếp xúc ở đầu ngón tay, còn lòng bàn tay nâng cao, nhưng ở trong mắt người ngoài, hiển nhiên đây là hành động thông báo cho người khác biết quan hệ thân mật của hai người.

Động tác này của Yến tiên sinh khiến cho Ôn Tử không thể không giới thiệu anh với Lục Trùng: “Đây là bạn trai của tôi, Yến Luật.”

Lục Trùng vội vàng giơ tay ra, nói: “Xin chào, anh Yến.”

Yến Luật chỉ gật gù: “Xin chào, chúng tôi cần phải đi rồi.” Nói xong, liền quay sang nói với Yến Hoan và Ôn Tử: “Nhanh lên xe đi.”

Ôn Tử lo lắng Lục Trùng sẽ tiếp tục xin số điện thoại của mình, liền cười nói tạm biệt, sau đó dắt Yến Hoan lên xe. Cứu người chỉ là tiện tay mà thôi, cô không hề muốn Lục Bình Dũng phải mang ơn mình, đến tận nhà để cảm ơn, như vậy ngược lại cô sẽ có áp lực tâm lý.

Xe rời khỏi khu phục vụ, dọc theo đường đi Yến Hoan chỉ nói chuyện chơi đùa với Ôn Tử, đối với ông anh nhà mình lại luôn tỏ thái độ kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không dám đến gần).

Còn Yến Luật lại mang dáng vẻ điềm tĩnh chững chạc, dọc theo đường đi vẫn duy trì trạng thái trầm tư giống y như pho tượng đá cẩm thạch, lạnh lùng mà anh tuấn.

Bởi vì vô tình gặp lại Lục Trùng, nên cảnh tượng trên sân thượng ngày đó lại hiện ra trong đầu anh, không thể không nói, Ôn Tửu vào giây phút đó thật sự đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng anh, chỉ cần nhớ lại ánh mắt sùng bái và biết ơn của Lục Trùng, tuy anh không phải là bạn trai thật sự của cô, nhưng không biết tại sao trong lòng anh lại vô cùng thoải mái và khoan khoái. Vì thế, về các hành động sai bảo của cô, Yến tiên sinh quyết định người lớn rộng lượng tha thứ cho cô một lần.

Bốn mươi phút sau, xe vào đến thành phố X.

Đây là giao thừa đầu tiên, Ôn Tửu đi đến thị trấn của thành phố X, bất ngờ hơn là ở đây còn náo nhiệt hơn so với tỉnh thành. Trên đường mọi người đang hối hả mua sắm đồ tết, tay cầm câu đối xuân, tranh tết, vẻ mặt vui mừng, nhìn qua mang đậm hương vị ngày tết. Hàng năm, mấy ngày tết âm lịch ở tỉnh thành thường giống như một thành phố không người, đặc biệt là đêm giao thừa, trên đường cái trống trải, quả thực vắng vẻ đến mức người ta không thích ứng được.

Trong dòng người đông đúc, xe chạy chậm chậm về phía trước, trên đường phố, mọi người có vẻ như không quen tuân thủ luật lệ giao thông cho lắm, người đi bộ lại đi chính giữa đường cái, còn xe đạp, xe điện và xe gắn máy lại lẫn lộn vồn nhau, thật đúng là khảo nghiệm kĩ thuật lái xe của người khác.

Lái xe Uông Thành vô cùng điềm tĩnh, chậm rãi lái xe ra khỏi nội thành đông đúc, xe vẫn một mực chạy theo hướng đông, dần dần con đường cũng trống trải hơn, có vẻ như đã tiến vào một khu vực mới hình thành và đang phát triển. Đường đi vô cùng rộng lớn, phong cảnh hai bên đường đẹp như tranh vẽ, quảng trường và kiến trúc đều mới tinh, lộ ra hơi thở vui sướng và phồn vinh.

Xe đi qua một công viên, Yến Luật mở miệng: “Uông Thành, cậu và Dư Cường cứ ở lại Thủy Hương đi, có việc gì tôi sẽ gọi điện thoại cho hai người.”

“Vâng.”

Sau một lát, xe dừng lại trước cửa khách sạn Thủy Hương, Dư Cường và Uông Thành xuống xe.

Uông Thành giao chìa khóa cho Yến Luật, Yến Luật tự mình lái xe, vòng qua công viên xinh đẹp, tiếp theo lại lái xe qua một cây cầu đá, cuối cùng dừng lại bên ngoài một ngôi nhà nhỏ ba tầng.

Yến Luật ngừng xe.

Yến Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, vui vẻ hô to: “Rất cuộc cũng đến.”

Ôn Tửu mở cửa xe, dắt Yến Hoan xuống xe.

Tòa nhà trước mặt này, nếu như ở tỉnh thành, có thể nói còn hiếm quý hơn so với biệt thự biệt lập, bởi vì đối diện của nó là công viên An Cư, ở giữa chỉ cách một nhánh sông nhỏ, nhưng ở trong thị trấn, nhà như vậy lại không hề gây sự chú ý, phóng tầm mắt ra xa, cách đó không xa cũng có vài toà nhà đơn sân đứng sừng sững giống vậy, chẳng qua nhìn lại, phong thái của chúng không đẹp bằng toà nhà này.

Tường che bằng ngói lưu ly, bên trên còn tuyết đọng trong suốt, sắp tới giữa trưa, ánh mặt trời rất chói mắt, đột nhiên có một mùi thơm đẹp dễ mà thanh tịnh xông vào mũi, theo trực giác của Ôn Tửu thì đó chính là mùi thơm của hoa mai, nhưng cô lại không thấy bóng dáng của hoa mai đâu cả.

Yến Luật dút hai tay vào túi quần, vóc người thon dài, lạnh lùng trầm tĩnh, vẫn duy trì biểu cảm như có điều suy nghĩ, sải bước lên bậc thang, ấn chuông cửa.

Rất nhanh đã có một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi ra mở cửa, vừa thấy Yến Luật, lập tức vui vẻ ra mặt, liền kêu lên: “A Luật về rồi à, mau vào nhà đi, ông nội, bà nội đang chờ cháu đấy.” Yến Thanh Ngọc là em họ của cha Yến Luật, đứng thứ ba trong nhà, chồng qua đời, con cái đã lập gia đình nên bà ấy luôn ở nhà họ Yến để chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho hai ông bà.

Dựa theo vai vế, Yến Luật phải gọi bà một tiếng cô ba.

“Mau vào đi.” Yến Thanh Ngọc liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ôn Tửu ở sau lưng Yến Luật, đột nhiên giật mình, cô gái xinh đẹp này là ai? Tại sao lại về cùng với Yến Luật? Bởi vì hôm nay là giao thừa, đây không phải là ngày lễ bình thường mà có thể tùy tiện dẫn con gái về nhà, bình thường nếu đưa con gái về nhà vào lúc này đều có ý nghĩa đặc biệt và có quan hệ đặc biệt.

Nhưng Yến Luật không giới thiệu, Yến Thanh Ngọc đương nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều, chỉ mỉm cười dắt Yến Hoan đi đằng trước.

Yến Luật nhắc chân bước lên bậc thang, Ôn Tửu đi theo sau anh, cùng nhau đi vào sân.

Cô lập tức biết được mùi thơm đẹp dễ mà thanh tịnh mới vừa rồi từ đâu đến, sân nhà này trồng hai cây mai, còn tươi tốt hơn so với cây trong dinh thự Khuynh Thành, đầu cành nở đầy hoa, hương thơm phả vào người. Sân trước rất rộng, bố trí tinh xảo xinh đẹp, hòn non bộ cỡ nhỏ quay chung quanh bồn cây cảnh xanh mướt, tuy rằng đang vào mùa đông, nhưng lại có một phen phong cảnh khác.

Dựa vào tường ở phía đông của sân nhà là hai chiếc xe đạp, một chiếc xích lô chạy bằng điện, còn có một chiếc xe dành cho người già thay cho việc đi bộ, xem ra bình thường ông bà nội của Yến Luật rất thích ra ngoài hoạt động.

Sắp phải gặp mặt người nhà của Yến Luật, cũng may Ôn Tửu luôn không sợ gặp người lớn tuổi, hơn nữa lần này đến, cô chỉ là bạn gái giả mạo, đương nhiên không có cảm giác căng thẳng của con dâu xấu gặp mặt cha mẹ chồng, ngược lại rất thả lỏng, chỉ xem như mình đến nhà bạn bè làm khách.

Trái lại Yến Luật đột nhiên quay đầu nhìn Ôn Tửu, vẻ mặt có điểm kỳ lạ, muốn nói lại thôi, muốn động lại tĩnh.

Chẳng lẽ anh ta đang lo lắng sắp gặp mặt phụ huynh, cô sẽ lộ tẩy? Ôn Tửu cười nhạt với anh, cho thấy cô không hề căng thẳng, Yến tiên sinh không cần phải lo lắng, cô nhất định sẽ không làm thất vọng mười vạn ngày lương này.

Yến Luật nhíu mày, nhìn tay cô.

Anh cảm thấy ánh mắt của mình đã rất rõ ràng rồi, thật sự đã rất rõ ràng rồi, nhưng tay của Ôn Tửu vẫn bình tĩnh đút ở trong túi áo khoác ngoài.

Loại nhân viên không có ánh mắt này, nếu ở trong công ty đã sớm bị đuổi một trăm hai mươi lần!

Yến tiên sinh đành phải cầm cổ tay của Ôn Tửu, túm bàn tay nhỏ bé đáng giận kia từ trong túi áo khoác ra...Nắm trong tay mình.

12. Chương 12: Người Nhà

Ôn Tửu nâng mắt, ung dung nhìn Yến Luật.

Yến tiên sinh mắt nhìn phía trước, trên khuôn mặt tuấn mỹ viết “bị bắt” cùng “không tình nguyện”, tuy rằng anh nắm tay cô, nhưng bộ dáng uốn éo, không được tự nhiên kia, biểu cảm như bị người ta vô lễ kia, thật đúng là... buồn cười quá.

Ôn Tửu rất rộng lượng mà dễ dàng tha thứ “sự trả đũa” của Yến tiên sinh, thoải mái mặc cho anh nắm tay mình bởi vì đã đến lúc cần diễn trò rồi.

Ôn Tửu phối hợp khiến Yến Luật âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bởi vì cho dù đã ký thỏa thuận, nhưng người phụ nữ trước mắt này khiến cho anh không có cảm giác an toàn, cô đã có tiền án muốn bội ước, lỡ như lúc này lại đột nhiên trở mặt, không chịu diễn trò cùng anh, thì anh thật đúng là đâm lao phải theo lao, không công vất vả một đường làm nô lệ hầu hạ cô.

Cũng may lúc này cô rất ngoan.

Nắm bàn tay nhỏ bé, da thịt nhẵn nhụi bóng loáng, hơn nữa lại ấm áp không ngờ, có rất nhiều phụ nữ khi tới mùa đông liền lạnh buốt tay chân, cho nên Yến Luật không thích nhất chính là phải bắt tay với phụ nữ vào mùa đông, quả thực có cảm giác như sờ vào gậy sắt, đụng tay vào chỉ muốn rung mình một cái.

Tay Ôn Tửu là bàn tay ấm áp, mềm mại nhất mà anh đã từng cầm, cũng là bàn tay mang đến cho anh xúc cảm tốt nhất, quả thật có chút cảm giác muốn nắm thật chặt, không buông ra.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt anh lại bày ra vẻ nhạt nhẽo, hồ hững, cao ngạo, thậm chí còn có chút cố ý khinh thường và hời hợt, ra vẻ anh nắm tay cô chỉ là bắt đắc dĩ, căn bản không có ý muốn lợi dụng cô, nếu có thì tuyệt đối là cô lợi dụng anh.

Ừ, đúng, nhất định là như vậy.

Từ nhỏ Ôn Tửu đã học nhu đạo, lại thường xuyên dạy bảo Hứa Toàn, cho nên thường xuyên tiếp xúc thân thể với người khác phái, vì thế rất lạnh nhạt hào phóng. Yến Luật nắm tay cô, cô cũng chỉ cho rằng đây là cái bắt tay với đàn ông trong công việc mà thôi.

Bố cục phòng khách của tòa nhà này rất giống với dinh thự Khuynh Thành, đều mang phong cách cổ kính, chẳng qua đồ dùng trong nhà hơi ít nên có vẻ hơi rộng rãi.

Tuy rằng thành phố X không phổ biến hệ thống sưởi hơi, nhưng bên trong mở điều hòa, nên không khí vẫn ấm áp như mùa xuân, hoa thủy tiên và lan hồ điệp trên bàn như đang cạnh tranh nhau để khoe sắc, dưới cửa sổ có một cây quất vàng, ánh vàng rực rỡ phủ đầy trái cây, một bên khác là cây ngâu tàu, ấy vậy mà vẫn còn đang nở hoa.

Hai ông bà tóc bạc đang ngồi trên sofa xem tivi.

“Bác trai, bác gái, A Luật và Hoan Hoan đã trở về.” Yến Thanh Ngọc vừa dứt lời, hai ông bà nhà họ Yến đồng thời quay người lại, đứng lên.

Ngoài miệng Yến Hoan nói không thích về nhà, nhưng khi đã trở về lại như chim nhỏ nhào vào trong lòng bà nội Yến, ngọt ngào gọi một tiếng “bà nội”. Thật đúng là một đứa nhóc thông minh, vô cùng lạnh lợi.

Bà nội Lâm vui vẻ ôm Yến Hoan vào trong lòng, ông cụ Lâm thì cầm hai quả hạch đào, vào một giây nhìn thấy Ôn Tửu, vẻ tươi cười trên mặt giống như đột nhiên bị gió lạnh đóng băng, hạch đào trong tay, tạch một tiếng rơi xuống, lộc cộc lăn đến dưới chân Ôn Tửu.

Ôn Tửu xoay người nhặt hạch đào lên, ngẩng đầu, chợt nghe thấy Yến Luật không nhanh không chậm nói: “Ông nội, bà nội, đây là Ôn Tửu, bạn gái của cháu.”

Ôn Tửu mỉm cười: “Cháu chào ông bà.”

Ông bà nhà họ Lâm kinh ngạc nhìn Yến Luật và Ôn Tửu, sau đó nhìn xuống bàn tay hai người đang nắm chặt nhau, vẻ tươi cười vui mừng vốn có lập tức trở nên cứng ngắc, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt thoáng cái bỗng nhiên nguội lạnh, không khí có điểm quỷ dị.

Tình huống trước mắt hoàn toàn ngoài dự đoán của Ôn Tửu.

Yến Luật bỏ ra số tiền lớn để thuê bạn gái, cô cho rằng nhất định là do các bậc phụ huynh trong nhà bức hôn quá gấp, cho nên anh bắt đắc dĩ mới dùng hạ sách này. Nhưng trước mắt, nhìn phản ứng của ông bà anh, hiển nhiên đối với bạn gái anh đưa về, không có kinh ngạc vui mừng, mà trái lại còn có chút giật mình, hoảng sợ.

Chuyện này rất kỳ lạ, chẳng lẽ bọn họ căn bản không muốn cháu trai của mình dẫn bạn gái về nhà?

Ôn Tửu không khỏi âm thầm may mắn chính mình không phải là bạn gái thật sự, bằng không lần đầu tiên tới cửa, liền đối mặt với trường hợp như vậy, thật sự rất xấu hổ...đau lòng a.

Yến Luật coi nhẹ sự kinh ngạc của hai ông bà, buông tay Ôn Tửu đang nắm ra, ngược lại đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng mình, tư thế này càng thêm thân mật mà mập mờ.

Ngay sau đó, ánh mắt của hai ông bà lại chuyển đến bả vai của Ôn Tửu.

Yến Luật chậm rãi nói: “Bà nội, không phải mỗi ngày bà đều giục cháu nhanh chóng kết hôn sao? Tại sao cháu dẫn theo bạn gái trở về, ngược lại bà lại không nói gì?”

“A, mau ngồi đi.” Đúng lúc bà nội kịp phản ứng lại, vội vàng cười tiếp đón Ôn Tửu, “Đến đây, đến đây, ngồi bên cạnh bà nội này, đứa nhỏ A Luật này cũng thật kín miệng, im hơi lặng tiếng dẫn bạn gái trở về, dọa chúng ta nhảy dựng.”

Bà nội vừa mở miệng, không khí ở đây mới xem như dịu xuống một chút.

Ôn Tửu cười cùng Yến Hoan một trái một phải ngồi xuống bên cạnh bà.

Ông cụ Yến lại không thân thiết giống như bà nội, chỉ thần nhiên nhìn thoáng qua Ôn Tửu, sau đó nói với Yến Luật: “Cháu vào đây một lát, ông có chuyện muốn hỏi cháu.” Nói xong, liền đứng dậy đi vào phòng làm việc đối diện với cầu thang.

Yến Luật đi theo phía sau ông nội vào phòng, trước khi đóng cửa phòng, lo lắng nhìn thoáng qua Ôn Tửu.

Cô đang nói chuyện với bà cụ, trên gương mặt xinh xắn không hề có vẻ căng thẳng hay gò bó mà ý cười dịu dàng, mặt mày cong cong, lộ ra vẻ nhu thuận đáng yêu.

Anh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy không uống công mình phải làm chân chạy vất suốt đường đi, xem ra cô thừa sức ứng phó với bà cụ.

Bà nội mỉm cười hỏi: “Cháu ngoan, tên cháu là?”

Vừa rồi bà cụ quá kinh ngạc nên chưa nghe rõ tên của Ôn Tửu.

Ôn Tửu cười, nắm lấy bàn tay của bà, sau đó viết tên của mình lên lòng bàn tay bà, động tác vô cùng tự nhiên, thân thiết.

“Tên này rất đặc biệt.” Lòng bàn tay hơi ngứa, trong lòng cũng ngứa, bà rất thích loại cô gái thoải mái như vậy, gặp người không hề rụt rè, giống như trời sinh đã là người một nhà.

“Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bà nội, tháng trước cháu vừa tròn hai mươi lăm tuổi.”

“Rất tốt rất tốt, tuổi này rất hợp với A Luật, vẫn còn đi học hay đã đi làm?”

Ôn Tửu nở nụ cười: “Bà nội, có phải bà đang khen cháu trông ít tuổi phải không?”

Bà cụ vui tươi hơn hớn nói: “Còn không phải sao, trông giống học sinh như vậy, thật đúng là trẻ đẹp.”

“Cháu đã đi làm ba năm rồi, bà nội.”

Ôn Tửu phát hiện bà cụ nói tiếng phổ thông vô cùng chuẩn, khác với tiếng địa phương của Yến Thanh Ngọc, hỏi đến mới biết được, thì ra bà nội từng làm ở viện nông nghiệp tỉnh, sau khi về hưu mới quay về quê hương.

Ôn Tửu cười nói: “Bà thật sáng suốt, thành phố X là một trong hai mươi thành phố được cả nước bầu chọn là có triển vọng nhất.”

Bà cụ lập tức cảm thấy chính mình đã tìm được tri âm, vô cùng vui vẻ nói: “Còn không phải như vậy sao, thành phố lớn có gì tốt, không khí ô nhiễm nghiêm trọng, nơi nơi kẹt xe, bà ở đình thự Khuynh Thành, mua đồ ăn phải lái xe, qua lại trên đường ba giờ, rất phiền phức. Đợi lát nữa cháu lên tầng ba xem vườn rau và nhà ẩm trồng hoa của bà đi.”

Ôn Tửu mỉm cười hỏi: “Bà nội, bây giờ cháu muốn xem có được không?”

“Được.” Bà cụ ước gì gọi người điều đến xem thành tích của bà, nên lập tức đứng dậy đưa Ôn Tửu lên lầu.

Ôn Tửu đi đến đầu cầu thang, chợt nghe trong phòng làm việc vang ra một tiếng âm, có vẻ như là âm thanh vỗ bàn. Hiển nhiên, người vỗ bàn nhất định là ông cụ, không phải là Yến Luật. Xem ra, vị “bạn gái” này thật sự không được hoan nghênh a.

Bởi vì Ôn Tửu không phải là bạn gái thật sự của Yến Luật cho nên cô tuyệt không tức giận vì ông cụ không chào đón mình, ngược lại chỉ cần nghĩ đến Yến tiên sinh vừa cao ngạo, lạnh lùng vừa khó chịu sẫm soi vậy mà cũng bị người khác vỗ bàn, thật đúng là...hả lòng hả dạ a.

Bà nội làm như không nghe thấy động tĩnh trong phòng, vẻ mặt như thường dắt Yến Hoan lên tầng, Ôn Tửu giờ tay ra định đỡ tay bà.

Bà cụ cười nói: “Không cần dìu bà, sức khỏe của bà rất tốt.”

Quả thật đúng như vậy, một bà lão hơn bảy mươi tuổi lại có thể một hơi đi thẳng lên tầng ba, tuyệt không tốn sức.

Đến tầng ba vừa nhìn, quả thật Ôn Tửu cảm thấy mình như đang ở chợ hoa phía nam. Toàn bộ tầng ba làm thành nhà ẩm trồng hoa bằng thủy tinh, gỗ thông màu vàng nhạt chế thành giàn trồng hoa cao thấp chằng chịt rất thú vị, phía trên đặt rất nhiều loại hoa cỏ, ánh mắt trời chiếu vào khiến người xem lóa mắt, lá xanh của các loài hoa khiến cho con người ta cảm giác ấm áp như bây giờ đang là mùa xuân, chính giữa giàn hoa có đặt bàn trà nước, ghế mây, đây thật sự là một chỗ thanh thản dễ chịu.

Bà cụ rất đặc ý chỉ vào góc đông nam, “Đó là các loại rau xanh do bà trồng, chờ khi ăn cơm cháu nhất định phải nếm thử, hương vị của nó tuyệt đối khác hẳn so với đồ ăn mua trong siêu thị.”

Ôn Tửu mỉm cười nói: “cán bộ kì cựu đã về hưu của viện nông nghiệp thật sự không giống với người khác.”

Bà nội mừng rỡ, cười không ngậm miệng lại được, dẫn Ôn Tửu đi thăm một vòng, sau đó nói: “Đi, chúng ta xuống lầu xem phòng cháu.”

Ba người tới tầng hai, cửa của mấy phòng ngủ đều mở ra, hiển nhiên là các phòng chuẩn bị cho hai anh em Yến Luật. Bà cụ chỉ vào một gian phòng ngủ trong đó, nói: “Tiểu Ôn, cháu ở phòng này đi.”

“Vâng.”

Yến Hoan nói: “Bà nội, cháu ở phòng kia à?”

“Cháu ở dưới lầu, cách vách phòng của ông bà nội.”

“Cháu muốn ở cùng với chị gái.”

“Chuyện này không thể được, chị ấy là khách.”

Ôn Tửu cười nói: “Không sao ạ.”

“Không được không được, con nhóc này ồn ào thế nào, bà biết rõ nhất. Trước tiên, cháu cứ rửa mặt nghỉ ngơi đi, cứ xem đây như nhà của mình, đừng khách sáo.”

Ôn Tửu cười đáp vâng.

Bà cụ dắt Yến Hoan đi xuống lầu.

Ôn Tửu đánh giá căn phòng rộng rãi sáng ngời, cảm giác sâu sắc điều kiện sống của thị trấn thật sự không tệ, phòng ở nhà mình không cần phải cân nhắc lợi ích như các nhà phát triển, toàn bộ đều được thiết kế theo sở thích và sự tiện lợi. Từng phòng đều có nhà vệ sinh riêng, vừa rộng vừa thông gió.

Ôn Tửu đứng trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn công viên cách đó không xa. Lúc này, di động trong túi áo vang lên, cô liền lấy ra xem, là Yến Luật.

“Hành lý của cô” Yến tiên sinh chỉ nói bốn chữ với giọng điệu cao ngạo, tích chữ như tích vàng.

Ôn Tửu nói: “Anh mang lên giúp tôi đi.”

Yến Luật kinh ngạc nhìn di động, anh muốn thông báo cho cô xuống tầng lấy hành lý được không...

Anh hít một hơi thật sâu, lại nói với chính mình, chuyện nhỏ không nhịn sẽ hỏng chuyện lớn, cung đã kéo căng không thể quay đầu lại, anh cần phải tiếp tục diễn cho xong vở kịch này, phải làm cho rõ chuyện đã làm phiền anh mười năm nay.

Hai phút sau, Yến tiên sinh tay trái nắm lấy tay kéo vali của Ôn Tửu, tay phải cầm ba túi giấy, xuất hiện trước cửa phòng Ôn Tửu.

Xách túi làm việc thay phụ nữ ở trong mắt Ôn Tửu, thuộc về hình tượng loại đàn ông tương đối vừa mắt. Yến tiên sinh nom anh tuần nổi bật, vóc người cũng anh tuấn rõ rệt, cho nên mặc dù xách hành lý cũng đặc biệt đẹp trai.

Ôn Tửu ôm cánh tay, nhìn anh với loại ánh mắt thưởng thức nhưng hoàn toàn không có ý định bước tới đón lấy hành lý trong tay anh.

Trong lòng Yến tiên sinh đã tức giận đến run rẩy, anh đã có ý tốt xách hành lý lên tầng giúp cô, cô thể mà chỉ đứng nhìn không nhúc nhích, không phải lúc này cô nên đi như bay đến nhận lấy hành lý trong tay anh, sau đó cảm ơn không ngớt sao?

Thế nhưng cô lại dùng một loại ánh mắt “anh cứ buông xuống là được” để nhìn anh, giống như đối xử với nhân viên tạp vụ trong khách sạn!

Có phải cô còn có ý định cho anh tiền boa hay không a? A, rốt cuộc ai mới là ông chủ a!

13. Chương 13: Câu Đối Xuân

Yến Luật cố gắng áp chế ngọn lửa trong lòng, buông hành lý xuống, sau đó trở tay đóng cửa phòng lại, hai tay dúi vào túi quần, vẻ mặt lạnh nhạt, nghiêm túc nhìn Ôn Tửu: “Tôi cần nói chuyện với cô.”

Ôn Tửu chỉ vào sô pha trong phòng, đơn giản khách sáo nói: “Được, mời ngồi.”

Yến Luật: “...”

Rốt cuộc đây là nhà của ai, ai mới là chủ nhân hả?

Yến Luật xắn áo lên ngồi xuống sô pha, vì muốn tỏ rõ anh mới là chủ nhân của nơi này, nên anh cố ý bày ra tư thế thành thoi, biếng nhác, tùy ý tựa vào sô pha, gác chân lên.

Ôn Tửu ngồi đối diện với anh, bắt giác dừng mắt trên đùi anh.

Đôi chân thật dài, tùy ý gác chân cũng có thể đẹp như vậy.

Yến Luật rút tay ra khỏi túi quần, đan mười ngón tay vào nhau đặt trên đầu gối, kiêu căng nhìn Ôn Tửu, nói với giọng điệu của cấp trên bố trí nhiệm vụ cho nhân viên: “Tôi hy vọng nội trong bảy ngày, cô có thể làm hết sức để giành được sự cho phép của ông bà nội tôi.”

Điều đó thì không cần anh phải nói, Ôn Tửu sớm đã có ý định này, dù sao anh đã trả mười vạn một ngày, tuy rằng cô đánh bậy đánh bạ, gặp phải hiểu lầm, mới trở thành bạn gái thuê của anh, nhưng đã nhận tiền của người thì sẽ thay người làm việc. Tiền lương cao như thế, nếu cô không hết lòng hết dạ thì đúng là có chút áy náy.

Cho nên khi nghe được câu này, vẻ mặt của Ôn Tửu cũng trở nên vô cùng lạnh lùng, nghiêm túc trả lời: “Nếu Yến tiên sinh đã trả lương cao thế, đương nhiên tôi sẽ dốc hết lòng để hoàn thành công việc, về điểm này thì Yến tiên sinh cứ yên tâm.”

Yến Luật đối với câu trả lời này, coi như là vừa lòng.

Bà nội là một bà cụ thân thiết hiền lành, dễ nắm bắt, nhưng tính tình của ông cụ nhìn có vẻ khó gần, Ôn Tửu liền hỏi về sở thích của ông nội, cô có ý định bắt đầu từ đó.

Yến Luật trả lời: “Câu cá, trồng hoa, chơi cờ, đọc sách.”

Đây đều là những việc mà người già yêu thích, Ôn Tửu vừa nghe, trong lòng liền có kế hoạch, cười cười nói: “Không thành vấn đề.”

Yến Luật hơi nhưn mày rậm lên, không thành vấn đề? Giọng điệu cô chắc nịch như vậy, rốt cuộc sự tự tin đó xuất phát từ đâu? Ngay lúc anh muốn hỏi cô, cửa phòng lại bị đẩy ra, Yến Hoan thò đầu nhỏ vào: “Anh trai, ông nội gọi anh xuống viết câu đối xuân.”

Yến Luật ừ một tiếng, đứng dậy sửa sang lại quần áo, sau đó đi xuống lầu.

Bây giờ, cơ bản mọi người đều mua câu đối xuân về dán, không còn được mấy người viết câu đối xuân, Yến tiên sinh kỹ tính tất nhiên muốn viết câu đối xuân. Ôn Tửu cảm thấy vô cùng tò mò thú vị, liền dắt Yến Hoan đi xuống tầng, muốn quan sát chữ viết của Yến tiên sinh một chút.

Cửa phòng làm việc mở ra, ông cụ đang ngồi trước bàn sách, trên đó bày đầy giấy đỏ dùng để viết câu đối xuân, lông mày hơi chau lại, ra vẻ không vui.

Yến Luật đứng bên cạnh ông cụ, im lặng không nói mà chuẩn bị bút mực, trên gương mặt tuấn mỹ là bộ dáng không chịu thua, tính tình của một già một trẻ này đúng là cực kỳ giống người một nhà.

Yến Luật thấy Ôn Tử đi vào, hơi nhíu mày, rất kinh ngạc nhưng cũng có chút dè dặt, đến xem tôi viết chữ đúng không? Chuẩn bị kinh diễm đi là vừa.

Ông cụ giương mắt nhìn Ôn Tử, nặn ra một nụ cười, xem như là chào hỏi.

Ôn Tử cười đáp lại, gọi một tiếng “ông nội”.

Phòng làm việc của ông cụ vô cùng rộng rãi, hầu như các bề mặt của tường đều được làm thành giá sách, sách ở bên trong đều được đặt ngăn nắp, không hề lộn xộn, xem ra đây là một ông lão rất nghiêm túc, cẩn thận. Ôn Tử chỉ biết bà nội là cán bộ về hưu của viện nông nghiệp, lại không biết ông cụ nghỉ hưu khỏi vị trí gì, có điều nhìn phong cách này, có lẽ ông cũng là cán bộ.

Hoa mai trong bình ở trên bàn được chiết từ cây mai trước sân, cành lá thướt tha, mùi hương nồng đậm, chính giữa bàn học bày giấy tuyên đỏ dát vàng vụn nằm đặt dưới cái chặn giấy. Long phượng trình tường vương ánh vàng kim làm thành hoa văn trang trí, đỏ rực xen lẫn với màu vàng sáng chói, nhìn qua vô cùng vui mừng.

[hình ảnh Long phượng trình tường: kết hợp của rồng và phượng hoàng biểu trưng cho hạnh phúc, may mắn]

Yến Luật không nhanh không chậm vuốt thẳng giấy tuyên, mày rậm anh khí hơi cau lại, bày tư thế nâng cao cổ tay cầm bút, tự nhiên trên người anh sinh ra một loại khí chất nho nhã, cao quý, tuấn tú, lịch sự.

Ôn Tử bắt tri bắt giác nhìn anh thêm vài lần, sau đó mới rời ánh mắt lên tờ giấy.

Chữ “Xuân” của Yến Luật đã viết đến nét thứ ngang thứ hai, Ôn Tử liếc mắt một cái đã cảm thấy nao nao, không nghĩ tới Yến tiên sinh sẫm soi thể mà lại có thể viết được thể chữ liễu (*) bằng bút lông đẹp như vậy.

[(*)Thể chữ Liễu: viết theo phong cách của Liễu Công Quyền, một nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường, Trung Quốc.]

“Xuân noãn phong hòa nhật lệ, niên phong vật phụ dân khang”.

[dịch nghĩa: ngày xuân trời trong nắng ấm, năm giàu lắm của dân khang]

Yến Luật đề bút hành văn liền mạch lưu loát, một mùi hương nhàn nhạt theo ngòi bút của anh tỏa ra khắp phòng.

Ông cụ nhìn chữ của anh, vẻ mặt vốn không vui mới hơi giãn ra một chút, trầm giọng hừ một câu: “Coi như không xao nhãng.”

Yến Luật đặt bút xuống, thuận tiện nhìn Ôn Tử đang đứng đối diện. Mai đỏ trong bình vừa vụn nở trước mắt cô, da trắng như tuyết, mịn như ngọc, mặt mày như tranh vẽ, thật sự là bức tranh người và mai đỏ cùng tôn nhau lên.

Khuôn mặt xinh đẹp vẫn mang biểu cảm không gợn sóng, không sợ hãi như trước, chữ viết bằng bút lông đẹp như vậy, thể mà cô lại không chút kinh ngạc, không chút kinh diễm? Loại biểu cảm mặt than này là sao? Yến tiên sinh cau mày, thất vọng lấy một tờ giấy tuyên dát vàng khác, sau đó dùng cái chặn giấy đè lên.

Hoan Hoan âm ỹ nói: “Cháu cũng muốn viết, ông nội.”

“Đợi lát nữa, đợi lát nữa.” Ông cụ ôm Hoan Hoan, thấy Ôn Tử bình thản đứng một bên, liền thuận miệng hỏi một câu: “Cháu biết viết không?”

Ôn Tử ngượng ngùng cười cười: “Cháu chỉ biết một chút.”

Lão gia tử nói: “Viết thử xem.”

Ôn Tử cười cười: “Cháu viết câu đối xuân về nhà ẩm trồng hoa trên tầng ba, nếu viết không tốt, ông nội cũng đừng chê cười cháu.”

Ông cụ không mẫn không nhạt ừ một tiếng.

Yến Luật nóng nảy, ông cụ chỉ thuận miệng nói một câu thôi, thế mà cô bé này lại đồng ý, câu đối xuân không phải viết bừa mấy chữ xiêu vẹo, nghiêng ngả là có thể dán lên cửa.

Yến Luật hiểu rất rõ tính tình của ông nội, đối với những thứ như văn hóa truyền thống của Trung Quốc, ông tích cực đến mức người khác phải giậm chân, nếu Ôn Tử viết không tốt, không chỉ không thể hiện được mình mà ngược lại càng khiến cho ấn tượng của ông đối với cô xuống dốc không phanh.

Nhưng Ôn Tử đã nói ra khỏi miệng rồi, lúc này anh có ngăn cản cũng không kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ôn Tử cầm bút lông lên.

Thật đúng là cô nhóc không biết sống chết a. Yến tiên sinh đã chuẩn bị tốt, nếu cô dám can đảm dùng tư thế cầm bút máy để cầm bút lông, anh sẽ lập tức ngăn hành động “bêu xấu” của cô lại.

Cũng may tư thế cầm bút của cô rất ra dáng.

Ôn Tử thẩm mực xong, không lập tức viết ngay, mà dừng lại một chút, sau đó mới viết xuống giấy tuyên.

Đặt bút ngược chiều nét bút, đi bút, đề bút, thu đầu bút theo chiều ngược nét bút, vừa viết xong chữ thứ nhất, trong lòng Yến Luật giật mình, ông cụ cũng biến đổi sắc mặt.

“Tùng trúc mai tuế hàn tam hữu, đào lý hạnh xuân phong nhất gia.”

[dịch nghĩa: Tùng trúc mai ngày rét nên bạn, mận đào hạnh gió xuân một nhà]

Bởi vì dán trên cửa nhà ẩm trồng hoa cho nên Ôn Tử mới viết câu đối xuân như vậy, khi cô viết xong nét móc cuối cùng của chữ “Gia”, tư thế thu bút thật sự nhẹ nhàng, tự nhiên phóng khoáng, xinh đẹp vô cùng, như vừa hát kịch, đột nhiên ngừng lại, âm thanh còn quanh quẩn mãi.

Yến Luật luôn luôn tự phụ kiêu ngạo, giờ phút này trong lòng chỉ có cảm giác khâm phục. Chữ của Ôn Tử, tàng phong (*) khéo léo, lộ phong (**) thích đáng, no đủ cứng cáp, tự nhiên mạnh mẽ, nếu không phải tận mắt thấy cô đề bút, thật sự khó có thể tin đây là chữ viết của một cô gái.

[(*) tàng phong: đầu bút ẩn trong nét bút

(**) lộ phong: nét bút lúc đặt bút hay thu bút đều lộ ra ngọn bút]

Tuy rằng ông cụ tử im lặng không nói, không hề khen thư pháp của Ôn Tử, nhưng thông qua ánh mắt vẻ mặt, Yến Luật chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được ông đang giấu giếm ý khen ngợi.

Trong lòng anh âm thầm thả lỏng.

Yến Hoan nóng lòng muốn thử kêu lên: “Ông nội, đến lượt cháu viết, cháu biết viết chữ xuân.”

“Được, Hoan Hoan viết chữ xuân, mọi người sẽ dán lên cây mai trong sân.” Sau khi thấy chữ Ôn Tử viết xong, ông cụ hòa nhã hơn rất nhiều so với vừa rồi, rốt cuộc không xụ mặt nữa.

Hoan Hoan cầm bút, viết chữ xuân thật to, đứa bé vừa mới đi nhà trẻ đương nhiên viết không đẹp mắt, ông cụ trái lương tâm khen ngợi một câu, sau đó dẫn cô bé ra khỏi phòng làm việc, để Yến Luật ở lại tiếp tục viết câu đối xuân thứ hai.

Ôn Tử đứng đối diện nhìn anh, không nói gì, khí chất cao ngạo, lạnh lùng trong lúc vô hình âm thầm sinh ra, Yến Luật cảm giác người đang đứng bên cạnh giống như cô giám thị.

Một mùi thơm nhàn nhạt thoảng qua, cũng không biết là hương thơm của hoa mai hay là từ trên người cô, mùi thơm dễ ngửi khiến lòng người nhộn nhạo. Vì Yến Luật phân tâm, nên đang viết chữ “Giang”, lại viết nhiều hơn một nét ngang, thế là “Xuân giang” trở thành “Xuân uông”.

[Xuân giang: ; xuân uông:]

Yến tiên sinh giương mắt liếc Ôn Tửu một cái, thấy đôi môi hồng nhạt của cô dường như hơi nở nụ cười rồi biến mất.

Quả nhiên là đang chê cười anh, hừ.

Yến Luật đẩy tờ giấy viết câu đối xuân bị hỏng qua một bên, sau đó dùng mười phần công lực viết lại một bộ khác, viết xong đặt trên bàn sách hong khô, cuối cùng anh đi ra ngoài tìm keo dán.

Chờ đến khi anh quay lại phòng làm việc, phát hiện Ôn Tửu lại không thường thức tác phẩm đặc ý do anh làm ra, mà đang cầm kéo cắt tờ giấy anh vừa làm hỏng, mở ra, thế mà thành một chữ phúc.

Đôi tay này, rốt cuộc còn có bao nhiêu bản lĩnh khiến người khác phải bất ngờ nữa?

Yến Luật liếc nhìn Ôn Tửu một cái: “Cầm câu đối xuân lại đây.”

Hàng năm, việc viết và dán câu đối xuân đều là việc của Yến Luật, mở cửa lớn ra, anh đứng trên bậc thang ngoài cửa, khéo mắt liếc nhìn Ôn Tửu đang đứng đó, hai tay nâng câu đối xuân giống như tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh, thật sự trong lòng anh vô cùng hài lòng, thoải mái.

Như vậy mới đúng.

Yến tiên sinh đều khoan khoái dễ chịu cả người mà dán câu đối xuân, chợt nghe “tiểu nha hoàn” kia dùng âm thanh dễ nghe, buồn bã nói: “Vóc dáng cao thật tốt.”

Giờ cô mới biết sao?

Đẹp trai đi!

Tay Yến tiên sinh tao nhã, đặc ý xoa nhẹ lên câu đối xuân.

“Dán câu đối xuân, đổi bóng đèn cũng không cần phải đứng lên ghế.”

“...” Yến Luật dứt tay vào túi quần: “Lên tầng.”

Hai người đi lên lầu ba.

Ôn Tửu đưa câu đối xuân do chính mình viết cho Yến Luật, sau khi dán xong ở hai bên cánh cửa, Yến tiên sinh phát hiện ra dù ỳnh có giơ tay cao hết mức cũng không thể với tới chỗ cao nhất của cánh cửa, tầng ba là nhà ẩm trồng hoa, nên làm cửa vừa rộng vừa cao.

Yến tiên sinh nâng câu đối xuân, rất buồn bực cúi đầu nhìn Ôn Tửu: “Chuyển cái ghế lại đây.”

Ôn Tửu đi vào phòng trồng hoa lấy một cái ghế bằng gỗ thông lại đây.

Yến Luật đứng lên ghế, dán bức hoành xong, còn một góc bên phải của bức hoành chưa dán kỹ, góc tờ giấy hơi cong lên, anh liền nghiêng người tới để vuốt cho thẳng, kết quả của việc dịch một bước này là suýt nữa thì làm đổ ghế.

Yến Luật vừa mới cảm giác thân thể hơi nghiêng một chút, liền bước xuống đất.

Ôn Tửu vốn muốn đưa tay đỡ lấy anh, nhưng thấy anh phản ứng nhanh nhẹn, bình yên vô sự, liền dứt tay vào túi áo.

Yến Luật quay đầu lại, thấy Ôn Tửu dứt hai tay trong túi áo, liền thuận miệng nói: “Vừa rồi suýt chút nữa là tôi ngã rồi, cô cũng không biết bước đến đỡ tôi sao?”

Thái độ lạnh nhạt, không đếm xỉa của Ôn Tửu không biết sao lại khiến anh rất tức giận, cô thế mà lại không hề quan tâm đến anh.

Ôn Tửu nhìn anh, không nhanh không chậm nói: “Không phải anh đã nói, khi ở chung một mình với nhau, bên B không thể chủ động có bất kì tiếp xúc thân thể nào với bên A sao? “

Lấy đá đập chân mình, thật đau quá.

14. Chương 14: Thỏa Thuận

Yến Luật đi xuống tầng hai, trực tiếp đóng cửa phòng lại, bắt đầu soạn thảo thỏa thuận mới.

Chọc cho Yến tiên sinh anh tuấn giận đến nổi biến thành một con ếch xanh anh tuấn rất thú vị, Ôn Tửu cười khanh khách đi xuống tầng một.

Trong phòng khách, ông nội và Hoan Hoan đang ngồi trên sô pha, Hoan Hoan ồn ào muốn đổi kênh, nó đòi xem cừu vui vẻ và đại sói xám, còn ông cụ thì tỏ vẻ đau đầu.

Ôn Tửu đi qua, sờ sờ bím tóc của cô bé: “Hoan Hoan, xem ‘thất không trăm’ còn hay hơn xem đại sói xám nhiều, cháu ta cùng nhau xem đi.”

Ông cụ ngơ ngác một chút, nhìn Ôn Tửu: “Cháu biết hí khúc(*)?”

[(*)Hí khúc: các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện]

Ôn Tửu cười lắc đầu: “Ông nội, cháu không hiểu lắm.”

Ông cụ căn bản là không tin, không hiểu mà chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra đang diễn ‘thất không trăm’. Vừa rồi hỏi cô có biết viết câu đối xuân hay không, cô cũng nói biết một chút, kết quả ra tay tài giỏi. Cô bé này đúng là giấu tài a, ông cụ xưa nay rất thích người khiêm tốn, vì thế nhìn Ôn Tửu lại càng thuận mắt hơn.

Hoan Hoan tò mò hỏi: “Thất không trăm là cái gì?”

Ôn Tửu ngồi bên cạnh Yến Hoan, bắt đầu nhỏ giọng giảng cho cô bé hiểu vở kịch này. Ông cụ nhìn tivi không chuyển mắt, nhưng vẫn đứng đứng lơ tai nghe Ôn Tửu nói chuyện.

Cô bé này rất hợp với tính tình của ông, chỉ tiếc là Úc Thiên Thiên... Ông cụ bất tri bất giác thở dài.

Bà nội từ phòng bếp đi ra, thấy Ôn Tửu và Yến Hoan đang ngồi trên sô pha, liền cười hỏi: “A Luật đâu?”

“Anh ấy ở trên tầng.”

“Gọi nó xuống đây, chuẩn bị ăn cơm.”

“Vâng.” Ôn Tửu lập tức đứng dậy, đi lên tầng.

Phòng của Yến Luật với phòng của cô liền nhau, cửa phòng đóng chặt, bên trong im ắng, cô nhẹ nhàng gõ hai cái.

“Yến Luật, bà nội bảo anh xuống ăn cơm.”

Bên trong truyền ra một tiếng rầu rĩ: “Biết rồi.”

Ôn Tửu xoay người đi xuống tầng, vừa mới đi được vài bước, cửa phòng ở phía sau đã mở ra, Yến Luật gọi cô lại: “Cô vào đây một chút.”

Ôn Tửu quay đầu lại, phát hiện vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt đẹp trai của Yến Luật, tay còn cầm một cây bút máy. Đây là?

Ôn Tửu khó hiểu đi vào phòng anh, phòng này bày biện không khác mấy với phòng của Ôn Tửu, chỉ khác ở đồ dùng trên giường, màu lam nhạt và màu lam đậm của vỏ chăn và ga giường bổ sung cho nhau, vô cùng đơn giản.

Yến Luật cầm lấy một trang giấy đặt trên bàn sách đưa cho Ôn Tửu, nghiêm mặt nói: “Tôi cảm thấy bản thỏa thuận lúc trước có rất nhiều chỗ không thích hợp, cho nên muốn thảo ra một bản khác.”

Ôn Tửu nghe xong câu này, đôi mắt trong suốt, óng ánh hiện lên một tia kinh ngạc, giương mắt nhìn Yến Luật, cười cười.

Rốt cuộc anh cũng có lương tâm phát hiện ra, cảm thấy bản hợp đồng kia quá sấm soi, cho nên muốn sửa đổi thành một bản bình thường à?

Ôn Tửu nhận lấy, nhìn xem, sau đó mới phát hiện ra mình thật sự đã đánh giá quá cao về lương tâm của Yến tiên sinh, bản thỏa thuận mới này, rõ ràng càng soi mói!

Bên B không được sai bên A làm bất kì chuyện gì.

Bên B không được đặt bất kì biệt hiệu nào cho bên A.

Bên B không được.

Bên B không được.

Bên B phải. . .

Bên B phải...

Bản thỏa thuận mới này, thật đúng là cặn kẽ tới từng sợi tóc.

Ôn Tửu ngẩng đầu, nhìn gương mặt anh tuấn mà cao ngạo của Yến Luật, nhẹ nhàng băng quơ cười cười: “Tôi xem xong rồi.”

Yến Luật nhú mày: “Vậy cô có ý kiến gì không?”

Ôn Tửu ra vẻ trầm tư, ngừng một lát, sau đó nghiêm mặt nói: “chữ viết bằng bút máy của Yến tiên sinh nhìn rất được.”

Đây là ý kiến của cô?

Yến Luật tức giận đến nỗi không nói nên lời.

“Yến tiên sinh, xuống tầng ăn cơm thôi, bà nội đang chờ đấy.” Ôn Tửu dùng loại ánh mắt “mau tắm rửa rồi ngủ đi” liếc nhìn anh, sau đó thản nhiên đi ra khỏi phòng.

Nhìn nửa trang bản thỏa thuận mới do chính mình múa bút thành văn nằm trên bàn, sau đó lại nhìn bóng lưng duyên dáng đang đi đến bậc thang đầu tiên, Yến Luật đành phải bỏ bản thỏa thuận mới vào ngăn kéo, trầm mặt đi xuống tầng.

Cơm nước xong rồi nói sau.

Ông bà cụ dắt Hoan Hoan đi đến nhà ăn, Yến Thanh Ngọc đang bày bát đĩa, Ôn Tửu ở một bên giúp đỡ.

Nhìn từ góc độ của Yến Luật, chỉ nhìn thấy một bên mặt của cô, sống mũi thẳng tắp, thanh tú, đường cong của chiếc cằm vô cùng hoàn mỹ, đường nét thanh nhã giống như cành hoa mai.

Yến Luật cảm giác vô cùng sâu sắc về hình tượng đậm tính lửa gát của phụ nữ, nhìn bên ngoài thì thanh nhã đáng yêu như một đóa hoa nhỏ, nhưng thực chất lại là một cao thủ giết người vô hình, tình bơ đã khiến người ta tức giận muốn học máu.

Yến Luật đi đến trước bàn, Ôn Tửu nâng mắt, cười cười với anh, giống như một phen giao thủ trong phòng vừa rồi căn bản không tồn tại.

Trước mặt ông bà, Yến Luật đương nhiên không dám tiếp tục trưng ra khuôn mặt thối khiến hai ông bà nhìn ra manh mối, vì thế anh cố điều chỉnh tâm trạng phần uất lại, hữu nghị thân mật ngồi bên cạnh Ôn Tửu.

Đồ ăn là do cô giúp việc Tôn Mai và Yến Thanh Ngọc cùng chuẩn bị, tám món ăn, hai món canh, rau phối hợp với các món mặn, nhìn qua trông rất ngon.

Bởi vì rau xanh trên bàn cơm gần như đều do bà cụ tự tay trồng, cho nên bà cụ đặc biệt nhiệt tình mời Ôn Tửu nhắm nháp.

Ôn Tửu đương nhiên là khen không dứt miệng, không phải trái lương tâm, mà xuất phát từ nội tâm. Rau xanh do nhà mình tự trồng quả thật ngon hơn rau xanh trong siêu thị rất nhiều, hương vị tốt hơn, loại hương vị tự nhiên này khiến Ôn Tửu rất ưa thích.

Bà cụ nghe Ôn Tửu khen xong, vui mừng cười toe toét, dùng đũa chung gấp thịt cá cho Ôn Tửu, “Tiểu Ôn, cháu nếm thử đi, đây là cá khô do chính tay bà ướp gia vị đấy.”

“Cảm ơn bà nội.” Ôn Tửu gấp miếng cá kia lên, bỗng nhiên bỏ vào trong bát của Yến Luật, “Anh lọc xương ra giúp em đi.”

Yến Luật đang nhắm đũa vào đĩa rau, đột nhiên khựng lại.

Cô thế mà lại sai khiến anh! Cô đã đọc bản thỏa thuận mới, thế mà còn sai bảo anh. Cô thế mà lại ngang nhiên sai khiến anh ở trước mặt ông bà.

Đây là công khai thách thức quyền uy của anh?

Ngay cả ông cụ cũng bị kinh động, nhìn qua với ánh mắt sáng ngời, có điểm kinh ngạc, đứa cháu nội này của ông từ khi sinh ra đã được nâng niu trong lòng bàn tay, được vô số người chăm chút mà lớn lên. Lúc còn ở trường cho đến khi đi làm, đều được một đám người ủng hộ rầm rộ, vây quanh chờ đợi sai phái.

Khi nào từng thấy cảnh nó hầu người khác? Không nghĩ tới, cô bé này lại dám sai bảo nó.

Ôn Tửu liếc mắt nhìn Yến Luật vẫn không nhúc nhích mà trong lòng đang có bão thổi mạnh, mỉm cười: “Nhanh một chút a.”

Ông cụ dù bận vẫn ung dung xem kịch vui, anh làm sao có thể trở mặt?

Yến Luật đành phải nén giận lựa xương cá ra, sau đó bỏ thịt cá lại vào trong bát Ôn Tửu.

Ông cụ kinh ngạc trừng to mắt, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao, thằng nhóc này, tự mình còn ngại phiền nên không thích ăn cá, thế mà lại lọc xương cá cho con bé kia?

“Cảm ơn.” Ôn Tửu thản nhiên cười, thuận tay lại gấp miếng cá khác bỏ vào trong bát anh: “sẵn tiện lọc xương cá cho Hoan Hoan luôn.”

Yến Luật: “...”

Cô đây là cố ý khiêu khích đi! Cố ý tỏ vẻ bất mãn và coi thường bản thỏa thuận mới đúng không!

Cô thế mà còn cười ngọt ngào như vậy, quả thật chính là... nhưng đã diễn đến thời khắc quan trọng, Yến Luật đành phải đè nén tính khí của mình, tiếp tục lựa xương cá, sau đó bỏ thịt cá vào trong đĩa của Yến Hoan.

Yến Hoan quả thật thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), “Cảm ơn anh, anh thật tốt.”

Yến Luật sờ sờ bím tóc của nó, thở dài.

Ôn Tửu mỉm cười, nghiêng đầu nhìn anh: “Thật hâm mộ Hoan Hoan có một người anh trai lớn như vậy, em chỉ có một đứa em trai, từ nhỏ đến lớn đều do em bảo vệ nó.”

Yến Luật áp chế ngọn lửa nhỏ trong lòng, cười cười với cô.

Em trai của cô có bị cô làm cho tức chết không?

Ha, nó đúng là tốt số.

Ăn cơm trưa xong, Ôn Tửu liền giúp đỡ dọn bàn.

Bà nội ngăn cô lại, nói: “Cháu là khách, đừng để bẩn quần áo, cứ để Tiểu Mai thu dọn là được rồi.” Dứt lời, lại quay sang nói với Yến Luật: “Cháu đưa Tiểu Ôn lên tầng nghỉ ngơi đi.”

Yến Luật chờ giây phút này đã thật lâu rồi, lập tức chìa tay ra nắm lấy tay Ôn Tửu, nắm thật chặt, sau đó chạy lên tầng.

Đi đến chỗ rẽ của cầu thang, anh buông cô ra, nhấc chân lên đi đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Cô đi tới phòng tôi một chút.”

Lúc Ôn Tửu đi vào phòng, Yến Luật đã ngồi sau bàn sách.

Yến Luật chỉ chỉ cửa phòng, ý bảo Ôn Tửu đóng cửa lại.

Đây là cố ý muốn tiếp tục nói chuyện? Ôn Tửu đóng cửa lại, đi đến trước bàn sách, chỉ thấy Yến Luật lại lần nữa lấy bản thỏa thuận kia ra, cẩn thận đưa cho cô.

“Tôi cảm thấy vẫn nên ký tên vào thỏa thuận một lần nữa sẽ tốt hơn.”

Yến Luật tỏ vẻ hết sức nghiêm túc, bày ra tư thế trên bàn đàm phán, ánh mắt sắc bén kiên cố.

Ôn Tửu nhận lấy bản thỏa thuận mới, nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn, ngược lại nhìn Yến Luật, chậm rì rì nở nụ cười.

“Yến tiên sinh, anh xác định, bây giờ chúng ta đang giả làm người yêu của nhau sao?”

“Đương nhiên.”

“Vây là tốt rồi.” Ôn Tửu cười cười, “Anh nhìn thử đi, bên B không thể sai bên A làm bất kì chuyện gì, như vậy xin hỏi Yến tiên sinh, loại bạn trai này có cần thiết tồn tại không? Loại đàn ông mà chuyện gì cũng không làm đã sớm bị ném tới thùng rác rồi, còn để lại mừng năm mới sao? Anh cảm thấy đây là tìm bạn trai sao? Đây là tìm ông lớn? Hay là thích bị ngược?”

Pháo bắn đùng đùng mấy cái liên hồi, giống như đánh tới mi tâm của anh, khiến nó vô cùng đau nhức. Người phụ nữ này lại còn có tài ăn nói như vậy.

Yến Luật dùng ngón trỏ vuốt vuốt mi tâm, hít sâu hai cái, điều hòa cảm xúc một chút, thế này mới buông ngón tay ra, thông thả mà kiên cố nói: “Chúng ta đang giả bộ, không phải là thật.”

“Đúng vậy, chúng ta đang giả bộ, nhưng anh cư xử với bạn gái giống như ông chủ hoặc ông lớn, làm sao ông bà nội anh có thể tin tưởng rằng người anh dẫn về là bạn gái chứ không phải là nhân viên hay đây đó? Diễn trò cũng phải diễn cho giống, anh nói đúng không, Yến tiên sinh?”

Yến Luật nhăn mày rậm lại, khuôn mặt tuần mỹ bày ra bộ dáng muốn nói lại thôi, khắc chế biểu cảm giận hờn.

Đúng, diễn kịch thì phải diễn cho giống, nhưng dựa vào cái gì muốn anh diễn “tiểu nhân”, còn cô diễn “nữ vương” ?

Dựa vào cái gì anh phải trả mười vạn một ngày, mà anh còn phải làm “tiểu nhân” bị cô sai bảo? A, chuyện này cũng quá buồn cười đi!

Ôn Tửu vô cùng oai phong mà vẩy vẩy tờ giấy A4: “Trong tình huống đặc biệt, bên B có thể chủ động tiếp xúc thân thể với bên A. Xin hỏi, tình huống như thế nào là tình huống đặc biệt?”

Vấn đề này có vẻ quan trọng, Yến Luật đan hai tay vào nhau đặt trên bàn, một lần nữa định dùng thái độ nghiêm túc điềm tĩnh khi ở trên bàn đàm phán để nói với cô về những tình huống đặc thù.

Nhưng không đợi anh kịp mở miệng, Ôn Tửu nhún mày, thản nhiên cười: “Có phải những lúc bên A đáng ăn đòn, bên B có thể ra tay hay không?”

15. Chương 15: Kinh Ngạc

Yến Luật biết Chu Du chết như thế nào rồi.

Anh đưa tay đỡ thái dương, bắt đầu hít sâu. Lý do thuyết phục vốn đã chuẩn bị cẩn thận đều bị câu này của cô giết chết trong một giây, giết đến hài cốt không còn, ngay cả một mảnh vụn cũng không thừa.

Ôn Tửu cười mỉm nói: “Yến tiên sinh, nếu anh muốn để cho người nhà anh tin tưởng chúng ta là người yêu, như vậy xin anh phối hợp với tôi. Nếu anh không hài lòng về tôi, anh có thể mời inh khác, tiền đặt cọc một phần tôi cũng không lấy, sẽ hoàn trả lại hết.”

Cũng đã dắt về nhà rồi, còn mời inh khác được sao? Cô cho rằng đây là đến chợ mua bảo vật sao, không thích hợp còn được bảy ngày để đổi vô điều kiện?

Yến Luật bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Tôi có thể phối hợp với cô, nhưng không phải bị cô sai khiến.”

Ôn Tửu đánh giá anh: “Yến tiên sinh, xin cho tôi đánh bạo nói, có phải anh chưa từng quen bạn gái hay không?”

Trên mặt Yến tiên sinh xuất hiện biểu cảm nổi giận âm ỉ. Cô thế mà lại nghi ngờ anh chưa từng quen bạn gái. Điều này sao có thể, từ khi còn ở trường cấp hai, anh đã bị vô số nữ sinh theo đuổi, thật sự là phiền không biết để đâu cho hết.

Năm thứ tư đại học, vì muốn Úc Thiên Thiên hết hi vọng, anh quyết định quen với Ngụy Nhụy, hoa hậu giảng đường vẫn luôn một mực theo đuổi anh. Kết quả hai người mới quen nhau đến ngày thứ bảy, Ngụy Nhụy nhắn cho anh một tin, nói buổi sáng mình muốn ăn KFC, bảo anh đi mua, sau đó đem đến kí túc xá nữ.

Ngụy Nhụy khổ tận cam lai mới theo đuổi được Yến Luật, không khỏi muốn khoe khoang một chút, để cho toàn bộ trường học đều biết người thanh niên đẹp trai nhất, lạnh lùng nhất, khó theo đuổi nhất cũng phải đưa bữa sáng cho cô.

Lúc Yến Luật nhận được tin nhắn này, anh cứ cho là mình nhìn lầm rồi, nên lập tức đưa cho di động cho Kỷ Lan, bạn cùng phòng với anh.

Kỷ Lan bắt đầu nói liên miên, cần nhẫn, nói quen bạn gái là như vậy, làm nô làm lệ, móc tim đào phổi, còn phải biết cách thiết lập nhiều kế hoạch lãng mạn, ví dụ như đêm qua cậu ta thả đèn Khổng Minh cho bạn gái ở sân thể dục, trên đó viết: những vì sao cũng biết anh yêu em.

Yến Luật xem thường nói một câu: ngây thơ. Sau đó cầm lấy kính viễn vọng quân dụng, nhìn về tiệm KFC ở đối diện đường cái.

Bên trong xếp một hàng dài.

Hai phút sau, Ngụy Nhụy nhận được tin nhắn của Yến Luật, anh nói hai người không thích hợp ở bên nhau. Sau đó, Ngụy Nhụy vẫn liên tục truy hỏi nguyên nhân.

Anh trả lời là: bữa sáng KFC quá đắt.

Bên tai vang lên âm thanh ân cần dạy bảo của Ôn Tửu: “Nếu anh đã từng quen bạn gái, vậy anh nên biết đây không phải là sai khiến mà là biểu hiện yêu thương săn sóc của bạn trai dành cho bạn gái. Yến tiên sinh, chỉ cần quen là tốt rồi.”

Quen là tốt rồi! Yến Luật hoàn toàn im lặng.

Ôn Tửu đại thắng hoàn toàn trở về phòng bên cạnh, bóp kem đánh răng, bắt đầu đánh răng.

Chỉ cần nhớ đến sắc mặt của Yến Luật, Ôn Tửu cười đến mức suýt chút nữa thì sặc bọt kem đánh răng.

Phòng kế bên, một cục giấy bị một cái tay run rẩy ném vào sọt rác.

Ôn Tửu đánh răng xong, thấy ánh nắng buổi trưa, liền đi lên nhà ẩm trồng hoa ở tầng ba, muốn ngắm hoa phơi nắng, không nghĩ tới bà nội đã ở đây, bà cụ đang khom người bận rộn trước vườn rau.

Ôn Tửu đi lên phía trước, hỏi: “Bà nội, bà đang bận bịu việc gì vậy?”

“Chút nữa Tiểu Mai và Thanh Ngọc phải về nhà ăn tết, đồ tết của hai đứa nó đều đã chuẩn bị xong rồi, bà hái thêm nắm rau xanh để chúng mang về nhà ăn.”

“Để cháu giúp bà, bà nội.”

“Không cần, không cần, cháu đừng để bẩn quần áo.”

“Không sao đâu bà nội, Yến Luật đã mua cho cháu vài bộ rồi.”

Bà nội vui vẻ: “Thế à, xem như thằng nhóc này rốt cuộc đã mở mang đầu óc rồi, biết đồ dành cho bạn gái vui. Cháu không biết đâu, thằng nhóc này giống hệt ông nội nó, tư tưởng chủ nghĩa đàn ông đặc biệt nghiêm trọng, ở nhà giống như ông lớn.”

Ôn Tửu mỉm cười: “Là có chút.”

“Thằng nhóc này thật lòng thích cháu, còn lọc xương cá cho cháu, chính nó còn không thích ăn cá, ngại phiền phức.”

Ôn Tửu cười cười, không nói gì, xem ra về sau phải thường xuyên để cho Yến tiên sinh lọc xương cá.

Bà nội hái rau xanh, bỏ vào hai cái túi bảo vệ môi trường, sau đó cùng Ôn Tửu đi xuống tầng.

Yến Thanh Ngọc đang nói chuyện với ông cụ: “Bác cả, cháu làm xong cơm tất niên rồi về, bác gái có tuổi rồi, một mình làm cơm tối sẽ mệt mỏi.”

Ôn Tửu cười đi qua đó, “Cô ba, cơm chiều để cháu và Yến Luật làm, sẽ không để cho bà nội động vào, cô yên tâm đi.”

Ông cụ giật mình nhìn Ôn Tửu, bắt Yến Luật nấu cơm?

Bà nội cũng hiểu đây quả thật là chuyện không có khả năng, cười nói: “Không cần các cháu làm đâu, cứ để bà nội làm.”

Ôn Tửu mỉm cười, ôm bả vai bà, nói: “Bà nội, Yến Luật muốn thể hiện tấm lòng hiếu thảo của mình, bà nên cho chúng cháu một cơ hội a.”

Bà nội càng nhìn càng cảm thấy cô bé này rất khiến người khác yêu thích, lại còn biết làm việc, mặt mũi tổ chất lại càng không thể soi mói.

Người giúp việc và Yến Thanh Ngọc đi rồi, Ôn Tửu đến phòng bếp xem nguyên liệu nấu ăn và rau dưa, buổi tối làm món gì, đại khái trong lòng đã có tính toán, vì thể liền lấy di động ra gọi cho Yến Luật.

Yến Luật thấy con số 9 nhấp nháy trên di động, không nghe máy.

Di động không ngừng nhấp nháy con số 9, tỏ vẻ nếu anh không nghe máy thì cô sẽ tiếp tục gọi, Yến Luật bất đắc dĩ cầm lấy di động.

“Yến Luật, anh mau xuống tầng một chút.”

Ba phút sau, Yến Luật mới chậm chậm đi xuống tầng.

Anh dứt hai tay vào túi quần, đứng ở bậc cuối cùng của cầu thang, xụ mặt hỏi: “Chuyện gì?”

Hiển nhiên là chưa nguôi cơn tức.

Ôn Tửu hồn nhiên giả bộ không biết, cười dịu dàng, nói: “Chúng ta đi ra ngoài mua ít đồ đi.”

Giọng nói nhẹ nhàng, thoải mái, vui sướng của cô khiến trong lòng Yến Luật càng buồn bực, anh sắp bị cô chọc giận đến hộc máu bỏ mình rồi, cô lại làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, còn có thể cười tươi như hoa.

“Trong nhà cái gì cũng có, không cần mua.” Anh xoay người muốn đi lên tầng.

“Đi thôi, đi thôi, đi ra ngoài đi dạo.” Ôn Tửu đi đến trước mặt anh, kéo cánh tay của anh lại!

Yến Luật cảm thấy thân thể cứng đờ, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé, trắng ngần của cô, quả thật có chút khó tin, cô thể mà lại chủ động nắm tay anh!

Vậy được rồi, thôi thì cố gắng đi siêu thị với cô một chút vậy!

Yến Luật xoay người lên tầng, cầm lấy chìa khóa xe, áo khoác và ví tiền, sau đó chở Ôn Tửu đến siêu thị lớn nhất trong thị trấn.

Xe ngừng ngoài quảng trường, Yến Luật thuận miệng hỏi: “Cô muốn mua cái gì?”

“Đi mua một chút nguyên liệu để nấu bữa tối, Tiểu Mai và cô ba về nhà rồi, vì vậy tôi với anh sẽ cùng nhau làm cơm tất niên.”

Yến Luật dừng bước, không thể tượng tượng nổi tình hình mắt nhìn Ôn Tửu: “Tôi và cô cùng nhau nấu cơm?”

Ôn Tửu liếc mắt nhìn anh: “Đúng vậy, chẳng lẽ anh lại để cho bà nội nấu? Bà đã có tuổi như vậy, anh không biết xấu hổ?”

Yến Luật nắm chặt chìa khóa xe, hít sâu hai cái... Sau đó kinh dị phát hiện, anh lại có thể rất nhanh đã bình tĩnh lại. Bạn xem, không ngờ tính thích nghi của một người lại mạnh như vậy, anh vậy mà lại nhanh chóng đã quen bị cô chọc giận đến nội thương, sau đó yên lặng bước vào cảnh giới tự mình chữa thương.

Đến siêu thị, Yến Luật vừa nhìn thấy cảnh tượng đám đông rậm rạp ở phía trước đang hò hét, nhốn nháo, anh lập tức hồi hận về sự xúc động phút chốc của chính mình, đã đáp ứng yêu cầu đi dạo phố mua sắm của Ôn Tửu, nhưng đã đi đến đây rồi, chỉ có thể tiếp tục kiên trì đi dạo siêu thị với Ôn Tửu.

Đồ Ôn Tửu mua trên cơ bản đều thuộc lĩnh vực Yến tiên sinh chưa bao giờ tiếp xúc, ví dụ như xì dầu hấp cá, riêng, riêng, lá nguyệt quế, nhục đậu khấu, vv.

Xem ra cô thật sự có ý định chuẩn bị một bữa cơm tất niên hoàn hảo, Yến Luật không có ý kiến gì về hành động này, có thể được ông bà nội tán thành, anh đương nhiên cầu còn không được.

Nhưng vấn đề là, cô thế mà lại còn kéo anh vào! Anh định tính nợ xong thì nói rõ cho cô biết anh không biết nấu ăn, hơn nữa cho tới bây giờ anh chưa từng đi đến phòng bếp. Nếu cô muốn mượn cơ hội này để ức hiếp, nô dịch anh, vậy thì xin dừng lại.

Ôn Tửu đẩy xe, Yến Luật không nhanh không chậm đi bên cạnh cô, trong lòng đã quyết định, lần này anh tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Đến quầy giặt rửa, Ôn Tửu dừng bước chân lại, nói: “Anh giữ xe, ở chỗ này đợi tôi một chút.” Nói xong, liền đi tới mặt sau của quầy hàng.

Yến Luật chán đến chết, tùy ý nhìn thoáng qua chung quanh, kết quả phát hiện đối diện là biển băng vệ sinh.

Anh xoay người lại, kết quả vừa quay mặt lại, phát hiện ở phía sau càng đáng sợ hơn, ấy thế mà đều là Durex Jissbon và Six sex... (*)

[(*) Durex, Jissbon, Six sex: các nhãn hiệu BCS]

Yến tiên sinh lập tức đẩy xe đi chỗ khác.

Ôn Tửu lấy đồ xong, phát hiện không thấy Yến tiên sinh đâu, cô liền đi đến gần đó nhìn một vòng, cũng không nhìn thấy người đâu, đành phải lấy đi động ra.

Điện thoại chuyển được, Yến Luật nói: “Tôi ở quầy thu ngân, cô lại đây đi.”

Ôn Tửu đi qua đó, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Yến Luật. Anh giống như là người nổi tiếng đứng trong đám người bình thường, dáng người thẳng tắp, anh tuấn, khuôn mặt lạnh lùng, cao ngạo, còn có phong thái nhanh nhẹn hơn người, vô cùng bắt mắt.

Yến Luật giơ cánh tay lên, vẫy vẫy tay với cô, cái loại tư thế nâng cánh tay lên vẫy như thế này, lại càng tự nhiên, phóng khoáng, khiến cho người khác động lòng.

Nhưng lần này Ôn Tửu không bị sắc đẹp của Yến tiên sinh đả động, tất xấu biến mất im hơi lặng tiếng này cần phải sửa đổi.

Cô đi qua liền hỏi: “Tại sao anh không chờ tôi ở đằng kia?”

Yến Luật cúi đầu nhìn cô: cô lại muốn anh phải đối mặt với một đồng miếng hình xoắn ốc, siêu mỏng, vị ô mai sao?

16. Chương 16: Chụp Ảnh

“Anh muốn đi đâu thì cũng nên nói với tôi một tiếng.” Ôn Tửu nhìn Yến Luật, tuy giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo hương vị không vui.

Cô không nghĩ tới Yến Luật lại đáp trả một câu: “Cô muốn đi đâu càng nên nói với tôi một tiếng.” Anh còn bỏ thêm một chữ “càng”, hơn nữa còn nhấn mạnh chữ càng này.

Ôn Tửu vô cùng thông minh, lập tức đoán được Yến Luật đang ám chỉ chuyện tự bản thân mình mua quần áo cho anh, liền cười một tiếng: “Đó là lần ngoại lệ, sau này sẽ không có nữa.”

Yến Luật nhìn cô, không lên tiếng.

Bởi vì là giao thừa, nên quầy tính tiền trong siêu thị xếp thành một hàng dài, một trong những chuyện mà đời này Yến Luật không thích nhất chính là xếp hàng. Đám người trong siêu thị ồn ào, chen chúc khiến cho anh cảm thấy mỗi phút giây đều như đang bị hành hạ, anh thật sự rất hối hận mình không nên nhất thời xúc động, bị mê hoặc bởi một lần “chủ động” của Ôn Tửu.

Anh lấy di động ra, bắt đầu xem tin tức kinh tế và tài chính, giết thời gian.

Hai mươi phút sau, rốt cuộc anh và Ôn Tửu cũng đứng trước quầy thu ngân, ngay một khắc giao tiền xong, Yến Luật cảm thấy khắp cả người đều thư thái, như được giải thoát.

Hai người đi tới bãi đỗ xe bên ngoài siêu thị, đương nhiên đồ đạc đều do Yến Luật xách, bởi vì trong lúc anh thanh toán, Ôn Tửu đã đi khỏi quầy thu ngân và đứng ở lối ra rồi, vì thế Yến Luật phải tự động xách túi nhựa đi theo.

Ôn Tửu duy trì nụ cười yếu ớt thanh nhã, thưởng thức bộ dạng một tay dứt trong túi quần, một tay xách túi nhựa của Yến tiên sinh, như vậy mới đúng.

Bạn xem, có rất nhiều chuyện, một khi đã làm lần đầu tiên, lần thứ hai sẽ tự nhiên như vậy đấy. Tuy rằng Yến tiên sinh âm cơ sở, nhưng vẫn đây không gian dạy dỗ.

Sau khi lên xe, Ôn Tửu lấy di động ra xem giờ, sau đó gửi một tin nhắn ẹ già. Nếu đã nói với mẹ là mình đi Thái Lan, vậy thì cô cứ dựa theo thời gian máy bay tới Thái Lan mà báo tin bình an ẹ đâu ra đấy.

Ôn Minh Nguyệt lập tức nhắn lại một tin: “Gửi một tấm ảnh qua xem.”

Ôn Tửu không nghĩ tới mẹ già sẽ đòi ảnh chụp, liền trả lời cho có lệ: “Mẹ, con vừa mới tới khách sạn, chưa đi ngắm cảnh.”

“Ai muốn ngắm phong cảnh a, mẹ muốn xem ảnh chụp của thằng nhóc kia, gửi ảnh qua đây ẹ, để mẹ xem mặt mũi nó thế nào.”

Ôn Tửu bị yêu cầu đột nhiên của mẹ già dọa sợ, cô liếc mắt nhìn Yến Luật đang lái xe bên cạnh, cô đành phải tiếp tục trả lời có lệ: “Mẹ, trong di động của con không có ảnh của anh ấy.”

“Thì bây giờ liền chụp một tấm, nhanh lên!”

Tính tình của Ôn Minh Nguyệt là như thế, quả quyết nhanh chóng, cơ trí dũng cảm. Dung mạo của Ôn Tửu hơn người, nhưng bởi vì trời sinh khí chất trong trẻo, lạnh lùng, lại có vẻ độc lập, mới nhìn qua đều có cảm giác cô là người đẹp lạnh lùng, khó theo đuổi, cho nên mặc dù có rất nhiều người âm thầm mến cô, nhưng lại rất ít đàn ông thật sự dám theo đuổi cô. Tuy rằng ngoài mặt Ôn Minh Nguyệt không hối thúc, nhưng thấy con gái đã hai mươi lăm tuổi rồi mà còn chưa bạn trai, trong lòng ngầm sốt ruột. Bây giờ, rốt cuộc cũng có một người đàn ông lọt vào mắt xanh của con gái mình, nó còn chịu ra nước ngoài du lịch với cậu ta nữa. Ôn Minh Nguyệt tò mò, xúc động khó có thể nói nên lời, vô cùng bức thiết muốn nhìn dáng vẻ của người con trai đó như thế nào.

Ôn Tửu bị mẹ già từng bước ép sát khiến cho luống cuống chân tay, sau một lúc lâu mới nhắn lại một câu: “Sao con lại không biết xấu hổ mà làm thế chứ?”

“Đều đã cùng người ta ra nước ngoài du lịch rồi, chỉ chụp một bức ảnh mà cũng xấu hổ? Ít nói nhảm đi, nhanh nhanh chụp ảnh ẹ xem! ! !”

Ba cái dấu chấm than được gửi tới, mi tâm Ôn Tửu bắt đầu phát đau, cô tiếp tục giả chết: “Mẹ, con thật sự rất xấu hổ.”

Tin nhắn vừa gửi đi, điện thoại trực tiếp vang lên.

Ôn Tửu vừa mới bắt máy, bên kia đã vang lên âm thanh gọn gàng, linh hoạt, sáng khoái tinh thần của Ôn Minh Nguyệt: “Đưa điện thoại cho nó, mẹ muốn nói với nó vài câu.”

“Mẹ, mẹ muốn làm gì vậy?” Nghe xong yêu cầu của mẹ già, Ôn Tử bị dọa suýt chút nữa làm rơi di động xuống đất.

“Có làm gì đâu, bảo nó gửi ẹ một bức ảnh, sẵn tiện nghe thử giọng nói của nó như thế nào.”

Xem như Ôn Tử phục mẹ mình rồi, cô che di động lại, nhỏ giọng nói: “Được rồi, được rồi, mẹ chờ một lát, con sẽ gửi ảnh qua ẹ, tạm biệt.”

Ôn Tử cúp máy, trong lòng căng thẳng đến nỗi cả bàn tay đều đầm mồ hôi, cô hiểu rõ tính cách của mẹ mình nhất, nếu không gửi một tấm ảnh qua để báo cáo kết quả công tác, thì nhất định mẹ cô sẽ tiếp tục gọi điện thoại tới, thậm chí còn nghi ngờ rốt cuộc cô có đi Thái Lan hay không.

Nếu không, chụp trộm Yến tiên sinh một tấm? Ôn Tử cầm lấy di động giờ ra phía ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Cảnh tuyết ở công viên thật đẹp.”

Di động giờ lên, lặng lẽ chụp sườn mặt tuấn tú của Yến tiên sinh.

Ok, việc lớn đã xong.

Ôn Tử cúi đầu, đang muốn xem thử hiệu quả của ảnh chụp như thế nào, đột nhiên xe phanh lại ven đường.

Yến Luật xoay mặt qua nhìn cô, kiêu căng vươn tay ra, “Đưa di động cho tôi.”

“Làm gì?” Ôn Tử hơi căng thẳng, còn có chút xấu hổ, không phải anh đã phát hiện ra mình chụp trộm anh chứ?

Yến Luật mặt lạnh nói: “Xem thử cảnh tuyết của cô.”

Ôn Tử cười gượng: “Tôi chỉ chụp đại thôi.”

Yến Luật liếc xéo cô, con người sa sầm: “Cô chụp trộm tôi?”

Ôn Tử lập tức nóng bừng mặt, lại không thừa nhận, “Ai chụp trộm anh, tôi chụp cảnh tuyết.”

“Đưa di động cho tôi.” Yến Luật bất ngờ nắm lấy cổ tay Ôn Tử, Ôn Tử lập tức trở tay lật lại, không nghĩ tới Yến Luật lại hành động nhanh hơn cô, nhẹ nhàng néo gan bàn tay cô một cái, di động liền lọt vào tay anh.

Ôn Tử không khỏi ngẩn ra, động tác này của anh, tại sao lại hơi giống kỹ thuật vật?

Yến Luật đổi điện thoại di động sang tay trái, dùng tay phải ngăn cản Ôn Tử, mở album ảnh ra xem, quả nhiên là ảnh chụp chính mình, trong phút chốc, trong lòng thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang...

Anh hít vào một hơi, tỏ ra khó hiểu nói: “Tại sao cô lại chụp trộm tôi?”

Ôn Tử ngưng ngưng cười cười, giải thích: “Là như thế này, tôi và anh đến thành phố X, nhưng tôi gặt mẹ tôi, nói mình đi Thái Lan du lịch với bạn, bây giờ mẹ tôi muốn xem ảnh của người bạn đồng hành với tôi, cho nên tôi mới...”

Thì ra không phải như anh nghĩ, không hiểu sao Yến Luật lại cảm thấy tức giận, quả quyết xóa bỏ tấm ảnh cô mới chụp.

Ôn Tử thật tiếc: “Yến tiên sinh, anh không thể giúp tôi việc này sao? Mẹ tôi chỉ muốn xem người đi cùng tôi là ai, anh gửi cho tôi xin một bức được không? Sườn mặt thôi cũng được.”

Yến Luật giương mắt nhìn cô: “Bóng lưng cũng không được.”

Ôn Tử: “...”

Một lần nữa khởi động xe, rất nhanh đã về đến nhà, Yến Luật lấy chìa khóa mở cửa, sau đó trực tiếp đi lên tầng, có vẻ như không vui cho lắm.

Ôn Tử cho Yến Hoan một món đồ chơi bằng nhung lông. Vừa rồi, cô bảo Yến Luật chờ là muốn đi mua một gói băng vệ sinh để dự bị, nhưng khi cầm nó trong tay, cô do dự mãi, cứ cảm thấy lúc tính tiền có Yến Luật đứng bên cạnh, sẽ rất xấu hổ, vì thế cô quyết định mua một món đồ chơi cho Hoan Hoan.

Yến Hoan vui mừng nhảy dựng lên: “Cảm ơn chị gái, chị gái thật tốt.”

Bà nội cũng rất vui vẻ, cảm giác Ôn Tửu là một cô gái tinh tế, đi siêu thị mua đồ mà vẫn nhớ tới Hoan Hoan.

Bên này, Ôn Tửu vừa mới đem đồ đặc đến phòng bếp, mẹ già lại nhắn tin tới nữa.

“Làm gì mà lễ mà lễ mà lễ vậy, nhanh gửi ảnh ẹ xem.”

“Chờ một lát, chờ một lát.”

Xem ra hôm nay mẹ già không nhìn thấy ảnh của người thật thì sẽ không chịu bỏ qua, Ôn Tửu đang định lên mạng tìm ảnh của một anh chàng đẹp trai nào đó để lừa gạt mẹ già, đột nhiên thấy bà nội, trong lòng sáng ngời: có rồi.

“Bà nội, trong nhà có ảnh của Yến Luật không ạ?”

“Có a. Cháu muốn xem dáng vẻ lúc nhỏ của nó phải không?”

“Đúng vậy.”

“Cháu chờ một chút, bà nội đi lấy cho cháu xem.”

Chỉ chốc lát sau, bà nội đã lấy một quyển album thật dày từ trong phòng làm việc ra.

Ôn Tửu âm thầm vui sướng, mở ra nhìn, quả nhiên đều là ảnh chụp Yến Luật, cô vốn định dùng di động chụp lại một tấm, kết quả phát hiện, tất cả đều là ảnh chụp anh khi còn bé, trên cơ bản từ trung học về sau không có bức nào.

Có điều ảnh trước đây cũng không tệ nha.

Ôn cười mỉm cầm di động, chụp được một bức, ừ, cũng rất rõ nét.

Trong nhà ẩm trồng hoa ở tầng ba, Yến Luật ngồi trên ghế mây đưa lưng về phía cửa ra vào, trên bàn để laptop và một bình trà.

Nhà ẩm trồng hoa ánh nắng tươi sáng, hoa tươi và lá xanh đua nhau rực rỡ, Yến Luật cao lớn, anh tuấn, tư thái nhàn nhã, mặc áo phong vải cashmere đơn giản màu đen, phác họa đường nét bóng lưng anh gợi cảm mà nam tính.

Ôn Tửu cảm giác có chút kinh diễm, gửi đi một tin nhắn, sau đó thản nhiên bỏ di động vào túi.

Ừ, biểu cảm xấu hổ và giận dữ của Yến tiên sinh nhất định rất thú vị.

Di động trên bàn vang lên một tiếng ting nhỏ, Yến Luật cầm lên xem, là số 9 gửi đến.

Anh không chút để ý mở ra, phản ứng của anh giống như nhìn thấy một quả bom, các mạch máu trên mặt như muốn bạo phát.

Anh đứng bật dậy, cầm lấy di động, đang định đi xuống tầng, kết quả vừa mới đứng dậy, liền phát hiện Ôn Tửu đã đi lên tầng ba, cô khoanh tay đứng trước cửa nhà ẩm trồng hoa, mỉm cười nhìn anh.

17. Chương 17: Ảnh Chụp

Yến Luật nhắc đôi chân dài, hùng hực vài bước đã vọt đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sắc bén nhưng lạnh lùng, trong mắt còn lóe lên chút giận hờn.

Lời ít mà ý nhiều vươn tay ra: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Mặc dù Ôn Tửu đang bận nhưng vẫn ung dung thưởng thức biểu cảm giận dữ và xấu hổ của Yến Luật, mặt mày cong cong, dáng vẻ tươi cười càng khiến cho Yến Luật tức giận.

“Nhanh đưa điện thoại cho tôi!” Anh nói giọng nặng nề, mang theo dư vị uy hiếp đến vô cùng, mày rậm cau lại và đôi mắt lạnh lẽo có khí thế không giận mà tự uy.

Thế nhưng Ôn Tửu xưa nay vốn to gan, Yến tiên sinh đe dọa, cô tuyệt đối không sợ, ngược lại còn mỉm cười dịu dàng: “Anh gửi cho tôi một tấm ảnh, tôi sẽ xóa bỏ tấm ảnh kia, như thế nào?”

Ôn Tửu vừa mới nói xong, Yến Luật đã duỗi ra tay, đột nhiên vươn về phía trước tìm tòi, hai tay đều đút vào túi áo của Ôn Tửu, cô không kịp phản ứng ngay, cứ thế bị anh bắt ngờ ôm vào lòng.

Ôn Tửu vô thức giãy dụa hai tay, không nghĩ tới Yến Luật lại khỏe mạnh như vậy, hai cánh tay của anh giống như hai sợi dây xích, trói chặt người cô, giam cô vào trong lòng, tay phải từ sau eo vươn ra, áp chặt cổ tay cô.

Nhu đạo chính là kỹ năng chú trọng lấy tứ lạng bạt thiên cân (lấy nhỏ đánh lớn), Ôn Tửu không hề đề phòng nên đã dễ mất cơ hội, hai cánh tay cô lại bị vây trong túi áo, cả người cô bị Yến Luật cao lớn giam cầm trước ngực không thể động đậy. Dán chặt lên thân thể anh, cô gần như có thể cảm giác được cơ bắp chắc nịch trên toàn thân anh và sức lực khổng lồ sống động của anh.

Sức mạnh như thế này khiến cho ngay cả Ôn Tửu cũng có chút kinh ngạc.

Yến Luật dùng một cánh tay ôm lấy cô, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi áo của cô ra, xóa bỏ bức ảnh đứa bé khỏa thân kia, cuối cùng bỏ điện thoại vào miệng túi áo của cô, cứ cúi đầu như vậy, lại đối diện với ánh mắt của Ôn Tửu.

Khoảng cách giữa hai người gần như thế, dường như là dính sát vào nhau, gần đến mức khe hở ở giữa chỉ khoảng một gang tay, hoàn toàn có thể đếm được cả lông mi của cô, đôi mắt thanh nhã lại trầm tĩnh, giống như một vòng xoáy cực lớn, thoáng cái hút lấy mắt anh, khiến cho anh từng chút, từng chút một đắm chìm trong đó, sâu thẳm không có giới hạn.

Trên người cô có một mùi hương nhàn nhạt, yên tĩnh, thanh nhã như hoa mai, hoa lan, Yến Luật như bị một sức mạnh nào đó khiến ê muội, lập tức cúi đầu nhìn gương mặt thanh lệ trước mắt, đôi mắt tức giận, lạnh lùng đột nhiên trở nên có chút âm u, mơ màng.

Ôn Tửu cảm giác đột nhiên cánh tay bị bóp mạnh hơn, cô trông thấy rõ hầu kết của anh bỗng nhúc nhích, còn có động tác nuốt nước miếng rất rõ rệt.

Đột nhiên, Yến Luật thả Ôn Tửu ra, quay người bước nhanh đi lại trước bàn.

Trước mắt anh như hiện lên bờ môi ướt át xinh đẹp giống như hoa anh đào còn đọng lại vài giọt sương sớm kia. Anh vô cùng khiếp sợ phát hiện, vừa rồi bản thân mình vậy mà có cảm giác muốn ném thử cánh môi anh đào kia xem nó có mùi vị gì một cách mãnh liệt.

Miệng đắng lưỡi khô, tâm loạn như ma.

Yến Luật cầm lấy tách trà, dốc hết một ngụm, suýt chút nữa bị bỏng chết, anh vậy mà lại quên mất đây là trà nóng.

Ôn Tửu bước nhẹ đi đến trước mặt anh, cầm điện thoại quơ quơ: “Xóa bỏ cũng không sao, trong hộp thư của tôi vẫn còn.”

Yến Luật suýt chút nữa phun ra một búng máu, anh trừng mắt nhìn cô.

Ôn Tửu cười dịu dàng, nói: “Anh gửi cho tôi một tấm, tôi sẽ xóa bỏ, có được không?”

Yến Luật tức giận nói: “Điện thoại của tôi không có ảnh của chính mình, cô cho rằng tôi có thói quen rảnh rỗi tự chụp ảnh sao?”

“Không có cũng không sao, anh cho tôi chụp một tấm là được rồi.” Ôn Tửu lấy điện thoại di động ra, nói với Yến Luật: “Tôi chỉ chụp mặt nghiêng thôi.”

Yến Luật đành phải mặc kệ cho cô chụp một tấm, lạnh lùng nói: “Mau xóa ảnh trong hộp thư đi.”

Ôn Tửu buồn cười: “Không cần xóa, tôi cũng lưu vào hộp thư.”

Yến Luật: “...”

Lại bị cô lừa gạt rồi.

Ôn Tửu gửi tấm ảnh qua cho Ôn Minh Nguyệt, bà lập tức gửi lại một chuỗi dấu chấm than.

“Mẹ, mẹ muốn nói cái gì?”

“Quá đẹp trai, xuất sắc rồi! ! ! !”

Lại là một chuỗi dấu chấm than (!!!), Ôn Tửu phì cười, sau đó có chút thích thú nhìn sang Yến Luật.

Yến Luật nhăn mày lại: “Cô cười cái gì?”

“Mẹ tôi xem ảnh xong, nói anh trông rất đẹp trai.”

Yến tiên sinh giãn lông mày đang nhú lại ra, hừ, chẳng lẽ không đúng sao?

“Cảm ơn Yến tiên sinh.”

Ôn Tửu đi đến cửa của nhà ẩm trồng hoa, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, cười cười: “Đúng rồi, tôi đã quên nói cho anh biết, tôi đã nói với bà nội cho tôi tấm ảnh kia rồi.”

Trước mắt Yến Luật tối sầm lại, anh bước nhanh đuổi theo, kéo cánh tay cô lại: “Mau trả lại cho tôi.”

Ôn Tửu cười cười nhìn anh: “Làm cơm tất niên xong, tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Tôi không biết làm cơm.”

Ôn Tửu cười nhàn nhàn: “Không sao, vào phụ giúp tôi, làm chút công việc nặng.”

Yến Luật trừng mắt nhìn cô, có vẻ tức đến nội thương, rồi lại bày ra biểu cảm bó tay chịu trời.

Ôn Tửu nhìn sắc mặt của Yến tiên sinh, cười tươi như hoa, bước chân nhẹ nhàng đi xuống tầng ba.

Chọc Yến tiên sinh tức giận, thật đúng là thú vị.

Ông nội và Yến Hoan đang chơi trong sân, bà nội thì đeo kính lão đang nhặt rau trong phòng khách.

Ôn Tửu vội vàng đi qua đó, nói: “Bà nội, đợi lát nữa cháu và Yến Luật sẽ cùng nấu cơm, bà không cần phải làm gì cả, thuận tiện chỉ bảo chúng cháu là được rồi.”

Bà nội cười tủm tỉm gỡ kính xuống, khen: “Cháu ngoan, mấy cô bé là con gái một như cháu đều rất được nuông chiều, người biết làm cơm cũng không nhiều lắm.”

“Nấu cơm chẳng lẽ không phải là kỹ năng cơ bản sao? Đến em trai cháu còn biết làm.”

“Aiz!!! Bọn trẻ nhà cháu đúng là chịu khó. Còn A Luật, đến cả hũ dầu bị đổ, nó cũng không biết nhặt lên.” Bà nội bắt đầu tán dóc với Ôn Tửu.

“Ông ngoại của A Luật xuất thân từ quân đội, rất thích con trai, thế nhưng lại cứ sinh ra ba cô con gái, kết quả trong ba cô con gái này, chỉ có mẹ của A Luật là sinh được ra con trai, cho nên ông cụ xem đứa cháu ngoại trai duy nhất này như báu vật. Lúc còn đi học, A Luật đánh nhau với mấy đứa trẻ khác, ông nội nó mới mắng nó mấy câu, kết quả ông ngoại nó lập tức cho người đến đón thẳng nhóc này đi, cho nó ở đó đến ba tháng mới chịu đưa về, chọc ông cụ nhà này vô cùng giận dữ.”

Ôn Tửu không khỏi nở nụ cười, ông ngoại này thật đúng là rất bao che khuyết điểm.

“Không chỉ ông ngoại nó nuông chiều nó, mà ngay cả hai dì của nó cũng cực kì cưng chiều nó, đặc biệt là sau khi mẹ nó qua đời, hai dì của nó còn thân thiết với nó hơn cả với con mình.” Bà nội vỗ vỗ mu bàn tay của Ôn Tửu, cười tủm tỉm nói: “Chỉ là có cháu ở bên cạnh nó, bà nghĩ nó nhất định sẽ thay đổi rất nhiều.”

Hai người vừa trò chuyện vừa nhặt rau, chuẩn bị mọi thứ xong, Ôn Tửu mang đồ ăn đi vào phòng bếp, sau đó nói với bà nội: “Bà nội, cháu đi ra ngoài một chút, cháu sẽ trở về ngay.”

“Cháu có biết đường không?”

“Biết ạ, cháu chỉ đi sang bên kia đường.”

Ôn Tửu mở cổng ra, đi ra ngoài, kết quả vừa đi ra không bao xa, điện thoại đã vang lên, lấy điện thoại ra nhìn, là Yến Luật.

“Cô đi đâu vậy?”

Làm sao anh biết được cô đi ra ngoài nhỉ? Ôn Tửu ngoái đầu lại nhìn, sau tấm thủy tinh trước nhà ẩm trồng hoa trên lầu ba, có một bóng dáng cao gầy, tuần tú đang đứng đó.

“Tôi đi mua ít đồ.”

“Không phải cô vừa đi siêu thị về sao?”

“Có thứ tôi quên mua.”

Yến Luật có chút không vui: “Cô muốn đi ra ngoài, sao không nói với tôi?” Lúc này ở trong siêu thị cô đã đồng ý với anh, sẽ không hành động một mình, kết quả mới không bao lâu cô đã nuốt lời.

“Tôi nói với bà nội rồi.”

“Cho dù là vậy, cô cũng phải nói cho tôi biết.” Giọng Yến Luật rõ ràng là không vui, anh ngừng một chút lại nói tiếp: “Cô chờ tôi.”

“Không cần, không cần, tôi tự đi được, sẽ trở về ngay thôi.”

Yến Luật cúp điện thoại, đi xuống tầng. Bên ngoài không có hệ thống sưởi, cô lại chỉ mặc một cái áo khoác mà còn muốn đi ra ngoài, thành phố X còn lạnh hơn cả thành phố Z.

Ôn Tửu tưởng rằng Yến Luật sẽ không đi theo, không nghĩ tới cô mới vừa đi tới cây cầu nhỏ trong vườn hoa, sau lưng đã vang lên tiếng ô tô.

Ôn Tửu nhìn lại, đúng là ô tô của Yến Luật.

Cô đành phải dừng chân, đứng ở ven đường.

Yến Luật dừng xe bên cạnh cô, hạ cửa kính xe xuống, nói với cô: “Lên xe.”

Ôn Tửu chỉ vào một hiệu thuốc ở bên kia đường: “Rất gần, không cần phải lái xe, tôi tự đi là được rồi.”

Kết quả Yến Luật thấy nơi cô muốn đi là hiệu thuốc chứ không phải là siêu thị, lập tức nhú mày: “Cô khó chịu ở chỗ nào?”

“Tôi không khó chịu chỗ nào hết.”

Vẻ mặt mỉm cười thoải mái của Ôn Tửu chẳng những không làm cho sắc mặt của Yến Luật dịu đi mà ngược lại còn khiến anh càng nghiêm túc, chăm chú nhìn cô, hỏi: “Vậy cô đến hiệu thuốc làm gì?”

“Ờ, có thể giữ bí mật không?”

“Không thể, bây giờ cô đang ở thành phố X, tôi là người chịu trách nhiệm về sức khỏe và sự an toàn của cô.”

Ôn Tửu: “...”

“Rốt cuộc thì cô khó chịu ở đâu?” Yến Luật biểu hiện vô cùng nghiêm túc, tỏ vẻ không hỏi ra lẽ thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Tôi đi mua một bịch băng vệ sinh, Yến tiên sinh.”

Ôn Tửu nói xong, sắc mặt của Yến Luật lập tức khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Chuyện này không thể trách tôi được đâu, là anh muốn tôi nói, Ôn Tửu cố nhịn cười, nhắc chân lên bước tiếp.

Sau lưng cũng không vang lên tiếng ô tô nữa, chắc hẳn Yến tiên sinh đang lúng túng đến độ trực tiếp lên đường hỏi phủ rồi.

Trong nhà và trên xe đều có điều hòa, Ôn Tửu vẫn luôn không cảm thấy lạnh, lúc cô đi đến giao lộ, một cơn gió lạnh thổi qua, cô không khỏi rung mình một cái, lúc này cô mới ý thức được thành phố X còn lạnh hơn thành phố Z.

Cô bước nhanh, lướt qua đường cái, tiến vào hiệu thuốc bên kia đường.

Lúc về với Yến Luật vừa rồi, cô đã nhìn thấy hiệu thuốc này, đến siêu thị mua băng vệ sinh phải xếp một hàng dài, mua ở đây tiện hơn.

Bên trong hiệu thuốc rất vắng vẻ, chỉ có một nhân viên thu ngân, có lẽ mọi người đều về ăn tết rồi, cũng không có khách hàng.

Ôn Tửu trực tiếp lấy một bịch băng vệ sinh, sau đó đi tính tiền.

Nhân viên thu ngân hỏi: “Quét thẻ hay trả bằng tiền mặt?”

“Tiền mặt, cảm ơn.” Ôn Tửu lấy ra tờ một trăm đồng đưa cho nhân viên thu ngân.

Nhân viên thu ngân nhìn tờ tiền, có chút khó xử: “Chị có tiền lẻ không? Ở đây bọn em không có tiền lẻ.”

“Thật ngại quá, chị cũng không có tiền lẻ.” Ôn Tửu vì để cho tiện, nên lúc đi ra ngoài cô cũng không mang theo ví tiền, chỉ tiện tay rút một tờ tiền mặt trong ví.

Đúng lúc này, một tờ hai mươi đồng được đưa tới.

Ôn Tửu quay đầu nhìn lại, ấy thế mà là Yến Luật.

Yến tiên sinh xoay trái xoay phải cũng không chịu nhìn cô, trực tiếp bỏ tờ tiền xuống, sau đó đứng sang một bên, làm ra vẻ như người xa lạ.

Nhân viên thu ngân tò mò nhìn anh, còn không xác định, hỏi Ôn Tửu một câu: “Hai người đi chung với nhau sao?”

Ôn Tửu gật đầu, lúc này nhân viên thu ngân mới nhận tiền.

Nhìn vẻ mặt đứng đắn và hờ hững của Yến Luật, trong lòng Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận. Anh vậy mà lo lắng đi theo sát tới đây, chắc là không tin mình đi mua băng vệ sinh, anh nghi mình bị bệnh?

Ra khỏi cửa hiệu thuốc, Ôn Tửu nói một tiếng cảm ơn.

Yến Luật mở cửa xe, tỏ vẻ lạnh nhạt trả lời một câu: “Không cần khách sáo, lên xe đi.”

Ôn Tửu cũng không lên xe ngay, mà lại đứng trên bậc thang, chăm chú nhìn Yến Luật: “Yến tiên sinh, tôi rất khỏe mạnh, tôi thật sự không có bệnh gì hết.”

“Tôi cũng không nghi ngờ cô.” Yến Luật nhìn cô, lại rời ánh mắt sang chỗ khác, làm ra vẻ không muốn nói nhiều.

“Vậy tại sao anh còn đi theo tôi tới đây?”

“Tôi thấy cô ăn mặc quá mỏng manh, sợ cô bị cảm.” Lời vừa ra khỏi miệng, Yến Luật lập tức hối hận. Cô sẽ không hiểu lầm là anh đang quan tâm cô, có cảm tình với cô đi, sau khi chấm dứt bảy ngày này, cô sẽ không quán luyến anh chứ?

Quả nhiên, sau khi Ôn Tửu nghe xong câu này, lại cười đến vô cùng đáng yêu, dịu dàng: “Yến tiên sinh, lúc anh đầy tháng, sau khi chụp xong tấm ảnh khóa thân kia, anh không lạnh đến bị cảm chứ?”

18. Chương 18: Bị Bỏ

Yến Luật lập tức có cảm giác bị người đùa giỡn, mặt đỏ tía tai lên xe, kiên quyết không đáp lại vấn đề mang tính nội hàm phong phú này.

Về nhà, Ôn Tửu lên tầng với anh, để đồ vào nhà vệ sinh, xem gần đến giờ rồi, Ôn Tửu liền nhắn tin cho Yến Luật: “xuống bếp đi.”

Yến Luật dè dặt khoảng 5 phút, thế này mới phụng phịu đi vào phòng bếp.

Ôn Tửu đang ướp cá, quay đầu cười với anh: “Cởi quần áo ra.”

Yến Luật hơi biến sắc mặt: “Cởi quần áo làm gì?” Vì sao nghe câu như thế, lại có cảm giác cả người nóng lên.

Ôn Tử đánh giá áo khoác khí phái phẳng phiu của anh, săn sóc nói: “Không cởi quần áo thì làm việc thế nào, bộ đồ này của Yến tiên sinh có vẻ rất đắt.”

Yến Luật dứt hai tay trong túi quần, trả lời: “Phòng bếp không có điều hòa, rất lạnh.”

“Không sao, tôi đã bảo bà nội chuẩn bị cho anh một chiếc áo bông của ông nội.” Ôn Tử suy nghĩ chu đáo lấy một chiếc áo bông kiểu Trung cho người lớn tuổi từ trên chiếc ghế chân cao đưa cho anh.

Yến Luật nhíu mày, bảo anh mặc loại áo bông sa tanh màu lam thêu đầy họa tiết ngũ phúc tràn ngập không khí vui mừng này, làm việc trong phòng bếp giống như một quý ông? A, đó quá buồn cười rồi.

Yến tiên sinh nói hai chữ rõ ràng lưu loát: “Không cần.”

“Không thay quần áo, vậy anh đeo tạp dề cũng được.” Ôn Tử săn sóc lại lấy một chiếc tạp dề màu hồng hoa anh đào viền cánh sen từ sau lưng ghế dựa tới đây.

Yến Luật: “...”

Cô đây là cố ý chọc giận anh đi? Nhưng mà trông biểu cảm lại có vẻ rất quan tâm ... quần áo của anh.

Trong đầu hình dung dáng vẻ mình mặc chiếc tạp dề này, Yến Luật lại quyết đoán chối từ, “Không cần mặc, quần áo bẩn thì bẩn.”

Ôn Tử đành phải buông tạp dề xuống, “Vây được rồi, anh cẩn thận một chút, đừng để bẩn quần áo, trước rửa rau xanh đi.”

Yến Luật trên cao nhìn xuống đánh giá bùn đất ở rễ rau, hai tay cắm trong túi quần lập tức đau nhứt như ngày tận thế đã tới.

Ôn Tử thấy anh không động đậy nên tốt bụng hỏi: “Anh có biết rửa không? Có muốn tôi dạy anh không?” Loại ánh mắt như đối xử với các em bé đi nhà trẻ này lập tức làm tổn thương lòng tự ái của Yến tiên sinh.

Anh hừ một tiếng, thọc tay vào bồn nước, sau đó bắt đầu giữ giữ lá rau. Loại việc đơn giản này còn cần học? Chẳng qua là anh không muốn làm mà thôi.

Rửa rau khoảng bảy lần, đến khi mỗi một lá rau đều ‘mình đầy thương tích, thoi thóp một hơi’ thì Yến Luật mới vừa lòng, xoay người lại muốn hỏi Ôn Tử để rau ở chỗ nào, lời nói đến miệng lại sớm quên từ.

Ôn Tử cúi đầu, đang thái rau.

Cô đã cưỡi áo khoác, mặc chiếc áo phong cashmere bó sát người màu đen, bên ngoài đeo chiếc tạp dề màu hồng anh đào viền lá sen. Màn đêm ngoài cửa sổ đã lặng yên phủ xuống, ánh đèn sáng tỏ trong phòng bếp chiếu vào sườn mặt thanh lệ cùng vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô, dáng vẻ thái rau của cô cũng đẹp như thế, thông dong ưu nhã, cẩn thận tỉ mỉ.

Yến Luật đã từng thấy vô số người đẹp trong vô số trường hợp, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy một người phụ nữ cũng có thể đẹp như thế ở trong phòng bếp, hơn nữa khác hẳn cái đẹp ở những nơi xa hoa trụy lạc y hương tấn ảnh (*). Thanh lịch nhu hòa như một ly rượu nho, chậm rãi thấm thấu vào ruột gan, cả người như thả lỏng đến cực hạn.

[(*)Y hương tấn ảnh: chỉ những người phụ nữ thanh tao lịch sự, ăn mặc diễm lệ]

Thời gian tĩnh lặng đẹp đẽ, giai nhân như ngọc.

Ôn Tử có cảm giác bị người nhìn chăm chú, ngẩng đầu lại phát hiện Yến Luật chậm chạp giữ rau xanh, nhìn không chớp mắt, cực kỳ nghiêm túc, chỉ là các lá rau xanh này đã vô cùng thâm thúy rồi.

“Rửa xong rồi thì để trên giỏ dóc nước.”

Yến Luật xoay người tìm cái giỏ dóc nước, bỏ rau xanh vào, sau đó mở cửa phòng bếp ra, cô mặc quá ít, mở cửa ra, gió ẩm từ điều hòa trong phòng khách cũng có thể thổi vào một ít.

Bà nội đang chơi đồ chơi với Hoan Hoan, thấy cửa phòng bếp mở, liền tò mò đi tới cửa nhìn xem, vừa thấy liền giật mình không thôi, dưới sự chỉ đạo của Ôn Tử, Yến Luật đang chuyển đồ ăn cho cô bé, phân chia đồ ăn, quả thực ngoan ngoãn đến quái lạ.

Bà nội đi đến trước sô pha nói với ông cụ: “Thằng bé nhà chúng ta này thật sự là thích cô bé này rồi.”

Ông cụ cầm điều khiển từ xa, từ chối cho ý kiến ở một tiếng.

Bà nội còn nói: “Ông xem xem, nó thể mà bị cô bé sai khiến loanh quanh.”

Ông cụ iếc phòng bếp một cái, hừ nói: “Mùng ba Úc Thiên Thiên đã tới rồi, bà cứ xem xem, đến lúc đó sẽ náo nhiệt.”

Bà nội nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy này cô bé này tốt hơn Thiên Thiên, ông thì sao?”

Ông cụ không lên tiếng.

Ông ngoại của Yến Luật – Cố Anh Kiệt là người nóng nảy, suốt đời không ai dám chọc ông, ấy mà ông cụ Yến không sợ ông. Mọi việc ông cụ Cố đều theo ý cháu trai, chỉ trừ chuyện Úc Thiên Thiên này, bởi đây là nguyện vọng phút hấp hối của mẹ Yến Luật.

Yến Luật dẫn Ôn Tử về, chính là muốn giành được sự cho phép của ông nội, để ông nội đứng ra chống đối ông ngoại. Ông cụ Yến đương nhiên hiểu rõ tính toán nhỏ nhặt của cháu trai. Mùng ba là sinh nhật ông, hàng năm Úc Thiên Thiên đều tới chúc thọ ông, theo tính tính của Úc Thiên Thiên, nhìn thấy Yến Luật dẫn bạn gái về nhà, thể nào cũng ầm ĩ ngất trời. Vừa nghĩ thế, ông đã đau hết cả đầu.

Bà nội còn nói: “A Luật không thích Thiên Thiên, chúng ta cũng không thể ép buộc thằng bé, đây chính là chuyện cả đời đấy.”

Ông cụ hừ một tiếng: “Tôi lại không can thiệp vào hôn nhân của con cháu, lời này bà đi nói với ông già Cố kia kìa.”

Bà nội ghen hòng không nói được gì.

Cha Yến Luật – Yến Minh Ba tái hôn sau khi vợ mới mất ba tháng, không bao lâu đã sinh Hoan Hoan, ông cụ Cố tức giận chạy đến nhà họ Yến nổi giận đùng đùng, suýt chút nữa ra sức đánh Yến Minh Ba một trận.

Ông cụ Yến cả đời thanh cao cao ngạo, giữ mình trong sạch, lại bị chuyện của con trai khiến cho không ngẩng mặt lên được trước mặt thông gia, âm thầm đã không ít xót xa mắng Yến Minh Ba. Từ đó quan hệ hai nhà Yến, Cố dần dần phai nhạt.

Bà nội âm thầm cân nhắc, Ôn Tử tuy tốt nhưng Úc Thiên Thiên là cô bé Cố Anh Kiệt vừa ý, mẹ Yến Luật để lại lời trăng trối muốn cô bé làm con dâu, cho nên, Yến Luật lật ngược ván bài không dễ dàng chút nào.

“Bà nội, chuẩn bị ăn cơm.” Ôn Tử ra khỏi phòng bếp, tay bưng một bát canh gà nóng hổi, đặt trên bàn cơm.

Bà nội vội cười đứng dậy, “Thơm quá, vừa nghe đã biết hương vị tuyệt đối không tồi.”

Ông cụ cũng buông điều khiển từ xa, đã đi tới, nhìn Ôn Tử bưng từng món từng món lên, trong lòng cũng không khỏi ngẫm so sánh, cô bé này thật sự là tốt hơn Úc Thiên Thiên. Úc Thiên Thiên giống Yến Luật, đều được cả nhà nuông chiều từ bé, đừng nói tới nấu cơm, sợ rằng ngay cả phòng bếp cũng chưa bước vào.

Các món Ôn Tử làm đều là món ăn gia đình, súp lơ xanh bắp cải tím ớt xanh ớt đỏ làm thành món rau trộn tươi ngon đầy màu sắc, món nóng là hoa cúc vàng xào mộc nhĩ, cá pecca hấp, dầu hào nấm hương om gan rau, tôm lá trà chiên xù, thịt xông khói cuộn nấm kim châm, cuối cùng là bát canh gà hầm củ mài.

Bà nội khen mấy món này không dứt miệng. Ông cụ dù không nói gì nhưng tỏ ra vừa lòng vô cùng.

Yến Luật không khỏi đắc ý, người mình chọn quả nhiên không sai, tuy rằng hở ra là chọc giận anh, đùa bốn anh, sai bảo anh, nhưng xét tới cô có khả năng như thế, thôi thì tha thứ cô đi, dù sao làm chút việc nhỏ cũng không mệt anh, còn rất mới mẻ.

Anh liếc sang Ôn Tử ngồi cạnh, cô thật đúng là... vừa vừa mắt lại vừa xinh đẹp.

Bà nội lấy một chai Kiềm Nam Xuân và một chai rượu đỏ từ trong tủ rượu bên cạnh đặt lên bàn, nói với Yến Luật: “Cháu và ông nội uống rượu trắng, bà và Tiểu Ôn uống chút rượu đỏ.”

Ôn Tử cười lắc đầu: “Bà nội, cháu không biết uống rượu.”

Bà nội cười hớ hớ nói: “uống một chút là được, hôm nay giao thừa, uống chút cho có không khí.”

Năm người quây quần quanh bàn bắt đầu bữa cơm tất niên, trong bữa ăn, Ôn Tửu uống nửa ly rượu đỏ.

Yến Luật và ông cụ uống sáu ly rượu trắng, Ôn Tửu liếc sang anh, lại phát hiện vẻ mặt anh vẫn như thường, xem ra, tử lượng của Yến tiên sinh không tồi. Sau khi uống rượu, ông cụ nói nhiều hơn bình thường, cũng đối xử vô cùng hiền lành đối với Ôn Tửu.

“Bạn gái” được ông bà cho phép, mắt thấy đã sắp không còn là vấn đề, Yến Luật thực vừa lòng.

Ôn Tửu thấy đồ ăn đã vui vẻ, liền đứng dậy vào phòng bếp chuẩn bị món chính. Cơm chưng lạp xưởng đã làm xong om trong nồi sủ. Bát canh trứng gà Ôn Tửu làm riêng cho Yến Hoan, ước lượng vừa phải dầu vừng, bỏ vào chảo, mở lửa to.

Sau đó, Ôn Tửu cắt một ít lá hành và rau mùi, mở nắp nồi cơm, tưới nước dùng lên, cho rau mùi và hành rắc lên trên, lập tức có hương thơm xông lên mũi.

Ôn Tửu xới cơm ra, bưng hai bát ra trước cho ông bà nội, khi lại vào phòng bếp, Yến Luật đã chủ động đi đến, hiển nhiên là tới hỗ trợ xới cơm.

Ôn Tửu có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Yến Luật thế mà lại tiến bộ thần tốc như thế, từ bị động ép buộc biến thành chủ động phục vụ rồi, cô cười cười biểu dương Yến Luật, vừa xới cơm, vừa thuận miệng nói: “anh tắt bếp, bưng canh trứng gà trong nồi ra.”

Ôn Tửu sau khi uống nửa ly rượu đỏ, mặt mày đỏ hồng phấn, như là anh đào đầu mùa xuân, dưới ánh đèn, xinh đẹp nở rộ, vừa cười ánh mắt long lanh, vô cùng rung động lòng người.

Yến Luật có chút hoảng hốt, không yên lòng đi bưng bát canh trong chảo ra, lập tức cách một tiếng, lại thả lại bát vào trong nồi, sau đó cau mày sịt một tiếng.

Ôn Tửu thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, đây thật đúng là cậu ấm chưa từng làm việc gì a, bát nóng thế mà tay không đi bưng.

Cô vội vàng kéo tay Yến Luật, để dưới vòi nước, “Dùng nước lạnh xối đi, tôi đi lấy kem đánh răng.”

Dòng nước nhỏ nhỏ chảy xuống ngón tay nóng rát, Yến Luật cau mày, âm thầm chán nản: cũng không phải chưa thấy phụ nữ cười, cho dù cô ta cười đẹp hơn so với bất kỳ người nào khác, cũng không đến mức... phạm phải cái sai lầm buồn cười kém cỏi này đi.

Ôn Tửu cầm kem đánh răng lại đây, lật tay Yến Luật nhìn nhìn. Ngón tay bông hơi đỏ, cũng không đáng ngại lắm, cô bóp chút kem đánh răng, thoa lên từng đầu ngón tay.

Kem đánh răng lành lạnh thấm vào da thịt, Yến Luật cúi đầu, nhìn khuôn mặt của Ôn Tửu, tức thì có cảm giác không thể rời mắt.

Ôn Tửu cúi đầu, thật cẩn thận thoa kem đánh răng cho anh, ngón tay mềm mại, chậm rãi xoa lên từng ngón tay anh, đột nhiên anh cảm thấy cả người như bị điện giật, ngứa ngáy tê tê đại đại thật lạ lắm, mà càng kỳ lạ là, anh thế mà lại có phản ứng nào đó.

Ôn Tửu đang hết sức chuyên chú bôi kem đánh răng cho anh, đột nhiên Yến Luật rút ngón tay khỏi tay cô, sắc mặt là lạ.

“Làm sao vậy? Chạm vào đau?”

Yến Luật cũng không nói, bước nhanh đi ra khỏi phòng bếp.

Ôn Tửu chẳng hiểu ra sao, bưng canh trứng gà ra ngoài phòng bếp, để tới trước mặt Yến Hoan. Không nghĩ tới Yến Hoan vừa thấy đã bĩu môi, “em không thích canh trứng gà.”

Yến Luật phụng phịu nói: “Không được không lẽ phép, chị làm riêng cho em đấy.”

Ôn Tửu cũng không tức giận, cười cầm chai nước sốt cà chua, bóp lên trên canh trứng gà, giống như làm bánh ngọt, trên bát canh trứng gà màu vàng vẽ ra chân dung con gấu Pooh.

Hoan Hoan vui vẻ vỗ tay: “em thích gấu Pooh.”

Bà nội không khỏi khen ngợi: “Khéo tay quá.”

Ông cụ cũng âm thầm ngợi khen, cô bé này thông minh, biết dỗ trẻ con.

Hoan Hoan bối vì gấu Pooh mà ăn sạch bách bát canh trứng gà.

Ôn Tửu mỉm cười nhìn Yến Hoan, ngừng trong chốc lát xoay mặt lại, phát hiện Yến Luật chưa động vào bát cơm trước mặt.

Cô nhẹ giọng nói: “sao anh không ăn?”

Yến Luật lạnh mặt nói: “đau tay.”

Đau đến... ngay cả thìa cũng không thể cầm sao? Ôn Tửu vốn muốn cười anh yếu ớt, nhưng vừa nghĩ tới anh bị bỏng cũng có liên quan tới mình, liền thật áy náy nói xin lỗi.

Yến Luật không vừa lòng nhìn cô, xin lỗi là xong sao?

Hoan Hoan tò mò hỏi: “Tay anh làm sao thế?”

“Bị bỏng.”

Ông bà nội vừa nghe, đồng thời hỏi: “là thế nào?”

Yến Luật thế này mới đặt bàn tay vẫn để dưới bàn lên trên bàn, hai cụ vừa thấy không có gì đáng kể đều nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ có Hoan Hoan nhìn tay anh trai bôi kem đánh răng, cảm thấy vấn đề thực nghiêm trọng.

“Để chị bón anh ăn cơm đi.”

Lời nói vô tình của trẻ con khiến bà nội cười ha ha không ngớt, ngay cả ông cụ luôn luôn nghiêm túc cũng cong cong khóe môi.

Dù là Ôn Tửu luôn luôn hào phóng, cũng lúng túng đến hơi nóng mặt lên, thế mà Yến Luật lại tỏ vẻ bình thản chịu đựng gian khổ, hai tay thon dài, mười ngón tay đan nhau, cẩn thận đặt trên bàn, tỏ vẻ bón hay không bón cô xem rồi làm đi.

19. Chương 19: Tin Nhắn

“Xem tivi đi, Gala (*) sắp bắt đầu rồi.” Ngay cả ông cụ cũng cảm giác được sự mập mờ dày đặc, để tạo điều kiện thuận lợi cho cháu nội anh anh em em ngọt ngào ngào ngào, ông đứng dậy rời khỏi bàn ăn, khi đi còn huých nhẹ bà nội, hàm ý không cần nói cũng biết.

[(*) chính là gala chào xuân của truyền hình trung ương Trung Quốc được chiếu vào đêm giao thừa hàng năm]

Bà nội cười hớ hớ lôi cả Hoan Hoan đi, thật sự là hai ông bà am hiểu ý người.

Ôn Tửu càng xấu hổ hơn.

Yến Luật thản nhiên tựa lưng ra sau, cũng tỏ vẻ dù bận vẫn ung dung.

Ôn Tửu đành phải cầm lấy thìa, xúc một miếng cơm đưa tới bên miệng của Yến tiên sinh. Vừa nhìn kỹ ở khoảng cách gần như thế, cô mới phát hiện má anh có lúm đồng tiền.

Lúm đồng tiền này bình thường ít khi xuất hiện, lúc này đột nhiên hiện lên là bởi vì Yến tiên sinh đang cắn răng, cố nén chút đắc ý trong lòng rằng rốt cuộc, đã tìm được cơ hội mở mày mở mặt, vùng lên làm ông chủ, cảm thấy thật sự rất tuyệt vời!

Người đẹp bên cạnh, tay mềm như tuyết, mười ngón thon thon.

Yến tiên sinh nghiêng đầu nhìn người đẹp, thông thả tiếp nhận thìa, “Không cần, để tự tôi.” Chỉ là muốn xem xem cô có tấm lòng này không thôi, sao thể thực sự để cô bón chứ.

Ôn Tửu không khỏi giận lườm anh một cái, thì ra là cố ý đùa cô.

Yến Luật trần trần ngơ ngẩn, thế mà lại thấy trong cái liếc mắt này, cảm nhận được hàm ý nũng nịu và hơi hướng thân mật. Anh cảm thấy hài lòng ăn hết sạch bát cơm, thực sự là mỹ vị.

“Còn nữa không?”

“Còn.” Ôn Tửu đứng dậy cầm bát đi xới cho anh một bát nữa, khi Yến Luật tiếp nhận bát, vô ý đụng vào ngón tay cô, trong lòng khẽ run lên. Cũng không phải là chưa từng nắm tay cô, từng cầm tay cô rồi, nhưng một cái đụng chạm rất nhẹ nhàng vừa rồi lại không giống với mấy lần trước, có cảm giác khác thường sao đó.

Cơm nước xong, Ôn Tửu thu dọn bàn ăn, Yến Luật đứng dậy giúp đỡ bê bát đĩa vào bếp.

Yến tiên sinh đang bị thương như thế, còn tự giác như vậy thực khiến Ôn Tửu kinh ngạc. Hiển nhiên đây là một người đàn ông ‘triển vọng thênh thang’ tràn đầy tiềm năng khai phá, Ôn Tửu vô cùng hân hoan với kết quả dạy dỗ một ngày này của mình.

Mở vòi nước nóng, Ôn Tửu đeo tạp dề bắt đầu rửa bát, Yến Luật lại không rời đi, yên lặng đứng ở bên cạnh cô.

Ôn Tửu ngẩng đầu tò mò nhìn anh, “Có chuyện gì sao?”

“Vắt vả rồi, cảm ơn cô.” Nói xong, Yến Luật xoay người liền đi.

Ôn Tửu phì cười không ngừng, Yến tiên sinh nói tiếng cảm ơn, thế nào mà mặt cũng đỏ?

“Tiểu Ôn, bát đĩa sáng sớm mai bà rửa, mau đến xem tivi.” Bà nội đi vào phòng bếp, bảo Ôn Tửu xem gala.

“Cháu dọn sắp xong rồi. Bà cứ đi xem tivi đi, cháu ra bây giờ.”

Bà nội nhìn phòng bếp sạch sẽ, trong lòng lại khen thêm bao nhiêu. Cô gái này tay chân nhanh nhẹn thật, trong thời gian ngắn như thế đã dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp.

Ôn Tửu thu dọn xong rồi, đi vào phòng khách, Yến Luật xê dịch sang bên cạnh, hàm ý rất rõ ràng. Nhưng Ôn Tửu lại không nhìn anh, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh bà nội.

Trong lòng Yến tiên sinh đầu tiên là mát mát, sau đó không hiểu sao lại dấy lên cơn giận.

Nếu không phải là chờ cô, anh đã sớm lên tầng dùng máy tính, còn có thể ở chỗ này xem gala chào xuân sao?

Nhưng đáng giận là, anh đang bị thương, cô lại gạt anh sang một bên chẳng quan tâm, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, còn vui vẻ bàn tán tiết mục với bà nội, tươi cười như hoa, đây rốt cuộc là bạn gái của ai a.

Yến tiên sinh nhin trong chốc lát, sau đó không thể nhịn được nữa đứng lên, dùng bàn tay kem đánh răng kéo Ôn Tửu, “em lên tầng một tí.”

Ôn Tửu nói với bà nội: “cháu đi một lát sẽ trở lại.”

Yến Luật vẫn liên tục dắt cô lên tầng, đóng cửa phòng.

“Chuyện gì?”

Yến Luật vươn tay kem đánh răng ra, “Ảnh chụp.”

Ôn Tửu cố nén cười, nghiêm trang nhìn anh: “Bà nội sẽ tặng bức ảnh quan trọng như vậy cho tôi sao?”

Hai chữ “quan trọng” Ôn Tửu nói mang hàm ý sâu xa, hơn nữa, trong con người tươi tắn rõ ràng hiện ra một đậm ý cười.

Yến Luật: “...”

Thế mà lại bị cô lừa.

Ôn Tửu mỉm cười xoay người liền muốn xuống tầng.

“Đợi chút.”

Ôn Tửu trở lại hỏi: “Còn có việc?”

Yến Luật giật mình, lạnh lùng nói: “Không có việc gì.”

“Tôi đây xuống tầng xem gala.”

“Có cái gì hay, ầm ĩ.” Yến Luật không vui hừ nhẹ một tiếng, đi ra sau bàn mở máy tính.

Gala chào xuân những năm trước anh chưa bao giờ xem, nhưng không biết vì sao, năm nay đã có chút không yên lòng, nghe dưới tầng vang lên tiếng tivi râm ran, trong lòng không thể bình tĩnh được.

Trong phòng ngủ trên tầng này, sao đột nhiên lại có quạnh quẽ như tuyết.

Ôn Tửu và bà nội ngồi cạnh nhau, vừa xem gala vừa nói cười, đột nhiên bên cạnh tối sầm lại, một bóng dáng cao to chặn lại ánh đèn, sau đó, Yến Luật ngồi xuống bên cạnh cô.

Ôn Tửu tò mò hỏi: “không phải anh không thích xem gala sao?”

Yến Luật lạnh mặt không hé răng, hai tay dút trong túi quần, cau mày xem tivi, tỏ vẻ gắng gượng xem đi.

Một ngày ở chung, Ôn Tửu đã quen tính khó chịu và chẳng hiểu ra sao của Yến tiên sinh, cho nên về sự khác thường của anh, cô cũng chẳng để ý cho lắm, tiếp tục nói chuyện với bà nội.

Xem nửa tiếng, Yến Luật lại cảm thấy gala chả ra làm sao, mà anh thế mà còn ngồi đây không đi, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, Yến tiên sinh chẳng muốn đi sâu nghiên cứu.

Ôn Tửu đang nói chuyện với bà nội, đột nhiên cánh tay bị Yến Luật huých vào.

“Anh khát, em giúp anh rót chén trà.”

Yến Luật yên lặng nhìn cô, giọng nói rõ ràng là ra dáng vênh mặt hất hàm sai bảo, trên khuôn mặt anh tuần lại hiện rõ biểu cảm bị lạnh nhạt và âm ứ.

Được rồi, nể việc anh bị thương, liền giúp chút việc đi.

Ôn Tửu cười hỏi: “Anh uống trà gì?”

Yến Luật đứng dậy đi đến trước tủ rượu, dùng tay kem đánh răng, chỉ chỉ một hộp trong đó.

Ôn Tửu lấy ra ngoài, vừa nhìn là trần phổ, cười cười: “Tôi cũng thích uống trần phổ.”

Yến Luật bình tĩnh thế à, hứng thú sở thích hợp nhau, vậy không thể tốt hơn.

Ôn Tửu pha trà xong, bưng tới bàn cho anh, di động trong túi vang lên, Ôn Tửu vừa thấy, là điện thoại của bạn tốt Nguyễn Thư, liền đứng dậy đi đến bên cạnh nghe.

“Chúc mừng năm mới Nguyễn Thư!”

“Chúc mừng năm mới bạn yêu!” Nguyễn Thư ở đầu bên kia cũng vang lên tiếng gala.

Yến Luật vừa nghe hai chữ “chú Nguyễn” (*), phản ứng đầu tiên là ông chú giới tính nam, cũng không để ý lắm, nhưng dần dần, anh cảm thấy có chút không thích hợp, Ôn Tửu nói chuyện với ông chú Nguyễn này hoàn toàn không phải giọng điệu của con cháu nói chuyện với bậc cha chú, hơn nữa nhìn biểu cảm kia kia, như kiểu ngọt ngào sung sướng.

[(*) chú Nguyễn: nguyên văn là Nguyễn thúc, Nguyễn Thư và Nguyễn thúc đều được phát âm là /ruǎnshū/ cho nên Yến Luật mới hiểu lầm]

Đột nhiên anh nhớ tới có lần Kỷ Lan nhiệt tình mời anh đi thẩm mỹ viện bảo dưỡng làn da, bởi vì cô bạn gái nhỏ của cậu ta trêu đùa gọi cậu ta là chú Kỷ. Cho nên đừng tưởng rằng “chú”, đích thực là chú.

Yến Luật bất tri bất giác căng lỗ tai muốn nghe cô nói cái gì, đáng tiếc, cách hơn xa, cô lại cố ý hạ giọng, anh chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt dịu dàng của cô, cười tươi như hoa.

Người đẹp dưới ánh đèn luôn xinh đẹp vô cùng, Ôn Tửu ngồi trên ghế chân cao trong phòng ăn, đôi chân thẳng tắp, đường cong tuyệt đẹp, cổ thon thon dài hơi rủ xuống, khiến người ta nhớ tới một chú thiên nga trắng thanh nhã.

Cuộc điện thoại này, gọi khoảng 40 phút còn chưa xong.

Yến Luật qua lại giữa phòng vệ sinh và phòng khách khoảng bảy lượt.

Ông cụ không khỏi hỏi: “cháu bị tiêu chảy?”

“Không ạ. Cháu uống nước hơi nhiều.” Yến Luật cầm lấy chén trà lại uống mấy ngụm, nhìn chăm chăm tivi, thật sự là nhạt toẹt, hoàn toàn không biết đang diễn cái gì.

Rất cục, nghe điện thoại xong, Ôn Tửu nhẹ nhàng bước tới.

Yến Luật bình tĩnh nhìn mặt cô, muốn từ biểu cảm của cô nhìn ra điểm gì, đáng tiếc là, Ôn Tửu khi không cười luôn luôn trong trẻo lạnh lùng, anh không nhìn ra gì cả.

Yến Luật nhú mào, có chút tức giận, càng đáng giận là, cô thế mà lại ngồi xuống cạnh bà nội, lại lần nữa gác anh lại không để ý.

Ngồi ở trên hai cái xô pha, suốt 10 phút, ngay cả một ánh mắt cũng không cho anh, đây còn có thể như là người đang yêu cuồng nhiệt sao?

Yến Luật bực mình, nhịn mãi, mượn cơ hội đứng dậy rót trà, đi đến bên xô pha chỗ bà nội, ngồi xuống cạnh Ôn Tửu. Sau đó ra vẻ vô ý, nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “điện thoại của ai?”

“Bạn tốt của em.”

Một bạn tốt gọi là chú.

Yến Luật lập tức hình dung ra một người đàn ông tầm ba mươi tuổi già dặn anh tuấn phóng khoáng.

Anh nâng chén trà lên, lại nuốt ngụm nước trà, muốn nuốt nổi ầm ực xuống.

Không đợi anh đề nên nổi lòng xong, di động của Ôn Tửu lại có tin nhắn.

Ôn Tửu mỉm cười bắt đầu nhắn tin, qua lại, gửi đi hơn mười lần.

Vẫn là ông chú kia? Yến Luật muốn hỏi lại không thể mở miệng, gương gao đến sắp bị nội thương.

Anh rút di động trong túi ra, trên đó trống không.

Mấy năm trước cũng có không ít bạn bè nhắn tin đến chúc tết, mấy cái tin có sẵn trên mạng này bình thường anh đều không trả lời, dần dần mọi người chẳng có hăng hái, đều không làm mấy cái thứ rỗng tuếch này, là bạn bè thì sẽ không cắt đứt quan hệ với anh chỉ vì không gửi tin nhắn, không là bạn bè thì sẽ không vì một cái tin nhắn chúc tết mà trở thành bạn bè.

Ví dụ như Kỷ Lan, Thương Cảnh Thiên, Dung Kiên mà anh luôn có quan hệ thân thiết, bình thường không có việc gì, ngay cả gọi cuộc điện thoại cho nhau cũng không, nhưng một khi có việc, nhất định sẽ giúp bạn không tiếc mạng sống.

Bạn không cốt ở số lượng, hai ba bạn tri kỷ là đủ.

Yến tiên sinh thanh cao cao ngạo, cả buổi tối ngay cả điện thoại của ông bà nội cũng vang lên tiếng tin nhắn liên tục, mà điện thoại của anh vẫn nằm trong trạng thái bị vắng vẻ cô quạnh.

Những năm trước anh không cảm thấy như thế này có gì không tốt, yên tĩnh tự nhiên. Nhưng năm nay Ôn Tửu ở bên, chẳng hiểu sao anh cảm thấy có chút xấu hổ, trong lòng rất hi vọng điện thoại có thể vang lên một tiếng, để chứng tỏ rằng bản thân mình cũng có người nhớ tới.

Nhưng, ấy thế mà di động luôn im ắng không reo một tiếng, thậm chí ngay cả Úc Thiên Thiên cũng không hề quấy nhiễu tý nào.

Đột nhiên, di động trong túi vang lên một tiếng ting, Yến tiên sinh có chút kích động nho nhỏ, không biết người cứu vãn tình hình này là ai, kết quả lấy di động ra nhìn, phát hiện thế mà là tin nhắn từ số 9.

Anh lập tức ngược mắt nhìn Ôn Tửu, cô đỡ má xem tivi, môi nở nụ cười nhàn nhạt, trang nhã tươi đẹp.

Hai người ngồi bên nhau, có cái gì không thể nói thẳng, lại còn phải gửi cái tin nhắn tới?

Chẳng lẽ là... có mấy lời khó mở miệng được?

Trái tim vẫn luôn lạnh nhạt kiêu ngạo chờ hững giờ phút này ấy mà lại đập thành thịch mấy cái.

Ngón tay thon dài dính kem đánh răng cẩn thận mà tao nhã mở tin nhắn ra.

“Yến tiên sinh, nhân duyên của anh kém quá đấy

~~ “

20. Chương 20: Gục

Yến tiên sinh tức giận run rẩy đến mức mấy mẫu kem đánh răng trên ngón tay anh cũng suýt nữa thì rơi mất.

Lại nhìn Ôn Tửu, thế mà vẫn còn nói nói cười cười với bà nội được, cứ như là người không có việc gì. thật sự là xinh đẹp như hoa, bụng dạ độc ác, đêm ba mươi tết còn không bỏ qua cơ hội cắm dao vào lòng người.

Yến tiên sinh hít sâu hai cái rồi quyết định phản kích.

Anh dùng đầu gối huých vào chân Ôn Tửu, kiêu căng sai bảo: “đau tay, bóc dưa cho anh.”

Ôn Tửu nghiêng đầu nhìn thấy Yến tiên sinh gác chân, mười ngón tay đan nhau, mềm mại cẩn thận đặt trên đùi thon dài thẳng tắp, mắt nhìn phía trước, vẻ mặt kiêu ngạo. Anh có bề ngoài rất đẹp, mày kiếm mắt sáng, đường nét rõ rệt, khi sa sầm mặt, lại có cảm giác tuần tú quý phái, vô cùng đẹp mắt.

Ôn Tửu nhìn Yến tiên sinh bị mình chọc đến no cả bụng giận dữ, nén cười, bóc một nắm hạt dưa vào tay. Được thôi, không thành vấn đề.

Trước mặt ông bà nội, sắm vai bạn gái hiền lành sẵn sàng là công việc vốn dĩ cơ bản nhất.

Ôn Tửu cầm lấy một hạt dưa đặt vào trong miệng, cắn vỡ vỏ, thả nhân trong lòng bàn tay, mỉm cười đưa cho Yến Luật.

Ừ, nếu đoán không sai, Yến tiên sinh mắc chứng thích sạch sẽ, bóc hạt dưa như vậy ... anh cũng ăn sao?

Quả nhiên, Yến Luật nhìn nhân hạt dưa này, biểu cảm như bị hóa đá. Đây là cô dùng răng cắn rồi mới bóc ra, nhân hạt dưa có thể dính nước bọt của cô không?

Chẳng lẽ anh phải ăn nước bọt của cô?

“Không phải anh muốn ăn hạt dưa sao? Mau ăn a.” Trong mắt Ôn Tửu tràn ngập ý cười bốn cợt.

Yến Luật: “...” Hành vi này thuộc loại khiêu khích hay là... đùa giỡn?

Đúng lúc này, di động trong túi vang lên, cuộc điện thoại này đúng là mưa đúng lúc. Đáng tiếc, Yến Luật vừa lấy di động ra nhìn, người gọi điện thoại lại là Úc Thiên Thiên anh không mong muốn thấy nhất, không phải mưa đúng lúc, là mưa đen!

Yến Luật trực tiếp thả điện thoại vào túi, tâm trạng chột xấu đi.

Ngay sao đó điện thoại trong túi lại âm thầm vang lên, Ôn Tửu quay đầu tốt bụng nhắc nhở: “điện thoại của anh kêu.”

Yến Luật tức giận nói: “Tôi biết.”

Thế vì sao không nhận? Ôn Tửu tò mò lại không hỏi nhiều, cười cười với anh, liền quay đầu tiếp tục xem tivi.

Cuộc điện thoại từ Úc Thiên Thiên rút cuộc ngừng, nhưng không quá 1 phút lại vang lên. Yến Luật trực tiếp tắt điện thoại, thế này mới được yên tĩnh. Đến tận đây, điện thoại của anh thế là hoàn toàn không có một cái tin nhắn nào, hoàn toàn chứng minh lời nói của Ôn Tửu, nhân duyên quá kém.

Tiếng chuông mười hai giờ sắp điểm, thành phố X có quy tắc giao thừa, vừa qua mười hai giờ đó là bắt đầu của một năm mới, phải đốt pháo để bỏ cũ đón mới, nghênh đón năm mới.

Ông cụ lấy một ống pháo thật dài từ phòng để đồ, nói với Yến Luật: “Giao thừa rồi.”

Tiếng chuông trong tivi vang lên, Ôn Tửu gọi điện thoại ẹ và cha dượng, Hứa Toàn rồi gửi tin nhắn chúc tết cho từng người.

Rất nhanh Hứa Toàn trả lời lại: chị có khỏe không?

Câu hỏi thăm này có nội hàm phong phú a.

Ôn Tửu cười cười, trả lời: “Có phải gần đây cậu không được tốt không?”

Hứa Toàn lập tức ngoan ngoãn gửi mấy cái khuôn mặt cười nịnh nọt lại đây.

Yến Luật vừa thấy Ôn Tửu lại đang gửi tin nhắn, kéo cô từ trên sofa lên, “Theo anh lại đây.”

Ôn Tửu kinh ngạc: “Đốt pháo còn muốn em hỗ trợ?”

Yến tiên sinh lạnh lùng nói: “Giúp anh cầm cái bật lửa.”

Ôn Tửu: “...” Anh đây là muốn bao nhiêu người hầu hạ cậu Yến.

Yến Luật để pháo ở trên bậc thang ngoài cổng, ngồi chễm hễm, chìa tay: “Cái bật lửa.”

Ôn Tửu đưa cái bật lửa cho anh, Yến Luật xoay người lại đốt pháo, kíp pháo nổ tách tách, Yến Luật nhanh chóng đứng dậy tránh ra phía sau, anh nhanh quá lạ, nhao cái đã đụng vào Ôn Tửu.

Ôn Tửu theo bản năng đã muốn đẩy anh ra, nhưng pháo phía sau đã sắp nổ tung ở cách chân anh không xa, đẩy một cái không cẩn thận sẽ giẫm lên pháo, vì thế Ôn Tửu ngược lại kéo anh về phía trước, cứ như vậy, hai người liền dán càng gần.

Yến Luật ngẩn ra, có vẻ như ngực đụng phải một chỗ mềm mại. Anh cúi đầu nhìn Ôn Tửu, rõ ràng thấy vẻ bối rối trên mặt cô, trong lòng lập tức động dậy.

Ôn Tửu nhanh chóng buông tay, lùi về phía sau hai bước, liền trực tiếp xoay người đi vào phòng khách.

Hoan Hoan đã buồn ngủ trên sofa lại bị tiếng pháo đánh thức, xoa ánh mắt đứng lên, “Ông nội, cháu cũng muốn đốt pháo.”

Ông nội nói: “Được, bảo anh cháu đốt cho.”

Yến Hoan lập tức chạy tới ôm cánh tay Yến Luật, bắt đầu lắc lắc: “Anh ơi, em muốn đốt pháo.”

Yến Luật nhú mi: “Còn không nhanh đi ngủ, bé con đốt pháo gì mà đốt.”

Hoan Hoan mếu miệng, như sắp khóc.

Ôn Tửu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc, “Nào, chị đốt cho em.”

Yến Hoan thè lưỡi với Yến Luật: “Vẫn là chị tốt hơn, anh đáng ghét nhất.”

Yến Luật: “...”

Ông nội bê một cái pháo hoa từ trong phòng chứa đồ ra. Ôn Tửu nhận lấy, dẫn Hoan Hoan mở cổng ra, để pháo hoa ở trên nền trống dưới bậc thang.

Ôn Tửu đang muốn đốt lửa, Yến Luật bước nhanh đi tới, một tay kéo tay cô, “để tôi.”

Ôn Tửu nói: “Tôi biết đốt ngòi nổ, khi còn bé tôi đã từng đốt pháo.”

Yến Luật rõ ràng lưu loát nói câu: “Không được.” Trực tiếp đoạt lấy cái bật lửa trong tay cô.

Ôn Tửu bắt đầu dĩ cười cười, thật đúng là bá đạo.

Sau khi pháo hoa phóng lên không trung, ầm một tiếng nổ tung, Hoan Hoan mừng rỡ nhảy lên, không ngừng thét chói tai.

Yến Luật đứng ở một bên, xoa mi tâm thở dài, thật sự là ầm ĩ.

Ôn Tửu ngửa mặt cười khanh khách nhìn. Ở thành phố z, không có bầu trời đêm trống trải như vậy, có thể phóng pháo hoa lộng lầy như vậy. Trong giây phút ánh pháo chột nổ chột tắt, hai má cô lúc sáng lúc tối, ánh sáng pháo hoa phản chiếu trong con ngươi cô, sáng long lanh như hai viên đá quý.

Yến Luật bắt tri bắt giác nhìn ngáy người.

Kỷ Lan từng nói, phụ nữ là loại thích kiểu khung cảnh lãng mạn hào nhoáng này, cho nên đàn ông phải hao hết lòng dạ sáng tạo lãng mạn. Lúc ấy Yến Luật còn phì cười châm biếm, yêu đương thế, còn không một chết.

Nhưng, kiểu như đêm nay, có lẽ có thể thỉnh thoảng làm cũng được.

Đốt pháo hoa xong, Hoan Hoan lưu luyến trở về, Yến Luật khóa cổng lại. Bên ngoài, tiếng pháo hoa giao thừa lách cách vang lên, xa xa gần gần liên tiếp, khoảng qua nửa tiếng mới từ từ ngừng lại.

Bà nội dẫn Yến Hoan đã gấp gấp gấp dài đi tắm rửa, ông nội cũng đi ngủ. trong phòng khách chỉ còn lại Yến Luật và Ôn Tửu, hai người ngồi ở trong phòng khách rộng rãi trống trải, cùng trên một chiếc sofa, còn kê khá gần, bầu không khí đột nhiên có chút mờ ám là lạ.

Ôn Tửu thấy có chút không thích hợp, đứng dậy nói: “Tôi cũng lên tầng đi ngủ, anh xem tiếp tivi đi.”

Yến Luật hừ nói: “Tôi mới không xem.” Nói xong, liền tắt tivi cũng đi theo lên tầng.

Ôn Tửu nhìn anh, thầm nghĩ: anh không xem, vậy sao anh vẫn ở đây suốt? Để ở bên ông bà?

Hai người một trước một sau đều tự vào phòng ngủ.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng xuất hiện ánh sáng pháo hoa nổ rộ, Ôn Tửu đứng ở trước cửa sổ nhìn trong chốc lát, di động trong túi vang lên, là tin nhắn Yến Luật gửi tới.

“Trong ngăn tủ ở phòng vệ sinh có máy sấy.”

Đây là đang nhắc nhở trá hình cô tuân thủ thỏa thuận mỗi ngày phải gội đầu tắm rửa?

Lúc này cô trả lời: “Yến tiên sinh anh yên tâm, tôi đang định gội đầu tắm rửa.”

Yến Luật cầm di động, hừ một tiếng, thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, tốt bụng bảo cô sấy tóc để tránh bị cảm, lại còn không biết ơn.

Anh tức giận ném di động lên trên giường, kết quả di động lại có tin nhắn, vẫn là từ Ôn Tửu.

“Chúc mừng năm mới.”

Anh nhìn cái tin nhắn kia, buồn bực trong lòng chột tan thành mây khói, nhanh chóng trả lời.

“Chúc mừng năm mới.”

Đây là chuyện những năm vừa qua anh khinh thường làm nhất, tẻ ngắt lại không thú vị. Thế nhưng, hiện tại anh còn gửi cực kỳ sung sướng, thậm chí vừa ngừng một phút lại gửi bổ sung một cái: “Buổi sáng gội đầu tốt hơn.”

Buổi tối nếu không sấy khô tóc, sẽ dễ bị cảm đau đầu.

Gửi xong, anh lại hối hận, đây liệu có phải là tỏ ra anh rất quan tâm cô? Nghĩ nghĩ, lại gửi thêm một tin: “không phải tôi quan tâm cô. Trong nhà đều là người già trẻ nhỏ, dễ dàng bị lây bệnh.”

Ừ, như vậy có vẻ ổn thỏa, tránh cho cô nghĩ nhiều, hiểu lầm.

Sau khi gửi hai tin nhắn, di động im ắng không tiếng động. Chẳng lẽ cô tắm rửa không phát hiện?

Yến Luật mở ra máy tính, không yên lòng xem trang web, thỉnh thoảng liếc di động một cái.

Nhưng qua nửa tiếng, cô thể mà còn chưa trả lời tin nhắn!

Yến Luật đen mặt, tắt máy tính đi tắm rửa.

Thật sự là to gan lớn mật, ngay cả tin nhắn của ông chủ cũng không trả lời. Nhân viên như thế ở trong công ty đã sớm bị sa thải rồi.

Yến tiên sinh đứng ở dưới vòi hoa sen cười lạnh. Không yên lòng bóp chút dầu dưỡng tóc thoa lên.

Ôn Tửu tắm rửa xong ra khỏi phòng vệ sinh, lại đi sấy tóc, vẫn chưa để ý tới tin nhắn mới trong điện thoại, mãi đến khi xong xuôi hết nằm lên trên giường, mới nhìn thấy hai tin nhắn mới. Sau khi đọc cái thứ hai, Ôn Tửu quả thực vừa bực mình vừa buồn cười, cái giọng điệu rất sợ người khác hiểu sai này thật đúng là buồn cười.

Ôn Tửu nhìn giờ đã sắp 1g rưỡi sáng, hẳn là anh đã ngủ nên cô cũng lười trả lời tin nhắn, trực tiếp tắt đèn đi ngủ.

Mơ mơ màng màng đang sắp ngủ, di động để trên tủ đầu giường reo lên, Ôn Tửu lơ mơ mở mắt cầm lấy xem, ấy mà là Yến Luật.

“Chỗ tôi hết kem đánh răng rồi, cô cầm kem đánh răng sang đây, tôi muốn bôi lên tay.” Tiếng trong điện thoại, trầm thấp kiêu ngạo, hình như có chút không vui.

Ôn Tửu cầm di động, quả thực có chút dở khóc dở cười. Yến tiên sinh thật đúng là yếu ớt, đã bỏng mấy tiếng đồng hồ rồi, còn muốn tiếp tục điều trị.

Cô đành phải đứng dậy, khoác thêm áo khoác, đi vào phòng vệ sinh cầm kem đánh răng, mở cửa đi đến phòng cách vách, nâng nhẹ tay gõ nhẹ cửa, bên trong vang lên tiếng vào đi.

Ôn Tửu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nao nao. Yến Luật có vẻ vừa tắm xong, người mặc một bộ đồ ngủ carô màu lam thẫm. Dáng người thon dài cao thẳng, mặc dù là một bộ áo ngủ, cũng mặc vô cùng ra dáng, đẹp trai bức người.

Yến Luật lập tức dừng mắt trên đầu cô, tóc dài xõa tung, ở dưới đèn như thác nước màu đen, sáng lóng lánh, còn hương thơm ngát ngào ngạt, hiển nhiên là đã gội. Hừ, lòng tốt của anh quả nhiên bị coi thường rất triệt để.

“Tay anh còn đau không?”

“Đương nhiên đau!”

Yến Luật hừ một tiếng, ngồi vào bên giường, vươn ngón tay quý giá lại chiều chuộng ra, tuy rằng không nói chuyện, nhưng hàm ý không cần nói cũng biết.

Ôn Tửu vừa bực mình vừa buồn cười, Yến tiên sinh anh yếu ớt như vậy thật sự là đàn ông sao?

Được rồi, căn cứ vào bức ảnh lỏa thể đầy tháng kia, xác thực là đàn ông hàng thật giá thật.

Ôn Tửu đi đến trước mặt anh, đột nhiên Yến Luật nhấc chân lên, ra vẻ muốn gác chân, nhưng không biết sao lại vướng vào chân cô, cô không kịp rút lại, thế nên là lao thẳng vào Yến Luật, mà kỳ lạ là, Yến Luật 1m85, người cao chân dài thể mà lại cứ thế bị cô nhào ngã ra giường.

21. Chương 21: Nghi Hoặc

Vào khoảnh khắc nằm úp trên người Yến Luật, Ôn Tửu thậm chí đã hơi nghi ngờ có phải mình cần phải giảm béo rồi không? Thân thể của cô cũng không khổng lồ đến mức như thế này chứ? Anh ta cũng không phải yếu đuối đến mức vừa nhào vào liền gục thể chứ?

Mái tóc xõa trên vai như thác nước treo ngược, soạt một cái trượt từ trên vai xuống, rơi xuống cổ Yến Luật. Yến Luật bị Ôn Tửu đè xuống dưới, một mùi hương thanh tịnh lập tức xông vào mũi. Cô cứ cúi người xuống

như vậy, phong cảnh bên trong cổ áo khoác như lộ ra không sót chút gì, bên trong là một chiếc áo phông cổ tròn màu tím, da thịt như tuyết và khe rãnh như ẩn như hiện kinh động lòng người lộ ra trước mắt anh.

Yến Luật đột nhiên có cảm giác như máu đang phun lên đến tận đỉnh đầu, vội vàng rời mắt đi, nhìn khuôn mặt của cô.

Bốn con mắt đối diện nhau, đều nhìn thấy bóng dáng của bản thân mình trong mắt đối phương, Yến Luật xoa tung tóc mai trước trán, lại làm cho gương mặt trước sau như một thanh cao lạnh lùng hiện ra cảm giác dịu dàng vài phần, ánh mắt kiêu ngạo lạnh lạnh hơi nheo lại, gọi cảm biếng nhác nói không nên lời, tuần tú đến mê người.

Ôn Tửu vậy mà nhìn đến hơi ngậy người ra. Cho đến khi nhìn thấy yết hầu của Yến Luật hơi nhúc nhích, cô mới giật mình vội vàng dùng tay chống lên ngực anh, đứng lên.

Cảm nhận được cơ bắp dưới lòng bàn tay, khỏe mạnh cứng rắn rõ ràng rành rành, tại sao anh lại không chịu nổi một xô ngã vào như thế?

Trong lòng Ôn Tửu xuất hiện tia nghi hoặc, nhưng xấu hổ chiếm phần lớn, cũng không còn lòng dạ nào suy nghĩ nhiều, đưa kem đánh răng cho Yến Luật: “Anh tự bôi đi.”

Yến Luật không nhận kem đánh răng, ngược lại ôm ngực, nhúu mày lại.

“Làm sao vậy?”

“Tại cô đẩy đấy.”

Thật sự mỏng manh yếu ớt như vậy sao? Không chịu nổi một đòn? Ôn Tửu có chút buồn cười, nói: “Nghiêm trọng lắm sao?”

“Có đau một chút.” Yến Luật nhăn đôi lông mày kiếm anh tuần, trình trọng dùng tay phải xoa ngực, thuận tiện duỗi tay trái cho Ôn Tửu.

Ý anh chính là muốn cô bôi kem đánh răng cho anh sao, cậu Yến thật sự là mười ngón tay không dính nước mùa xuân a, Ôn Tửu cũng không biết nên khóc hay nên cười, đành phải bóp kem ra bôi lên trên ngón tay anh.

Ngón tay đã qua tắm rửa trông vô cùng thon dài trắng nõn, móng tay được sửa sang vừa đủ mà không thể bắt bẻ. Nhìn qua thì những ngón tay này cũng không có gì khác thường, nhưng chúng lại vô cùng quý báu với anh, nhất định phải tiếp tục xoa kem đánh răng.

Ôn Tửu thầm oán anh yếu ớt, trong lúc vô tình nhìn thấy trong lòng bàn tay anh có một vài vết chai. Trong lòng cô âm ỉ nghĩ nghĩ.

Bôi xong kem đánh răng, Ôn Tửu không khỏi nhìn anh cười cười: “Yến tiên sinh, vừa rồi là anh cố ý sao?”

Yến Luật nhúu mày: “Cố ý cái gì?”

“Anh nói xem?” Ôn Tửu cười dịu dàng nhìn anh. Tim Yến Luật đập mạnh một cái, lập tức xụ mặt nói: “Tôi cũng không cố ý vấp phải chân cô. Chỉ không may là tôi đang muốn gác chân lên.”

“Tôi nói là, anh cố ý ngã ra sau.”

“Không có.” Lúc này Yến Luật không thừa nhận.

“Bàn tay anh ấy thế mà có vết chai.” Ôn Tửu cười một tiếng: “Anh đừng nói với tôi, đây là do rửa chén giặt giũ mà ra nhé.”

Yến Luật dứt kem đánh răng vào túi, lạnh lùng nói: “Có vết chai thì đã làm sao?”

“Cái đó nói lên rằng anh cũng không yếu đuối đến mức vừa bị người đẩy đã ngã lăn ra, nếu đoán không sai, thì những vết chai này là kết quả của dụng cụ phòng tập luyện thể thao.”

Sắc mặt Yến Luật cứng đờ.

Quả nhiên bị đoán trúng.

Ôn Tử dụ dàng cười cười, trêu chọc nói: “có phải anh muốn thử xem tôi có nhân cơ hội vô lễ hay quyền rũ anh có đúng không?”

Cả khuôn mặt Yến Luật lập tức đỏ bừng.

Chẳng lẽ lại bị đoán trúng?

Ôn Tử nhin không được mà mỉm cười: “Anh yên tâm đi Yến tiên sinh, tôi sẽ không có ý gì với anh đâu.” Đi tới bên cạnh cửa, cô còn quay đầu lại cười khách sáo, nói một tiếng ngủ ngon.

Tay đầy kem đánh răng của Yến Luật đặt trong túi áo, dường như là dính chặt với nhau.

Cô vậy mà lại nói rằng cô sẽ không có ý gì với anh!

Một cơn giận không hiểu vì sao đột nhiên dâng lên, vọt tới ấn đường, khiến anh có chút đau đớn.

Anh chạy đến nhà vệ sinh mở đèn trước gương lên, rửa kem đánh răng trên tay đi, sau đó hít sâu hai lần, nhìn chính mình trong gương.

Cô thế mà lại không có ý với anh.

Cô không bị cận thị chứ, không bị lừa chứ, không bị viễn thị chứ.

Cô vậy mà lại không có ý với anh!

Ôn Tử trở lại phòng, lấy di động hẹn chuông báo bảy giờ. Đây là đang làm khách ở nhà người ta, hơn nữa lại là mừng một tết, tốt nhất vẫn là không nên ngủ nướng.

Ai biết đặt chuông báo thức căn bản chỉ là vẽ vờ cho thêm chuyện ra. Bắt đầu từ năm giờ, bên ngoài đã có những tiếng pháo hoa khi liên tục khi dứt quãng. Cô tỉnh ngủ, đến sáu giờ ba mươi đã không còn buồn ngủ, mặc quần áo rời khỏi giường.

Kéo rèm cửa sổ ra, trời bên ngoài cũng không tính là rất sáng, công viên mờ mịt như bị sương mù che phủ, lơ mơ có bóng người đang tập thể dục. Lúc này, trên cầu đá cách tòa nhà nhỏ không xa phía trước có một người đang chạy tới, dáng người anh tuấn, nhịp chân khỏe mạnh, bóng lưng vô cùng quen thuộc.

Ôn Tử nhìn kỹ, ấy vậy mà là Yến Luật. Thời tiết tốt như vậy, công viên lại yên tĩnh, thật sự rất thích hợp chạy bộ vào sáng sớm. Hơn nữa hiển nhiên anh cũng có chuẩn bị, nghĩ đến cái va ly hành lý cực lớn kia, đoán chừng quần áo và giày thể thao cũng đều được mang theo bên người. Người ưa thích rèn luyện thân thể như vậy, càng chứng minh anh bị ngã lẩn ra là có lý.

Yến tiên sinh thật đúng là trăm phương ngàn kế sợ người khác thích anh, lừa bịp anh, không tiếc yếu đuối trên giường, lấy thân thử một lần.

Ôn Tử không nhin được mà muốn cười, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo bóng dáng tuấn tú của anh, cho đến khi anh lướt qua cầu đá chạy vào công viên.

Sau khi rửa mặt, Ôn Tử đi xuống tầng, ông nội không ở dưới nhà, bà nội đang chuẩn bị bữa sáng. Ôn Tử bước lên trước muốn giúp.

Bà nội kéo tay cô nói: “Không cần không cần, bà đã chuẩn bị xong rồi, bữa sáng cũng đơn giản thôi, sữa đậu nành, mận thầu, sữa bò và bột yến mạch, đều có sẵn cả rồi. Lúc ăn bữa sáng thì cô ba sẽ trở lại, chuyện nấu cơm cháu không cần quan tâm, cháu là khách, ở cùng với A Luật thật tốt là được rồi.”

Ôn Tử cười gật đầu, hỏi: “Ông nội đâu rồi ạ?”

“Đi tập Thái Cực Quyền trong công viên rồi, bình thường bà vẫn đi cùng ông ấy, hôm nay Hoan Hoan ở đây, bà sợ chốc nữa con bé sẽ tỉnh.”

“Bà nội, bà đi đi, cháu đi xem Hoan Hoan.”

“Không cần, một ngày không đi cũng không sao.”

Nửa tiếng sau, Yến Luật và ông nội cũng cùng nhau trở về từ công viên.

Giây phút mở cổng ra, Ôn Tửu lần nữa có cảm giác kinh diễm. Yến Luật mặc đồ thể thao, thực sự là khí khái hào hùng đến bức người, thân thể thon dài thẳng tắp như là một cây giáo dài, hương vị nam tính quyết đoán, vẻ hưng phấn hiện lên trên hai đầu lông mày, đẹp trai đến mức khiến người ta có cảm giác không ai có thể rời mắt đi được.

Yến Luật trông thấy Ôn Tửu ở dưới hành lang, trong lòng hiện lên câu cô đã từng nói kia, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo. Nhưng mà, anh lại nhạy cảm nhận ra tia kinh diễm trong ánh mắt cô.

Yến tiên sinh đã buồn bực hơn nửa đêm, giờ tâm trạng bỗng nhiên tươi sáng hẳn lên.

Hừ, đúng là miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

Rõ ràng chính là ánh mắt này.

Ôn Tửu đi đến phía trước, mỉm cười chúc tết ông nội.

“Bà nội đã cho tiền mừng tuổi chưa?” Thái độ của ông cụ với cô đã thay đổi rất lớn, bộ dáng tươi cười lại hiền lành.

Bà nội đang đứng một bên lập tức nói: “Ông xem, suýt chút nữa tôi cũng quên mất rồi.” Nói xong, liền đi vào trong phòng cầm một bao lì xì đỏ tươi ra.

“Cháu gái ngoan, đây là tiền mừng tuổi.”

Ôn Tửu vội vàng cười từ chối: “Bà nội, cháu đã lớn như vậy rồi, không cần phải lấy tiền mừng tuổi nữa.”

“Trước mặt bà nội đây cũng chỉ là đứa trẻ nhỏ thôi, hơn nữa, đây là lần đầu tiên cháu đến thăm nhà, cho dù không phải là tết nhất, cũng phải cho lễ gặp mặt chứ.”

Nói xong, bà nội kéo tay Ôn Tửu, đặt lì xì vào trong tay cô.

Ôn Tửu nắm lì xì trong tay, cảm giác đầu tiên chính là độ dày của nó, có lẽ ít nhất là mấy ngàn đồng, vô cùng có khả năng là một vạn. Cho nên cô lập tức khước từ nói: “Bà nội, cái này nhiều quá, cháu không thể nhận.”

Cô vốn cũng không phải bạn gái của Yến Luật, sao có thể nhận tiền mừng tuổi này.

“Không nhiều, không nhiều, A Luật đã từng ấy tuổi rồi, thật vất vả ngàn dặm mới tìm được một cô gái tốt, bà nội rất vui mừng.”

Từng ấy tuổi rồi... Yến Luật nhăn hai đầu lông mày lại.

Ôn Tửu nghe xong năm chữ ngàn dặm mới tìm được này, liền biết rõ mình đã đoán đúng, trong lì xì thực sự là một vạn đồng, lại càng không chịu nhận.

Bà nội nói: “Đây là tấm lòng của bà nội, lần đầu tiên gặp bao giờ cũng tặng quà ra mắt, nhập gia tùy tục, nhanh cầm lấy đi.”

Ôn Tửu thực sự khó xử, quay đầu nhìn Yến Luật, mong muốn anh giải vây cho cô, nhưng anh chẳng tỏ vẻ gì, thản nhiên nói: “Em cầm đi.”

Ôn Tửu đành phải trước tiên nhận lấy, ý định lát nữa sẽ trả lại cho Yến Luật. Cứ cứng nhắc mà tiếp tục từ chối như vậy, cô cứ giống như không phải là bạn gái mà Yến Luật mang về nhà lần đầu tiên rồi.

Ăn sáng xong, Yến Luật liền lên tầng đánh răng.

Soi gương, anh cảm giác cho dù trên mặt mình đang có một đám bọt kem đánh răng, cũng vẫn rất đẹp trai phong độ, nổi bật giữa đám đông. Cô lại dám nói không có ý với anh, rõ ràng là lúc nhìn thấy anh, ánh mắt đã thẳng tắp rồi.

Đồ con gái miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, anh nói: “Vào đi.”

Cửa phòng mở ra, Ôn Tửu đi tới, thuận tay đóng cửa lại.

Cạch, một tiếng đóng cửa nhẹ vang lên, Yến Luật cảm thấy tim mình cũng thoảng cái đập thật nhanh theo tiếng cạch đó.

Ôn Tửu cười đưa lì xì cho anh.

“Yến tiên sinh, cái này anh cầm lại đi.”

Yến Luật khẽ giật mình, trong lòng có cảm giác kỳ diệu.

Vừa rồi lúc bà nội nhắc tới rằng ngàn dặm mới tìm được, là anh đã biết trong bao lì xì này có bao nhiêu tiền rồi. Một vạn đồng trong lòng Yến Luật tuy rằng cũng không coi là lớn, nhưng với công nhân viên chức bình thường tại thành phố Z, cũng là tiền lương hai ba tháng, Ôn Tửu dường như chẳng có cảm giác gì, cứ lạnh nhạt như vậy mà trả lại cho anh.

Anh không khỏi nghĩ tới lúc đi Phi Đạt Quốc Mậu, cô lại mặt không đổi sắc mà mua cho anh cái áo khoác ngoài đắt tiền kia, thật sự là không giống với điệu bộ của người chỉ được hưởng tiền lương bình thường. Thế nhưng mà, nếu như cô không thiếu tiền, vậy tại sao lại tới ứng tuyển làm bạn gái anh?

Còn có ở trong phòng làm việc ở dinh thự Khuynh Thành, cô ký xong thỏa thuận rồi mang hành lý tới, nhưng vào giây phút gặp anh, đột nhiên nói muốn nuốt lời... có vẻ như không hề để bảy mươi vạn vào mắt, ấy vậy mà nói vứt bỏ là bỏ.

Nhìn thế nào cũng không giống như cô vì tiền mà đến, vậy cô làm thế là vì cái gì?

Yến Luật hơi nheo mắt lại, nhìn Ôn Tửu: “Tại sao cô lại tới ứng tuyển làm bạn gái của tôi?”

22. Chương 22: Vợ Chưa Cưới

Ôn Tửu không nghĩ đến đột nhiên anh lại hỏi cái này, cúi đầu đặt bao lì xì chứa tiền mừng tuổi ở trên bàn sách trong phòng Yến Luật.

Cô ngược mắt lên, mỉm cười, dịu dàng hỏi ngược lại: “Vậy thì tại sao Yến tiên sinh lại phải thuê bạn gái?”

Yến Luật lạnh lùng nói: “Là tôi đang hỏi cô.”

Ôn Tửu mỉm cười nhìn anh: “Anh trả lời tôi trước, rồi tôi sẽ nói cho anh biết.”

Yến Luật: “...”

Đúng là phụ nữ luôn luôn không nói lý, rõ ràng là vấn đề anh đã hỏi trước, thế nhưng mà đối mặt với cái lúm đồng tiền như hoa này anh lại không thể nào tức giận được, lại càng không thể phẩy tay áo bỏ đi giống như đối xử với Úc Thiên Thiên được, anh đành phải nhịn xuống, thuận miệng nói qua loa: “Đương nhiên là vì người nhà ép cưới.”

Yến Luật xưa nay vốn không phải là người nói nhiều, hơn nữa đây cũng là việc riêng của anh, anh cũng không muốn nói nhiều với người xa lạ như Ôn Tửu đây.

Ôn Tửu cười lắc đầu: “Không phải như vậy đâu.”

Yến Luật nhăn mày lại, trong giọng nói có chút đề phòng: “Vậy cô cho rằng là vì cái gì?”

“Nếu như là vì bị người nhà ép cưới, nếu nhìn thấy anh dẫn theo bạn gái về, nhất định sẽ vô cùng mừng rỡ. Thế nhưng mà ông nội nhìn thấy tôi, lại không hề vui vẻ chút nào, còn gọi anh vào trong phòng sách, đập bàn.”

Yến Luật không nghĩ tới anh công bố lý do là người nhà ép cưới, Ôn Tửu sẽ nghi ngờ, hơn nữa lại còn chất vấn vô cùng có lý.

Mùng ba Úc Thiên Thiên sẽ đến thành phố X, có lẽ nên nói tình hình thực tế với cô, để cho cô có sự chuẩn bị, không đến mức lúc đó phải bó tay, bị Úc Thiên Thiên làm khổ.

Vì vậy, Yến Luật nghĩ nghĩ, nhân tiện nói: “Đúng là còn có một nguyên nhân khác. Ông ngoại tôi có một đồng đội cùng vào sinh ra tử, họ Diệp, con gái ông với mẹ tôi là bạn bè thân nhất, lúc mẹ tôi qua đời, tiếc

nuôi lớn nhất chính là không được nhìn thấy tôi kết hôn, không thể nhìn thấy vợ tương lai của tôi. Vừa vặn dì Diệp có một đứa con gái tên là Úc Thiên Thiên, bởi vì hai nhà đã thân thiết mấy đời, mẹ tôi đã nhìn cô ấy lớn lên từ nhỏ, nên thích cô ấy.”

Nói đến đây, Yến Luật không khỏi nhăn cho đầu lông mày nhíu lại, cảm giác giống như vô cùng phiền phức, dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Đã là ý của mẹ tôi, mọi người đều ngầm thừa nhận cô ấy là vợ chưa cưới của tôi. Hai năm qua, ông ngoại vẫn luôn ép tôi làm đám cưới, tôi vẫn không đồng ý. Mong ba là sinh nhật của ông nội, Úc Thiên Thiên sẽ tới chúc tết, chúc thọ!”

Ôn Tửu nghe xong thì đã hiểu rõ, thì ra mình tới đây là để làm tấm bia chắn. Không trách được ông cụ Yến vừa nhìn thấy mình đã nổi giận, trong nhà đã có một cháu dâu mà mọi người đều công nhận, Yến Luật lại tự mình dẫn một bạn gái khác trở về, đây không phải là muốn làm loạn sao?

Ôn Tửu xoa xoa ấn đường, quả thực không biết nên nói cái gì cho phải. Chuyện này, thực sự là có chút đau đầu đây.

Cô nhất thời chủ quan mà bị cuốn vào trong đó, bây giờ lại muốn dứt ra là chuyện không thể được.

Chả trách Yến Luật lại trả cái giá rất cao là mười vạn một ngày, hóa ra là muốn cô sắm vai kẻ độc ác đi chen ngang giành giật người tình. Hiển nhiên, Úc Thiên Thiên sắp tới thành phố X, dường như là một nhân vật khó đối phó, nếu không thì Yến Luật cũng sẽ không gióng trống khua chiêng trả giá cao như vậy để thuê bạn gái.

Đó rốt cuộc là một cô gái như thế nào? Ôn Tửu ngược lại là có chút tò mò.

Yến Luật nói: “Được, tôi nói xong rồi, bây giờ đến lượt cô.”

Chuyện ngày xưa của bảy năm trước, Ôn Tửu đương nhiên sẽ không kể lại với người xa lạ như Yến Luật, đây là ân oán giữa cô và Thương Cảnh Thiên, mà quan hệ của anh với Thương Cảnh Thiên lại không tệ, cô sẽ lại càng không nhắc tới.

Ôn Tửu tự nhiên cười, nói: “Tôi và anh đều giống nhau, cũng đều bị người nhà ép cưới. Nhìn thấy quảng cáo của anh, tôi cũng muốn đến thử một lần, dù sao tết âm lịch tôi cũng được nghỉ, cũng không có chuyện gì quan trọng, nếu có thể là diễn giả thành thật, trở thành một đôi với người kia, ngược lại cũng không tệ.”

Yến Luật nhíu mày không nói, trong lòng suy nghĩ về lời Ôn Tửu nói, dường như cũng không có lý do tốt hơn để giải thích mục đích của cô.

Yến Luật lựa chọn tin tưởng, âm thầm cảm thấy may mắn là chính mình vẫn luôn ra ám hiệu cho cô rằng đừng có ý gì với mình, bằng không thì kỳ nghỉ bảy ngày chấm dứt, nếu cô lừa bịp anh, vậy mới là phiền.

Ôn Tửu nhẹ nhàng cười nói: “Nhưng mà anh yên tâm, ngay từ lúc vừa gặp, tôi đã hiểu rõ rằng chúng ta không thích hợp với nhau. Tôi sẽ không có ý gì với anh.”

Yến Luật sa sầm mặt.

Cô nói những lời này là có ý gì? Vừa gặp đã cảm thấy không thích hợp? Chẳng lẽ ý cô là, mặt mũi anh thế này mà cô vẫn còn chưa vừa ý? Lập tức, cơn khó chịu dâng lên tới tận mắt, sắc mặt Yến Luật cũng dần lạnh đi.

“Sau khi Úc Thiên Thiên đến, tôi hy vọng cô có thể phối hợp thêm với tôi, để cho cô ta tin tưởng cô là bạn gái của tôi, hơn nữa là đối tượng có dự định kết hôn. Để cho cô ta hoàn toàn hết hy vọng.”

Ôn Tửu gạt đầu cười cười: “Được, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Nhìn vào tiền lương là mười vạn một ngày, cô cũng phải giúp ông chủ Yến một tay cho thật tốt.

Yến Luật còn muốn nói thêm gì nữa, lúc này, điện thoại cố định trên bàn vang lên, Yến Luật cầm lên, ông nội nói trong điện thoại: “A Luật, huyện trưởng Tề đến rồi.”

“Vâng, cháu lập tức tới ngay.”

Yến Luật ra khỏi phòng, Ôn Tửu cũng đi cùng anh xuống tầng.

Trong phòng khách, có mấy người đàn ông trung niên, đang theo thứ tự bắt tay với ông nội: “Chúc mừng năm mới, lãnh đạo.” Người đàn ông đang nói chuyện khoảng hơn 40 tuổi, mặc một bộ áo lông màu vàng đất.

Ông nội cất cao giọng nói: “Chúc mừng năm mới, huyện trưởng Tề.”

Ôn Tửu không nghĩ tới vị này thế mà là là huyện trưởng của thành phố X, nhìn thái độ cung kính của ông với ông nội, chắc hẳn tại thành phố X, ông nội rất có tiếng tăm.

Huyện trưởng Tề trông thấy Yến Luật, đã đưa tay ra từ xa, cười nói: “Yến tiên sinh, chúc mừng năm mới, vừa trở về năm ngoái sao.”

Yến Luật nắm chặt tay ông ta: “Xin chào huyện trưởng Tề, cháu vừa trở về ngày hôm qua thôi.”

Ôn Tửu không nghĩ tới huyện trưởng Tề cũng sẽ tôn kính khách sáo như vậy với người còn trẻ như Yến Luật. Tiếp theo ngồi nghe bọn họ nói chuyện, cô mới hiểu được, thì ra Yến Luật đã đầu tư một hạng mục ở thành phố X. Cho nên, huyện trưởng Tề nhận dịp vội tới chúc tết ông cụ Yến, thuận tiện báo cáo lại một lượt tiến triển của hạng mục cho Yến Luật.

Ôn Tửu chuẩn bị tốt nước trà, đặt ở trên bàn trà, thuận tiện nhìn thoáng qua Yến Luật đang ngồi nghiêm chỉnh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ xử lý công việc của Yến Luật, nghiêm túc chăm chú, cẩn thận tỉ mỉ, tuy nhiên vẫn khó giấu được vẻ trong trẻo và khí chất lạnh lùng trên trán, nhưng loại khí chất ôn hòa này thật đúng là hoàn toàn khác biệt so với dáng vẻ kiêu ngạo kia, giống như chợt ẩn giấu đi vẻ bước bình nói toạc ra, bên trong trầm ổn bình tĩnh, lại có loại khí thế như núi như biển.

Ôn Tửu chỉ ngồi lại một lát, rồi đi ra sân.

Bầu trời vô cùng trong xanh, so với bầu không khí của đô thị lớn, không khí tại đây dường như có thể dùng từ trong lành, mát rượi để hình dung, hơn nữa bởi vì trong nhà có mấy cây hoa mai, lại lan tỏa mùi hương thơm ngát thấm sâu vào ruột gan.

Nhìn những đóa hoa mai thanh khiết kiêu ngạo đã bắt đầu nở ra, Ôn Tửu không khỏi lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, lúc này, cổng được mở phát ra tiếng lạch cạch, Yến Thanh Ngọc xách theo một giỏ trứng gà ta, bước vào trong nhà.

“Cô Ba trở về rồi.” Ôn Tửu cất điện thoại, tiến lên đỡ lấy giỏ trứng gà trong tay bà.

Yến Thanh Ngọc nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách, cười hỏi: “Có khách tới nhà sao?”

“Vâng, huyện trưởng Tề đang ở đây.”

Huyện trưởng Tề cũng không phải là khách quý ít gặp gì, vẫn thường xuyên đến nhà, cho nên Yến Thanh Ngọc đi vào phòng khách, rất tùy ý lên tiếng chào hỏi huyện trưởng Tề, sau đó đi vào nhà bếp với Ôn Tửu.

Ôn Tửu giúp bà nhặt lấy từng quả trứng gà một bỏ vào tủ lạnh.

Yến Thanh Ngọc nói: “Bà nội thế cứ luôn mồm khen cháu, nói cháu làm bữa đêm giao thừa đúng là không hề kém gì so với khách sạn lớn.”

Ôn Tửu nở nụ cười: “Bà nội đây là yêu ai yêu cả đường đi, khen ngợi cháu cũng chỉ vì A Luật thôi.”

“Vây cũng không đúng rồi, Úc...” Vừa nói ra khỏi miệng, Yến Thanh Ngọc đột nhiên phát hiện ra không thích hợp, vội vàng ậm ừ, thay đổi chủ đề.

Huyện trưởng Tề đã nói chuyện đến hai tiếng, trước khi đi, Yến Luật, ông nội và bà nội tiễn mấy người ra ngoài cửa lớn. Ôn Tửu cũng đi theo sau lưng Yến Luật để tiễn khách.

Mấy người huyện trưởng Tề vừa đi, đột nhiên có người gọi một tiếng: “Cô Ôn.”

Ôn Tửu quay mặt nhìn lại, không nghĩ tới người gọi mình thế mà lại là Lục Trùng, đi theo bên cạnh anh là Lục Bình Dũng và một người phụ nữ trung niên.

Ba người mang theo rượu thuốc và hộp quà cáp trong tay, vừa thấy Ôn Tửu đã kích động không thôi, bước nhanh đi đến gần cô.

Lục Trùng ngại ngừng cười cười: “Chúng tôi đang định đi hỏi từng nhà, không ngờ thật là may mắn, đúng lúc thấy cô đi ra.”

Người phụ nữ kia một tay nắm chặt tay Ôn Tửu, nước mắt cũng tràn ra: “Cô Ôn, cảm ơn cháu đã cứu chồng của bác.”

Ôn Tửu xấu hổ cười: “Không có gì, mọi người quá khách sáo rồi.”

Vợ chồng Lục Bình Dũng không ngừng nói lời cảm ơn.

Ông bà nội đều có chút mơ hồ, không hiểu là đang xảy ra chuyện gì, càng tò mò vì sao Ôn Tửu lại có thể quen biết người trong thành phố X. Chỉ có Yến Luật biết rõ mọi chuyện.

Ông nội tuy rằng không hiểu rõ mọi chuyện, nhưng thấy bọn họ quen biết Ôn Tửu, lại là đồng hương, nên nhiệt tình bắt chuyện: “Nào nào nào, mời vào trong nhà ngồi đi.”

Ba người vào phòng, bỏ quà cáp xuống, liên tục cảm ơn Ôn Tửu. Ông bà nội cũng nghe rõ được chuyện gì đã xảy ra, trong chốc lát lại càng nhìn Ôn Tửu với ánh mắt khác xưa.

Đến lúc tiễn mấy người Lục Trùng xong, ông nội vẫy tay với Yến Luật, gọi anh vào phòng sách.

Yến Luật đóng cửa lại, ông nội liền giơ ngón tay cái lên: “Cháu trai thật tinh mắt, con bé này được, có dũng có mưu, lòng dạ lương thiện, ông nội bây giờ đứng về phía cháu đây.”

Yến Luật nghe xong thực sự cảm thấy rất vui mừng, có ông nội ra mặt giúp đỡ, vậy đã vượt qua nửa cửa ải của ông ngoại rồi. Anh đặc ý ra khỏi phòng đọc sách. Trên ghế sofa, Ôn Tửu đang ngồi nói tào lao với bà nội, dịu dàng nở nụ cười, lông mi cong cong, thật sự là càng nhìn càng thuận mắt.

Anh đi qua, ngồi bên cạnh Ôn Tửu, cười cười với cô.

Ôn Tửu ngây ngẩn cả người.

Yến tiên sinh vậy mà lại cười với cô.

Đây thật sự là mặt trời mọc từ phía tây sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, không tính mấy nụ cười châm biếm và cười lạnh thì đây là lần đầu tiên anh cười với cô.

Anh có bề ngoài tuấn tú, nụ cười này, giống như một làn gió xuân ấm áp lướt qua mặt, có một cảm giác làm cho người ta say rượu và muốn say, nhưng mà Ôn Tửu lại cảm thấy trên người như đang nổi da gà, vẫn không quên ân cần hỏi: “Anh không sao chứ?”

Nụ cười của Yến Luật cứng lại, lộ ra trạng thái im lặng. Một lúc lâu sau, ngượng ngùng nhún lông mày lại, đứng dậy đi lên tầng.

Lúc này, Hoan Hoan trong phòng đã tỉnh, giọng nói yếu ớt gọi bà nội vào mặc quần áo cho bé.

Bà nội đi vào phòng ngủ, Ôn Tửu liền đứng dậy đi lên tầng ba, ngồi trên ghế ở trong nhà kính trồng hoa, cầm điện thoại di động lướt internet. Trong không khí im lặng, hương hoa nhẹ nhàng bay theo gió, ánh mặt trời mùa đông ấm áp xuyên qua bề mặt thủy tinh, vương trên người cô, thật sự là nhân nhĩ khiến người ta muốn thở dài.

Một tiếng phanh gấp phá vỡ sự yên lặng, tiếp theo, ngoài cửa có người nhấn chuông.

Ôn Tửu tò mò đi đến phía trước cửa sổ, chỉ thấy ngoài cổng, một chiếc Jeep địa hình dừng ở bên cạnh xe thương mại của Yến Luật.

Yến Thanh Ngọc mở cổng ra, một cô gái trẻ tóc ngắn đi vào trong nhà. Bởi vì cô ta không ngẩng đầu nhìn lên trên tầng, cho nên Ôn Tửu không nhìn thấy mặt mũi của cô ta, chỉ thấy một dáng người cao gầy thon thả, tóc ngắn, đi đôi boots dài, đi lại nhẹ nhàng.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Ôn Tửu, đây chính là Úc Thiên Thiên, nhưng nghĩ lại, mong ba cô ấy mới tới, có thể cô gái này là họ hàng của nhà họ Yến, tới chúc tết ông nội.

Ôn Tửu ngồi xuống, tiếp tục xem điện thoại, còn chưa tới một phút đồng hồ, điện thoại đã reo lên.

“Cô xuống tầng một chút đi.”

Yến Luật chỉ nói một câu đã nhanh chóng gọn gàng cúp điện thoại, giọng nói trong điện thoại so với giọng nói trầm thấp bình thường, thì có hơi căng thẳng.

Ôn Tửu đi từ xuống cầu thang, rốt cuộc đã nhìn thấy rõ ràng bề ngoài của cô gái. Tuổi tác tương tự cô, cũng khoảng hai tư, hai lăm tuổi, mái tóc ngắn thời thượng gọn gàng, được nhuộm màu tím, son môi cũng màu tím nhạt. Màu da hơi ngăm, có một đôi lông mi anh khí bừng bừng và một đôi mắt trong trẻo. Vừa nhìn đã thấy cả người sáng láng, vô cùng xinh đẹp, mang theo một chút hoang dã.

Ông nội và bà nội đều nhiệt tình vây quanh cô ấy nói chuyện, mà Yến Luật lại một mình, đứng ở đầu bậc thang, ánh mắt lạnh lùng, hồ hững im lặng.

Ông nội nhìn thấy Ôn Tửu, cười gật đầu: “Thiên Thiên, đây là bạn của Yến Luật, Ôn Tửu.”

Ông nội đã lược bớt một chữ “gái”.

Thì ra cô ta là Úc Thiên Thiên, Ôn Tửu bỗng nhiên hiểu ra, rồi lại tò mò, sao hôm nay cô ta đã tới rồi.

Úc Thiên Thiên không hề chớp mắt nhìn Ôn Tửu đang đi xuống từ cầu thang. Cô gái được Yến Luật dẫn về trong dịp tết sao lại có thể là bạn bè bình thường?

Trên mặt cô dường như cạn sạch ý cười trong nháy mắt, ánh mắt cũng bỗng nhiên lạnh lẽo hẳn đi.

Trong ánh mắt dịch ý sắc bén như mũi kim, Ôn Tửu đi tới bên cạnh Yến Luật.

Yến Luật vươn tay.

Ôn Tửu dường như không phát hiện ra anh, càng không phát hiện ra tay của anh, ánh mắt trong suốt trực tiếp lướt qua anh, lập tức lướt qua người anh.

Yến Luật tức đến muốn phun ra một ngụm máu, cô lại dám làm hỏng chuyện vào thời khắc then này!

Ôn Tửu bỗng nhiên nghiêng đầu dịu dàng cười với anh, bỏ tay vào trong lòng bàn tay anh, sau đó, trở tay lại nắm chặt.

Yến Luật lập tức cảm thấy trái tim mình cứ như là bị người ta nắm lấy, thoáng thịch một cái.

Anh yên lặng nuốt ngụm máu kia xuống.

23. Chương 23: Đấu Đá

Úc Thiên Thiên nhìn chăm chú vào bàn tay đang nắm lấy nhau của Yến Luật và Ôn Tửu, cảm xúc trong đáy mắt phức tạp mà dày đặc, quả thực khiến Ôn Tửu không cách nào miêu tả được, giống như hai ngọn lửa, bùng cháy trong đôi mắt.

Ôn Tửu cảm giác như tay mình đang bị một sức nóng kỳ quái bao quanh, không biết là bởi vì Úc Thiên Thiên cứ nhìn chăm chăm, hay là bởi vì Yến Luật nắm chặt.

Ôn Tửu vốn còn lo lắng, bạn gái của Yến Luật đột nhiên xuất hiện sẽ làm cho Úc Thiên Thiên đau lòng khổ sở, nhưng giờ phút này, Ôn Tửu hiểu rõ là mình đã lo lắng thừa rồi, trong mắt Úc Thiên Thiên, cũng không có chút khổ sở đau đớn nào, nhiều hơn lại là tức giận, cái loại tức giận bị người lạ xâm nhập vào địa bàn hoặc bị người ta đoạt đi đồ đạc nào đó.

Đột nhiên nhìn thấy cô bạn gái không biết xuất hiện từ đâu ra này, trong lòng Úc Thiên Thiên thật sự là vừa chua xót vừa tức giận, ánh mắt sắc bén đánh giá Ôn Tửu, mang theo một khí thế cao ngạo, thô bạo mà hung hăng vênh vao, muốn tìm ra khuyết điểm trên người Ôn Tửu.

Chỉ đáng tiếc là, Ôn Tửu tuy rằng dễ mặt mộc, nhưng mặt mày cũng như vẽ, dáng người cũng không thể bắt bẻ.

Điều này lại làm Úc Thiên Thiên càng thêm tức giận.

Nếu như Ôn Tửu bình thường thì cũng thôi đi, vậy mà lại cứ xinh đẹp như thế. Nếu như Ôn Tửu béo ú một chút cũng được, vậy mà còn cao gầy hơn cô, Ôn Tửu mềm mại nhu nhược thì cũng thôi luôn, vậy mà tổ chất lại cũng không tầm thường, khí thế mạnh mẽ.

Mặc dù Úc Thiên Thiên tự tin rằng sẽ không thua kém Ôn Tửu, nhưng lại có cảm giác gặp được kẻ thù mạnh ngang sức với mình.

So với địch ý của Úc Thiên Thiên, Ôn Tửu vô cùng bình thản, bởi vì cô cũng không phải là bạn gái thật sự của Yến Luật, cho nên đối mặt với người “tình địch” tên là Úc Thiên Thiên này, trong lòng không hề cảm thấy áp lực, hơn nữa cũng không hề có ác ý, trên tâm lý ung dung thản nhiên, tự nhiên trên phương diện khí thế đã thắng được một bậc.

Đón lấy ánh mắt địch ý rực lửa của Úc Thiên Thiên, Ôn Tửu mỉm cười nghênh đón, lễ phép gật đầu: “Xin chào.”

So với sự lạnh nhạt của Ôn Tửu, trong lòng Úc Thiên Thiên giờ phút này có thể nói là như đang nổi sóng lớn, phong ba vũ bão.

Chuyện này thật sự là quá đột ngột, không có một điềm báo hay một dấu hiệu nào trước cả, Yến Luật vậy mà đột nhiên đã có bạn gái, lại còn mang về quê nữa, để cho ông bà xem mắt. Đây căn bản là một phương thức coi thường cô, cũng coi thường nhà họ Cố và nhà họ Diệp.

Trong cơn tức giận, cô hất cằm, nhìn Yến Luật nói: “Bạn gái của anh?”

Yến Luật nắm tay Ôn Tửu, kiêu căng gật đầu: “Đúng, bạn gái của tôi.”

Một câu vô cùng đơn giản, giọng điệu hời hợt, nhưng lại đủ mười phần khẳng định vô cùng xác thực. Hơn nữa lúc nói câu này, Yến Luật quay đầu, rũ mắt xuống nhìn Ôn Tửu, trong ánh mắt lạnh lẽo kiêu ngạo từ trước đến nay vậy mà lại pha lẫn vài phần ảm áp dịu dàng.

Trái tim Ôn Tửu cũng không khỏi đập mạnh một cái, Yến tiên sinh, anh thật ra rất có thiên phú diễn kịch đấy. Ánh mắt này quả thực gây ảo giác cho Ôn Tửu, giây phút này, bản thân mình giống như đã thực sự trở thành bạn gái của anh.

Nhà họ Úc gia thế hiển hách, Úc Thiên Thiên từ lúc sinh ra đến nay vẫn luôn được nâng trong lòng bàn tay, từ trước đến nay vẫn kiêu căng ngạo mạn, muốn cái gì đều dễ như trở bàn tay, đời này cũng chỉ thất bại trước mặt Yến Luật.

Yến Luật đã xác nhận thân phận của Ôn Tửu, lúc này Úc Thiên Thiên cũng không khách sao mà chìa đầu mâu vào Ôn Tửu, lạnh lùng mỉa mai nói: “Cô tên là Ôn Tửu đúng không? Xin nhờ cô lần sau trước khi làm bạn gái của người ta thì hãy điều tra rõ ràng xem người ta có vợ chưa cưới không đã nhé?”

Ôn Tửu rất biết kiềm chế mà không phản kích, chỉ là cười cười, sau đó nghiêng đầu nhìn Yến Luật: “Anh có vợ chưa cưới?”

Yến Luật nắm tay cô, thấp giọng nói: “Anh vẫn chưa đính hôn, cũng không có vợ chưa cưới, bạn gái, cũng chỉ có em thôi.”

Yến Luật trước nay vẫn kiêu căng lạnh lùng, giờ giọng nói khẳng định tuyệt đối, hơn nữa trong ánh mắt lại pha lẫn vẻ dịu dàng quyến luyến mà xưa nay chưa từng có, Ôn Tửu lại một lần nữa bị hành động của Yến tiên sinh làm cho sợ hãi rồi.

Úc Thiên Thiên tức giận đến nghẹn họng trong phút chốc, giọng nói cũng không tự giác mà cao lên một chút: “Đây là chuyện hẹn ước vãn đã đóng thành thuyền, hai nhà cũng biết, toàn bộ người quen không ai không biết, còn cần phải dùng thêm nghi thức gì nữa sao?”

“Tất cả mọi người trên thế giới biết cũng vô dụng thôi.” Yến Luật lạnh lùng nói: “Úc Thiên Thiên, tôi không hề đính hôn với cô, xin cô đừng có tự nhẽ là vợ chưa cưới của tôi.”

Những lời này lập tức lại khiến Úc Thiên Thiên mắt mũi lớn đến thật sự tức giận sắp phun ra máu, ánh sáng trong mắt vừa sáng vừa lạnh, giống như hai thanh đao sắc bén chém về phía Yến Luật.

Đối với mấy chiêu số phụ nữ thường dùng, trước giờ Yến Luật đều áp thường thái độ hờ hững coi như vô hình. Ngay cả tiếp chiêu anh cũng khinh thường, mặc kệ, là phong cách trước sau vẫn như một của anh. Cho nên, mắt đao của Úc Thiên Thiên rất cuộc chém vô ích.

Anh tự tay vén tóc ra bên tai thay Ôn Tửu, ngón tay thon dài dịu dàng, hơi vuốt ve bên trên vành tai Ôn Tửu như gió nhẹ lướt qua.

Ôn Tửu đột nhiên cảm giác bên tai mình nóng lên, hành động của Yến tiên sinh lại cao siêu như thế, thật đúng là không nhìn ra.

Tất nhiên, Yến Luật cố ý chịu thân mật, đã hoàn toàn chọc giận Úc Thiên Thiên, cô ôm lấy cánh tay, cười khẩy: “Đêm qua không nhận điện thoại của tôi, tôi đã cảm thấy không đúng, quả nhiên là có chuyện xảy ra. Được, Tiểu Yến Tử, lá gan của anh thật không nhỏ.”

Ôn Tửu vốn đang căng thẳng phối hợp diễn kịch với Yến tiên sinh, kết quả là biệt hiệu “Tiểu Yến Tử” này đột nhiên xuất hiện, cô nhin không nổi mà phun ra ngay tại chỗ, ngay cả ông bà nội cũng lộ ra biểu hiện dở khóc dở cười.

Ôn Tửu tuy rằng đã cố gắng nhin cười, thế nhưng tay vẫn luôn run rẩy.

Yến Luật nắm chặt tay Ôn Tửu, xiết mạnh, nhìn Úc Thiên Thiên hằm hằm, hơi đỏ mặt lên.

Lúc anh bắt đầu chán ghét Úc Thiên Thiên, cũng là bởi vì lúc nhỏ cô đã đặt cho anh cái biệt hiệu này, làm cho bạn bè đều biết hết, chê cười anh một hồi lâu.

Hai người trợn mắt trừng nhau, trong không khí dường như sắp bốc cháy đến nơi, ông nội ngồi một bên nói: “Thanh Ngọc à, không phải con muốn đi chùa thắp hương vào mừng một đó sao, đây là lần đầu tiên Ôn Tửu đến thành phố X, con đưa nó cùng đi đi. Chùa Ninh Tâm cũng coi như là một di tích cổ, danh lam thắng cảnh của chỗ chúng ta, qua nửa đêm giao thừa có rất nhiều người sẽ tới chùa thắp hương đó.”

Ông nội muốn tách mình ra, hóa giải cục diện bế tắc, Ôn Tửu đương nhiên hiểu rõ, vì vậy cười nói: “Vâng, cháu cũng muốn đi xem đây.”

Ông nội nhẹ nhàng thở ra, định bụng Ôn Tửu đi rồi, ông và Úc Thiên Thiên, Yến Luật sẽ ngồi cùng với nhau nói chuyện cho thật rõ ràng.

Không nghĩ tới Yến Luật lạnh mặt lại nói: “Cháu đưa cô ba và Ôn Tửu đi qua đó. Ôn Tửu, em ăn mặc quá mỏng manh rồi, lên tầng thay quần áo dày đi.” Nói xong, liền kéo cô lên tầng.

Trước mặt Ôn Tửu, Úc Thiên Thiên nói ra biệt danh của anh lúc còn nhỏ, cố ý chửi bới hình tượng cao lớn khôi ngô tuấn tú của anh, quả thật là không thể nhẫn nhục.

Ôn Tửu nhỏ giọng nói: “Tự tôi đi với cô ba là được rồi.”

Yến Luật nhăn mày lại, lạnh lùng nói: “Bây giờ cô đang ở thành phố X, tôi sẽ phụ trách sự an toàn của cô, xin cô duy trì như hình với bóng với tôi.”

Hình bóng không rời? Ôn Tửu cảm thấy chuyện này cũng có chút khuếch trương rồi?

“Cô mặc áo lông vào đi, trong chùa còn lạnh hơn bên ngoài.” Nói xong Yến Luật đi vào phòng mình, khép cửa phòng lại ầm một tiếng, có thể thấy được là bị Úc Thiên Thiên chọc giận đến chịu không nổi.”

Ôn Tửu mở tủ quần áo ra, lấy cái áo lông màu xanh lá cây kia ra, sau khi mặc xong thì đi ra cửa phòng, đã thấy Yến Luật đứng chờ cô ở cửa ra vào.

Anh cũng đã thay quần áo, áo khoác ngoài tối màu màu cà phê, trên cổ quàng một chiếc khăn quàng cổ màu nâu nhạt.

Phong cách mặc đồ của anh, Ôn Tửu thật là rất thích, cho dù là áo len hay áo khoác, đều là kiểu dáng đơn giản, chất liệu hoàn mỹ, lộ ra phong độ cao quý nho nhã của anh, hoàn toàn chính xác là người đàn ông làm cho người ta đã nhìn qua thì rất khó quên.

Lúc xuống tầng đến chỗ ngoặt, Yến Luật dừng chân lại, quay đầu lại nắm lấy tay Ôn Tửu. Ôn Tửu nhìn sắc mặt ủ dột của anh, đột nhiên nghĩ đến biệt danh Tiểu Yến Tử, lập tức lại không nhin được cười.

Yến Luật nắm lấy tay cô, cảm giác được cô đang hơi run run, quay mặt nhìn cô, phụng phịu nói: “Không cho cười.”

Ôn Tửu nén cười đi xuống tầng với anh.

Úc Thiên Thiên đang ngồi ở ghế sofa nói chuyện với bà nội, nhìn thấy Ôn Tửu đi xuống, đuôi lông mày nhướn nhướn, ánh mắt dò xét.

Áo khoác Ôn Tửu vừa mặc ban nãy, nhìn qua khí chất trầm ổn mà thanh nhã, mà chiếc áo lông này có màu sắc điểm lệ, kiểu dáng thanh thoát, thoáng một cái khiến cô trông ít tuổi đi nhiều, cũng hoạt bát hơn rất nhiều, không trong trẻo lạnh lùng bằng vừa rồi. Yến Luật cũng đã thay quần áo, màu sắc cũng vô cùng phù hợp với cô, dường như là vì thành đôi với cô.

Úc Thiên Thiên cười cười với Ôn Tửu: “Bộ quần áo này của cô nhìn rất đẹp.”

Sao đột nhiên trở nên thân thiết lên thế? Ôn Tửu cũng định nói tiếng cảm ơn, lại nghe Úc Thiên Thiên nói: “Bộ quần áo lúc này, tôi còn tưởng rằng cô đã hơn ba mươi đấy.”

Ông Yến nghe thấy lời Úc Thiên Thiên nói, liền trao đổi ánh mắt với bà nội, tính tình Úc Thiên Thiên nói dễ nghe là ngay thẳng, nói không dễ nghe thì chính là vô lễ.

Bà nội còn lo lắng Ôn Tửu sẽ tức giận, không nghĩ tới Ôn Tửu lại quay mặt cười cười với Yến Luật: “Xem ra cô Úc cũng thích trang phục như thế, nếu không anh cũng mua cho cô ấy một bộ đi, em cũng không ngại đựng hàng.”

Úc Thiên Thiên tức giận đến trừng mắt nhìn Ôn Tửu, không nghĩ tới nhìn cô dịu dàng ít nói như vậy, mà nói chuyện cũng như trong bông có kim vậy, làm cho người ta tức chết đi. So với sự cay nghiệt của Úc Thiên Thiên, câu trả lời của cô không chỉ khoan dung rộng lượng, mà lại còn ám chỉ bộ quần áo này là Yến Luật mua cho cô đấy.

Yến Luật nghe thấy lời Ôn Tửu nói, xem như hoàn toàn buông lỏng trái tim ra. Vẫn còn lo lắng Ôn Tửu không nói nhiều lắm thì lời lẽ sẽ lép vế, bởi vì Úc Thiên Thiên xưa nay vẫn nhanh mồm nhanh miệng. Nhưng Ôn Tửu lại giỏi về lấy ít thắng nhiều, ung dung đánh trả lại, không hổ là người đã từng luyện nhu đạo.

Hiệp một này, tất nhiên là Úc Thiên Thiên thua.

Yến Luật nắm tay Ôn Tửu đi ra sân, lái xe chở cô và Yến Thanh Ngọc, đi thẳng về hướng chùa Ninh Tâm.

Chùa này nằm ở bên cạnh một chỗ phía tây thành phố, mặc dù đã lâu đời, nhưng hương khói tràn đầy, rất nhiều người ra ra vào vào, đến đây dâng hương.

Lúc Yến Thanh Ngọc đi vào bảo điện Đại Hùng cúi lạy Bồ Tát, Ôn Tửu ở ngoài điện thấp ba nén hương, cắm ở trong lư hương lớn dưới bậc thang.

Yến Luật đứng bên cạnh cô, nhìn cô: “Cô tin Phật?”

Ôn Tửu cười cười: “Tôi cũng chưa tính là tín đồ thành kính, có đôi khi trong lòng có oán hận căm tức, sẽ xem kinh Phật, để cho bản thân mình bình tĩnh lại.”

“Oán hận cái gì?” Yến Luật nhăn mày nhìn cô, cảm thấy cô không giống như người có oán hận trong lòng, bình tĩnh thanh nhã, giờ chân nhắc tay đều thoang thoảng hương vị đậm bạc như nước.

Ôn Tửu dừng một chút: “Đúng vậy, chính là không dứt bỏ được một việc, và một người.”

Lòng Yến Luật bất giác trùng xuống, không bỏ được một người?

Ai? Chắc là một người đàn ông rồi. Không biết sao, trong lòng lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Yến Thanh Ngọc ra khỏi điện, nhìn thấy Ôn Tửu liền cười ha hả nói: “Đằng sau có ao trị bệnh Dược Vương Bồ Tát, còn có chuông Linh Tuệ, cây Nhân Duyên, đều vô cùng linh nghiệm, cô dẫn cháu đi xem.”

Ôn Tửu cười gật đầu: “Vâng.”

Đằng sau bảo điện Đại Hùng là khoảng sân trống trải, chính giữa là dòng suối uốn thành một cái ao, có người đang hứng nước suối vào trong bình nước khoáng.

Ôn Tửu hỏi: “Cái này là ao trị bệnh sao?”

Yến Thanh Ngọc nói: “Đúng, trong nước suối có không ít chất khoáng, thường xuyên có người mang về đun sôi uống.”

Ôn Tửu mỉm cười nói: “Sớm biết như vậy chúng ta cũng mang theo cái chai tới đây.”

Yến Luật bĩu môi: “Thế mà em cũng tin.”

“Thú vị nha.” Ôn Tửu cười liếc anh một cái, giọng điệu vậy mà mang theo một tia dí dỏm y như đứa trẻ. Trong lúc đó, Yến Luật như cảm thấy cô đã nhỏ đi vài tuổi.

Ôn Tửu lại chỉ vào cái chuông lớn cách đó không xa: “Đây là chuông Linh Tuệ, có giải thích gì không?”

“Có đấy. Sau khi gõ có thể làm cho đầu óc thông minh hẳn lên.”

Trước chuông Linh Tuệ có một hòm công đức, phía trên có viết năm đồng gõ chuông ba cái.

Ôn Tửu cười giơ tay về phía Yến Luật: “Trả tiền.”

Yến Luật: “...”

Yến Thanh Ngọc nói: “Cô có tiền lẻ.” Nói xong, bỏ năm đồng vào trong hòm công đức.

Ôn Tửu quả nhiên đi lên gõ ba cái, rung tới mức tiếng ông ông vang lên bên màng tai Yến Luật, anh thở dài: Cô thay đổi quần áo, khuôn mặt cũng đã nhìn nhỏ tuổi đi không ít, sao lại cũng đột nhiên trở nên ngây thơ đi. Nhưng mà... còn rất đáng yêu.

Gõ chuông xong, Yến Thanh Ngọc lại chỉ vào cây đằng sau: “Cháu xem, ở trên đã treo không ít lụa đỏ, viết tên của hai người lên, cả đời bên nhau đến đầu bạc.”

Yến Luật càng thêm khinh thường, cái này nếu là thật, tỷ lệ ly hôn ở thành phố X có thể về không rồi.

Yến Thanh Ngọc nói: “Hai cháu cũng treo lụa đỏ lên đi.”

Ôn Tửu ha ha: “A, đừng treo đi, có vẻ như chẳng có khả năng lắm.”

Yến Thanh Ngọc nói: “Tin tưởng thì sẽ linh nghiệm, cháu xem, ở bên trên đã treo rất nhiều lụa đỏ rồi.”

Trước cây có một hòa thượng ngồi trước một bàn gỗ, trên đó có không ít lụa đỏ, hòm công đức một bên ghi, một đồng một cái.

Yến Thanh Ngọc đi qua mua một cái, đọc tên của Ôn Tửu và Yến Luật, nhờ hòa thượng viết lên.

Ôn Tửu lặng lẽ kéo tay áo Yến Luật, ám chỉ anh phản đối đi, kết quả anh vẫn không phản ứng chút nào.

Yến Thanh Ngọc giao cho Yến Luật cái lụa đỏ đã viết xong. Yến Luật giả bộ chối từ, bộ dạng uốn éo, dường như nhận cũng không được, không nhận cũng không được.

Yến Thanh Ngọc lại nghĩ là anh đang xấu hổ, cười ha hả nói: “Nào, để cô ba giúp hai đứa treo lên, có Bồ Tát chứng kiến, nhất định sống với nhau đến bạc đầu.”

Ôn Tửu lại kéo tay áo Yến Luật, Yến Luật vẫn bày ra một bộ mặt thờ ơ.

Hòa thượng nhìn hai người: “Hai vị thí chủ có muốn xem nhân duyên không?”

Ôn Tửu nói: “Không phải đã treo lụa đỏ rồi sao, sao còn phải xem nhân duyên?”

“Ta xem tướng mạo của hai vị, nhân duyên này sẽ có không ít khó khăn trắc trở, xem một quẻ hoặc có thể hóa giải.”

Ôn Tửu nhìn Yến tiên sinh đẹp trai phong độ bên cạnh vẫn luôn luôn im lặng không nói, cười trêu chọc nói: “Đại sư, người nhìn lầm rồi, vị này chính là ông chủ của tôi.”

Hòa thượng cười cười, cúi đầu sắp xếp lại lụa đỏ, cũng không nói thêm lời nào.

Ôn Tửu cười quay người, vừa quay lại đã giật mình, không nghĩ tới Úc Thiên Thiên lại đang đứng phía sau cách đó vài bước.

24. Chương 24: Đôi Bên Tranh Luận

Úc Thiên Thiên khoanh tay, vẻ mặt hơi là lạ, trên môi nụ cười mang hàm ý sâu xa, đánh giá Ôn Tửu và Yến Luật.

Yến Luật vẫn đút hai tay trong túi quần, trông thấy Úc Thiên Thiên, vẻ mặt lập tức thay đổi. Anh vốn cực kỳ hiểu rõ Úc Thiên Thiên, vừa nhìn nét mặt của cô ta, thì biết rõ cô đã nghe thấy câu nói vừa rồi nên đã nổi lòng nghi ngờ.

Ôn Tửu phản ứng cực nhanh, vươn tay khoắc lấy cánh tay Yến Luật, dịu dàng cười cười: “Ông chủ, tiết kiệm tiền xem bói cho anh, cảm ơn em thế nào đây?”

Yến Luật cúi đầu tránh mắt nhìn cô: “Có người nói chuyện với ông chủ như em sao.”

Ôn Tửu liếc xéo anh: “Vậy anh đuổi việc em thử xem.”

Lời kịch của hai người giống như đã sớm luyện tập cùng nhau, vô cùng tự nhiên. Thế nhưng động tác của hai người vẫn có chút cứng nhắc, trước kia đều là Yến Luật chủ động dắt tay đi, còn lần này, lại là Ôn Tửu chủ động, hơn nữa còn là khoắc tay anh. Yến Luật cũng chưa từng bị ai khoắc tay như vậy, quả thực không dám cử động, sợ khuỷu tay mình sẽ đụng phải ngực cô.

Bản thân Ôn Tửu cũng có chút không tự nhiên, nhưng một câu nói đùa đã khiến cô suýt nữa lời đuôi, hành động của cô lần này cũng có ý lấy công chuộc tội, hy vọng động tác thân mật lần này có thể dẹp tan sự nghi ngờ trong lòng Úc Thiên Thiên.

Nhưng Úc Thiên Thiên lại trực tiếp nhìn tay cô, nở nụ cười: “Vừa rồi đứng cách nhau xa như vậy, tại sao tôi vừa đến, hai người lại bắt đầu ra vẻ thân mật rồi.”

Ôn Tửu và Yến Luật nghe thấy lời này đều có chút lúng túng, lúc không có ai, bọn họ tất nhiên sẽ không đứng tự nhiên nắm tay, cho nên vừa rồi hai người không chỉ không có sự tiếp xúc về thân thể mà lúc nói chuyện cũng đứng cách nhau khoảng một mét.

Đúng lúc này, Yến Thanh Ngọc đi tới, nhìn thấy Úc Thiên Thiên, kinh ngạc nói: “Thiên Thiên, sao cháu cũng tới đây.”

Úc Thiên Thiên cười cười: “Vâng, cháu vốn muốn đi thắp hương, nhưng thấy Bồ Tát mất linh, bây giờ xem ra, không cần.”

Những lời này, dường như còn bao gồm hàm ý nào đó, Yến Luật không tự chủ được mà nhăn mày lại.

Bốn người ra khỏi chùa, Yến Thanh Ngọc vì muốn để cho Yến Luật và Ôn Tửu ở bên nhau, liền ngồi trên xe Jeep địa hình của Úc Thiên Thiên.

Ôn Tửu vừa lên xe, Yến Luật liền quay sang: “Xin cô lần sau chú ý, không được để chuyện này lặp lại.”

“Cô ấy sẽ cho rằng tôi và anh đang nói giỡn, coi như là gọi một cái nickname biệt danh thôi mà.” Ôn Tửu còn chưa cảm giác được vấn đề nghiêm trọng như vậy, nhưng Yến Luật lại nhíu đôi lông mày rậm rạp lại, vô cùng nghiêm túc nói: “Cô phạm phải cái sai lầm này, vừa vặn rất nghiêm trọng. Bởi vì cô ta biết rõ tôi ghét nhất là người khác đặt biệt hiệu cho tôi, cho nên cô ta nhất định sẽ sinh nghi.”

Ôn Tửu nhớ tới cái tên “Tiểu Yến Tử”, lập tức đã hiểu rõ.

Xe của Yến Luật còn chưa khởi động, xe Jeep địa hình của Úc Thiên Thiên đã đi trước một bước, vọt qua rất phong cách.

Từ lúc Úc Thiên Thiên lên đại học thì mồng ba hàng năm vẫn tới chúc tết chúc thọ ông nội, cũng rất quen thân với Yến Thanh Ngọc, cô cảm thấy Ôn Tửu tạm thời vẫn là người ngoài so với mình, cho nên Úc Thiên Thiên lại hỏi Yến Thanh Ngọc: “Cô ba, Ôn Tửu kia và Yến Luật yêu nhau bao lâu rồi?”

“Cô cũng không rõ lắm. Dù sao trước đó A Luật cũng không để lộ ra cái gì, hôm trước giao thừa đột nhiên dẫn về nhà, khiến ông bà nội cháu cũng đều giật cả mình, mà cô cũng lấy làm kinh hãi.”

“Hai người bọn họ ở cùng một phòng sao?”

Yến Thanh Ngọc đã có tuổi rồi, bị hỏi vấn đề trực tiếp như vậy cũng rất xấu hổ, bà là bề trên, cũng không phải cô ruột, làm sao lại không biết xấu hổ mà đi chú ý tới việc riêng tư của Yến Luật như vậy.

“Ngày hôm qua cô đi đến nhà con trai, cũng không biết rõ tình hình lắm.”

Úc Thiên Thiên còn muốn hỏi tiếp cái gì đó, thế nhưng mà nghĩ lại đêm qua Yến Thanh Ngọc cũng không có mặt ở nhà họ Yến, đoán chừng có hỏi cũng không hỏi được cái gì.

Lúc này, xe thương mại màu xám bạc của Yến Luật bỗng chốc vượt qua bên cạnh xe Jeep địa hình.

Trở lại nhà họ Yến, ông nội đang dạy Hoan Hoan viết chữ ở trong phòng đọc sách, bà nội ngồi xem tivi ở ghế sofa. Ôn Tửu xem cũng sắp đến giờ cơm trưa, đang muốn đi vào bếp giúp đỡ, bà nội nói: “Tiểu Mai đang làm rồi, đến ngồi nghỉ một lát đi, cơm trưa xong ngay đây.”

Yến Luật đang muốn dừng chân nghỉ một lát, Ôn Tửu quay đầu nói: “Đi chuẩn bị một bình trà tới đi, em muốn Trần phổ.”

Yến Luật đang định nhắc chân lên, lại rút về, anh quay mặt nhìn Ôn Tửu, tại sao lại sai anh đi bưng trà rót nước? Tay anh đêm qua còn bị bỏng nữa nha.

Ôn Tửu lại cười cười: “Thuận tiện, cũng rót cho Thiên Thiên một tách.”

Yến Luật đột nhiên nhớ tới Úc Thiên Thiên đứng nhìn ở một bên, việc nhỏ không nhin thì sẽ bị loạn việc lớn, vừa rồi lúc ở chùa Ninh Tâm đã bị Úc Thiên Thiên nghi ngờ, anh lại không thể để lộ ra sơ hở gì, đã diễn vai bạn trai bạn gái, nếu như diễn nhiều một chút, để cho Úc Thiên Thiên buông tay cũng tốt. Vì vậy, nén nhin không vui mà đi lấy lá trà, pha một bình trà, đưa đến để trên bàn, lại còn rót cho Ôn Tửu một chén.

Úc Thiên Thiên quả thực xem đến tròng cả mắt, Yến Luật vậy mà cũng sẽ rót nước bưng trà hầu hạ con gái, chuyện này thật đúng là lần đầu tiên cô trông thấy. Phút chốc trong lòng có chút chua xót, không cam lòng, không phục nói không nên lời.

Rất nhanh, cơm trưa đã dọn xong, Ôn Tửu và Yến Luật đều ngồi xuống trước bàn ăn. Phòng khách của Yến gia vô cùng rộng, trong phòng ăn này, đặt một chiếc bàn dài bằng gỗ hoa lê Brazil, mười hai người ngồi xuống cũng không có vấn đề gì. Vị trí trước đây của Úc Thiên Thiên đều là ở bên cạnh Yến Luật, nhưng hôm nay, Yến Luật lại kéo Ôn Tửu ngồi ở bên cạnh mình, mà vị trí của cô lại là ở dưới Yến Hoan.

Một bữa cơm, Úc Thiên Thiên ăn chỉ cảm thấy nhạt như nước ốc. Bên tai không ngừng vọng lại lời khuyên của ông nội và bà nội. Thế nhưng cô làm sao có thể nói buông tay là buông tay, cô đã tốn mười năm vào chuyện này, quan hệ của cô với Yến Luật, mọi người đều đã biết hết.

Hai người có thể xem như là thanh mai trúc mã, ngay từ lúc cùng đi nhà trẻ đã quen biết nhau. Tính cách của Úc Thiên Thiên hơi giống con trai, Cổ Anh Kiệt đời này rất thích con trai, Úc Thiên Thiên lại là cháu ngoại của bạn thân, cho nên luôn rất thích cô, thường xuyên gọi về nhà chơi.

Lúc cô còn u mê không biết gì, người lớn hai nhà đã hay nói giỡn rằng muốn làm thông gia. Đến tuổi có mối tình đầu, cũng có không ít người theo đuổi cô, cô đều chẳng thèm ngó tới, bởi vì trong lòng đã ấn định rằng Yến Luật là bạn trai của cô, chồng tương lai của cô. Đáng tiếc, sự thật lại không phải như cô mong muốn, theo tuổi tác tăng lên, tính cách hai người đều càng ngày càng mạnh mẽ, Úc Thiên Thiên muốn khuất phục Yến Luật, đáng tiếc Yến Luật lại càng kiêu ngạo hơn cô, từ chỉ nhìn mà không gần gũi cô rồi biến thành mặc kệ.

Anh càng như vậy, Úc Thiên Thiên càng cảm thấy không phục, bao nhiêu người cúi đầu phục tùng cô, dựa vào cái gì mà Yến Luật lại ngoại lệ?

Nếu nói Úc Thiên Thiên thích Yến Luật rất nhiều, ngược lại cũng chưa chắc, mà chính là ôm nỗi bướng bỉnh, không thể không tranh giành cao thấp. Hơn nữa mọi người đều biết quan hệ của hai người, chuyện này đã liên quan đến thể diện của nhà họ Úc và nhà họ Cổ, Úc Thiên Thiên lại càng không nuốt trôi cơn tức này, lo gì lúc kết hôn với Yến Luật, ngày hôm sau cô sẽ đập anh một cái, vậy coi như là Úc Thiên Thiên cô đã thắng rồi.

Ăn cơm xong, bà nội nói: “Thiên Thiên, cô ba của cháu đã dọn dẹp phòng sạch sẽ rồi, cháu đi lên tầng nghỉ ngơi một lát đi.”

Úc Thiên Thiên dạ một tiếng, “Cháu đi lấy hành lý vào.” Nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài cửa, lấy một va ly hành lý từ bên trong xe Jeep, còn có một hòm gỗ vuông vắn.

Cô giúp việc Tôn Mai ôm hòm gỗ cho cô, cô lại không chịu, giao va ly hành lý cho Tôn Mai, tự mình ôm hòm gỗ đi lên tầng.

Ôn Tửu âm thầm thấy lạ, không biết ở bên trong hòm gỗ này có cái gì, trông bề ngoài cực kỳ bình thường, cô ta lại coi như là bảo bối rất quý giá.

Nói chuyện cùng với bà nội một lát, Ôn Tửu bưng trà lên tầng ba. Nhà kính trồng hoa là nơi Ôn Tửu thích nhất, chỉ tiếc là thành phố Z khó có thể có được thiết kế hài lòng như thế, cũng khó có được thời gian rảnh rỗi như thế này.

Cô ngồi ở trên ghế mây, lấy điện thoại di động ra, định đọc tiểu thuyết một chút. Sau mười hai giờ trưa, ánh mặt trời cũng vừa phải, phù hợp cho người lười biếng phơi nắng đây, bởi vì tiếng pháo nổ buổi sáng khiến cô ngủ không ngon giấc, Ôn Tửu có chút mê man buồn ngủ, đang muốn xuống tầng đi ngủ.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Ôn Tửu quay đầu nhìn lại, Úc Thiên Thiên đã đi tới trước cửa nhà kính. Cô ta khoanh tay, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào cô: “Ôn Tửu, tôi có việc muốn hỏi cô.”

Giọng điệu và thái độ hung hăng vênh váo như thế khiến cho Ôn Tửu hiểu rõ được vì sao Yến Luật không thích cô ta, Yến Luật vốn kiêu ngạo, đâu phải loại sẽ chịu bị khinh bỉ.

Ôn Tửu khách sáo nói: “Cô cứ nói.”

“Cô với Yến Luật đã yêu đương bao lâu?”

“16 ngày.”

Đây là đáp án tốt nhất mà Yến Luật đã chuẩn bị, kết quả là lúc Ôn Tửu nói ra, Úc Thiên Thiên lại nở nụ cười: “16 ngày đã đi về nhà với đàn ông? Xem ra cô rất vội nhỉ.” Sự trào phúng trong lời nói rõ đến nỗi không cần nói cũng biết.

Ôn Tửu cười cười: “Tình yêu cũng không kể thời gian dài ngắn. Nếu như duyên phận đã đến rồi, một ngày cũng đã có thể quyết định chuyện cả đời, duyên phận không đến, quen biết anh ấy hai mươi năm thì cũng để làm gì?”

Úc Thiên Thiên ghen hòng trong chốc lát, kéo cái ghế ra ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Tôi còn cho rằng Yến Luật sẽ tìm được một người bạn gái thật tốt, hóa ra cũng chỉ thế này.”

Loại khiêu khích này, nào ngờ Ôn Tửu cũng không hề tức giận nào, ngược lại nở nụ cười: “Yến Luật cho rằng tôi rất tốt, chỉ cần như vậy là đủ rồi. Có người mặc dù rất tốt, anh ấy không thích thì cũng vô dụng thôi.”

Úc Thiên Thiên tức giận đến trước mắt tối sầm, nhin không được ghen nói: “Cô không biết rằng làm người thứ ba là rất hèn hạ vô sỉ sao?”

Úc Thiên Thiên từng bước ép sát, lời nói quá phận, mặc dù Ôn Tửu cũng rất biết kiềm chế, cũng không khỏi có chút tức giận trong lòng, cô không đối sắc mặt mà bấm điện thoại cho Yến Luật, để di động vào trong túi. Việc một ngày có lương mười vạn thật sự không dễ làm, cô cần phải cho ông chủ biết rõ công nhân gian khổ như thế nào.

Yến Luật đang trả lời thư ở trong phòng tầng hai, điện thoại trên bàn vang lên, là điện thoại từ số 9, sau khi chuyển máy được, anh a lô một tiếng, nghe thấy tiếng nói của Ôn Tửu, thế nhưng lại không phải nói chuyện với anh.

“Xin lỗi, thứ nhất cô vẫn chưa đính hôn với Yến Luật, thứ hai, cũng chưa kết hôn với Yến Luật, thứ ba, thậm chí còn chưa từng nói chuyện yêu đương với Yến Luật. Không biết lấy tư cách và can đảm từ đâu ra, coi bạn gái của Yến Luật là người thứ ba.” Giọng điệu của Ôn Tửu vẫn như trước, không nhanh không chậm, không tự ti cũng không kiêu ngạo.

Tiếp theo là tiếng của Úc Thiên Thiên: “Toàn bộ người trong nhà đều nhận tôi.”

Ôn Tửu hơi hột nói: “Cho dù toàn thế giới nhận cũng vô dụng thôi, Yến Luật lại không đồng ý.”

Yến Luật không khỏi cong môi lên, cười cười.

Úc Thiên Thiên dưới tay của Ôn Tửu, quả thực không thể kiếm chút gì về khoản mồm mép. Nhìn bề ngoài Ôn Tửu có vẻ lạnh nhạt, lại dịu dàng ít nói, thế nhưng thực ra lại ngằm giấu diếm gai nhọn, không nhượng bộ chút nào.

Lần này anh quả nhiên đã chọn đúng người rồi.

Yến Luật cầm điện thoại, có chút hăng hái mà nghe tiếp.

“Sớm biết Yến Luật có cái phiền phức khó giải quyết như vậy, tôi đã không đồng ý để anh ấy theo đuổi rồi.”

Yến Luật nghe thấy một câu này, không khỏi ngẩn ra. Anh theo đuổi cô?

Úc Thiên Thiên giống như là nghe thấy một chuyện cười rất lớn, phì một tiếng cười lạnh, sau đó không chút khách sáo mà mỉa mai: “Cô thật đúng là biết khoác lác, Yến Luật sẽ theo đuổi phụ nữ sao?”

“Đúng vậy nha.” Ôn Tửu cười mỉm nói: “Người như anh ấy cô cũng biết, tính cách không được tự nhiên, khó chịu lại kiêu căng. Vì đón tôi giờ tan tầm, nói rằng anh ấy tiện đường, cô trông thấy người tiện đường từ phía đông sang phía tây thành phố sao? Vì hẹn tôi ăn cơm, giả vờ đi bàn việc trên tầng công ty tôi, cô trông thấy lúc nói chuyện là buổi trưa, nói từ bữa trưa tới bữa chiều sao?”

Yến Luật: “...”

Úc Thiên Thiên cười lạnh: “Đây đều là cô hoang tưởng, tôi quen biết anh ấy hai mươi năm, lại còn không biết anh ấy là người như thế nào sao.”

“Đúng vậy, cho nên ngay từ đầu anh ấy theo đuổi tôi rất lâu, tôi vẫn luôn không đồng ý. Anh ấy ngoại trừ trông đẹp trai, còn lại cũng không có gì nha.”

Lúc công nhân viên báo cáo tình hình, thuận tiện dốc sức chọc một đao rất chính xác trên ngực ông chủ được chứ?

Yến Luật che ngực, hít sâu vài hơi, yên lặng nuốt xuống một búng máu, đứng dậy cầm điện thoại, lên tầng ba.

25. Chương 25: Ôm

Ôn Tửu vừa nói xong không bao lâu, đã nhìn thấy một bóng dáng cao to tuấn tú xuất hiện trước cửa nhà kính.

Cô biết rõ câu nói cuối cùng nhất định sẽ “mời” được Yến tiên sinh đi lên. Ông chủ làm sao lại có thể để cho nhân viên một mình hăng hái chiến đấu được, sao cũng nên đi lên cùng chung một mối thù chứ.

Ôn Tửu cười dịu dàng nhìn anh: “Yến Luật, bọn em đang nói tới anh đấy, thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.”

“Nói anh cái gì?” Yến tiên sinh biết rõ còn cố hỏi, mặc dù trong lòng bị thương một đồng, lại còn phải làm bộ không biết rõ tình hình, thật sự là nhện đến khổ cực.

Ôn Tửu mở to hai mắt: “Nói anh trông thật đẹp trai nha.”

Yến Luật cắn răng, đừng cho rằng nửa câu phía sau của cô tôi không nghe thấy?

Úc Thiên Thiên có thể nào buông tha cho cơ hội châm ngòi thổi gió, lúc này cũng không khách sáo chút nào mà cười trào phúng: “Cô ta nói rằng anh ngoại trừ trông đẹp trai, còn lại cũng không có gì.” Nói xong vẫn không quên hả hê nhìn Ôn Tửu mà chêm vào một câu: “Tôi cũng cảm thấy thế.”

Sắc mặt Yến Luật đã đen hơn cả mực nước để viết câu đối xuân, anh đứng trước mặt Ôn Tửu, nghiêng nghiêng mặt, mày kiếm khê nhẵn, dừng lại một chút rồi hỏi: “Thật sao?” Đôi mắt sáng nhìn chăm chăm vào cái miệng vừa đáng yêu lại đáng hận kia, thật muốn cắn một miếng.

Ôn Tửu cảm thấy sát khí không tiếng động bao phủ, lại bình tĩnh thản nhiên cười với Yến Luật, sau đó nói với Úc Thiên Thiên đang đứng ở một bên chờ xem kịch vui: “Ngại quá, lời vừa rồi tôi còn chưa nói hết đây này. Ngay từ đầu tôi cảm thấy anh ấy ngoại trừ đẹp trai, cũng không có gì, về sau tôi mới phát hiện ra anh ấy thông minh quyết đoán, giữ mình trong sạch, năng lực xuất sắc, tôi lại thích anh mất rồi. Cô quen biết anh ấy hai mươi năm, lại không thấy được những ưu điểm này của anh, nhận thức về anh mới chỉ còn dừng lại ở vẻ bề ngoài, sao còn không biết xấu hổ mà tự mình là vợ chưa cưới đây?”

Úc Thiên Thiên lại tức đến nghẹn cả họng không nói được câu nào.

Nghe thấy Ôn Tửu giải thích “về sau”, sắc mặt Yến Luật cuối cùng cũng bình thường trở lại, vuốt tóc Ôn Tửu, nặn ra một nụ cười “săn sóc đầy đủ”: “Hôm qua ngủ muộn như vậy, sao em không đi nghỉ ngơi một lát?”

Bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve đỉnh đầu, động tác này, mặc dù là diễn trò, cũng khiến Ôn Tửu đỏ bừng mặt lên: “Em đang muốn đi ngủ trưa đây, Thiên Thiên lại tới tìm em nói chuyện phiếm.”

Yến Luật liếc qua Úc Thiên Thiên, khách sáo hiếm thấy nói: “Cô lái xe cũng mệt mỏi rồi, có gì muốn nói thì sau này hãy nói, cũng xuống tầng nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, liền kéo cánh tay Ôn Tửu, kéo cô xuống tầng, còn để cho cô tiếp tục tán gẫu với Úc Thiên Thiên, còn không biết sẽ thêu dệt cho anh những chuyện gì nữa?

Úc Thiên Thiên hằm hằm mà nhìn bóng lưng hai người cùng sóng đôi đi xuống tầng, dậm chân. Cô cảm thấy giữa Yến Luật và Ôn Tửu rất không thích hợp.

Cô đi chùa Ninh Tâm cũng không phải là vì muốn theo dõi hai người, hoàn toàn là muốn khiến Yến Luật cảm thấy ngột ngạt. Yến Luật đã không để cho cô thoải mái, cô cũng không muốn để cho anh thoải mái. Ai biết đến chùa Ninh Tâm, cô lại thấy được cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

Lúc Yến Thanh Ngọc bảo Yến Luật đi thất lựa đồ, anh vậy mà lại không nhúc nhích, tuy rằng không nhìn thấy nét mặt của anh, nhưng anh không nhận cái lựa đồ kia lại là sự thật. Theo lý, Yến Luật dẫn Ôn Tửu trở về nhà gặp ông bà, thì chắc là đã có ý định muốn kết hôn với cô ta, vì sao lại không nhận cái lựa đồ kia để treo lên, vậy thì có chút không hợp lý.

Bình thường phụ nữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt, nóng vội nhất chính là làm việc này, mặc dù nhà trai không bằng lòng thế nào, nhà gái cũng sẽ bắt nhà trai đi làm. Thế nhưng mà lúc Yến Thanh Ngọc đi thất lựa đồ, Ôn Tửu còn im lặng lôi kéo tay áo Yến Luật, có vẻ như là đang ngăn cản, lại nói tiếp, Ôn Tửu nói với hòa thượng kia, Yến Luật là ông chủ của cô ta.

Tuy rằng, khi cô ta vừa xoay người lại, lợi dụng giọng điệu như vui đùa để giải thích cái xưng hô này, nhưng Úc Thiên Thiên lại không tin. Bởi vì, từ sau khi Yến Luật bị cô đặt cho biệt hiệu “Tiểu Yến Tử”, chuyện đời này anh căm ghét nhất, chính là bị người ta đặt biệt danh. Ôn Tửu thân là bạn gái của anh, làm sao lại không biết chuyện này?

Úc Thiên Thiên càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cho nên mới không nhận được mà qua đây thăm dò Ôn Tửu. Tuy rằng Ôn Tửu đối đáp tự nhiên cẩn thận, nhưng nghi hoặc trong lòng cô lại chưa hề tan biến.

Yến Luật đưa Ôn Tửu đi xuống tầng, vào bên trong phòng, thuận tay đóng cửa lại, rồi cúi đầu nhìn xuống cô. Anh vốn có vóc dáng cao gầy, lại còn đứng ôm cánh tay như vậy, giống hệt như một tòa núi.

Ôn Tửu lại giống như không có chuyện gì, ngẩng mặt lên nhìn anh, sắc mặt vô tư trong sáng như người vô tội, dường như việc vừa thêu dệt anh, vốn không phải từ miệng cô mà ra.

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô: “Những lời cô vừa mới nói, có thể giải thích một chút không?”

Ôn Tửu nhẹ nhàng cười nói: “Câu nói nào? Tôi nói rất nhiều. Là những chuyện đón tôi lúc tan tầm kia sao? Tôi cố ý nói như vậy, để cho cô ta hết hy vọng mà, anh càng tốt với tôi, cô ta lại càng không có hy vọng, không phải vậy sao?”

Yến Luật hít một hơi vào: “Tôi nói câu sau cùng.”

Tiên đường đón cô lúc tan tầm, kiếm có hẹn cô đi ăn cơm gì đó, này cũng thôi đi. Nhưng cô lại có thể nói, anh ngoại trừ trông đẹp mắt, còn lại cũng không có gì.

Ôn Tửu ra vẻ hồ đồ: “Cô ta nhận thức anh chỉ dừng lại ở vẻ bề ngoài, câu nói này sao?”

“...”

Yến Luật rất không còn cách nào khác mà xoay người đi ra ngoài.

Ôn Tửu nén cười, đánh răng rửa mặt, nằm vào trong chăn, định bụng sẽ ngủ trưa thật tốt. Một giấc tỉnh lại, Ôn Tửu phát hiện ra đã bốn giờ chiều rồi, đứng dậy chải đầu, rồi đi xuống tầng.

Ông bà nội đều không ở đây, Tôn Mai nói bọn họ dẫn theo Hoan Hoan đi ra ngoài, đến nhà bạn bè chúc tết.

Ôn Tửu ngủ cả chiều, cũng định bụng đi ra công viên phía trước một lát, đi đến trước cổng lại nghĩ ra, Yến Luật đã từng nói, cho dù muốn đi chỗ nào cũng phải nói trước cho anh biết. Vì vậy nhắn tin cho anh.

Một lát sau đã nhận được tin nhắn trả lời: “Cô chờ tôi xuống lầu.”

Ôn Tửu đành phải đứng ở hành lang chờ anh, không bao lâu sau, Yến Luật từ trên tầng đi xuống, đi đến trước mặt cô: “Đi thôi.”

“Anh cũng đi?”

Yến Luật liếc cô: “Cô biết rõ như hình với bóng là có ý gì đi.”

“Tôi định đi đến công viên trước mặt một chút, không đi đâu khác, một lúc sẽ trở lại.”

Yến Luật lạnh lùng nói: “Cô cảm thấy Úc Thiên Thiên nhìn thấy cảnh cô một mình đi tản bộ ở công viên, cô ta sẽ nghĩ thế nào?”

Ôn Tửu đành phải cười cười, đi với Yến Luật ra cổng.

Vừa ra khỏi cổng, Yến Luật đã khoác tay lên vai Ôn Tửu.

Yến Luật nghiêm trang nói: “Cửa sổ của cô ta đối diện với chỗ này, không cần xấu hổ, tôi sợ cô ta đang nhìn.”

Lòng bàn tay của anh lơ lửng giữa trời, chỉ có đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên, loại tư thế nhìn qua như vô cùng thân mật, trên thực tế lại là xa cách, khiến cho Ôn Tửu không hề cảm thấy áp lực, tựa như đôi khi cô cũng khoác tay lên vai Hứa Toàn thôi.

Hai người đi xuống cầu đá, tiến vào trong công viên có cây cối che chắn, Yến Luật liền buông lỏng tay ra.

Ôn Tửu cũng bắt đầu thả lỏng, nhìn dọc theo con đường đá trong rừng, tuy rằng là vào đông, nhưng trong công viên trải dài một màu xanh của cây cối và bụi cỏ, cảnh vật vẫn đẹp đẽ như trước. Yến Luật duy trì khoảng cách xa tầm hai ba bước chân, yên lặng đi theo cô.

Hai người đều không nói gì, thỉnh thoảng sẽ có chim sẻ bay qua trong công viên im ắng, hạ xuống mặt đất để tìm thức ăn, nhìn thấy hai người đến lại vội vàng nhảy dựng lên, bộ dạng cẩn thận từng li từng tí vô cùng thú vị.

Ôn Tửu đi đến phía Đông Nam của công viên, phát hiện ra ở đây còn có một hồ nước, bốn phía xung quanh đều là mộc lan, ở giữa xây một cái đình nhỏ, nếu là mùa hè, nhất định là gió mát phất phơ vô cùng dễ chịu.

Nước ao kết thành băng, ánh sáng chiếu lên giống như một tấm gương thật lớn, Ôn Tửu đứng trên bậc thang của cái đình nhỏ, phút chốc tò mò, giẫm chân lên mặt băng, muốn nhìn xem băng kết có dày hay không, kết quả là mũi chân vừa vươn ra, trên lưng đã có một cánh tay vắt ngang qua, một luồng lực mạnh kéo cô về phía sau, cô bị Yến Luật ôm rất chặt.

Ôn Tửu khẽ dựa vào trong lòng anh, lập tức cảm thấy khác thường, nắm tay, ôm vai đều cảm thấy không có gì, nhưng lúc anh ôm cô, bên hông truyền tới một luồng sức lực cương quyết, còn có mùi hương nam tính lọt vào chóp mũi, lồng ngực rắn chắc sau lưng đang dựa vào, lại khiến cô cảm thấy có chút không đúng.

Cô xoay người lại, muốn thuận thể thoát khỏi cái ôm của Yến Luật, thế nhưng mà Yến Luật cũng không lập tức buông cô ra, trừng mắt nhìn cô nói: “Cô mấy tuổi rồi hả?” Ánh mắt và giọng điệu nói chuyện quả thật không khác mấy so với khi đối xử với Hoan Hoan.

Ôn Tửu đột nhiên bị anh ôm như vậy, tạm thời xấu hổ mà không thể đối mặt với anh, nhỏ giọng nói: “Tôi có chừng mực, sẽ không té xuống.”

“Vậy cũng không chắc chắn, tôi cũng không muốn giữa mùa đông thế này lại phải nhảy vào động băng cứu người.”

Những lời này mặc dù là hung ác đấy, nhưng sự quan tâm trong lời nói của anh, lại làm cho lòng Ôn Tửu hơi rung động. Nếu cô ngã xuống, anh sẽ cứu cô, mặc dù cô đã chọc anh tức giận nhiều lần đến như vậy. Xem ra lòng dạ anh cũng không xấu, là loại đàn ông mặt lạnh tim nóng.

Ôn Tửu gượng cười: “Cảm ơn, không cần anh cứu, tự tôi cũng biết bơi.”

Yến Luật trừng cô, hậm hực mà thu cánh tay lại, trong lòng có một chút khó chịu khó hiểu. Cái này cô cũng biết, cái kia cũng đã biết, xem ra là hoàn toàn không cần tới đàn ông.

Hai người đi dạo trong công viên tầm nửa giờ, đôi má của Ôn Tửu bị gió thổi tới có chút đỏ ửng.

Yến Luật cởi khăn quàng cổ xuống cầm ở trong tay, do dự một lúc sau rồi lại quàng lại, nói: “Trở về đi.”

Ôn Tửu nói: “Tôi muốn đi lâu hơn một lát nữa.”

Yến Luật nhăn mày lại: “Coi chừng cảm lạnh.”

“Tôi mới không yếu ớt như vậy.”

Yến Luật liếc cô: “Tôi lạnh, đã đi về được chưa.”

Ôn Tửu đành phải cùng anh đi ra về. Đến lúc đi đến cầu đá, Yến Luật lại không khoác vai như từ trước đến nay, mà là nắm lấy tay cô.

Ôn Tửu phát hiện ra tay anh còn nóng hơn so với tay mình, thuận miệng nói: “Anh không phải nói rằng anh rất lạnh sao? Tay nóng như vậy.”

Yến Luật khẽ nói: “Tôi phát sốt không được sao?”

Ôn Tửu không nén nổi cười. Tên đàn ông kỳ quặc này.

Sau khi lên tầng, hai người đi về phòng riêng của mình, đột nhiên cửa phòng của Úc Thiên Thiên mở ra, cô ta khoanh tay, cười cười nhìn hai người: “Thật kỳ quái, hai người không phải là vẫn đang trong tình yêu cuồng nhiệt sao, sao lại không ở trong cùng một phòng?”

Ôn Tửu mặc dù nhanh trí hơn người, cũng không ngăn được một đòn nóng nảy đột nhiên này của Úc Thiên Thiên, lúng túng đến đỏ hết cả mặt lên, phút chốc không biết trả lời như thế nào.

Lúc này, Yến Luật đứng ở một bên chậm rãi nói: “Tôi ngược lại là rất muốn, nhưng cô ấy lại không chịu.”

Cho dù biết là anh đang diễn trò, thế nhưng Ôn Tửu thoáng chốc cũng đã đỏ bừng mặt lên.

Yến Luật nói những lời này vốn là vì để đối phó với Úc Thiên Thiên, cũng không phải là ý của anh, thế nhưng khi anh nhìn thấy vẻ mặt của Ôn Tửu, trong lòng lại có cảm giác khác thường.

Trước mặt anh Ôn Tửu trước giờ luôn mang dáng vẻ trong trẻo, lạnh lùng, ung dung, khí thế mạnh mẽ không chèn vào đâu được, Yến Luật đã năm lần bảy lượt bị cô đùa giỡn, trêu chọc, chỉ bảo, muốn phản kích lại cũng không tìm thấy nhược điểm của cô, vậy mà bây giờ, anh lại thấy cô đỏ mặt.

Thật vất vả trong lúc vô tình đã hòa nhau được một ván, Yến tiên sinh sao chịu buông tha cho cơ hội tốt thừa thắng xông lên, anh nheo mắt lại, tỏ vẻ nghiêm túc hỏi: “Tửu Tửu, em chịu không?”

26. Chương 26: Xem Hết

Ôn Tửu là người phản ứng nhanh nhạy, chỉ qua một lát đã đè ép sự xấu hổ trong lòng kia xuống dưới. Cô nhìn Yến Luật nhẹ nhàng cười cười, tay đưa về phía cánh tay của anh.

Yến Luật còn tưởng rằng cô muốn kéo cánh tay mình để trình diễn sâu hơn một bước, nào ngờ cánh tay mạnh mẽ truyền đến cơn đau xót, a một tiếng rồi hít vào một hơi.

Ôn Tửu mỉm cười hỏi: “Anh cứ nói đi?”

Úc Thiên Thiên nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, Yến Luật đã khi nào là loại người chịu bị bắt nạt thế này, Ôn Tửu lại dám nhéo thịt anh, vậy mà anh lại không nổi trận lôi đình đến nhảy lên cả xà nhà.

Ôn Tửu buông tay ra, quay đầu nói với Úc Thiên Thiên: “Việc riêng của hai người chúng tôi, cô Úc không cần quan tâm.”

Úc Thiên Thiên có chút xấu hổ, hừ một tiếng nói: “Hai người lạ thật đấy, đến công viên thì mỗi người đi một bên, vậy mà trên đường vừa đến trước cổng, đã ôm eo dặt tay, làm sao lại giống như diễn trò vậy, là để cho tôi xem sao?”

Lúc này Yến Luật sa sầm mặt: “Cô thật đúng là nhàm chán, lại cùng đến công viên sao?”

Úc Thiên Thiên nhướn mày cười cười: “Tôi mới không nhàm chán đi theo hai người như vậy. Tôi lấy kính viễn vọng trong ngăn kéo ra xem phong cảnh công viên, ai biết lại nhìn thấy hai người.”

Ôn Tửu bó tay rồi, cô ta thật đúng là cực kỳ có tiềm chất thám tử.

Yến Luật lạnh lùng nói: “Úc Thiên Thiên, tôi với Ôn Tửu cho dù là nắm tay hay là khoác vai, hay là mỗi người đi một bên, đều là cách ở chung của chúng tôi, người ngoài không cần quan tâm.”

Nói xong, cũng mặc kệ Úc Thiên Thiên tức giận đến xanh cả mặt, trực tiếp kéo tay Ôn Tửu, túm cô vào trong phòng mình.

Đóng cửa lại, Yến Luật buông lỏng Ôn Tửu ra, nói: “Hay là cô cứ ở lại trong phòng tôi đi, ai làm việc của người nấy, đích xác là đã khiến cô ta hoài nghi.”

Anh cầm lấy điều khiển từ xa mở tivi trên tường lên, sau đó đưa điều khiển từ xa cho Ôn Tửu: “Tự cô tùy ý.”

Ôn Tửu cũng đành ngồi lại trong phòng anh.

Yến Luật bật máy tính lên, ngồi ở phía sau cô, cũng không nói chuyện, Ôn Tửu xem tivi, không biết như thế nào, cứ cảm thấy sau lưng có một ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn mình, cũng không biết có phải là ảo giác hay không. Từ sau lúc bị anh kéo eo ôm lấy ở bên bờ hồ, cô cứ cảm thấy trong lòng mình dường như đã có một sự thay đổi nhỏ bé, ở riêng với anh có chút không được tự nhiên rồi.

Nhưng anh lại ngồi ở sau bàn sách, không lên tiếng, cũng không nói lời nào, Ôn Tửu lại càng cảm thấy thời gian dường như đang trôi chậm hơn.

Cũng may không lâu sau, cô nghe thấy dưới tầng có tiếng cửa Hoan Hoan, xem ra là ông bà nội đã đưa Hoan Hoan trở về rồi. Cô đứng dậy từ trên ghế sofa, quay mặt nói với Yến Luật: “Hoan Hoan trở về rồi, tôi đi xuống tầng.”

Nói xong, cũng mặc kệ anh có đồng ý hay không, kéo cửa rồi đi ngay ra ngoài.

Trong lòng Yến Luật lập tức cảm thấy tràn ngập khó chịu, cô vậy mà lại tình nguyện ra chơi với Hoan Hoan, cũng không chịu ở chỗ này với anh?

Sức hấp dẫn của anh còn không bằng Hoan Hoan?

Địa vị của anh ở trong lòng cô còn không bằng Hoan Hoan?

Yến tiên sinh tức giận đến hai tay đan vào nhau, dựa vào trên ghế mà suy nghĩ vấn đề vô cùng tổn thương đến tự tôn này.

Cuối cùng anh cũng tắt máy tính, đứng dậy đi xuống tầng. Úc Thiên Thiên đến rồi, thì anh càng phải duy trì sự thân mật như hình với bóng với Ôn Tửu, vậy mới có thể không làm cho Úc Thiên Thiên nghi ngờ. Tính cách của Úc Thiên Thiên tuy rằng không được ưa thích, nhưng người lại cực kỳ thông minh, nếu không thì ông ngoại cũng sẽ không thích cô ta.

Mùa đông trời tối rất nhanh, Hoan Hoan ở bên ngoài đã chơi cả buổi chiều, vừa về đến nhà đã âm ỉ kêu đói bụng muốn ăn cơm. Vì vậy còn chưa tới bảy giờ, Tôn Mai đã chuẩn bị xong cơm tối.

Ăn xong bữa tối, mọi người đã ngồi vào ghế sofa trong phòng khách nói chuyện phiếm, bảy tám người cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt.

Yến Luật ngồi ở bên cạnh Ôn Tửu, cứ cảm thấy tay hẫng là nên đặt ở trên vai cô mới là vị trí thích hợp nhất, nhưng lại cảm thấy hôm nay đã tiếp xúc thân thể với cô khá nhiều, cô có thể suy nghĩ nhiều hay không? Có thể hiểu lầm mình có ý đồ diễn giả làm thật hay không?

Sau khi trải qua cân nhắc đắn đo thật thận trọng trong lòng, Yến tiên sinh quyết định chọn tư thế khoanh hai tay, để tránh cho tay lại vô tình đặt lên trên vai Ôn Tửu.

Sau khi xem tivi một lát, Yến Thanh Ngọc nói: “Hôm nay trong nhà cũng có nhiều người, nếu không chúng ta chơi mạt chược với bà nội đi?”

Bà nội nghe xong lập tức vui vẻ ra mặt: “Bác cũng ngại nhắc tới, sợ đám thanh niên bọn nó không thích chơi đùa với bà già như bác.”

Úc Thiên Thiên lập tức nói: “Ai nói vậy, cháu thích nhất cùng chơi với bà nội.”

Cứ vào dịp tết mấy năm nay Úc Thiên Thiên cũng lái xe tới chúc tết chúc thọ hai ông bà, cô là muốn ông bà cũng phải ngẫm thừa nhận thân phận của mình, bởi như vậy, chẳng khác gì là mấy phía đều gây áp lực cho Yến Luật, cô cũng không tin Yến Luật một mình chiến đấu hăng hái, lại có thể ngăn được cơn sóng dữ. Cho nên mỗi lần tới đây, Úc Thiên Thiên đều tìm đủ mọi cách khiến hai người vui lòng, chơi mạt chược với bà nội, đánh cờ với ông nội, đều là chuyện thường.

Bà nội nói: “Còn thiếu một chân. Tiểu Ôn, cháu chơi không?”

Ôn Tửu cười: “Cháu biết chơi nhưng mà kỹ thuật của cháu tốt lắm, sợ rằng sẽ thắng hết tiền của bà nội mất.”

Bà nội cười ha hả nói: “Bà nội không sợ, bà nội còn có một ngân hàng lớn ngồi ở đây này.” Nói xong, vỗ vỗ đùi Yến Luật.

Tôn Mai cầm mạt chược tới, dọn dẹp mặt bàn bên cạnh xong. Ông nội xưa nay không thích chơi cái này, ngồi trên ghế sofa vừa nói chuyện với Yến Luật, vừa xem tivi.

Yến Luật cố ý ngồi đối diện với góc ván bài. Vòng thứ nhất, bà nội thắng một trận, Úc Thiên Thiên thắng hai trận, Yến Thanh Ngọc cũng thắng một trận, chỉ có Ôn Tửu là không có động tĩnh gì. Tiếp theo là vòng thứ hai, Ôn Tửu cũng vẫn không thắng, không phải cô nói là kỹ thuật của cô rất cao sao? Sao lại một lần cũng không thắng được?

Yến Luật có chút ngồi không yên, lấy cốc đứng dậy rót trà, bưng nước trà đến sau lưng Ôn Tửu.

Vừa xem xét, Yến Luật đã nhíu mày lại, cái này còn gọi là kỹ thuật tốt? Trình độ ra bài kia phải gọi là kém, có thể mặt không đổi sắc ngồi ở đây giả mạo cao thủ thật đúng là không dễ dàng đây.

Yến Luật chuyển cái ghế dựa chân cao ra, ngồi phía sau cô, bắt đầu làm quân sư chỉ điểm, thế nhưng mà Ôn Tửu càng là người học việc, cái vận may này còn càng khiến người ta phải sốt ruột, sở tới quân bài nào đều là vô dụng.

“Xem cái tay thôi của em kia.”

Yến Luật nhìn không được mà thay cô ra tay sờ bài, hai người đồng thời thò tay, tay anh vô ý che lên tay cô, Ôn Tửu theo bản năng thụt lại một chút, Úc Thiên Thiên vẫn luôn chưa xót quan sát hai người, động tác rất nhỏ này lọt vào trong mắt cô, trong lòng cô lại khẽ động, cái này không hợp lý rồi, hai người là người yêu, Ôn Tửu làm sao lại có thể có phản ứng như vậy.

Dưới sự trợ giúp và chỉ đạo anh minh của Yến Luật, Ôn Tửu rốt cuộc cũng thắng được một trận, cô quay đầu nhìn anh, cười hỏi: “Anh thường xuyên đánh sao?”

“Anh nào có thời gian chơi cái này, chỉ là lúc về quê thỉnh thoảng cũng chơi cùng bà nội. Có đôi khi không đủ người, anh cũng đến góp thêm một chỗ.” Yến Luật cong khoe môi lên, giọng điệu trịnh thượng đại tướng không dễ dàng xuất mã.

“Nhưng anh trông cừ thật đấy.”

Khoe miệng Yến Luật nhếch lên, nở nụ cười kiêu căng mà tuấn mỹ: “Đúng thế, anh làm gì mà không cừ.”

Ôn Tửu vừa bực mình vừa buồn cười, thật đúng là thuận cán nhanh chóng leo lên, không khiếm tốn như vậy.

Hai người vui vẻ nói cười, Úc Thiên Thiên nhìn lại cảm thấy cực kỳ gai mắt. Quả nhiên là tình trường không được như ý, sông bạc đắc ý (đỏ bạc đen tình), tay cô bốc bài vẫn luôn rất tốt, một cái đã thắng bài, còn nhìn Ôn Tửu một ván cũng không thắng, trong lòng vô cùng vui sướng, có cảm giác đắc ý khi đánh bại được tình địch, ai biết Yến Luật vừa đến, Ôn Tửu đã thay đổi được thế thua, thắng ba trận liên tiếp.

Sắc mặt Úc Thiên Thiên trông bắt đầu khó coi, nhìn thẳng Yến Luật nói: “Hai người không ngờ lại đánh như thế, không thích hợp đâu.”

Yến Luật vốn chỉ là đang ngồi phía sau lưng Ôn Tửu, một tay bưng nước trà, một tay đặt ở trên gối, vừa nghe Úc Thiên Thiên nói như vậy, cố ý để tay trên vai Ôn Tửu, kéo cô vào trong lòng, chậm rãi nói: “Không có gì không thích hợp, chúng tôi vốn là vẫn cùng một chỗ mà. Không phải có câu nói, vợ chồng đồng lòng, sức mạnh vô hạn sao?”

Ôn Tửu nghe thấy hai chữ vợ chồng, nhẹ buông tay, bài mặt chược suýt chút nữa rơi xuống mặt bàn. Yến tiên sinh, anh cũng đừng có nhập vai quá sâu nha.

Úc Thiên Thiên tức giận đứng lên: “Cháu đi vệ sinh một chút.”

Yến Luật nhìn cô ta đi lên tầng hai, lại nhìn Ôn Tửu cùng nhau cười. Một lát sau, Úc Thiên Thiên đi từ trên tầng xuống, một lần nữa bắt đầu.

Đánh một lát, điện thoại của Ôn Tửu vang lên. Cô cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua màn hình, nói với Yến Luật: “Anh đến đánh đi, em đi nghe điện thoại.”

Nói xong, liền đứng dậy đi về phía cầu thang, Yến Luật nghe thấy cô thấp giọng nói sau lưng: “Sao vậy, Nguyễn Thư?”

Lại là chú Nguyễn, lòng Yến Luật trùng xuống, lông mày không tự giác mà nhíu lại.

Nguyễn Thư gần đây gặp phải phiền phức tình cảm, người nào đó mừng một tết chạy đến dưới nhà cô ấy, đợi một ngày không đi, lại đòi lên nhà chào hỏi bố mẹ vợ, vì vậy, bạn tốt Ôn Tửu trở thành đối tượng cho cô thổ lộ hết mọi việc và xin giúp đỡ.

“Ôn Tửu, anh ta cứ đứng ở dưới nhà không đi, vậy phải làm sao bây giờ, ba mẹ mình đều ở nhà.”

Ôn Tửu lại nói giỡn: “Haha, vậy thì để cho anh ta đi lên đi, ba người còn không đánh lại một người sao.”

Nguyễn Thư im lặng một lát: “Mình không muốn cho ba mẹ mình biết rõ chuyện này. Mình cũng không muốn để cho anh ta gặp mặt ba mẹ mình.”

“Nguyễn Thư, cậu phải sửa lại suy nghĩ, ba mẹ là hậu thuẫn của cậu không phải kẻ thù của cậu. Cậu có chuyện gì đều có thể nói chuyện với bọn họ, giấu giếm cũng không phải là biện pháp tốt nhất.”

Cú điện thoại này lại chiếm nửa tiếng đồng hồ, Ôn Tửu cảm giác như mình đã bị Nguyễn Thư bồi dưỡng thành chuyên gia về vấn đề tình cảm rồi, thế nhưng mà chính bản thân cô còn chưa từng yêu đương thực sự lần nào đâu.

Cúp điện thoại, Ôn Tửu nhìn thời gian lại thấy cũng không còn sớm, liền không có ý định đi xuống tầng nữa. Dù sao chơi mặt chược thì cũng đã đủ người, để đỡ cho bà nội vui vẻ, đã có cao thủ Yến Luật ở đó, cô cũng không cần phải đi xuống nữa, vì vậy khóa cửa phòng lại, định tắm rửa rồi đi ngủ.

Yến Luật ở dưới tầng kiên nhẫn thay Ôn Tửu chơi mặt chược nửa giờ, vốn nghĩ cô nói chuyện điện thoại xong rồi sẽ xuống, ai ngờ Ôn Tửu lại giống như hoàn toàn đã mất tích, cũng không thấy xuống nữa.

Rốt cuộc là cuộc điện thoại này dài bao nhiêu lâu? Nóng hổi đến như thế nào? Ngày hôm qua gọi, ngày hôm nay cũng gọi. Cho dù là người yêu, cũng không đến mức như thế này. Hơn nữa, anh đang thay cô đánh bài kiếm tiền, cô lại đi nấu cháo điện thoại với người đàn ông khác, thế này là thế nào?

Cảm tức trong lòng càng ngày càng lớn, Yến Luật không thể nhịn được nữa mà nói với Tôn Mai: “Cô đến đánh đi.”

Nói xong, đằng đằng đứng dậy đi lên tầng.

Bà nội không khỏi âm thầm buồn cười, thằng bé này thật đúng là không thấy một lúc mà như đã cách xa ba năm a.

Yến Luật lên tầng hai, cửa phòng Ôn Tửu vẫn đang đóng, anh đứng ở cửa bồi hồi do dự, nên gõ cửa hay là không nên gõ cửa?

Gõ xong rồi nói cái gì?

Cô nói chuyện điện thoại xong chưa sao?

Cô còn muốn đánh mặt chược nữa không à?

Tôi đánh thắng giúp cô 300 đồng thì cô cảm ơn tôi thế nào đây?

Đang do dự, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét trong phòng, đúng là giọng của Ôn Tửu.

Trong lòng Yến Luật kinh hãi, nếu là người con gái khác, anh sẽ không căng thẳng như vậy, bởi vì có cô gái chỉ nhìn thấy một con gián, cũng sẽ bị dọa mà thét lên, nhưng Ôn Tửu lại không giống như vậy, với tính cách và khí thế của cô, thực sự là đã có chuyện ngoài ý muốn mới có thể thét lên như vậy.

Anh đẩy cửa phòng ra, cửa phòng thế mà lại đã khóa rồi! Yến Luật lại càng cảm thấy căng thẳng, dưới tình thế cấp bách, anh chẳng suy nghĩ nhiều, nhấc chân đạp tung cửa phòng ra.

Mà ở trong phòng, Ôn Tửu đang từ trong phòng vệ sinh đi ra, trở tay đóng cửa nhà vệ sinh rầm một tiếng, theo tiếng rầm này vang lên, tim Yến Luật cũng giống như đã ngừng đập.

Trước mặt anh, dù là vào lúc đùa giỡn anh, Ôn Tửu luôn mang dáng vẻ ưu nhã ung dung, Yến Luật chưa từng thấy cô trong bộ dạng gấp gáp như vậy, lại càng chưa từng thấy dáng vẻ trần trụi của cô.

Hình ảnh ướt át đột nhiên xuất hiện giống như là cơn sóng gió cuộn cuộn đột nhiên trào dâng trên mặt biển, ầm ầm thoáng một cái đã cuốn anh vào biển sâu, một lực mạnh đánh vào, khiến ầu trong cơ thể trào lên bốn phía, hoàn toàn mất đi khống chế, trong chốc lát trong đầu giống như trống rỗng đến không còn chút máu, ngược lại, máu lại dừng mãnh tiến vào.

Yến Luật giật mình nhìn cô, đầu vầng mắt hoa, miệng đắng lưỡi khô.

Ôn Tửu trông thấy Yến Luật, khuôn mặt lập tức hồng lên, vừa sợ vừa thẹn quát to một tiếng: “Đi ra ngoài!”

Tiếp theo, cô nhanh chóng cầm lấy áo lông trên giường, che trước người. Mặc dù động tác của cô đã vô cùng nhanh, nhưng bộ ngực no đủ, da thịt trắng như tuyết, cặp chân thon dài thẳng tắp kia, không gì không lọt vào ánh mắt của Yến Luật.

27. Chương 27: Chịu Trách Nhiệm

Nên xem, không nên xem, anh đều đã thấy được cả rồi, hơn nữa lại đã mãnh liệt đạp vào mắt, khiến một chỗ nào đó trên thân thể cũng nhanh chóng có phản ứng, nhanh giống như phản xạ có điều kiện. Yến tiên sinh từ trước đến nay vẫn luôn kiêu ngạo về khả năng tự động kiểm chế, kinh ngạc phát hiện mình có xúc động mãnh liệt, muốn ôm lấy cô, vuốt ve cô, thậm chí...

Cho nên không cần Ôn Tửu nói đi ra ngoài đến lần thứ hai, Yến Luật đã xoay thân thể cứng đờ, quay mặt đi, liếc nhìn nhiều hơn nữa, chỉ sợ sẽ không khống chế được.

Anh nắm tay nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật dài, muốn đè nén dục vọng này xuống, thế nhưng mà cho dù anh có nhắm mắt lại, trước mắt vẫn là bức họa cuộn tròn ướn ắt, đáng người đầy đặn mà nhỏ bé, đường cong mềm mại hoàn mỹ, còn có da thịt trắng muốt không tỳ vết, lại làm cho người ta phải phun máu ra.

Ôn Tửu nắm chặt áo lông, xấu hổ tức giận đến mức hận không thể tiến lên đánh cho Yến Luật đã nhìn sạch mình một trận đã đời. Cửa phòng rõ ràng là đã khóa, làm sao cô có thể nghĩ đến anh vậy mà sẽ đập cửa phòng để đi vào.

Vừa rồi lúc Yến Luật đập cửa đã gây ra tiếng động khá lớn, tiếng ông nội hỏi thăm vọng tới từ đầu bậc thang.

“A Luật, làm sao vậy?”

Yến Luật sợ ông nội đi lên, vội vàng đáp một tiếng: “Không có việc gì.”

Sau đó là tiếng của Úc Thiên Thiên: “Ông nội, cháu đi lên xem.”

Nghe thấy Úc Thiên Thiên muốn đi lên, Yến Luật vội vàng đóng cửa phòng lại. Ôn Tửu nhìn thấy anh không đi ra ngoài, mà ngược lại còn đóng cửa, một mình ở lại trong phòng cùng với cô, lập tức vừa xấu hổ lại vừa bức bối, nếu không phải lúc này cô đang trần truồng, thật muốn tiến lên đá cho anh một nhát bay ra ngoài.

Tay Yến Luật nắm lấy cửa phòng, quay lưng về phía Ôn Tửu nói: “Nhanh mặc quần áo đi, không sẽ bị cảm lạnh.” Lời vừa ra khỏi miệng, anh mới cảm thấy cổ họng giống như đang sôi lên một đốm lửa, trong đầu đều là bộ dáng trần truồng của cô, giống như đã bị đao búa khắc vào trong đầu, đời này đã không thể nào quên được.

Ôn Tửu nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, vội vàng mặc quần áo vào, đôi mắt nhìn chăm chú bóng lưng của Yến Luật, nếu anh dám xoay mặt lại, cô sẽ đánh cho anh đến răng rơi đầy đất.

“Không phải tôi cố ý muốn đi vào, chỉ là vừa rồi nghe thấy cô hét lên.” Giọng nói của Yến Luật vô cùng trầm thấp, giống như hô hấp có chút bất ổn.

Ôn Tửu thấy anh nắm tay đẩy trên cửa, tư thế thay cô giữ cửa, cũng không có dấu hiệu bắt đầu làm loạn gì, cũng đã bình tĩnh lại, nói ra: “Bồn tắm trong nhà vệ sinh có con rắn.”

“Có rắn?” Yến Luật kinh ngạc, vô tình muốn quay đầu.

Ôn Tửu lập tức quát: “Quay lại.”

Yến Luật lập tức quay mặt, kỳ lạ, nhà cũng không phải xây ở vùng thôn quê hoang vu, mùa đông cửa sổ đều đóng chặt, làm sao lại đột nhiên có một con rắn?

Anh đột nhiên nhớ ra, vừa rồi Úc Thiên Thiên lên tầng đi vệ sinh, tầng một cũng có nhà vệ sinh, vì sao cô ta lại cố ý chạy lên tầng hai? Còn có trong hành lý của cô ta, hòm gỗ bảo bối mà cô ta tự ôm lên tầng. Lập tức Yến Luật đã hiểu rõ. Tính cách của con bé kia từ nhỏ đã như con trai, lá gan lại lớn, việc nuôi rắn làm súng vật này, với cô ta mà nói thì thật ra cũng không có gì là lạ.

Ôn Tửu vội vàng mặc áo ngủ lên, sau đó khoác thêm áo lông ở bên ngoài. Lúc này, Úc Thiên Thiên đã đi đến ngoài cửa: “Có chuyện gì sao Yến Luật, vừa rồi làm sao lại có tiếng động lớn như vậy?”

Yến Luật cũng không trả lời cô ta, khàn giọng hỏi Ôn Tửu: “Cô đã mặc đồ xong chưa?”

Ôn Tửu khó khăn ừ một tiếng. Cô chỉ vội vàng vàng mặc cái áo ngủ, sau đó khoác thêm áo lông ở bên ngoài.

Lúc này Yến Luật mới quay đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau, lẫn nhau đều có chút lúng túng. Chỉ là trong sự xấu hổ của Yến Luật còn mang theo sự ảm áp và vui sướng không dễ cảm thấy. Mà trong sự xấu hổ của Ôn Tửu lại mang theo sự tức giận và bất đắc dĩ rất rõ ràng, trên khuôn mặt trắng nõn hơn cả tuyết trải dài một mảng đỏ ửng, trong trắng như tuyết lại đột nhiên nở rộ ra một đóa hoa xinh đẹp. Đáng vẻ lúng túng xấu hổ của cô, quả thực đã khiến Yến Luật kinh ngạc đến hô hấp cũng phải dừng lại.

Ôn Tửu nhanh chóng rời ánh mắt đi.

Úc Thiên Thiên thấy bên trong cánh cửa không có ai nói chuyện, bèn trực tiếp vươn tay đẩy cửa, vội vàng quan sát cảnh tượng trong phòng. Hành động này lại càng khiến Yến Luật khẳng định quả thật là chuyện tốt cô ta đã làm.

Anh mở cửa phòng ra, Úc Thiên Thiên đang đứng ở ngoài cửa, hỏi: “Vừa rồi có tiếng động gì vậy?” Lúc nói chuyện, ánh mắt trực tiếp lướt qua Yến Luật mà nhìn vào trong phòng. Phát hiện bên dưới áo lông của Ôn Tửu là áo ngủ, trong lòng Úc Thiên Thiên không khỏi dâng lên cơn dắc ý, chỉ tiếc không được tận mắt nhìn thấy bộ dáng chật vật kinh hãi của cô ta.

Yến Luật cười lạnh: “Trong bồn tắm có con rắn, là của cô đi.”

Úc Thiên Thiên giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì, nói với Yến Luật: “Ngại quá, tôi quên nói, ở trong phòng tôi không có bồn tắm lớn, chỉ có vòi hoa sen để tắm, Xán Xán cần bơi lội, cho nên tôi để nó vào trong bồn tắm của phòng này. Tôi đi bắt nó ra.”

Quả nhiên là cô ta giở trò quỷ, Yến Luật giận dữ: “Cô đây là cố tình đi, vì sao cô lại không nói cho Ôn Tửu?”

“Thật xin lỗi, tôi quên mất.” Miệng thì nói thật xin lỗi, thế nhưng trên mặt Úc Thiên Thiên lại không hề có một tia áy náy nào, ngược lại là bộ dáng đùa dai, trong mắt có một tia cười hả hê: “Vốn định ăn cơm xong sẽ lên lấy Xán Xán ra, kết quả là vừa này bà nội gọi tôi chơi mạt chược nên tôi đã quên mất.”

Yến Luật cười lạnh: “Bệnh hay quên của cô nặng như vậy sao?”

“Đúng vậy, bệnh hay quên của tôi rất nặng, anh quen biết tôi đã hai mươi năm, cũng không phải không biết.” Úc Thiên Thiên trợn mắt nhìn Yến Luật, sau đó cười nhạo Ôn Tửu: “Lá gan của cô cũng quá nhỏ đi. Nhìn Xán Xán cũng chỉ là một con rắn sừng vật mà thôi, nhỏ như vậy, cô sợ nó cắn cô, hay là ăn thịt cô?”

Nếu như có được sự chuẩn bị tâm lý, cho dù nhìn thấy rắn, Ôn Tửu cũng sẽ không kinh hoảng biến sắc kêu ra tiếng như vậy, thế nhưng mà lúc ấy cô đang trần truồng để đi tắm rửa, không hề chuẩn bị tâm lý, vừa khom lưng, đột nhiên một cái đầu rắn nhô lên từ trong bồn tắm, cho dù là ai cũng sẽ hoảng sợ.

Ôn Tửu vốn bị Yến Luật nhìn hết thân thể nên đã mang một bụng tức giận, lúc này Úc Thiên Thiên lại ở trước mặt cô buông lời khiêu khích, rốt cuộc cô cũng không nhịn được, đi đến trước mặt túm lấy cánh tay cô ta, cúi phải vươn ra nhẹ cong một cái, Úc Thiên Thiên còn chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì xảy ra, thân thể đã nghiêng đi, ngay lập tức đã sắp ngã sắp xuống.

Cũng may, Ôn Tửu còn giữ lại chút mặt mũi cho cô ta, cũng không thật sự dùng sức, chỉ dùng một chút kỹ xảo đi quần chân cô ta, cho nên Úc Thiên Thiên lảo đảo vài vòng, kịp thời đỡ lấy lan can miễn cưỡng đứng vững. Dù vậy, chuyện này cũng thực sự làm cho cô cảm thấy mất mặt vô cùng, hơn nữa lại là trước mặt Yến Luật, cô lại càng không thể chịu đựng được.

Cô tức giận đưa tay vung lên, kích động đánh về phía Ôn Tửu. Ôn Tửu đang chờ cô ta ra tay, cũng thuận thể dạy bảo cô ta một lượt ra trò, thế nhưng tay của Úc Thiên Thiên còn chưa tới trước mặt cô, đã bị Yến Luật nắm lấy.

Úc Thiên Thiên tức giận nói: “Buông tay.”

Yến Luật lạnh lùng quát to một tiếng: “Láo xược.”

Úc Thiên Thiên nổi cáu: “Cô ta lại dám đánh tôi, đừng quên tôi là khách.”

Yến Luật nhấn mạnh từng chữ, từng chữ một: “Cô đừng quên cô ấy là bạn gái của tôi.”

Úc Thiên Thiên tức giận đến cắn môi, lại không nói nên lời, bởi vì ý của Yến Luật rất rõ ràng, Ôn Tửu quan trọng hơn cô. Anh sẽ không thể nào đứng về phía cô.

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô, cúi người xuống, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng nghiêm nghị: “Đêm nay cô tốt nhất trông coi tốt đồ đạc của mình, nếu lại đến dọa Ôn Tửu, cô có tin tôi sẽ lập tức mang nó rắn lên không?”

Ôn Tửu lần đầu tiên nghe thấy Yến Luật dùng giọng điệu nặng như vậy để nói chuyện, mặc dù lúc anh bị cô chọc tức đến mức giậm chân, cũng không nhìn thấy anh hung ác như vậy. Không biết sao, trong lòng vậy mà lại khẽ rung động.

Ôn Minh Nguyệt vẫn luôn giáo dục cô, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính bản thân mình, cho nên từ nhỏ đến lớn, Ôn Tửu vẫn luôn tự tin độc lập đến lạ thường, chưa từng cảm thấy bản thân mình cần đàn ông đến bảo vệ. Thế nhưng đến lúc Yến Luật thay cô nói chuyện như vậy, thay cô ngăn cản Úc Thiên Thiên, cô đột nhiên cảm thấy, cảm giác được người khác che chở quả thật là không tồi.

Yến Luật thả tay Úc Thiên Thiên xuống, xoay người lại nói với Ôn Tửu: “Em đi vào trong phòng anh đi.”
“Em muốn ngủ.”

Yến Luật không cho cô cơ hội từ chối: “Em ngủ phòng anh.”

Ôn Tửu lập tức trừng mắt nhìn Yến Luật. Yến Luật lại lập tức nói: “Anh ngủ phòng em, cửa phòng đã bị anh làm hỏng rồi.” Nói thêm những lời này, Ôn Tửu mới biết được mình đã oan uổng anh, bèn gật đầu.

Yến Luật đưa cô sang phòng ngủ của mình, sau đó thu dọn quần áo và máy tính của mình một lượt, cầm lấy đi sang bên cạnh.

Ôn Tửu nghĩ lúc này Úc Thiên Thiên chắc đang xử lý con rắn ở trong phòng tắm của cô, định đi qua phòng bên cạnh lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt của mình ở trong bồn tắm.

Không nghĩ tới một lát sau, Yến Luật đã mang những thứ đó sang giúp cô. Bàn chải đánh răng và khăn mặt thì cũng không có gì, cả nội y cô để trên giường chuẩn bị thay anh cũng thuận tiện mang qua luôn.

Ôn Tửu vừa thấy anh cầm áo lót và nội y của mình trong tay, lập tức xấu hổ vô cùng, vội vàng vươn tay đoạt lấy, đỏ mặt nói: “Cám ơn, ngủ ngon.”

Ý tiễn khách trong lời nói đã rất rõ ràng, Yến Luật cũng chưa đi mà cúi đầu xuống nhìn cô: “Cô không sao chứ?”

“Chuyện gì?”

“Có sợ không?” Giọng nói Yến Luật âm áp đến lạ thường.

“Vấn ổn, lúc đó cũng bị dọa một chút, nhưng cũng đã sớm không sao nữa rồi.” Ôn Tửu nghĩ đến cảnh tượng xấu hổ vừa rồi, không khỏi thay đổi sắc mặt. Khí thế của cô tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng cũng chỉ là cô gái trẻ tuổi, chưa bao giờ để cho người khác phải nhìn thấy thân thể, thật sự là vô cùng xấu hổ.

“Vậy cô nghỉ ngơi đi.” Yến Luật thấy cô đỏ ửng mặt, trong lòng nhộn nhạo cảm giác say rượu nhẹ nhẹ, vô hình chung, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng đến khác thường.

“Chờ một chút, còn có chuyện.”

“Chuyện gì?” Trong lòng Yến Luật khẽ động, có phải là cô muốn anh chịu trách nhiệm không? Tuy rằng anh sợ nhất là bị phụ nữ lừa bịp, nhưng nếu như cô thật sự cứng rắn bắt anh phải chịu trách nhiệm... Được rồi, sẽ cố mà đồng ý đi.

Đôi mắt xinh đẹp mà thâm thúy của Yến tiên sinh bình tĩnh nhìn bờ môi của Ôn Tửu, vừa khó xử lại vừa ... chờ mong, chờ cô nói ra. Thế nhưng mà, Ôn Tửu cũng không nói chuyện, mà duỗi ngón tay chỉ cái giường, vẻ mặt dường như có chút xấu hổ.

Yến Luật lập tức cảm thấy tim trong ngực đập thình thịch điên cuồng, chẳng lẽ cô muốn anh ở lại ngủ cùng? Cái này, cái này... cũng quá nhanh rồi.

“Anh có thể lấy một cái ga giường mới không?”

28. Chương 28: Dáng Người

Yến Luật rốt cuộc cũng hiểu được cái gì là bị người ta chặn đầu giới ột chậu nước lạnh.

Ý nghĩ ướt át trong lòng trong nháy mắt đã bị cả chậu nước lạnh to này gột rửa sạch sẽ, anh bình tĩnh nhìn khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt trong trẻo của Ôn Tửu, từ đầu đến chân đều bốc khí lạnh.

Ga giường đó anh chỉ mới ngủ có một đêm, vậy mà cô lại ghét bỏ!

Ôn Tửu xấu hổ nói: “Vỏ chăn thì không cần phiền anh đổi lại một lần nữa, ôm chăn trong phòng của tôi đến là được rồi!”

Yến Luật hít một hơi thật sâu, không nói một lời mà ôm lấy cái chăn mình vừa mới ngủ có một đêm đã bị ghét bỏ, xoắn bước đi ra khỏi phòng, trên mặt lạnh đến nổi sắp có vụn băng rơi xuống.

Ôn Tửu còn có chút buồn bực, như thế nào vừa nãy vẫn còn tốt mà, vậy mà trong chốc lát đã bắt đầu chuyển từ trời trong xanh sang âm u rồi? Thật đúng là người đàn ông cảm xúc luôn luôn thay đổi, chẳng hiểu ra sao.

Một lát sau, Yến Luật cầm một chiếc ga giường mới tinh, ôm cái chăn của Ôn Tửu sang, xụ mặt để lên trên giường.

Ôn Tửu nói lời cảm ơn. Yến Luật cũng giống như không nghe thấy, không nói một lời mà đi ra khỏi gian phòng.

Sau lưng lập tức vang tới tiếng Ôn Tửu đóng cửa khóa lại, tiếng ầm khóa vang lên rất khê, giống như đang cười nhạo cái ý nghĩ tươi đẹp chợt lóe lên vừa rồi của anh, buồn cười đến cỡ nào, hoàn toàn là tự mình đa tình. Người ta không chỉ không có ý giữ anh ở lại cùng một phòng và ngủ cùng một giường, đã thế lại còn ghét bỏ ga giường anh đã từng dùng.

Yến Luật đóng cửa phòng, cảm phần ngồi ở trên giường, phiền muộn trong lòng quả thực sắp nổ tung ra rồi. Anh còn chưa ghét bỏ cô, cũng chưa tính toán là phải thay đổi ga giường, cô lại muốn đổi. Ha ha, đây quả thật là quá buồn cười, anh chính là người đàn ông mỗi ngày đều tắm rửa thay đổi nội y.

Vừa nghĩ tới tắm rửa, đầu óc anh lại bắt đầu không khống chế được nữa rồi, nhanh chóng hiện lên hình bóng cô, ánh sáng bốn phía, uyển chuyển thướt tha, cơn tức giận lập tức bị cảm giác khô nóng khó tả thay thế, ham muốn trong cơ thể không thể khống chế giống như dòng điện lướt qua. Anh vọt dậy đứng lên, đi vào nhà vệ sinh mà tắm gội.

Tắm rửa xong, sau khi thay áo ngủ vào, Yến Luật kéo chăn lên, trùm lên trên người, trên cái gối đầu như có như không một mùi hương nhàn nhạt, thoảng cái đã lọt vào chóp mũi, dường như là một làn gió mát ấp ủ làm say lòng người, nhưng ngửi lại thật kỹ thì dường như mùi gì cũng đều không có.

Anh tắt đèn, nhắm mắt lại, thế nhưng mà mùi hương này lại lơ đãng xuất hiện, giống như một con mèo nghịch ngợm thỉnh thoảng lại cào vào lòng anh một cái. Một đêm này, trong giấc mơ của Yến Luật chỉ toàn là Ôn Tửu. Sau khi tỉnh dậy, cái ga giường này không muốn đổi cũng phải đổi.

Một đêm này Ôn Tửu lại ngủ yên giấc, sau khi tỉnh dậy rửa mặt xong mới xuống tầng, Yến Luật cũng đã vừa chạy bộ trở về.

Trong nắng sớm, anh mặc đồ thể thao, so với trang phục áo khoác nghiêm chỉnh thì bộ dạng này càng lộ vẻ đẹp trai trẻ tuổi.

Đã qua một đêm, nhưng gặp mặt anh cô vẫn có chút xấu hổ. Ôn Tửu cũng không thể nào thần nhiên thưởng thức vẻ đẹp của anh như ngày hôm qua rồi, vừa thấy anh, sẽ phản xạ có điều kiện mà nghĩ đến cảnh tượng xấu hổ kia. Mà ánh mắt Yến Luật nhìn cô, thâm thúy khó lường, có chút âm u giống như là biển sâu, càng làm cho cô không được tự nhiên.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong, Úc Thiên Thiên đi xuống tầng, nhìn thấy Ôn Tửu và Yến Luật, vốn không muốn phản ứng, nhưng ông nội và bà nội đều đang ở đây, nên cũng miễn cưỡng lên tiếng chào hỏi Yến Luật, còn Ôn Tửu, cô ta hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, trong lòng âm thầm cắn răng, cô chờ xem, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Cô đã lớn đến như vậy, nhưng đến cả cha ruột cũng không đụng đến một ngón tay của cô, Ôn Tửu vậy mà lại dám làm cho cô mất mặt đến như vậy, suýt nữa đã ngã chống vó trước mặt Yến Luật. Cô làm sao có thể nuốt trôi cơn tức này, cả đêm đều suy nghĩ làm thế nào để báo thù.

“Nào, tới ăn sáng đi.” Ông bà nội căn bản không hỏi chuyện tối ngày hôm qua, cười ha hả mời Úc Thiên Thiên đến ăn sáng.

Úc Thiên Thiên có cảm giác, hai ông bà tuy vẫn đối xử rất tốt với cô, trước sau như một, nhưng lúc Ôn Tửu ở đây, cô rõ ràng chính là một vị khách.

Ăn cơm xong, Úc Thiên Thiên kéo cánh tay bà nội, nói: “Bà nội, chúng ta lại chơi mạt chược đi. Cháu muốn kiếm hết tiền đã thua ngày hôm qua trở về.”

Nói xong, Úc Thiên Thiên nhíu mày với Yến Luật, ngày hôm qua anh đã thắng cô 300 đồng, tiền chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng mà bị thua bởi anh, cô làm sao có thể chịu phục.

Bà nội cười nói: “Không có vấn đề gì.”

Đối với sự khiêu khích của Úc Thiên Thiên, trên cơ bản Yến Luật đã dự định trạng thái mặc kệ, quay đầu nói với Ôn Tửu: “Em đi đến siêu thị với anh.”

Ôn Tửu gật đầu, lên tầng lấy ví da của mình, đi ra ngoài sân với Yến Luật.

Yến Luật vậy mà rất tự nhiên vươn tay ra, thế nhưng Ôn Tửu lại không phối hợp ăn ý đưa tay ra cho anh giống như ngày hôm qua, mà bình tĩnh thọc vào trong túi áo, coi như không phát hiện ra tay anh, mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt.

Bởi vì đã xảy ra chuyện xấu hổ ngày hôm qua, trong tiềm thức cô đã có chút kháng cự tiếp xúc chân tay với Yến Luật, cho nên cố ý giả vờ như không phát hiện ra, không muốn nắm tay anh, ai ngờ Yến Luật trực tiếp thò tay vào trong túi áo cô, bắt lấy tay cô ở bên trong, cứ thế nắm lấy.

Đối mặt với hành vi có chút gần như vô lại của Yến tiên sinh, Ôn Tửu cũng hơi đỏ mặt lên, theo bản năng muốn vùng ra khỏi tay anh. Nhưng Úc Thiên Thiên lại đang ở trong phòng khách, có thể nhìn thấy bọn họ, cô đành phải rút tay ra khỏi túi.

Khóe môi Yến tiên sinh cong lên, lộ ra một nụ cười thắng lợi.

Không khí trên đường đi có chút xấu hổ, hai người đều không nói một lời. Đến siêu thị, Yến Luật đẩy xe, vòng vo cả buổi cũng không mua cái gì.

Ôn Tửu nhin không được đành hỏi: “Anh muốn mua cái gì?”

Yến tiên sinh đã im lặng cả buổi mới trả lời: “Ổ khóa.”

Ôn Tửu đi tới hỏi người bán hàng bên cạnh. Người bán hàng nhiệt tình dẫn Yến Luật đi, mua thứ tốt, Yến Luật đang muốn đi, Ôn Tửu đột nhiên nói: “Yến Luật, ngày mai là sinh nhật của ông nội, tôi nên chuẩn bị chút quà gì đó cho thích hợp?”

Yến Luật nói: “Không cần.”

“Thật sự không cần.”

“Không cần. Cô đã là món quà tốt nhất.”

Những lời này rất có ý nghĩa sâu xa, nửa thật nửa giả làm cho người ta khó mà phân biệt được. Trong lòng Ôn Tửu ngẩn ra một chút, lại nhìn Yến Luật, anh đã quay mặt đi, lấy tiền ra để thanh toán.

Hai người về đến nhà, bà nội và Yến Thanh Ngọc đang cùng xem tivi, Úc Thiên Thiên ngồi ở một bên chơi trò chơi trên điện thoại. Hoan Hoan ngồi ghé vào bên cạnh say sưa xem.

Ôn Tửu đang muốn ngồi xuống nói chuyện phiếm với bà nội, Yến Luật đã thò tay kéo lấy cánh tay cô: “Cô đi lên giúp đi.” Ôn Tửu đi theo anh lên tầng hai. Yến Luật đã bắt đầu thay thế cái khóa cửa hôm qua đã bị đá hỏng.

Ôn Tửu tò mò nhìn anh thành thạo tháo cái ổ khóa cũ ra rồi thay cái mới vào, kinh ngạc không thôi: “Anh vậy mà có thể làm những thứ này? Yến tiên sinh, anh thật đúng là nhà đồng hành tốt khi ở nhà cũng như đi du lịch đấy.”

Yến Luật nhìn cô, hừ nói: “Cô mới biết sao.”

Quý trọng cho tốt đi.

Ôn Tửu phát hiện anh kêu mình lên giúp đỡ, nhưng thật ra cô không phải làm gì cả, chỉ phải đứng ở một bên nhìn anh. Trong lúc vô tình cô nhìn thoáng qua bên trong cửa, phát hiện ga giường anh cũng đã đổi, trong lòng ngược lại nhẹ nhàng thở ra. Cô thực sự không phải là người thích sạch sẽ, nhưng ngủ trong chăn gối đã từng sử dụng của nhau, trong lòng cảm giác có cái gì đó không đúng, dường như trong lúc vô hình đã tạo thành một quan hệ thân mật mập mờ.

Đã sửa xong khóa cửa, Yến Luật đứng lên nói: “Vào đi.”

“Ừ, có chuyện gì sao?”

Yến Luật tức giận trừng mắt nhìn cô: “Đúng, có việc.”

Ôn Tửu đi vào trong phòng đã hỏi ngay: “Chuyện gì à?”

Yến Luật nhăn lông mày, không vui nhìn cô chằm chằm: “Người yêu nhau không giờ không phút nào không muốn dính chặt lấy nhau một cách riêng tư, cô không hiểu sao?”

Ôn Tửu để hai tay trong túi áo, tùy ý đáp một câu gọn lỏn: “Tôi cũng chưa từng yêu, tôi nào biết.”

Yến Luật khê giạt mình, đôi mắt bỗng nhiên sáng như lửa, cô vẫn chưa từng yêu! Lập tức, niềm vui mừng đến điên cuồng không hiểu vì sao đột nhiên dâng lên, khóe miệng cũng bắt đầu không kìm được mà nhếch lên, mắt thấy sắp không khống chế được mà muốn toe toét hết cả ra, anh vội vàng xoay người, quay mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ai, bầu trời bên ngoài cửa sổ, thật sự là rất xanh đấy.

“Hơn nữa chúng ta cũng không phải người yêu thật sự, cứ luôn ở riêng với nhau rất không được tự nhiên.”

Khóe miệng Yến Luật cứng đờ, nụ cười lập tức biến mất.

Anh xoay người, xụ mặt nói: “Ngày mai Úc Thiên Thiên sẽ đi trở về, hôm nay cô cần phải lúc nào cũng ở một chỗ cùng với tôi như hình với bóng, đừng để lộ ra chút sơ hở nào, nếu không thì đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Ôn Tửu gật gật đầu, thế nhưng tỏ vẻ cố mà làm, không tình nguyện. Yến Luật lập tức cảm thấy lòng tự ái của mình một lần nữa nhận lấy sự tổn thương nghiêm trọng vô cùng.

Anh tự hỏi bất kể là bề ngoài, học vấn hay là sự nghiệp, mọi thứ đều là hàng đầu, từ lúc bắt đầu học cấp hai đã bị vô số bạn học nữ thầm mến rồi quang minh chính đại theo đuổi, làm cho anh phiền đến chịu không nổi. Trong chuyện này, nói thật anh phải cảm ơn Úc Thiên Thiên, bởi vì cô mãnh liệt muốn giữ lấy anh, vẫn cho rằng anh là sở hữu cá nhân của cô ta, vì vậy đều tiêu diệt hết tình địch bốn phía, ngược lại đã thay anh giải quyết không ít phiền phức.

Bị nhiều con gái theo đuổi như vậy đã đủ để nói lên sức hấp dẫn nam tính của anh. Vậy mà sao đến trước mặt Ôn Tửu, anh lại hoàn toàn là một người đàn ông không hề có chút hấp dẫn nào, cô vậy mà còn ghét bỏ cái chán anh đã từng đắp, ga giường anh đã từng ngủ.

Ôi, đây quả thực là quá buồn cười.

Yến Luật cảm thấy cuộc đời vẫn luôn thuận buồm xuôi gió của anh khi gặp phải Ôn Tửu, đột nhiên đã bắt đầu biết được mùi vị sống có khúc, người có lúc.

Mà trong thời gian anh đang cảm khái, Ôn Tửu vẫn đang suy nghĩ, hai người ngồi ở trong phòng, lại không có việc gì làm, về mặt của Yến tiên sinh lúc thì hân hoan, lúc thì lại lạnh như băng, không hiểu thấu được, khó có thể suy đoán. Hơn nữa trải qua cảnh xấu hổ đêm qua, cô cũng không thể nào tự nhiên đối diện với Yến Luật nhẹ nhàng giống như lúc trước nữa rồi, theo bản năng đã muốn tránh xa anh, không muốn một mình đối mặt.

“Chúng ta xuống tầng cùng chơi mạt chược với bà nội đi.”

Tim Yến Luật đau buốt, sau khi sức hấp dẫn cá nhân của anh đã không bằng Hoan Hoan, lại lần nữa rút xuống một bậc thang, bây giờ rõ ràng còn không bằng mạt chược nữa.

Yến tiên sinh không vui nhả mày: “Tôi dẫn cô ra ngoài đi dạo.”

“Đi đâu?”

“Cô đến sẽ biết.”

Ôn Tửu đã cho rằng Yến Luật sẽ đưa cô đến một nơi nào đó thật đẹp, nào ngờ lái xe một vòng lớn, lại dừng một chỗ ở trên quảng trường.

Xuống xe, Ôn Tửu quan sát, ấy vậy mà là rạp chiếu phim.

“Xem phim vẫn tốt hơn so với chơi mạt chược.” Nói xong, Yến Luật kéo tay cô đi vào trong.

Lúc này lại không có người, không cần diễn kịch, Ôn Tửu đã muốn rút ngay tay về, Yến Luật lại nắm lấy tay cô thật chặt, lạnh mặt nói: “Cẩn thận một chút, lát nữa nói không chừng Úc Thiên Thiên cũng sẽ đến.”

Ôn Tửu quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy bóng dáng của xe Jeep.

Yến Luật không cho cô cơ hội lựa chọn, nói: “Mau vào đi thôi, bên ngoài lạnh lắm.” Nói xong, đã kéo cô đi vào ngay.

Yến Luật tuy đã đi đến thành phố X vô số chuyến, thế nhưng lại là lần đầu tiên đi tới rạp chiếu phim. Cơ sở vật chất ở đây kém rất nhiều so với thành phố Z, hơn nữa cũng bởi vì đang là tết âm lịch, bên trong trống trơn, dường như không có người đến.

Mấy bộ phim chiếu có vẻ cũng không hay lắm. Chỉ là ý định ban đầu của Yến Luật cũng không phải là xem phim, mà là vì muốn ở bên Ôn Tửu. Ý nghĩ này vừa lóe ra, đột nhiên dọa anh nhảy dựng, nhưng lập tức đã bị anh phủ định. Làm sao có thể như vậy được, anh chỉ muốn tránh Úc Thiên Thiên đi mà thôi, anh chỉ là không muốn chơi mạt chược mà thôi. Ừ, chính là như vậy.

“Tiên sinh, có phòng lớn, phòng thượng khách, phòng sang trọng, ngài chọn cái nào? Trong phòng sang trọng nhiệt độ điều hòa rất ấm.”

“Phòng sang trọng.”

Yến tiên sinh nhanh chóng mua hai tấm vé, đi vào phòng sang trọng cùng với Ôn Tửu.

Ôn Tửu đi vào quan sát, cũng nhìn không được mà phì cười. Lại còn phòng sang trọng, cũng chẳng khác nhau là mấy với ở nhà xem tivi to cả. Càng bị thảm chính là, tiết tấu sinh hoạt của thành phố nhỏ tương đối chậm, cô gái nhỏ hay mua bông và đồ uống, giờ người ta nghỉ về nhà rồi, ngay cả đồ ăn vặt cũng không có.

Ôn Tửu vẫn rất dễ thích ứng với mọi hoàn cảnh, cảm thấy xem phim một lúc cũng không có gì là không tốt. Để tránh phải ngồi một chỗ cùng với anh trong nhà, anh giống như cái camera ngồi ở sau lưng cô.

Bởi vì chiều theo ý Ôn Tửu, Yến Luật chọn phim tình cảm Hàn Quốc, tự suy đoán là có lẽ phụ nữ thích xem phim này. Quả nhiên, ngay từ đầu phim, nhân vật nam chính vừa xuất hiện, Ôn Tửu đã “oa” một tiếng: “Rất đẹp trai!”

Yến Luật nhìn nhân vật nam chính mắt nhỏ một mí kia, nhếch miệng, có đẹp trai như tôi sao?

Nhân vật nam chính bắt đầu chơi bóng rổ, kỹ thuật cũng không tệ lắm. Yến tiên sinh đang muốn thảo luận về kỹ thuật chơi bóng với Ôn Tửu, Ôn Tửu lại mê trai khen ngợi một câu: “Chân dài ghê!”

Rốt cuộc là cô xem bóng, hay là xem chân? Yến Luật hừ một tiếng, gác cái chân lên rồi để xuống, có chân dài như chân tôi sao?

Đánh bóng xong, nhân vật nam chính lại đi tắm vòi hoa sen, màn ảnh chỉ quay đến bộ ngực, kết quả Ôn Tửu lại ca thán: “Dáng người thật đẹp.”

Đây rốt cuộc là xem phim hay là ngắm trai đây, Yến Luật không thể nhìn được nữa, chua chua hỏi lại: “Cái này mà cũng gọi là dáng người đẹp?” Anh đều hận không thể cởi quần áo ra, lấy bản thân mình để thuyết phục Ôn Tửu, cho Ôn Tửu thấy cái gì mới gọi là dáng người đẹp!

Ôn Tửu nhàn nhạt liếc anh: “Dù sao cũng đẹp hơn dáng người của anh khi đầy tháng.”

29. Chương 29: Suy Nghĩ

Lại dám mang ảnh khỏa thân của ông chủ ra đùa giỡn, Yến Luật hít một hơi vào, bất mãn mà kiêu căng tháo khuy áo thứ hai của áo khoác ngoài ra, có muốn nhìn hiện tại hay không?

Ôn Tử cười cười nhìn anh: “Lúc ấy anh rất béo.”

Yến tiên sinh tức giận đến trước mắt tối sầm, quả quyết tháo ra cái khuy áo thứ ba.

Ôn Tử bỗng nhiên cười nói: “Nhưng mà thật đáng yêu.”

Khóe môi Yến Luật cong lên, hừ, cái này còn được đấy.

Thực ra cũng không thể trách Ôn Tử chỉ nhìn chăm chăm vào nhân vật nam chính, thật ra là vì tình tiết của bộ phim này quá nhàm chán. Đúng như người bán vé đã nói, trong phòng sang trọng độ ẩm vô cùng đầy đủ, đợi một lát nữa chắc sẽ sưởi ấm khô cả miệng người.

Ôn Tử nói: “Anh có tiền không, tôi muốn đi mua chai nước uống.” Lâm thời bị Yến Luật lôi ra, cô cũng không mang đồng nào trên người.

Tính cách Ôn Tử rộng lượng, lúc há miệng đòi tiền, vô cùng tự nhiên hào phóng, rất tùy ý giống như đang đòi tiền người trong nhà, bởi vì một chai nước cũng chỉ có mấy đồng.

Yến Luật rất thích cảm giác tuyệt không khách sáo này, dường như anh đúng thật là bạn trai của cô. Nhưng vấn đề là, lần trước là băng vệ sinh, lúc này đây lại là nước khoáng... Anh muốn tỏ vẻ hào phóng mạnh tay tung tiền như rác vì người đẹp một lần, đều không có cơ hội.

“Để tôi đi.” Yến Luật đứng dậy đi ra ngoài, chưa đến mười phút sau đã mang theo một túi nhựa màu trắng trở về.

“Những quán nhỏ quanh đây đều không mở cửa, chỉ có một quán bán nước lê ướp đường phèn thôi.”

“Cái này rất ngon, vẫn đang nóng hổi đây, tôi thích.” Ôn Tử vô cùng vui vẻ nhận lấy, phát hiện trong túi có hai cái ống hút, nhưng lại chỉ có một ly nước lê ướp đường phèn.

“Anh không uống sao?”

“Tôi mua hai ly, kết quả là một cái trong đó miệng không chặt, bị rỉ ra.”

“Vậy thì, chúng ta cùng uống đi.”

Một chữ “được” của Yến Luật còn chưa thoát ra, chỉ thấy Ôn Tử cầm hai cái ống hút vào: “Đỏ là của tôi, lam là của anh đấy.” Sau đó Ôn Tử ngậm cái ống hút màu hồng uống một ngụm: “Để uống, hương vị rất ngon, anh thử xem.”

Nói xong, đưa ly cho Yến Luật.

Yến Luật nhìn cái ống hút màu lam kia, lập tức nghĩ tới cái ga giường mình mới chỉ ngủ một đêm lại vô cùng bị ghét bỏ kia. A, ống hút cũng phân chia rõ ràng như vậy, ghét bỏ nước bọt của anh đúng không?

Anh cố ý ngậm ống hút đỏ uống một ngụm, rồi trả cho Ôn Tử: “Ừ, mùi vị không tệ.”

Ôn Tử vốn cũng không chú ý tới động tác của anh, một lát sau lại bưng nước lê lên uống một ngụm, Yến Luật nheo mắt lại nhìn bờ môi màu đỏ nhạt và cái ống hút màu đỏ hồng kia, trong lòng bỗng nhiên nghĩ, cái này có tính là cô đã hôn anh, hay là anh đã hôn cô rồi không?

Ý nghĩ này vừa tới, lập tức đã không thể dừng lại, trong đầu anh lập tức tự động bắt đầu trình chiếu một số hình ảnh rất kích thích nóng bỏng. Anh vội vàng đứng dậy, đẩy cửa ra, hóng gió mát một chút.

Phim này, anh xem đứt quãng, trên cơ bản là Ôn Tử xem nhân vật nam chính, còn anh đang xem Ôn Tử.

Đến lúc xem hết phim đi ra, rất nhanh đã đến giờ ăn cơm trưa, Yến Luật đang định khởi động xe, đúng lúc bà nội gọi điện tới, hỏi: “Hai đứa có trở về ăn cơm trưa không?”

“Không về đâu. Bọn cháu ăn ở bên ngoài.”

Cúp điện thoại, Yến Luật nói với Ôn Tửu: “Tôi đưa cô đi ăn thử quà vặt ở đây, thành cổ có một quán ăn vặt ở đầu phố, món ăn bên trong rất không tệ.”

Đề nghị này rất tuyệt, Ôn Tửu lập tức mỉm cười gật đầu: “Được, được.” Lúc đi ra bên ngoài, nơi có đồ ăn ngon cảnh đẹp vẫn luôn là nơi hấp dẫn Ôn Tửu nhất.

Yến Luật lái xe, trực tiếp đi đến quán đồ ăn vặt của thành cổ, rẽ vào một phố quà ăn vặt. Kết quả vừa dừng xe, đi bộ vào, dạo một vòng thì mới phát hiện ra tất cả cửa hàng đều đã đóng cửa nghỉ rồi.

Ôn Tửu nhìn cả phố ăn vặt đều vắng vẻ, cười phì không ngừng, vì chưa lại cho Yến tiên sinh chút mặt mũi, xoay lưng về phía anh mà cười.

Yến Luật nhìn vai Ôn Tửu hơi lắc lư, vô cùng lúng túng, sau đó nhớ lại, lần trước mình tới chỗ này là vào chợ đêm mùa hè. Tiết tấu sinh hoạt của thành phố nhỏ chậm, vừa mới qua năm, phần lớn cửa hiệu cắt tóc, tiệm cơm, cửa hàng trên đường đều đóng cửa, ngoại trừ khách sạn.

“Chúng ta đi vào trong khách sạn ăn đi.”

Ôn Tửu nói: “Không cần, đi về nhà đi, nói không chừng còn có thể về kịp ăn cơm trưa ở nhà đấy.”

Hai người về đến nhà, Tôn Mai đang thu dọn bát đĩa, nghe thấy Yến Luật và Ôn Tửu vẫn chưa ăn cơm, đã muốn đi vào nhà bếp ngay để làm thức ăn một lần nữa.

Ôn Tửu vội nói: “Không cần. Để cháu tự làm, cô cũng đã mệt mỏi nửa ngày rồi.”

Ôn Tửu đi vào phòng bếp. Yến Luật do dự đứng ở cửa phòng ăn một lát, cũng đi vào theo, dừng một chút hỏi: “Muốn tôi giúp cái gì không?”

Ôn Tửu quay đầu nhìn anh, tự nhiên cười nói: “Không cần, tôi tùy tiện xào một món thôi.”

Úc Thiên Thiên đứng cách bàn ăn không xa, nhìn Yến Luật đang ở trong nhà bếp, trong lòng rung động đến khó có thể nói nên lời, anh vậy mà sẽ đi vào nhà bếp giúp đỡ sao! Kinh ngạc qua đi, là ghen tuông chua xót. Anh vì Ôn Tửu, thật đúng là đã bỏ hết tất cả thanh cao, cao ngạo của mình. Suy nghĩ một chút nữa, những năm này, ở trước mặt mình, anh vẫn luôn mang bộ dáng ngồi tít trên cao, không cho người ta lại gần, Úc Thiên Thiên càng phát hiện ra thì trong lòng lại càng không cam lòng, không phục.

Không lâu sau, Ôn Tửu đã bưng đồ ăn đi ra. Úc Thiên Thiên ngồi trên ghế sofa đã nghe thấy mùi thơm ngào ngạt, hơi quay đầu lại, đã trông thấy Yến Luật lộ ra dáng vẻ thưởng thức, bưng cơm lên.

Bà nội ngữi thấy mùi hương, cười hỏi: “Tiểu Ôn, cháu làm món gì, lại thơm như vậy?”

Ôn Tửu mỉm cười đáp: “Cũng không có gì ạ, chỉ là ớt xanh xào thịt khô.”

“Ừ, cái này ăn cơm là nhất.” Ông nội cũng hít hít cái mũi.

Úc Thiên Thiên bực bội trong lòng, đứng lên nói: “Bà nội, cháu đi ra ngoài đi dạo một vòng, để tiêu cơm.”

Nói xong, đi ra khỏi phòng khách, tiến về phía công viên đối diện. Nói là để tiêu cơm cũng không đúng, hẳn là để bớt giận.

Ngày mai sẽ là sinh nhật của ông nội, họ hàng thân thích của nhà họ Yến đều sẽ đi tới chúc thọ ông nội. Bữa tiệc sinh nhật trước kia, tuy Yến Luật chưa bao giờ thừa nhận, nhưng mọi người trong nhà họ Yến đều đã mặc định cô là bạn gái, vợ chưa cưới của Yến Luật. Năm nay Ôn Tửu đột nhiên xuất hiện, lập tức đã có ý lập lại trật tự, Yến Luật là muốn nói ọi người biết, Ôn Tửu mới là bạn gái thật sự của anh.

Úc Thiên Thiên cảm giác mình đã đâm lao thì phải theo lao. Buông tay thì chẳng khác nào thừa nhận mình đã thất bại, cô không cam lòng, cũng sợ bị người khác chê cười. Không buông tay, lại không nhìn thấy một chút hi vọng nào, quan hệ với Yến Luật lại càng ngày càng kém, giống như đã đi vào ngõ cụt.

Cô đứng ở đầu phố, nhìn công viên đối diện, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Ôn Tửu làm món ớt xanh xào thịt khô này, thật sự là cay cay vô cùng ngon miệng, màu sắc lại vô cùng đẹp mắt, đồ ăn làm ở nhà nhưng hương vị cũng ngon và lạ không thua kém gì đồ ăn ở nhà hàng. Yến Luật ăn

một hơi hết hai bát cơm nhưng vẫn chưa có cảm giác thỏa mãn, ăn sạch sẽ một bàn đồ ăn, đến một miếng ớt xanh cuối cùng cũng không buông tha.

Ôn Tửu chỉ ăn một bát cơm, sau khi ăn xong cũng không rời khỏi bàn ăn, ngồi ở một bên, đợi anh ăn cơm xong.

Trong lòng Yến tiên sinh rất khoan khoái dễ chịu, như vậy mới đúng.

Ôn Tửu thấy anh buông bát đũa, bèn cười hỏi: “Anh đã ăn xong rồi sao?”

“Ừ, có chuyện gì sao?” Biết điều mà lại dịu dàng ngoan ngoãn chờ anh ăn cơm xong như vậy, có phải là có chuyện muốn nói với anh hay không? Hoặc là, muốn cùng anh đi ra ngoài tản bộ để tiêu cơm? Yến Luật quay đầu nhìn cô, chờ cô mở miệng.

Ôn Tửu dịu dàng cười cười: “Vậy thì đi rửa bát đi.”

Yến Luật: “...”

Úc Thiên Thiên rất nhanh đã trở về, nhìn thấy Yến Luật đi ra từ phòng bếp, hai tay áo đã xắn lên, hai tay lại ướt sũng, quả thật kinh ngạc đến mở to hai mắt ra mà nhìn, khó có thể tin hỏi: “Anh đây là... đang rửa bát?”

Yến Luật đỏ bừng mặt, lập tức đã kiêu căng hừ một tiếng: “Rửa bát thì làm sao, tôi sẵn lòng, Ôn Tửu bảo tôi làm gì thì tôi cũng đều đồng ý đi làm.”

Ôn Tửu đang ngồi xem tivi ở ghế sofa cũng không khỏi quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh, cái lời kịch này cũng có chút buồn nôn rồi, chỉ là, ông chủ đã diễn tốt như vậy, nhân viên làm sao có thể không phối hợp đây.

Cô lập tức cười tươi như hoa nói: “Đi pha cho em chén trà đi.”

Yến Luật nhìn cô, ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười mà trả lời “Được.” Vừa pha trà vừa cằn rằn, đây đúng là cái đồ nhân viên đối xử với ông chủ kiểu chấy nhà hôi của, bỏ đá xuống giếng, quả thật là... Ai, nghĩ nghĩ, lại không nỡ đuổi việc.

Buổi chiều vẫn là ngồi chơi mát chược để giết thời gian, dưới sự chỉ đạo của Yến Luật, kỹ thuật của Ôn Tửu đã tiến bộ rõ rệt. Rất nhanh đã đến giờ ăn cơm tối, Úc Thiên Thiên cũng lần đầu tiên đi vào phòng bếp bưng cơm.

Bà nội nhìn thấy, trong lòng cũng sợ hãi than thầm một chút, đứa nhỏ này lại cũng đã biết đi vào nhà bếp rồi, đã đến nhà họ Yến nhiều lần như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên. Xem ra là đang âm thầm so đấu với Ôn Tửu rồi, đáng tiếc là đã tấn công sai hướng rồi, Yến Luật mới là quan trọng nhất.

Bởi vì hai ông bà cũng đã có tuổi rồi, xưa nay thích nhất xem chính là tiết mục dương sinh, cho nên bữa cơm tối nay cũng là làm dựa theo sách dạy nấu ăn bình thường trên tivi giới thiệu, buổi tối bình thường đều là húp cháo, mỗi ngày dường như đều không trùng món, đêm nay chính là cháo củ từ.

Sau khi ăn cơm xong, Ôn Tửu đi lên tầng đánh răng. Cái này không phải là vì tuân thủ điều khoản trong thỏa thuận với Yến Luật, mà là chính bản thân cô thực sự cũng có thói quen đánh răng sau khi ăn xong. Cô không thích ăn đồ ăn vặt, bình thường ăn cơm xong, đánh răng rồi thì sẽ không ăn thêm cái gì. Mà Nguyễn Thư lại chính là một cô gái đồ ăn vặt không rời miệng, đồng thời thường ghen ghét Ôn Tửu có dáng người đẹp, lại càng thêm ghét thói quen tốt này của cô. Rửa soạn xong rồi, Ôn Tửu ra khỏi nhà vệ sinh, tin nhắn của mẹ đến rồi.

“Phát triển như thế nào rồi?”

Ôn Tửu cầm lấy điện thoại suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào cho tốt? Nói là phát triển rất tốt, thì lúc trở lại thành phố Z bà nhất định sẽ truy hỏi đến cùng, hoặc nói không chừng còn đích thân muốn gặp Yến tiên sinh đây một lần. Nếu nói là phát triển không tốt, chắc chắn bà sẽ nói là, vậy con mau chóng trở về đi. Nhưng hôm nay mới là mồng hai, mồng bảy cô mới có thể trở về. Cho nên Ôn Tửu phút chốc tiến thoái lưỡng nan, do dự cả buổi mới mơ hồ trả lời một câu: đang ở trong tình huống quan sát tỉ mỉ, tạm thời chưa có tiến triển.

Rất nhanh, tin nhắn của Ôn Minh Nguyệt lại đến, chỉ có hai chữ: “Bắt lấy”

Ôn Tửu dở khóc dở cười.

“Mẹ, mẹ chỉ xem được sườn mặt đã bảo con phải bắt lấy, mẹ không thấy là quá qua loa với chuyện cả đời của con gái sao?”

“Con chịu đi du lịch cùng với nó, đã chứng tỏ nó chắc chắn không tệ. Nếu đã không tệ, trông càng không tệ, vậy thì còn do dự cái gì, sau khi trở về, sắp xếp thời gian, mẹ muốn gặp nó.” Phong cách của Ôn Minh Nguyệt trước sau như một vẫn là như thế này, gọn gàng, quyết định nhanh chóng.

Ôn Tửu lập tức nói: “Về rồi nói, con chơi đùa mệt mỏi, buồn ngủ rồi.”

Vừa để điện thoại di động xuống, đã có người gõ cửa. Ôn Tửu nói một tiếng mời vào.

Cửa phòng nhẹ đẩy ra, Yến Luật đi đến, hai tay bỏ trong túi áo, dáng người cao to mạnh mẽ như cây tùng.

“Ngày mai là sinh nhật ông nội, tôi đã đặt phòng ở khách sạn, giữa trưa, họ hàng đều đến chúc thọ ông nội, cô mặc cái áo bông màu đỏ kia đi.”

Ôn Tửu gật gật đầu, hỏi: “Tôi thật sự không cần chuẩn bị quà gì sao?”

“Không cần.” Yến Luật dừng một chút, hắng giọng một cái: “Trang điểm mặt mũi xinh đẹp một chút là tốt rồi.”

Trang điểm mặt?

Ôn Tửu vừa lúng túng lại vừa buồn cười, thuận miệng nói: “Thật ngại quá, tôi không mang theo đồ trang điểm.”

Yến Luật nhìn khuôn mặt như tô như vẽ của cô, không cần nghĩ ngợi nói ra một câu: “Không sao, cô không trang điểm cũng đã rất xinh đẹp.”

Cũng không biết có phải là do ánh đèn màu cam hay không, trên khuôn mặt xưa nay thanh cao kiêu căng tuần mỹ của Yến Luật đột nhiên hiện lên một tầng ôn nhu, đôi mắt thâm thúy trong trẻo lạnh lùng sáng quắc nhìn cô, bên trong có một vài điểm sáng của ngọn đèn nhảy lên.

Ôn Tửu chợt thấy ánh mắt của anh hơi khác thường, đảo mắt hỏi: “Anh còn có việc gì sao?”

Yến Luật bình tĩnh: “Không có việc gì. Tôi chính là đến thông báo cho cô một tiếng.” Mày kiếm cong lên, lại khôi phục dáng vẻ cao ngạo xưa nay, nghiêm mặt nói: “Cô vẫn là đến phòng tôi đi. Bằng không thì, Úc Thiên Thiên thấy chúng ta mỗi người một gian, tất nhiên sẽ sinh nghi.”

Để cho thấy bản thân mình không có suy nghĩ và ý đồ nào khác, Yến tiên sinh cố gắng xụ mặt, dùng giọng giải quyết việc công để nói.

Ôn Tửu nói: “Được, lát tôi sẽ đi qua.” Cô định trước đó sẽ gọi điện thoại cho Nguyễn Thư, hỏi thăm cô ấy về tình huống ngày hôm nay.

Yến Luật không vui xoay người đi ra ngoài, cô vậy mà cũng không lập tức đi cùng anh, còn lè mề đòi muốn chờ một lát. Làm việc thật không chuyên nghiệp, lại còn muốn ông chủ phải chờ.

Anh nhẩn nại ngồi trên ghế sofa chờ Ôn Tửu, cầm điều khiển từ xa trong tay đổi kênh liên tục. Kết quả, một tiếng đồng hồ đằng đẳng trôi qua, cô vẫn chưa tới.

Trong lòng Yến Luật như bốc lửa, cầm điện thoại, mấy lần muốn gọi điện thoại hoặc là nhắn tin cho cô, nhưng lại không có mặt mũi. Hừ, anh mới không phải là có vẻ không thể chờ đợi được, gấp gáp khó kìm nổi mà muốn ở cùng một chỗ với cô.

Yến Luật đi qua đi lại trong phòng hai mươi chín vòng, lại đợi đến 40 phút, rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, mở cửa phòng ra sang bên cạnh khởi binh vấn tội. Bởi vì đang tức giận, lúc gõ cửa, dùng lực cũng vô cùng mạnh, thùng thùng hai cái.

Bên trong vang lên một tiếng trầm trầm: “Mời vào.” Hơi khác với giọng nói xưa nay của Ôn Tửu, nhưng Yến Luật đang quá tức giận cũng không cảm thấy sự khác thường trong giọng của Ôn Tửu, trực tiếp cau mày, đẩy cửa vào, kết quả vừa nhìn thấy Ôn Tửu ngồi trên ghế sofa, anh đã giật mình.

30. Chương 30: Săn Sốc

Ôn Tửu luôn thanh nhã ung dung như tuyết trên núi cao trước mặt anh từ xưa đến nay, vậy mà lại ôm gối nằm cong trên ghế sofa, sắc mặt tái nhợt, mệt mỏi vô lực. Ôn Tửu hai giờ trước vẫn còn sinh động nhanh nhẹn lại đột nhiên biến thành như vậy? Kinh ngạc xong, tức giận trong lòng Yến Luật đã lập tức tan thành mây khói, anh bước nhanh qua, hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Đứng ở trước mặt cô, anh cũng không tự chủ được mà nắm lấy vai cô, khom người cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào mặt cô. Ôn Tửu tuy rằng gầy, nhưng cũng không yếu ớt, lúc cử động, cho người ta một cảm giác thon dài thẳng tắp, hai đầu lông mày ung dung thản nhiên, vẻ mặt phẫn chấn, chưa bao giờ có dáng vẻ yếu đuối, vô lực như vậy.

Ôn Tửu cau mày nói: “Tôi đau bụng.”

Đau bụng? Yến Luật nghe xong cái này, theo bản năng đột nhiên nghĩ đến lúc cô mua cái bịch băng vệ sinh kia, chân chửi một lát, rồi lúng túng hỏi một tiếng: “Cô, bị đau bụng kinh?”

Ôn Tửu nghe xong vội nói: “Không đúng, là bị tiêu chảy.” Nói xong, cô cũng cảm thấy lúng túng xấu hổ. Đêm qua tắm rửa xong đã bị anh xem hết sạch, cô đã cảm thấy đó là chuyện xấu hổ nhất trong cuộc đời cô, nhưng không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại phá vỡ giới hạn, cô lại nói chuyện đau bụng kinh và tiêu chảy với một người đàn ông lạ lẫm.

Làm sao lại đột nhiên bị tiêu chảy? Yến Luật vội hỏi: “Cô ăn những gì rồi?”

“Chỉ là đồ ăn trong nhà, ngoại trừ nước trà, tôi chẳng chạm vào gì cả.” Ôn Tửu ôm bụng, hỏi Yến Luật: “Anh có bị tiêu chảy không?”

Yến Luật lắc đầu: “Không.”

Trong lòng Ôn Tửu cảm thấy rất kỳ lạ, ba bữa cơm trong ngày đều là ăn ở nhà, hơn nữa cô cũng không có thói quen ăn đồ ăn vặt, lúc chơi mạng chược, bà nội đã bụng đến không ít đồ ăn vặt, Úc Thiên Thiên và Yến Thanh Ngọc đều ăn hết, cô lại không ăn. Tổ chất thân thể cô xưa nay vẫn rất tốt, rất ít bị bệnh, làm sao lại đột nhiên vô duyên vô cớ bị tiêu chảy? Hơn nữa chỉ có mỗi cô bị, Yến Luật cũng ăn giống món ăn vậy mà không bị làm sao?

Yến Luật thấy sắc mặt cô tái nhợt, bờ môi cũng đã bắt đầu trắng lên, nhanh chóng đứng dậy nói: “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Không cần đâu, lúc này dường như đã tốt lên nhiều rồi.” Lúc khó chịu nhất cô đã chịu đựng được, bây giờ sắc trời đã tối, Ôn Tửu cũng không có ý làm phiền anh.

“Đi bệnh viện khám kỹ rồi hãy nói.”

Yến Luật lập tức đi sang phòng cách vách, mặc áo khoác ngoài vào, cầm ví tiền và chìa khóa, lập tức đi tới, không phân trần nữa mà nâng Ôn Tửu dậy.

Ôn Tửu gần mười năm đều không bị bệnh, dường như ngay cả cảm cúm cũng không có, đêm nay thật đúng là đã cảm nhận được mùi vị của bị bệnh, tiêu chảy khiến cho chân tay cũng đều mềm nhũn, toàn thân vô lực.

Cô cầm lấy áo lông đắp ở ghế sofa phía sau lưng mặc vào, lúc đang muốn kéo khóa áo lên, Yến Luật cũng đã giành trước cầm góc áo của cô.

Anh cao hơn Ôn Tửu đến nửa cái đầu, bây giờ cúi đầu khom người, gương mặt dường như đã áp vào trên tóc cô, hơi thở nam tính mát lạnh cùng với hương vị cực kỳ mập mờ đồng thời đập vào mặt.

Ôn Tửu không nghĩ tới anh vậy mà sẽ thay cô kéo khóa lên, toàn thân đều có chút không tự nhiên, né tránh cũng không được, tự mình kéo lấy cũng không được, đành phải giả bộ như không để ý, ngừng hô hấp lại, lặng yên ngửa mặt ra phía sau một tý.

Yến Luật trước mắt cúi đầu, tóc trên trán rủ xuống, dưới ánh đèn, đen nhánh vô cùng, ánh mắt của Ôn Tửu nhìn theo tóc của anh, im lặng mà di chuyển xuống, đập vào mắt chính là lông mi đen nhánh và sống mũi thẳng tắp của anh, sau đó là chiếc cằm ưu nhã mà kiên cố, khí chất và ngũ quan không thể bắt bẻ được, trong dáng vẻ cúi đầu rũ mắt xuống, vào thời khắc thay cô sửa sang lại quần áo này sinh ra một loại gọi cảm dịu dàng rung động lòng người.

Ôn Tửu đột nhiên cảm thấy tim mình đập hơi nhanh, trong lặng im, xoẹt một tiếng vang nhỏ, khóa kéo kéo đến dưới cổ cô, ngón tay Yến Luật vô tình đụng phải cằm cô, hai người đều cứng đờ, ánh mắt lập tức quần lấy nhau.

Yến Luật nhìn cô với ánh mắt sáng quắc, ngón tay để ở cổ áo dưới cổ cô. Màu da của cô vốn trắng nõn, giờ phút này dường như trắng đến trong suốt giống như tuyết.

Một luồng xúc động không kiềm chế được đột nhiên dâng lên, như là lực hấp dẫn thật lớn dẫn dắt tay Yến Luật, sờ vào đôi má của Ôn Tửu.

Trong nháy mắt tay đụng phải gò má cô, tim Ôn Tửu thành thịch nhảy loạn, lòng ngổn ngang trăm mối giông như mặt hồ đang êm ả đột nhiên bị ném vào một viên đá, cô giật mình nháy mắt.

Yến Luật đột nhiên từ trong trạng thái thần hồn điên đảo tỉnh táo lại, vội vàng rút tay lại: “Không sốt.” Anh giả bộ nói một câu, ánh mắt tránh qua một bên.

Có phải sốt hay không, là sờ lên trán chứ không phải sờ lên mặt. Yến tiên sinh, anh thật sự không phải là cố ý? Ôn Tửu vốn không phát sốt, lại vì bị vuốt ve mà hai gò má đột nhiên đỏ lên, giống như là bị thiêu đốt.

Lúc Yến Luật gơ tay đến đỡ cô, trong lòng cô có chút khác thường, đẩy tay anh ra: “Tự tôi đi được.”

“Đến lúc này rồi còn cậy mạnh?” Giọng nói Yến Luật trầm xuống, xen lẫn một sự bá đạo không cho lựa chọn, không giải thích thêm nữa mà đỡ lấy cánh tay cô, tay kia ôm eo cô, đến lúc này dường như đã ôm lấy cả người cô vào trong lòng, đi xuống dưới tầng.

Lúc người đang ngã bệnh, tình cảm luôn yếu đuối lại có thêm một chút miễn cảm. Ôn Tửu vừa xấu hổ, trong lòng lại cũng có một chút cảm giác khác lạ. Ở trong lòng anh thật ấm áp, lồng ngực dày rộng, trên người lại có hơi thở nam tính rất dễ chịu.

Đi đến đầu bậc thang, bụng dưới của Ôn Tửu lại đau xót, bước chân của cô vô tình dừng lại một chút.

Yến Luật đột nhiên ôm ngang cô lên, chân dài bắt đầu từ từ bước xuống tầng.

Ôn Tửu lắp bắp kinh hãi, vội nói: “Mau thả xuống, tôi tự mình đi được. Tôi có thể.” Dù là Ôn Tửu vẫn phóng khoáng hơn so với những cô gái bình thường, cũng không chịu được tư thế ôm công chúa thân mật như thế, một làn sóng nhiệt từ bên tai tuôn ra, cả gương mặt đều đã nóng lên.

Ông nội bà nội đang ngồi trên ghế sofa dưới tầng xem tivi, Úc Thiên Thiên cũng đang ở đó, Yến Luật coi như là muốn diễn kịch thì hành động như thế này cũng có chút khoa trương, cô còn chưa bị bệnh nặng đến nỗi không thể đi bộ được, anh đây thật sự là chuyện bé xé ra to rồi.

“Mau buông tôi xuống.” Sợ ông bà nội ở dưới tầng nghe thấy, Ôn Tửu không tiện to tiếng, cũng không tiện cố gắng giãy giụa, sợ không cẩn thận sẽ làm cho hai người ngã từ trên cầu thang ngã xuống.

Thế nhưng mà Yến Luật trầm mặt, ngoảnh mặt làm ngơ với sự kháng nghị của cô, đi xuống cầu thang như bay.

Ông bà nội nhìn thấy Yến Luật ôm Ôn Tửu xuống tầng, đều lắp bắp kinh hãi, Úc Thiên Thiên cũng ngừng đầu nhìn hai người, sự kinh ngạc trên khuôn mặt lập tức tan đi, sau đó thay thế bằng vẻ tức giận. Yến Luật ở trước mặt cô, ôm người phụ nữ khác, cô cảm thấy quả thực anh là cố ý kích thích cô.

Ông bà nội và Yến Thanh Ngọc đều đồng thời hỏi: “Làm sao vậy?”

Yến Luật hấp tấp nói: “Đột nhiên đau bụng, tiêu chảy, cháu đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Bà nội vội vàng nói: “Nhanh, Thanh Ngọc, con cũng cùng đi xem sao.”

“Không cần, cháu đi là được rồi. Cô ba, cô mở cửa giùm cháu đi.”

Yến Thanh Ngọc vội vàng đi mở cổng.

Yến Luật bế Ôn Tửu đi tới trong sân.

Yến Thanh Ngọc giúp Yến Luật mở cửa xe ra, Yến Luật nhẹ nhàng đặt Ôn Tửu lên chỗ ngồi phía sau: “Em nằm đi.” Ngay lúc vừa buông cô ra, đột nhiên Ôn Tửu nhẹ kêu một tiếng, tóc cô bị vướng vào bên trên nút áo trên vai anh.

Yến Luật không dám đứng dậy, ngược lại nhích lại gần hơn một chút, tư thế của hai người vô cùng thân mật, hơi thở quấn quýt nhau, hơi thở của Yến Luật hơi gấp gáp, phả lên trên mặt Ôn Tửu. Trong bóng tối, đôi mắt của Yến Luật lóe lên như ngôi sao sáng, bình tĩnh nhìn gương mặt của Ôn Tửu đang gần trong gang tấc.

Trong lòng Ôn Tửu vừa sợ vừa loạn, trong lúc bối rối, bất chấp thương tiếc mái tóc, dùng sức kéo tóc ra: “Ôn rồi.”

Yến Luật hít một hơi thật sâu, đứng lên. Xe nhanh chóng chạy tới bệnh viện nhân dân, Yến Luật dừng xe, muốn ôm Ôn Tửu xuống. Lúc này Ôn Tửu chết sống không chịu, một tay ngăn cánh tay anh lại, nói: “Tôi có thể tự mình đi được.”

“Bây giờ cô đang ở thành phố X, cái gì cũng phải nghe lời của tôi. Bởi vì ngộ nhờ cô xảy ra chuyện gì, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm với cô.” Sắc mặt Yến Luật sa sầm, giọng nói vừa lạnh lùng lại vừa bướng bỉnh, ương ngạnh mà bá đạo.

Nhưng Ôn Tửu lúc này lại thế nào cũng không chịu cho anh bế mình, chỉ miễn cưỡng để cho anh ôm, nhanh chóng đi khám.

Sau khi hỏi tình huống thì bác sỹ lại kiểm tra một lượt, sau đó cho Ôn Tửu đi truyền dịch.

Chuyện trả tiền, lấy thuốc, đi tìm y tá đều là Yến Luật làm. Ôn Tửu im lặng nhìn bóng dáng bận rộn của anh, trong lòng cảm động đến lạ thường. Thế nào cũng không tưởng tượng được đêm khuya tại nơi đất khách quê người, sẽ là Yến Luật cùng cô trải qua việc truyền dịch trong phòng bệnh.

Cô ngồi ở trên giường, đang muốn xoay người lại cởi giày, Yến Luật đã nhanh tay hơn, ngồi xổm xuống. Trong lòng Ôn Tửu rung động đến tột đỉnh, cậu Yến là loại đàn ông năm ngón tay không dính nước mùa xuân, vậy mà lại xoay người quỳ gối cởi giày cho cô. Đây quả thật là quá khó để tin. Cô nhìn Yến Luật không hề chớp mắt, cho đến khi anh ngừng đầu, bắt gặp tầm mắt của cô, cô mới kinh hãi nhận ra rằng bản thân mình vẫn đang nhìn anh.

Đến giờ cô mới bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, vậy mà lại nhìn anh chăm chăm cả một lúc lâu.

Bên trong phòng chỉ có hai người, giường chiếu trống vắng, lọt vào trong tầm mắt đều là một màu trắng. Trong phòng không có tivi, nhiệt độ của điều hòa cũng rất thấp, Yến Luật ôm lấy cái chăn trên giường bên cạnh, đắp lên trên người Ôn Tửu. Lại kê thêm hai cái gối ở sau lưng cô, vòng chăn quanh người cô.

Lúc Yến Luật cúi đầu làm những việc này, gương mặt lạnh lùng thanh tú trong lúc vô tình đã kề sát gần hai má của Ôn Tửu, khiến trái tim Ôn Tửu đập đến rối loạn, nhanh đến xưa nay chưa từng có.

Những hành động này của Yến Luật khiến cho Ôn Tửu ngoài kinh ngạc, cũng rất xúc động.

Ôn Minh Nguyệt vẫn luôn nuôi cô như là nuôi con trai, lúc đến trường, bị một thằng con trai khác bắt nạt, Ôn Minh Nguyệt cũng không an ủi cô, cũng không đi đến trường học tìm thầy giáo, mà lại trực tiếp tìm một chỗ dạy nhu đạo, đưa cô vào đó. Ôn Tửu từ nhỏ đến lớn đều vô cùng độc lập, mọi người cũng đã tạo thành thói quen không coi cô là một cô gái mảnh mai để chăm nom. Cô đã quen tự lập, tự mình cố gắng, cho tới bây giờ đều không thích ỷ lại vào người khác.

Vậy nên lúc bắt chợt được Yến Luật coi là một cô gái yếu đuối để chăm sóc, cô phát hiện ra bản thân mình vậy mà cũng rất thích cảm giác được người khác săn sóc tỉ mỉ.

Yến Luật ngồi bên cạnh giường cô, thỉnh thoảng lại nhìn tay cô, lại nhìn bình truyền dịch, tuy rằng im lặng không nói chuyện, nhưng sâu trong ánh mắt tràn ngập sự ân cần.

Trong lòng Ôn Tửu rối bời, không biết là vì hành động của anh quá tốt, hay là vì cô đã suy nghĩ quá nhiều? Làm sao trong lòng lại có cảm giác, anh có tình cảm với cô?

Thế nhưng nghĩ lại, Yến Luật đã từng nói với cô, bảo cô đừng có suy nghĩ nhiều, đừng có hiểu lầm sự quan tâm của anh, lại nghĩ tới thỏa thuận sắp tới kia, khắp nơi đều lộ ra thái độ sợ bị người ta lừa bịp quần lầy, cho nên anh không thể nào diễn giả làm thật.

Những cử chỉ quan tâm này chỉ là xuất phát từ quan hệ thuê mướn của hai người, nhân viên bị bệnh rồi, ông chủ phải quan tâm là chuyện đương nhiên, nếu không lẽ như nhân viên xảy ra chuyện gì, ông chủ còn phải chịu trách nhiệm. Anh săn sóc tỉ mỉ cô như thế, xem ra là bởi vì lòng trách nhiệm mãnh liệt.

Vì vậy, Ôn Tửu cảm khái bắt đầu nói giỡn: “Yến tiên sinh, anh thật là một ông chủ tốt.”

Ánh sáng trong mắt Yến Luật lóe lên, bất mãn khẽ nói: “Chỉ là một ông chủ tốt thôi sao?”

Ôn Tửu cười cười: “Ừ, còn là một đồng chí tốt.”

Yến Luật: “...”

Chủ đề này càng nói càng xa, hoàn toàn không liên quan tới những điều mà anh muốn nghe.

Lúc này, bà nội gọi điện thoại đến, hỏi thăm tình hình của Ôn Tửu.

Yến Luật nói: “Đúng dịp kỳ nghỉ tết âm lịch, lại là buổi tối, nhiều kiểm tra không làm được, bác sĩ đã kê cho chút thuốc, bây giờ vẫn đang truyền dịch. Mọi người đi ngủ trước đi, không cần chờ cửa, cháu đã mang chìa khóa theo rồi.”

“Bệnh viện thị trấn, dù sao cũng thiếu cơ sở thiết bị, Tiểu Ôn không có việc gì là tốt rồi.”

Cúp điện thoại, Ôn Tửu lại nói đùa: “Ngày mai sinh nhật ông nội, nếu tôi không thể tham dự bữa tiệc mừng thọ, anh có khấu trừ tiền lương của tôi không, ông chủ.”

Yến Luật hừ một tiếng từ trong lỗ mũi: “Toàn bộ khấu trừ hết.”

“Thật là ông chủ lòng dạ hiểm độc.”

“Không phải vừa rồi còn nói tôi là ông chủ tốt sao?”

“A, mới vừa rồi bị anh mê hoặc.”

Mê hoặc? Yến Luật bình tĩnh nhìn cô, ý này của cô là cô đã động lòng sao?

“Anh vừa rồi đối với tôi như vậy...” Ôn Tửu dừng một chút, dường như là đang suy nghĩ tìm từ để nói. Trái tim của Yến Luật bắt đầu điên cuồng đập rộn lên, cô đây là muốn bày tỏ sao?

Ôn Tửu hạnh phúc thở dài: “Tôi cảm giác mình quả thật giống như một thái hậu.”

Một chậu nước lạnh ào ào dội vào lửa nóng trong lòng Yến tiên sinh, câu này là có ý gì? Cô như một thái hậu, vậy anh giống cái gì? Thái giám sao?

31. Chương 31: Xót

Đang lúc Ôn Tửu cảm thấy nói đùa với Yến Luật rất thú vị thì đột nhiên phát hiện sắc mặt anh sa sầm, chân dài chống đỡ, khoanh tay, vẻ mặt lạnh lùng, không biết chọc anh mất vui chỗ nào, nhưng cái kiểu thay đổi cảm xúc không lý do này của Yến Luật mỗi ngày ít nhất cũng có bốn năm lần, cô đã thành thói quen rồi nên không để ý lắm.

Yến Luật tiên sinh lạnh mặt im lặng ngồi chữa thương.

Bị Ôn Tửu chọc tức đến nội thương, sau đó lại yên lặng chữa thương, bản lĩnh này của anh đã đột nhiên tăng mạnh mà tu luyện đến tầng thứ bảy. Rất nhanh, anh đã khôi phục sự bình tĩnh. Hừ, người đàn ông khoan dung rộng lượng như anh đây, làm sao có thể chấp nhận với một bệnh nhân chứ.

Khi hai người đi ra khỏi bệnh viện đã sắp 12 giờ đêm. Trên đường gần như không có ai, thỉnh thoảng có pháo hoa bay xa xa trên trời, nổ rộ thưa thớt.

Sau khi khởi động xe, Yến Luật ngâm nga một ca khúc tiếng anh cũ, Ôn Tửu rất quen thuộc, là ca khúc thịnh hành thời đại học, thường xuyên được nam sinh yêu cầu radio trường học phát cho nữ sinh. Cô nghe đến say sưa, khi bài hát kết thúc, cũng vừa vặn là khi xe ngừng bên ngoài nhà họ Yến.

Ôn Tửu xuống xe. Yến Luật vòng lại, đưa tay định dìu cô.

Cánh tay Ôn Tửu tránh sang bên, cười nói: “Tôi không yếu ớt như vậy, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.” Dù sao cũng không phải tình nhân thật sự, đúng là có chút không thích hợp.

Bên ngoài tầng hai dường như còn đèn sáng, bọn họ vừa về, đèn liền tắt. Mở cửa cổng ra, trong đêm khuya, một làn hương thơm ngát mùi hoa mai ập tới.

Trong phòng khách, bà nội đã đỡ Hoan Hoan đi ngủ, ông nội còn đang ngồi trước ti vi, vừa thấy Ôn Tửu về, liền thân thiết hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Ôn Tửu không ngờ ông cụ còn chờ mình, trong lòng hơi băn khoăn, vội trả lời: “Đã không sao rồi ạ, khiến mọi người lo lắng rồi.”

“Không sao là tốt, ông bà cũng an tâm. Cháu mau lên tầng nghỉ ngơi đi.”

“Ông nội ông cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ông nội gật đầu: “A Luật, buổi tối cháu để ý một tý, chăm sóc Tiểu Ôn cho tốt.”

Ôn Tửu đang định lên tầng, Yến Luật đưa tay đỡ khuỷu tay cô, “Có muốn anh bế em lên không?”

Ôn Tửu vội nói: “Không cần.”

Nói là không cần, nhưng Yến Luật vẫn đỡ tay cô. “Chậm một chút.” Giọng nam dịu dàng trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng, ngay cả bên tai cũng bị hơi thở ấm nóng làm cho đỏ mềm đi một chút.

Ôn Tửu vô thức bước nhanh hơn.

Đến tầng hai, Yến Luật mở cửa phòng cô, nhỏ giọng nói: “Có chuyện gì thì bảo tôi, hoặc gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.” Ôn Tửu vừa vào phòng, liền trở tay đóng cửa. Thân mình tựa lên cửa phòng, ầu ầu mà lại có cảm giác như trút được gánh nặng, cũng không biết đang căng thẳng cái gì. Tay đặt trên ngực, tim đập hơi nhanh, hình như là vì một câu “Có muốn anh bế em lên không?” ban nãy của Yến Luật.

Ổn định tâm trạng một chút, Ôn Tửu cởi áo lông, lúc kéo khóa xuống lại nhớ đến màn Yến Luật giúp cô kéo khóa lên, tay vô thức đặt lên mặt, nơi bị anh sờ đến.

Lúc này, ngoài cửa nhẹ nhàng vang lên hai tiếng gõ.

Ôn Tửu quay đầu nói: “Mời vào.”

Yến Luật đẩy cửa, cầm trong tay một túi nước ấm đưa cho Ôn Tửu. “Đây là của bà nội đưa, buổi tối cô đặt trên bụng.”

“Cảm ơn.” Ôn Tửu không ngờ anh lại tử tế như vậy, ôm túi nước ấm, vô cùng cảm động nhìn anh: “Anh tốt với tôi như vậy, tôi thật sự...” Lời còn chưa nói xong, đã bị Yến Luật cắt ngang “Cô dám nói từ thái hậu thử xem?” Anh tới gần hai bước, dáng vẻ có chút hung dữ.

“Tôi là nói, ngày mai bất kể thế nào, tôi cũng sẽ tham gia tiệc mừng thọ của ông nội, bất kể đã khỏi bệnh hay chưa.”

“Ngày mai nhất định sẽ khỏi, đêm nay đừng gọi đầu.”

Ôn Tử nghe vậy, trong lòng lại ảm áp, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm trang của anh lại không nhin được cố ý trên anh, “Nhưng trên thỏa thuận viết mỗi ngày đều phải gọi đầu tắm rửa nha.”

“Cô...” Yến Luật hừ nói: “Tôi thấy cô thật đúng là không có việc gì, vẫn còn biết chọc tức tôi.”

Ôn Tử phì một tiếng nở nụ cười.

Yến Luật nhìn vẻ tươi cười ngọt ngào mang lẫn chút bướng bỉnh của cô, cổ họng hơi căng thẳng, sững sờ nhìn cô, sau một lúc lâu vẫn không hề nhúc nhích.

Không khí đột nhiên trở nên mờ ám, tim Ôn Tử đập thành thịch vài cái, vội vàng xoay người, thừa cơ bỏ túi nước ấm vào ổ chăn, tránh đi cái nhìn chăm chăm của anh.

“Cô đi ngủ sớm đi.” Yến Luật lúc này mới xoay người, bước nhanh đi ra ngoài.

Tắm xong, Ôn Tử tiến vào ổ chăn, đặt túi nước nóng lên trên bụng, một luồng ảm áp bắt đầu tràn ra trong lòng, thật ra Yến Luật đúng là một người đàn ông rất tốt, dưới vẻ kiêu căng thanh cao cách người ngàn dặm kia là một trái tim ảm áp và cẩn thận. Chẳng qua là keo kiệt không thể hiện ra trước người khác.

Nghĩ đến những chuyện anh làm cho cô tối nay, cô lại bắt đầu không xác định được anh rốt cuộc là vô tình, hay là cố ý, quan tâm đến cô rốt cuộc là vì trách nhiệm, hay là vì động lòng?

Sau khi Yến Luật tắm xong, nằm trên giường không hề buồn ngủ. Lúc ấy ôm Ôn Tử, bởi vì lo lắng nên không có chút ý nghĩ kiêu diễm gì, nhưng lúc này nghĩ lại, lại cảm thấy tâm thần nhộn nhạo. Vòng eo tinh xảo kia, mùi hương nhàn nhạt kia, đúng là mình chứng tốt nhất cho bốn chữ nhuyễn ngọc ôn hương. Không ngờ được, cô lại cũng có lúc yếu ớt như vậy, hơn nữa còn là ở trong lòng anh.

Càng nghĩ càng cảm thấy muôn vàn tư tưởng, thời gian rất nhanh, một ngày đã hết, nhưng vẫn còn loại cảm giác chưa thỏa mãn. Di động đặt ở bên tay, anh cảm thấy hẫng là cô sẽ gửi một tin nhắn tới.

Nhưng đợi mãi, di động vẫn im ắng như đang ngủ đông, linh cảm của anh dường như không thành. Anh cầm di động rồi lại buông xuống, do dự trong chốc lát, vẫn nhin không được gọi một cuộc.

Ôn Tử nghe thấy tiếng di động rung, cầm lấy xem thì là Yến Luật, cô do dự không biết nên giả ngủ không nghe, hay là nghe? Cuối cùng, cô vẫn bấm nút nghe.

“Cô không gọi đầu chứ?” Trong điện thoại, giọng Yến Luật chững chạc trong trẻo, nghiêm trang, hoàn toàn là ngữ điệu ông chủ tuần tra công tác.

Ôn Tử cũng lưu loát rõ ràng đáp một chữ: “Không”.

“Ừ, như vậy mới đúng.” Giọng Yến Luật vô thức nhỏ nhẹ hơn rất nhiều, giống như dỗ trẻ con, “Về sau phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Ôn Tử nghe thấy mà tim đập mạnh một cái, bởi vì giọng điệu này quá thân mật cưng chiều. Cô vội vàng nói ngủ ngon, rồi lập tức cúp điện thoại.

Nắm di động, cô nhin không được cười tự giễu, mình làm sao vậy, chẳng lẽ lại có cảm tình với cái tên Yến Luật cao ngạo sấm soi này sao? Bằng không, nghe được câu nói kia vì sao lại có cảm giác tim đập thành thịch.

Yến Luật nhìn chăm chăm di động, thế là xong? Còn chưa bắt đầu mà, liền chúc ngủ ngon rồi? Dây thần kinh của cô nàng chậm chạp này chỉ dùng để làm mặt lạnh thôi sao.

Hai người nằm trên giường trong hai phòng, mỗi người đều loay hoay đến hơn nửa đêm mới ngủ.

Yến Luật đã nhiều năm dưỡng thành thói quen dậy sớm, đến giờ liền tỉnh, không quản tối hôm trước ngủ muộn thế nào.

Đồng hồ sinh học của Ôn Tử lại không đúng giờ như vậy, bởi vì đêm qua bị bệnh, lại miên man suy nghĩ mãi lâu mới đi vào giấc ngủ, cho nên theo cảm giác ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, mở mắt ra nhìn đến thời gian trên di động, cô lập tức ngồi bật dậy, âm thầm kêu không xong rồi.

Hôm nay là sinh nhật ông nội, cô thế mà lại ngủ thẳng đến 10 giờ.

Vội vàng nhảy xuống giường, đánh răng rửa mặt gội đầu, sấy tóc, sau đó mở tủ quần áo, tìm bộ áo bông kiểu Trung vô cùng vui mừng mặc vào. Sắc mặt cô trong gương đã khá hơn nhiều, chỉ có môi vẫn hơi trắng bệch, may mắn có bộ quần áo màu đỏ hồng này, vô cùng tôn màu ra, sau khi mặc vào, cả người trông rất có tinh thần.

Ôn Tửu nhanh chóng sửa soạn, rồi chạy nhanh xuống tầng.

Yến Luật đang ở dưới tầng nghe điện thoại, nhìn thấy Ôn Tửu chạy từ cầu thang xuống, ánh mắt liền không rời ra được. Thương Cảnh Thiên ở đầu dây bên kia nói cái gì, anh căn bản không hề nghe thấy.

“Này, cậu vừa rồi nói cái gì?”

“Tôi nhớ rõ ông cụ nhà cậu sinh nhật vào mừng ba đi, tôi đang nhàn rỗi không có việc gì, vừa vặn có được một hộp sâm lâu năm rất tốt, định mang tới biếu ông cụ.”

Yến Luật lấp bắp kinh hãi: “Cậu lái xe tới đây?”

“Ừ, địa chỉ ở đâu? Tôi tới nhà trước, hay tới khách sạn trước?”

“Cậu tới khách sạn Vật Hoa Thiên Bảo đi, nhà tôi sợ cậu tìm không ra. Lát nữa chúng tôi sẽ đi khách sạn. Cảm ơn cậu từ xa chạy tới.”

Cúp điện thoại, Yến Luật ngoài bất ngờ, trong lòng không khỏi nghi hoặc, sinh nhật những năm trước của ông cụ, Thương Cảnh Thiên chưa từng tới thành phố X, làm sao năm nay đột nhiên tâm huyết dâng trào mà chạy tới? Nhưng nếu người đã muốn đến, anh đương nhiên phải tận tình làm chủ nhà.

Anh không chuyển mắt nhìn Ôn Tửu đi từ cầu thang xuống. Áo bông kiểu Trung Quốc có vẻ đẹp khác lạ, bên trong là da thịt trắng muốt, môi mềm đỏ như dâu tây, quét sạch vẻ yếu ớt bệnh tật đêm qua, toàn thân lộ ra hơi thở trong veo kiều diễm, giống như hoa Malus halliana nở rộ.

Yến Luật cảm thấy ánh mắt chọn quần áo của mình đúng là không còn lời nào để chê, đương nhiên, ánh mắt chọn người càng nổi bật hơn. Có thể nói là ở trong mắt anh Ôn Tửu mặc đồ gì cũng đẹp.

Úc Thiên Thiên không chớp mắt nhìn Ôn Tửu, cảm giác ghen tỵ nồng đậm xông tới, miệng cô ta cũng liền bắt đầu không khách sáo, môi nhếch lên, trào phúng nói: “Áo bông này của cô cũng quá tục đi, giống như bà cô dân quốc vậy đó.” Hàm ý là trong lời nói mang theo gai nhọn, bà cô đương nhiên chính là ám chỉ Ôn Tửu, bên thứ ba chen vào tranh đoạt tình yêu.

Ôn Tửu cười cười: “Đây là Yến Luật giúp tôi chọn, nói là ông bà nội thích như vậy, có không khí vui mừng.” Nói xong, cô huých Yến Luật: “Em cảm thấy ánh mắt ông bà nội tuyệt không tục, anh cảm thấy sao?”

Mà Yến Luật thuận theo cười cười nói với Ôn Tửu: “Cho dù là quần áo tục, thì em cũng có thể mặc đến không tục.”

Mặt Ôn Tửu nóng lên, Yến tiên sinh anh quả nhiên là cao thủ hành động hạng nhất nha, không riêng gì về mặt, ngay cả lời kịch cũng đúng chỗ như vậy, nói y như thật.

Úc Thiên Thiên bị ghen đến một câu cũng không nói ra được.

Đúng lúc này bà nội từ trong phòng đi ra, vừa thấy Ôn Tửu, liền cười hớ hớ nói: “Quần áo này đẹp nha, thật xinh đẹp. Trong phòng bếp có để lại bữa sáng cho cháu, là cháo hoa nấu riêng cho cháu đấy.”

“Cảm ơn bà nội.” Ôn Tửu vào phòng bếp, múc cháo hoa nóng hằm hập trong nồi ra, ăn gần nửa bát.

Sau đó, Yến Luật lái xe, đưa theo mọi người đến khách sạn đã đặt trước, khách sạn lớn nhất thành phố X, Vật Hoa Thiên Bảo.

Úc Thiên Thiên lái chiếc xe Jeep địa hình dừng bên cạnh xe Yến Luật, sau khi nhảy xuống xe, cô nhìn thoáng qua chung quanh, rồi lúi di động ra: “Đang ở đâu đấy? Em đã đến rồi.”

Lúc này, một chiếc xe thể thao vô cùng phong cách dừng trước cửa khách sạn, cửa xe mở ra, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước xuống, mặc chiếc áo khoác màu đen cầu kì, thoát nhìn tao nhã, phong độ, đi về phía Úc Thiên Thiên.

Úc Thiên Thiên đưa tay khoác tay anh ta, nhìn Yến Luật đặc ý héch cằm: “Đây là bạn trai tôi, Thẩm Vu Trọng. tiến sĩ du học ở Mỹ, là cổ đông chấp hành của tập đoàn Thẩm thị.

Không chỉ ông bà nội giật mình, ngay cả Ôn Tửu cũng âm thầm lấp bắp kinh hãi, một chiêu này của Úc Thiên Thiên đúng là không thể tưởng tượng được. Vị Thẩm tiên sinh trước mắt này, tuy rằng bề ngoài khí chất hơi kém hơn Yến Luật một ít, nhưng cũng là một người đàn ông vô cùng ưu tú.

Mọi người đều kinh ngạc, chỉ có Yến Luật vẫn lạnh nhạt không thể nhạt hơn, không nhìn ra một chút bất ngờ nào, cũng không hề để ý, hoàn toàn là bộ dạng hờ hững thoải mái như việc này không hề liên quan đến anh.

Thái độ không thèm để mắt này khiến Úc Thiên Thiên vừa tức vừa thất vọng, quay đầu cười nói với ông nội: “Anh ấy nghe nói cháu mừng thọ ông, cũng nhất định theo đến. Ông nội sẽ không không chào đón chứ?”

Ông nội lúc này nở nụ cười: “Làm sao có thể, hoan nghênh hoan nghênh, người càng nhiều, ông càng vui vẻ.”

Thẩm Vu Trọng vươn tay, hướng về phía Yến Luật cười nhẹ: “Xin chào, nghe Thiên Thiên vẫn luôn nhắc tới cậu.”

“Chào, hoan nghênh đến thành phố X.” Yến Luật bắt tay với anh ta, vẻ mặt vẫn trong trẻo hờ hững, khoe môi hơi nhếch, xem như cười cười.

Ông nội nhiệt tình tiếp đón Thẩm Vu Trọng vào khách sạn. Úc Thiên Thiên một đường kéo cánh tay anh ta, thoát nhìn vô cùng thân mật. Nhưng Ôn Tửu lại nghi ngờ hai người trước mặt này cũng giống cô và Yến Luật, đều đang diễn trò.

Nghĩ vậy, Ôn Tửu liền cảm thấy tình huống trước mắt chơi rất vui. Cô lặng lẽ giật giật tay áo Yến Luật, mỉm cười nói: “Thì ra Úc Thiên Thiên sớm đã có bạn trai. Ông chủ, xem ra bảy mươi vạn của anh mất trắng rồi.”

Yến Luật liếc mắt nhìn cô một cái, “Cô chỉ biết chọc tức tôi thôi à.”

Ôn Tửu nhả nụ cười nói: “Oan uổng a, tôi chỉ xót tiền thay ông chủ thôi mà.”

Yến Luật quay đầu nhìn Ôn Tửu, trong lòng hơi kích động. Nghe nói, khi một cô gái bắt đầu xót tiền ột người con trai, nghĩa là đã yêu người con trai này.

Ôn Tửu cười tủm tỉm nói: “Thế nhưng chỉ vừa nghĩ đến tiền của ông chủ là cho tôi, tôi liền không xót nữa.”

Yến Luật hít vào một hơi, ngón giữa yên lặng bóp bóp huyết thái dương.

32. Chương 32: Môi Thơm

Ôn Tửu còn đổ thêm dầu vào lửa: “Ông chủ, vị Thẩm tiên sinh trông thực không tồi nha, hào hoa phong nhã, người cũng cao.”

Yến Luật hừ một tiếng: “Cô không thấy anh ta rất nhiều tuổi sao?” Vừa nghĩ đến người chú Nguyễn gì đó, anh càng khó chịu, trước mắt rõ ràng có một người đàn ông tuổi tác tương đương, anh tuần tiêu sái, nổi trội xuất chúng, vì sao còn đi háo sắc với một ông chú hơn ba mươi tuổi? A, thật sự là không có mắt nhìn.

Ôn Tửu cố ý trêu anh, “À, đàn ông hơn ba mươi tuổi chín chắn chừng chạc, là kiểu mà các cô gái thích nhất, anh không biết à.”

Yến Luật hừ lạnh: “Cô chả biết gì, anh ta căn bản không phải bạn trai gì, đây là người Úc Thiên Thiên tạm thời kêu tới cứu văn danh dự.”

“Anh là nói, cô ấy giống anh, đi tìm bạn trai giả sao?” Ôn Tửu không nhịn được phì cười: “Các anh thật đúng là trời sinh một đôi, phong cách làm việc giống hệt nhau.”

Yến Luật vừa nghe liền bực bội, nhú mi nói: “Đừng lôi tôi với cô ta vào cùng một chỗ.”

Thật ra trong lòng Ôn Tửu cũng đã đoán được tám chín phần, vị Thẩm tiên sinh này đến đột nhiên như thế, nhất định có gì đó là lạ. Nếu thật sự là bạn trai của Úc Thiên Thiên, theo cá tính của cô ta hẳn là sáng sớm đã dẫn theo anh ta xuất hiện cực kì phong cách, điệu võ dương oai trước mặt Yến Luật mới đúng. Nhưng cô ta lại nín nhịn suốt hai ngày ở nhà họ Yến, không lôi vị bạn trai nở mày nở mặt kia ra chọc tức Yến Luật, đây tuyệt đối không phải phong cách của cô ta.

Giờ phút này Úc Thiên Thiên đột nhiên lôi ra một người bạn trai, khẳng định là cảm thấy lát nữa trong tiệc mừng thọ, trước mặt thân thích nhà họ Yến cô ta sẽ rất mất mặt, cho nên mới tạm thời gọi một người bạn tới cứu vãn tình huống.

Tiệc mừng thọ được bố trí trong một căn phòng tại khách sạn lớn nhất. Không bao lâu sau, nhóm thân thích ở thành phố X đã lục tục kéo nhau tới. Ông cụ có vai ghế cao nhất, tuổi tác lớn nhất, lại từng làm quan trong tỉnh, ở trong gia tộc đức cao vọng trọng. Đám con cháu đều đến chúc tết rồi chúc thọ, vây quanh ông nói nói cười cười, vô cùng náo nhiệt.

Úc Thiên Thiên đã tới thành phố X vài lần, nên họ hàng đều nhận ra cô ta, gặp mặt cũng nhiệt tình tiếp đón. Úc Thiên Thiên nhất nhất cười đáp lại, cổ tay trước sau vẫn khoác trên cánh tay Thẩm Vu Trọng, giới thiệu với mọi người đây là bạn trai cô, còn cố ý nói anh là tiến sĩ tại Mỹ, hiển nhiên tỏ ý muốn áp đảo Yến Luật.

Đáng tiếc, Yến Luật dường như không hề bị kích thích chút nào, bởi vì năm đó anh cũng là học bá (*), thành tích trong mắt anh, căn bản không tính là gì. Văn bằng lại không có nghĩa là năng lực. Huống chi, cuộc sống của Úc Thiên Thiên căn bản không liên quan đến anh, cho dù cô ta tìm được người ngoài hành tinh, anh cũng không sao cả.

[(*) học bá: học sinh chăm chỉ học tập, đạt được thành tích rất cao.]

Loại tính tình lạnh nhạt cao ngạo này thật ra lại cực giống Ôn Tửu. Ôn Tửu tự nhiên hào phóng, dịu dàng thanh lịch, đứng bên Yến Luật cao lớn anh tuấn, bất kể là khí chất hay khí thế đều tương xứng vô cùng. Sau khi đám họ hàng biết đây là bạn gái của Yến Luật, liền khen hai người trời sinh một cặp, đất tạo thành đôi.

Trên mặt Úc Thiên Thiên gắng duy trì nụ cười gượng ép khô cứng, nhưng trong lòng tức đến sắp nổ tung.

May mắn, sáng nay sau khi cô ta biết Ôn Tửu đã khỏe nên sẽ đến dự tiệc mừng thọ, nên lập tức gọi Thẩm Vu Trọng đến, bằng không cô thật sự không cách nào tiếp tục nán lại tiệc mừng thọ này.

Sau khi mọi người ngồi xuống, đồ ăn phong phú được bày trên bàn như nước chảy. Yến Luật và Ôn Tửu ngồi ở bên cạnh ông nội, Úc Thiên Thiên và Thẩm Vu Trọng là khách, ngồi ở bên cạnh bà nội. Hai đôi “người yêu” vừa vụng về đối mặt.

Trong bữa tiệc, Úc Thiên Thiên cố ý cười cười giỡn giỡn với Thẩm Vu Trọng, Thẩm Vu Trọng cũng sẵn sàng chu đáo gấp rau cho cô, hai người thoát nhìn vô cùng hài hòa vô cùng thân thiết.

So sánh như thế, Yến Luật và Ôn Tửu đối diện liền không giống tình nhân rồi. Bởi vì Yến Hoan ngồi ở bên cạnh Ôn Tửu, trẻ con ăn cơm tương đối phiền phức, Ôn Tửu vẫn chăm sóc cô bé hay soi mói này, căn bản không nhìn Yến Luật thêm một cái.

Dưới bàn, Yến Luật bị vắng vẻ khẽ dùng chân đá Ôn Tửu một chút. Ôn Tửu sợ run, khó hiểu nhìn Yến Luật.

Yến Luật chỉ chỉ đĩa đồ ăn bên cạnh: “Gấp cho anh một ít.” Tốt xấu gì cũng mời cô quan tâm ‘bạn trai’ của cô một chút a, đừng để quá thảm khi so sánh với hai người đối diện đến thăm.

Ôn Tửu thông minh lập tức hiểu được, liền gấp cho anh, ân cần bỏ vào bát anh, còn dịu dàng cười cười, nhưng cô lại dùng đũa chung. Bởi vì cô biết Yến tiên sinh sắp soi này thích sạch sẽ.

Đáng tiếc, hành động có lòng tốt của Ôn Tửu lại không ngờ tạo thành sơ hở.

Úc Thiên Thiên vừa thấy, trong lòng liền cảm giác có điểm không đúng. Giữa người yêu với nhau, hôn môi ăn nước miếng là chuyện thường, làm sao dùng dưa lại phải phân biệt rõ ràng như vậy?

Yến Luật cũng có chút tức giận, bất kể là tách ra dùng ống hút uống nước lê đường, hay là dùng dưa chung gấp rau, hành động của Ôn Tửu bất giác lộ ra vẻ xa cách. Anh vô cùng không thoải mái nghĩ tới cái ga giường ngủ một đêm bị ghét bỏ kia.

Lúc này, Thẩm tiên sinh đối diện bóc một con tôm cho Úc Thiên Thiên.

Diễn ân ái có ai không biết. Yến Luật gấp một miếng cá, bỏ xương, “dịu dàng săn sóc” bỏ vào bát của Ôn Tửu.

Ôn Tửu nói cảm ơn, nhưng nghĩ đến mình vừa bị tiêu chảy, ăn đồ ăn vẫn nên cẩn thận, ăn nhẹ ăn chậm xem chừng tốt hơn, vì thế liền gấp miếng cá này mượn hoa hiến phật đem cho Hoan Hoan.

Yến Luật nhíu mày rậm lại, đây là ý gì? Ghét bỏ dưa của anh?

Úc Thiên Thiên nhìn vẻ mặt của Yến Luật, không khỏi cong khóe môi nở nụ cười. Xem ra, tất cả cũng không là như vậy a. Bạn trai của cô là giả, bạn gái của anh kia, xem ra cũng không phải là thật.

Mọi người lực lượng ngang nhau, đánh ngang tay thôi.

Yến Luật đang bực mình thì Thương Cảnh Thiên điện thoại tới.

“Yến Luật, tôi đã đến dưới tầng rồi.”

Yến Luật nói: “Cậu trực tiếp lên tầng, Bồng Lai Các.”

Ôn Tửu cũng không biết người nói chuyện điện thoại với Yến Luật là ai, khi phục vụ mở cửa, bóng dáng cao gầy tuấn tú của Thương Cảnh Thiên xuất hiện ở cửa Bồng Lai Các, chiếc dưa trong tay cô lập tức rơi xuống bàn, vang lên một tiếng keng nhỏ, mà ánh mắt Thương Cảnh Thiên cũng lập tức dừng trên mặt cô.

Đây là một ánh mắt đầy ẩn ý, mang theo hàm ý sâu xa sâu không lường được.

Ôn Tửu lập tức có trực giác, lần này anh ta đến đây có thể liên quan đến mình.

Yến Luật đứng lên: “Thương Cảnh Thiên, bên này.”

Ông bà nội đều quen Thương Cảnh Thiên, nhìn thấy anh đến, vội vàng tiếp đón anh lại đây ngồi. Vì thế, phục vụ liền kê thêm một cái ghế bên cạnh Ôn Tửu, thêm một bộ bát đĩa.

Thương Cảnh Thiên chúc thọ ông cụ trước, trong lúc ngồi xuống, khom lưng, nghiêng đầu, cười cười với Ôn Tửu: “Xin chào.”

Ôn Tửu bình thần hơi gật đầu cười cười với anh ta, không mặn không nhạt đáp “Chào anh”.

Yến Luật đang định giới thiệu hai người, đột nhiên nhớ tới lúc phỏng vấn người tới ứng tuyển, Thương Cảnh Thiên đã từng gặp Ôn Tửu. Hơn nữa, Thương Cảnh Thiên là bạn anh, ngay cả Úc Thiên Thiên cũng quen, không có lý gì mà bạn gái anh lại không biết, cho nên mặc dù lúc này hai người không quen nhau, anh cũng không thể giới thiệu, bằng không liền lộ sơ hở rồi.

Úc Thiên Thiên ngồi đối diện nói với Thương Cảnh Thiên: “Không nghĩ tới anh cũng đến đây.”

Thương Cảnh Thiên khách sáo cười cười với Úc Thiên Thiên và Thẩm Vu Trọng: “Xin chào cô Úc, vị tiên sinh này tôi hình như đã từng gặp, rất là quen mặt.”

Thẩm Vu Trọng mỉm cười nói: “Tôi cũng thấy Thương tiên sinh quen mặt, không biết Thương Lương Thần là. . .?”

Thương Cảnh Thiên cười nói: “Đó là anh trai tôi.”

Thẩm Vu Trọng giật mình cười: “Trách không được nhìn quen như vậy. Thực khéo.”

Bởi vì cùng ở giới kinh doanh, vừa nói ra mọi người đều quen nhau, nên trên bàn cơm càng lúc càng náo nhiệt.

Thương Cảnh Thiên vẫn luôn là người phong lưu phóng khoáng, trong bữa tiệc chuyện trò vui vẻ, lời nói dí dỏm, chọc ông cụ thoải mái cười to. Ngay cả Úc Thiên Thiên tâm tình rất tệ cũng bị trêu đến thỉnh thoảng cười ra tiếng.

Nhìn Thương Cảnh Thiên trưng ra khuôn mặt tươi cười sáng rọi, lại nhớ tới một màn bảy năm trước kia, trong lòng Ôn Tửu không hề có ý cười. Nhưng trong tiệc chúc thọ cô dĩ nhiên không thể ra vẻ bất hòa, vì thế đành chịu đựng cảm xúc trong lòng, theo mọi người cùng nhau cười.

Lúm đồng tiền của Ôn Tửu lọt vào trong mắt Yến Luật, trong lòng lại mang cảm nhận khác. Bởi vì khi cô và anh ở bên nhau, cô lại không cười nhiều như vậy, chẳng lẽ cô thích kiểu người như Thương Cảnh Thiên này hơn sao?

Mùi chua chua xông vào trong mũi.

Sau khi tan tiệc, những người họ hàng trở về nhà, Thương Cảnh Thiên và Thẩm Vu Trọng lái xe đến nhà họ Yến nghỉ ngơi. Úc Thiên Thiên định buổi chiều trở về thành phố Z, sau khi về nhà, liền lên tầng thu dọn hành lý.

Thương Cảnh Thiên và Yến Luật, Thẩm Vu Trọng nói chuyện phiếm ở trong phòng khách ở dưới tầng, Ôn Tửu lặng lẽ ngồi ở bên cạnh Yến Luật.

Khi Thương Cảnh Thiên nói chuyện với Yến Luật, ánh mắt lơ đãng lướt qua Ôn Tửu.

Một lần hai lần là vô tình, đến lần thứ ba thứ năm, thì Yến Luật đã nhạy bén cảm nhận được. Thương Cảnh Thiên phong lưu anh biết rõ nhất, mà cậu ta cũng biết Ôn Tửu không phải bạn gái thực sự của anh, nhưng mặc dù không phải bạn gái thật, Ôn Tửu bị Thương Cảnh Thiên nhìn như vậy, anh vẫn vô cùng không thoải mái, vì thế chậm nhẹ vào tay Ôn Tửu nói: “Em lên tầng nghỉ ngơi trước đi.”

Ôn Tửu nói ‘xin lỗi không tiếp chuyện được’ rồi nhẹ bước lên tầng. Bởi vì nhìn khuôn mặt tuấn mỹ phong lưu của Thương Cảnh Thiên kia, mà chuyện cũ đã qua lại ập tới. Thật ra cô cũng hơi lo lắng nếu mình tiếp tục nán lại sẽ không khống chế được một đám đám thẳng vào mặt anh ta.

Tầng hai, Úc Thiên Thiên mở cửa phòng, đang sửa sang lại hộp gỗ để răn, nhìn thấy Ôn Tửu, cô ta nhìn lướt qua, cũng không quan tâm.

Ôn Tửu đi vào phòng, đóng cửa lại, gọi điện thoại cho Nguyễn Thư.

“Nguyễn Thư, cậu có biết mình vừa gặp được ai không?”

“Ai?”

“Thương Cảnh Thiên.”

Trong điện thoại hô hấp của Nguyễn Thư nghẹn lại, ngừng một lát, nhẹ giọng nói: “Anh ta nhận ra cậu không?”

“Hắn là không nhận ra đi.” Ôn Tửu nắm chặt nắm đấm, các đốt ngón tay vang lên mấy tiếng răng rắc.

“Có phải cậu muốn đánh anh ta không?”

Ôn Tửu phì cười, quả nhiên là bạn tốt, thần giao cách cảm.

Không nghĩ tới Nguyễn Thư luôn luôn dịu dàng hít vào một hơi, oán hận nói: “Đánh đi, đánh kèm luôn phần của mình vào.”

Ôn Tửu nở nụ cười: “Được, tìm cơ hội sẽ bổ sung thay cậu.”

Lúc này, cửa vang lên tiếng cốc cốc.

Ôn Tửu cúp điện thoại, quay đầu nói “Mời vào”.

Úc Thiên Thiên thu dọn xong xuôi đi tới. Áo da bó sát người, dài quá đầu gối, thoạt nhìn sáng láng, xem ra có tâm trạng tốt hơn so với hai ngày trước nhiều.

Ôn Tửu mỉm cười đứng lên: “Có việc sao?”

Úc Thiên Thiên khoanh tay, tao nhã thong thả bước tới, kiêu căng cười cười: “Cô biết Thương Cảnh Thiên sao?”

“Biết.”

Úc Thiên Thiên ngồi xuống sô pha, gác một chân lên, lười biếng nói: “Theo tôi được biết, Thương Cảnh Thiên và Yến Luật có quan hệ tốt lắm, hai người hợp tác một hạng mục, sẽ mau chóng đầu tư, làm bạn gái Yến Luật, cô hẳn là phải rất thân quen với bạn bè anh ấy mới đúng, thế nhưng trong cả buổi tiệc mừng thọ, cô không hề nói với anh ta một câu. Cô nói có lạ hay không?”

“Đây có cái gì lạ, bạn bè của tôi, Yến Luật cũng không quen thuộc. Bởi vì chúng tôi cũng mới chỉ quen nhau hơn nửa tháng mà thôi.”

Úc Thiên Thiên bĩu môi: “Theo tôi thấy, không phải vấn đề có quen thuộc hay không, mà là, cô căn bản không phải bạn gái Yến Luật.”

“Ôn Tửu có phải bạn gái tôi hay không, tôi rõ nhất.” Cửa phòng vang lên câu trả lời lạnh lùng của Yến Luật, anh đi vào, đưa tay đóng cửa lại, tay khác giơ lên một cái hộp giấy nhỏ, “Úc Thiên Thiên, đây là cái gì, cô có thể giải thích một chút không?”

Úc Thiên Thiên biến sắc, lập tức châm chọc nói: “A, không nghĩ tới cậu Yến còn có hứng thú lục thùng rác.”

Yến Luật lạnh lùng nhìn cô ta, “Tôi vốn đã cảm thấy kỳ lạ, mọi người trong nhà đều tốt, vì sao chỉ mình Ôn Tửu bị tiêu chảy. Vừa rồi Tôn Mai quét dọn phòng của cô, tôi bảo cô ấy lưu ý thùng rác một chút, quả nhiên phát hiện thứ này.”

Ôn Tửu không ngờ Yến Luật lại để tâm mình như thế, cố ý tìm ra chứng cứ để ra mặt đòi công bằng cho cô, trong lòng lập tức ảm áp, như đang lười biếng phơi nắng xuân.

Úc Thiên Thiên đương nhiên sẽ không thừa nhận, lật lọng nói: “Ôn Tửu bị tiêu chảy liên quan gì đến tôi? Tôi bị anh chọc tức đến táo bón, đi mua thuốc chữa, làm sao?”

Yến Luật giận nói: “Cô là dùng ở trên người Ôn Tửu đi.”

“Anh có bằng chứng gì?” Úc Thiên Thiên hằm hừ nói: “Anh vì một cô bạn gái giả lại đến trở mặt với tôi, thật sự là buồn cười.”

Yến Luật lạnh lùng, chậm rãi nói: “Tôi nói lại lần nữa, Ôn Tửu là bạn gái tôi, bạn gái hàng thật giá thật.”

Ôn Tửu nghe vậy, trong lòng thành thích khê động, ngữ điệu của Yến Luật khẳng định như thế, về mặt còn nghiêm túc như vậy, giống như những lời này là vô cùng chuẩn xác, chứ không phải là đang diễn trò cho Úc Thiên Thiên xem.

Chút tình cảm ảm áp trong lòng cô bắt đầu rối loạn, lan tràn ra chung quanh.

“Ha, nhất định cần tôi vạch trần các người sao?” Úc Thiên Thiên cười lạnh hai tiếng, chỉ vào Ôn Tửu: “Nếu cô ta là bạn gái anh, thì đêm qua bị bệnh, anh chẳng lẽ không nên ở lại trong phòng chăm sóc cô ta sao? Buồn cười là, cô ta ngủ một mình không nói, lại còn khóa cửa. Nếu anh là bạn trai cô ta, cô ta sẽ để phòng anh như để phòng sắc lang sao?”

Yến Luật ghen lại, vẻ mặt lạnh như sương nhưng không cách nào phản bác.

Úc Thiên Thiên vừa thấy Yến Luật ghen lại càng thêm đắc ý, tiếp tục mỉa mai nói: “Nếu đang yêu cuồng nhiệt thì phải hận không thể ở chung một gian phòng, một đêm bảy lần đi.”

Ôn Tửu thoáng cái đỏ mặt như nắng chiều, mà Yến Luật cũng vừa tức vừa quẫn, nghiêng răng nghiêng lợi rít ra ba chữ, “Úc Thiên Thiên.”

Úc Thiên Thiên hai ngày nay chịu không ít kích thích, trong lòng đã sớm ghen một bụng hỏa, lúc này hận không thể nhân cơ hội mà trút hết ra. Nhìn Yến Luật vốn luôn luôn lạnh đậm hờ hững, thanh cao kiêu căng bây giờ kinh ngạc giật mình, tâm tình thật sự là vô cùng sung sướng.

“Cô ta dùng dưa chung để gấp rau cho anh, anh dùng dưa mình gấp rau cho cô ta, cô ta lại không chịu ăn. Hai người yêu nhau, hôn môi nồng nhiệt có ăn nước miếng của đối phương còn không phải chuyện thường sao? Như hai người các anh, ngay cả trên dưa dính chút nước miếng cũng ghét bỏ, còn nói là người yêu, ha ha ha, lừa quỷ sao.”

Úc Thiên Thiên càn rỡ cười rộ lên, tư thế như người thắng cuộc, dào dạt đắc ý nhìn Yến Luật.

Mấy câu chất vấn này có thể nói là chọc trúng tim đen, đâm thẳng vào chỗ hiểm, Yến Luật tức đến đỏ bừng mặt, đang nghĩ xem nên phản bác cô ta thế nào mới có thể hòa được cục diện bất lợi này, thì đột nhiên Ôn Tửu đứng bên cạnh đưa tay ôm lấy cổ anh.

Không đợi anh kịp phản ứng, Ôn Tửu kiễng mũi chân, đôi môi mềm mại thơm ngát đã đặt lên môi anh.

33. Chương 33: Người Yêu

Trong lòng Yến Luật rung động, cảm giác không thua gì long trời lở đất, cả người như bị sóng biển ùn ùn kéo đến bao phủ, chờ đợi nhìn Ôn Tửu, có giật mình, có si mê.

Ôn Tửu vừa chạm môi vào liền rời đi, quay đầu nhìn Úc Thiên Thiên nhướn mày cười: “Như vậy cô vừa lòng rồi chứ.”

Úc Thiên Thiên ngay từ đầu cũng sợ gây người, đợi cô kịp phản ứng lại, Ôn Tửu lại hôn môi Yến Luật ở trước mặt cô, không khác gì giáp mặt hạ chiến thư với cô, lập tức giận không thể át, nâng tay liền muốn tát Ôn Tửu.

Ôn Tửu chưa bao giờ sợ động tay động chân với người khác, Úc Thiên Thiên thả rắn dọa cô, còn bỏ thuốc khiến cô đi tả. Cô đang muốn dạy dỗ cô ta, chẳng qua Úc Thiên Thiên là khách của nhà họ Yến, ông bà nội đều ở dưới tầng, Ôn Tửu ngại ra tay mà thôi. Nếu Úc Thiên Thiên ra tay trước, vậy không còn gì tốt hơn, Ôn Tửu ung dung chờ Úc Thiên Thiên tiến đến, cô liền dạy dỗ Úc Thiên Thiên một trận.

Đáng tiếc, Úc Thiên Thiên còn chưa đụng tới Ôn Tửu, Yến Luật đã chắn ở trước mặt Ôn Tửu, một tay hất tay cô ta ra.

“Cô dám chạm vào cô ấy thử xem.”

Một câu vô cùng đơn giản, bên trong lại ẩn chứa hàm ý yêu chiều và che chở, trong lòng Ôn Tửu dao động, đây gần như là lần đầu tiên trong đời cô được một người đàn ông chở che ở sau người như vậy. Ngửa mặt nhìn về lạnh lùng của Yến Luật, phút chốc trái tim uể uải chuyển dịu dàng, như bị xoa lên một tầng sắc đỏ nồng đậm.

Úc Thiên Thiên oán hận trừng mắt nhìn Yến Luật, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, tôi sẽ trở về nói chuyện bạn gái anh một năm một mười cho ông ngoại, xem anh ăn nói thế nào.” Nói xong liền nổi giận hùng dũng đi xuống tầng.

Trong phòng chợt yên tĩnh lại, Yến Luật quay đầu nhìn Ôn Tửu, hai mắt sáng quắc, giống như mang theo nhiệt độ cực nóng. Ôn Tửu chưa bao giờ thấy anh dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, lại bị ánh mắt anh nhìn tới trên mặt nóng lên.

Trước mặt Úc Thiên Thiên, cô hôn môi Yến Luật lại chẳng hề cảm thấy bối rối, cứ tự nhiên mà làm như vậy, nhưng giờ phút này một mình ở cùng Yến Luật, lại xấu hổ vô cùng.

Nụ hôn vừa rồi là do cô có chút xúc động, bây giờ bình tĩnh lại, cô mới phát hiện, cái hôn này không chỉ vì chữa cháy, không chỉ vì bị kích thích, cũng không chỉ vì cố ý chọc tức Úc Thiên Thiên, mà còn có lý do khác.

Không khí chìm vào tình cảnh mập mờ vô cùng, hai người đều không nói gì, giống như trong không khí có một tầng sa mỏng như cánh ve, chỉ cần mở miệng sẽ phá rách nó.

Nhìn khuôn mặt như phấn tuyết của Ôn Tửu, Yến Luật có xúc động muốn ấn chặt cô vào lòng, thật sâu hôn lên. Mà đúng lúc này, dưới tầng vang lên tiếng ông bà nội: “A Luật, Thiên Thiên phải đi rồi, cháu mau xuống dưới tiễn đi.”

Yến Luật đáp lời, lưu luyến nhìn thoáng qua Ôn Tửu, đi xuống tầng.

Ôn Tửu nhẹ nhàng thở ra, đưa tay sờ mặt, cảm thấy được chút nhiệt độ vương vấn.

Dưới tầng vang lên tiếng ông nội bà nội tiễn khách. Ôn Tửu đã là “bạn gái” của Yến Luật, coi như là nửa chủ nhà, mặc dù quan hệ với Úc Thiên Thiên khá căng thẳng, nhưng do lễ phép cũng phải đi ra ngoài tiễn khách, vì vậy cô bình ổn chút nỗi lòng, bước nhanh xuống tầng.

Thẩm Vu Trọng thay Úc Thiên Thiên cầm hành lý, cô ta chỉ ôm cái hộp gỗ đựng con rắn cứng, chào tạm biệt ông bà nội. Sau đó, liền cùng Thẩm Vu Trọng một trước một sau, lái xe rời đi.

Nhìn chiếc xe Jeep địa hình của cô ta biến mất trên đường cái trước cổng, bà nội thở dài: “Đứa nhỏ này đi rồi, bà lão này mới xem như được buông lỏng.” Bà biết rõ ràng hai chuyện Úc Thiên Thiên làm đối với Ôn Tửu, chỉ làm bộ như không biết, không nói mà thôi.

Ông cụ cười trừu nói: “Xem cái lá gan lớn bằng hạt mè của bà kìa.”

Bà nội nhỏ giọng nói: “Đứa nhỏ này cũng thật sự có gan, chuyện gì cũng dám làm, cái này nhờ có gì nguy hiểm,” đột nhiên nghĩ đến Thương Cảnh Thiên cũng ở phía sau tiễn khách, bà nội liền không nói thêm gì nữa.

“Nó mới không ngu như vậy, trái lại rất thông minh, biết nắm chắc chừng mực. Nhưng đứa nhỏ này hiếu thắng, A Luật lại là người thanh cao không chịu mềm, hai đứa nó thực không thích hợp, chờ đến tháng giêng, tôi phải đi nói chuyện với lão Cố một phen.”

Yến Luật cười vỗ vỗ bả vai ông nội: “cháu tin tưởng năng lực của lão đồng chí Yến, lão đồng chí Cố căn bản không phải đối thủ của ông.”

Ông cụ Yến phụng phịu phủi tay anh, “Thằng nhóc thôi, không biết lớn nhỏ.”

Mọi người xoay người trở về phòng khách. Ôn Tửu cũng nhẹ nhàng thở ra, Úc Thiên Thiên vừa đi, nhiệm vụ của cô xem như hoàn thành 80% .

Ông bà nội bởi vì có uống rượu trong tiệc mừng thọ, nên chỉ ngồi ở phòng khách một lát liền về phòng nghỉ ngơi.

Thương Cảnh Thiên không có ý trở về thành phố Z ngay, cứ tiếp tục ngồi trong phòng khách bàn về hạng mục hai người cùng hợp tác kia với Yến Luật. Chuyện buôn bán cơ mật, Ôn Tửu rất tự giác đi lên tầng.

Yến Luật có chút không yên lòng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm bóng dáng cô, trái tim cũng như bị cô câu đi rồi.

Giờ phút này, anh căn bản không còn tâm trí nào bàn chuyện làm ăn với Thương Cảnh Thiên, thậm chí đi theo Ôn Tửu lên tầng, hỏi cô một chút, vừa rồi vì sao hôn anh?

Ừ, thật ra cũng không cần hỏi, đáp án rất rõ ràng, cô thích anh.

Người đàn ông anh tuần phóng khoáng tài hoa nổi bật hơn người như anh đây, cô làm sao có thể không thích.

Cứ nghĩ tới môi thơm đột nhiên xuất hiện kia, khoé môi liền bắt giác cong lên, Yến Luật bưng chén, nhấp một ngụm trà che dấu. Nụ hôn kia cũng có vị ngọt ngào như nước trà này, chỉ lướt qua rồi dừng lại, nếu gần gũi thân mật không biết có hương vị nào. Nghĩ đến một màn kia, anh nhìn Ôn Tửu chạy tới cầu thang, tâm thần rung động.

Thương Cảnh Thiên cười nói: “Ai, cậu Yến của chúng ta rốt cục mới biết yêu, ánh mắt nhìn cũng trực tiếp như vậy.”

Yến Luật da mặt cực mỏng, nghe câu trêu ghẹo như thế liền nhẹ trách một tiếng: “Ít nói bậy đi.”

Giờ phút này Ôn Tửu vừa vặn đi đến đầu cầu thang, nghe thấy anh hơi xấu hổ nói những lời này, không khỏi cong cong khoé môi, dừng bước chân. Thương Cảnh Thiên nếu nhắc tới mình thì cô tò mò muốn nghe một chút.

Thương Cảnh Thiên nói: “Sao vậy, Úc Thiên Thiên nổi giận đùng đùng bỏ đi, có phải vừa rồi các cậu cãi nhau ở trên tầng không?”

“Ừ, thật là ầm ỹ.”

Thương Cảnh Thiên nói giỡn nói: “Hai người không đánh nhau chứ.”

“Cô ta thế mà muốn ra tay thật nhưng bị tôi ngăn cản. Nhưng mà, có đánh thì cô ta cũng không phải đối thủ của Ôn Tửu.”

“Cũng đúng. Xem ra cậu đối Hồ Mẫn thành Ôn Tửu, quả thật là sáng suốt.”

Trong lòng Yến Luật âm thầm tự đắc. Thời điểm anh nhìn người, rất coi trọng trực giác. Cảm giác đầu tiên Ôn Tửu cho anh vô cùng tốt, nhưng bởi vì muốn các cụ vui vẻ, nên anh mới chọn người có bề ngoài vui vẻ như Hồ Mẫn. Thật ra, cá nhân anh thích Ôn Tửu hơn, chờ đến giây phút cô cứu Lục Bình Dũng kia, trong lòng anh lại càng quả quyết cô mới chính là người anh muốn.

Sự thật chứng minh, anh quả nhiên không nhìn lầm.

Nhưng mấy ngày nay ở chung, cô cũng chọc giận anh không ít, đùa giỡn trêu chọc dạy dỗ, đủ mọi loại hình, quả thực giống như ném hồ tiêu vào mặt, sắc đến luống cuống tay chân, nhưng mà.... Anh sờ sờ môi, ừ, nếu cô bằng lòng thường xuyên như vậy thì anh cũng không ngại cô tiếp tục chọc tức anh.

Thương Cảnh Thiên lại hỏi: “Ông bà cậu vừa lòng Ôn Tửu sao?”

“Tốt lắm, hai cụ đều có vẻ vừa lòng, khéo là, người đàn ông cô ấy cứu kia vừa vặn cũng đến thành phố X, mang theo vài thứ đến cửa nói lời cảm ơn, việc này khiến ông cụ nhìn cô ấy với cặp mắt khác xưa, khen không dứt miệng.” Nói đến đây, Yến Luật hiếm khi lộ ra nụ cười, ánh mắt mang theo vài phần khen ngợi cùng thưởng thức.

Thương Cảnh Thiên nhìn ở trong mắt, trong lòng có chút bất an, do dự giây lát, nửa thật nửa giả cười hỏi: “Không phải cậu thích cô ấy thật chứ?”

Yến Luật tỏ vẻ bối rối, lập tức phủ nhận. Anh vốn da mặt mỏng, nếu nói phải, nhất định sẽ bị Thương Cảnh Thiên trêu ghẹo một trận, cho nên ngại mặt mũi thuận miệng đáp một câu “không hề”.

Làm sao anh cũng không ngờ tới, lúc này Ôn Tửu đang đứng ở đầu cầu thang.

Nghe được hai chữ “không hề” này, lòng Ôn Tửu trùng xuống, liền nhấc chân chạy về phòng mình.

Đóng chặt cửa phòng, cô tự giễu cười cười, mình quả nhiên là nghĩ nhiều, còn tưởng rằng Yến Luật chăm sóc bảo vệ mình là vì anh động lòng, hoá ra không phải vậy.

Ôn Tửu thoáng chốc tỉnh táo lại, chuyện này vốn là âm kém dương sai, cô và Yến Luật căn bản không có giao điểm, không thể ở chung. Dựa theo thỏa thuận, bảy ngày sau, anh trả số tiền còn lại, cô không còn liên hệ gì với anh nữa. Chút động lòng thoáng qua này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn thôi.

Thương Cảnh Thiên nghe được câu trả lời của Yến Luật, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Nếu Yến Luật không có ý diễn giả thành thật, như vậy anh cũng an tâm, thân thể của Ôn Tửu mấy ngày nay anh đã điều tra rõ, vội vàng tới rồi lấy có chúc thọ ông cụ, chính là lo lắng Yến Luật và Ôn Tửu sớm chiều ở chung mà sinh tình, anh đã định quan sát tình hình hai người rồi tiện thể dò xét ý của Yến Luật.

Yến Luật là bạn anh, cũng là đối tác làm ăn quan trọng nhất, hạng mục hợp tác với Yến Luật này vô cùng quan trọng với anh. Nhiều năm qua dưới cái bóng của Thương Lương Thần anh không thể xoay người, nếu có thể hợp tác thành công với Yến Luật, đối với anh là cực kỳ mấu chốt. Sự xuất hiện của Ôn Tửu khiến cho cuộc sống của anh bắt đầu có chút khó có thể bình an.

Chuyện cũ bảy năm trước anh chưa quên, nhưng vĩnh viễn không có khả năng bù đắp.

Anh không biết Ôn Tửu xuất hiện là nhằm vào anh, hay là vì bảy mươi vạn của Yến Luật. Vì thế Thương Cảnh Thiên lại thử thăm dò hỏi: “Không động lòng là tốt rồi. Có chuyện tôi phải nhắc nhở cậu, Ôn Tửu tuy rằng các phương diện đều không tệ, nhưng dù sao cô ấy cũng là vì tiền mà đến. Cậu đừng cho là thật.”

Yến Luật nghe vậy, bực mình nói: “Cô không đến vì tiền, cũng không phải kẻ mê tiền.” Anh thực không thích Thương Cảnh Thiên đánh giá Ôn Tửu như vậy, bởi vì anh tin tưởng trực giác của mình đối với Ôn Tửu.

Thương Cảnh Thiên ngẩn ra, “Vậy cô ấy đến vì cái gì?” Anh thấp thỏm nhìn Yến Luật, chẳng lẽ Ôn Tửu nói chuyện bảy năm trước cho Yến Luật? Nhưng xem ra lại không giống.

Đúng lúc này, di động của Yến Luật vang lên, anh cầm lên vừa nhìn, thấy là điện thoại nhà của ông ngoại, liền cảm thấy mi tâm nhảy dựng. Úc Thiên Thiên thật đúng là nói được thì làm được.

Điện thoại vừa bắt máy, bên trong đã vang lên tiếng gầm như sấm chớp: “Thằng nhóc thối kia, mau nhanh chóng trở về cho ông!”

Màng tai bị chấn động đến ù ù, Yến Luật mau chóng để cách điện thoại ra một chút, cười nói: “Ông ngoại ông có chuyện gì vậy?”

Lúc này ông cụ Cổ bộc phát tính tình nóng nảy, hung dữ nói: “Chuyện gì còn cần cháu hỏi à? Trong vòng hai tiếng đồng hồ cút về đây cho ông, bằng không bây giờ ông sẽ đến thành phố X.”

Nói xong cũng không cho Yến Luật cơ hội giải thích, ‘cách’ một cái cúp điện thoại.

Yến Luật cầm di động, nhứt cả đầu. Tính tình ông ngoại anh rõ ràng nhất, nếu anh không quay về, hai giờ sau, ông sẽ tự mình tới đây, hôm nay là sinh nhật ông nội, bất kể thế nào, không thể để ông ngoại tới chỗ này, khiến ông nội không thoải mái.

Thương Cảnh Thiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Yến Luật cười khổ: “Ông ngoại gọi điện thoại, Úc Thiên Thiên cáo trạng rồi, tôi phải lập tức trở về thành phố Z.”

Thương Cảnh Thiên ha ha cười: “Phải không, vậy vừa vặn chúng ta cùng nhau đi.”

“Cậu ở đây chờ một lát, tôi lên tầng thu dọn đồ.”

“Được.”

Yến Luật đứng dậy, ba bước thành hai bước đi lên tầng, đứng ở đầu cầu thang, tìm anh đập thành thạch có chút không khổng chế được. Cửa phòng Ôn Tửu đóng chặt, anh nhẹ bước tới, đưa tay gõ cửa.

“Mời vào.”

Yến Luật đẩy cửa phòng, chỉ thấy Ôn Tửu đang ngồi trên ghế trước cửa sổ, đang đọc quyển sách cầm trong tay. Áo đỏ da trắng, mặt mày như hoa, cứ thế lẳng lặng ngồi trong ánh nắng mặt trời, giống như bức tranh đặc sắc xinh đẹp không gì sánh được.

Cổ họng anh căng thẳng, theo bản năng nuốt ực một cái, cảm giác thơm thơm mềm mại trên môi giống như mọc rễ, giờ phút này rục rịch muốn ôn lại.

“Có việc sao?” Ôn Tửu đứng lên, nhẹ nhàng buông sách trong tay xuống, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng trong vắt, màu da phấn đào bị ánh mặt trời phơi nắng đến kiêu diễm.

“Ông ngoại tôi đột nhiên gọi điện thoại tới, bảo tôi lập tức trở về thành phố Z.”

Ôn Tửu cũng hiểu được chuyện hơi đột ngột, sợ run một lát hỏi: “Vậy ý của anh là, bây giờ tôi cùng anh trở về?”

“Phải.”

Ôn Tửu gật gật đầu cười nói: “Được, tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Hai người thu dọn hành lý xong, cùng nhau đi xuống tầng.

Buổi trưa ông cụ uống hơi nhiều, lúc này còn chưa tỉnh lại, bà nội trước nay luôn ít ngủ, nghỉ ngơi trong chốc lát đã thức dậy, bây giờ đang ở trong phòng khách nói chuyện cùng Thương Cảnh Thiên. Từ Thương Cảnh Thiên đã biết được chuyện ông ngoại Yến Luật gọi điện thoại tới, bảo anh trở về.

“Tính tình ông ngoại cháu nóng nảy, cháu nhất thiết đừng chống đối ông ấy.”

“Vâng, cháu biết rồi.”

Ba năm trước đây, bởi vì chuyện Úc Thiên Thiên, Yến Luật và ông ngoại cãi nhau khá căng thẳng, kết quả là Cố Anh Kiệt bị tức đến chảy máu não phải nằm viện, Yến Luật từ đó không dám cứng đối cứng nữa.

Bà nội căn dặn nói: “Trở về đi đường chậm một chút. Chờ Hoan Hoan khai giảng, cháu lại gọi người đến đón nó.”

“Vâng, cháu hiểu rồi, đợi ông nội thức dậy bà nhớ báo cho ông một tiếng.”

Bà nội lôi kéo tay Ôn Tửu nói: “Tiểu Ôn, nơi này cách thành phố Z khoảng nửa giờ đi xe, cuối tuần Yến Luật hay thường xuyên tới đây, nhớ bảo nó đưa cháu cùng về, ăn đồ bà nội nấu nha.”

“Vâng, rảnh rồi cháu sẽ tới.” Ôn Tửu tuy rằng cười đồng ý, nhưng cũng biết mình sẽ không trở lại. Thỏa thuận chấm dứt, cô và Yến Luật trở thành người qua đường, từ đó sẽ không còn liên hệ nữa.

Yến Luật để hành lý của Ôn Tửu vào cốp xe, sau khi chào bà nội, liền lái xe cùng Thương Cảnh Thiên đi về hướng thành phố Z.

Rời khỏi thành phố X, Ôn Tửu có loại cảm giác như trút được gánh nặng, ở lại thêm vài ngày là có mạo hiểm rơi vào trong tay giặc ở phương diện tình cảm, lúc này chấm dứt, tất cả đều vừa đúng lúc.

Nhìn thị trấn băng băng qua bên ngoài cửa sổ, chuyện xảy ra mấy ngày nay lần lượt hiện lên trong lòng. Thì ra, ba ngày ngắn ngủn đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, từng cảnh từng cảnh đều rõ ràng như thế, thậm chí biểu cảm của Yến Luật cũng rõ mồn một trước mắt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ôn Tửu hơi hỗn loạn, mở động ra đeo tai nghe bắt đầu nghe nhạc để bản thân bình tĩnh lại, không suy nghĩ nữa.

Yến Luật đột nhiên dừng xe lại bên đường, quay đầu nhìn Ôn Tửu phía sau, bực bội hừ một tiếng: “Ngồi lên ghế trước.”

Khi anh phát hiện cô ngồi vào ghế sau cũng rất không vui, nhưng trước mặt Thương Cảnh Thiên đành phải kiên trì không thềm để ý. Giờ phút này xe Thương Cảnh Thiên chạy ở phía trước, anh rốt cục nhìn không được dùng xe gọi cô lại đây.

Hôn cũng đã hôn, ôm cũng ôm rồi, nhìn cũng nhìn rồi, lại còn ngồi ghế sau xa cách như vậy, quả thực không thể nhìn được nữa.

“Phía sau rộng hơn. Tôi thích ngồi đằng sau.” Ôn Tửu vốn cố ý ngồi ở phía sau, không muốn ở gần anh quá. Giọng Yến Luật trầm xuống, trừng mắt nói: “Mau tới đây.”

34. Chương 34: Bị Đá

Ôn Tửu vẫn không muốn chuyển lên phía trước, lè mề nói: “Tại sao phải ngồi phía trước?”

Cái này còn phải hỏi sao? Yến Luật dừng một chút, đành phải nói: “Tôi có chuyện muốn nói với em.”

Ôn Tửu đành phải chuyển lên ghế phụ.

Lúc này Yến Luật mới khởi động xe lần nữa, cô ngồi bên cạnh, cảm giác thật sự không giống trước, không chỉ khoảng cách thân thể gần, mà trái tim cũng gần hơn nhiều.

Ôn Tửu đợi một lát vẫn không thấy anh mở miệng, xoay mặt nhìn. Khung cảnh ngoài cửa sổ chạy như bay lướt qua, Yến Luật chăm chú nhìn phía trước, anh anh tuần xuất sắc, lúm đồng tiền bên má khi ẩn khi hiện, xem ra tâm trạng anh không tệ.

“Chuyện gì vậy?”

“Vị trí cụ thể của công ty em là ở đâu?”

“Số 32 đoạn giữa đường Giang Hoài.” Ôn Tửu thấy hơi lạ, làm sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện này.

Kế tiếp, Yến Luật liên tục hỏi các vấn đề:

“Bọn em mấy giờ tan tầm?”

“Gần chỗ bọn em có cái gì ăn ngon không?”

“Ở chỗ làm em phụ trách công việc gì?”

Ôn Tửu vừa trả lời, vừa kinh ngạc. Yến tiên sinh trầm tĩnh ít lời, thanh cao kiêu căng làm sao đột nhiên lại như bác gái của hội dân cư tra hộ khẩu, hỏi nhiều vấn đề linh tinh vụn vặt thế này? Chẳng nhẽ lái xe trên đường cao tốc quá nhàm chán, sợ lơ là sẽ gây nguy hiểm nên tìm người nói chuyện?

Xuất phát từ lo lắng an toàn hàng đầu, Ôn Tửu tốt bụng nói: “Yến tiên sinh, nếu anh lái xe mệt, tôi có thể thay. Tôi có mang theo hộ chiếu.”

Yến Luật nghe thấy ba chữ Yến tiên sinh, lập tức nhú mày, bắt đầu bực bội, đã thân mật như vậy rồi, còn gọi anh như thế.

Anh mềm nhẹ hỏi: “Nhũ danh của em là gì?”

“Nhũ danh?” Ôn Tửu càng kinh ngạc, cái này quả thực là còn tỉ mỉ hơn cả tra hộ khẩu a.

“Tôi không có nhũ danh.”

Không có? Yến Luật nhìn cô, như vậy cũng tốt, anh có thể đặt cho cô một cái, gọi như vậy có vẻ vô cùng thân mật, hơn nữa còn là cách gọi chuyên dùng của một mình anh.

“Nhà em cách chỗ làm xa không?”

“Rất xa, cho nên tôi mới thuê phòng ở gần công ty.”

Mắt Yến Luật sáng lên: “Em không ở cùng người nhà sao?”

“Phải. Cuối tuần tôi mới về nhà cha mẹ.”

Chuyện này thật sự quá tốt, lúc đi tìm cô cũng tiện cho thể giới hai người.

Yến Luật cười tủm tỉm lại hỏi: “Em thích ăn cái gì?”

Ôn Tửu thuận miệng nói: “Ăn cơm.”

Yến Luật: “...”

Ôn Tửu đã quen với Yến tiên sinh kiêu căng thanh cao như tuyết trên núi băng, bây giờ đột nhiên trở nên hòa ái dễ gần, tươi cười anh tuấn mê người thế này thật đúng là không thích ứng nổi, hơn nữa còn không hiểu ra sao. Anh hôm nay làm sao vậy, cứ đông dài mấy chuyện vụn vặt như vậy, quả thực như thay đổi hoàn toàn thành một người khác.

Cô nhanh nhẹn che miệng ngáp một cái, “Yến tiên sinh, đột nhiên tôi hơi mệt, tôi ngủ một lát nha.” Nói xong, liền ngã ra sau, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Yến Luật nhìn Ôn Tửu đã nhắm mắt ngủ bên cạnh, tức đến cắn răng, nói chuyện phiếm với anh, cô thể mà lại từ trò chuyện thành buồn ngủ, anh không thú vị đến thế sao?

Ôn Tửu vốn giả bộ ngủ, kết quả thật không may lại ngủ thật. Khi tỉnh dậy, xe vừa đến lối ra trạm thu phí.

Yến Luật đang quét thẻ, trên khuôn mặt thanh ngạo mang theo mấy phần hậm hực. Dọc đường đi cô cứ lạnh nhạt với anh như thế, một mình ngủ. Dây thần kinh nào kia là làm từ bột khoai tây sao.

Ôn Tửu dụi dụi mắt, ngượng ngùng cười cười: “Thật nhanh, đã sắp tới rồi.”

Trong xe điều hòa thực ấm, hai má Ôn Tửu ngủ đến trắng trắng hồng hồng, sắc môi cũng hồng nhuận vô cùng, Yến Luật nhìn không chuyển mắt. Bỗng nhiên nhớ tới cô từng nói cô chưa bao giờ yêu đương. Như vậy, nụ hôn kia nhất định là nụ hôn đầu tiên của cô rồi. Vừa nghĩ vậy, lập tức cảm thấy phiêu phiêu dục tiên, nhiệt huyết sôi trào.

Yến Luật lái xe chậm lại, dịu dàng nói: “Em về chỗ ở trước nhé? Tôi đưa em về.”

“Không cần phiền thế, tự tôi bắt xe về là được rồi. Không phải anh phải mau chóng đi gặp ông ngoại sao?”

“Vây cũng phải đưa em về trước đã.”

“Vây là tôi tự bắt xe thì tốt hơn, thật sự không cần anh đưa về đâu.” Sau khi nghe được câu ‘không hề’ kia, Ôn Tửu liền vô thức bắt đầu giữ khoảng cách với Yến Luật, cho nên từ chối triệt để ý tốt của anh.

“Địa chỉ!” Giọng Yến Luật trầm xuống, biểu cảm vô cùng mất vui.

Ôn Tửu đành phải nói ra địa chỉ: “Lục Nhân Các ở đường Trường Giang.”

Rất nhanh, xe ngừng lại trước cổng Lục Nhân Các. Ôn Tửu mở cửa xuống xe, Yến Luật đã giúp cô xách hành lý xuống dưới, kiên định nói: “Tôi đưa em vào.” Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải làm rõ xem cô ở chỗ nào.

Ôn Tửu không ngờ anh còn muốn đưa mình lên tầng, vội nói: “Không cần không cần, tầng này đồ tôi tự xách được rồi.” Nói xong, liền đoạt lại va ly nhỏ của mình.

Yến Luật đưa tay cản lại, xách va ly đi tới tiểu khu trước mặt, vừa đi vừa đánh giá tiểu khu này.

Diện tích của Lục Nhân Các không lớn, nhưng được phủ xanh rất tốt, rất nhiều cây xanh, mặc dù đang là mùa đông, nhưng phóng tầm mắt đều là một màu xanh lục. Ôn Tửu lựa chọn chỗ này chính là vì gần công ty, tiện đi làm.

Đến cửa thang máy, Yến Luật lại hỏi: “Tầng mấy?”

“Được rồi, tôi tự đi lên là được.” Ôn Tửu lại muốn đón lấy hành lý của mình, nhưng vẫn bị Yến Luật dùng tay ngăn lại, cô đành phải thôi.

Yến Luật trực tiếp đưa Ôn Tửu đến tận cửa nhà, lúc này mới buông va ly trong tay xuống.

Ôn Tửu vội nói: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Yến Luật cúi đầu nhìn cô, nghiêm mặt nói: “Xin lỗi, hai ngày qua hại em sợ hãi còn sinh bệnh, về sau sẽ không xảy ra tình huống như vậy nữa.”

Yến Luật trước giờ không biết nói lời tình cảm, cũng chưa bao giờ nói, tự nhận là hàm ý trong câu nói này đã rất rõ ràng: anh về sau sẽ không để cô chịu uất ức, anh sẽ bảo vệ cô.

Nhưng Ôn Tửu lại hiểu lầm hàm ý “về sau” này: “Anh muốn nói, thỏa thuận kết thúc sớm, đừng ở đây phải không?”

Yến Luật ừ một tiếng, đưa tình ả tình nhìn cô, bạn gái giả biến thành bạn gái thật, không còn gì tốt hơn kết cục này.

Ôn Tửu chợt có cảm giác như trút được gánh nặng, thật tốt quá, không cần tiếp tục ở cùng anh ba ngày kể, loại cảm giác thật cẩn thận đứng cạnh cạm bẫy, chỉ cần lơ là không để ý liền rơi vào này thật đúng là không tốt. Nhưng ngoài như trút được gánh nặng, đồng thời, cũng có chút lưu luyến cùng tiếc nuối.

Cô che dấu cảm xúc của bản thân, mỉm cười trêu chọc nói: “Ông chủ, số tiền lương còn lại anh không cần thanh toán, coi như tôi diễn kịch cho bạn là được rồi.”

“Không được gọi tôi là ông chủ.”

Ôn Tửu mặt mày cong cong cười đùa anh: “Vây gọi anh là gì, Tiểu Yến Tử?”

Yến Luật nhướn mày kiêu lên, đột nhiên nâng tay để lên cửa, từ trên cao nhìn xuống cô, cắn răng nói: “Còn dám gọi một tiếng thử xem.” Anh dùng ngữ điệu uy hiếp, nhưng ánh mắt lại thâm thúy dịu dàng khác thường, giọng nói từ khoảng cách gần chậm rãi áp sát, trầm thấp mà gợi cảm.

Ôn Tửu đột nhiên cảm thấy có chút căng thẳng, cô thể mà lại có cảm giác là lạ, nếu cô gọi thêm một tiếng, anh nhất định sẽ bịt môi cô lại.

Lúc này cô tự nói với mình, đây nhất định là ảo giác, cô chính tai nghe thấy anh nói với Thương Cảnh Thiên, anh không thích cô. Tất cả đều đã chấm dứt, đừng lại xuất hiện ảo giác tự mình đa tình này nữa. Cô nhanh chóng cúi đầu lấy chìa khoá trong túi ra, trực tiếp mở cửa, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Anh mau đi tìm ông ngoại anh đi, đừng để ông ấy sốt ruột chờ, tạm biệt.” Nói xong, lách mình đi vào, cực nhanh đóng cửa lại.

Yến Luật xoa huyết thái dương, hít vào thật mạnh. Anh cũng đã chuẩn bị xong việc hôn rồi, thế mà cô lại râm một tiếng nhót anh ở ngoài cửa.

Ôn Tửu mở cửa phòng, còn chưa kịp sửa sang hành lý, thì Nguyễn Thư đã điện thoại đến.

“Ôn Tửu, mình có thể ở nhờ nhà cậu một thời gian ngắn không? Ngày nào Cố Mặc cũng đến tới dưới tầng nhà mình.”

Ôn Tửu thở dài: “Cậu trốn mãi cũng không phải biện pháp a.”

“Vậy mình làm sao bây giờ, mình cũng gấp đến độ mắng chửi người rồi, kết quả anh ta vẫn thế này.” Nguyễn Thư nói với vẻ vô cùng bất đắc dĩ, “Anh ta là người không có kiên nhẫn, qua một thời gian cảm thấy không có ý nghĩa sẽ không đến nữa đâu. Cậu thu nhận mình một thời gian đi mà, người tốt!!”

“Được rồi, dù sao cũng có một gian phòng trống, không phải cậu có chìa khoá sao, trực tiếp tới đây đi.”

“Ừ, mình đang trên đường.”

“A, cậu tính tiền trăm hậu tấu à.”

“Mình là bị buộc bất đắc dĩ thôi. Cậu chừng nào thì trở về?”

“Mình vừa mới về nhà.”

Nguyễn Thư a một tiếng, vui vẻ kêu lên: “Thật tốt quá.”

Không đến 5 phút, Nguyễn Thư đã kéo va ly to đến.

Ôn Tửu trêu chọc nói: “Còn đang trên đường nữa chứ, hoá ra vừa rồi gọi điện thoại là đang ở ngay dưới tầng đi.”

“Ai nha, chuyện này còn không phải là không có biện pháp thôi.”

Nguyễn Thư thè lưỡi, trưng ra khuôn mặt trẻ con mập mạp, hồng hồng trắng trắng trong veo như mật đào, vô cùng mịn màng, khiến người ta muốn cắn một ngụm.

Ôn Tửu nhin không được néo một cái, “Ai nha em gái mềm mại xinh đẹp như vậy, Cố Mặc không quấn chặt lấy mới là lạ.”

Nguyễn Thư lập tức nổi giận nói: “Đừng nhắc tới anh ta, cả năm nay, mình đã ghen đến sắp chết rồi, giống như kẻ trộm mà trốn tứ phía.”

“Cậu có thể đi ra ngoài du lịch a.”

“Không có người đi cùng mình a, nếu không, chúng ta cùng đi đi.”

“Nhưng vài ngày nữa mình phải đi làm.”

Nguyễn Thư hăng hái bừng bừng nói: “Đi Hải Nam chơi vài ngày là được rồi.”

Ôn Tửu nghĩ nghĩ liền gật gật đầu, đi ra ngoài khuây khỏa cũng tốt, cho khuất ký ức ba ngày này đi.

Hai người ăn nhịp với nhau, Ôn Tửu lập tức gọi điện thoại cho bạn bè ở công ty du lịch. Ăn cơm trưa xong, hai người liền tới sân bay.

Yến Luật từ Lục Nhân Các đi ra, cũng không dám trực tiếp về nhà ông ngoại, mà gọi điện thoại cho dì hai trước, sau đó đón dì làm cúu tinh, cùng đến nhà ông.

Cố Anh Kiệt trải qua hai tiếng chờ đợi, đã nghĩ sẵn một vụn chữ trong đầu, định lên án mạnh mẽ thẳng nhóc Yến Luật đàn độn dám tự chủ trương làm loạn này, nhưng vừa thấy cháu ngoại anh tuần phòng khoáng

duy nhất, lại cảm thấy yêu tận đáy lòng, không nỡ đánh mắng, rút gọn suy nghĩ trong đầu còn một nghìn chữ, vẫn là lời lẽ bình thường.

“Ông và ông ngoại Thiên Thiên có tình cảm bằng mạng sống. Mẹ cháu và mẹ con bé, từ nhỏ đến lớn cũng là bạn bè tốt, chúng ta tuyệt đối không thể bội bạc như vậy. Thiên Thiên đối với cháu, vẫn luôn một lòng si mê, chờ đợi cháu nhiều năm như vậy, chưa từng tìm người yêu, cháu ngược lại, không buồn lên tiếng đi tìm bạn gái, còn đưa về nhà, chuyện này nhất định không được.”

Yến Luật bất đắc dĩ thở dài, “Ông ngoại, cháu và Úc Thiên Thiên thật sự không hợp, ông không muốn nhìn cháu kết hôn với cô ấy rồi ngày hôm sau li hôn chứ?”

“Cháu thẳng thắn ngu dốt này.” Ông cụ Cố tức đến tát anh một cái.

Yến Luật lại kể những chuyện Úc Thiên Thiên làm ở thành phố X cho ông ngoại.

Ông ngoại không chịu tin: “Làm sao có thể, con bé đó có hơi ngang bướng nhưng sẽ không hại người.”

Yến Luật hừ một tiếng: “Lần này nhân chứng rất nhiều. Ông bà nội cô ba cô giúp việc đều có thể làm chứng, ông có muốn gọi điện thoại hỏi không?”

Hai người đi luôn yêu thương Yến Luật, kẻ xướng người hoạ giúp anh nói tốt vài câu, thật vất vả bình ổn được cơn tức của ông cụ Cố. Cuối cùng, ông cụ cố chấp miễn cưỡng nói: “Dù sao chuyện này, nhà chúng ta không thể chủ động nhắc tới, trừ phi Úc Thiên Thiên buông tha trước, hoặc là người nhà họ Úc không đồng ý.”

Yến Luật vì chuyện này đã phiền mấy năm, lại không dám thật sự chống đối ông, sợ ông tức ghen, vì thế cũng không nói thêm nữa, chờ ông nội đến đây lại tiếp tục.

Ở nhà ông ngoại ăn tối xong, lúc này Yến Luật mới rời đi.

Lái xe về nhà, anh tắm xong liền gọi điện thoại cho Ôn Tửu, không ngờ điện thoại của cô tắt máy.

Là đã ngủ? Hay là hết pin?

Đến mười giờ tối, anh lại gọi điện thoại, vẫn tắt máy.

Yến Luật nằm trên giường, càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, cô biết rõ anh trở về giải quyết phiền phức về Úc Thiên Thiên, hẳn là cô nên gọi điện thoại hỏi tình hình chứ, việc này liên quan đến tương lai của anh và cô mà, làm sao cô không quan tâm chút nào?

Sáng sớm hôm sau, anh chạy bộ xong trở về, nhìn chằm chằm di động mãi, không có cuộc gọi, không tin nhắn nào. Anh muốn lập tức gọi điện thoại tới, lại sợ quá sớm đánh thức cô, nhẫn nại đợi đến chín giờ, gọi một cú, cô thế mà vẫn tắt máy.

Yến Luật không nhin được, lập tức thay quần áo, lái xe thẳng đến Lục Nhân Các, lên tầng, bấm chuông cửa bao lâu cũng không có ai. Anh càng cảm thấy lạ, mới sáng tinh mơ đi đâu vậy? Anh lấy di động, lại gọi điện thoại, vẫn tắt máy.

Yến Luật cảm thấy có điểm không đúng, cả một ngày cái gì cũng không làm, tâm tư dồn hết lên tay, cứ cách nửa tiếng lại nhìn điện thoại một lần. Đến tối, anh lại đến Lục Nhân Các một lần, vẫn không có người.

Chẳng lẽ trở về nhà cha mẹ? Yến Luật bắt đầu hỏi hận không hỏi cô địa chỉ nhà cha mẹ.

Không phải Ôn Tửu cố ý tắt máy, thật sự cô bị Cố Mặc quấy rầy không chịu nổi rồi. Cố Mặc biết cô là bạn tốt duy nhất của Nguyễn Thư, cho nên Nguyễn Thư rời nhà, anh ta lập tức gọi điện tới cho Ôn Tửu, Ôn Tửu đương nhiên không thừa nhận Nguyễn Thư đang ở cùng cô, kết quả Cố Mặc không ngừng gọi điện thoại tới, cuối cùng Ôn Tửu đành phải tắt máy cầu yên tĩnh.

Hai cô gái tắt điện thoại di động, sung sướng chơi ở Hải Nam biển xanh trời xanh ba ngày, hai người đàn ông ở thành phố z đã sắp điên.

Cố Mặc bỏ qua không đề cập tới, Yến Luật thì mỗi sáng sớm hay chiều muộn đều đến Lục Nhân Các hai lần, bế môn canh đã ăn đến sắp thành bệnh kén ăn. (có nghĩa là đến nơi toàn gặp cửa đang đóng.)

Mất ngủ hơn nửa đêm, anh quyết định, ngày mai nếu cô vẫn chưa trở về, vẫn không tiếp điện thoại, anh phải đi tra địa chỉ nhà cha mẹ cô, trực tiếp đến nhà cô tìm.

Không nghĩ tới sáng sớm hôm sau, điện thoại Ôn Tửu lại thông, bởi vì hôm nay Ôn Tửu muốn đi đặt vé máy bay cho nên rất cục mịch điện thoại.

Yến Luật quả thực khó có thể tin, cầm di động, tim đập thất thường, cổ họng hơi nóng lên.

Ôn Tửu không ngờ cú điện thoại đầu tiên nhận được lại là của Yến Luật, hơn nữa giống như là chờ cô khởi động máy, vừa mở di động, anh liền gọi tới.

Rất cuộc là chuyện gì? Cô chần chờ trong chốc lát mới tiếp máy.

“Em ở đâu?” Yến Luật đi thẳng vào vấn đề hỏi một câu, giọng nói dồn dập mà trầm thấp, nghe lên có chút ám ách.

“Tôi ở Hải Nam.”

“Hải Nam?” Giọng Yến Luật lập tức cao vút, “Em đi Hải Nam làm gì?”

“Tôi đi chơi với bạn.”

“Bạn, ai?”

“Anh không biết.”

Yến Luật phản ứng đầu tiên chính là chú Nguyễn, khó thở, trực tiếp hỏi: “Có phải là người thường xuyên gọi điện thoại cho em, chú Nguyễn?”

“Đúng.”

Quả nhiên là ông già kia. Yến Luật nắm chặt di động, suýt chút nữa bóp nát.

“Sao em không nói cho tôi biết một tiếng?” Yến Luật đã bị lòng đố kỵ làm cho văng đầu, tức giận đến giọng nói cũng hơi run run.

Ôn Tửu ngơ ngác, nhẹ giọng nói: “Vì sao phải nói cho anh? Thỏa thuận đã chấm dứt không phải sao?”

Yến Luật tức giận nói: “Cái đó có liên quan gì đến thỏa thuận? Em đi đâu chẳng lẽ không nên nói cho tôi biết?”

Ôn Tửu tò mò hỏi: “Nhưng thỏa thuận chấm dứt, không phải là chúng ta không còn quan hệ gì sao? Tôi nhớ trên thỏa thuận có viết, sau khi thỏa thuận kết thúc, bên A bên B không còn liên quan tới nhau nữa.”

Yến Luật có cảm giác ngực bị người đâm mạnh một nhát, thỏa thuận chấm dứt, liền không có quan hệ gì? Vậy nụ hôn kia của cô chẳng lẽ không phải biểu hiện bọn họ đã sang một bắt đầu hoàn toàn mới, đã chấp nhận là người yêu của đối phương sao?

Đầu óc anh đình trệ giống nhau bị gió trút vào, vang lên tiếng ong ong, nghe thấy giọng nói mềm nhẹ mà điềm tĩnh của Ôn Tửu: “Tôi phải đi đặt vé máy bay rồi, nếu không có chuyện gì, tôi cúp đây.”

Yến Luật ngơ ngác cầm di động, sau một lúc lâu mới ý thức được một vấn đề.

Anh đây là, bị đá?

35. Chương 35: Trái Tim Tan Nát

Lúc Ôn Tửu và Nguyễn Thư từ sân bay đi ra, đã là bảy giờ tối. Hai người lấy ô tô, trực tiếp lái xe về Lục Nhân Các.

Gara nằm dưới tầng hầm Lục nhân các, bên trên là vườn hoa nhỏ. Sau khi ngừng xe, Ôn Tửu và Nguyễn Thư xách hành lý, đi thang máy lên vườn hoa, mới đi vài bước, Ôn Tửu đột nhiên dừng lại, kéo Nguyễn Thư.

“Đợi chút, mình có một loại dự cảm, Cố Mặc có khả năng ở dưới tầng chờ mình.”

Nguyễn Thư khó khăn lắm mới thả lỏng vài ngày lập tức như lâm đại địch, khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo, giống như cá vàng phun bong bóng ngập ngừng nói: “Không thể nào, không thể nào.” Thật ra trong lòng đã hơi hơi cảm thấy có khả năng rồi.

“Cậu ngấm lại đi, anh ta liên tiếp gọi điện thoại ỉn, khẳng định là đoán được cậu ở cùng mình. Ngày mai là ngày đi làm, đêm nay mình nhất định sẽ phải trở về. Cho nên mình đoán là có khả năng anh ta sẽ đến đây ngồi canh, xem cậu rốt cuộc có phải ở cùng với mình hay không.”

Nguyễn Thư vừa nghĩ đến dáng vẻ gần nhất của Cố Mặc, liền cảm thấy lời Ôn Tửu nói đúng là không phải không có khả năng.

“Vậy làm sao bây giờ.”

“Mình đi vào trước, cậu chờ ở đây khoảng 10 phút rồi vào. Nếu Cố Mặc ở đây, thấy mình về một mình sẽ nghĩ là cậu không ở đây, nhất định sẽ rời đi.”

Nguyễn Thư gật đầu: “Ừ, cậu nói có lý. Gần đây anh ta giống như người điên, chuyên môn ngồi canh ở trước cửa.”

Ôn Tửu phì cười: “Mình thật muốn nhìn một Cố tiên sinh anh tuấn phong lưu phóng khoáng, bây giờ lại si tình như chó kia.”

“Này!”

Ôn Tửu vừa nghe Nguyễn Thư bao che khuyết điểm “này” một tiếng, liền biết cô nhóc này khẩu thị tâm phi, trong lòng có khi còn thương nhớ Cố Mặc đây. Ôn Tửu cũng không vạch trần, cười khanh khách vỗ cô một cái, rồi xoay người đi trước.

Chuyện cũ của Nguyễn Thư và Cố Mặc, Ôn Tửu là người ngoài cuộc nên hiểu rõ ràng nhất. Nguyễn Thư thâm mến Cố Mặc nhiều năm, nhưng Cố Mặc vẫn không mặn không nhạt. Nguyễn Thư cả ngày rối rắm không biết Cố Mặc rốt cuộc có thích mình hay không, đủ loại phân tích, cân nhắc, suy luận, phán đoán, lại phủ định.

Có một số cô gái thường vừa bút hoa, vừa lẩm bẩm: “Anh ấy thích mình, anh ấy không thích mình.....”

Nhưng Nguyễn Thư không phải, cô rất thương hoa tiếc ngọc, nhất là bảo vệ môi trường, khi đi xuống cầu thang cô thường lẩm bẩm trong miệng: anh ấy thích mình, anh ấy không thích mình, anh ấy thích mình.....

Đến sắp thần kinh.

Ôn Tửu nhìn thấy cô ấy như thế, cảm giác đầu tiên chính là, nếu là cô, đã sớm đá Cố Mặc đến sa mạc Sahara lẫn cát rồi.

Cảm giác thứ hai là, thích một người cũng không phải đi làm gián điệp, lỡ mờ không biết đầu đuôi có ích gì? Là đàn ông thì liền nói thẳng ra, đừng để con gái phải đoán.

Cho nên, Ôn Tửu quyết đoán ủng hộ Nguyễn Thư đá Cố Mặc, còn nhanh chóng giới thiệu bạn trai mới cho Nguyễn Thư. Ai biết, Cố Mặc lại đột nhiên hóa thân thành tình thánh si tình, liều mạng cứu vãn, thậm chí bức hôn.

Ôn Tửu ở trong lòng yên lặng tặng anh ta một chữ.

Ôn Tửu xách túi, vừa bước vào nhà trọ, đã thấy một người đàn ông cao lớn ngồi trên bàn bảo vệ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Cố Mặc.

Lục Nhân Các không phải nhà trọ đặc biệt tốt, cho nên điều kiện ở đại sảnh tầng một có vẻ đơn sơ, không sô pha không chỗ ngồi, chỉ có một cái bàn làm việc và ghế cho chú bảo vệ. Cố Mặc liền âm ức ngồi lên một chân bàn, chú bảo vệ lại vững vàng đường hoàng ngồi ghế, giống như ông chủ.

Ôn Tửu âm thầm buồn cười, dừng chân nói: “A, sao anh lại ở đây?” Cô giả vờ không biết gì cả, về mặt có chút “ngoài ý muốn”.

“Nguyễn Thư đâu?” Cố Mặc mặc một chiếc áo khoác màu đen, khuôn mặt tuấn lãng có chút tiêu tụy, nhìn kĩ, trong mắt còn có không ít tơ máu, giống như đã mấy ngày ngủ không ngon.

Bởi vì Nguyễn Thư nên Ôn Tửu cũng quen anh rất nhiều năm, trong ấn tượng của cô, anh vẫn luôn là người đàn ông nho nhã ung dung, đây là lần đầu tiên Ôn Tửu nhìn thấy anh tiêu tụy không chịu nổi như thế.

“Em không biết. Mấy ngày trước cậu ấy gọi điện thoại cho em, nói muốn tới tìm em, nhưng em lại đang đi Hải Nam, vừa xuống máy bay.”

“Anh biết mấy ngày nay nhất định cô ấy ở với em.” Giọng Cố Mặc cũng khàn khàn, “Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Nhìn Cố Mặc thành như vậy, Ôn Tửu nhất thời có chút mềm lòng, nhưng lại nghĩ đến Nguyễn Thư nhiều năm như vậy suốt ngày chơi thuật độc tâm, đến sắp bệnh thần kinh. Vì thế liền quyết đoán cứng rắn, nói: “Em thật sự không biết. Em vừa xuống máy bay rất mệt, ngày mai còn phải đi làm, em về trước.”

Nói xong, liền lướt qua Cố Mặc đi về phía thang máy.

Cố Mặc bắt được cánh tay cô, “Ôn Tửu, cô ấy rốt cuộc ở đâu?”

“Em thật sự không biết, xin anh buông tay.”

Ôn Tửu vốn tưởng rằng Cố Mặc không nhìn thấy cô và Nguyễn Thư ở cùng một chỗ thì sẽ chạy lấy người, ai biết anh lại túm cô không tha.

Cố Mặc nói: “Rốt cuộc em có nói hay không.”

Ôn Tửu cũng không phải người để cho người ta uy hiếp áp bức, nhưng cuối cùng nể tình bạn tốt Nguyễn Thư, cố nén cơn tức xuống, thiện ý nói: “Xin anh buông tay, em phải đi về.”

Cố Mặc vẫn cố chấp không chịu buông ra, chờ từ giữa trưa đến giờ, anh cũng nóng nảy, không khỏi cao giọng lên: “Cô ấy rốt cuộc ở đâu?”

Ôn Tửu nhíu mày, bắt đầu cân nhắc xem có nên ra tay hay không. Theo như Nguyễn Thư nói, Cố Mặc cũng có chút bản lĩnh, vậy luận bàn một chút cũng tốt.

Đầu tiên cô nâng tay thử tránh một cái, nhưng không đợi cô ra chiêu, đột nhiên phía sau vọt tới một bóng người, một đám nhanh như điện đánh tới sườn bên của Cố Mặc, Cố Mặc nghiêng một cái, lảo đảo hai bước rồi ngã xuống đất.

Ôn Tửu giương mắt nhìn Yến Luật không biết chạy ra từ chỗ nào, quả thực sợ ngây người.

Sao anh lại khỏe như vậy, Cố Mặc cao 1m82, người còn có võ, cho dù không có phòng bị, nhưng cũng không có khả năng bị Yến Luật một đám đánh bại chứ.

Cố Mặc bất ngờ không kịp đề phòng bị người ta đâm một đám, vừa sợ vừa giận, đứng dậy liền vung tay đâm thẳng mặt Yến Luật.

Yến Luật lắc mình cầm cổ tay Cố Mặc, trở tay vặn một cái, ép cánh tay của Cố Mặc ra sau lưng, chân móc nhanh, Cố Mặc thể mà lại bị đánh ngã xuống đất, theo đó, một đầu gối của Yến Luật dẫm lên lưng anh, toàn bộ động tác liền mạch lưu loát như mây bay nước chảy, gọn gàng linh hoạt, mạnh mẽ hung ác, căn bản chính là chiêu số đánh nhau kịch liệt.

Ôn Tửu trong lòng khiếp sợ không lời nào có thể diễn tả được, không ngờ anh lại giấu nghề đến mức này.

Cô đột nhiên nhớ tới, lần đó ở trên xe, anh nhẹ nhàng nâng tay gõ một cái, liền đoạt mất điện thoại di động trong tay cô, còn có lúc ở nhà kính trồng hoa, anh đánh bất ngờ túm lấy hai tay cô, khiến cô không thể động đậy. Lúc ấy cô chỉ thấy khác thường, không nghĩ nhiều, giờ phút này nhớ lại, mới biết mình vẫn luôn bị anh che mắt, anh thể mà cũng có thâm thủ hơn người.

Ngay lúc Ôn Tửu đang còn kinh ngạc thì Nguyễn Thư theo sau về liếc mắt một cái thấy Cố Mặc bị một người đàn ông áp trên mặt đất, lập tức nóng nảy, không phân tốt xấu vọt tới trực tiếp ném ba lô nện lên đầu Yến Luật.

Ôn Tửu vội vàng ôm lấy hông Nguyễn Thư, “Đừng kích động.”

Không đợi cô nói rõ ràng, Nguyễn Thư đã sắp suy sụp, đá một nhát vào Yến Luật: “Tên vô liêm sỉ khốn kiếp này là ai, lại dám đánh Cổ Mặc, Ôn Tửu cậu mau hỗ trợ a.”

Gót cao trên giày cũng giống như ám khí, bốp một cái đập lên mông Yến Luật.

Ôn Tửu phì một tiếng cười vang.

Yến Luật then quá thành giận đứng lên, nhìn Nguyễn Thư với ánh mắt sắc bén mang theo một luồng hung ác.

Đời này anh còn chưa từng bị ai mắng như vậy, càng miễn bàn đến bị giày cao gót nện vào mông.

Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận, vội vàng nói: “Đây là bạn tốt của tôi, Nguyễn Thư, kia là bạn trai cũ của cô ấy.”

Yến Luật ngẩn ra, hoá ra cô ta chính là vị “chú Nguyễn” kia? Có thể anh mới biết mình đã ăn giấm chua vô căn cứ, trong lòng lập tức thư sướng vô cùng. Quân địch giả hóa ra lại là con gái, Ôn Tửu không cùng tên đàn ông khác đi du lịch. Vì thế, lập tức khoan dung rộng lượng tha thứ cho hành vi bạo lực của Nguyễn Thư.

Nguyễn Thư lập tức đỏ mặt đỡ Cổ Mặc, thân thiết hỏi: “Anh không sao chứ.”

Cổ Mặc nhanh chóng ôm sườn kêu đau, nhúu chặt hai lông mày, điệu bộ đau đớn đến sắp ngất.

Nguyễn Thư bắt đầu rơi lệ, “Cổ Mặc anh đừng làm em sợ, anh có chỗ nào không thoải mái.”

Ôn Tửu trừng mắt nhìn Yến Luật, oán trách nói: “Anh xuống tay làm sao không chút nặng nhẹ vậy. Chắc là đánh gãy sườn người ta rồi.”

Yến Luật hừ nhẹ một tiếng, “Cứ giả vờ đi.”

Ôn Tửu lập tức hiểu được Cổ Mặc đang diễn khổ nhục kế, vì thế cũng không lo lắng nữa, quay đầu nhìn Yến Luật, vừa ngạc nhiên lại tò mò nói: “Không nghĩ tới anh thế mà có võ.” Bất tri bất giác, cảm tình với anh lại tăng thêm chút.

Yến Luật hai tay đút túi, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ông ngoại tôi là bộ đội, từ nhỏ đã gọi cảnh vệ đến dạy tôi.”

Anh cúi xuống nhìn Ôn Tửu: “Tôi còn biết rất nhiều, cái em thấy chẳng qua chỉ là râu ria thôi.” Cho nên, người đàn ông tốt như vậy, nhất thiết đừng bỏ qua.

Ôn Tửu vừa định khen anh khiêm tốn nhún nhường đây, nghe thấy những lời này liền nhin không được bật cười.

“Ôn Tửu mau tới hỗ trợ.”

Nguyễn Thư gian nan nâng Cổ Mặc dậy, Cổ Mặc người cao sức nặng, Nguyễn Thư nhỏ nhắn làm sao đỡ được, anh ta lại cố ý làm như bị thương nặng, cố tình dựa lên người cô, Nguyễn Thư cũng sắp bị đè ngã.

Ôn Tửu nén cười: “Cậu ôm eo anh ấy đi, bằng không thì không đỡ nổi đâu.” Nhìn vào việc Cổ Mặc bị đánh giả chết, cô liền giúp anh ta một lần.

Nguyễn Thư quan tâm sẽ bị loạn, lúc này đã hoảng tay chân, lập tức nghe lời ôm eo Cổ Mặc.

Cổ Mặc vươn cánh tay ôm chặt lấy Nguyễn Thư, ả ý đưa tình nhìn cô, “Nguyễn Thư, em còn yêu anh đúng không.”

Nguyễn Thư giờ mới phát hiện mình bị lừa, vừa then vừa giận, mắng: “Anh đồ bệnh thần kinh, bệnh trâu điên, cúm gia cầm, bệnh chó dại.”

Tiểu cừu tiểu bạch thỏ luôn dịu dàng lương thiện thế mà liên tiếp mắng một đồng tử ngữ thô tục, làm cho Ôn Tửu mở rộng tầm mắt, không nhin được phì cười ra tiếng, xem ra khoảng thời gian này thật đúng là bị Cổ Mặc ép đến nóng nảy rồi.

Cố Mặc ôm cô cười: “Anh đúng là có bệnh, bệnh tương tư.”

Yến Luật xoa xoa tay áo, phui hết gai ốc xuống. Loại câu nói buồn nôn này đánh chết, anh cũng không nói ra miệng được.

Nguyễn Thư tức đến dùng sức đẩy Cố Mặc ra.

Cố Mặc lập tức ôm ngực ra vờ giả vệt, đau đến không thể đứng thẳng rồi.

“Đau quá, đau muốn chết.”

Nguyễn Thư vừa vội vừa tức, cũng không biết rốt cuộc là đau thật hay đau giả.

Ôn Tửu buồn cười nói: “Cậu vẫn nên dẫn anh ấy đi bệnh viện khám đi.”

Nguyễn Thư trừng mắt lườm Yến Luật nói: “Anh chờ đấy, nếu Cố Mặc có cái gì không tốt, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Yến Luật đương nhiên biết mình xuống tay nặng nhẹ thế nào, nhưng hai người này là bạn Ôn Tửu, anh dĩ nhiên sẽ không vạch trần. Chậm rãi đáp một câu: “Đi đi, tôi chịu tiền thuốc men.”

Nguyễn Thư hừ một tiếng, quay đầu hỏi Ôn Tửu, “Anh ta là ai vậy?”

Ôn Tửu cười cười: “Đây là Yến Luật, một khách hàng của mình.”

Nói là bạn cũng không thích hợp lắm, cho nên Ôn Tửu chần chờ một chút, dùng từ khách hàng này.

Yến Luật biết Nguyễn Thư là con gái, tâm trạng vốn rất tốt, chờ nghe được hai chữ “khách hàng”, nháy mắt trái tim tan nát, từng mảnh từng mảnh rơi xuống....

Chỉ là một khách hàng, thậm chí ngay cả bạn trai trước cũng không tính.

36. Chương 36: Bắt Đầu Theo Đuổi

Cố Mặc cũng đã được đưa Nguyễn Thư đi khỏi như ý muốn, một cuộc tình xoắn xuýt trong vài năm rốt cục cũng được kết thúc trong đoàn tụ. Ôn Tửu cũng cảm thấy đây là thời điểm mình nên chuẩn bị tiền mừng cưới cho Nguyễn Thư rồi. Trông Cố Mặc như vậy là đã khẩn cấp muốn dùng giấy đăng ký kết hôn để khóa chặt Nguyễn Thư.

Yến Luật đợi cả buổi, phát hiện Ôn Tửu vẫn còn đang trong tình trạng muôn vàn cảm xúc mà nhìn theo bóng lưng hai người kia liền ho nhẹ một cái, ý nói vẫn còn có mình.

Lúc này Ôn Tửu mới có cơ hội hỏi anh: “Đúng rồi, sao anh lại ở chỗ này?”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Tôi tìm em có việc.”

Anh đương nhiên sẽ không nói mình đã tra xét chuyến bay từ Hải Nam về thành phố Z, mong mỗi chờ đợi ở chỗ này chỉ để muốn nhìn “chú Nguyễn” trông ra làm sao.

Ôn Tửu hỏi: “có chuyện gì vậy?”

Yến Luật trở nên nghiêm trang, thản nhiên nói: “Lên tầng rồi nói sau.” Nói xong, bản thân đã bước ra tới trước thang máy.

Ôn Tửu vừa bực mình lại vừa buồn cười, Yến tiên sinh anh cũng quá không khách sáo rồi, tôi còn chưa mời anh lên tầng ngồi đâu.

Ánh sáng trong thang máy trong như gương, mơ hồ chiếu lên bóng dáng hai người. Người đàn ông cao lớn như tùng trúc, người phụ nữ thướt tha thanh nhã như thủy tiên, rõ ràng là trông giống như trời sinh một đôi, Yến Luật cảm thấy hai người xứng đôi như thế, nếu không đến với nhau thì quả thật là phụ ý trời rồi.

Anh liếc sang Ôn Tửu, không tin một người đàn ông tốt như anh lại không khiến cô động lòng, không động tình.

Buổi sáng sau khi bị Ôn Tửu “đá”, cúp điện thoại, anh nhớ lại quãng thời gian đầu tiên mà hai người quen biết, từng quãng từng quãng giống như quay chậm, anh không tin Ôn Tửu không có chút cảm giác nào với anh, anh cũng không tin nụ hôn kia chỉ là cứu vãn tình huống bị Úc Thiên Thiên nói kích mà thôi.

Yến Luật vốn là người sát phạt quyết đoán không hề chùn chân trên thương trường, giờ đã bị khơi mào ý chí chiến đấu. Đây là lần đầu tiên trong đời anh gần như là vừa gặp đã yêu một người con gái, lần đầu tiên có khát vọng chiếm giữ một người phụ nữ mãnh liệt như thế, vì cô mà ghen tức tới nóng ruột nóng gan, tuyệt đối sẽ không có lý nào chưa xuất trận đã thua cuộc. Cho nên anh muốn xem rốt cục ông chú Nguyễn kia rốt cục là người thế nào, tìm hiểu tường tận để bách chiến bách thắng. Kết quả mới biết được là hiểu lầm, đến lúc này anh cũng rất tự tin. Hôm nay vốn muốn tiến công, nếu đã không tồn tại người cạnh tranh thì anh nên nhanh chóng điều chỉnh phương án tác chiến.

Đến tầng 26, Ôn Tửu mở cửa phòng ra, quay đầu cười cười với Yến Luật: “Mời vào.”

Yến Luật không chút khách sáo bước vào, hai người đi vào, đều giật mình người. Bởi vì phòng ở không rộng lắm, không có cửa ngăn cách, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể thấy toàn cảnh phòng khách, trên sofa pha ngồn ngang vậy mùa hè, áo con, quần lót mọi màu sắc nằm công khai trên sofa phòng và quần dài.

Bởi vì tạm thời nảy ra ý muốn đi Hải Nam, thời gian lại gấp gáp để kịp được máy bay nên sau khi lựa xong quần áo, Ôn Tửu và Nguyễn Thư liền vội vã rời khỏi nhà, vội vàng nên cũng không kịp dọn dẹp, định chờ về thì dọn lại sau. Kết quả là Ôn Tửu quên sạch chuyện này, lại cứ thế để cho Yến Luật đi vào, khi Yến Luật nhìn đến sofa con viên ren và quần lót có hình hoạt họa thì một luồng máu nóng xông thẳng tới chóp mũi.

Ôn Tửu lúng túng tới nóng bừng mặt lên, vội vàng chạy tới ôm tất cả vào trong ngực, phi nhanh vào phòng ngủ, kết quả lại có một món đồ lọt khỏi lòng cô rơi xuống dưới.

Yến Luật nhìn chiếc áo lót màu trắng kia, không biết là nên nhặt lên thì thích hợp hay cứ để trên mặt đất giả vờ như không nhìn thấy thì thích hợp. Nếu không nhặt thì có vẻ anh là loại người đến cái chai dầu đổ cũng không nâng, Ôn Tửu hiển nhiên cũng không thích đàn ông lười biếng.

Vì thế, Yến Luật thở sâu, khom lưng nhặt chiếc áo con khiến người ta tràn ngập mơ màng này lên.

Vừa vặn lúc này Ôn Tửu từ trong phòng ngủ đi ra, thấy Yến tiên sinh anh tuấn đang dùng hai ngón tay thon dài đẹp đẽ thật cẩn thận nhặt lấy chiếc áo ngực của cô, vẻ mặt rối rắm khó xử ra vẻ không biết để đâu thì thích hợp.

Ôn Tửu hai bước tiến lên, vội vàng giật lại, đi đến phòng ngủ ném lên giường. Đưa lưng về phía phòng khách, cô xoa xoa hai gò má nóng hầm hập mà thở dài, liệu còn có thể lung túng hơn được nữa hay không.

Yến Luật cố gắng làm bộ như bình tĩnh, “điềm nhiên như không có việc gì” đánh giá chỗ ở của Ôn Tửu.

Căn hộ hai phòng một phòng khách, diện tích chừng sáu mươi mét vuông, ánh sáng cũng khá tốt, thoáng mát sáng sủa. Bởi vì phòng ở không rộng lắm, cho nên bố trí vô cùng tinh tế, cũng ít vật dụng, trong phòng khách chỉ có hai cái sofa cùng với một bàn trà màu trắng, tivi treo trên tường, ở trên tường trang trí hơn mười chiếc lông công thật dài, tỏa ra như tranh công xòe đuôi, ánh mặt trời chiếu vào, màu sắc mờ ảo.

“Mời ngồi.” Ôn Tửu từ trong phòng đi ra, gương mặt vẫn hơi ửng đỏ, có chút xấu hổ.

Yến Luật gật gật đầu ngồi xuống sofa.

“Anh muốn uống cái gì?”

“Em có cái gì?”

Ôn Tửu muốn cười, anh ta thật đúng là không biết ngại, giọng điệu cứ như là nói với người trong nhà mình vậy, chả hề khách sáo chút nào.

“Vậy anh tự chọn đi.” Ôn Tửu mở cửa chiếc tủ đứng bên cạnh phòng bếp ra, bên trong còn có một chiếc tủ lạnh loại nhỏ. Yến Luật vừa thấy, quả thật là có không ít loại trà, Thiết Quan Âm, Mao Tiêm, Long Tỉnh, Lapsang Souchong (*), Bạch Trà, Phổ Nhĩ, v.v.

[(*) chè đen của Trung Quốc sản xuất tại tỉnh Phúc Kiến.]

Yến Luật lấy một hộp Long Tỉnh từ bên trong đi ra, đưa cho Ôn Tửu.

Ôn Tửu tức khắc có loại cảm giác không biết nên khóc hay cười, anh thế lại coi mình như chủ nhà như đang ở quê thành phố X.

Ôn Tửu đi pha nước trà cho anh, đặt ở trên bàn trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh sofa của anh, nhợt nhạt cười cười: “anh tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Ừ, là có chuyện.” Yến Luật dừng một chút: “Tôi muốn mở một tài khoản ở công ty em.” Vừa rồi một câu ‘khách hàng’ của Ôn Tửu khiến người ta tan nát cõi lòng, rồi lại cho anh linh cảm.

“Rất tốt a.” Ôn Tửu nở nụ cười, một ông chủ lớn như thế chủ động đưa tới cửa, biết tìm đâu cho được.

“Vậy ngày mai tôi đến công ty tìm em.”

“Được.” Ôn Tửu mỉm cười gật đầu, lại thuận tiện dẫn anh mang giấy tờ theo, nháy mắt đã hóa thân thành một quản lý công ty chứng khoán phục vụ chu đáo sẵn sàng ôn nhu.

Yến Luật nhìn lúm đồng tiền như hoa kia, trong lòng chua xót, đối với khách hàng thì cười ngọt ngào như vậy, còn đối với mình, hừ.

Vốn định ở lâu thêm một chút nữa, nhưng nghĩ lại Ôn Tửu vừa mới xuống máy bay, nhất định là mệt mỏi, ngày mai còn phải đi làm, vì thế Yến Luật liền đứng dậy chào tạm biệt.

Ôn Tửu tiễn Yến Luật đi, quét dọn phòng ở, gọi đầu tắm rửa, bận rộn đến mười một giờ mới đi ngủ được.

Ngày hôm sau, Yến Luật quả nhiên đúng hẹn tiến đến, ở công ty của Ôn Tửu mở tài khoản, nghe nói ông tổng của Bắc Tư Thực Nghiệp đến đây mở tài khoản, khiến cho người lãnh đạo trực tiếp của Ôn Tửu cũng bị kinh động, tự mình chạy đến văn phòng làm việc của Ôn Tửu, bắt tay gặp mặt Yến Luật.

Yến Luật cũng ý tại ngôn ngoại (ý ở trong lời) khách sáo vài câu với Tiền tổng rồi khỏi.

“Ôn Tửu cô quả thật lợi hại. Bắc Tư Thực Nghiệp thực lực hùng hậu, không nghĩ tới tổng giám đốc lại trẻ tuổi như vậy.”

“Có thể là cha truyền con nối đi.” Bởi vì Bắc Tư Thực Nghiệp đã tồn tại không ít năm ở thành phố Z rồi nên Ôn Tửu cũng đoán được như vậy.

Thực tế thì, trên danh nghĩa Bắc Tư Thực Nghiệp do cha Yến Luật sáng lập nhưng bỏ vốn đầu tư nhiều nhất lại là hai người dượng của Yến Luật, sau khi công ty thành lập thì hai người dì trở thành cổ đông lớn của công ty. Mẹ Yến Luật vừa qua đời thì Yến Minh Ba lập tức kết hôn, chộc giận nhà họ Cố, nên nhanh chóng bị mất quyền lực, Yến Minh Ba liền dứt khoát giao công ty cho Yến Luật, mình thì sống cuộc sống thành thoi cùng vợ đẹp.

Ngày hôm sau là thứ bảy, người khác vẫn tiếp tục đi làm, nhưng cuối tuần thị trường chứng khoán không giao dịch nên các công ty chứng khoán không phải đi làm. Buổi sáng Ôn Tửu ở nhà quét dọn vệ sinh, dọn dẹp phòng ở, đến buổi chiều đi siêu thị mua mấy thứ đồ dùng, thoáng cái đã đến năm giờ chiều.

Lúc này di động kêu lên. Cô cầm điện thoại lên, là Yến Luật.

“Xin chào, Yến tiên sinh.”

“Ngày hôm qua cô bảo tôi tải phần mềm giao dịch ở trên mạng, không biết tại sao lại không thể thao tác được, cô lại đây xem một chút, hiện tại tôi đang ở nhà.” Yến Luật nói xong, liền vội vã cúp điện thoại.

Ôn Tửu cầm điện thoại, trầm nghĩ, Yến tiên sinh thông minh như vậy, thế mà lại không hiểu phần mềm giao dịch trên mạng. Cô đành phải tự mình đi một chuyến, ai bảo anh là khách hàng lớn mình phụ trách đây.

Ôn Tửu lái xe tới dinh thự Khuynh Thành rồi dừng xe lại, lập tức đi đến trước cửa nhà Yến Luật. Ấn chuông cửa, người mở cửa là cô Lưu.

“Xin chào cô Ôn, tiên sinh ở trên tầng chờ cô đấy, mời cô cứ đi thẳng lên trên tầng.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Ôn Tửu đổi một đôi dép lê, liền lên trên tầng, cửa phòng sách để mở. Yến Luật ngồi ở sau bàn nhìn máy tính. Giờ phút này ở ngoài trời đã là chiều tà, có một vùng sáng trước cửa sổ, ở những chỗ khác thì ánh sáng mờ ảo, đèn trong phòng còn chưa được bật, Yến Luật đưa lưng về phía cửa sổ, gương mặt tuần tú có vẻ thần bí mơ hồ.

Ôn Tửu nhẹ giọng nói: “Yến tiên sinh.”

“Em có thể không gọi tôi là Yến tiên sinh hay không.” Yến Luật nhướn mày, nhìn cô không vui, sau đó nói “lại đây ngồi.”

Ôn Tửu đi đến bên cạnh anh, phát hiện thấy anh đã chuẩn bị một ghế dựa ở bên cạnh. Ôn Tửu ngồi xuống cạnh anh, cùng bàn như hồi đi học. Hai người cùng nhau nhìn màn hình máy tính.

“Em xem, chẳng có vấn đề gì, chính là không thể giao dịch được.”

Ôn Tửu nghiêng đầu nhìn Yến Luật, cũng không nói gì, vẻ mặt là lạ.

Trái tim Yến Luật đập loạn xạ lại bình tĩnh nhìn cô.

Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận, “Hôm nay là thứ bảy, thị trường chứng khoán không giao dịch.”

Yến Luật làm bộ hiểu ra: “À, hôm nay là thứ bảy? Tôi lại quên mất, mọi người đều đi làm, tôi còn tưởng trong thời gian làm việc, thật sự xin lỗi.” Anh đóng lại trang giao dịch trên mạng, thuận tay tắt luôn máy tính lại.

Vì để tìm cơ hội cô tới đây đã phải cho chỉ số thông minh của mình về dưới 0, cảm giác thật sự rất thiệt hại tôn nghiêm. Yến Luật nhíu lông mày.

Ôn Tửu vốn có chút nghi ngờ có phải thật sự anh đã quên không, nhưng vừa thấy anh như vậy liền cảm thấy hôm nay khẳng định anh rất bận rộn, cho nên cũng hồ đồ, nghĩ lầm là thời gian làm việc cũng không phải là không có khả năng.

Cá tính của Ôn Tửu thẳng thắn trực tiếp hơi giống Ôn Minh Nguyệt. Bởi vì có vết xe đổ của Nguyễn Thư nên cô mới lười đi đoán lòng dạ của đàn ông, đây cũng là lý do vì sao cô không muốn yêu đương, bản thân cô thanh cao lạnh nhạt, cho người ta cảm giác rất khó theo đuổi, người muốn theo đuổi cô thường không dám công khai bày tỏ, đều thử ám chỉ trước xem cô có phản ứng hay không. Cổ tình Ôn Tửu lại không để ý tới điểm này. Cô cho rằng thích thì nói ra, đàn ông mà không dám nói, thì mặc kệ.

“Nếu đã không còn vấn đề gì nữa thì tôi đi trước.” Ôn Tửu đứng dậy liền muốn rời đi.

“Ngại quá, để cho em phải đi một chuyến, vậy tôi mời em ăn cơm đi.”

“Không cần.”

“Nhất định cần. Tôi còn có chút chuyện về cổ phiếu muốn hỏi em nữa.”

Liên quan đến công việc thì Ôn Tửu thực sự rất chuyên nghiệp, vì thế cùng Yến Luật xuống tầng dưới.

Đến bên dưới chỗ đỗ xe, Yến Luật vừa thấy Ôn Tửu lái xe đến, trong lòng lập tức lạnh lẽo, như vậy chốc nữa ăn cơm xong làm sao mà đưa cô về nhà được? Một loạt hành động phía sau làm sao tiến hành được nữa? Hận không thể gọi người kéo chiếc xe vướng víu này đi.

Yến Luật đành phải nói địa chỉ nhà hàng cho Ôn Tửu, hai người một trước một sau lái xe tới nhà hàng. Nhà hàng ngay bên hồ Kim Ba, rất gần quán cà phê Trầm Ngư của Hứa Đình Đình.

Dừng xe lại xong, Ôn Tửu và Yến Luật đi về phía nhà hàng, đột nhiên một người đàn ông từ phía sau đi tới, huých vào Yến Luật, nhưng lại không dừng lại, vội vã đi tiếp giống như đang có việc rất gấp.

Yến Luật hướng về phía người nọ quát một tiếng: “đứng lại!”

Ôn Tửu còn tưởng rằng Yến Luật gọi người nọ lại là vì đụng vào anh không nói xin lỗi, đang muốn nói Yến tiên sinh thật sự là người lòng dạ hẹp hòi, ai biết người nọ vừa nghe Yến Luật gọi giật lại thì nhấc chân bỏ chạy.

Ôn Tửu thế này mới cảm thấy có điểm không thích hợp.

Yến Luật cao ráo chân dài, hai ba bước liền đuổi theo, duỗi chân ra, người nọ càng chạy thẳng về phía trước, vốn định nhảy qua lan can chạy tới bãi đỗ xe, kết quả không đứng vững chân nhào vào lan can phía trước, va cái mũi, lập tức máu trên mặt chảy ra. Người đàn ông đau tới chảy nước mắt, nhưng chẳng quan tâm gì khác, chỉ mãi chạy tiếp.

Yến Luật ra tay cực nhanh, quật ngã gã ra sau, một đầu gối đè lên ngực gã, tay phải khóa cổ, quả thực không mất nhiều sức đã khống chế được người đàn ông kia.

Yến Luật hừ lạnh một tiếng, vươn tay kia ra: “Lấy ra.”

Lỗ mũi người nọ đã chảy đầy máu, nơm nớp lo sợ hỏi: “Lấy cái gì?”

Yến Luật cười lạnh: “Mày nói xem lấy cái gì?” Đầu gối dùng sức đè xuống, người nọ đau tới chảy hết mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Tôi trả lại cho anh, trả lại cho anh.”

Gã lấy một ví tiền từ trong lòng ngực ra đưa cho Yến Luật.

Yến Luật nhận lấy, quay đầu nói với Ôn Tửu: “gọi cảnh sát.”

Vừa quay đầu, anh sợ hãi rồi, Ôn Tửu lại ôm ngực, sắc mặt trắng bệch. Hơn nữa cô rũ mi mắt, quay đầu đi, ra vẻ đang tránh hình ảnh này.

Yến Luật cũng không quan tâm tới kẻ trộm này nữa, chạy nhanh đi qua đỡ lấy Ôn Tửu, vội hỏi: “em làm sao vậy?”

Ôn Tửu thấp giọng nói: “Tôi, tôi thấy máu là choáng.”

Thấy máu là choáng?

Phản ứng đầu tiên của Yến Luật là khiếp sợ và khó có thể tin, Ôn Tửu có khí thế mạnh mẽ tới mức mọi người thần phục dưới váy lại là người thấy máu là choáng?

Nhưng mà, chờ khi Ôn Tửu mềm nhũn tựa vào trong lòng anh, thời điểm được ôm nhuyển ngọc ôn hương, anh lại cảm thấy mừng thầm trong lòng, thật tốt quá, nhược điểm này thật sự là quá tốt, tốt nhất là thỉnh thoảng cứ choáng váng rồi dựa vào trong lòng anh.

Chờ thời điểm ý thức được ý nghĩ này rất không hiền hậu thì Yến Luật mím môi, vội vàng nén lại ý cười, sau đó rất trượng nghĩa rất quân tử ôm chặt Ôn Tửu.

37. Chương 37: Ra Tay

Chờ thời điểm ý thức được ý nghĩ này rất không hiền hậu thì Yến Luật mím môi, vội vàng nén lại ý cười, sau đó rất trượng nghĩa rất quân tử ôm chặt Ôn Tửu, nhẹ giọng hỏi: “vậy tôi ôm em lên xe nghĩ một lát nhé?”

“Tôi không sao, chỉ chút nữa là tốt ngay thôi.” Ôn Tửu thò tay đẩy Yến Luật ra, “anh không cần phải vịn chặt như vậy, tôi cũng không choáng váng nghiêm trọng như vậy.” Chỉ là tim đập nhanh hơn, đầu óc choáng váng vô lực, nhưng còn chưa tới mức té xỉu bên đường.

Yến Luật cúi đầu nhìn gương mặt cô cô, thân thiết hỏi: “Sao em lại choáng váng khi thấy máu?”

Ôn Tửu trước giờ luôn luôn độc lập mạnh mẽ ở trước mặt anh cũng có chút khó xử.

Cô thấp giọng giải thích nói: “Trước kia tôi không có tật xấu này, bảy năm trước...” Nói đến đây, cô hơi tạm dừng: “chính mắt tôi nhìn thấy một người bạn rơi từ trên lầu xuống... từ đó về sau tôi không thể nhìn thấy người chảy máu trên mặt, đây chính là một chứng ngại tâm lý.”

Ôn Tửu phát hiện chính mình có chứng ngại tâm lý này chính là vào lúc đánh đập Thương Cảnh Thiên. Đó là lần đầu tiên Ôn Tửu ra tay độc ác đánh người, trong lúc đau đớn tức giận, cô đã ra tay rất nặng, Thương Cảnh Thiên bị đánh chảy máu mũi, thậm chí còn rơi cả răng.

Ai biết, nhìn thấy máu tươi trên mặt anh ta khiến Ôn Tửu đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng mặt mũi máu me bi thảm của Dịch Đường sau khi ngã xuống, lập tức hoảng hốt choáng váng đầu óc, thân thể như bị rút hết

sức lực trong nháy mắt. Lần đó, may mắn Nguyễn Thư đi cùng cô, thấy sắc mặt cô không đúng nên nhanh chóng đỡ cô đi.

Về sau Ôn Tửu phát hiện, khác với những người khác, cô không phải cứ thấy máu là choáng váng, chỉ khi đối mặt với người chảy máu trên mặt thì mới có phản ứng như vậy. Chứng ngại tâm lý này chính là bị màn ngả tầng của Dịch Đường kích thích, mỗi lần nghĩ đến Dịch Đường cô đều cảm thấy rất khổ sở, cho nên cách bảy năm rồi, gặp lại Thương Cảnh Thiên cô vẫn không nhận được muốn xử lý anh ta.

Thời gian không khỏe ngăn ngủ trôi qua rất nhanh, Ôn Tửu nói: “Tôi không sao, đi thôi.”

Không đến hai phút, cô đã khôi phục trạng thái bình thường, bình tĩnh đẩy cánh tay Yến Luật ra, bóng lưng yếu điệu lại một lần nữa thẳng tắp, cứ như sự nhu nhược trong nháy mắt vừa rồi đều là ảo giác của Yến Luật.

Yến Luật hậm hực thở dài, thời gian cô thấy máu là choáng váng cũng quá ngắn ngủi.

Địa điểm ăn cơm là Kim Bích Các, là nhà hàng đặc sắc nhất cũng như sang trọng nhất bên hồ Kim Ba, chỉ mới khai trương hai tháng mà làm ăn vô cùng phát đạt, phải đặt trước cả một tuần. Vừa khéo ông chủ của Kim Bích Các là bạn tốt của Kỷ Lan, Yến Luật liền gọi cho Kỷ Lan để cho cậu ta bố trí.

Từ bên ngoài nhìn vào, Kim Bích Các tuyệt đối không giống nhà hàng, đi vào dọc theo một đường mòn yên tĩnh, hai bên là hai nhà tầng nhỏ, bên sáng bên tối, lấy khoảng không hành lang ở giữa làm điểm nối, nhà phía đông là cơm Trung, nhà phía tây là cơm Tây.

Dưới ánh đèn, đồ đạc hai bên tòa nhà có phong cách không giống nhau, phía đông thì cổ kính, phía tây lại sang trọng huy hoàng.

Yến Luật báo tên lên xong, nhân viên phục vụ nhiệt tình dẫn hai người đi đến trước một phòng trên tầng hai, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khắc gỗ hoa ra.

“Hai vị mời vào bên trong.”

Yến Luật đang muốn đi vào, đột nhiên cửa phòng đối diện mở ra, từ bên trong đi ra một người đàn ông cao gầy tuấn tú, khoa trương kêu lên: “Oa, thật trùng hợp, cậu cũng ăn cơm ở đây sao?” Sau đó liền quay đầu nói vọng vào bên trong phòng: “Lão Dung, Yến Luật cũng ăn cơm ở đây.”

Yến Luật thực không nói gì nhìn Kỷ Lan.

Căn phòng này anh đã đặt sẵn, thế mà cậu ta còn có mặt mũi làm bộ ngẫu nhiên gặp mặt, hiển nhiên, chỉ số thông minh của Kỷ Lan chưa từng khôi phục lại từ lúc gặp vợ cậu ta.

Lập tức, Dung Kiên cũng đi ra khỏi phòng, ánh mắt hai người đều dừng trên người Ôn Tửu, ánh mắt đều có vẻ tò mò tìm kiếm thứ mới lạ, giống như là hai con sói xám đang đánh giá con mồi.

Yến Luật càng thêm im lặng không nói gì, hai thằng nhóc này, không thể không khiến cho người ta dễ chú ý tới như vậy được sao.

Anh lập tức cúi đầu nói với Ôn Tửu: “Đây là bạn tốt của tôi. Kỷ Lan, Dung Kiên, đây là bạn mình, Ôn Tửu.”

Ôn Tửu mỉm cười gật đầu: “xin chào.”

Kỷ Lan lập tức cười ha hả vươn tay ra bắt tay Ôn Tửu, còn chưa chờ Ôn Tửu vươn tay ra thì Yến Luật đã ‘phát’ gạt móng vuốt của Kỷ Lan ra.

Dung Kiên thấy thế, yên lặng rút bàn tay vươn tới nửa đường quay về túi quần. Xem ra Yến tiên sinh thật sự đúng là đã động chân tình a, bảo vệ chặt chẽ như thế, ngay cả bàn tay nhỏ bé cũng không cho nắm.

Ôn Tửu chào hỏi hai người xong, Yến Luật liền đẩy cô vào phòng, sau đó mạnh mẽ lôi hai người bạn của mình vào căn phòng đối diện.

Kỷ Lan và Dung Kiên hưng phấn tới nỗi bốn mắt tỏa sáng nhìn Yến Luật. Kích động giống như nhìn thấy cây vạn tuế già cỗi nở hoa vậy.

Yến Luật khoanh hai tay, lạnh lùng nhìn hai người đàn ông đang cực kỳ lăm mồm kia: “xem kịch vui đủ rồi chứ?”

Kỷ Lan vội nói: “Không phải, vừa vặn lão Dung từ bên ngoài trở về, bọn mình đã sớm dự định đêm nay liên hoan đây.”

Yến Luật nhú mày kiểm lại, “Hai người các cậu hàng ngày đều gặp nhau ở trong công ty, còn cần liên hoan ở đây?”

Dung Kiên tỏ ra vô cùng nhiệt tình trượng nghĩa: “bọn mình cũng chỉ là quan tâm cậu thôi, đến xem cậu có cần hỗ trợ cái gì không.”

Lúc Yến Luật gọi điện thoại cho Kỷ Lan, bảo anh giúp đỡ đặt một chỗ ở Kim Bích Các, hơn nữa đòi hỏi phải là căn phòng phòng cách, Kỷ Lan đã biết trong này chắc chắn có vấn đề, ép hỏi cả buổi, Yến Luật mới ập a ập ứng nói nguyên nhân.

Kỷ Lan vừa nghe tới Yến Luật chưa bao giờ gần nữ sắc, coi phụ nữ là phiền phức này lại muốn theo đuổi con gái, toàn bộ dây thần kinh lăm chuyện trong cơ thể đều hưng phấn lên. Dung Kiên càng hơn thế, không nói hai lời, lái xe kéo Kỷ Lan theo để chính mắt nhìn xem đến tột cùng là tiên nữ phương nào mà khiến Yến tiên sinh lần đầu hẹn hò, có thể khiến Yến Luật động lòng phàm.

Dung Kiên khen: “Không sai, vừa xinh đẹp, tố chất lại được, chẳng qua là nhìn có vẻ khó theo đuổi a.”

Kỷ Lan gật đầu thật sâu đồng ý: “Không sao cả, bà xã của mình cũng không dễ theo đuổi, hàng ngày mình đều phải đón đưa cô ấy, mưa to gió lớn đều phải là điểm sưởi ấm.”

Yến Luật liếc nhìn cậu ta một cái, “bản thân cô ấy cũng có xe, mấy mảnh khoe đưa đi làm, đón về nhà của cậu đều quá hạn rồi.”

Kỷ Lan còn đang định dốc túi toàn bộ kinh nghiệm của mình để cho cậu ta học hỏi nghe vậy liền yên lặng nuốt trở về.

Yến Luật hí mắt, uy hiếp nói: “Mình đi sang phòng bên, hai người các cậu dám lộ đầu ra thử xem.”

Kỷ Lan cười hì hì: “Yên tâm, bọn mình chỉ biết giúp cậu, nhất định sẽ không cản trở.”

Yến Luật đi ra khỏi phòng, sang phòng đối diện.

Ôn Tửu đang ở trong phòng xem cá. Từ trên nóc nhà treo thả xuống mười mấy bể thủy tinh, cao thấp, đan xen rất thú vị, bên trong lại nuôi đủ loại cá nhỏ nhiệt đới, ngửa đầu nhìn lên giống như là đang ở dưới đáy biển vậy, trong phòng có một chiếc bàn hình bán nguyệt, ghế mây ôm thành hình tổ chim, trên bàn bày một chiếc đèn hoa sen, bên cạnh có một cây chuối tây xanh mướt.

Yến Luật rất hài lòng với sự bố trí của Kỷ Lan, hiển nhiên là vì Ôn Tửu rất thích.

Anh vội đi đến bên cạnh Ôn Tửu, ngẩng đầu lên nhìn mấy con cá nhỏ đang bơi trong nước, dịu dàng nói: “ở đây cũng không tệ lắm phải không?”

Ôn Tửu quay đầu, thản nhiên cười nói: “Quả thật là không tệ, lần sau nhất định tôi phải dẫn Nguyễn Thư lại đây.”

Yến Luật liếc mắt nhìn cô một cái, “Để Cố Mặc đưa cô ấy đến là được rồi, em cũng không cần làm bóng đèn của người ta.” Về sau vẫn cứ đi cùng ‘khách hàng lớn’ của em đi.

“Cố Mặc mới là bóng đèn của tôi với Nguyễn Thư, đoạt mất bạn tốt của tôi.”

Hai người nhìn cá trong chốc lát thì phục vụ đã bưng đồ ăn lên, bởi vì hai người đều lái xe nên không gọi rượu mà thay vào bằng trà xanh.

Trong bữa ăn, Yến Luật nghiêm trang bàn luận vấn đề cổ phiếu với Ôn Tửu, cũng bảo cô đề cử cổ phiếu.

Ôn Tửu giới thiệu cho anh mấy cổ phần blue chip tương đối nổi bật, sau đó cười nói: “Tôi chỉ phụ trách giới thiệu, không phụ trách lời lãi, anh tự mình quyết định đi.”

[(*) Blue chip: loại cổ phiếu “chất lượng cao” hay còn gọi là cổ phiếu “thượng hạng”, do các công ty lớn có tiếng phát hành]

Yến Luật ừ một tiếng, trong lòng đã có tính toán.

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau đi ra khỏi Kim Bích Các. Đến bãi đỗ xe, nhìn tới chiếc xe kia của Ôn Tửu, Yến Luật lại hận không thể dùng ánh mắt phá hủy nó đi. Cô lái xe đến, anh sẽ không mượn cơ hội đưa cô về nhà được, tất cả các phương án tác chiến kế tiếp sẽ đều trở thành phé thải.

“Ồ, lớp xe sao lại lép xẹp thế này.” Ôn Tửu xoay người lại xem lớp xe phía sau.

Yến Luật rất không hiền hậu mà muốn cười to, thật sự là quá tốt, ông trời hỗ trợ.

Anh vội vàng nói: “Ngày mai gọi người lại đây sửa đi. Để tôi đưa em về nhà trước.”

“Không cần, đổi lớp xe khác là được.” Ôn Tửu nói xong, liền mở cốp xe phía sau ra.

Yến Luật: “... .”

Ôn Tửu lấy đồ dự bị ra.

Yến Luật chưa từ bỏ ý định lại hỏi: “em biết thay sao?” Bình thường con gái đều sẽ không làm được loại việc này.

“Tôi chưa từng thay.” Ôn Tửu cười dài nhìn anh: “Nhưng mà nhất định là anh biết đúng không? Không phải anh là bạn đồng hành tốt khi ở nhà cũng như đi du lịch sao, tôi thấy lúc anh thay ổ khóa vô cùng khéo tay.”

Yến Luật: “...” Ra vẻ, thật sự là tự đập đá vào chân mình...

Ôn Tửu thấy anh đứng sững không động đậy: “không phải là anh cũng không biết đổi đi, để tôi tự mình thử xem, có lẽ là không khó.” Nói xong, liền cầm cái kích xuống dưới, tự mình làm.

Yến Luật đành phải kiên trì nói: “để tôi.”

Cho dù Ôn Tửu không phải là một cô gái nhỏ nũng nịu thì cũng không thể để cho cô làm việc này được, Yến Luật cởi áo ngoài giao cho Ôn Tửu, sau đó xắn tay áo lên, bắt đầu làm việc.

Buổi tối bên hồ Kim Ba rất lạnh, sau lưng từng đợt gió lạnh âm u thổi đến, thổi trúng trong lòng anh cũng lạnh lẽo từng đợt.

Đây quả thật là làm bậy a, cuộc hẹn hò đang lãng mạn tốt đẹp lại thành đổi lớp xe rất tốn thể lực này, bạn trai còn chưa được làm, trước lại phải làm thợ sửa chữa là thế nào. Yến tiên sinh vừa tháo đinh ốc ra, vừa nhỏ máu trong lòng.

Sau khi thay xong, Ôn Tửu nhanh chóng đưa nước khoáng cho anh rửa tay, “Cảm ơn, mau mặc quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Yến Luật nhân cơ hội nói: “vậy lần sau mời tôi ăn cơm.”

Ôn Tửu thản nhiên cười: “được, không thành vấn đề.”

Ừ, vất vả thay lớp xe, đổi lấy một cơ hội hẹn hò tiếp theo, cũng không tồi.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa xong, Yến Luật bắt đầu suy nghĩ tới bước tiếp theo của kế hoạch tác chiến. Lúc này di động chợt có tin nhắn tới. Yến Luật còn tưởng là Ôn Tửu gọi đến, kích động cầm lấy điện thoại, vừa nhìn thấy lại là Kỷ Lan.

“Thế nào, vấn đề xe đã giải quyết cho cậu rồi, không cần cảm ơn. Hiện tại có phải đang ở bên nhau không?”

Hóa ra là cậu ta và Dung Kiên làm chuyện tốt. Yến Luật cắn chặt răng: “Cậu là đồ heo tinh chỉ biết cản trở chứ không giúp ích được gì.”

Kỷ Lan lập tức gọi điện thoại lại đây hỏi tình huống.

Yến Luật không muốn nói tỉ mỉ chuyện mình đổi lớp xe trong gió lạnh, nói thẳng: “Kỷ Lan, trong vòng một tuần, cậu thuê cho tôi một phòng ở Lục Nhân Các, bao nhiêu tiền cũng được, căn phòng nhìn như thế nào, diện tích ra sao cũng được, chỉ cần là ở tầng 26.”

“Để làm gì?”

“Không cần hỏi nhiều.”

Kỷ Lan hiểu ra: “Mình biết rồi, cậu muốn bắt chước bộ phim Hàn đang hot gần đây đúng không? Muốn ở cách vách nhà người ta?”

Yến Luật kiêu căng hừ một tiếng: “Cái gì mà phim Hàn? Mình mới không xem cái trò buồn cười kia. Không cần ở cách vách, như vậy mới nổi bật, tốt nhất là ở đối diện, hoặc là cách thang máy đi.”

Yến Luật cảm thấy muốn tình cảm phát triển nhanh hơn thì tốt nhất là sớm chiều ở chung, giống như ở thành phố X, chỉ mất ba ngày rưỡi, tình cảm của hai người đột nhiên tăng mạnh chỉ vì ở cùng dưới một mái hiên.

Thời điểm đi làm ngày hôm sau, Ôn Tửu nhận được điện thoại của Yến Luật.

“Mấy cổ phiếu em giới thiệu không tệ, bây giờ tôi mời em đi ăn cơm.”

Ôn Tửu đột nhiên nhớ tới đến, mình còn nợ anh một bữa cơm đấy, vì vậy chủ động đề xuất buổi tối mời anh ăn cơm.

Yến Luật nói: “Không vội. Gần đây tôi cũng có việc. Đúng rồi, bất động sản của Lục Nhân Các thế nào?”

“Cũng không tệ.”

Ôn Tửu thấy rất lạ vì sao anh muốn hỏi vấn đề mơ hồ không liên quan này. Sau một tuần cô cũng đã hiểu được.

Sáng sớm thứ ba hôm nay, Ôn Tửu ra khỏi cửa đi làm. Đột nhiên phát hiện trước thang máy có một người đang đứng. Bóng lưng cao thẳng anh tuấn, hình như là Yến Luật. Bởi vì tư thế đứng của Yến Luật hơi giống quân nhân, vô cùng thẳng tắp anh tuấn, Ôn Tửu liếc mắt một cái liền nhận ra được, nhưng cô lại cảm thấy khả năng không lớn, hiện tại là sáng tinh mơ, sao anh có thể ở đây được.

Mang nghi hoặc đến gần để nhìn, thế nhưng thật sự là Yến Luật!

Ôn Tửu kinh ngạc không thôi: “sao anh lại ở đây?”

Yến Luật xoay mặt, ung dung nhếch môi một cái: “tôi sống ở đây.”

Ôn Tửu càng thêm kinh ngạc: “anh sống ở đây?”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Nói đến cũng rất dài, hiện đang vội đi làm không kịp nói tỉ mỉ, tối tan làm tôi đi tìm em.” Ừ, như vậy buổi tối là có thể danh chính ngôn thuận đến nhà cô rồi...

38. Chương 38: Bại Lộ

Sau khi tan tầm, Ôn Tửu đi đến siêu thị để mua chút rau dưa và vật dụng hàng ngày sau đó lại về nhà chuẩn bị làm cơm tối. Vừa mang toàn bộ đồ mua được vào bếp thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang, chẳng lẽ là Yến Luật?

Ôn Tửu vừa nhìn qua mắt mèo ra bên ngoài quả nhiên thấy là anh, hơn nữa trong tay anh còn nâng đồ gì đó.

Ôn Tửu mở cửa ra.

Yến Luật mang tư thái phong độ lồi lạc đứng ở ngoài cửa. Tay nâng một bể cá nhỏ đã thấy hôm ăn cơm ở Kim Bích Các, hai đầu cong cong giống như trăng lưỡi liềm, bên trong là nước và cỏ xanh mơn mẩn cùng với đủ loại cá nhỏ đầy màu sắc.

Yến Luật rất tự nhiên mà tươi cười vô cùng tuấn tú ôn nhã, “Tôi thấy em rất thích cá trong Kim Bích Các nên tìm Kỷ Lan nói muốn mang một bể cá tới, để trên bàn hẳn là cũng không tệ.”

“Cảm ơn, cảm ơn, tôi rất thích.” Ôn Tửu vô cùng vui vẻ để Yến Luật vào trong phòng khách, cô thật sự rất thích bể cá này.

Yến Luật nhẹ nhàng đặt bể cá lên trên bàn trà. Ôn Tửu thích sạch sẽ gọn gàng, cho nên trên chiếc bàn trà màu trắng không để bất cứ cái gì, hiện tại đặt bể cá có tạo hình rất khác biệt lên, lập tức trông phòng khách có sức sống hẳn lên, những con cá nhỏ hoạt bát trong bể nước xanh mơn mớn cùng với chiếc bàn trà màu trắng nhìn rất cân xứng, trông vô cùng xinh đẹp.

Yến Luật buông bể cá xuống, liền tự nhiên ngồi xuống ghế sô pha.

Ôn Tửu đứng ở mép bàn trà, khom lưng nhìn những con cá nhỏ khéo léo linh hoạt, hoạt bát thông minh này.

Cô vừa cúi đầu như vậy, chiếc dây chuyền bạc từ trong cổ áo rủ xuống dưới, dây chuyền treo một hình chiếc lá bằng ngọc phi thúy. Dù phiến lá rất nhỏ nhưng nhìn màu xanh ngọc tuyệt mỹ kia có thể thấy được đó là đồ cao cấp.

Da cô rất trắng, miếng ngọc phi thúy lại cứ đọng đưa trên làn da thịt trắng nõn như dương chi bạch ngọc tạo nên sự gợi cảm nói không nên lời. Yến Luật nhìn chăm chăm, có chút chói lóa.

Cũng may, Ôn Tửu đứng lên đúng lúc nên không tới nỗi khiến thần trí của Yến Luật bay đi quá xa.

“Đúng rồi, sao anh lại sống ở khu này?” Ôn Tửu nhớ tới mục đích đến của Yến Luật liền ngồi ở sô pha bên cạnh, tò mò nhìn Yến Luật.

Yến Luật nghiêm trang nói: “Bởi vì Úc Thiên Thiên, lần này ông ngoại tôi quyết tâm nặng tay với tôi, tiến hành trừng phạt kinh tế với tôi.”

Ôn Tửu hỏi: “Chẳng lẽ ông ngoại anh đuổi anh ra ngoài ? Căn nhà ở dinh thự Khuynh Thành chẳng lẽ là của ông ngoại anh, không phải của anh sao?”

Yến Luật âm ừ nói: “Tình huống trong nhà tôi khá phức tạp, tóm lại, hiện giờ tôi không thể quay về nhà được.” Anh đã nói tới như vậy rồi, đương nhiên là Ôn Tửu cũng ngại không hỏi thăm nhiều nữa, bởi vì đây là đời tư cá nhân trong gia đình anh.

Yến Luật lại nói: “Tôi bảo Kỷ Lam giúp tôi tìm phòng ở một thời gian, ngày đó Kỷ Lam thấy em cùng đi ăn cơm với tôi nên nghĩ rằng em là bạn gái của tôi, cho nên cậu ấy tự chủ trương thuê phòng ở trong này cho tôi ở.”

Lý do không chút sơ hở nào như vậy, ngay cả Ôn Tửu cũng không bắt được lỗi nào, dù sao tất cả đều là Kỷ Lan gây ra, không liên quan tới anh.

Ôn Tửu cũng không nghi ngờ gì anh, chỉ bật cười nhẹ: “người bạn kia của anh quả thật là chu đáo cẩn thận, tại sao anh lại không giải thích?”

“Tiền thuê nhà cũng giao rồi, đành thôi vậy. Tôi ở chỗ nào cũng được cả, dù sao cũng không phải thường xuyên ở đây.” Biểu cảm của Yến Luật rất lạnh nhạt và bình tĩnh, giống như là ngẫu nhiên lúc vô tình mới tới chỗ này, trở thành hàng xóm với cô.

Sau khi Ôn Tửu nghe xong mới phát hiện, chuyện này vốn chỉ cần hai câu nói là căn bản có thể giải thích rõ ràng, vậy mà anh thế mà còn “nói ra thì dài lắm”, đặc biệt đến một chuyện. Chẳng qua là nhìn đến bể cá mà anh tặng, cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ đứng dậy cười cười: “Tôi phải đi nấu cơm rồi.”

Ngụ ý, Yến tiên sinh anh có thể đi về được rồi.

Yến Luật đứng lên, “vậy để tôi giúp đỡ đi.” Nói xong, trực tiếp đứng dậy vào phòng bếp.

Ôn Tửu không nói gì nhìn bóng dáng anh tuấn của anh, Yến tiên sinh, ý tôi là tiền khách có được không, không phải là muốn giữ anh lại ăn cơm.

Rốt cục loại hành vi hoàn toàn coi nhà cô trở thành nhà của mình này là thế nào, còn chưa thoát ra khỏi trạng thái hồi ở thành phố X sao?

Yến Luật là người thông minh như vậy, làm sao có thể không nghe ra ý tiền khách của cô, nhưng anh cũng đoán chắc tâm tư của Ôn Tửu nên chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Bởi vì cho dù Ôn Tửu không tình nguyện, cũng sẽ ngại đuổi anh. Dù sao anh từng mời cô ăn cơm, còn giúp cô thay sẫm, còn là khách hàng lớn của công ty cô, hiện tại lại còn là hàng xóm của cô nữa.

Nhiều thân phận như vậy, hơn nữa cô cũng không ghét anh, vì thế Ôn Tửu vào phòng bếp, dự định cố mà làm bữa cơm đãi anh một lần.

Cô mở tủ lạnh ra, cửa tủ lạnh vừa mở ra khiến cho không gian trong phòng bếp ngày càng hẹp hơn, Yến Luật lại cao, cô chỉ thoáng lui về sau một bước đã đụng phải ngực Yến Luật.

Yến Luật cũng không có ý lùi ra phía sau, rất “không có ánh mắt” mà đứng bên cạnh cô, giả bộ nhìn xem trong tủ lạnh có những thứ gì.

Ôn Tửu lập tức cảm thấy cả người mình sắp dán vào trước ngực anh rồi.

Cô vội vàng nói: “Anh cứ đi ra ngoài trước đi, nơi này rất chật.”

Cơ hội tốt như vậy đương nhiên là Yến Luật sẽ không đi ra ngoài. Lý do hôm nay anh tìm đến chỗ Ôn Tửu là giải thích vì sao anh tới sống ở đây, giải thích xong còn có thể tiếp tục ở lại, anh sẽ có một lí do khác.

“Thật ra, tôi vốn muốn tới nhà em để học em cách nấu cơm như thế nào, nếu không khoảng thời gian này ngày nào tôi cũng phải ra ngoài ăn.”

Toàn bộ cái cơ tiếp cận Ôn Tửu nhìn qua đều công khai quang minh chính đại như thế, trở thành khách hàng lớn của cô, mua cổ phiếu cô giới thiệu, nếu anh kiếm được tiền thì có lý do mời cô đi ăn mừng, nếu bị thua lỗ thì có lý do gọi cô tới an ủi. Lại giống như hiện giờ, nếu cô chịu dạy anh nấu cơm thì mỗi ngày anh đều đến học. Còn nếu cô không chịu dạy thì lại rất tốt, mỗi ngày anh sẽ tới ăn chục cơm. Tóm lại chiến thuật của anh là vừa công vừa thủ, vừa tiến vừa lùi.

Anh còn thật sự nhìn Ôn Tửu, ánh mắt thâm thúy mang theo cố chấp vô cùng. Ánh mắt như vậy khiến Ôn Tửu có dự cảm không ổn, nếu cô từ chối thì rất có khả năng mỗi ngày anh đều đến ăn chục cơm. Xem ra cô vẫn nên dạy anh vài chiêu thì có vẻ tốt hơn.

“Vậy được rồi, dạy anh làm hai món đơn giản vậy.”

Ôn Tửu căn cứ vào sổ đồ ăn trong tủ lạnh của mình, trong đầu nhanh chóng nghĩ tới hai món ăn đơn giản nhất là củ từ xào thịt băm và trứng xào cà chua, hai món ăn này là đơn giản nhất, đảm bảo anh làm một lần là biết, tránh trường hợp lần sau anh còn tìm tới cửa xin chỉ dạy.

Tuy rằng cô có cảm tình với anh, nhưng cứ nghĩ đến việc anh là bạn của Thương Cảnh Thiên, nghĩ đến anh và Thương Cảnh Thiên cùng hợp tác làm hạng mục, còn nghĩ tới lời anh nói với Thương Cảnh Thiên, anh không thích mình, cô liền cảm thấy vẫn nên duy trì khoảng cách thích hợp là ổn thỏa nhất.

Dù sao Yến Luật đã hạ quyết tâm, cho dù cô có dạy anh bao nhiêu thứ thì anh đều không học nổi.

Vì theo đuổi con gái mà phải hạ chỉ số thông minh xuống dưới không này, tuy rằng rất mất tôn nghiêm nhưng cũng chẳng có cách nào, ai bảo cô không giống với những cô gái bình thường khác, khó theo đuổi tới vậy đây.

Ôn Tửu cầm một củ từ bỏ vào trong chậu nước, sai bảo: “Trước tiên rửa sạch rồi gọt vỏ củ từ này.”

Yến Luật thoải mái đồng ý. Ôn Tửu dùng nước vo gạo ngâm hai quả cà chua, sau đó nấu cơm, vừa cầm phích điện xong, chợt nghe thấy Yến Luật kêu ai một tiếng. Nhìn lại thì thấy tay phải của Yến Luật cầm một con dao nhỏ, ngón trỏ tay trái thì đang chảy máu “bị dao cắt phải rồi.”

Ôn Tửu thở dài, thật đúng là đại thiếu gia chưa từng làm việc gì, gọt củ từ cũng có thể bị thương, muốn cười nhạo anh nhưng lại cảm thấy vô nhân đạo.

Yến Luật quay đầu nhìn Ôn Tửu, ánh mắt sáng quắc, đã chuẩn bị thật tốt để ôm cô vào lòng bất kỳ lúc nào. Chảy máu tay một tý có là gì, anh căn bản không hề cảm thấy đau.

Ai biết về mặt Ôn Tửu vẫn như bình thường, chẳng hề có chút phản ứng choáng váng nào. Cô lúi ngẩn kéo ra tìm một mảnh băng dán cá nhân, sau đó kéo ngón tay của Yến Luật, dùng băng dán cá nhân dán lên.

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô, nghi hoặc hỏi: “Không phải em thấy máu là choáng váng sao?”

Ôn Tửu nhướn mày nhìn anh: “Tôi chỉ choáng váng khi thấy máu trên mặt thôi.”

Yến Luật: “... .” Không công tự mình hại mình rồi.

Chảy máu trên mặt, vậy lần sau phải ăn một kg long nhãn?

Tóm lại, lần này tự mình hại mình là mất nhiều hơn được, không chỉ không được đãi ngộ ôm nhuyển ngọc ôn hương vào lòng, lại còn nhận được ánh mắt khinh bỉ của Ôn Tửu: “Để đó tôi làm cho, anh ở một bên nhìn là được.”

“Không có việc gì.”

Yến Luật thất vọng tiếp tục gọt vỏ củ từ, kết quả chỉ một lát sau lại hít vào một hơi.

Ôn Tửu nghĩ đến anh lại bị thương, vội vàng hỏi: “Anh lại làm sao vậy.”

“Da rất ngứa.”

Ôn Tửu không biết nên khóc hay cười. Để cho anh làm một chút việc, anh lúc thì đau lúc thì ngứa, quả thật là khó hầu hạ.

Lúc này đây, Yến Luật thực không cố ý, lúc gọt vỏ anh cảm thấy da rất ngứa, chỉ gãi hai cái mà toàn bộ cổ tay đều đỏ ửng, anh thế mà lại bị dị ứng rồi!

Lúc này Ôn Tửu quả thực là không thể để cho anh tiếp tục làm nữa, lôi tay anh, rất ghét bỏ mà đuổi ra ngoài “Được rồi được rồi, anh cứ ở một bên nhìn xem là được, để cho tôi làm.”

Đúng lúc này, có người ấn chuông cửa.

Ôn Tửu đi ra trong phòng khách, nhìn qua mắt mèo, vừa thấy ấy thế mà là Hứa Toàn.

Ôn Tửu liền đi tới cạnh cửa phòng bếp nói với Yến Luật: “Anh cứ ở trong phòng bếp một chút, đừng đi ra ngoài.” Nói xong, liền thuận tay đóng cửa phòng bếp lại.

Cô không muốn để cho Hứa Toàn thấy Yến Luật, bởi vì mấy ngày này Ôn Minh Nguyệt đang ép căng quá, bắt Ôn Tửu gọi chàng trai đã đi du lịch Thái Lan với cô tới để xem mặt, ăn vừa cơm.

Ôn Tửu nói mấy câu lấy lệ vài lần, cũng chưa từng lừa gạt được. Cho nên cho dù thế nào thì cũng không thể để cho Hứa Toàn trở về thêm mắm dặm muối đổ thêm dầu vào lửa được. Bình thường Hứa Toàn đến chỗ cô đều là có việc, cũng sẽ không đứng mà ngồi lại đây nhàn nhã nói chuyện phiếm, nhiều lắm hai phút là đi.

Yến Luật bị nhốt ở trong phòng bếp, không vui nhú mi, đây là ý gì, chẳng lẽ là người anh không thể gặp?

Anh đi đến cạnh cửa, nghe thấy bên ngoài có âm thanh nói chuyện của Ôn Tửu và một người đàn ông.

“Hứa Toàn sao cậu lại tới đây?”

“Em tới thị trường thủy sản mua sò biển, thuận tiện mang chút lên cho chị, không phải là chị thích ăn sao.”

Vừa nghe thấy cái tên Hứa Toàn này, Yến Luật liền nhăn mày lại, lại vừa nghe là một người đàn ông thì càng nhíu chặt hơn. Hiển nhiên là người đàn ông này có quan hệ rất thân thiết với cô, biết chỗ ở của cô, lại còn tới cửa tặng đồ.

Điểm mấu chốt là Ôn Tửu lại không dám để anh đi ra, sợ người tên Hứa Toàn này nhìn thấy. Vì sao? Chẳng lẽ Hứa Toàn này là người mà cô thầm mến?

Ôn Tửu nhận lấy một gói to, cười tủm tỉm nói: “Cảm ơn cảm ơn, cậu thật tốt.”

Yến Luật vừa nghe liền giận, chỉ mua một chút sò biển đã là tốt lắm? Vậy mấy ngày qua anh mời cô đi ăn tiệc hải sản, lại phải nằm bò ra giúp giúp cô đổi lốp xe, sao lại không thấy cô nói một câu “anh thật tốt”?

Mùi chua chua xộc thẳng lên mũi, Luật càng nghĩ càng giận, anh đường đường chính chính, quang minh chính đại tìm đến cô, vì sao phải giống như một gian phu tránh ở trong phòng bếp?

A, chuyện này quả thật rất buồn cười.

Phanh một tiếng, cửa phòng bếp mở ra, Yến Luật vác về mặt lạnh lẽo đi từ bên trong phòng ra, ánh mắt thâm thúy sắc bén, mùi dấm chua và sát khí đan xen lấy nhau.

Hứa Toàn nhìn Yến Luật đột nhiên đi ra từ trong phòng bếp, sợ ngây người.

Ôn Tửu cũng giật mình, vội vàng cười làm lành nói: “Đây là Yến Luật hàng xóm của chị. Đây là Hứa Toàn, em trai của tôi.”

Em trai ? Cậu em vợ?

Khuôn mặt như núi băng của Yến Luật lập tức lấy tốc độ siêu vận tốc của ánh sáng hòa tan, cũng nháy mắt nở ra một đóa hoa cực kỳ thân thiết.

“Xin chào.” Yến Luật vươn tay, vô cùng chủ động hiếm thấy.

Hứa Toàn kinh ngạc bắt tay vị hàng xóm này, gượng cười: “Xin chào.”

Thật sự là rất ngoài ý muốn, rất kinh ngạc, rất khó tin. Ôn Tửu thế mà lại giấu một người đàn ông ở trong phòng bếp. Loại tin tức nóng hổi này trước tiên phải báo về ẹ biết. Hứa Toàn kích động không thôi, lập tức tạm biệt.

Ôn Tửu vừa thấy khuôn mặt thanh tú kia như được chiếu sáng rạng rỡ, phát sáng lờ lờ liền cảm thấy tình huống có chút không đúng, vội đuổi theo ra ngoài nói: “Hứa Toàn, không phải muốn về nói với mẹ chứ?”

Hứa Toàn nghiêm mặt nói: “Sẽ không.”

Ôn Tửu nhẹ nhàng thở ra: “đứa trẻ ngoan.”

Cửa thang máy mở ra, Hứa Toàn đi vào ấn xuống tầng một, trong nháy mắt cửa thang máy khép lại kia mới cười tủm tỉm nói: “em sẽ nói chị ở chung cùng với một người đàn ông.”

Ôn Tửu quá sợ hãi: “Hứa Toàn cậu dám!”

Cửa thang máy đúng lúc đóng lại, Hứa Toàn che ngực, hạnh phúc cười. Bị chị chà đạp nhiều năm như vậy, vẫn không dễ dàng có một cơ hội báo thù, sao có thể buông tha đâu. Cậu khẩn cấp lấy di động ra, tìm số điện thoại của Ôn Minh Nguyệt.

“Mẹ, nói ẹ một tin tức đặc biệt, lớn, tốt!”

Ôn Tửu chà chà chân, bắt đắc dĩ đi trở về trong nhà. Vừa nhìn thấy Yến Luật, cô liền nhịn không được sắc giọng: “bảo anh ở trong phòng bếp một lúc, anh đi ra làm gì?”

Yến Luật đã tìm một cái cớ tốt lắm, nghiêm mặt nói: “Ngại quá, tôi vội đi toilet nên mới phải ra.”

Ôn Tửu vừa nghe thì lúng túng rồi, vẫy vẫy tay nói: “Vậy anh còn không chạy nhanh về nhà mình đi.”

Yến Luật yên lặng nhìn cô, trái tim lần nữa vỡ vụn từng mảnh.

Thế này cũng quá nhẫn tâm rồi, ngay cả toilet cũng không cho phép anh dùng ...

39. Chương 39: Đòn Sát Thủ

Ngay trong lúc này thì di động của Ôn Tửu vang lên, vừa thấy là điện thoại của mẹ, đầu cô đều muốn to ra rồi, tốc độ của thằng nhóc Hứa Toàn này thật sự rất nhanh a.

Điện thoại vừa thông được thì nghe thấy giọng nói rõ ràng lưu loát của Ôn Minh Nguyệt: “Bảo thằng nhóc trong nhà con đừng có đi, nửa giờ sau mẹ tới.”

Ôn Tử hoảng lên, vội hỏi: “Mẹ, đừng nghe Hứa Toàn nói bậy, anh ấy chỉ là hàng xóm của con, tới nhà con mượn đồ.”

“Đừng có gạt mẹ. Có phải là thằng nhóc lần trước chụp ẹ kiểu ảnh không? Không được, mẹ phải tự mình tới xem.” Ôn Minh Nguyệt cũng không nói nhiều, trực tiếp cúp điện thoại.

Ôn Tử biết, với cá tính của mẹ cô, trong vòng nửa tiếng sau nhất định sẽ tới, vì thế vội vàng nói với Yến Luật: “ngại quá, lát nữa mẹ tới tới, hôm nay sẽ không dạy anh nấu cơm được, để lần khác đi.”

“Vậy ngày mai đi.”

“Được được, ngày mai.” Lúc này Ôn Tử chỉ muốn nhanh nhanh để cho Yến Luật đi về, tự nhiên đồng ý vô cùng thuận lợi. Cô vốn tưởng rằng bản thân mình hạ lệnh đuổi khách, với cái tật hờ ra là hờn dỗi, Yến Luật nhất định sẽ phụng phịu mà phẩy tay áo bỏ đi. Ai lại biết anh không hề không vui chút nào, người lại khéo môi lại còn cong lên, ra chiều tâm trạng rất tốt.

Anh đương nhiên là có tâm trạng rất tốt, bởi vì ngày mai là lễ tình nhân. Anh đang lo ngày mai nên lấy có gì danh chính ngôn thuận để chiếm cả đêm của cô đây, như vậy rất tốt, tự nhiên định ra cuộc hẹn ngày mai như nước chảy thành sông, tất cả quả thật là vô cùng thuận lợi. Hơn nữa mẹ cô lại sắp tới, đây quả thật rất tốt. Yến Luật thuận tay đặt điện thoại đi động ở trên tủ giày.

Ôn Tử vừa nghe thấy mẹ cô tới ngay đây, có chút luống cuống tay chân, căn bản là không chú ý tới động tác của anh.

Quả nhiên, Yến Luật đi khỏi không đến nửa tiếng, Ôn Minh Nguyệt đã vội vàng chạy tới.

Ôn Tử vừa mới cơm nước xong, đang dọn dẹp lại bàn, trong lòng âm thầm may mắn đúng lúc bảo Yến Luật về.

Ôn Minh Nguyệt thấy trong phòng chỉ có một mình Ôn Tử, lập tức nóng nảy, “người đâu?”

Ôn Tử cười hì hì nói: “Mẹ, người ta thật là hàng xóm, tất nhiên là phải về nhà của mình rồi.”

Ôn Minh Nguyệt trừng mắt lên: “đừng có gạt mẹ, con sống ở chỗ này ba năm, sao chưa từng có hàng xóm tới cửa, nếu là hàng xóm, vì sao lại giấu ở trong phòng bếp không để cho Hứa Toàn biết?”

Ôn Tử cười gượng lau lại bàn, có một bà mẹ khôn khéo mạnh mẽ như vậy thật sự là không dễ lừa gạt được.

Lúc này, chuông cửa vang.

Ôn Tử nghe thấy âm thanh chuông cửa giải vây, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đoán chừng là Nguyễn Thư đến đây.

Cổ Mặc gấp gấp tới nỗi muốn đi đăng lý luôn vào lễ tình nhân, đêm nay khẳng định là Nguyễn Thư kích động tới khó ngủ nổi nên tới tìm cô nói chuyện phiếm đây.

Ai ngờ Ôn Tử vừa nhìn qua mắt mèo thì thấy người đang đứng bên ngoài lại là Yến Luật!

Lòng cô lập tức nhảy dựng lên, làm sao mà anh lại tới nữa, lại còn khéo như vậy, vừa vặn mẹ cô còn đang ở đây. Cô bất chấp, chỉ mở một khe cửa nhỏ, thò đầu ra hỏi: “Chuyện gì?”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “ngại quá, vừa rồi tôi để quên điện thoại ở nhà em.”

Đương nhiên là anh sẽ không nói đi động là do chính anh cố ý để sót, cơ hội gặp mặt người lớn tốt như vậy, làm sao anh có thể bỏ qua được?

Ôn Tử không nghi ngờ anh, nhỏ giọng hỏi: “anh để ở đâu?”

“Hình như là cạnh tủ giày.” Anh cố ý nói hơi to, bảo đảm người trong nhà có thể nghe được rất rõ.

Ôn Minh Nguyệt vừa thấy con gái chỉ mở một khe cửa nói chuyện với người mới đến, hơn nữa bên ngoài rõ là một người đàn ông trẻ tuổi, giọng nói lại trong sáng êm tai, lập tức cảm thấy có vấn đề, trực tiếp đi tới mở rộng cửa ra.

Yến Luật vừa thấy đã người phụ nữ này chính là mẹ của Ôn Tửu. Ôn Tửu tuy không giống mẹ lắm, nhưng khí thế mạnh mẽ thì giống hệt.

Ôn Minh Nguyệt tuy không quá đẹp nhưng lại có khí chất rất tốt, nhìn qua cũng biết là người khôn khéo giỏi giang, vẻ mặt sáng láng, qua tuổi năm mươi mà bề ngoài cứ như mới hơn bốn mươi.

Mà Ôn Minh Nguyệt vừa liếc nhìn Yến Luật, hai con mắt chợt sáng ngời. Bề ngoài, dáng người và khí chất của Yến Luật có thể nói là không còn gì soi mói.

“Ôn Tửu, sao con lại không mời người ta vào nhà ngồi a.” Ôn Minh Nguyệt mỉm cười đánh giá Yến Luật, trực giác cho biết người này chính là người trẻ tuổi mà Hứa Toàn đã nhìn thấy kia, là hàng xóm trong miệng con gái. Bề ngoài tuấn tú, khí chất trầm ổn, thật đúng là khiến cho người ta yêu thích.

Yến Luật khách sáo nói: “Cháu chào cô, cháu là Yến Luật hàng xóm của Ôn Tửu, vừa rồi tới đây ăn cơm thì lại để quên điện thoại ở chỗ này.”

Ở nhà cô ăn cơm, nghe như vậy liền thấy quan hệ thân mật cỡ nào? Ôn Tửu nâng trán, Yến Luật anh là vô ý hay là cố ý ?

Cô tức giận tới nỗi bàn tay nắm chặt lại chỉ muốn đánh cho anh một đấm, cũng chỉ vì mẹ cô muốn tới nên mới vội vàng mời anh rời đi, kết quả anh lại quay lại, còn chủ động nói ra mọi việc.

Lúc này Ôn Minh Nguyệt đã vui vẻ ra mặt kéo anh vào nhà.

“Mau vào đây, mời ngồi. Bà con xa không bằng láng giềng gần. Về sau Ôn Tửu phải phiền cháu chăm sóc nhiều hơn.”

Ôn Tửu nhìn lướt qua Yến Luật, hừ nói: “Con không cần người khác chăm sóc.”

“Vậy thì con chăm sóc Tiểu Yến người ta nhiều hơn một chút.”

Yến Luật lập tức vô cùng cảm kích mà nói lời cảm ơn: “Cảm ơn cô.”

Ôn Tửu trợn mắt há hốc mồm nhìn Yến Luật tươi cười giống như hoa nở. người kiêu căng thanh cao như anh thế mà cũng có lúc cười đến đáng yêu như vậy.

“Đúng rồi, cháu chính là chàng trai đã đi Thái Lan cùng với Ôn Tửu phải không ?”

Yến Luật cười cười nhìn Ôn Tửu, “Phải, chúng cháu cùng đi.”

Ôn Tửu: “...”

Ôn Minh Nguyệt nhìn Yến Luật đẹp trai sáng sủa lại tao nhã, càng nhìn càng thích, mở miệng khen không chút che giấu: “Người thật còn đẹp hơn trong ảnh.”

Yến Luật vốn bình tĩnh tự nhiên, ứng đối thành thạo, vừa nghe thấy những lời này lập tức không đỡ nổi, mặt bắt đầu ửng hồng.

Ôn Tửu cười rất vui sướng khi người gặp họa: “Anh ấy thích nhất là người khác khen anh ấy đẹp trai, mẹ phải khen nhiều một chút.”

Mặt Yến Luật lập tức hồng đến mang tai.

Ôn Minh Nguyệt cười ha hả hỏi tuổi của anh.

Yến Luật nói xong còn thuận tiện nói lần lượt khai ra toàn bộ các vấn đề mà Ôn Minh Nguyệt muốn hỏi như công việc, bằng cấp, địa chỉ... của bản thân, thái độ cực kỳ tích cực chủ động.

Ôn Minh Nguyệt vui vẻ đến nỗi mắt híp lại không mở ra được, thằng bé này quả thật là khiến người ta yêu thích.

Ôn Tửu ngồi ở một bên, càng không ngừng dùng ánh mắt tiễn khách.

Yến Luật hồn nhiên làm như không nhìn thấy.

“Cô, cô có muốn lấy số điện thoại của cháu không?”

“Thế thì quá tốt.” Ôn Minh Nguyệt cười ha hả lấy di động ra: “Nếu có việc chúng ta liên lạc cũng tốt.”

Ôn Tửu muốn ngăn cản cũng không có năng lực ngăn cản nữa.

Ôn Minh Nguyệt cười vô cùng hòa nhã với Yến Luật: “Nếu lát nữa nó có bắt nạt cháu thì cứ điện thoại cho cô là được.”

Yến Luật nhìn nhìn Ôn Tửu, nghiêm trang nói: “Cô ấy thường xuyên bắt nạt cháu.” Nói xong, giờ ngón tay bị thương lên cho Ôn Minh Nguyệt nhìn.

Ôn Tửu nâng trán, kẻ xấu cáo trạng trước là thế nào đây, làm ơn đi, đó là tự anh làm mình bị thương được không?

Yến Luật cười như có như không nhìn cô, cuối cùng cũng đã tìm được nhược điểm của cô rồi.

Lấy được số điện thoại của nhạc mẫu đại nhân, Yến Luật lấy được toàn thắng mới chịu đứng dậy ra về.

Ôn Minh Nguyệt nhiệt tình đưa anh ra khỏi cửa, mỉm cười nói: “Không có việc gì cứ tới đây ăn cơm.”

“Vâng. Cháu sẽ tới.”

Ôn Tửu như trút được gánh nặng đóng cửa lại, rốt cục tiến được một Yến tiên sinh giống bom hẹn giờ này đi về.

Ôn Minh Nguyệt khen: “Thằng bé này rất tốt, mẹ rất thích.”

“Nhưng mà mẹ có biết anh ta với Thương Cảnh Thiên là bạn bè, hai người còn cùng hợp tác một hạng mục, giờ vẫn đang hoạt động.”

Ôn Minh Nguyệt sợ run một chút: “Thế à, thật đúng là không khéo không thành sách (*).”

[(*) vô cùng đúng dịp, cực kỳ tình cờ]

Ôn Tửu nhân cơ hội nói: “Cho nên, mẹ cũng không cần nhớ anh ta mãi không quên đâu.”

Ôn Minh Nguyệt ngừng một lát nói: “Cái chết của Dịch Đường tuy rằng có liên quan tới Thương Cảnh Thiên nhưng dù sao cũng đã trôi qua bấy năm rồi. Yến Luật là Yến Luật, Thương Cảnh Thiên là Thương Cảnh Thiên, con cũng không thể bởi vì cậu ấy là bạn của Thương Cảnh Thiên mà có thành kiến với người ta, như vậy không khách quan, không công bằng.”

“Con biết, nhưng nếu con và Yến Luật trở thành người yêu, con khẳng định không muốn thấy anh ta và Thương Cảnh Thiên hợp tác.”

“Làm ăn là làm ăn, tình cảm là tình cảm, trên thương trường không thể hành động theo cảm tính được.”

Ôn Tửu nhân tiện nói luôn sang chuyện khác, cười tủm tỉm ôm cánh tay Ôn Minh Nguyệt, “Đúng, cho nên con rất khâm phục mẹ ah.”

“Được rồi, bớt vuốt mông ngựa ẹ, bằng vào hỏa nhãn kim tinh vài chục năm của mẹ tới nhìn, Yến Luật rất không tệ, con phải nắm cho chặt.”

Ôn Tửu thầm nghĩ: người đàn ông có không tệ nữa, không thích con, con cũng không cần.

Ôn Minh Nguyệt rốt cục nhìn thấy “bạn trai cần quan sát thêm” mà con gái che giấu, cảm thấy thỏa mãn mà đi về.

Ngày hôm sau vừa là tết nguyên tiêu cũng là lễ tình nhân, sau khi tan tầm Yến Luật đã lái xe đi qua đi lại trước cửa hàng bán hoa chỗ ngã tư nhưng vẫn còn chưa tiến vào.

Nếu anh cầm hoa hồng đi thì việc anh có ý với cô sẽ lộ quá. Tuy rằng anh cũng nắm chắc tới chín phần là cô thích anh, nhưng một phần còn lại anh chưa xác định. Yến Luật có tính tình trầm ổn, chuyện nào còn chưa thật sự nắm chắc nhất định sẽ không ra tay dễ dàng. Cho nên để phòng ngừa ngộ nhỡ, anh vẫn nên áp dụng chiến thuật bảo thủ, để tránh sau khi làm rõ mà bị từ chối thì quá trình theo đuổi sẽ càng thêm khó khăn.

Trở lại Lục Nhân Các, anh thay một bộ quần áo ở nhà, đi tới trước cửa nhà Ôn Tửu.

Chuông cửa reo lên hai mươi giây, Ôn Tửu vẫn chưa mở cửa, anh lại tiếp tục ăn, vẫn lặng yên không một tiếng động. Chẳng lẽ cô còn chưa trở về?

Không nên a, cũng đã tới gần sáu rưỡi rồi, ba giờ công ty chứng khoán đã đóng cửa giao dịch rồi, sẽ luôn tan tầm đúng giờ không để khuya như vậy. Hơn nữa hôm nay vừa là tết nguyên tiêu lại vừa là lễ tình nhân, công ty cũng sẽ không giữ nhân viên lại tăng ca.

Yến Luật đành phải đi về trước. 20 phút sau anh lại đến ấn chuông cửa, vẫn là không có người.

Chẳng lẽ là hẹn hò qua lễ tình nhân với người khác? Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu thì lòng Yến Luật cũng trùng xuống, lập tức lấy di động ra bấm số của Ôn Tửu.

Ôn Tửu còn đang chuẩn bị cơm chiều cùng Ôn Minh Nguyệt, nhìn thấy Yến Luật gọi, liền cầm lấy đi sang một bên bấm máy nghe.

Giọng Yến Luật trầm thấp, “em đang ở đâu?”

“Tôi ở nhà.”

“Ở nhà cha mẹ em?”

“Đúng vậy, hôm nay tiết nguyên tiêu, tôi về nhà ăn tết. Có phải anh cũng không về thành phố X rồi không?”

Ngón tay cầm di động của Yến Luật run run, cô thế mà có thể quên tất cả, anh vậy mà bị cho leo cây...

Hít sâu, hít sâu liên tiếp ba cái, nuốt ngụm máu đã trào lên cổ họng xuống.

“Tôi không về, trước cửa nhà em có một vũng nước rất lớn, không biết có phải vòi nước hỏng chảy ra ngoài hay không. Em mau về xem đi.”

Ôn Tửu sửng sốt: “Thế á?”

Yến Luật ừ một tiếng, liền cúp điện thoại.

Ôn Tửu vội vàng quay lại nói với Ôn Minh Nguyệt: “Mẹ, vừa rồi hàng xóm của con gọi tới nói trước cửa nhà có một vũng nước lớn, có thể là vòi nước hỏng nên chảy ra, con phải về nhà xem.”

“Được, giữ lại đồ ăn cho con, con mau đi đi.”

Ôn Tửu lái xe vội vã chạy về Lục Nhân Các, leo lên tầng 26, phát hiện Yến Luật đang đứng trước cửa nhà mình. Quả nhiên là có một vũng nước lớn từ cửa nhà cô chảy ra, nước bên ngoài đã lan thành một vùng rộng.

Ôn Tửu vừa mở cửa ra thì thấy trong phòng khách không phải là đại dương mênh mông nước, tức thì nhẹ nhàng thở ra. Kỳ lạ là trong phòng khách lại rất sạch sẽ.

Ôn Tửu lấy cây lau từ nhà vệ sinh ra, Yến Luật liền đoạt lấy cây lau nhà, chủ động thay cô lau dọn chỗ nước ở trước cửa.

Ôn Tửu khó hiểu nhìn bãi nước không rõ lai lịch trước cửa nhà mình, nước chẳng biết từ đâu ra, lẩm bẩm nói: “lạ thật, sao lại như vậy?”

Yến Luật đầu cũng không ngẩng lên, còn thật sự nghiêm túc nói: “đoán chừng là ống nước chung ở trước cửa nhà em vỡ chảy ra vùng nước này hoặc là có tình huống nào khác.”

Ôn Tửu nhận lấy cây lau trong tay anh nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô, “Không phải em nói hôm nay muốn dạy tôi làm cơm sao, tôi tới đây tìm em, vừa vặn mới nhìn thấy vũng nước trước nhà này.”

Lời nhắc nhở có vẻ như vô ý lại khiến Ôn Tửu lập tức ngượng ngùng, hôm qua cô chỉ thuận miệng nói ra, đã sớm quên mất.

“Thực thật xin lỗi, tôi quên mất.” Cô cười dịu dàng: “Ngày mai tôi dạy anh được không?”

Yến Luật sa sầm mặt, hừ nói: “Không được.”

Ngày lễ tình nhân quan trọng như vậy nhất định phải ở bên cô, cho dù không làm gì, anh cũng quyết không để cơ hội cho người khác.

Ôn Tử nhìn đáng vẻ tức giận của anh, vừa buồn cười vừa tức giận, như thể lại giống trẻ con như thế.

“Hôm nay tôi phải về nhà ăn tết, nếu không thì anh tới nhà hàng ăn cơm đi.”

Yến Luật lạnh lùng nói: “Hôm nay là lễ tình nhân, nhà hàng bên ngoài đều là các đôi, một mình tôi đi nhà hàng ăn cơm em cảm thấy thích hợp sao?”

Nghĩ tới người khác có người yêu ân ái, Yến tiên sinh anh tuần cô đơn ngồi ở đằng kia bị mọi người chỉ chỗ vậy xem thì Ôn Tử cũng có chút muốn cười.

Yến Luật nói: “Hoặc là em dạy tôi làm cơm, hoặc là tôi cùng em về nhà em ăn cơm, dù sao mẹ em và em trai em cũng đã gặp tôi.”

“Như vậy sao được.” Ôn Tử không chút suy nghĩ liền từ chối.

Yến Luật chỉ biết cô sẽ không đồng ý, thông thả bước từng bước vào phòng khách, “VẬY ăn cơm ở đây đi, tôi gọi cho cô một cú điện thoại chắc em cũng không có ý kiến gì đúng không.”

Ôn Tử vội trừng mắt hạnh: “Không được gọi.”

Yến Luật quay đầu cười như có như không nhìn cô. Đòn sát thủ này quả nhiên sử dụng rất thuận.

40. Chương 40: Từ Chối

Ôn Tử đành phải gọi điện thoại về ẹ mình, nói mình sẽ không về nhà ăn cơm.

Yến Luật cảm thấy thỏa mãn đi theo Ôn Tử vào phòng bếp, nhìn cô lấy hai quả cà chua và ba quả trứng gà từ trong tủ lạnh ra.

“Trứng xào cà chua xem như là món ăn đơn giản nhất, nếu anh không học được thì chính là ngu ngốc.” Để ngăn chặn hậu họa, Ôn Tử thẳng thừng buông lời ngoan độc để tránh việc Yến Luật học mãi không được còn phải dạy anh thêm một lần nữa.

Yến Luật lập tức tùy cơ ứng biến điều chỉnh chiến thuật, anh ngăn tay Ôn lại, nói: “Tôi ghét nhất trứng xào cà chua, đổi thành một món ăn khác đi.”

Ôn Tử: “...” thật sự muốn đập trứng gà lên đầu anh.

Yến Luật được đằng chân lân đằng đầu nói: “em dạy tôi làm canh thịt cá viên đi.”

Giờ nghỉ giữa trưa, anh cũng có lên mạng nhìn thoáng qua thực đơn, đồ ăn phức tạp giống canh thịt cá viên học tới mười ngày là hoàn toàn không có vấn đề gì. Hơn nữa lại nói việc học nấu ăn này khá tốn thời gian, anh có thể ở cùng cô tại căn phòng bếp chật hẹp trong khoảng thời gian rất dài.

Bản thân Ôn Tử cũng ngại những đồ ăn phiền phức này nên rất ít khi làm, cho nên quyết đoán từ chối thẳng thừng: “Rất phiền phức.”

Yến Luật nhíu mày: “Em đối với khách hàng đều không kiên nhẫn như vậy?”

Ôn Tử liếc mắt nhìn anh, hừ nói: “Tôi là người công tư rõ ràng.”

Yến Luật lấy di động ra, sâu kín thở dài, “Để tôi gọi điện thoại cho cô đi, chăm sóc hàng xóm một chút cũng không chịu, quả thật là keo kiệt.”

Đụng tới loại trả đũa không phân rõ phải trái này, nếu là người khác thì Ôn Tử đã sớm bắt tay đá văng ra, nhưng lại là anh nên mềm lòng không nhẫn tâm xuống tay được.

“Nhưng trong nhà không có cá a.”

Yến Luật cắt di động, cười cười: “Trước cửa tiểu khu là siêu thị.”

Hơn nữa trước cửa siêu thị còn có cô bé bán hoa hồng, lúc về anh phát hiện có người mua đang hoa hồng tặng cho bạn gái.

Anh không tiện tặng cô lộ liễu danh chính ngôn thuận, nhưng anh có thể nghĩ ra cách khác để tặng. Dù thế nào đi chăng nữa thì anh cũng muốn lễ tình nhân đầu tiên mà hai người quen biết tặng cho cô một bó hoa để tránh tương lai cho cô mượn cái cớ, bị cô lần nữa lôi chuyện cũ ra.

Ôn Tửu và anh cùng nhau đi xuống tầng.

Trong vườn hoa của tiểu khu thỉnh thoảng gặp được một đôi tình nhân, người con gái đang cầm hoa hồng trong tay, tươi cười vô cùng ngọt ngào dưới ánh đèn đường.

Hai người đi đến đường cái đối diện. Trước cửa siêu thị có một bé gái tầm mười tuổi đang bán hoa hồng. nhìn thấy Yến Luật với Ôn Tửu giống như một đôi tình nhân, liền nhiệt tình nói: “Tiên sinh mua đóa hoa đi.”

Yến Luật liếc cũng không liếc, nói thẳng hai chữ: “Không mua.” Thái độ cực kỳ kiên quyết.

Bé gái méo miệng yên lặng oán thăm một tiếng đúng là đồ quỷ hẹp hòi.

Mua cá xong bước ra khỏi siêu thị, hai người lại đi tới bên cạnh bé gái kia.

Yến Luật đột nhiên dừng bước lại, đồng tình thương hại nhìn bé gái, “Thời tiết lạnh như thế, quên đi, chú mua toàn bộ số hoa này, cháu mau về nhà đi, đừng để bị lạnh cóng thành bệnh.”

Nói xong, liền lấy mấy tờ tiền kẹp ở trong ví đưa cho bé gái, “Có đủ không?”

Quỷ hẹp hòi nháy mắt hóa thân thành người bác từ ái thiện lương.

Bé gái vui vẻ ra mặt: “Đủ đủ, cảm ơn bác.”

Bác... Yến Luật xụ mặt lấy hơn hai mươi bông hoa hồng từ trong tay bé gái. Tôi có già như vậy sao?

Quay đầu lại nhìn gương mặt trắng nõn trẻ trung của Ôn Tửu, cảm giác gấp gáp trong lòng chợt tăng mạnh.

Sau khi về nhà, Ôn Tửu xách cá đi phòng bếp, Yến Luật nhìn thấy một bình hoa trên bàn ăn liền tiện tay cắm hoa hồng vào trong bình, cũng vào phòng bếp “giúp đỡ”.

Một món canh thịt cá viên này Ôn Tửu làm mất nửa giờ mới xong được.

Trong quá trình giúp đỡ và học tập, Yến Luật đụng phải tay Ôn Tửu hai mươi lần, va vào cánh tay bảy, tám lần, lúc ngửi thấy mùi thơm, không cẩn thận đụng phải lỗ tai cô, khi nếm thử cũng thành công dùng chung một đôi đũa với cô.

Bởi vì anh dựa quá gần còn khiến Ôn Tửu giẫm lên anh năm, sáu lần khi cô xoay người.

Phòng bếp nhỏ như vậy, tay chân bị gò bó nên Ôn Tửu cũng không dám lộn xộn, trong lòng hạ quyết tâm sẽ không bao giờ dạy anh nấu cơm nữa, rất phân tâm lại phân tinh thần, cũng quá xấu hổ rồi, vừa rồi quay đầu lại, anh vừa vặn khom lưng đưa hành thái, xuyết nữa bị anh hôn lên má.

Nấu xong canh thịt cá viên, Ôn Tửu lại làm một món rau xào và trứng xào cà chua.

Hai người vừa cơm nước xong, chuông cửa vang lên. Ôn Tửu ngăn ra, phản ứng đầu tiên, sẽ không phải là mẹ cô lại tới nữa đi.

Yến Luật cũng là ngăn ra, người này là ai? Chẳng lẽ là người thăm mền cô nào đó?

Về mặt hai người nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Ôn Tửu nhìn qua mắt mèo, thấy người tới là Nguyễn Thư, lập tức thở phào nhẹ nhõm, mở cửa ra.

Nguyễn Thư còn chưa vào cửa đã bắt đầu nói năng lộn xộn hết cả: “Ôn Tửu, cậu nói rồi cuộc mình có nên cùng anh ấy đi đăng kí hay không, mình vẫn chưa nghĩ ra, mình vẫn còn lo lắng tới lo lắng đi, mình...”

Ôn Tửu giật mình ngắt lời cô: “Hôm nay cậu không đi đăng kí với Cố Mặc?”

Nguyễn Thư gật gật đầu: “Mình cho anh ấy leo cây.”

Yến Luật lập tức cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn so với Cổ Mặc, anh chỉ bị cho leo cây vào lễ tình nhân, nhưng vị Cổ tiên sinh đáng thương kia lại bị người ta cho leo cây vào lúc đi đăng ký kết hôn, thật sự là vô cùng thê thảm.

Nguyễn Thư đang nói, đột nhiên thấy được Yến Luật đang ngồi bên bàn ăn, cùng với một bình hoa hồng xinh đẹp trên góc bàn.

Cô mở to hai mắt, há miệng, giật mình nhìn Ôn Tửu: “Cậu giỏi đấy, chuyện gì của mình và Cổ Mặc đều nói hết cho cậu, thế mà cậu có bạn trai lại giấu tới kẻ gió cũng không lọt ra ngoài, quá không phải bạn bè chí cốt rồi, hừ hừ, rất được.” Nói xong, liền hầm hừ xoay người đi.

Ôn Tửu đành phải kéo cô lại, “Không phải a, cậu hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì, anh ta không phải là người đàn ông tối hôm đó đánh Cổ Mặc sao, cậu còn gạt mình nói là khách hàng của cậu, thật sự là rất không có nghĩa khí.”

Ôn Tửu cười theo nói: “Anh ấy vừa vận chuyển tới đối diện nhà mình ở, thật sự là khách hàng, không phải bạn trai.”

Thật sự là khách hàng, không phải bạn trai..... Nghe đến câu này, Yến Luật có cảm giác bị người ta liên tiếp đâm ười bảy mươi tám nhát dao.

Nguyễn Thư mới không không tin, nhăn mặt nhăn mũi hừ hừ nói: “Hàng xóm lại ăn cơm tối vào ngày lễ tình nhân với nhau? Còn tặng hoa hồng cho cậu?”

Ôn Tửu cũng cảm thấy, giải thích cũng có chút không rõ, ánh mắt đảo qua Yến Luật, “anh tới nói.”

Yến Luật đứng lên, cười khổ tới đắng chất: “Tôi là khách hàng và hàng xóm của cô ấy.” Về phần có phải là bạn trai hay không, hừ, cho dù hôm nay không phải, cũng sắp phải tới nơi. Anh không tin một người đàn ông ưu tú như anh mà cô cũng không tiếp nhận.

Nguyễn Thư nửa tin nửa ngờ, bởi vì cô và Ôn Tửu là bạn bè đã mười mấy năm, cũng biết cá tính của cô ấy, người đàn ông mà không có cảm tình thì đừng nói là ăn cơm, cho dù là vào nhà ngồi cùng đừng hòng. Cho nên, mặc dù Ôn Tửu không thừa nhận, Nguyễn Thư cũng trực giác nhận thấy Yến Luật nhất định là người đặc biệt trong lòng cô ấy.

Lúc này, điện thoại di động của Nguyễn Thư vang lên, cô thấy trên màn hình nhảy lên một số điện thoại xa lạ, do dự một chút mới nhận cuộc gọi.

“Xin chào, ai vậy?”

“Nguyễn Thư phải không? Tôi là Thẩm Viễn. Cổ Mặc hiện tại đang uống rượu khóc lóc ở nhà tôi, còn dọa con tôi khóc, cô mau mau tới đưa anh ta đi đi.”

Bởi vì sẽ có nhiều người kết hôn trong lễ tình nhân hôm nay. sáng sớm tinh mơ Cổ Mặc đã tới cục dân chính xếp hàng, kết quả thật vất vả xếp tới buổi chiều là tới lượt anh, thế mà Nguyễn Thư lại gọi một cú điện thoại tới, nói mình còn chưa nghĩ kỹ, sẽ không tới.

Cổ Mặc suýt chút nữa chết ngất đi, đau lòng gần chết, khổ sở quá liền chạy tới nhà bạn tốt là Thẩm Viễn, mãnh liệt nốc rượu, mượn rượu giải sầu. Sau đó không khống chế được khóc òa lên, lên án các loại tra tấn phi nhân đạo của Nguyễn Thư đối với anh.

Nguyễn Thư cúp điện thoại, đỡ khóc đỡ cười.

Ôn Tửu nói: “Làm sao vậy?”

Nguyễn Thư nói: “Cổ Mặc uống say rồi khóc lóc ở nhà bạn, người ta bảo mình tới đưa anh ấy đi.”

Nghĩ tới Cổ tiên sinh anh tuấn phóng khoáng cũng có lúc say rượu khóc lóc, Ôn Tửu nhin không được vui vẻ trong lòng: “Nhớ phải chụp mấy tấm ảnh Cổ tiên sinh khóc lóc còn vương nước mắt ình xem.”

Nguyễn Thư giận lườm cô, đi tới cửa, cô mở hờ cánh cửa nói với Ôn Tửu: “Vị khách hàng này cũng rất không tệ, gần quan được ban lộc, có hoa để ngắt thì cứ thẳng tay ngắt a.” Nói xong còn chớp mắt cười hi hi.

Ôn Tử lúng túng. Đóng cửa lại, cô liền tức giận nhìn Yến Luật. “Nhanh đi rửa bát.”

Yến Luật lập tức thu bát đĩa mang đến phòng bếp, ngoan ngoãn rửa bát.

Ôn Tử ngồi trên sofa xem tivi tới nửa tiếng mà Yến Luật còn chưa đi ra. Ôn Tử không nhịn được nhìn thoáng qua phòng bếp, vừa nhìn thấy, lòng liền thất vọng.

Anh cầm cái đĩa, mở vòi nước ra, ước chừng đợi đủ một phút cũng chưa có ý định ngừng lại!

Tuy không thiếu tiền, nhưng Ôn Tử cũng không nhìn được lãng phí như vậy, cô liền đi.

Về mặt Yến Luật ngưng trọng, nhìn chăm chăm dòng nước trầm tư, đôi mày kiếm của anh tuấn nhíu chặt lại thành hình chữ xuyên, anh đang suy nghĩ nên tìm cơ hội thế nào để tỏ lộ cho thích hợp. Cái loại phương thức này của Cố Mặc anh cũng thử diễn trong đầu rồi, cảm thấy không thích hợp với mình, loại đàn ông trầm lắng hàm xúc, nội hàm sâu sắc như anh phải nói là nói cũng cần có chiều sâu hơn, tế nhị hơn.

“Yến Luật.”

Phía sau vang lên tiếng Ôn Tử. Yến Luật dứt khỏi lòng trầm tư quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện cô đang dùng ánh mắt đau lòng nhìn mình.

Lòng anh xao xuyến, nháy mắt liền cảm thấy chuyện rửa bát này cũng ngọt ngào như mật.

“Rửa xong rồi chứ...đừng lãng phí nước.”

Thì ra là đau lòng nước, không phải đau lòng anh.

Một đao đâm vào trái tim anh, Yến Luật cắn răng khóa vòi nước lại.

“Anh về sớm nghỉ ngơi đi.”

Lại một đao nữa.

Yến Luật ỉu xiu bước ra khỏi phòng bếp, vừa thấy đồng hồ trên tường mới báo tám giờ hơn, trong lòng càng buồn bực hơn, buổi tối tốt đẹp như vậy lại để anh một người cắn chần uống phí ?

“Tạm biệt.” Ôn Tử đã mở cửa phòng ra, cười mỉm tiễn khách.

Trong lòng Yến Luật lạnh lẽo từng hồi, uể oải đi tới phía đối diện cửa, đột nhiên Ôn Tử ở phía sau gọi lại một tiếng “Đợi chút.”

Anh mừng rỡ quay đầu lại, chỉ thấy Ôn Tử ôm hai mấy bông hoa hồng kia tới trước mặt anh, cười dịu dàng: “Anh quên mang hoa về.”

Trong nháy mắt nụ cười Yến Luật hóa thành đá. Cô thật sự là không hiểu hay là vẫn giả vờ hồ đồ? Hay là đang cố ý chọc giận anh?

Ôn Tử thấy anh lạnh mặt không đón lấy, liền trực tiếp nhét hoa vào lòng anh, quay người lại đóng cửa phòng.

Đây là, bị từ chối?

Yến Luật ôm hoa hồng, cõi lòng tan nát.

Mở cửa phòng ra, phòng thuê nhỏ bé trống rỗng không có một tia ấm áp, trong không khí lơ lửng nỗi quạnh quẽ đậm đặc. Bên ngoài cửa sổ có một bông pháo hoa xán lạn bay lên trời, vừa vụn nổ rộ ra trước cửa sổ, bầu trời đêm được chiếu sáng như ban ngày, nhưng chỉ trong giây lát đã khôi phục cô tịch và bóng tối.

Yến Luật ôm ấp hoa hồng, ảm đạm đứng trước cửa sổ, thật sâu cảm nhận được nỗi cô quạnh hơn cả pháo hoa vừa rồi. Mà hai ngày sau anh càng cảm nhận được vị đời cô quạnh hơn tuyệt. Bởi vì Ôn Tử về nhà cha mẹ mình, kế hoạch vốn dự trù trải qua cuối tuần vui vẻ với cô đã tan thành mây khói.

Yến Luật chịu đựng đến chiều chủ nhật, từ lúc đồng hồ bắt đầu điểm sáu giờ sáng liền mở hé cửa phòng ra, để lại một khe hở, như vậy có thể nghe được động tĩnh từ phía đối diện bất kỳ lúc nào, rốt cục tới tám giờ Ôn Tử cũng trở lại.

Lập tức đi gõ cửa, chắc chắn là quá rõ ràng rồi.

Yến Luật định kiên nhẫn thêm 10 phút nữa rồi lại đi tìm cô, ai biết Ôn Tửu lại chủ động tới gõ cửa.

Yến Luật kích động không thôi, cô cũng rất nhớ thương anh đi, cho nên vừa quay về liền đi tìm anh. Đây là lần đầu tiên cô tới tìm anh sau khi anh chuyển tới.

Anh mở cửa phòng ra, mỉm cười dịu dàng tao nhã: “Mời vào.”

Ôn Tửu đứng ở cửa, cười yếu ớt lắc đầu, “Tôi không vào, tặng cho anh chút quà nhỏ.”

Trong lòng Yến Luật gấp rút tới nhảy dựng lên, khoe môi không không chế được mà nhếch lên, cô thể mà muốn tặng quà cho anh!

Ôn Tửu lấy hai quyển sách từ phía sau ra, cười tươi như hoa: “Có cái này thì từ nay về sau anh sẽ không cần lo âu nữa.”

Yến Luật nhìn ‘thực đơn trong nhà’ và ‘đồ ăn dưỡng sinh trong nhà’ trước mặt liền tối sầm, suýt chút nữa phun ra một búng máu lên trên sách.

Đây là quà mà cô tặng cho anh?

Ôn Tửu mỉm cười đưa sách cho anh, xoay người đi đến cánh cửa phía đối diện, đóng cửa phòng lại. Giống như vừa giải quyết một gánh nặng phiền hà lớn, tiếng đóng cửa kia, thực sự là vừa nhẹ nhàng lại vừa êm tai.

Yến Luật nắm chặt hai quyển sách dạy nấu ăn kia, cõi lòng tan nát nhìn chằm chằm cửa phòng của Ôn Tửu, giống như nhìn thấy mấy chữ to đùng vô tình vô nghĩa không tim không phổi trên cánh cửa kia: tự lực cánh sinh, xin chờ quấy rầy.

41. Chương 41: Cường Hôn

uổi sáng hôm sau, Ôn Tửu đi thang máy xuống gara ngầm, đang muốn khởi động xe đi làm. Đột nhiên một chiếc xe màu đen bên cạnh mở cửa ra. Ôn Tửu quay đầu nhìn thoáng qua, hoá ra là Yến Luật. Một thân âu phục màu xám nhạt, làm nổi bật khí khái hào hùng tuấn mỹ, phong thái lỗi lạc của anh, giống như minh tinh đi ra từ màn ảnh. Mắt Ôn Tửu quả thực bị hoa mắt.

Loại cảm giác thỉnh thoảng khiến người khác kinh diễm này thật đúng là không tồi. Ôn Tửu cười cười: “Thật trùng hợp.”

Đương nhiên trùng hợp, từ 7h30 anh đã xuống tầng chờ, vẫn luôn đợi đến lúc cô xuất hiện, lúc này mới “trùng hợp” xuất hiện.

Yến Luật nói “ngại quá, cho tôi đi nhờ xe nhé, xe đột nhiên bị hỏng mà tôi lại có việc gấp phải đến công ty.” trải qua đả kích tối hôm qua, hiển nhiên, chiêu học nấu cơm cùng cô đã dùng hết, cần thay chiêu mới.

Ôn Tửu vốn định bảo anh tự đi bắt xe hoặc là ngồi xe buýt đi, nhưng vừa nhìn thấy dáng dấp tuấn mỹ phong độ cùng với ánh mắt mong chờ của Yến tiên sinh này, một thoáng mềm lòng, mỉm cười gật đầu: “được, lên xe đi.”

Yến Luật âm thầm thở ra, thực sự cô sẽ nhẫn tâm bắt anh bắt xe taxi hoặc ngồi xe buýt.

Ngồi vào trong xe của Ôn Tửu, Yến Luật mới âm thầm cảm khái, độ khó theo đuổi Ôn Tửu vượt xa Kỷ Lan. Vì có thể tranh thủ thêm chút cơ hội ở bên cạnh cô mà phải hạ bớt chỉ số thông minh đi học nấu cơm, vứt bỏ biệt thự ở phòng nhỏ, hắt nước trước cửa nhà cô, nói dối xe bị hỏng... Thật sự là các chiêu số đều dùng, đáng hận chính là, vị này lại tuyệt không tiếp nhận tình cảm tốt đẹp đó.

Anh cũng không tin cô thông minh như vậy, lại không nhìn ra ý anh. Thế nhưng cô vẫn tỏ ra vững vàng như Thái Sơn, đây đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Lục Nhân các cách công ty của Ôn Tửu rất gần, chỉ cần 10 phút đã đến dưới sảnh công ty. Ôn Tửu đang muốn hỏi Yến Luật tiếp theo là ngồi xe buýt hay là bắt taxi.

Yến Luật nói: "Có thể cho tôi mượn xe của em không? Trước khi tan sở, tôi đưa xe tới. Hôm nay thứ hai, công ty có cuộc họp thường kỳ."

"Được rồi." Ôn Tửu tháo dây an toàn ra rồi xuống xe.

Yến Luật nói cảm ơn với giọng vô cùng chân thành, trong lòng lần nữa thở ra nhẹ nhõm, may mắn cô là người rộng rãi, nếu không chịu ượng, vậy kế hoạch buổi tối nay của anh phải ngâm nước nóng rồi. Lái xe của cô đi, sau khi xong việc có thể danh chính ngôn thuận mà tới đón cô lúc tan tầm.

Người khác đều dùng xe của mình để đi đón bạn gái, còn anh lại đi nhờ xe rồi dùng xe bạn gái đi đón bạn gái. Ai, thật sự là rất tổn thương lòng tự ái a.

Ngày thứ hai thường là ngày bận rộn nhất, nhưng vì Ôn Tửu, Yến Luật tan việc sớm hơn nửa tiếng, để tránh tắc đường, Ôn Tửu không chờ được anh, đi nhờ xe người khác đi mất.

Cũng may, tất cả đều thuận lợi mà đến dưới tầng công ty Ôn Tửu, Yến Luật gọi điện để cô xuống.

Ôn Tửu đi ra khỏi cửa công ty thì nhìn thấy Yến Luật đỗ xe trên vỉa hè ven đường, hơn nữa người không ngồi trong xe, mà ngọc thụ lâm phong đứng bên cạnh xe. Người đi ra từ toà nhà nhao nhao liếc mắt nhìn anh.

Ngoại hình của Yến Luật thật sự quá xuất sắc. Nếu trong tay anh ôm một bó hoa chờ Ôn Tửu, cảnh kia quả thực không biết sẽ giết bao nhiêu người.

Ôn Tửu sợ đồng nghiệp nhìn thấy, đi nhanh tới "Để tôi lái xe."

"Để tôi." Yến Luật không phân trần ngồi xuống ghế lái, vừa khởi động xe vừa nói "Kỷ Lan nói đồng thành mới mở một quán ăn, thức ăn rất ngon, cùng đi nếm thử đi."

Ôn Tửu liếc anh một cái "Anh đi một mình đi, tôi về nhà trước." Lời từ chối dứt khoát thẳng thừng.

"Cứ coi như tôi cảm ơn em cho tôi mượn xe một ngày, mời em một bữa cơm thôi." Yến Luật lái xe, trực tiếp chạy về hướng khu đang phát triển.

Sau nửa giờ xe dừng lại trước cửa một nhà hàng hạng sang, lúc này, hoàng hôn đã tắt, ánh đèn đường như sao đêm. Ôn Tửu xuống xe, phát hiện phong cách nhà hàng này có chút đặc biệt, nhìn từ bên ngoài, hơi giống pháo đài cổ châu Âu.

"Thú vị chứ." Yến Luật đứng bên cạnh cô, tay muốn đưa tới choàng qua vai cô, chần chừ một lát lại buông xuống.

Lễ tân ở cửa ra vào nhiệt tình hỏi "Xin hỏi hai vị đã đặt chỗ chưa ạ?"

Yến Luật báo số phòng, bồi bàn liền dẫn hai người họ đi vào, dọc theo bậc thang quanh co đi lên tầng, hai bên lan can của cầu thang để rất nhiều cây nắm nhỏ, các cây nắm này còn có thể từ từ đổi màu, tím nhạt rồi trắng rồi vàng, lần lượt từ thấp lên cao, có chút hương vị của thế giới cổ tích.

Ôn Tửu vốn đang có tâm trạng rất tốt, nhưng đúng lúc này đột nhiên trông thấy phía đối diện đi tới một đôi tình nhân, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo.

Thương Cảnh Thiên ôm một cô gái trẻ xinh đẹp, vừa cười nói vừa đi tới, đến khi nhìn thấy Yến Luật và Ôn Tửu, anh ta giật mình, nụ cười tắt ngấm.

Yến Luật bỗng nhiên nhìn thấy Thương Cảnh Thiên, cũng có chút xấu hổ, không nghĩ tới lại trùng hợp gặp anh, hơn nữa còn ở bên Ôn Tửu. Dù sao anh đã từng chính miệng nói với Thương Cảnh Thiên là anh không thích Ôn Tửu, nhưng bây giờ lại bị bắt gặp cùng cô đi ăn cơm ở đây.

"Thật trùng hợp" Thương Cảnh Thiên rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, mỉm cười chào hỏi Yến Luật nhưng lại nhìn Ôn Tửu.

Ôn Tửu kiềm chế phần nộ trong lòng, mỉm cười gật đầu, nhưng lại lạnh lùng nhìn cánh tay của Thương Cảnh Thiên. Thương Cảnh Thiên lặng yên không một tiếng động thả tay khỏi lưng cô gái kia.

Yến Luật giải thích: "Hôm nay mượn xe Ôn Tửu một ngày, cho nên mới mời cô ấy đi ăn cơm."

Thương Cảnh Thiên hiểu ý cười cười: "Tôi ở gian phòng phía trước."

Tiến vào phòng đã đặt, tâm trạng của Ôn Tửu cũng chưa khôi phục lại. Những lúc Thương Cảnh Thiên đối bạn gái, không biết có từng nghĩ tới Dịch Đường hay không.

Yến Luật để ý nhìn qua Ôn Tửu, cảm thấy hình như cô có tâm sự, sau khi đồ ăn được mang lên, cô không yên lòng, biểu hiện so với lúc mới tiến vào nhà hàng có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ là không thoải mái?

Ôn Tửu im lặng ăn hai miếng, đứng lên nói: "Tôi đi toilet một lát."

Yến Luật nhìn cô ra khỏi phòng, một lát sau, không thấy cô trở về, nên không khỏi cũng đứng lên đi ra ngoài. Trên hành lang ngoài phòng vệ sinh, anh đột nhiên dừng chân lại.

Ôn Tửu đang đứng trước bệ rửa tay, còn Thương Cảnh Thiên thì đứng sau lưng Ôn Tửu, có vẻ như đang đợi cô.

Yến Luật muốn tiến lên, rồi lại cố kiềm chế không đi qua, ngược lại thoáng lui hai bước, để tránh bị Ôn Tửu trông thấy.

Ôn Tửu quay người lại thì thấy Thương Cảnh Thiên đang dựa tường đứng phía sau, nhìn cô thâm sâu. Yến Luật không có bên cạnh, Ôn Tửu cũng lười lấy lệ, trực tiếp lướt qua bên cạnh anh ta, không có ý định để ý tới anh ta.

Thương Cảnh Thiên giơ tay ngăn cô lại: "Dịch Đường là em gái của cô phải không?"

Ôn Tửu dừng chân, nhìn gương mặt tuần tú của Thương Cảnh Thiên, cười lạnh lùng nói: "Anh điều tra tôi phải không?"

"Không, chỉ vì tôi thấy cô và cô ấy nhìn rất giống nhau, tôi cứ nghĩ cô là cô ấy."

"Nó đã qua đời cách đây 7 năm rồi, chẳng lẽ anh đã quên rồi sao?" Nhắc tới chuyện Dịch Đường chết, cả người Ôn Tửu như khối ngọc lạnh lẽo, khí chất lạnh lùng thật khiến cho người khác kính sợ.

Thương Cảnh Thiên cúi đầu, nhíu chặt chân mày, sau một lúc lâu, anh mới ngược mắt "Tôi không nghĩ tới cô ấy sẽ chết."

Ôn Tửu cười lạnh "bảy năm rồi, anh còn dùng hòm thư của nó, tôi nghĩ anh rất chung tình, thì ra tôi đã đánh giá anh quá cao rồi. Những bạn gái kia của anh có biết năm đó vì hoàn cảnh gia đình của Dịch Đường mà anh lừa gạt tình cảm của nó hại nó ngã từ trên lầu xuống mà chết hay không?"

Nhắc tới chuyện cũ, sắc mặt Thương Cảnh Thiên rất khó coi.

"Mẹ cô là tổng giám đốc xí nghiệp Minh Đạt, gia cảnh giàu có, cho nên cô không phải vì tiền mà đi ứng tuyển làm bạn gái của Yến Luật. Có phải cô muốn lợi dụng Yến Luật để báo thù tôi không?"

Đây là vấn đề trước mắt anh quan tâm nhất, anh lo lắng Yến Luật và Ôn Tửu sẽ ở bên nhau, hôm mừng ba đó anh cố ý đi thành phố X chứng thực xem, nhưng hôm nay xem ra, có lẽ câu trả lời của Yến Luật không phải là thật lòng. Hợp đồng của hai người đã kết thúc từ lâu, theo cá tính của Yến Luật, nếu đơn thuần coi Ôn Tửu là bạn gái thuê, thì khi kết thúc thỏa thuận sẽ lập tức phủ tay, không hề liên hệ nữa. Thế mà anh lại dẫn cô vào chỗ này ăn cơm. Nơi đây rõ ràng chính là nhà hàng tình nhân.

Ôn Tửu nở nụ cười: "Thương Cảnh Thiên, anh thật đúng là tự đề cao bản thân mình. Anh căn bản không đáng để tôi bỏ ra công sức đi trả thù. Bản thân tôi xác thực rất cảm hận anh, cũng rất ghét anh, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không giống như anh, vì đạt được mục đích mà dùng mọi thủ đoạn đi lợi dụng tình cảm của người khác."

Ôn Tửu nhìn anh thách thức: "Ôn Tửu tôi là người quang minh lỗi lạc, muốn báo thù, cũng sẽ trực tiếp ra tay với anh, không dính dáng đến người khác. Năm đó đánh anh một chầu, tôi vẫn cảm thấy chưa hả giận. Cho nên, khi nhìn thấy địa chỉ hòm thư của Dịch Đường kia, tôi cảm thấy đây là cô ấy ám chỉ tôi dạy bảo anh thêm lần nữa. Đáng tiếc nhầm lẫn, lại là Yến Luật."

"Trong bãi đỗ xe năm đó, người đánh lén tôi là cô?" Thương Cảnh Thiên giật mình nhìn cô, một đêm khuya bảy năm trước, anh đi ra từ trong quán bar, một người đội mũ lưỡi trai, trên mặt đeo khẩu trang, tự đứng lại hành hung anh một trận. Nhưng từ đó tới giờ anh đều chưa từng nghĩ tới đó sẽ là một phụ nữ.

Ôn Tửu nhú mày "Đúng, là tôi."

Thương Cảnh Thiên khàn giọng hỏi "Cô ở bên cạnh Yến Luật, đến cùng là muốn thế nào?"

"Đây là chuyện của tôi, có liên quan gì tới anh sao?" Ôn Tửu khinh thường liếc mắt nhìn anh ta, đi lướt qua bên cạnh anh.

Yến Luật quay người tiến vào phòng, trong lòng có chút không vui. Tuy anh không nghe rõ được cô ấy cùng với Thương Cảnh Thiên nói cái gì, nhưng cô lại ở trong lối đi nhỏ nói chuyện với anh ta lâu như vậy. Hơn nữa sau khi cô trở về, rõ ràng càng thêm không tập trung, vẫn luôn có vẻ thất thần.

Trong đầu Yến Luật đột nhiên toát ra một ý nghĩ, chẳng lẽ Thương Cảnh Thiên muốn theo đuổi cô?

Nhớ lại lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy cô, Thương Cảnh Thiên đột nhiên mất bình tĩnh đi ra ngoài, rồi nói chuyện với cô ấy, hôm mừng ba đó, lại tự đứng chạy đến thành phố X chúc thọ ông cụ. Lập tức, lòng dạ Yến Luật không thể bình tĩnh được nữa.

Thương Cảnh Thiên không chỉ mạnh vì gạo bạo vì tiền trên thương trường, trong phương diện theo đuổi phụ nữ càng thuận buồm xuôi gió, tốc độ đối bạn gái nhanh như thay quần áo, dường như ngắm trúng cô bé nào là dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức nào.

Yến Luật tức thì thấy hối hận, hôm mừng ba khi mà Thương Cảnh Thiên hỏi anh có phải đã động lòng với Ôn Tửu không, anh nên thẳng thắn nói ra, mặc dù Thương Cảnh Thiên phong lưu, cũng sẽ không tính đến Ôn Tửu nữa. Vì vậy, anh lập tức lấy điện thoại di động ra, trực tiếp nhắn cho Thương Cảnh Thiên một tin nhắn.

"Đã quên nói với cậu một tiếng, Ôn Tửu đã là bạn gái của tôi."

Thương Cảnh Thiên nhận được tin nhắn này, lòng lập tức trùng xuống. Điều anh ta lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Sau khi một mình nói rõ chủ quyền, trong lòng Yến Luật rốt cuộc mới yên ổn lại. Về phần Thương Cảnh Thiên có chê cười anh hay không, giờ phút này anh đã không rảnh để bận tâm.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng Ôn Tửu không tập trung như có điều suy nghĩ, trong lòng của anh lại bắt đầu bất an, không phải là cô rung động trước Thương Cảnh Thiên rồi đấy chứ? Vậy, chuyện này nghiêm trọng rồi.

Yến Luật cảm giác mình không thể cứ tiến tới từng bước rồi, phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Ăn cơm xong, Yến Luật lái xe trở lại Lục Nhân các. Bởi vì hai người đều có tâm sự nên trên đường không ai nói với ai lời nào. Yến Luật đang suy nghĩ nên làm thế nào để mở miệng thổ lộ, các loại cảnh tượng buồn nôn, thâm tình, trong lòng anh yên lặng diễn dịch một lát, kết quả tự bản thân cũng thấy rợn người mà nổi da gà, dứt khoát buông tha cho.

Lên đến nơi, Ôn Tửu cười chúc anh ngủ ngon, vừa mở cửa phòng chuẩn bị vào nhà. Đột nhiên, Yến Luật ở sau lưng nói: "Tôi có chút chuyện muốn nói với em."

"Chuyện gì thế?"

"Đi vào trong rồi nói."

Biểu cảm của Yến Luật nghiêm nghị hơn bình thường, giọng nói cũng trầm thấp hơn, Ôn Tửu còn tưởng anh có chuyện gì quan trọng, liền đẩy cửa cho anh tiến vào.

Sau khi bước vào phòng, Yến Luật trực tiếp ngồi xuống ghế sofa, khuôn mặt lạnh ngạo, nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn.

Ôn Tửu cởi áo khoác ngoài, mặc trên giá áo, quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Yến Luật hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn cô: "Em có bạn trai chưa?"

"Chưa có."

"Tôi cũng chưa có."

Ôn Tửu phì cười "Yến tiên sinh. Đương nhiên là anh không có bạn trai rồi."

Yến Luật lập tức sửa chữa: "Tôi nói là, tôi cũng không có bạn gái."

Ôn Tửu nín cười gật gật đầu, đây còn phải nói sao, nếu có đã không cần ném tiền thuê bạn gái rồi.

"Em xem, em không có bạn trai, tôi cũng không có bạn gái." Yến Luật nhìn Ôn Tửu, trong mắt có ánh sáng khác thường, nóng bỏng mà dịu dàng. Những lời còn lại, anh nghĩ, với người vô cùng thông minh như Ôn Tửu nhất định cô sẽ hiểu.

Thế nhưng Ôn Tửu lại tỉnh bơ hỏi: "Ừ? Sao nữa?"

Yến Luật có chút thất vọng, những tế bào não nhạy bén, cơ trí thông minh của cô đều đi nghỉ đông hết rồi sao? Cứ nhất định muốn anh nói ra sao?

"Tôi cảm thấy em có thể làm bạn gái của tôi." Cuối cùng cũng nói ra câu đã nhẩn nhai vài ngày nay, những lời này đã sắp lên men luôn rồi, Yến Luật im lặng nhìn Ôn Tửu, đợi xem biểu hiện ngại ngùng hoặc vui sướng của cô.

Nhưng biểu cảm của Ôn Tửu lại không như anh tưởng tượng, cô như cười như không nhìn anh, sau đó thì không nhin được bật cười ra tiếng!

Sắc mặt Yến Luật lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lần đầu tiên trong đời thổ lộ với phụ nữ, lại có kết cục như thế này đây?

Ôn Tửu ngưng ý cười, thật áy náy nói: "Ngại quá, sợ rằng, tôi không có cách nào tiếp nhận."

Yến Luật nghiêm mặt hỏi "Tại sao?"

"Không thể bởi vì anh không có bạn gái, tôi không có bạn trai nên tôi phải đi làm bạn gái của anh nha."

Lời đã nói ra, làm sao có thể không công mà lui? Yến Luật từng bước ép sát "Vì sao không thể?"

Ôn Tửu liếc mắt nhìn anh, chậm rãi nói "Anh lại không thích tôi."

"Ai bảo?" Lời vừa ra khỏi miệng, mặt anh nóng lên, lần này chẳng khác nào anh thừa nhận rõ ràng là thích cô rồi.

Đáng tiếc Ôn Tửu không cảm kích, ngược lại cười nhạt một tiếng, không mặn không nhạt nói một câu: "Chính anh nói còn gì."

Yến Luật lập tức nghĩ tới lời nói của mình và Thương Cảnh Thiên, vội vàng nói "Lúc đó tôi nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, không phải nói thật."

Ôn Tửu im lặng, lộ ra biểu lộ muốn tiễn khách.

Dưới tình thế cấp bách, Yến Luật không biết nên giải thích như thế nào để Ôn Tửu tin tưởng anh, mà bao năm qua những tế bào đồ ngon đồ ngọt đã bị Yến tiên sinh chen ép đi vào trạng thái ngủ sâu, trong một chốc cấn bản chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Không nói đúng không, vậy thì tiễn khách.

Ôn Tửu đứng dậy, áy náy cười cười: "Thực xin lỗi, tôi còn muốn dọn dẹp phòng, quét dọn vệ sinh, sẽ không giữ anh thêm nữa."

Lần tỏ tình đầu tiên trong đời Yến Luật bị từ chối gọn gàng lưu loát như thế, hơn nữa còn vô cùng bất ngờ.

Anh đứng vọt lên, hơi thở có chút dồn dập, nhìn chăm chú Ôn Tửu, thốt ra: "Tôi đã nhìn người em rồi, sẽ chịu trách nhiệm với em."

Ôn Tửu không nghĩ tới anh lại đi nhắc tới chuyện lúng túng này, lúc này mặt ửng đỏ lên. Nhưng cho dù bối rối, cô vẫn cậy mạnh, thoải mái nói: "Cảm ơn, không cần, dù sao tôi cũng đã nhìn ảnh khoả thân của anh, coi như huề nhau."

Yến Luật hơi cúi người, mang theo khí thế hung hãn, trầm giọng nói: "Vậy em hôn tôi rồi, chuyện này sao có thể huề được chứ?"

Không đợi Ôn Tửu kịp phản ứng, Yến Luật đã kéo cô vào lòng, mạnh mẽ hôn cô. Ôn Tửu không chút đề phòng, đã bị kéo vào trong vòng ôm cứng như tường đồng vách sắt. Thân thể cao lớn mạnh mẽ quấn chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cặp môi đỏ mọng đã bị Yến Luật ngậm trong miệng.

Ôn Tửu chưa bao giờ bị người khác hôn môi hung ác như thế, nụ hôn không có kỹ thuật, lại có thể khiến cho cô đầu văng mắt hoa, toàn thân như nhũn ra. Anh giống như người đi bộ bị khát lâu ngày, hung hăng mút lấy vị ngọt trong miệng cô, vừa hung dữ lại mang theo ý vị chiếm giữ và tuyên bố quyền sở hữu.

Ôn Tửu không biết một hơi của anh làm sao lại dài như vậy, đôi môi nóng bỏng đè lấy môi cô, khiến cho cô sắp không thể thở nổi, anh vẫn không có ý định dừng lại. Thân trên bị giam cầm không có cách nào động đậy được, Ôn Tửu nhắc chân gạt chân anh, muốn anh buông ra.

Cả người Yến Luật ngã xuống, lại đặt cô trên ghế sofa. Ghế sofa giống như một hang ổ nhỏ, Ôn Tửu thoáng cái đã rơi vào, Yến Luật phủ lên người trên người cô, một lần nữa hôn tiếp.

Tư thế hai người càng ngày càng bị động, cũng càng ngày càng kiêu diễm. Yến Luật cao lớn chân dài, cơ thể rắn chắc, cứ thế đè lên người cô, ngực cô bị ép tới mức hơi đau nhức, dùng sức đẩy anh ra, Yến Luật lại như toà núi, không hề nhúc nhích, giờ phút này cô mới thực sự cảm nhận được cách biệt thể lực giữa nam và nữ.

Giấy giụa vài cái lại càng khiến cô thở hồng hộc, bộ ngực nhô lên hạ xuống, phong cảnh vô hạn, rốt cuộc Yến Luật cũng buông lỏng cô ra, nhưng hai tay vẫn nắm chặt cổ tay cô, chân dài đè lại đầu gối, khiến cho cô không cách nào nhúc nhích.

Ôn Tửu bị hãm lại trong sofa nhỏ, vừa thẹn vừa giận, trừng mắt nhìn anh: " Mau buông tôi ra."

Yến Luật đắc ý mím môi, lại giở giọng ngang ngược du côn hỏi: "Em có chịu làm bạn gái của tôi hay không?"

Ôn Tửu ửng hồng gương mặt phấn, nói: "Có người theo đuổi bạn gái như anh sao?"

Yến Luật nhíu mày, nói khoác không biết ngược: "Tôi theo đuổi như vậy đấy." Anh cúi sát xuống một chút, không thêm nói lý nhìn chăm chăm cô: "Dù sao em muốn không bằng lòng cũng phải bằng lòng."

Lời tác giả: Tiểu Yến Tử ngang ngược trở mình!

42. Chương 42: Chinh Phục

Cá tính Ôn Tửu mạnh mẽ như vậy, đương nhiên sẽ không khoan tay chịu trói ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nghe xong những lời này, ngược lại nhướn mày lên, dứt khoát từ chối: "Không bằng lòng."

Anh là đàn ông tốt như thế, vậy mà cô lại không bằng lòng! Quả thực Yến Luật cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Tại sao không bằng lòng?" Nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong trẻo của cô, anh thốt lên "Rõ ràng em thích tôi."

"Ai thích anh chứ?" Một nơi nào đó bị chôn giấu trong lòng, như là bị người ta lật ra một góc, tình cảm kìm nén bấy lâu lại bắt đầu lặng lẽ sinh sôi trong lòng Ôn Tửu.

Yến Luật hừ nhẹ: "Không thích anh, lại trao cho anh nụ hôn đầu tiên sao?"

Ôn Tửu hơi đỏ mặt: "Ngại quá, nụ hôn đầu tiên của tôi đã mất từ khi lên nhà trẻ rồi."

Lên nhà trẻ đã mất, trong lòng Yến Luật đã giày xéo thẳng nhóc không biết tên kia một trận, sau đó ghen tuông nói: "Cái đó không tính, sau khi trưởng thành mới tính."

"Nếu nói như vậy, lúc học cấp 3, tôi có nuôi một con chó lông vàng, nụ hôn đầu tiên đã thuộc về nó." Ôn Tửu cố ý chọc giận anh.

Quả nhiên trong mắt Yến Luật nổi lên lửa giận, cắn răng nói: "Cho dù với em nó không phải, nhưng với anh em phải chịu trách nhiệm."

"Đừng nói anh là lần đầu tiên nha?" Ôn Tửu kinh ngạc nhìn anh, trách không được vừa rồi lúc anh hôn cô, không có chút kinh nghiệm nào, cứ như là gặm táo.

Không nghĩ tới Yến tiên sinh thanh cao kiêu căng như vậy mà đến từng tuổi này rồi vẫn còn giữ lại nụ hôn đầu tiên. Cũng khó trách a, anh là người sạch sẽ như thế cơ mà. Ôn Tửu không nhịn được cười rộ lên.

Yến Luật bị cười nhạo lần nữa, then quá hóa giận liền cúi đầu chấn môi cô lại.

Ôn Tửu vội quay mặt né tránh, môi Yến Luật liền rơi trúng tai cô. Mùi hương thơm ngát mê người từ cổ cô tỏa ra, lòng anh rung động, vô sự tự thông (*) ngậm lấy vành tai trắng nõn như ngọc của Ôn Tửu, cắn nhẹ.

[(*) tự mình hiểu ra, tự mình học được]

Ôn Tửu lập tức cảm thấy như có luồng tê dại kỳ dị chạy khắp toàn thân, giống như có điện chạy qua, cô đỏ mặt nói: "Mau buông tôi ra."

Thân thể rắn chắc mạnh mẽ của Yến Luật đè trên người cô, có hơi thở nguy hiểm mập mờ tiềm ẩn lặng yên khởi động, khiến cho cô vừa căng thẳng vừa xấu hổ.

Khó có được một lần trở mình, Yến Luật làm sao chịu buông tha cơ hội tốt như vậy. Kề sát bên tai cô không thềm nói lý: "Em đồng ý rồi anh sẽ buông."

Xem ra nếu không đồng ý, anh chắc chắn sẽ dây dưa giằng co với cô mãi, trước mắt cứ khiến anh buông cô ra, cô cứ bị áp dưới thân thể này thật quá bị động, hơn nữa hoàn cảnh bắt đầu không khống chế được.

Ôn Tửu suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu anh đánh thắng tôi, tôi có thể cân nhắc."

"Được." Yến Luật lập tức buông lỏng Ôn Tửu ra, oai phong chững chạc đứng lên.

Chuyện này chỉ là việc nhỏ. Từ nhỏ anh đã học bản lĩnh đánh nhau kịch liệt, giết địch chiến thắng với võ cảnh bên cạnh ông ngoại, chỉ có điều bình thường không có cơ hội để lộ tài nghệ mà thôi, lúc không có chuyện gì làm, luyện tập giãn gân cốt với Dư Cương cũng không hề thua, huống chi đối thủ bây giờ là một cô gái, bất kể sức lực hay tài nghệ, anh tuyệt đối không bị lép vế.

Cho nên đối với khiêu chiến của Ôn Tửu, dĩ nhiên là cậu còn không được, thoải mái thắng cô liền được làm bạn trai danh chính ngôn thuận của cô.

Anh nhìn lướt qua phòng khách, nói "Ở đây quá nhỏ, chúng ta đi vào phòng ngủ đánh đi."

Ôn Tửu nghe xong liền đỏ mặt, trờ mắt lườm anh.

Yến Luật vội nói: "Em hiểu sai ý rồi, ý anh là, trong phòng ngủ có thảm." Chẳng may cô bị té, cũng sẽ không đau.

Ôn Tửu nhìn một lượt phòng khách nào là ghế sofa, bàn trà, bàn ăn, xác thực là bất tiện, không bằng vào phòng ngủ có không gian lớn hơn, bởi vì trong phòng ngủ chỉ có một cái giường. Thế là cô cũng thoải mái cởi giày đi vào phòng ngủ.

Không đợi Yến Luật chuẩn bị cho xong, Ôn Tửu đã ra tay.

Hai người một cương một nhu, trái lại là đối thủ vô cùng tốt.

Yến Luật nhận định bản thân mình chắc chắn sẽ thắng, trong vòng ba chiêu có thể trở thành bạn trai của Ôn Tửu, đáng tiếc, anh quên mất một vấn đề. Chính là anh không cách nào ra tay độc ác với Ôn Tửu được, bản lĩnh của anh chính là thực chiến trong quân đội, yêu cầu tốc chiến tốc thắng, đánh bại địch giành chiến thắng, cho nên lúc ra tay phải vừa nhanh vừa hiểm.

Nhưng hiện tại đối thủ của anh là Ôn Tửu, nếu Yến Luật thực sự ra tay, dùng đủ lực thì sợ khiến Ôn Tửu bị thương. Hơn nữa lại kiêng dè là con gái, rất nhiều vị trí trên cơ thể không thể đụng tới, để tránh trường hợp cô nghĩ anh là lưu manh mượn cơ hội đùa giỡn.

Anh e dè lo ngại, lại không dám dùng toàn lực, nhưng Ôn Tửu lại toàn lực tấn công, cứ như thế, Ôn Tửu liền chiếm được lợi thế, tìm được cơ hội, Ôn Tửu bắt lấy cánh tay anh, dùng lực khéo léo vạt anh ngã văng xuống sàn.

Nhưng vào lúc ngã xuống, Yến Luật trở tay vặn ngược tay Ôn Tửu, kéo cô về phía trước, mạnh tới mức khiến cho Ôn Tửu không kịp thu chân, cả người bổ nhào về phía trước, liền nằm đè lên người Yến Luật. Yến Luật nhân thế ôm eo cô, sau đó xoay người lăn một vòng, vị trí liền thay đổi, đắc ý nở nụ cười: "Anh thắng."

Ôn Tửu đánh với anh mãi lâu, sắc mặt ửng đỏ, môi đỏ mọng ướm át, bị áp xuống mặt đất như thế, bộ ngực cao ngất cũng áp xuống theo, thật sự khiến máu người sôi sục, trong nháy mắt, cơ thể Yến Luật đã có phản ứng.

Ôn Tửu miễn cưỡng đã nhận thấy được có thứ gì đó cứng rắn chọc vào đùi mình, chờ đến khi ý thức được đó là cái gì, lập tức vừa thẹn vừa ngượng, phản xạ có điều kiện dậm một nhát lên mặt Yến Luật.

Yến Luật đang động tình, tâm thần rối loạn không hề đề phòng, vừa không cẩn thận đã bị cô dậm lên.

Anh hít vào một hơi, bưng kín cái mũi, xoang mũi nóng nóng cay cay, anh bỏ tay xuống xem, quả nhiên là đỏ máu.

Ôn Tửu không thể nhìn mặt người ta có máu, lại còn ở cự kỳ gần như thế, ngay trước mắt cô, mắt thấy một giọt máu của Yến Luật sắp nhỏ xuống môi cô khiến cô quýnh lên, suýt nữa thì hôn mê đi mất, nên vội vàng nhắm chặt hai mắt. Triệu chứng hoảng hốt vô lực, toàn thân như nhũn ra này lại tái phát rồi.

Lúc đầu Yến Luật còn chưa kịp phản ứng, chờ khi phát hiện Ôn Tửu khác thường, vội vàng xuống khỏi người cô, cũng chẳng quan tâm bản thân mà ôm cô lên trên giường, thân thiết hỏi: "Em không sao chứ?"

Ôn Tửu nhắm mắt lại nói: "Nhanh đi rửa mặt đi, sạch sẽ vào."

Yến Luật đi vào phòng vệ sinh rửa sạch, lại bật lại một lát mới đi tới trước giường Ôn Tửu. Nhân lúc Ôn Tửu đang hoảng hốt choáng váng, anh ngồi xuống bên cạnh cô, vuốt ve hai má trơn mềm của cô.

Tương tự lần trước, qua hai phút là Ôn Tửu khôi phục bình thường, động tác đầu tiên là gạt tay Yến Luật ra.

Yến Luật thấy cô đã không sao rồi, cúi người đè lại hai vai cô, cười tủm tỉm nói: "Em nói chuyện phải giữ lời, anh đánh thắng em rồi, em chính là bạn gái của anh."

Anh nhấn một cái nhìn như tùy tiện nhưng hai cánh Ôn Tửu lại không thể động đậy.

Ôn Tửu nói: "Tôi nói là sẽ cân nhắc." Có thể đã đồng ý với anh thì quá hời cho anh rồi, ai bảo ngày đó anh nghĩ một đằng nói một nẻo, không dám thừa nhận với Thương Cảnh Thiên.

Yến Luật không vui nhứ mày, "Người đàn ông như anh, em còn cần cân nhắc?"

Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận, hừ một tiếng: "Tự kỷ."

"Anh nói thật mà, chẳng lẽ không đúng sao?"

Ôn Tửu liếc xéo anh: "Đàn ông có tốt đi nữa, không thích tôi, tôi cũng không cần."

Yến Luật bối rối hừ nói: "Không phải vừa rồi anh đã nói rồi sao?"

"Anh nói cái gì?"

"Anh..." Yến Luật cảm thấy đầu lưỡi như tảng đá nặng trĩu, mấy lời ngon tiếng ngọt trốn ở sau tảng đá, đánh chết cũng không chịu chui ra.

"Anh đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi." Ôn Tửu liếc nhìn anh một cái, đánh chết cũng không nói đúng không, vậy thì tạm biệt.

Yến Luật vội nói: “Thích.”

Ôn Tửu cố ý trêu anh: “Thích cái gì a? Chủ ngữ vị ngữ tân ngữ đâu hết rồi, ngữ văn tiểu học có đạt không đấy?”

“Anh, thích... em.”

Yến Luật bị buộc bắt đắc dĩ, rốt cục gian nan rặn ra mấy từ này từ trong hàm răng, gương mặt tuần tú đỏ bừng lên, trán cũng vã mồ hôi.

Thế còn được. Ôn Tửu cố nén cười, nghiêm trang bắt đầu thẩm vấn: “Nước trước cửa nhà em, có phải là anh hắt không?”

Yến Luật lúng túng cười.

“Còn có, hôm nay xe anh không hỏng đúng không?”

Yến Luật tiếp tục lúng túng cười.

“Ngày mẹ em đến, anh cố ý bỏ lại di động đúng không?”

Thì ra cô đều biết cả.

Yến Luật then quá thành giận: “Vậy em còn giả bộ mơ hồ, ngày nào cũng chọc giận anh.”

Ôn Tửu mặt mày cong cong, cười tinh nghịch: “Ai bảo anh không nói chứ, cho anh ghen chết.”

Yến Luật lại yêu vừa tức, cúi đầu muốn hôn cô. Ôn Tửu vừa mới khôi phục bình thường, sức phản ứng kém chút, liền bị anh đè ra giường.

Tuy rằng vẫn là cưỡng hôn, nhưng dịu dàng hơn nhiều so với vừa rồi. Đùa với môi cô, cọ đi cọ lại trên mặt, hơi thở ấm áp phả vào gương mặt cô, trong lòng Ôn Tửu rồi tỉnh rồi mù, thân thể như nhũn ra, để tùy anh làm bậy làm bạ một lần. Quả nhiên là người đàn ông thông minh, nhanh chóng tự học được biết cuốn lấy đầu lưỡi cô, hôn cô tới mức ý loạn tình mê.

Sau nụ hôn triền miên, gương mặt Ôn Tửu hồng nhật như bích đào mới nở, đôi mắt trong suốt như nước, ướt át tuyệt vời.

Yến Luật rung động, cảm thấy mỹ mãn. Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Ôn Tửu: “Về sau em chính là bạn gái của anh, quyết định như thế.”

Ôn Tửu bị lời không rõ phải trái của anh chọc cười, nhưng anh như thế lại khiến cô xao lòng. Màu ửng hồng trên gương mặt anh, hơi thở dồn dập ngang ngược mà gợi cảm.

Cô vốn đã có cảm tình với anh, chỉ có điều là vì nghe được đoạn đối thoại của anh với Thương Cảnh Thiên mới gắng kìm chút sóng lòng xuống. Anh vừa tỏ lòng như thế, trong nháy mắt đã đẩy lên tình cảm đã bị đè nén trong lòng bấy lâu. Tuy rằng cô không thích bị người ta dồn ép làm bạn gái thế này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất ngọt ngào.

Chỉ là tất cả xảy ra quá đột ngột. Ôn Tửu vẫn luôn cảm thấy bản thân mình là một người rất khó rung động, nhưng không ngờ rằng lại hôn một người đàn ông mới quen chưa tới nửa tháng, việc này quá khó tin, cô cảm thấy mình cần bình tĩnh lại, suy xét cho kỹ.

Cô đẩy Yến Luật, “Ngày mai em còn phải đi làm. Anh mau trở về đi.”

Yến Luật lập tức sa sầm mặt. Các đôi đều hận không thể dính với nhau từng giây từng phút, cô thế mà lại tiễn khách lúc chín giờ, lại còn là giây phút mang ý nghĩa kỷ niệm hai người vừa mới xác định quan hệ.

“Anh không đi. Bạn trai của người khác đều có thể ở lại nhà bạn gái đến khuya, vì sao mới chưa tới chín giờ anh đã bị đuổi?”

Ôn Tửu mỉm cười nói: “Vậy anh đi làm bạn trai của người khác đi.”

Yến Luật khoanh tay ngồi ở trên giường, tỏ vẻ tức giận đến nội thương, ánh mắt u oán mà tức giận.

Ôn Tử nhìn dáng vẻ của anh, vừa buồn cười vừa tức giận, trong lòng mềm nhũn, theo đà nói: “được rồi, anh ở thêm một lát.”

Yến Luật nắm lấy cổ tay cô, kéo vào trong lòng, Ôn Tử không tự chủ xô lên trước, rồi ngồi lên đùi anh.

Tư thế này khiến Ôn Tử có chút ngượng ngùng, còn chưa đứng dậy, Yến Luật quấn chặt lấy hai tay và eo cô. Ai có một bạn gái biết nhu đạo thật đúng là khổ cực, thường xuyên phải đề phòng cô phản công.

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Về sau không được chọc tức anh.”

Ôn Tử mím môi cười: “Xin lỗi, em không dám cam đoan.”

Yến Luật hừ một tiếng, lại nói: “Về sau cuối tuần không được giống hai ngày trước, ít nhất phải rút ra một ngày ở bên anh.”

Ôn Tử cười không lên tiếng.

Yến Luật lại nói:

“Mỗi ngày phải ở bên nhau ít nhất ba tiếng. Nếu thiếu, hôm sau phải bù lại gấp đôi.”

“Mỗi ngày ít nhất phải gọi một cuộc điện thoại, ba tin nhắn trở lên.”

“Mỗi ngày ít nhất phải ăn cùng nhau một bữa cơm.”

“Mỗi ngày không được đuổi người trước mười rưỡi tối.”

Ôn Tử nhớ tới thỏa thuận bảy ngày sẫm soi kia của anh, phong cách của Yến tiên sinh thật đúng là không hề thay đổi, đây là di chứng của việc thảo luận hợp đồng nhiều sao?

Cô cười không ngừng: “Anh lắm yêu cầu quá, hay là anh làm bạn trai của người khác đi.”

Yến Luật dùng sức siết chặt tay, hung dữ nói: “Chỉ làm của em.”

43. Chương 43: Ngọt Ngào

Ôn Tử vừa nhìn thấy dáng vẻ kiêu căng bá đạo của anh liền không nhịn được muốn đả kích anh một chút, còn chưa nói ra lời, chuông cửa trong phòng khách đã vang lên.

Hai người hai mặt nhìn nhau, đã muộn thế này, sẽ là ai chứ?

Ôn Tử sợ lại là mẹ cô hoặc là Hứa Toàn, đã muộn thế này mà nhìn thấy Yến Luật ở chỗ này thật đúng là nói không rõ ràng, cô đang muốn đứng dậy đi mở cửa, Yến Luật đè cô lại, “anh đi.”

Mở cửa ra, bên ngoài là Nguyễn Thư.

Yến Luật hơi ngẩn ra, mỉm cười nói: “Xin chào.” Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, chuyện Nguyễn Thư dùng giày cao gót đá móng anh, anh không đề cập tới nữa, bạn tốt của Ôn Tử, đương nhiên anh không thể lạnh nhạt.

Nguyễn Thư kinh ngạc nhìn anh, “Khách hàng tiên sinh, sao lại là anh.”

Yến Luật vừa mới chuyển chính thức, cực kỳ bài xích xưng hô khách hàng tiên sinh này, nghiêm mặt nói: “Tôi là bạn trai của Ôn Tử.”

Nguyễn Thư mở to hai mắt nhìn, “Hả?”

Ôn Tử vội vàng đẩy Yến Luật ra bên ngoài, “Anh đi về trước đi. Em và Nguyễn Thư có việc muốn nói.”

Rầm một tiếng liền đóng sập anh ngoài cửa. Yến Luật cảm phần nắm quyền, thế này thật quá đáng, người khác đều là gặp sắc quên bạn, đến cô lại là, thấy bạn quên sắc.

Nguyễn Thư vừa vào cửa liền bắt đầu ép hỏi Ôn Tử: “Cậu được lắm, mạnh miệng như vậy, hai ngày trước không phải nói khách hàng hàng xóm sao?”

Ôn Tử lúng túng cười: “Hai ngày trước thật là khách hàng hàng xóm, đến đêm nay mới...”

Nguyễn Thư nhìn mái tóc hơi loạn, đôi môi sưng đỏ của Ôn Tửu, che kín miệng: “Trời ạ, không phải hai người vừa mới việc kia chứ?”

Ôn Tửu thoáng cái đỏ mặt, sáng giọng: “Cậu nói bậy bạ gì đó?”

Nguyễn Thư thò đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ, vừa nhìn lại càng thêm khẳng định, trên giường còn có vài giọt máu.

Cô cảm khái vô cùng nhìn Ôn Tửu: “Chúc mừng cậu, rốt cục thì... Khụ khụ.”

Ôn Tửu đỏ mặt vội vàng giải thích: “Không phải, đó là máu của anh ấy.”

Nguyễn Thư nháy mắt khó hiểu hỏi: “Đàn ông cũng chảy máu?”

Ôn Tửu ôm trán, đã khó mà giải thích rõ.

Nguyễn Thư còn tưởng rằng cô bên lên, cười ha ha nói: “Đều là người trưởng thành rồi, còn sợ xấu hổ cái gì.”

Ôn Tửu nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Nguyễn Thư, chuyện cậu và Cố Mặc rốt cuộc thế nào?”

Nguyễn Thư thở dài thật mạnh, dáng vẻ thực u buồn.

Trong lòng Ôn Tửu trùng xuống, chẳng lẽ lúc này đây là thật chia tay? Tuy nói không thích tích cách của Cố Mặc, nhưng Nguyễn Thư thật chia tay với anh ta, Ôn Tửu vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối, dù sao Cố Mặc là người đàn ông vô cùng ưu tú, hơn nữa Nguyễn Thư đã trao bao nhiêu tình cảm cho anh ta như vậy, vứt bỏ cũng thật đáng tiếc. Cô giới thiệu bạn trai cho Nguyễn Thư, khuyên cô ấy chia tay, thật ra đều là phép khích tướng, cô thật lòng hi vọng Nguyễn Thư có thể hạnh phúc.

Ôn Tửu an ủi nói: “Không sao cả, mình giúp cậu giới thiệu bạn trai mới.”

Nguyễn Thư lắc đầu: “Không được a.”

“Vì sao không được.”

“Mình và anh ấy đi đăng ký rồi, hiện tại đã là phụ nữ có gia đình, không thể trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.”

Ôn Tửu ngẩn ra, rồi lại bật cười: “Cậu tỏ vẻ buồn như đưa đám vừa sợ vừa ngây ra, mình còn tưởng rằng cậu đã dứt khoát chia tay với anh ấy cơ. Mới có mấy ngày mà cậu đã gờ tay đầu hàng rồi?”

Nguyễn Thư ngượng ngùng cười: “Ngày đó anh ấy uống rượu, nói với mình rất nhiều lời khiến mình cảm động.”

Ôn Tửu tò mò hỏi: “Anh ấy nói như thế nào.”

“Anh ấy nói, anh già đi em nhiều năm như thế, chẳng lẽ em không muốn báo thù sao? Em lấy anh, là có thể thỏa thích giày vò anh cả đời.”

Ôn Tửu bật cười: “Thế này mà làm cậu cảm động? Mình còn tưởng rằng là lời yêu thương xúc động cỡ nào chứ.”

Nguyễn Thư bất đắc dĩ cười: “Đối Cố Mặc thì đó đã là cực hạn của anh ấy rồi.”

“Được rồi, chúc mừng cậu, bà Cố.”

Nguyễn Thư thở dài: “Cố Mặc sợ mình đổi ý, vội vã ấn định lễ cưới vào thứ bảy này, chiều nay đã bắt đầu điên cuồng phát thiệp mời hôm nay buổi chiều cũng đã bắt đầu cuồng phát thiệp mời.”

“Gấp thế!” Ôn Tửu nở nụ cười: “Xem ra lúc này anh ấy thật sự sợ cậu chạy trốn.”

“Tan tầm ngày mai cùng mình đi thử áo cưới.”

“Được.”

“Thế mình đi đây, Cố Mặc ở dưới tầng chờ mình.”

Nhìn dáng vẻ ngọt ngào của Nguyễn Thư, Ôn Tửu thở dài như trút được gánh nặng, chúc phúc cho cô ấy, đồng thời, trong lòng âm thầm nghĩ tới Dịch Đường.

Xưa kia ba người ngồi ở dưới tán cây anh đào trong trường học, ước hẹn tương lai cùng nhau tổ chức hôn lễ, cùng đi hưởng tuần trăng mật.

Cô và Nguyễn Thư đều tìm được nửa kia của mình, nhưng Dịch Đường lại vĩnh viễn không còn. Nghĩ đến Dịch Đường, lại sẽ nghĩ đến Thương Cảnh Thiên. Hạng mục Yến Luật đang hợp tác với anh ta kia, cô có nên ngăn cản không?

Đứng từ góc nhìn kinh doanh, hạng mục này nhất định có ích lợi khả quan, Yến Luật mới có thể hợp tác với Thương Cảnh Thiên. Ôn Minh Nguyệt từng nói, tình cảm là tình cảm, làm ăn là làm ăn, hơn nữa trước khi quen biết cô, Yến Luật đã đang hợp tác với Thương Cảnh Thiên, cho nên cô rất khó mở mồm, bảo anh chấm dứt hợp tác với Thương Cảnh Thiên, nhưng cô lại không thể dứt bỏ cái chết của Dịch Đường, rất muốn khiến Thương Cảnh Thiên thất bại thảm hại.

Trong lòng hỗn loạn rối rắm nửa đêm Ôn Tửu mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cô bị tiếng chuông di động đánh thức, đang lơ mơ, còn tưởng rằng là báo thức di động, cầm lấy vừa nhìn, thì ra là điện thoại từ Yến Luật, lại vừa thấy mới sáu rưỡi sáng, liền thở phì phì ngắt di động.

Cúp rồi mới nhớ ra, vị này đã trở thành bạn trai cô từ tối qua. Cô đang định gọi lại thì chuông cửa vang lên, phản ứng đầu tiên của Ôn Tửu đó là Yến Luật, gian nan bò ra khỏi ổ chăn, đi mở cửa.

Yến Luật mặc một bộ quần áo ở nhà đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy cô liền chìa tay xoa xoa đầu cô, hàm hồ nói: “Thế mà lại ngắt điện thoại của anh!”

Ôn Tửu áy náy cười cười, “Đêm qua em không ngủ ngon, ai bảo sáng sớm tỉnh mơ anh gọi điện thoại đến âm ỉ người đang ngủ.”

Yến Luật cười cười với hàm ý sâu sa: “Có phải kích động mất ngủ không?”

Ôn Tửu nhìn vẻ mặt đáng ghét của anh, liền không khỏi dả kích anh: “Em nghĩ tới người khác, cũng không phải anh.”

Yến Luật sa sầm mặt: “Ai?”

“Bạn tốt.”

Yến Luật lập tức tiếp lời hỏi: “Nam hay nữ?”

“Không nói cho anh.” Ôn Tửu cố ý đùa anh, cứ thích nhìn dáng vẻ tức đến nội thương của anh.

“Nói mau.” Yến Luật ôm lấy eo cô, tay cù nách cô. Áo ngủ của Ôn Tửu, bên trong không có áo con, tay anh luồn vào nách liền chạm vào nơi đầy đà mềm mại.

Yến Luật run lên, cả người liền cứng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Ôn Tửu, hô hấp trở nên dồn dập.

Ôn Tửu đỏ mặt đẩy anh ra, “Sáng tỉnh mơ anh lại đây làm gì?”

Yến Luật lập tức ra vẻ bị tổn thương: “Tối nay anh có bữa tiệc, sẽ về khuya.”

Nghĩ đến suốt một ngày chỉ có thể gặp cô vào sớm tối, liền nhân lúc sáng sớm nhanh chóng sang đây với hi vọng có thể ở bên cô thêm một lát, kết quả còn bị ghét bỏ.

Ôn Tửu thuận miệng nói: “Về khuya cũng không sao cả.” Tiệc xã giao trong làm ăn rất bình thường, Ôn Minh Nguyệt thường xuyên không ăn tối ở nhà cho nên Ôn Tửu sớm đã quen.

Không sao cả, Yến Luật không vui nhú mi, thế này tỏ vẻ cô không hề ngại liệu anh có thể về bên cô hay không? Hoặc là nói, không thể ở cùng với anh cũng không sao cả?

“Anh về đi, em còn muốn ngủ thêm một chốc nữa.” Ôn Tửu ngáp dài, liền đi vào phòng ngủ.

Yến Luật: “...”

Ôn Tử buồn ngủ vô cùng, đóng cửa phòng, nằm vào trong chăn, muốn tranh thủ ngủ thêm một tiếng nữa, ai biết vừa nhắm mắt lại, cửa phòng đã mở ra, Yến Luật xoắn bước đi vào, hùng hổ đứng ở đầu giường cô.

Ôn Tử sững sốt: “Sao anh còn chưa đi?”

Yến Luật cũng không nói gì, trực tiếp xoắn chăn lên, rồi nằm vào trong chăn của Ôn Tử.

Ôn Tử vội vàng đẩy anh: “Anh làm gì đấy, em muốn đi ngủ.”

Yến Luật không cho phân bua liền ôm eo cô, “Anh cùng em.”

Ôn Tử bị vể vờ lại của anh chọc cười, đẩy bả vai anh, “Không cần, đi mau.”

Yến Luật ngoảnh mặt làm ngơ, nhanh ôm chặt Ôn Tử, chân dài đè nặng lên đầu gối cô, giam cô vào trong lòng. Ôn Tử giãy dụa vài lần trong lòng anh, chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh từ trên đỉnh đầu: “Đừng lộn xộn nữa, bằng không...”

Hai người dính chặt nhau, Ôn Tử thấy ra sự khác thường của cơ thể anh, lập tức nằm yên. Hai người đều hơi lúng túng, tiếng hít thở nhẹ nhàng đan vào nhau, Ôn Tử vô thức nóng cả mặt lên, cô cũng không biết sao anh lại mẫn cảm như thế, vừa ôm cô, đã có phản ứng.

Ngừng trong chốc lát, cô mới chọc chọc ngực anh: “Anh thế này, em ngủ làm sao.”

“Không sao, em cứ coi anh như cái túi ngủ.”

Hạ mình xuống hàng ngũ túi ngủ, Yến Luật cảm thấy tôn nghiêm của bản thân đã sắp thành cái khăn lau rách.

Ôn Tử thật sự là rất buồn ngủ, ốm ờ bị anh ôm, cứ thế là ngủ trong lòng anh.

Yến Luật vốn cảm thấy ôm cô là chuyện tốt đẹp biết bao, sau mới phát hiện thật sự là khổ không nói nổi. Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng mà không thể động cũng chẳng thể ăn, chỉ có thể trông mong nhìn cô, kiềm chế ham muốn.

Trong sự giãy vờ vừa ngọt ngào vừa đau khổ, qua một tiếng, rốt cuộc chuông báo thức ở di động của Ôn Tử vang lên.

Cô mở to mắt, hơi khó tin, mình thật sự ngủ ở trong lòng anh. Nâng mắt lên là gương mặt dịu dàng tuấn tú, ánh mắt thâm thúy pha chút u oán không vừa ý của Yến Luật. Đến sớm ở bên cô, kết quả rơi vào kết cục làm túi ngủ.

Ôn Tử đẩy anh, “Mau đứng lên, phải đi làm.”

Yến Luật lưu luyến không rời ra khỏi ổ chăn tràn ngập hương thơm, danh chính ngôn thuận đưa ra yêu cầu: “Anh muốn ăn sáng ở đây.”

Ôn Tử nhìn vẻ mặt không vừa ý cứ như là bị tổn thương và uất ức lớn nhường nào của anh, liền không nhận nổi, buồn cười nói: “Được rồi, anh đi làm.”

Khóe miệng Yến Luật run lên: “Anh đi làm?”

“Đúng vậy, hôm nay em dậy muộn, không định ăn sáng ở nhà. Chờ lát nữa đến chỗ làm uống sữa ăn bánh bích quy.” Nói xong, Ôn Tử liền đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Yến Luật đành phải đi tới phòng bếp, anh chưa bao giờ xuống bếp tự nhiên cũng không biết bữa sáng nên làm cái gì, tìm ra bánh mì phết mứt, sau đó hâm nóng hai ly sữa để lên bàn cơm.

Ôn Tử nhìn bữa sáng Yến Luật làm lần đầu tiên trong cuộc đời, thật sự là tạm được, nhưng mà rất vội rồi, không rảnh soi mói. Hai người cùng nhau ăn sáng, Yến Luật trở về thay quần áo, cùng Ôn Tử xuống tầng.

Đến bãi đỗ xe, Ôn Tử đang muốn lên xe, Yến Luật kéo lấy cô.

Ôn Tử trừng mắt: “Có việc sao?”

Yến Luật không vui nhướn mi: “Em nói xem?”

Ôn Tửu vội la lên: “Nói mau a, bằng không không còn kịp rồi, sắp muộn rồi.”

Yến Luật hậm hực hừ nói: “Hôn anh một chút.”

Ôn Tửu nóng mặt lên, “Không hôn.” Đúng vào thời gian đi làm, chỗ bãi đỗ xe này còn có rất nhiều người tiến vào lái xe.

“Vậy không cho em đi.”

Ôn Tửu bắt đắc dĩ, đành phải đỏ mặt, kiễng mũi chân hôn anh một chút.

“Không tính.” Yến Luật nhủ mày, hôn lên mặt, căn bản không tính.

Mắt thấy bị muộn rồi, còn bị anh túm lấy không cho đi, Ôn Tửu đành phải lại hôn bờ môi anh, “Thế này được rồi chứ.”

“Chưa được.” Yến Luật cúi đầu, hôn môi cô, cọ sát một lát rồi mới thả người.

Ôn Tửu tùy ý giơ tay lau môi, vừa muốn đi, Yến Luật lại kéo cô lại, hung hăng hôn mấy ngụm, hung dữ nói: “Không được lau miệng.”

Dám ghét bỏ nước bọt của anh.

44. Chương 44: Chút Dấm Chua

Ôn Tửu không biết nên khóc hay nên cười đi lên xe. Đến chỗ làm, cô mới giật mình phát giác bản thân vậy mà lại có thể mỉm cười suốt chặn đường. Yêu đương xác thực có thể khiến cho tâm trạng vui vẻ. Nhưng mà, khi cô bắt đầu bận rộn công việc, toàn bộ yêu cầu của Yến Luật cái gì mà một ngày nhắn tin ba lần, gọi điện một lần, cô đã hoàn toàn quên mất.

Yến Luật mặc dù trăm công nghìn việc nhưng mỗi 3 phút đều liếc mắt nhìn qua điện thoại, đáng tiếc là mãi cho đến lúc tan sở, đừng nói đến một cuộc gọi, ngay cả tin nhắn cũng không có. Anh chán nản lái xe rời khỏi công ty, trong làn xe đông nghịt, anh nhíu chặt chân mày, tâm tình cực kỳ không tốt, hận không thể lập tức trở về khởi binh vắn tội, đáng tiếc buổi tối còn có một buổi tiệc xã giao.

Nhấn nài cho đến lúc buổi tiệc kết thúc, Yến Luật lái xe nhanh như bay trở lại Lục Nhân Các, mặc dù ôm một bụng lửa giận, nhưng anh không quên dừng lại mua một bó hoa hồng, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên hai người chính thức trở thành người yêu, tặng hoa là chuyện thiết yếu. Hơn nữa không hề giống lễ tình nhân ngày trước phải che che giấu giấu quanh co mà tặng, lúc này rất cực có thể danh chính ngôn thuận quang minh chính đại tặng cho cô rồi.

Lên tầng, anh chẳng buồn đi thay quần áo, mà đi đến nhấn chuông cửa nhà Ôn Tửu luôn, bên trong lặng yên không một tiếng động, cô thể mà không ở nhà.

Yến Luật đợi suốt một ngày cũng không hề có một cuộc điện thoại nào, hậm hực bấm số của Ôn Tửu.

Điện thoại reng hồi lâu mới có người bắt máy, anh trực tiếp hỏi: “Em đang ở đâu.”

“Em đang ở ngoài.” Ôn Tửu nói rất nhỏ, giống như có ý dè thấp giọng.

“Ở đâu? Anh đến đón em.”

“Không cần a, em tự lái xe.”

” Rốt cuộc thì em ở đâu, anh sẽ đến đó.” Cả ngày nay một cú điện thoại cũng không có, hiện tại về nhà lại không thấy ai, Yến Luật không thể nhịn được nữa, giọng nói đã bắt đầu trở nên tức giận.

Ôn Tửu chỉ vừa mới bắt đầu bước chân vào vai trò bạn gái, cá tính vốn dĩ độc lập hơn nữa còn chưa tình yêu đương bao giờ, căn bản là không hề có dự định báo cáo tung tích của mình cho Yến Luật mà vẫn tự do tự tại như trước. Nghe giọng nói tức giận của anh qua điện thoại, cô lại có cảm thấy chẳng hiểu ra sao, không tình nguyện nói cho anh biết nơi mình đang ở.

Yến Luật nổi giận đùng đùng đi xuống tầng, trực tiếp đuổi thẳng tới nơi. Thì ra là một khu vực chụp ảnh cưới, Ôn Tửu duyên dáng yêu kiều đứng ở ngoài cửa sắt của sân viện chờ anh.

Nhìn thấy hình bóng Ôn Tửu, đột nhiên loại cảm giác một ngày không thấy như cách tam thu dâng lên như thủy triều, hoàn toàn nhấn chìm sự bức tức trong lòng. Yến Luật bước nhanh về phía trước, ôm lấy eo cô: “Về sau em đi đâu cũng phải nói cho anh biết.”

“Anh có chuyện gấp cần tìm em sao?”

Yến Luật hừ một tiếng: “Gặp em không phải là việc gấp sao?”

Ôn Tửu ngượng ngùng liếc hờn anh, tuy lời anh nói không phải là lời yêu thương nhưng khi nghe lại khiến cho khuôn mặt thật nóng

“Nguyễn Thư đang chụp ảnh cưới, ban ngày công ty bề bộn công việc, tan tầm em lại giúp cô ấy thử áo cưới chụp ảnh cưới.”

“Chụp ảnh cưới em ở cùng cô ấy làm gì, không lẽ em và cô ấy chụp chung?” Yến Luật phát hiện mình đã keo kiệt đến mức ngay cả dấm chua của Nguyễn Thư cũng bắt đầu ăn.

“Sau khi thử áo cưới, tiện thể cùng đi, chút nữa lại giúp cô ấy chọn ảnh cưới.”

Yến Luật không vui nói: “Có Cố Mặc là đủ rồi, em muốn làm bóng đèn sao làm gì.” Đến cả bạn trai cũng không cần.

“Cố Mặc chỉ là đạo cụ, không có lên quyền lên tiếng.”

Yến Luật: “... .”

Ôn Tửu dẫn anh vào, nói nhỏ: “Anh ở bên cạnh nhìn.”

Trong studio bố trí vô cùng lãng mạn đẹp đẽ, đôi nhân vật chính cũng nổi bật vô cùng, Cố Mặc vận đồ âu màu trắng, có thể nói là ngọc thụ lâm phong. Nguyễn Thư châu tròn ngọc sáng, ngọt ngào đáng yêu. Nhưng bởi vì cô trời sinh có thân hình tương đối đầy đặn, vì truy cầu hoàn mỹ, liên tiếp yêu cầu thợ chụp ảnh chọn góc độ đẹp nhất, không thể để tay cô mập hơn cổ tay của Cố Mặc, không thể để eo cô mập hơn eo Cố Mặc, không thể để khuôn mặt cô to hơn mặt Cố Mặc.

Vì thế, thợ chụp ảnh tạo ra tất các tư thế, hoàn toàn có dự định biến Nguyễn Thư thành giai nhân khuynh quốc, Cố Mặc ra vẻ liêu minh bồi quân tử, nụ cười chỉ có thể dùng từ gượng cười để hình dung.

Yến Luật đứng ngoài quan sát thấy được tương lai không lâu sau của mình, chỉ sợ cũng sắp sửa trải qua sự giày vò không thuộc về người này. Thế nhưng chỉ vừa nghĩ tới có thể lấy được Ôn Tửu, đã cảm thấy loại tra tấn này ngọt ngào như mật.

Sau cùng cũng chụp xong ảnh cưới, Nguyễn Thư tràn đầy sức sống, Cố Mặc đã sắp hấp hối, hết như thương binh vừa được đưa ra khỏi chiến trường.

Yến Luật chủ động bắt tay, giới thiệu bản thân: “Xin chào, tôi là Yến Luật, bạn trai của Ôn Tửu, lần trước hiểu lầm thật có lỗi.”

Cố Mặc nở nụ cười: “Không sao cả, đêm hôm đó phải cảm ơn anh mới đúng.”

“Nơi này cũng không tệ, về sau tôi và Ôn Tửu chụp ảnh cưới ở đây cũng được lắm.”

Cố Mặc và Nguyễn Thư đồng thời nhìn Yến Luật và Ôn Tửu, tốc độ này cũng quá nhanh đi.

Ôn Tửu lúng túng lườm Yến Luật: “Anh nói bậy bạ gì đó, ai đồng ý lấy anh.” Xin anh, đêm qua mới trở thành bạn trai, hôm nay cũng chỉ mới là ngày đầu tiên trên cương vị thôi.

Yến Luật cũng không phản bác, chỉ tự tin kiêu căng cười cười, trở thành bà xã của anh, vốn là chuyện không sớm thì muộn.

Lúc này, một người đàn ông cao gầy tuấn tú đi vào studio, thản nhiên cười nói: “Chụp xong rồi sao?”

Cố Mặc giới thiệu với Yến Luật nói: “Đây là phù rể, bạn tốt của tôi và Thẩm Dục.”

Thẩm Dục mỉm cười thân thiện: “Xin chào.”

Cổ Mặc đã là một đàn ông vô cùng anh tuấn, Thẩm Dục trước mắt lại càng phong độ nhanh nhẹn, mặt mày tuấn tú, nụ cười phong đạm vân khinh khiến người ta như đắm trong gió xuân, như uống được rượu ngọt.

Phù rể này thật xuất sắc quá rồi. Nghĩ đến chuyện Ôn Tửu đã ở chung với anh ta mấy tiếng rồi, hơn nữa còn sắp tiếp tục ở chung không biết bao nhiêu tiếng nữa, Yến Luật đột nhiên có cảm giác nguy cơ. Sau khi bắt tay với Thẩm Dục, anh lập tức vươn tay khoác ngang vai Ôn Tửu, không tiếng động nhấn mạnh, vị phù dâu này là hoa đã có chủ.

Sau khi chọn ảnh cưới xong, mọi người cùng đi ăn khuya, thuận tiện lại bàn bạc chuyện hôn lễ. Trong bữa ăn, Ôn Tửu và Thẩm Dục đã quen thân, ung dung nói cười, vui vẻ bao nhiêu. Yến Luật nhìn và trong lòng ứa ra khí chua.

Ăn khuya xong, mọi người đều ai về nhà nấy.

Trở lại Lục Nhân Các, Ôn Tửu ngừng xe, khi quay người lại thì phát hiện, Yến Luật đang cầm một bó hoa hồng to đứng ở phía sau cô.

Đêm khuya vắng người, người đàn ông cao gầy tuấn tú nâng bó hoa tươi, đưa tình ẩn tình, cảnh tượng như thế làm sao không khiến người ta tim đập thành thịch.

Ôn Tửu nháy mắt liền cảm thấy lòng đang hòa tan.

Yến Luật mềm nhẹ nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên của chúng ta, về sau liền lấy ngày này làm ngày kỷ niệm đi.”

Ôn Tửu tiếp nhận hoa hồng, tươi cười ngọt ngào ngượng ngùng, nhẹ nhàng đáp một tiếng được.

Khóe môi Yến Luật không tự chủ nâng lên, cô đồng ý luôn như thế, vậy tỏ vẻ về sau hàng năm đều sẽ có ngày kỷ niệm, đó chính là có ý lấy anh rồi. Anh cảm thấy mỹ mãn ôm eo cô, cùng đi lên nhà. Đến cửa phòng, Ôn Tửu nhìn thấy đã mười một giờ, vì thế nói tiếng ngủ ngon rồi định bụng về ngủ.

Yến Luật chống tay lên cửa phòng: “Ngày mai mấy giờ em tan sở, anh đến đón.”

“Thứ bảy này Nguyễn Thư sẽ kết hôn, mấy ngày nay sau khi em tan sở, có khả năng sẽ qua nhà cô ấy phụ giúp chút việc, anh không cần đón em.”

Yến Luật nhíu mày kiểm lại: “Vậy anh phải làm sao bây giờ?”

Ôn Tửu nhịn không được trêu đùa anh: “Lúc trước anh không có bạn gái chẳng phải vẫn rất tốt sao?”

“Em....” Yến Luật chán nản, hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Tửu.

Ôn Tửu kéo tay anh xuống, “Được rồi đừng nóng giận, chờ hôn lễ của Nguyễn Thư kết thúc, em sẽ ở bên anh suốt được không. Nhanh đi ngủ đi, ngủ ngon.”

Yến Luật hừ một tiếng, duỗi chân chặn cửa lại, sau đó nhìn chằm chằm môi cô, hàm ý không cần nói cũng biết.

Ôn Tửu đành phải kiễng mũi chân, hôn lên môi anh. Chưa kịp rời đi đã bị anh nhanh chóng ôm chặt vào lòng. Triền miên hôn gần 3 phút, Yến Luật mới chậm rãi buông cô ra.

“Tối mai về sớm sớm, về tới nhà thì gọi cho anh.”

“Ừ, được rồi, ngủ ngon.”

Ngày hôm sau, Ôn Tửu vẫn không hề có cuộc gọi hay tin nhắn nào, nguyện vọng ít nhất một cuộc điện thoại và ba tin nhắn thật đẹp đẽ mà Yến Luật giao hẹn với cô lần nữa thất bại.

Rất nhanh đã đến giờ tan sở, sau khi giải quyết xong mọi chuyện tại công ty, anh không khỏi nhắn tin cho cô.

“Sao em không gọi cho anh?”

Qua mãi lâu sau Ôn Tửu mới trả lời: “Không phải anh nói về tới nhà gọi cho anh sao?”

Yến Luật chán nản, bình thường cũng không thể gọi điện thoại sao? Không muốn nghe giọng của anh, quan tâm xem anh đang làm gì sao?

Vì sao bạn gái của người ta thì quần quýt vô cùng, còn anh thì lại không ?

Trong lòng cô rối cuộc có anh hay không.

Nghĩ như vậy, anh đột nhiên phát hiện một vấn đề, căn bản thì Ôn Tửu chưa từng thừa nhận là thích anh!

Buổi tối trở về Lục Nhân Các, trong lòng Yến Luật vẫn vô cùng rối rắm về vấn đề này. Không lẽ lại trực tiếp hỏi cô?

Anh lấy điện thoại, vài lần muốn bấm số nhưng lại buông, thời gian trôi qua, thấm thoát đã gần đến tám rưỡi, Ôn Tửu vẫn chưa hề gọi lại, tại sao vẫn chưa trở về? Vừa nhớ đến vị phù rể tuần mĩ kia, Yến Luật lại rối bời, rốt cục vẫn là không nhận được mà bấm số 9.

Điện thoại được bắt máy, bên trong vọng ra tiếng Ôn Tửu.

Yến Luật hỏi thẳng: “Em ở đâu? Máy giờ trở về?”

“Chút nữa em sẽ về, hiện tại em đang ăn cơm với Thẩm Dục.”

Yến Luật ngẩn ra: “Thẩm Dục?”

“Ừ, hôm nay từ nhà Nguyễn Thư đi ra, ở giao lộ bị một người đụng phải, may mắn Thẩm Dục thay em giải quyết, em mời anh ấy dùng cơm.”

Yến Luật hít một hơi thật sâu: “Em ở đâu?”

“Ở quán ăn Cẩm Tú ngay phía trước Lục Nhân Các.”

“Anh đến đi tìm em.” Yến Luật cúp điện thoại, mặc áo khoác vào liền đi xuống tầng.

Hiệu ăn Cẩm Tú cách Lục Nhân Các không xa, đi bộ chỉ tốn mười phút. Yến Luật cao ráo chân dài, trong lòng lại vội, không đến 10 phút đã đến hiệu ăn. Giờ này khách khứa nơi này đã vắng bớt anh liếc mắt một cái đã nhìn thấy Thẩm Dục và Ôn Tửu đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, nhìn qua không khí thực hòa hợp.

Thẩm Dục trầm ổn nho nhã, lại có bề ngoài cực kỳ xuất sắc, trang phục màu tím đậm mặc ở trên người anh ta lại có một hương vị khác. Ôn Tửu cười tươi như hoa nhìn anh ta, không biết đang nói cái gì.

Yến Luật đứng ở bên ngoài nhìn hai người, anh hít sâu vài cái mới có thể đè ép luồng ghen tuông trong lòng xuống.

Anh nhấc chân bước vào, nhân viên phục vụ liền đến chào đón, Yến Luật xua tay, lập tức đi tới trước bàn Ôn Tửu.

Thẩm Dục liền đứng dậy chào hỏi anh.

Yến Luật khẽ cười nói: “Đúng lúc tôi đói bụng, nghe nói hai người ở đây nên qua đây ăn khuya.” Anh cúi đầu vô cùng thân thiết sờ sờ tóc Ôn Tửu, lại không tiếng động nhấn mạnh, Ôn Tửu là bạn gái của anh.

Ôn Tửu liền gọi một phần sủi cảo hấp đóng gói cho anh.

Ra khỏi quán ăn, Ôn Tửu lại nói lời cảm ơn.

Thẩm Dục cười cười: “Đừng khách sáo, đều là bạn bè.”

Sau khi hai người tạm biệt nhau đều tự mình lên xe. Yến Luật ngồi ở ghế phụ lái, không hề nói tiếng nào. Ôn Tửu cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết vì sao mà Yến Luật đột nhiên lặng lẽ thế.

Trở lại Lục Nhân Các, hai người cùng lên tầng.

Yến Luật đặt sủi cảo hấp ở trên bàn, liền mặt lạnh ngồi xuống ghế sofa, xem ra là đang tức giận.

Ôn Tửu hỏi: “Sao anh lại không ăn? Không phải là anh đói bụng sao?”

Yến Luật hừ một tiếng, “Anh đã bị em chọc giận tới no rồi.”

Ôn Tửu tò mò hỏi: “Em chọc anh chỗ nào?”

“Em và Thẩm Dục cùng nhau ăn cơm vì sao lại không gọi anh?”

Hóa ra là ghen tị. Ôn Tửu nhin không được buồn cười: “Dấm chua này mà anh cũng ăn sao, thật nhỏ mọn. Anh đi dự tiệc vào buổi tối khăng định cũng có người đẹp, em cũng đâu giống như anh.”

“Đương nhiên là không giống, trong một buổi tiệc có tận bảy tám người. Còn em là ngồi một mình với anh ta.”

Ôn Tửu hỏi lại: “Anh chưa ăn cơm riêng với người đẹp vào giờ sao?”

Yến Luật trừng mắt, “Hầu như là không có.”

Ôn Tửu nhin không được liền nở nụ cười, trêu chọc nói: “Yến tiên sinh, anh lại có thể ngây thơ như vậy a?”

Yến Luật mắt lạnh, đột nhiên đẩy cô lên sô pha: “Em muốn không ngây thơ ? Hử?” Từ cuối cùng anh hừ từ trong xoang mũi ra, mang theo luồng nguy hiểm.

45. Chương 45: Ngủ Lại

Ôn Tửu hoàn toàn không thềm để ý đến sự uy hiếp của Yến tiên sinh, cười khanh khách cố ý chọc giận anh: “Đàn ông chín chắn chẳng lẽ không tốt sao?”

“Anh đâu có không chín chắn, hử?” Yến Luật lại cắn răng hừ một tiếng, hung tợn hôn lên môi cô, mang theo chút trừng phạt và tuyên cáo.

Ôn Tửu muốn đẩy anh ra, Yến Luật đè trên người cô, tay theo vạt áo len lỏi vào đặt ở lưng cô. Ôn Tửu cực sợ ngứa, vị trí bên hông lại là tử huyết, tay Yến Luật vừa đặt lên, cô lập tức giãy giụa né tránh. Cô vừa động Yến Luật liền có chút chịu không nổi, đè nặng cô, khàn khàn nói: “Em còn động, anh liền không ngây thơ cho em thấy.”

Ôn Tửu hai má ửng đỏ, “Vậy anh mau xuống đi.”

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô: “Trong lòng em rốt cuộc có anh hay không?”

Hai má Ôn Tửu vốn ửng đỏ, lần này liền hoàn toàn chuyển đỏ. Giờ phút này cô rốt cuộc hiểu được vì sao có mấy lời khó có thể nói ra miệng rồi, mặt đối mặt trực tiếp thổ lộ như vậy, trong lòng thực sự rất là ngượng ngập.

Yến Luật hừ nói: “Nói mau!”

Ôn Tửu đỏ mặt ừ một tiếng, xem như trả lời.

Yến Luật nghĩ đến cảnh tượng cô bắt mình phải nói thích cô, ép sát nói: “ừ không tính, anh nghe không hiểu.”

Ôn Tửu hờn dỗi lườm anh: “Nếu không có, còn có thể tùy ý anh làm xằng làm bậy như vậy sao, đã sớm ném anh ra ngoài cửa sổ rồi.”

Như thế này cũng có thể xem là trong lòng cô có anh.

Khoé môi Yến Luật cong lên, tảng đá đè nặng trong lòng hoàn toàn biến mất, tiếp tục khởi binh vấn tội: “Vậy tại sao em không gọi điện thoại cho anh? Cho dù là không có việc gì thì cũng phải quan tâm hỏi thăm chứ ?”

“Em nghĩ là anh bận rộn, sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh.”

“Vậy còn giờ nghỉ trưa thì sao?”

Ôn Tửu đành phải nói: “Được rồi, ngày mai em sẽ gọi điện cho anh.”

Yến Luật được một tác lại muốn tiến một thước tiếp tục hừ một tiếng, “rảnh mới gọi, em thật không quan tâm tới anh.”

Ôn Tử buồn cười liếc anh: “em đâu có không quan tâm đến anh?”

“Em lại gọi sủi cỏ hấp cho anh, em có biết trước giờ anh ăn cơm ngoài, luôn không ăn rau xanh.” Anh là người có bệnh sạch sẽ, cảm giác rau xanh ở quán ăn bên ngoài rửa không sạch sẽ bằng trong nhà.

“Em không biết, hơn nữa anh cũng chưa từng nói.” Ôn Tử nói xong, còn cố ý bổ sung một câu: “Cũng không thấy viết trong thỏa thuận nữa.”

Yến Luật không vui nhìn cô, “Không biết sao không chịu hỏi anh? Nếu em thật sự quan tâm anh, tự nhiên em sẽ muốn biết tất cả về anh.”

Ôn Tử hỏi vặn lại: “Vậy anh biết được mọi thứ về em sao?”

“Cho nên ngoài giờ làm việc, em với anh nên ở bên nhau, như thế mới có thể hiểu nhau hơn. Em lại ăn cơm với Thẩm Dục kia, chẳng để ý tới anh.”

Ôn Tử nghe đến đây thì hoàn toàn hiểu được, nói đi nói lại, anh vẫn đang ghen, cảm thấy bản thân bị bỏ rơi, không được cô xem là người quan trọng nhất, cho nên mới moi ra nhiều lý do như vậy.

Cô buồn cười nhìn anh: “Được rồi, lần sau đi đến đâu cũng dẫn anh theo, như vậy là được rồi đi.”

Yến Luật vừa lòng ừ một tiếng: “như vậy nghe còn được.”

Ôn Tử đẩy đẩy anh: “Mau đứng lên, nặng như vậy, ép em đến thở không nổi.”

Yến Luật nói mang hàm ý sâu sa: “em nên tập làm quen.”

Ngụ ý là về sau trên giường... Ôn Tử vô cùng thông minh, tự nhiên nghe ra hàm ý trong lời nói của anh, lập tức đỏ mặt, hung hăng đẩy anh ra.

Yến Luật cười cười buông Ôn Tử ra, thay cô chúi chu lại mái tóc, động tác dịu dàng lại bá đạo, khuôn mặt tuần tú, nhìn gần thật khiến lòng người rối loạn.

Anh quần quít lấy cô như thế khiến lòng cô ngày càng mềm lại, không nén nổi mà dịu dàng đi rất nhiều: “Không phải anh đói bụng sao, em làm chút đồ ăn cho anh ăn.”

Yến Luật nhú mào, như vậy không tệ, coi như là quan tâm anh, săn sóc anh.

Anh cười cười: “Anh không đói.”

Ôn Tử hiểu được, anh đi mua đồ ăn khuya là giả, muốn nhìn cô và Thẩm Dục mới là thật.

Cô không biết nên khóc hay cười nhìn anh, thật sự là không thể tưởng tượng được mình lại tìm tới một người đàn ông hẹp hòi thích ăn dấm chua lại sẫm soi cao ngạo như thế, chuyện tình cảm thật sự là khó giải thích, cô lại có thể xao lòng trước anh.

Yến Luật vỗ nhẹ hai má cô, “hôm nay xem ra em mệt chết rồi phải không?”

“Ừ, hơi mệt một chút.” Ôn Tử nhìn đồng hồ, đã gần đến mười rưỡi, cho nên cũng quá ngưỡng bảo anh về nghỉ ngơi đi.

“Anh đi trước, em nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Ôn Tử thấy anh ân cần chu đáo như thế mà kinh ngạc.

Yến Luật cúi người hôn cô, đứng lên đi đến cạnh cửa, lại quay đầu nhắc nhở, “Ngày mai nhớ phải điện cho anh.”

“Được, đã biết.”

Ôn Tử đóng cửa phòng, đang muốn đi tắm rửa, chuông cửa lại kêu.

Mở cửa ra, Yến Luật đứng ở ngoài cửa, hơi xấu hổ cười cười: “Vừa rồi anh đi vội quá, quên cầm theo chìa khoá.” Vừa nghe cô ăn cơm với Thẩm Dục, anh vội vội vàng vàng lấy điện thoại di động và ví tiền rồi chạy xuống tầng, kết quả chìa khoá ô tô và chìa khoá cửa đều để trên tủ giày ở cửa rồi.

Ôn Tửu nói: “Vậy anh đi ngủ ở khách sạn đi ? Dưới tầng không xa lắm có một khách sạn bốn sao đó.”

Yến Luật sao cũng không nghĩ tới Ôn Tửu sẽ nói như vậy, nháy mắt liền sa sầm mặt. Anh còn tưởng rằng cô sẽ giữ anh lại một đêm, xem ra thật sự là tự mình đa tình.

Yến Luật lạnh lùng nói: “Anh không đi, chứng minh thư cũng ở trong phòng.”

Ôn Tửu lại nghĩ cho anh thêm một cách: “vậy, gọi công ty mở khoá đến?”

“Đã muộn thế này, em cảm thấy thích hợp sao?”

“Vậy anh làm sao bây giờ? Nếu không, anh trở về dinh thự Khuynh Thành đi?”

Nói đi nói lại, chính là không hề nhắc đến chuyện giữ anh lại nhà cô.

Yến Luật thần thờ nhìn Ôn Tửu chằm chằm, thầm nghĩ, anh ở trong lòng em, thậm chí không bằng cả Nguyễn Thư sao? Lúc trước Nguyễn Thư vì tránh né Cố Mặc, em liền không chút do dự giữ cô ấy lại mấy ngày, còn đến anh, một đêm cũng không muốn.

Yến Luật tức giận đến sắp học máu, trái tim tan nát thành trăm mảnh, thất vọng cực kỳ, liền xoay người đi về hướng thang máy.

Ôn Tửu hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Yến Luật tức giận nói: “Anh ngủ trong xe.”

Ôn Tửu vội chạy theo: “Như vậy sao được.”

Yến Luật quay đầu nói: “Dù sao em cũng không quan tâm tới anh.”

Gán cho cái tội lớn quá. Ôn Tửu kéo tay áo anh, thăm dò hỏi: “Nếu không, anh ở lại phòng em đi.”

Yến Luật hừ một tiếng, tuy rằng không đáp lại, nhưng sắc mặt rõ ràng là sáng hơn rất nhiều.

Ôn Tửu hiểu rồi, hóa ra người đàn ông không được tự nhiên này là có ý này.

Cô không nhận được, vừa bực mình vừa có chút buồn cười: “Sô pha chỉ là loại đơn, phòng ở lại nhỏ, lại không có vật dụng cá nhân của anh, cho nên mới bảo anh về nhà hoặc là ở khách sạn a.”

Yến Luật khó chịu nói: “Anh chấp nhận.”

Ôn Tửu đành phải nói: “Vậy anh vào đây.”

Lúc này sắc mặt Yến Luật mới chuyển biến tốt.

Ôn Tửu nhìn cái sô pha nhỏ của mình, có chút hối hận, rõ ràng là một người nằm cũng không đủ, như vậy chỉ có ngủ ở trên một cái giường, tuy rằng đã từng ôm anh ngủ một lần, nhưng mà đó là buổi sáng, cũng chỉ có một giờ ngắn ngủn, còn lần này thì lại cả một đêm.

Tuy rằng cô tin tưởng Yến Luật sẽ có bất cứ hành động nào với cô, nhưng ở cùng một phòng với anh, rốt cuộc vẫn có chút không tự nhiên. Cô mở tủ quần áo ra, tìm một cái chăn để lên giường, lại lấy cho anh một cái gối đầu, sau đó cho anh tìm cho anh một cái khăn mặt và bàn chải đánh răng mới tinh.

Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn vấn đề áo ngủ khiến cho Ôn Tửu phiền lòng, anh cao như vậy, áo ngủ của cô anh căn bản không thể mặc vừa. Ôn Tửu đành phải lấy bộ đồ nhu đạo cho anh.

“Em cho anh mặc cái này sao?” Yến Luật dùng hai ngón tay kẹp bộ nhu đạo, cau mày, run run ghét bỏ.

Ôn Tửu chống eo uy hiếp: “Không mặc thì anh ra khách sạn ngủ đi.” Chẳng lẽ anh còn muốn mặc cái quần đùi đi qua đi lại trước mặt cô.

Yến Luật đành phải im lặng, ngoan ngoãn cầm bộ đồ nhu đạo đi tắm rửa. Chờ anh tắm xong rồi, Ôn Tửu đưa máy sấy cho anh, sau đó bản thân thì vào phòng tắm.

Yến Luật nhìn hai cái chân hai cái gối để đầu và cuối giường, hai cái gối cách xa nhau sắp mắc bệnh tương tư, không vui hừ một tiếng, không chút do dự lấy cái gối cuối giường để lên đầu giường.

Sớm muộn gì cũng phải ngủ cùng nhau, đây không phải là lừa mình dối người sao.

Lúc Ôn Tửu đi ra thì thấy Yến Luật ngồi dựa vào đầu giường, cầm trong tay một quyển sách cô đặt ở trên tủ nhỏ cạnh đầu giường, là một quyển tiểu thuyết ngôn tình của Nguyễn Thư xuất bản.

Bởi vì Nguyễn Thư vẫn không chịu nói cho người khác cô ấy đang viết tiểu thuyết, Ôn Tửu sợ anh thấy chữ viết kỷ niệm của Nguyễn Thư trên trang bìa trong, cho nên liền đưa tay giật lại.

Yến Luật nâng tay ngăn lại, “Anh đang xem.”

“Anh cũng xem tiểu thuyết ngôn tình?”

“Có cái gì không thể xem sao?” Yến Luật lại càng tò mò, nhìn Ôn Tửu chế nhạo, hiển nhiên là đã nghĩ sai lệch đi đâu rồi.

Ôn Tửu đành phải tùy ý anh lật giở, bằng không anh còn tưởng rằng đây là một quyển sách đòi truy.

Cô cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc. Nhìn thấy trong gương, Yến Luật đang nhíu mày, nhanh chóng lật quyển sách. Nếu Nguyễn Thư biết tiểu thuyết cô ấy viết bị Yến Luật đọc được không biết sẽ có cảm tưởng gì, nhưng mà nhìn anh căn bản cũng không chú ý đến mấy chữ trên trang bìa trong.

Sau khi chải tóc xong, Ôn Tửu đi đến bên giường nói: “Anh ngủ ở đầu kia đi.”

Yến Luật buông sách, nhìn Ôn Tửu, vô cùng thẳng thắn nói một chữ: “Không.”

Ôn Tửu cũng không để ý tới anh, trực tiếp rút gối sau lưng anh, chuẩn bị để ở cuối giường, Yến Luật ôm eo cô, xoay người liền đặt cô ở trên giường.

Ôn Tửu gỡ cái gối đầu trong tay lên đánh tới, Yến Luật đưa tay chặn, cười nói: “Nếu anh muốn làm gì em, ngủ ở cuối giường sẽ an toàn sao? Hử?”

Ôn Tửu đỏ mặt lên, trừng mắt nói: “Anh dám làm xem.”

“Không được em đồng ý, anh sẽ không.” Yến Luật cúi đầu cười cười, đột nhiên hôn nhẹ lên môi cô, “Nhưng mà, hôn môi thì không cần em đồng ý.”

Ôn Tửu nhìn nụ cười tuần mỹ của anh, giật mình, thế nhưng cũng không nói nên lời phản đối.

Yến Luật để hai cái gối đầu cùng một chỗ, đắc ý cười.

Ôn Tửu cảnh cáo nói: “Không được phép rời khỏi cái chân của anh, không được lộn xộn.”

Yến Luật gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Ôn Tửu thấy nửa tin nửa ngờ lời cam đoan của anh, nhưng mà cô tin tưởng không có sự đồng ý của mình, anh tuyệt đối sẽ không làm bậy. Dù sao ở chung sớm chiều với anh lâu như vậy, cô cũng có chút hiểu biết nhân phẩm và tính tình của anh.

Tắt đèn ngủ, trong phòng chợt tối đi, ban đêm an tĩnh không hề có một tiếng động nào, trong không khí ẩm áp, Ôn Tửu xoay người hướng ra ngoài, Yến Luật im lặng nằm phía sau.

Vì muốn cho phòng ngủ có vẻ rộng rãi hơn chút, Ôn Tửu mua giường loại 1m5, Yến Luật chân dài lại cao to, nằm lên liền có cảm giác chiếm hơn nửa giường. lại thêm hai cái chân trên giường có vẻ vô cùng chật chội.

Yến Luật cứng rắn không chịu ra khách sạn, cứ muốn chen chúc với cô, Ôn Tửu cũng thực bất đắc dĩ. Bận rộn một ngày, lúc này cô cũng thật mệt mỏi, vốn đang lo lắng Yến Luật sẽ không thành thật, sẽ âm ỉ một trận với cô, ai biết anh lại yên lặng trầm ổn ngoài dự kiến.

Yến Luật lặng yên không tiếng động vuốt tóc Ôn Tửu, mái tóc dưới đầu ngón tay trơn bóng như sa tanh, khuấy động lửa nóng đáy lòng anh. Xúc cảm nơi ngón tay như dòng suối mát giải khát, trong lòng anh đấu tranh dữ dội, vừa muốn lại cảm thấy cô chắc chắn sẽ không chịu.

Cuối cùng anh sẵn sàng nghỉ, cô mệt mỏi mỗi ngày, trước tiên cứ để cô ngủ một giấc cho khỏe, chờ đến sáng ngày mai, mới từ từ thu phúc lợi.

Vừa đến sáu rưỡi, hàng ngày Yến Luật sẽ tỉnh lại vào giờ này, rời giường tập thể dục, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Anh nghiêng người nhìn Ôn Tửu ngủ say, nhin không được vươn tay vuốt ve hai má cô. Trong lúc ngủ mơ Ôn Tửu cảm thấy trên mặt ngựa ngựa, theo bản năng giơ tay gạt đi, vừa chạm vào liền đụng phải một bàn tay ấm áp, nắm tay cô trong lòng bàn tay.

Ôn Tửu mơ màng tỉnh lại, mở to mắt thấy Yến Luật bên cạnh, giật mình một cái, sau đó mới nhớ đến chuyện đêm qua.

Yến Luật một tay chống đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, trong ánh mắt lóe ra mong mỏi vừa nhìn là biết.

Niềm khao khát trần trụi như thế, tất nhiên là Ôn Tửu hiểu được, cô nhanh chóng rút tay ra, xoay người đi: “Nếu anh không ngủ được, vậy đi nấu cơm đi.”

Lời còn chưa dứt, sau lưng đột nhiên nóng lên, thân thể lực lưỡng dán lên, theo đó, một cánh tay mạnh mẽ vắt lên trên eo, đùi cũng bị một cái chân dài rắn chắc đè lên.

Ôn Tửu vội vàng gạt tay anh ra, sẵn giọng: “Buông tay, hôm qua anh nói như thế nào?”

“Nhưng bây giờ đã là hôm nay.” Yến Luật không quan tâm ôm cô, dùng sức cọ trên cổ cô. Chòm râu vừa dài ra cọ lên da thịt cô, Ôn Tửu rụt cổ, cười khanh khách muốn né tránh.

Yến Luật cù cù eo cô, cơ thể Ôn Tửu cong ra sau, liền cảm thấy sau lưng có một vật cứng. Cô lập tức ý thức được sáng sớm, đàn ông là quả bom có thể nổ bất kỳ lúc nào, nhất là cái phía sau cô này, càng miễn cưỡng càng chết đi được, cô cũng không dám ở lại giường nữa, nhanh chóng muốn chui ra khỏi ổ chăn.

Yến Luật sao cho cô thoát, ôm eo cô, đè cô dưới thân, Ôn Tửu vùng vẫy, áo ngủ bị vén lên trên một nửa, lập tức, dưới lớp áo ngủ xanh lá mạ lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết, eo nhỏ yếu đuối, đường cong tuyệt mỹ hờn xiêu phách lạc, cái rốn tròn tròn, lại cực kỳ khô gợn.

Yến Luật liền cúi đầu hôn lên, Ôn Tửu sợ ngứa nhất là ở trên bụng, lúc Yến Luật hôn lên, cô cảm thấy thân thể như sắp mềm thành một vũng nước, cảm giác lạ lẫm khôn xiết chui từ đầu ngón chân lên trên đầu, cô thở dốc nói: “Buông.”

Cô vừa giãy dụa, áo ngủ lại lên ột đoạn nữa, lộ ra càng nhiều da thịt, tay Yến Luật bắt giắc luôn vào áo ngủ, phủ trên ngực trái của cô. Nơi mềm mại đầy đặn như thế, hạt đậu nho nhỏ trong nháy mắt chín mùi, nở rộ xinh đẹp trong lòng bàn tay anh.

Ôn Tửu cảm thấy dùng một cái, cảm giác máu đều dồn hết lên mặt, Yến Luật cúi đầu hôn thật sâu lên đó, bàn tay vô sự tự thông xoa nắn bộ ngực của cô, nhẹ nhàng vuốt ve tầng tầng lớp lớp. Đậu đỏ bị anh đùa giỡn trong lòng bàn tay trở nên cứng rắn, toàn bộ hô hấp của Ôn Tửu đều rối loạn, đầu óc mơ màng hỗn loạn, toàn thân vô lực, ấy thế mà lại có cảm giác giống như thấy máu là choáng.

Tay Yến Luật di chuyển xuống eo cô, đường cong yêu kiều khiến anh càng khó kiềm chế được.

Anh thở dồn dập bên tai cô, khàn khàn nói: “Anh muốn em.”

46. Chương 46: Thổ Lộ Tình Cảm

Ôn Tửu vừa xấu hổ lại vừa lúng túng, một ngụm từ chối: “Không được, mau buông tay.”

Yến Luật cười: “Thế cho anh hôn cũng được đi.”

Anh cúi đầu hôn cô một lúc lâu rồi mới buông ra.

Ôn Tửu đã đỏ hồng mặt lên, lại càng xinh đẹp hơn, anh nhìn đến có chút ngây người.

Ôn Tửu nhân lúc anh động tình còn chưa kịp chuẩn bị, dùng sức đẩy anh ra, sau đó cong khuỷu tay lên đánh về phía dưới xương sườn của anh, xong rồi rất nhanh nhảy ra khỏi giường. Cô đứng chân trần ở trên mặt thảm, hừ nói: “Không giữ chữ tín, sau này anh có phải ngủ ở ngoài đường em cũng sẽ mặc kệ anh.”

Yến Luật xoa dưới xương sườn: “Anh không giữ chữ tín như thế nào hả?”

“Không phải anh nói anh sẽ không làm loạn sao?”

“Anh đã trưng cầu sự đồng ý của em mà, em không đồng ý thì thôi, lại có thể ra tay ác như vậy.” Yến Luật cười cười ôm lấy xương sườn, cổ áo võ phục nhu đạo hé ra, lộ ra cơ ngực căng đầy cứng rắn của anh, vô cùng nam tính và gợi cảm. Ôn Tửu không cẩn thận nhìn vào, trái tim đập mạnh, hai mắt nhanh chóng rời đi, nếu cô còn nhìn nhiều hơn nữa, chỉ sợ cô cũng khó có thể kiềm chế.

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô, trong mắt lóe lên ánh sáng khát vọng, “Nếu không, chúng ta kết hôn đi.”

“Anh có phải là đang mộng du nên nói mê rồi không?” Ôn Tửu buồn cười lại tức giận, chỉ mới quen biết được vài ngày, vậy mà anh đã muốn kết hôn.

“Không phải nói mê, thật sự, anh muốn mỗi ngày đều được ngủ bên em.” Dáng vẻ nghiêm túc thật tình của Yến Luật khiến Ôn Tửu ngày càng đỏ bừng mặt, xấu hổ trừng mắt lườm anh: “Nhanh dậy, gọi người tới mở khóa đi.”

“Không cần, tối qua anh đã gọi điện thoại cho Dư Cường, bảo cậu ta đi tìm chủ cho thuê nhà lấy cái chìa khóa, một lát nữa sẽ đưa tới cho anh.”

Ăn sáng xong, quả nhiên Dư Cường đã đưa chìa khóa tới rồi.

Yến Luật trở về chỗ ở của mình, thay quần áo, sau đó cầm một chùm chìa khóa sang đây, đưa cho Ôn Tửu: “Chùm chìa khóa này em cầm đi, ngộ nhớ lần sau không mang chìa khóa, hoặc là bị khóa trong phòng, còn có thể tìm em.”

Ôn Tửu nhận lấy chìa khóa đặt vào trong ngăn kéo, Yến Luật lại nói: “Em đưa cho anh một cái chìa khóa dự bị của em đi, để tránh trường hợp em quên mang.”

Ôn Tửu nói: “Bình thường em sẽ không quên, cũng sẽ không dự bị chìa khóa.”

Yến Luật không hề phân bua cầm lấy cái chìa khóa cô đặt ở bên trên tủ giấy, “Anh đi đánh thêm một cái, buổi tối sẽ đưa cho em.”

Hai người ăn sáng xong rồi đều tự mình đi làm, đi đến trong ga-ra, Yến Luật lôi kéo Ôn Tửu không cho đi, cứng rắn hôn vài cái rồi mới chịu thả người.

Đến giữa trưa, Ôn Tửu rất cuộc cũng đã gọi điện thoại tới.

Yến Luật đang xem một báo cáo nghiên cứu phát triển một sản phẩm mới, điện thoại để chế độ yên lặng.

Tiếng rung vù vù vang lên, anh vừa nhìn thấy là cuộc gọi của Ôn Tửu, buông báo cáo, lộ ra một nụ cười, thế này cũng không tệ lắm.

Chuyển được điện thoại, anh nghe thấy giọng nói dí dỏm của Ôn Tửu: “Yến tổng, em gọi điện thoại cho anh rồi đây.”

Yến Luật: “...”

Ôn Tửu cố ý trêu chọc anh: “Đã gọi xong, tạm biệt.” Ôn Tửu xưa nay vẫn rất ít nói, cá tính độc lập, cho nên chuyện bám lấy người khác này, cô vốn làm không được. Nếu không phải tại cái quy định cứng nhắc của Yến Luật, thì cô thật sự cảm thấy không cần thiết phải gọi điện thoại.

“Không được phép cúp máy!” Yến Luật tức giận: “Em có ý định chọc anh tức giận có phải không?”

Ôn Tửu bắt đầu cười khanh khách: “Nhưng thật sự là em không có gì muốn nói mà.”

Trong điện thoại im lặng một lát, sau đó lại vang lên giọng nói tràn ngập hờn dỗi và phẫn uất: “Em không nhớ anh đúng không?”

Mặc dù đã bị ngăn cách bởi điện thoại, mặt Ôn Tửu cũng không khỏi nóng mặt lên, thế nào cũng không thể tưởng tượng được Yến Luật sẽ nói như vậy. Cô lúng túng cầm điện thoại, khóe môi bất giác cong lên, trong lòng có chút ngọt ngào, lại cũng hơi buồn cười. Thế nhưng mà, cô thật sự là không nhớ anh. Sáng nay hai người vừa mới ở bên nhau, bây giờ cũng chỉ mới tách khỏi nhau mấy tiếng mà thôi, hơn nữa cô cũng bận rộn, không rảnh rỗi để suy nghĩ lung tung.

Yến Luật hỏi dồn: “Nói mau!”

Ôn Tửu nhin cười, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy Yến Luật hung tợn nói: “Em dám thử nói là không nhớ xem.”

Ôn Tửu nhin không được mà cười lên: “Không phải không nhớ, mà là không rảnh để nhớ.”

Yến Luật hít vào một hơi, “Mấy giờ em về?”

“Có thể là sẽ hơi muộn. Bởi vì Nguyễn Thư quyết định ngày gấp quá, tạm thời cũng rất khó tìm được khách sạn, một người bạn mà Hứa Toàn quen giới thiệu một khách sạn, tan tầm em và nó cùng đi xem đồ ăn thế nào.”

Yến Luật lập tức nói: “Vậy để anh đi cùng với em.”

Ôn Tửu do dự một chút, lần trước cũng chính là vì Hứa Toàn mặt báo, cho nên mẹ mới có thể đến tận cửa bắt gian tại trận.

Yến Luật lập tức không vui nói: “Như thế nào, anh không thể gặp người khác sao?”

Ôn Tửu cười nói được, lúc trước Yến Luật vẫn là khách hàng, hàng xóm, lúc này đã là bạn trai, gặp Hứa Toàn một lần cũng không có gì, dù sao cũng đã gặp mặt rồi.

Sau khi tan tầm, Yến Luật lái xe đến dưới cơ quan của Ôn Tửu, bảo cô để xe lại công ty, sau đó lái xe, trực tiếp chở cô đi tới khách sạn theo như lời Hứa Toàn nói.

Hứa Toàn đã đến trước rồi, nhìn thấy Ôn Tửu đi xuống từ trên xe của Yến Luật, cũng hơi ngơ ngác một chút.

Yến Luật nắm tay Ôn Tửu đi qua, cười cười với Hứa Toàn: “Xin chào.”

Hứa Toàn nhìn thấy hai người nắm tay nhau, ha ha cười: “A, anh rể cũng đến đây.”

Ôn Tửu lúng túng không thôi, giơ tay cốc đầu Hứa Toàn, “Cậu gọi anh ấy là cái gì đấy?”

Hứa Toàn xoa đầu, “Vậy thì phải xưng hô như thế nào? Gọi là Yến tiên sinh thì xa lạ quá, gọi thẳng tên thì thật là không lễ phép, gọi anh rể sớm một chút, gọi thuận miệng rồi cũng đỡ về sau phải đổi giọng.”

Ôn Tửu lại càng lúng túng, “Chuyện chưa đâu vào đâu, cậu cũng nghĩ quá xa rồi.”

Yến Luật cúi đầu cười với Ôn Tửu, nắm chặt lấy tay cô, nói: “Cái gì mà chưa đâu vào đâu, rất nhanh.”

Hứa Toàn nghe xong lập tức lăm chuyện hỏi: “Rất nhanh? Hai người muốn kết hôn chớp nhoáng sao?”

Không đợi Ôn Tửu phủ nhận, Yến Luật đã ừ một tiếng.

Hứa Toàn kích động mà oa lên một tiếng: “Thực sự muốn kết hôn chớp nhoáng!”

Ôn Tửu ngẩng đầu nhìn Yến Luật, cũng không biết nói cái gì cho phải. Hứa Toàn trở về mách lẻo, mẹ nhất định sẽ kích động đến mức muốn đến nhà để thẩm vấn.

“Anh nói bậy bạ cái gì đó.” Cô nhéo cổ tay Yến Luật một cái, tỏ vẻ không vừa ý.

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Không nói bậy. Sáng nay không phải anh đã nói rồi sao?”

Ôn Tửu: “...”

Hứa Toàn sờ cằm, ừ, buổi sáng đã nói, vậy chứng tỏ là sáng nay hai người đã ở cùng một chỗ, tiếp tục suy luận, thì phải là tối hôm qua cũng đã ở cùng một chỗ... Hứa Toàn rất hiên hậu không tiếp tục suy luận nữa.

Ba người vào khách sạn, Hứa Toàn tìm quản lý đến hỏi thăm về tiệc cưới, bởi vì là nhờ quan hệ bạn bè, quản lý vô cùng nhiệt tình, giới thiệu tỉ mỉ thực đơn và giá tiền. Ôn Tửu cũng ở lại khách sạn này ăn cơm tối, coi như là tự mình nếm thử hương vị thức ăn của khách sạn như thế nào.

Trong bữa ăn, Hứa Toàn và Yến Luật đều cảm thấy hương vị đồ ăn không tệ, Ôn Tửu cũng đã chụp lại mấy tấm ảnh rồi gửi cho Nguyễn Thư, lại chụp cả thực đơn, gửi cho cô ấy tham khảo.

Nguyễn Thư và Cố Mặc cũng đã chia nhau ra tìm mấy nơi, định so sánh với nhau rồi mới ra quyết định.

Cơm tối là do Yến Luật thanh toán, xem như là mời cậu em vợ ăn cơm.

Đi ra khỏi khách sạn, Hứa Toàn nói tạm biệt với Ôn Tửu và Yến Luật xong đã muốn lên xe. Ôn Tửu đi qua, ôm bờ vai của cậu, người ngoài nhìn vào thì thật là rất thân thiết, thực ra là Ôn Tửu đang véo rất mạnh vào cánh tay cậu.

Hứa Toàn đau đến phát cáu: “Có chuyện thì từ từ nói đi, đừng động chân động tay.”

Ôn Tửu vừa nhéo thịt cậu, vừa cười tủm tỉm nói: “Trở về còn dám mách lẻo sao.”

“Không nói, em cam đoan.”

“Ngoan.” Ôn Tửu thả tay ra, vỗ vỗ lưng cậu, “Trên đường lái xe chậm một chút.”

Hứa Toàn lái xe nhanh chóng rời khỏi đó, lần này trở về kiên quyết không mách lẻo, đánh lại một cái báo cáo thật lớn, chị gái ấy thế mà muốn kết hôn chớp nhoáng với bạn trai! Vừa nghĩ tới sắc mặt của mẹ, cậu đã cảm thấy vui vẻ.

Yến Luật ôm bả vai Ôn Tửu, “Em rất thân mật với em trai.”

Ôn Tửu nói không biết ngượng: “Em đối với nó, còn tốt hơn nhiều so với anh đối với Yến Hoan.”

Yến Luật im lặng một lát, nói: “Nhà của anh với nhà của em không giống nhau, lúc mẹ anh vừa mới qua đời, ba đã tái hôn ngay, hơn nữa người phụ nữ mà ông tái hôn, lại chính là bạn học đại học của anh. Trong thời gian mẹ anh qua đời, cô ta và Kỷ Lan, Dung Kiên vẫn thường xuyên đến nhà an ủi anh, anh còn tưởng rằng cô ta là người không tệ. Không nghĩ tới mấy tháng sau, cô ta ấy thế mà lại kết hôn với ba anh.”

Bạn học đại học lại đi quyến rũ ba mình, những chuyện như thế này thật đúng là làm cho người ta không nói được gì. Ôn Tửu nghe thấy chuyện này, vừa khiếp sợ vừa đồng thời cũng hiểu được vì sao Yến Luật lại chẳng thèm ngó tới mẹ kế, tất nhiên, đối với em gái mà mẹ kế sinh ra, trong lòng cũng rất khó có thể yêu thương được.

Yến Luật lại chịu nói thẳng ra việc nhà không mấy vẻ vang này, Ôn Tửu cảm nhận được sự tín nhiệm và thân thiết của Yến Luật với cô, trong lòng cũng sinh ra chút cảm thán, ba anh và ba cô, đều thật là cặn bã.

Cô nắm lấy tay Yến Luật nói: “Thật ra, Hứa Toàn với em cũng không phải là chị em cùng một mẹ, nó là con của bố dượng em.”

Lúc này Yến Luật mới hiểu được, vì sao họ của hai người lại khác nhau.

“Lúc em còn chưa sinh ra, mẹ em đã ly hôn với ba em.” Đây cũng là lần đầu tiên Ôn Tửu nói với Yến Luật về gia đình của mình, nhưng cô khác với Yến Luật là, cô không hề có cảm tình với chính ba ruột của mình, nói ra cũng chỉ như là kể lại chuyện xưa của một người khác, vô cùng nhẹ nhàng tự nhiên.

“Ba ruột của em tên là Dịch Triệu Quân, là bạn học đại học với mẹ em, sau khi tốt nghiệp lại làm cùng một công ty. Sau khi mẹ em mang thai, bởi vì phản ứng thai quá lớn nên đã từ chức ở nhà. Lúc mẹ em mang thai được bảy tháng, con gái của tổng giám đốc công ty tìm đến bà, đưa cho bà một tờ chi phiếu, bảo bà ly hôn với Dịch Triệu Quân. Lúc đó mẹ em mới biết được hóa ra ông ấy đã cấu kết với con gái của tổng giám đốc.”

Ôn Tửu quay đầu cười cười với Yến Luật: “Anh đoán mẹ em có lấy số tiền kia không?”

Yến Luật do dự một chút, “Không lấy đi.”

“Lấy.” Ôn Tửu cười nói: “Mẹ em thường xuyên nói, vụ làm ăn thành công nhất của đời bà, chính là đã bán được một thứ rác rưởi lấy hai mươi vạn. Bà nói, không trộm không cướp bán phế phẩm bán rác thải kiếm được một đồng tiền lớn, làm sao lại không lấy?”

Có bà mẹ như vậy, trách không được lại dạy dỗ được đứa con gái giống như Ôn Tửu. Yến Luật mỉm cười, ánh đèn chiếu rọi lên gương mặt anh tuấn của anh, trên người giống như được một vầng sáng màu cam bao trùm, tuấn tú vô cùng động lòng người.

Ôn Tửu không tự chủ được mà nghĩ tới ba ruột Dịch Triệu Quân của mình. Bề ngoài của cô và Dịch Đường đều giống ông. Dịch Triệu Quân lúc còn trẻ là một người đàn ông đẹp trai, ở đại học đã có vô số người theo đuổi, cho nên Đường Quân mới vừa gặp đã yêu ông.

Yến Luật không chỉ có bề ngoài xuất sắc, xuất thân đều tốt hơn trăm ngàn lần so với Dịch Triệu Quân năm đó. Mặc dù anh không thay lòng, cũng sẽ khó không có người chủ động.

Ôn Tửu nhìn anh nói: “Em sẽ không tha thứ cho người đàn ông phản bội và lừa gạt. Anh nếu làm bạn trai của em, thì cứ chuẩn bị tâm lý đi, một khi bị em phát hiện anh phản bội hoặc là lừa gạt, anh nhất định sẽ phải chết.”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Anh sẽ không.”

Ôn Tửu cười cười: “Vậy là tốt rồi.”

Yến Luật mở cửa xe, “Chúng ta trở về đi.”

Lên xe, điện thoại của Yến Luật vang lên, vừa nhìn thì ra là điện thoại của bà nội.

“A Luật, ngày mai bà với ông nội cháu trở về thành phố Z một chuyến, ông ấy hẹn gặp ông ngoại cháu, đến lúc đó cháu gọi cả Ôn Tửu đến, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Vâng. Cháu sẽ cho Dư Mạnh đi đón mọi người.”

Cúp điện thoại, Yến Luật cười cười với Ôn Tửu: “Ngày mai ông bà nội đến đây, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, còn có ông ngoại anh.”

Ôn Tửu nói: “Ông ngoại anh không phải là muốn anh kết hôn với Úc Thiên Thiên sao? Bảo em đến đó, chẳng lẽ muốn chọc cho ông ấy tức giận sao?”

“Ông nội đã làm công tác tư tưởng chính trị cả đời, chí ít cũng sẽ có bảy phần nắm chắc, đợi ông ngoại thả lỏng rồi, lại thấy em tốt như vậy. Chuyện này được định rồi.”

“Anh suy nghĩ rất tốt.”

“Đương nhiên. Hơn nữa anh có một điều kiện, chỉ cần nói ra, bảo đảm sẽ làm cho ông ngoại động lòng.”

“Điều kiện gì?”

“Nếu ông ấy đồng ý, anh sẽ ngay lập tức kết hôn với em. Ông ngoại anh đã rất gấp gáp chờ anh kết hôn sinh con.”

Ôn Tửu vừa nghe thấy bốn chữ kết hôn sinh con đã xấu hổ rồi, xoay mặt đi, khẽ nói: “Hóa ra là vì ông ngoại nên mới vội vã muốn kết hôn.”

“Đương nhiên không phải.” Yến Luật nắm tay Ôn Tửu: “Anh muốn mỗi ngày đều được ở bên em.”

47. Chương 47: Yêu Nhau

Ôn Tửu yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trái tim đập thành thịch, trong lòng ấm áp như là được bao phủ bởi cảnh xuân tươi đẹp. Hóa ra, được người khác quán quýt lấy như vậy, lại có một hương vị ngọt ngào đến như thế.

Yến Luật nắm cầm cô, xoay khuôn mặt cô lại, bình tĩnh nhìn cô, “Chẳng lẽ em không muốn?”

Ánh mắt sáng quắc như mang theo một dòng điện, Ôn Tửu không kìm lòng được mà chìm đắm sâu trong mắt anh. Có muốn ở bên anh mỗi ngày hay không. Đáp án rất rõ ràng, muốn. Thế nhưng, cô lại không muốn kết hôn sớm như vậy, thế nên cũng không trả lời câu hỏi của anh, chỉ dùng một ánh mắt lưu luyến dịu dàng bình thường đáp lại anh.

Yến Luật cũng không thuận theo, không buông tha mà tiến lên hỏi cho rõ ràng: “Rốt cuộc em có muốn không?”

Ôn Tửu nở nụ cười: “Không muốn, anh vừa kỹ tính vừa sẫm soi, tính tình cũng không tốt, lại còn hay đòi hỏi.”

Yến Luật trăn tráo nói: “Vậy nên người phụ nữ có thể đi vào lòng anh đã ít lại càng thêm ít, dường như cũng chỉ có một mình em, em không có đối thủ cạnh tranh, chẳng lẽ lại không tốt?”

Ôn Tửu bị mấy lời tự kỷ của anh chọc cho buồn cười, cố ý chọc giận anh, “Mỗi ngày đều ở bên nhau, nhất định là rất mệt đấy.”

Yến Luật xụ mặt hừ một tiếng: “Rất mệt sao? Em hẳn là phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng. Người đàn ông tốt như anh, em có thể tìm được ở đâu nữa.” Giọng điệu hoàn toàn là chắc như đinh đóng cột.

Ôn Tửu buồn cười nhìn anh, người đàn ông vừa tự cao tự đại đến hết thuốc chữa như thế này, thế nhưng mà ... lại làm cho người ta thích như vậy.

Yến Luật nhìn cô mỉm cười không nói, dáng vẻ dịu dàng động lòng người, trong lòng rung động, không kìm lòng được, cúi đầu muốn hôn lên môi cô, đáng tiếc còn chưa đụng tới được, tiếng nhạc chuông di động đã vang lên không đúng lúc.

Ôn Tửu phì cười, cầm lên xem, vừa thấy là điện thoại của mẹ cô, cô liền có dự cảm không lành, có phải Hứa Toàn vừa trở về nói gì đó không, nếu không, làm sao điện thoại của mẹ lại tới đúng lúc như vậy?

Quả nhiên, cô vừa nhận điện thoại, đã nghe thấy mẹ cô vội vàng hét lên.

“Hứa Toàn nói hai đứa chuẩn bị kết hôn chớp nhoáng?”

“Không có mà, mẹ đừng kích động, đừng nghe nó nói bậy.”

“Làm mẹ sợ đến nhảy dựng.” Ôn Minh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, ngừng lại một chút, đột nhiên ha ha cười: “Chỉ là, nếu hai đứa đã yêu nhau đến muốn chia lìa cũng khó khăn, mẹ cũng không phản đối, mẹ là người tiến bộ nhất. Kết hôn chớp nhoáng gì đó cũng không phải là chuyện gì mới lạ, chỉ cần con đã nhận định người đàn ông này, mẹ không thấy có vấn đề gì.”

Ôn Minh Nguyệt vô cùng yên tâm về ánh mắt nhìn người của con gái mình, bởi vì Ôn Tửu từ nhỏ đến lớn dường như chưa bao giờ khiến bà phải quan tâm, cũng chưa từng làm chuyện phản nghịch khác người gì, vô cùng có chủ kiến lại còn thật tinh mắt. Hơn nữa Ôn Minh Nguyệt cũng đã từng gặp Yến Luật, ấn tượng về anh vô cùng tốt, cảm thấy anh vô cùng ưu tú.

Ôn Tửu hờn dỗi: “Mẹ, bọn con cũng mới quen biết không bao lâu. Nếu có thay đổi gì con sẽ tự nói lại với mẹ, đừng có nghe lời truyền miệng.”

“Ừ, cuối tuần này, đưa cậu ta về nhà một chuyến, để cho ba Hứa của con cũng nhìn xem.”

“Vâng, vậy chủ nhật đi. Thứ bảy Nguyễn Thư kết hôn.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Ôn Tửu nhìn Yến Luật: “Yến tổng, chủ nhật có rảnh không? Mẹ em mời anh đến nhà ăn cơm.”

Yến Luật liền nói ngay: “Đương nhiên là rảnh. Lần đầu tiên đến nhà, anh hẳn là nên mang chút quà tới, lúc này không có việc gì, em với anh đi siêu thị đi.”

Ôn Tửu cười cười: “Anh thật ra đã nhắc nhở em, lần đầu tiên em đi gặp ông ngoại anh, cũng nên mang theo quà. Vừa vặn cùng đi mua.”

Hai người đi đến Kim Đát Quốc Mậu, cẩn thận chọn lựa vài món quà tặng đắt tiền làm quà ở lối vào khu hàng hóa.

Lúc tính tiền, Yến Luật đang muốn quét thẻ, Ôn Tửu đã ngăn anh lại, nói: “Quà của ông ngoại thì để em trả tiền đi.”

Yến Luật không vui nhìn cô một cái: “Đến bây giờ, em còn phân ra rõ ràng với anh như vậy sao?”

Thanh toán cho bạn gái, đây không phải chuyện hiển nhiên hay sao? Ngược lại còn tranh trả tiền với anh thế này, khách sáo như vậy, quả thực khiến người ta tức giận.

Ôn Tửu giải thích: “Anh thanh toán thì làm sao có thể đại biểu cho tấm lòng của em nữa.”

Yến Luật không vui nhú mày, “Em nên coi tiền của anh trở thành của em.”

“Thật vậy sao, vậy thì thật tốt quá, mau đưa thẻ cho em đi.” Ôn Tửu cố ý trêu chọc anh.

Yến Luật thật sự đưa thẻ cho cô: “Mật mã là sinh nhật của anh, em hẳn là nhớ rõ chứ.”

Ôn Tửu dịu dàng cười: “Đùa với anh thôi, em mới không cần tiền của anh.”

“Ừ, em muốn con người anh cũng tốt rồi.” Yến Luật kiêu căng ngạo mạn nhìn cô: “Em đã nhặt được báu vật vô giá rồi, có biết không?”

Ôn Tửu mỉm cười, thật đúng là tên đàn ông thối tha đến hết thuốc chữa.

Thanh toán xong, Yến Luật xách theo mấy phần quà tặng đi về phía thang máy.

Ôn Tửu đột nhiên nghĩ đến cảnh mua sắm ở đây vào ngày đầu tiên gặp mặt của hai người.

Lúc đó ngay cả xách mấy túi quần áo anh cũng không chịu, vậy mà bây giờ lại tự động xách theo tất cả quà tặng. Yến tiên sinh đúng là tiến bộ rất nhanh.

Ôn Tửu nhếch miệng cười, ngón tay chọc chọc vào Yến Luật: “Em nhớ rõ hồi mua đồ cho em ở trong cửa hàng quần áo kia, anh có nói một câu.”

“Nói cái gì?” Yến Luật đột nhiên có dự cảm không lành. Trí nhớ của anh tốt lắm, lại thường xuyên nhớ đến những chi tiết và hình ảnh những lần ở bên Ôn Tửu, nơi này từng xảy ra chuyện gì, vẫn còn mới mẻ trong ký ức của anh. Lúc mua quần áo, anh đã từng nói một câu, anh đã cầu nguyện rất nhiều lần, hy vọng Ôn Tửu sẽ hoàn toàn quên đi.

Đáng tiếc là, trí nhớ của Ôn Tửu cũng tốt lắm.

Cô cười cười nhìn anh, chậm rì rì nói: “Anh nói, anh mới sẽ không đính hôn với em.”

Yến Luật thật sự hận đến không thể cắt đầu lưỡi.

“Lúc đó anh vừa quen biết với em, không tính.”

Ôn Tửu cố ý trêu chọc anh, “Nhưng là em vẫn nhớ rõ thì làm sao bây giờ, vừa nghĩ lại liền thấy rất không thoải mái.”

Yến Luật nói: “Ý của anh là, anh sẽ không đính hôn với em, mà sẽ trực tiếp kết hôn với em.”

Ôn Tửu nhếch môi cười, cũng không nói gì với anh nữa.

Chạng vạng tối ngày hôm sau, Yến Luật lái xe chở Ôn Tửu đi tới dinh thự Khuynh Thành.

Sau giữa trưa, Cố Anh Kiệt đã được ông nội cho người đến mời lại đây.

Hai ông vốn là bạn bè, chỉ là sau khi Yến Minh Ba cưới bạn học đại học của Yến Luật, Cố Anh Kiệt mới bắt đầu bất hòa với ông nội.

Ông cụ Yến chơi cờ với ông, cố ý để cho ông thắng ba ván liên tục, sau lúc đó mới cố tình nói đến chuyện cả đời của Yến Luật.

Cố Anh Kiệt đánh cờ thắng, tâm trạng tốt, cũng nghe lọt tai, hơn nữa hôm mừng ba đó, Yến Luật với hai dì của anh đã ra sức thuyết phục cả buổi, trong lòng đã có chút buông lỏng.

Lúc này, bà nội lại nói lại một lần chuyện Ôn Tửu cứu Lục Bình Dũng. Cố Anh Kiệt lại là một lão già vô cùng có tinh thần trọng nghĩa, lập tức cảm tình với Ôn Tửu cũng đã tăng rất nhiều.

Ông nội nói: “Ông thông gia, đứa nhỏ cũng đã lớn đến như vậy, chuyện cưới xin cứ để cho nó tự làm chủ, nếu không đến lúc đó, nó không hợp với Úc Thiên Thiên, cãi nhau làm cho gia đình không yên ổn, ông lại càng phải nhọc lòng rồi. Cô bạn gái mà nó tự tìm kia rất tốt, lát nữa ông gặp rồi sẽ biết.”

Đang nói, bà nội cười nói: “Nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đã đến, bọn chúng về rồi.”

Trước cửa phòng khách, Yến Luật và Ôn Tửu cùng đi vào.

Cố Anh Kiệt liếc mắt nhìn một cái, đã cảm thấy hai người thật sự là xứng đôi vô cùng. Yến Luật cao lớn mạnh mẽ, Ôn Tửu xinh đẹp như ngọc.

“Ông ngoại, đây là Ôn Tửu, bạn gái của cháu.”

“Cháu chào ông ngoại.”

Ôn Tửu xinh xắn, tao nhã, lại đúng mực, thoải mái trang nhã, mặc dù Cố Anh Kiệt đã đứng về phía Úc Thiên Thiên nhiều năm cũng không tìm ra được một khuyết điểm nào. Nói chuyện với ông cụ Yến cả trưa, ông cũng đã nghĩ thông rồi, liền gật đầu, cười với Ôn Tửu.

Yến Luật vừa thấy biểu hiện của ông ngoại, đã biết mấy trận cờ thua chiều nay của ông nội đã không uổng phí.

Ôn Tửu lại chào hỏi ông bà nội.

Bà nội lôi kéo cô đến bên cạnh mình, mỉm cười nói: “Bà bảo Yến Luật cuối tuần dẫn cháu về đây, Yến Luật nói cháu có việc bận, không rảnh.”

Ôn Tửu cười nói: “Bạn tốt của cháu sắp kết hôn, cháu phải giúp cậu ấy chuẩn bị hôn lễ.”

Ông ngoại đột nhiên hỏi một câu: “Hai đứa định bao giờ kết hôn?” Bây giờ ông chỉ có ngóng trông cháu trai duy nhất nhanh chóng sinh cho ông một thằng cháu béo tốt.

Ôn Tửu đỏ mặt, Yến Luật giải vây: “Rất nhanh rất nhanh, ông yên tâm đi.”

Ông ngoại hừ một tiếng, không vừa lòng lắm với câu trả lời này.

Yến Luật và Ôn Tửu cùng ba ông bà già ăn một bữa cơm chiều rất vui vẻ, sau đó Yến Luật tự mình lái xe đưa ông ngoại về nhà.

Xe dừng ở một tòa nhà nhỏ hai tầng của nơi an dưỡng, Yến Luật đỡ ông ngoại xuống xe, nói với Ôn Tửu: “Em chờ anh, anh đưa ông ngoại đi vào.”

Đi lên bậc thang, Yến Luật thấp giọng nói: “Ông ngoại, ánh mắt của cháu không tệ đi.”

“Không tệ. Ông nghĩ tháng tư kết hôn rất tốt, xuân về hoa nở.”

“Vâng, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Khóe môi Yến Luật cong lên, một cửa của ông ngoại, rốt cục đã đi qua.

Hai người trở lại Lục Nhân các, Yến Luật trực tiếp đi theo Ôn Tửu đến phòng của cô. Ôn Tửu vừa thấy bây giờ đã không còn sớm, liền giục anh về.

Yến Luật vừa đi không lâu đã quay lại, tay cầm khăn mặt và áo ngủ, “Bình nước nóng hình như hỏng rồi, anh ở lại chỗ em tắm rửa.”

Ôn Tửu đành phải để cho anh đi vào. Mười phút sau Yến Luật tắm rửa xong rồi đi ra khỏi phòng tắm, mặc áo ngủ, cầm khăn mặt lau tóc. Anh đã tắm rửa xong, nhìn qua càng tinh thần sáng khoái, đẹp trai đến mê người.

Nút áo ngủ chỉ cài ba cái dưới cùng, làn da màu lúa mạch như ẩn như hiện, Ôn Tửu cảm thấy giật mình, vội vàng nhìn ra chỗ khác, đưa máy sấy tóc cho anh.

Yến Luật cũng không nhận, ngồi ở trên sofa, hừ một tiếng: “Em sấy giúp anh.”

Ôn Tửu mở máy sấy, ngón tay vuốt ve mấy sợi tóc đen nhánh của anh, gió ẩm thổi tới trên ngón tay, tiếp theo, trong lòng đều tràn ngập cảm giác ấm áp. Dinh thự Khuynh Thành thoải mái như vậy, nhưng anh vì cô mà ở lại bên trong căn phòng nhỏ đối diện, còn nhỏ hơn phòng của Ôn Tửu, chỉ có ba mươi mét vuông, điều kiện cũng không được như căn phòng này của Ôn Tửu, thường xuyên hết hồng cái này lại hồng cái khác.

Sấy khô tóc, cô tắt máy sấy, dịu dàng nói: “Hay là anh trở lại dinh thự Khuynh Thành đi.”

Yến Luật lạnh mặt: “Vì sao?”

“Điều kiện ở đây không tốt.”

“Nơi này có em là được rồi.”

Yến Luật thuận miệng đáp một câu, Ôn Tửu lại rung động, trong lòng giống như đang có một làn gió xuân ấm áp thổi qua.

Yến Luật giơ tay ôm cô vào lòng, nở nụ cười điển trai mang theo vài phần tự đắc: “Ông ngoại rất thích em, ánh mắt của anh thật tốt.”

“Đó là bởi vì em rất tốt, không liên quan gì đến ánh mắt của anh.”

Yến Luật khẽ nói: “Đương nhiên là ánh mắt của anh tốt. Liếc mắt một cái đã chọn được đúng người.”

“Nếu anh chọn người khác, chắc hẳn cũng sẽ thích người ta đi.”

“Em nghĩ rằng anh lại dễ dàng động lòng đến như vậy? Hử?” Yến Luật sa sầm mặt, bình tĩnh nhìn cô, “Úc Thiên Thiên từ thời trung học đã quấn lấy anh, em xem anh đã đối xử với cô ta như thế nào.”

Ôn Tửu phì cười: “Cho nên nói, anh giữ thân như ngọc nhiều năm như vậy, là vì chờ em sao?”

Yến Luật hừ một tiếng, ôm cô hỏi: “Em cảm thấy tháng năm kết hôn thế nào?”

“Ừ, cũng được.”

Yến Luật mừng như điên.

“Nếu biểu hiện tốt thì tháng năm của năm năm sau đi.”

“Năm năm sau? !” Yến Luật nuốt chút nữa phun ra một ngụm máu.

48. Chương 48: Tiệc Cưới

Ôn Tửu nhìn vẻ mặt tức đến hộc máu của anh, nhin không được mà cười rộ lên.

Yến Luật còn tưởng rằng trở thành bạn trai thì chuyện lớn đã định rồi, bây giờ xem ra, con đường này vẫn còn dài đằng đẵng, xa xa chờ anh bước tiếp. Nhìn Ôn Tửu đang cười tươi như hoa, anh nâng gương mặt cô, hung hăng hôn xuống. Hơi thở tươi mát vừa mới tắm rửa qua giống như là khu rừng nhiệt đới sau cơn mưa, Ôn Tửu sa vào bên trong hơi thở của anh, nụ hôn càng say đắm, hai người đều có chút khó mà kìm nổi lòng mình.

Bàn tay thon dài mạnh mẽ luồn vào trong áo cô, rà soát bốn phía, da thịt dưới ngón tay trơn mịn như tơ lụa vừa xinh đẹp vừa mềm mại. Đến lúc bàn tay bắt đầu lần tới nơi ngực cao vút, Ôn Tửu mới tỉnh lại từ trong hốt hoảng, vội vàng kéo tay anh, đỏ mặt nói: “Mau trở về ngủ đi.”

Yến Luật vẫn chưa thỏa mãn buông cô ra, trở chỗ ở của mình. Bên trong căn phòng nhỏ vắng vẻ tràn ngập niềm tịch mịch, mặc dù đã ở gần như thế, thế nhưng vẫn cảm thấy không đủ. Vừa rời khỏi đã cảm thấy nhớ mong.

Yến Luật lại nhớ tới thời gian ở thành phố X, sáng chiều ở chung một nhà, anh muốn kết hôn bức thiết như thể chính là muốn không một giây phút nào không được ở bên cô.

Đảo mắt đã đến thứ sáu, hôn lễ của Nguyễn Thư đều đã chuẩn bị chu đáo, sau khi tan tầm, Ôn Tửu cũng đã trở về Lục Nhân Các rất sớm. Nghỉ tới vài ngày nay vẫn luôn không ở bên Yến Luật tử tế, cô cố ý đi siêu thị mua chút đồ ăn, định bụng sẽ chuẩn bị một bàn đồ ăn thật ngon để an ủi trái tim bị thương của Yến tiên sinh.

Sau khi Yến Luật trở về, vẫn luôn ở nhà bếp không chịu đi, vướng chân vướng tay gây trở ngại cho cô chứ không giúp được gì, kết quả là một bữa cơm mà mất tới một giờ, Ôn Tửu mới chuẩn bị xong. Cơm nước xong, Ôn Tửu vừa thấy đã đến chín giờ, nên nói: “Anh đi về trước đi, hôm nay em muốn đi ngủ sớm. Sáu giờ sáng ngày mai em đã phải rời giường đi tới nhà Nguyễn Thư rồi.”

Yến Luật nói: “Vậy sáng mai anh lái xe đưa em đi.”

“Không cần, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Chờ đến lúc hơn mười giờ, anh có thể đến khách sạn tìm em.”

“Dù sao cuối tuần anh cũng không có việc gì, sáu giờ anh sẽ đến đón em.”

Sau khi rửa mặt xong, Ôn Tửu ngay lập tức đi lên giường ngủ. Sáu giờ sáng ngày hôm sau, Yến Luật đến đón cô rất đúng giờ, lái xe đưa cô đi đến nhà Nguyễn Thư.

Nhà tạo mẫu và chuyên gia trang điểm đều đã đến đây.

Nguyễn Thư đã thay xong áo cưới rồi bắt đầu làm tóc.

“Nguyễn Khuynh!” Ôn Tửu đi vào trong phòng của Nguyễn Thư, lại kinh ngạc phát hiện ra chị của Nguyễn Thư – Nguyễn Khuynh cũng đã ở đây.

Nguyễn Khuynh cười đứng lên, “Nguyễn Thư kết hôn, chị đương nhiên phải về chứ, hôm qua chị đã đến rồi.”

“Nguyễn Thư không nói cho em biết.”

Nguyễn Khuynh trêu chọc nói: “Đầu óc nó bây giờ là một màu đen, tất cả đều là Mặc, Mặc của Cố Mặc.”

Ôn Tửu cười to lên, nắm lấy tay Nguyễn Khuynh nói: “Lát nữa chúng ta cần phải tra tấn Cố Mặc ra trò, báo thù thay Nguyễn Thư.”

Nguyễn Thư yếu ớt cười: “Lát nữa chỉ tra tấn một chút là được rồi.”

Nguyễn Khuynh hừ một tiếng, nháy mắt với Ôn Tửu, hai người rất ăn ý nhìn nhau cười.

Mười giờ, đội ngũ đón dâu đã đến dưới tầng, Cố Mặc dẫn theo phù rể Thẩm Dục và một đám anh em đi lên tầng. Ôn Tửu đứng ở trước cửa phòng, bắt đầu giả vờ nhiều trò gây khó khăn cho Cố Mặc, trước tiên bắt Cố Mặc hát dân ca, hát dân ca xong lại đến hát tình ca, sau đó lại bảo anh chống đẩy một trăm cái, cuối cùng lại bắt anh trồng cây chuối.

Mọi người cười ầm lên, thích nghe thích ngắm cảnh tượng cậu Cố kiêu ngạo lại độc miệng bị dày dạn đã đời, ngay cả phù rể Thẩm Dục cũng đều chế giễu mà xem, hoàn toàn đã quên lập trường của mình.

Nguyễn Thư ở bên trong nghe thấy thì đau lòng, dùng sức đẩy Nguyễn Khuynh đi mở cửa.

Nguyễn Khuynh thế này mới cười mở cửa phòng ra, nói với Ôn Tửu: “Cô dâu đau lòng rồi, chúng ta tạm tha cho cậu ta lần này đi.”

Mọi người chen nhau cùng Cố Mặc đi vào trong phòng, Cố Mặc ôm Nguyễn Thư đang ngồi ở trên giường lên, mọi người vây quanh đôi cô dâu chú rể đi xuống tầng. Ôn Tửu và Nguyễn Khuynh cũng theo sau mà đi ra.

Ôn Tửu xinh đẹp, Nguyễn Khuynh xinh xắn, hai người lại ăn mặc lễ phục kiểu dáng tương tự, vẻ đẹp động lòng người gần như nhau chẳng phân biệt được, nhưng ánh mắt Yến Luật lại khóa chặt Ôn Tửu, rốt cuộc cũng không nhìn thấy một ai khác.

Lễ phục thấp ngực với chất liệu hoàn mỹ, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp và làn da nõn nà không tì vết của cô, làn váy bông bồng ôm vòng eo vô cùng nhỏ nhắn mềm mại của cô, xinh đẹp thanh lệ như một đóa sen.

Yến Luật vừa cảm thấy kinh diễm lại vừa cảm thấy khó chịu, bởi vì trong đoàn bạn bè thân thiết mà Cố Mặc dẫn đến, đã có người xì xào bàn tán dò la xem vị phù dâu này là ai.

Yến Luật cởi áo khoác trên người ra, lập tức đi qua, khoác lên trên vai Ôn Tửu, nghiêm mặt nói: “Cẩn thận bị cảm.” Thuận thể, anh khoác tay lên vai cô, nửa ôm nửa kéo, cho những tên đàn ông muốn ngấp nghé Ôn Tửu một khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai.

Ôn Tửu lại không hiểu ra ý anh, cười nói: “Điều hòa đủ ấm, em không lạnh chút nào.”

Yến Luật cắn răng nói bên tai cô: “Không lạnh cũng phải mặc vào.”

Ôn Tửu phì cười, bây giờ mới hiểu được, hóa ra là Yến tiên sinh ghen.

“Mặc đồ âu bên ngoài lễ phục, thật chẳng ra cái gì cả.” Cô trả đồ âu lại cho Yến Luật, khom người bước lên xe hoa.

Giây phút lên xe kia, cô còn cố ý vén váy lên, để lộ ra một mảng đùi trắng như tuyết bên dưới bộ váy, sau đó nhìn Yến Luật khẽ cười.

Cổ họng Yến Luật nghẹn cứng, cô bé chết tiệt kia rõ ràng là cố ý chọc giận anh.

Đoàn xe đón dâu chạy đến khách sạn. Cố Mặc đã thuê công ty cưới hỏi tốt nhất trong thành phố X, hội trường hôn lễ được trang trí như trong mộng, lãng mạn như cảnh trong phim, náo nhiệt mà lại ấm áp.

Đến lúc ba của Nguyễn Thư nắm tay con gái giao cô cho Cố Mặc thì tất cả mọi người trong hội trường đều vỗ tay, Nguyễn Thư rưng rưng cười, Cố Mặc quỳ một gối xuống, đeo nhẫn lên tay cô.

Người bạn tốt nhất đã tìm được hạnh phúc rồi, Ôn Tửu tươi cười sung sướng đến ngọt ngào. Thế nhưng mà đột nhiên cô lại nghĩ tới Dịch Đường đã mất, trong lòng nhói đau, bất giác khóe mắt đã hơi ẩm ướt.

Yến Luật đứng ở bên cạnh cô, nhìn hốc mắt sáng lóng lánh giống như có nước của cô, cho rằng cô xúc động vì Nguyễn Thư, dùng khăn tay chấm chấm lên khóe mắt cô, trêu chọc nói: “Sao em lại còn kích động hơn cả mẹ của Nguyễn Thư vậy?”

Ôn Tửu ngượng ngừng cười cười.

Sau khi nghi thức hôn lễ chấm dứt, Ôn Tửu và Nguyễn Thư lên tầng, thay một bộ lễ phục, sau đó cô dâu và chú rể bắt đầu kính rượu các vị khách.

Ôn Tửu và Thẩm Dục chia nhau ra đứng ở bên cạnh Nguyễn Thư và Cố Mặc, lúc đi đến băng ghế dành cho bạn bè của chú rể, Ôn Tửu bỗng nhiên phát hiện, có một người đàn ông rất quen mặt đang ngồi ở trong đó, chính là Thẩm Vu Trọng, càng khiến cô kinh ngạc là, người ngồi bên cạnh Thẩm Vu Trọng là Úc Thiên Thiên.

Trong giới thương nhân của thành phố Z, những xí nghiệp gia tộc lớn đều có hợp tác làm ăn qua lại cùng nhau, Cố Mặc và Thẩm Vu Trọng tuy rằng không phải là bạn tốt, nhưng hai nhà xưa nay cũng có qua lại, cho nên đám cưới của Cố Mặc, Thẩm Vu Trọng đại diện cho nhà họ Thẩm đến chúc mừng.

Ôn Tửu và Úc Thiên Thiên nhìn thấy nhau đều sững sốt, hai người đều không nghĩ tới là sẽ chạm mặt nhau trong trường hợp này, ngay cả Thẩm Vu Trọng cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Ôn Tửu khi cô nhìn thấy hai người họ đó là, quan hệ của Úc Thiên Thiên với Thẩm Vu Trọng xem ra là không bình thường, nếu không thì Thẩm Vu Trọng có đi tham gia đám cưới cũng sẽ không dẫn cô ta theo. Bình thường trong những sự kiện lớn như thế này, hoặc là dẫn theo vợ, hoặc là dẫn theo bạn gái.

Ôn Tửu và Thẩm Vu Trọng tuy rằng chỉ gặp nhau có một lần, nhưng trực giác cho thấy anh ta là một người đàn ông có tính tình rất tốt, có thể bao dung được Úc Thiên Thiên. Úc Thiên Thiên ở bên anh ta, còn thích hợp hơn nhiều so với ở bên Yến Luật.

Nhưng, dựa theo tính tình của Úc Thiên Thiên, cho dù cô ta đã tìm được hạnh phúc của mình, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho Yến Luật, chắc chắn lại càng không tha thứ cho người gọi là “bên thứ ba” như cô. Cho nên, Ôn Tửu âm thầm có chút đau đầu. Cô thì không sợ Úc Thiên Thiên, nhưng dù sao đây cũng

là hôn lễ của Nguyễn Thư, cô không muốn lúc này Úc Thiên Thiên và cô gây ra điều gì không vui, làm ảnh hưởng đến hôn lễ của bạn tốt. Cho nên cô chủ động cười cười với Úc Thiên Thiên và Thẩm Vu Trọng, Úc Thiên Thiên tỏ vẻ lạnh lẽo, kiên cường bĩu môi.

Thẩm Vu Trọng còn tạm, đứng lên bưng chén rượu cười cười: “Chúc hai người chung sống hòa hợp, sớm sinh quý tử.” Cố Mặc mỉm cười nói lời cảm ơn, tự mình rót cho Thẩm Vu Trọng hai chén rượu.

Úc Thiên Thiên cũng đứng lên, chúc một câu.

Thẩm Vu Trọng nói: “Đây là bạn tôi, Úc Thiên Thiên, là con gái chủ tịch của Úc Thực Phát Triển.”

“Xin chào.” Cố Mặc mỉm cười gật đầu, cũng tự mình rót cho Úc Thiên Thiên một chén rượu, “Cảm ơn cô Úc đã chúc mừng.”

Úc Thiên Thiên cười cười: “Tôi không uống rượu, dùng côca thay thế có được không?”

“Đương nhiên.”

Úc Thiên Thiên lấy một lon côca lớn trên bàn qua, mở nắp lon ra, đột nhiên lỡ tay nghiêng về phía trước, côca trong miệng lon lập tức bắn lên Ôn Tửu. Lễ phục của Ôn Tửu trong phút chốc đã ướt một khoảng rộng, nhếch nhác vô cùng.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Úc Thiên Thiên làm bộ vô tình lỡ tay, giả bộ xin lỗi Ôn Tửu.

Mọi người ở đây, chỉ sợ trừ Ôn Tửu ra, ngay cả Thẩm Vu Trọng đều rất khó nhìn ra cô ta cố ý.

Trong lòng Ôn Tửu biết đây là Úc Thiên Thiên đang trả thù, nhưng trong trường hợp này, cô cũng chỉ phải cố gắng chịu đựng, ngược lại cười nói: “Không có việc gì.”

Nguyễn Thư vội nói: “Ôn Tửu, cậu lên tầng thay quần áo đi, chỗ này có Thẩm Dục là được rồi.”

Ôn Tửu ừ một tiếng rồi xoay người đi ra khỏi phòng, phòng lớn bên cạnh là bạn bè của cô dâu, Yến Luật thấy bóng dáng Ôn Tửu thoáng qua ở cửa ra vào, liền đứng dậy đi ra ngoài, gọi Ôn Tửu lại.

Ôn Tửu vừa xoay người, Yến Luật đã nhìn thấy cái váy bê bối của cô, vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Ôn Tửu thở dài: “Coca Úc Thiên Thiên làm đổ.”

Yến Luật kinh ngạc hỏi: “Sao cô ta lại ở đây?”

“Đi cùng Thẩm Vu Trọng.”

Yến Luật vừa nghe, cõng âu phục ra choàng lên trên người Ôn Tửu, sau đó xoay người muốn đi ngay sang phòng bên cạnh.

Ôn Tửu vừa thấy sắc mặt mặt không ổn, vội vàng kéo anh lại, “Anh muốn làm gì?”

Yến Luật tức giận: “Anh cứ để cho cô ta bắt nạt em như vậy?”

“Đây là hôn lễ của Nguyễn Thư. Đừng âm ỉ, sau này nói đi. Em muốn đi lên tầng thay quần áo, anh đi cùng em đi.” Vì sợ Yến Luật không tìm được tức giận mà đi tìm Úc Thiên Thiên gây phiền phức, Ôn Tửu nắm lấy tay anh, kéo anh cùng đi lên tầng.

Đi vào trong phòng trên tầng, Yến Luật vẫn trưng vẻ mặt lạnh lùng như trước.

“Được rồi được rồi, vì anh mà chịu chút ầm ỨC cũng không có gì, ai bảo em lại là bạn gái của anh, ai bảo anh lại là người được vạn người thích như vậy.” Ôn Tửu cố ý làm bộ như không có gì, ngược lại, cười trên chộc anh hai câu, sau đó đi vào phòng vệ sinh thay quần áo.

Ôn Tửu rộng lượng như vậy, lại càng khiến Yến Luật tự trách bản thân, vuốt ve khuôn mặt của cô, áy náy nói: “Thật xin lỗi”

Ôn Tửu cười cười: “Không có gì. Anh ăn xong đi về trước đi, buổi tối em mới có thể trở về.”

“Buổi tối?”

Ôn Tửu cười nói: “Em còn rất nhiều việc phải làm đây, tiền lì xì đều là em quản hết, buổi tối bạn bè của Cổ Mặc muốn làm âm ỉ động phòng, em và Nguyễn Khuynh, Thẩm Dục còn phải canh cửa cho bọn họ, nếu không Cổ Mặc chết chắc, buổi tối đừng nghĩ đến chuyện động phòng.”

Yến Luật nhíu mi: “Nhân duyên của Cổ Mặc kém đến như vậy?”

Ôn Tửu nở nụ cười: “Anh ấy người thì tốt, chỉ là hơi độc miệng, mọi người đều hận anh ấy đến nghiêng răng, vẫn luôn chờ đến hôm nay.”

“Vậy mấy giờ anh đến đón em đây?”

“Em tự mình lái xe về là được rồi.”

Yến Luật không cho Ôn Tửu lựa chọn, nói: “Anh tới đón em.”

Ôn Tửu nói: “Được rồi, đến lúc đó em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Thay quần áo xong, hai người cùng nhau đi xuống tầng, sau khi tiệc cưới chấm dứt, Yến Luật cũng rời đi. Đến lúc xe chạy đến Phi Đạt Quốc Mậu, anh dừng lại, đi đến quầy trang sức ở tầng hai, xem mười mấy nhãn hiệu nổi tiếng nhất, cuối cùng chọn được một chiếc nhẫn. Anh vô cùng tự tin với ánh mắt của mình, chiếc nhẫn kim cương như vậy đeo trên tay cô, nhất định là sẽ đẹp đến chói mắt.

Sau khi quét thẻ, nhân viên cửa hàng thật cẩn thận đặt nhẫn vào trong hộp, hai tay đưa cho Yến Luật, mỉm cười nói: “Hoan nghênh lần sau lại đến.”

Tâm trạng của Yến Luật vô cùng tốt, khóe môi cong lên nở một nụ cười hiếm có với nhân viên cửa hàng.

Nữ nhân viên cửa hàng còn trẻ tuổi lập tức đỏ mặt, thật sự vô cùng ghen tỵ và hâm mộ với nữ chủ nhân của chiếc nhẫn này. Một người đàn ông trưởng thành đẹp trai như thế, lại còn hào phóng xa xỉ như vậy, ra tay không tầm thường.

Yến Luật vừa mới đi ra thang máy, di động reo lên. Lấy điện thoại ra thì thấy hóa ra là Thương Cảnh Thiên.

“Yến Luật, cậu có rảnh không, có chuyện tôi phải nói với cậu.”

49. Chương 49: Chia Tay

Yến Luật hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Tôi ở quán cà phê của Hứa Đình Đình chờ cậu.”

“Được, tôi sẽ qua đó ngay.”

Hai mươi phút sau, Yến Luật đến quán cà phê Trầm Ngư bên hồ Kim Ba. Hứa Đình Đình nhìn thấy anh đã nhiệt tình chào đón, quyến rũ cười cười: “Yến tiên sinh, Cảnh Thiên ở phòng Đình Vân trên tầng chờ anh.”

Yến Luật gật gật đầu, rồi nâng bước đi lên một phòng phía đông cuối tầng hai.

Đẩy cửa ra, Thương Cảnh Thiên đã ngồi bên trong, tay nâng một ly cà phê, cúi đầu trầm tư, nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu lên, nở một nụ cười: “Cậu đã đến rồi.”

Yến Luật tùy ý ngồi đối diện với anh, hỏi: “Chuyện gì?”

Thương Cảnh Thiên buông ly cà phê trong tay ra, nụ cười có chút gượng gạo, “Ôn Tửu từng nói với cậu, trước kia cô ấy có quen biết tôi không?”

Yến Luật tưởng là chuyện hợp tác hạng mục, không nghĩ tới Thương Cảnh Thiên cố ý bảo anh đến đây là để hỏi chuyện này. Anh có chút ngoài ý muốn, thuận miệng hỏi lại: “Trước kia cô ấy có biết cậu?”

Nụ cười của Thương Cảnh Thiên vụt tắt, còn thật sự gật gật: “Đúng, bảy năm trước cô ấy đã quen biết tôi.”

Yến Luật giật mình, Ôn Tửu chưa bao giờ nói với anh. Hơn nữa Thương Cảnh Thiên và cũng đã gặp mặt vài lần, Yến Luật đều nhìn không ra, Ôn Tửu và Thương Cảnh Thiên là người quen cũ.

Vì sao Ôn Tửu không nói tới?

Vì sao hôm nay Thương Cảnh Thiên lại đột nhiên nhắc tới cô?

Yến Luật vẫn luôn nhảy bén hơn người, trong lòng lập tức trùng xuống, mặt không đổi sắc nhìn Thương Cảnh Thiên, chờ anh ta nói tiếp.

Thương Cảnh Thiên nói: “Cậu biết về hoàn cảnh gia đình của Ôn Tửu không?”

Yến Luật xưa nay vẫn luôn không thích chia sẻ việc riêng của mình với người khác. Ở trước mặt Thương Cảnh Thiên, anh cũng rất ít nói về chuyện tình cảm của mình. Anh khó hiểu là Thương Cảnh Thiên đã cố ý hện anh tới đây, vì sao phải nói đến Ôn Tửu, trong lòng ngoại trừ không vui, thì càng nhiều hơn là nghi hoặc.

“Những lời này của cậu rất lạ. Cô ấy là bạn gái của tôi, tôi đương nhiên biết.” Yến Luật thích con người của Ôn Tửu, cũng không thêm để ý tới hoàn cảnh gia đình của cô.

“Vậy cậu không thấy là có gì lạ sao? Mẹ cô ấy là người sáng lập xí nghiệp Minh Đạt, cha dựng mở văn phòng luật sư, gia cảnh cực tốt như vậy, cô ấy lại sẽ vì bảy mươi vạn mà đồng ý làm bạn gái của cậu?”

Vấn đề này, Yến Luật đương nhiên nghĩ tới, cũng đã sớm hỏi. Ôn Tửu giải thích cho anh, anh sẽ tin. Bởi vì ngay lúc đó anh quả thực không tìm thấy lý do nào khác để giải thích cho động cơ của Ôn Tửu, anh cũng lại càng sẽ không nghi cô ắp ủ mục đích gì mà không thể cho ai biết.

Yến Luật nhíu mày nhìn Thương Cảnh Thiên, “Vì sao cậu lại hỏi những chuyện này?”

“Yến Luật, cậu và tôi là bạn bè nhiều năm, chuyện này tôi vốn không muốn nói với cậu, nhưng càng nghĩ, cứ cảm thấy hần là nên nói cho cậu. Để tránh tương lai cậu biết, sẽ ảnh hưởng đến tình bạn giữa tôi và cậu.”

Thương Cảnh Thiên mở laptop trên bàn ra, kích mở một bức ảnh, sau đó chuyển hướng màn hình máy tính về phía Yến Luật.

Yến Luật liếc mắt nhìn một cái, trong lòng giống như đột nhiên cuộn cuộn nổi lên một trận dông tố, một luồng khí lạnh từ dưới chân bốc lên.

Trên màn ảnh máy tính là một bức ảnh chụp chung của Thương Cảnh Thiên và một cô gái, tư thế của hai người vô cùng thân mật, rõ ràng là một đôi người yêu. Từ quần áo và cảnh vật đã có thể nhìn ra đây là bức ảnh đã chụp chung nhiều năm trước. Thương Cảnh Thiên lúc còn trẻ rất phong lưu, tươi cười phóng khoáng. Cô gái thì khoảng mười bảy, mười tám tuổi, nụ cười xinh đẹp ngọt ngào như mật, đôi mắt sáng ngời, da thịt trắng nõn, giống Ôn Tửu như đúc, chỉ khác là, Ôn Tửu gầy thon thả, cô gái trên ảnh lại hơi béo.

“Đây là ảnh chụp của tôi và cô ấy trước kia.”

Yến Luật không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào dáng vẻ hai người ôm nhau trong ảnh, trái tim giống như đang cố gắng ngăn lại một thanh kiếm sắc bén, trong phút chốc sẽ đâm thủng ngực anh.

Anh nâng mắt lên, lạnh lùng nhìn Thương Cảnh Thiên, “Đây là cậu và Ôn Tửu?”

Thương Cảnh Thiên giữ bình tĩnh, tự nhiên trả lời một tiếng “Phải”. Anh đã suy nghĩ một lúc lâu, chỉ có như thế, có lẽ mới có thể khiến Yến Luật buông tha cho tình cảm với Ôn Tửu, kiêu ngạo như Yến Luật, làm sao có thể chịu được bị người ta lừa gạt, lại yêu lại người yêu cũ của người khác.

Cho nên anh đánh cược một lần. Đánh cược kiêu ngạo của Ôn Tửu và kiêu ngạo của Yến Luật.

Yến Luật sa sầm mặt, thanh kiếm đang chặn trước ngực trực tiếp đâm xuyên qua tim phổi.

Những lời Ôn Tửu đã nói, anh vẫn nhớ rất rõ ràng, cô nói, cô chưa bao giờ yêu đương.

Thương Cảnh Thiên khép máy tính lại, thở dài: “Lúc tôi qua lại với cô ấy, cô ấy còn hơi béo. Sau khi chia tay, có lẽ là bởi vì luyện võ lại thêm giảm béo, cô ấy trở nên thật gầy, cũng trở nên càng xinh đẹp, nhưng

gương mặt của cô không hề thay đổi, cho nên ngày đó lúc đến lượt phỏng vấn cô ấy, tôi chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra ngay.”

Tay Yến Luật đặt dưới bàn, nắm chặt lại với nhau. Anh nhớ rất rõ ngày phỏng vấn đó, Thương Cảnh Thiên nhìn thấy Ôn Tửu liền xúc động chạy ra, hóa ra là gặp lại người yêu ngày xưa.

Thương Cảnh Thiên lại nói: “Lúc cậu đăng báo, để lại email của tôi, cô ấy nghĩ rằng người cần thuê bạn gái là tôi, cho nên mới đến tham gia đăng ký.”

Rốt cuộc Yến Luật đã hiểu ra, vì sao lúc hẹn Ôn Tửu đi vào dinh thự Khuynh Thành, sau khi nhìn thấy mình, lập tức muốn bội ước. Hóa ra người cô muốn gặp vốn không phải là anh, mà là Thương Cảnh Thiên.

Một cơn ghen tuông chua xót dâng lên, trộn lẫn đắng cay và mất mát đến khó tả, trái tim giống như bị giẫm một cái thật mạnh.

“Yến Luật, nếu hai người thật sự yêu nhau, tôi chúc phúc cho hai người. Chỉ là, tôi cảm thấy chuyện này tôi hẳn là nên nói cho cậu, trên đời này không hề có một bức tường nào mà không lọt gió, tôi không muốn rằng sau này, cậu phát hiện quá khứ của tôi và Ôn Tửu mà trong lòng có khúc mắc gì.”

Yến Luật đứng lên, nhìn Thương Cảnh Thiên từ trên cao xuống, trong cổ họng giống như là chất đầy cát sỏi sắc lẹm, lúc nuốt xuống, bị đâm thật đau, khiến anh không nói nên lời.

Anh kéo cửa ra, bước nhanh đi ra ngoài.

Thương Cảnh Thiên nhìn bóng dáng cao gầy vụt qua ngoài cửa, trong lòng rốt cục cũng thở ra một hơi dài.

Dáng người Dịch Đường trên máy tính hơi mập, gương mặt lại giống Ôn Tửu như đúc, hơn nữa lại là ảnh chụp của bảy tám năm trước, anh nói là Ôn Tửu, cũng sẽ không ai không tin, trừ khi Yến Luật đã gặp qua Ôn Tửu bảy tám năm về trước.

Yến Luật bước nhanh ra khỏi cà phê Trầm Ngự, mở cửa xe ra, đóng lại thật mạnh.

Một tiếng phịch vang lên giống như chấn động đến tận đáy lòng.

Từ khi sinh ra đến giờ anh vẫn luôn cơm ngon áo đẹp, thuận buồm xuôi gió, đời này còn chưa bao giờ bị người lừa gạt hoàn toàn như vậy. Thế nhưng lại là người con gái anh thích nhất, là người con gái anh không thể chờ đợi được mà muốn lấy.

Chiếc nhẫn kim cương vừa mua để trong túi áo anh, giờ phút này giống như là một sự châm chọc đắt đỏ mà sắc nhọn.

Hóa ra, cô thích Thương Cảnh Thiên, ấp ủ ý muốn cùng anh ta gương vỡ lại lành nên mới đi đăng ký làm bạn gái của anh, ai biết cơ duyên xảo hợp, trời đưa đất đẩy làm sao mà, lại không thể không thực hiện thỏa thuận bảy ngày với anh.

Cũng không trách được lúc chấm dứt thỏa thuận cô lại cảm thấy vui vẻ thoải mái như vậy, lập tức chạy đi nghỉ ở Hải Nam, cũng trách không được cô mặc dù đồng ý làm bạn gái của anh, cũng chưa bao giờ dính lấy anh.

Anh hẳn chỉ xem như là dự bị, hoặc là nói, là thứ ngoài ý muốn.

Ầm một tiếng, xe đã xông ra ngoài. Dọc theo bên hồ, anh lái quanh đó một vòng rồi lại một vòng, chạy từ bốn giờ chiều cho đến lúc trời tối.

Hoàng hôn chậm rãi buông xuống, trái tim anh cũng ảm đạm trùng xuống theo, dừng xe ở ven đường, anh cứ ngồi ở trong xe như vậy, lặng im bất động, giống như một pho tượng.

Di động vang lên một lúc lâu, anh mới cầm lên, là điện thoại của Ôn Tửu.

“A lô.” Trong điện thoại, giọng nói mềm mại dịu dàng của Ôn Tửu vang lên, giống như làn gió đêm, “Anh tới đón em đi.”

“Được.”

Cúp máy, Ôn Tửu cảm thấy là lạ, sao giọng nói của Yến Luật lại âm u như thế? Hơn nữa lại còn ngắn gọn như vậy, lại chỉ nói có hai chữ.

Nguyễn Khuynh hơi say, hai má đỏ ửng lên, nắm tay Ôn Tửu nói: “Chị muốn đi ăn kem, em có đi không?”

Thẩm Dục nói: “Tôi đưa cô đi.”

“Không cần.” Nguyễn Khuynh bỗng nhiên vùng tay ra, thân thể cũng nhoáng một cái nghiêng theo.

Ôn Tửu nói với Thẩm Dục: “Yến Luật sẽ đến đón tôi ngay, anh đưa Nguyễn Khuynh về khách sạn trước đi.”

“Được.” Thẩm Dục đỡ Nguyễn Khuynh xiêu vẹo đi trước.

Ôn Tửu đã uống chút rượu, bây giờ cũng cảm thấy hơi nóng, bèn đi tới sảnh lớn của khách sạn, ngồi ở trên ghế sofa, lẳng lặng chờ Yến Luật.

Không bao lâu sau, một chiếc xe dừng lại bên ngoài cửa xoay, đèn xe chớp hai cái. Ôn Tửu nhận ra là xe của Yến Luật, ngay lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Yến Luật từ trên xe đi xuống, im lặng thay cô mở cửa xe ra.

Ôn Tửu lên xe, thế mới phát hiện ra sắc mặt anh có chút không ổn, thân thiết hỏi: “Anh làm sao thế?”

“Không có gì.”

Yến Luật nói rất lạnh giọng, cũng không nhìn cô, chỉ nhìn con đường trước xe không chớp mắt, đi về phía Lục Nhân Các.

Ôn Tửu nhìn ra tâm trạng anh suy sụp, thật sự không vui.

“Sao anh lại không vui như vậy?”

Yến Luật vẫn chỉ trả lời hai chữ như trước: “Không có.”

Ôn Tửu lại càng cảm thấy anh có tâm sự gì đó, nhưng hỏi anh lại không chịu nói, Ôn Tửu cũng thật bất đắc dĩ, đành phải giữ im lặng. Mặc dù vào ngày đầu tiên hai người quen biết, không khí cũng không lạnh lẽo như vậy.

Yến Luật không nói một lời, vẫn im lặng cho đến khi tới Lục Nhân Các, dừng xe lại, anh xuống xe, để hai tay trong túi, cũng không ôm lấy Ôn Tửu cùng đi lên giống như trước kia.

Ôn Tửu lại càng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ anh tức giận mình trở về quá muộn, lạnh nhạt với anh?

Ôn Tửu cười cười, chủ động khoác lấy cánh tay anh, dịu dàng hỏi: “Có phải anh đang giận em không?”

Yến Luật mang vẻ mặt nghiêm túc, không trả lời. Cái này coi như là đồng ý?

Ôn Tửu cười lắc lắc cánh tay anh: “Hôn lễ đã xong rồi, ngày mai ở cùng anh cả ngày được không? Đúng rồi, buổi tối còn phải đến nhà em ăn cơm, lần đầu tiên tới nhà, anh không căng thẳng chứ?”

Yến Luật vẫn không hé răng, vẻ mặt lạnh nhạt.

Thang máy đi đến trên tầng, Ôn Tửu đi đến trước mở cửa phòng ra, kinh ngạc phát hiện, Yến Luật mở cửa phòng của anh ra, vậy mà lại không hề có ý đến ngồi trong phòng cô.

Trước kia, anh vẫn luôn lưu luyến không chịu đi, nhưng hôm nay lại đi qua cửa mà không thềm vào.

Ôn Tửu cảm thấy tình hình có chút không ổn, gọi anh lại.

“Yến Luật, rốt cuộc anh làm sao vậy? Em không thích đoán suy nghĩ của người khác. Anh có cái gì thì nói ra đi.”

Yến Luật quay đầu lại, nhìn cô, sau đó nói: “Hôm nay anh gặp Thương Cảnh Thiên.”

Ôn Tửu ngơ ngác một chút, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh ta nói, tám năm trước hai người đã quen biết, phải không?”

Ôn Tửu chần chờ một chút, gật đầu.”Phải.”

“Vì sao em không nói cho anh biết.”

“Anh cũng chưa từng hỏi em, chuyện này rất quan trọng sao?”

Sắc mặt Yến Luật rất lạnh, “Chuyện này không quan trọng. Quan trọng là, vì sao em muốn lừa anh.”

“Lừa anh?” Ôn Tửu khó hiểu hỏi: “Em lừa anh cái gì?”

“Vì sao em lại đến đăng ký làm bạn gái của anh? Có phải là vì Thương Cảnh Thiên không?”

Bất đắc dĩ hỏi ra những lời này, Yến Luật cảm thấy tôn nghiêm của chính mình giống như đã bị giẫm trên mặt đất, đã đến độ thương tích đầy mình.

Anh chăm chú nhìn môi cô, rất muốn cô nói, không phải.

“Đúng, đúng là bởi vì anh ta.” Ôn Tửu cũng cảm thấy hơi có lỗi, về chuyện này, cô vẫn nghĩ đợi bận rộn xong việc của Nguyễn Thư, sẽ tìm một cơ hội để nói cho anh.

Yến Luật không hề chớp mắt nhìn cô, trong ánh mắt mang theo cảm giác tổn thương cô đơn đến tiêu điều.

Ôn Tửu vội vàng giải thích: “Trước kia anh cũng hỏi em chuyện này. Lúc ấy, em cũng không có ý muốn giấu giếm, mà là cảm thấy đây là việc riêng của em, không muốn nói nhiều với anh. Lúc đó, anh cũng không phải bạn trai của em, chỉ là một người xa lạ, em không nghĩ tới anh và em sẽ có quan hệ như ngày hôm nay, cho nên em cũng không nói thật với anh, nếu anh muốn nghe, bây giờ em có thể nói cho anh.”

Yến Luật lạnh lùng nói: “Không cần, anh đã biết hết rồi. Anh vẫn nghĩ rằng, giữa anh và em có lẽ hẳn là không có bí mật gì, nhưng không nghĩ tới có một số việc, cũng phải từ người thứ ba mới biết được sự thật.”

“Em xin lỗi Yến Luật, chuyện này em quả thật là có điều giấu giếm, nhưng em cũng không cảm thấy mình sai. Dù sao lúc ấy, em với anh chỉ là những người xa lạ vừa mới quen biết. Em không có nghĩa vụ phải kể lại chi tiết chuyện riêng của em với một người xa lạ.”

Yến Luật nhìn cô, “Vậy bây giờ em đã là bạn gái của anh, có phải là có chuyện gì, cũng đều sẽ kể lại chi tiết?”

“Đương nhiên.”

“Anh nhớ rõ, em đã từng nói với anh là em chưa từng quen bạn trai.”

“Đúng, em chưa từng.”

Yến Luật chăm chú nhìn cô, trong lòng vô cùng ảm đạm.

Thật ra anh cũng không ngại Ôn Tửu có từng quen bạn trai hay không, dựa vào bề ngoài của Ôn Tửu, nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi, anh cảm thấy nếu cô có qua lại với người khác, vốn cũng chẳng có gì lạ, anh cũng sẽ không lòng dạ hẹp hòi đến nỗi cứ canh cánh trong lòng mà so đo từng tí một. Anh chỉ để ý là cô đã không nói thật.

“Muộn rồi, em nghỉ ngơi đi.” Anh thất vọng đẩy cửa phòng ra, đóng cửa phòng lại rầm một tiếng.

Ôn Tửu kinh ngạc đứng ở cửa, nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia, một lúc lâu sau cũng không khôi phục lại tinh thần.

Sự khác thường của Yến Luật khiến cô kinh ngạc, cũng khiến cô khổ sở.

Cô xoay người trở về phòng mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại, dựa vào trên khung cửa.

Đã sớm nghĩ đến, lúc anh biết sự thật vì sao mình lại đến đăng ký làm bạn gái của anh sẽ tức giận, nhưng không nghĩ tới anh lại phản ứng mạnh như vậy, dường như cả người đều thay đổi, xa lạ như không hề quen biết.

Bận rộn cả một ngày, Ôn Tửu đã vừa mệt mỏi lại còn buồn ngủ, vốn định về đến nhà rồi ngủ một giấc thật ngon, đột nhiên lại xảy ra chuyện này, cô lại hoàn toàn không buồn ngủ nữa, tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường một lúc lâu, cô cứ cầm lấy di động, gọi điện cho Yến Luật.

Điện thoại vang một lúc sau vẫn không có người bắt máy. Chẳng lẽ là ngủ rồi?

Ôn Tửu thất vọng cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, Ôn Tửu bị điện thoại của Ôn Minh Nguyệt đánh thức.

“Mẹ chỉ muốn nhắc nhở con, buổi tối đừng quên dẫn Yến Luật đến đây ăn cơm. Ba Hứa của con sáng sớm đã đi siêu thị, mua một đồng đồ rồi còn muốn tự mình xuống bếp, định trở tài trước mặt con rể đây.”

“Vâng, con nhớ rõ mà.”

Cúp điện thoại, Ôn Tửu sững sờ nằm trên giường một lát, tối hôm qua Yến Luật đã tức giận đến như vậy, cũng không biết bây giờ đã hết giận hay chưa.

Ôn Tửu lại một lần nữa gọi điện thoại, không nghĩ tới anh đã tắt điện thoại.

Đây là ý gì? Vẫn còn đang tức giận?

Sau khi rời giường rửa mặt chải đầu, Ôn Tửu mở cửa phòng ra đi đến phòng đối diện chéo, nhấn chuông cửa, bên trong không có người.

Ôn Tửu xoay người đi về phòng mình. Cầm lấy di động nhấn tin đi.

“Tối hôm nay, ba mẹ em mời anh tới ăn cơm, nhận được tin nhắn thì xin trả lời.”

Ôn Tửu vẫn chờ ở trong phòng, chờ từ buổi sáng cho đến sẩm tối, suốt một ngày, Yến Luật không hề trả lời tin nhắn.

Ngoài cửa sổ hoàng hôn bắt đầu buông xuống, trái tim Ôn Tửu tâm cũng nguội lạnh theo, cho đến năm giờ, cô lại gọi một cuộc điện thoại cuối cùng, vẫn tắt máy như trước.

Cô đã hiểu, anh cố ý tắt máy, đây là không định đi.

Cô đứng dậy thay quần áo, sau đó xuống nhà lái xe, trực tiếp đi về nhà.

Ôn Minh Nguyệt nhìn thấy một mình cô trở về, giật mình: “Yến Luật đâu?”

Ôn Tửu áy náy cười cười: “Con xin lỗi mẹ, chúng con chia tay rồi.”

50. Chương 50: Giải Thích

Ôn Minh Nguyệt sững sốt, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thời gian này con và anh ấy ở chung, phát hiện tính cách không hợp nhau, cho nên mới chia tay.” Ôn Tửu nói rất tự nhiên, cũng rất dứt khoát, lý do rất chính thức. Nguyên nhân thực sự cô không nói, nếu không mẹ mà biết rõ tất âm lịch cô vốn không phải là đi du lịch ở Thái Lan, mà là đồng ý giả làm bạn gái của Yến Luật đi đến thành phố X, thì bà nhất định sẽ rất tức giận.

Tính cách không hợp? Ôn Minh Nguyệt mang một bụng đầy nghi vấn và kinh ngạc, vỗ vỗ lưng Ôn Tửu, an ủi một câu: “Không sao đâu, lần sau sẽ có người tốt hơn.”

Tuy rằng miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, muốn tìm một chàng trai có thể vượt qua Yến Luật, khả năng không lớn. Thật sự rất tiếc nuối, chàng trai đẹp trai xuất sắc như vậy lại không thể làm con rể của mình.

Ba Hứa đang mặc tạp dề đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy một mình Ôn Tửu cũng sững sốt. Hứa Toàn lộ ra sau lưng ba, kinh ngạc hỏi: “Ồ, anh rể đâu rồi?”

Ôn Tửu lại áy náy cười: “Ba, xin lỗi ba, lần này để cho ba phải phí công vô ích rồi. Con với Yến Luật đã chia tay.”

Ba Hứa lập tức thu hồi vẻ mặt thất vọng, cười nói: “Sao lại nói là phí công vô ích, làm thức ăn ngon thì mọi người đều được hưởng, mới không phải là phí công đâu.”

Ôn Tửu rửa tay, cũng đi vào bếp hỗ trợ. Lúc này, chuông điện thoại vang lên từ trong túi đặt ở phòng khách.

Ôn Minh Nguyệt gọi một tiếng: “Ôn Tửu, điện thoại.”

“Mẹ, tay con dính bột mì mất rồi, mẹ giúp con lấy lại đây đi.”

Ôn Minh Nguyệt lấy điện thoại di động ra đi đến phòng bếp, Ôn Tửu vừa thấy là số điện thoại lạ, thì khách sáo nói một tiếng xin chào.

“Ôn Tửu, là anh.”

Trong điện thoại thế mà lại vang lên giọng nói của Yến Luật.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Ôn Tửu đã thay đổi.

Ôn Minh Nguyệt đứng bên cạnh Ôn Tửu, giúp cô cầm điện thoại di động, lập tức vênh lỗ tai lên nghe.

“Ông ngoại bị bệnh, anh phải ở lại bệnh viện, thật xin lỗi, hôm nay không thể nào đến nhà em ăn cơm được, nhờ em thay anh nói lời xin lỗi với cô chú.” Giọng của Yến Luật trong điện thoại trầm thấp mà mệt mỏi rõ ràng.

Ôn Tửu rất thẳng thắn trả lời được, sau đó không đợi Ôn Minh Nguyệt tắt điện thoại hộ, trực tiếp tự mình dùng ngón tay dính bột mì tắt điện thoại.

Ôn Minh Nguyệt thấy thế hỏi: “Không phải nói là đã chia tay sao? Sai cậu ta lại còn gọi điện thoại đến đây?”

Ôn Tửu cười cười: “Tìm lấy cái cớ giải thích không phải càng toàn vẹn sao? Tuy rằng không phải người yêu, nhưng cũng sẽ không đến mức cả đời không qua lại với nhau, từ nay về sau cắt đứt quan hệ. Mọi người đều là người trưởng thành, để lại cho nhau chút mặt mũi cũng rất tốt.”

Ôn Minh Nguyệt gật gật đầu, cũng không nói gì nữa, để điện thoại vào trong phòng khách. Trước giờ bà vẫn không can thiệp nhiều vào chuyện của con gái mình, nhất là chuyện tình cảm, bà lại càng không chỉ đạo, nếu như Ôn Tửu thật sự bởi vì tính cách không hợp mà chia tay với Yến Luật, cho dù bà có tiếc nuối, cũng sẽ không nói nhiều hơn một câu, chỉ là, từ cuộc điện thoại này của Yến Luật, dường như sự việc không giống như Ôn Tửu nói.

Trong lòng Ôn Minh Nguyệt lại bắt đầu dao động, người còn trẻ tuổi lại tốt như vậy, bỏ lỡ thì chẳng phải là đáng tiếc? Bà thật sự muốn hỏi Ôn Tửu, nhưng bà vẫn hiểu rõ con gái mình nhất, nếu chuyện nó đã không muốn nói, thì miệng nó giống như là đã bị khóa lại.

Cơm nước xong Ôn Tửu xem tivi với mẹ. Ôn Minh Nguyệt nhắc tới hai chữ Yến Luật, Ôn Tửu lại nhét một quả nho vào trong miệng bà.

Ôn Minh Nguyệt: “...”

Đến chín giờ, điện thoại của Ôn Tửu lại vang lên, cô vừa thấy vẫn là dãy số xa lạ kia, lại cũng không nhận. Dừng lại khoảng chừng nửa giờ, điện thoại lại vang lên, lúc này đây lại là số của Yến Luật, cô trực tiếp tắt điện thoại di động đi.

Ôn Minh Nguyệt khôn khéo hơn người, vừa thấy cảnh này, đã biết ngay lần chia tay này có thể là do con gái mình đơn phương tuyên bố, có lẽ Yến Luật không đồng ý, nếu không vì sao lại cứ không ngừng gọi điện thoại đến đây.

Bà có phải nắm tim cào phổi cũng muốn hỏi cho rõ ràng, không đợi bà mở miệng, Ôn Tửu đã đứng dậy nói: “Mẹ, đêm nay con sẽ không về, sẽ ngủ lại đây. Sáng mai mẹ gọi con dậy sớm một chút.”

Từ chỗ này đi đến công ty, trên đường kẹt xe, ít nhất phải đi sớm đến bốn mươi phút, cho nên sẽ phải ngủ sớm dậy sớm.

Ôn Tửu đi lên tầng hai, vừa muốn đóng cửa, Hứa Toàn đã cười tủm tỉm theo sát tiến vào.

“Chị với Yến Luật làm sao có thể chia tay được? Lần trước em thấy hai người cùng nhau ăn cơm, thân mật như vậy, tay nắm tay, giống hệt như hai bạn nhỏ trong nhà trẻ đấy.”

Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận, cầm lấy một cái đệm ở trên sofa đập vào đầu cậu, “Cậu đúng là cái đồ bà tám.”

“Này, em là đang quan tâm tới chị mà.”

“Có phải mẹ phải cậu đến thăm dò chị không?”

“Không phải, tuyệt đối không phải.”

Ôn Tửu mỉm cười nhìn cậu, “Gần đây cậu điên cuồng nịnh nọt mẹ, có phải đang lo lắng chuyện gì không?”

Hứa Toàn cười gượng, “Em muốn đi ra nước ngoài.”

“Đi nước ngoài?”

“Vâng, trường học đều đã liên hệ xong cả rồi. Ba không đồng ý, cho nên phải nịnh bợ mẹ để kiếm đồng minh thôi.”

Ôn Tửu nở nụ cười thật tươi, “Ái chà, trách không được ngồi trong phòng vệ sinh còn cầm sách tiếng anh xem nữa.”

Hứa Toàn xấu hổ, trừng mắt lườm cô.

Ôn Tửu tiếp tục trêu chọc: “Đi Mỹ tìm một cô bạn gái, trở về sinh hai đứa con lai xinh đẹp như búp bê có được không? Phải rèn luyện thân thể cho thật tốt nha em trai.”

Hứa Toàn đỏ bừng mặt tới tận mang tai, chạy trốn chết.

Ôn Tửu vui vẻ, tâm trạng không vui cũng đã tốt lên rất nhiều.

Hứa Toàn chạy xuống dưới tầng, Ôn Minh Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Hỏi thăm được rồi sao?”

“Không có.”

Ôn Minh Nguyệt lại vỗ vào mông cậu một cái, “Thật vô dụng.”

Hứa Toàn ôm mông phản đối: “Mẹ, con đã hơn hai mươi rồi, không phải là hai tuổi.”

Ôn Minh Nguyệt hừ nói: “Thôi đi ông nội, cho dù ông có bảy mươi tuổi thì ông cũng là con trai tôi, tôi vẫn sẽ đánh vào mông ông.”

Hứa Toàn khóc, hai người đàn bà này thật sự là đáng sợ.

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên. Bình thường lúc này, di động của Ôn Minh Nguyệt cũng sẽ không có điện thoại đến nữa. Bà tò mò cầm lên xem, lại là điện thoại của Yến Luật.

Bà giật mình một lát rồi nhận máy.

“Cháu chào cô, cháu là Yến Luật, xin hỏi Ôn Tửu vẫn đang ở chỗ cô sao?” Ôn Tửu không nhận điện thoại của anh, gọi điện lại một lần nữa thì cô đã tắt máy, Yến Luật cảm nhận được là Ôn Tửu đã giận anh, may mắn là anh có số điện thoại của mẹ Ôn, cho nên mới gọi điện thoại đến.

“Phải.”

“Vừa rồi cháu gọi điện cho cô ấy, cô ấy đã tắt điện thoại.”

“Ừ. Chắc là hết pin rồi.”

Ấn tượng của Ôn Minh Nguyệt với Yến Luật vô cùng tốt, tuy rằng cậu đã chia tay với con gái mình, bà vẫn khách sáo nói chuyện với cậu.

“Nhờ cô nói với cô ấy một tiếng, bây giờ cháu sẽ qua đón cô ấy.”

Ôn Minh Nguyệt không hiểu ra sao, “Đón nó? Không phải hai đứa đã chia tay rồi sao?”

Yến Luật vừa mới từ bệnh viện trở về, di động vẫn còn đang cắm ở ổ điện để sạc pin, vừa nghe được hai chữ chia tay, anh đứng bật dậy, sạc pin điện thoại suýt chút nữa bị tuột ra.

“Không có, cháu không chia tay với cô ấy.”

“Vậy sao Ôn Tửu lại nói hai đứa đã chia tay?”

Ngón tay Yến Luật run lên, di động suýt chút nữa cũng đã rơi xuống. Lòng anh rối ren, bất giác trở nên kích động: “Cô ơi, bây giờ cháu sẽ qua đó xem, xin cô cho cháu biết địa chỉ.”

Ôn Minh Nguyệt nghe giọng nói tha thiết của cậu, có chút không đành lòng, nhưng lại cảm thấy bản thân mình không thích hợp nhúng tay vào chuyện tình cảm của con gái. Nếu Ôn Tửu nói chia tay, chắc chắn có nguyên nhân.

“Ôn Tửu đã ngủ rồi. Có việc gì thì ngày mai hai đứa nói chuyện đi, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Ôn Minh Nguyệt lo lắng Yến Luật lại gọi điện lại, cũng thuận tay tắt luôn điện thoại.

Hứa Toàn nói: “Xem ra chị con và anh ấy cũng không phải là chia tay, là giận dỗi rồi.”

“Tính chị con con còn không biết sao, cho tới bây giờ làm việc vẫn luôn gọn gàng lưu loát, không dây dưa dài dòng, đây vốn là ưu điểm di truyền từ mẹ. Không phải mẹ là mẹ nó nên khoe khoang, con gái của mẹ, muốn tài có tài, muốn mặt có mặt, muốn tiền có tiền, nếu ánh mắt không cao, người theo đuổi nó đã sớm xếp hàng dài từ cổng đến tận hồ Kim Ba rồi. Nếu không phải cá tính hơi mạnh mẽ, làm sao có thể kéo dài tới hai mươi lăm mà vẫn còn độc thân.”

Hứa Toàn ha ha cười. Mẹ, mẹ thật đúng là không khiêm tốn. Đây là khoe khoang con gái, hay là tự khoe khoang về bản thân mình?

“Con gái của mẹ xuất sắc như vậy, không chịu chút tra tấn cũng không ăn chút khổ cực đã có thể bắt được đến tay, sao có thể dễ dàng như vậy.” Ôn Minh Nguyệt nhếch miệng hừ một tiếng, thản nhiên đi lên tầng.

Hứa Toàn trợn mắt há hốc mồm, mẹ, mẹ lại còn giúp người xấu làm điều ác như vậy, thật sự nên sao?

Ôn Minh Nguyệt lên tầng, gõ cửa phòng Ôn Tửu.

Ôn Tửu tắm rửa sạch sẽ xong đang muốn đi ngủ, vừa thấy mẹ mình cười đến hiền lành như vậy, đã biết rõ mẹ là nhất định muốn nghe ngóng tin tức, ai ngờ Ôn Minh Nguyệt lại cười nói: “Vừa rồi Yến Luật điện thoại tới, nói là muốn gặp con, bị mẹ ngăn lại rồi. Hai đứa không phải là đang giận dỗi đi?”

“Không có gì, mẹ đi ngủ đi, thuận tay đóng cửa phòng con lại luôn đi.”

Ôn Minh Nguyệt bất đắc dĩ, đành phải đóng cửa lại.

Ôn Tửu tỉnh giấc lúc còn chưa tới bảy giờ, sau khi rời giường rửa mặt chải đầu xong, cô đi xuống tầng, ba Hứa đang chuẩn bị bữa sáng ở trong phòng bếp.

Cô yên lặng đứng ở trong phòng khách, nhìn bóng dáng của ba Hứa, trong lòng dâng lên rất nhiều cảm xúc.

Lúc cô hơn năm tuổi, Ôn Minh Nguyệt tái hôn. Lần đầu tiên nhìn thấy ba Hứa, Ôn Tửu vô cùng sợ hãi, nhưng đã nhanh chóng cảm thấy thích thú Hứa luôn mang vẻ mặt tươi cười này. Tuy rằng ông không cao không đẹp trai, nhưng là ông biết kể chuyện cổ tích, biết kể chuyện cười, còn là một người nấu ăn rất ngon.

Ba Hứa hài hước dí dỏm lại khoan dung rộng lượng, sau khi kết hôn với mẹ xong dường như ngay cả cãi nhau cũng chưa từng, mỗi lần mẹ sắp xù lông, ba Hứa đều cười tủm tỉm đầu hàng, dù mẹ là người không phân rõ phải trái, ông cũng đều nhường nhịn, chờ mẹ bình tĩnh thì mới nói lý lẽ với bà. Tính cách bổ sung cho nhau như thế này mới có thể làm cho hai người bọn họ chung sống hòa hợp với nhau hai mươi năm qua.

Ôn Tửu nghĩ tới Yến Luật, anh với ba Hứa dường như là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Anh kiêu ngạo lại soi mói đến từng cọng lông, tính tình cũng không tốt.

Tính cách của mẹ và cô đều hơi giống nhau, cho nên cô hẳn là tìm một người đàn ông như ba Hứa mới có thể hạnh phúc được. Yến Luật với cô, thật sự là không thích hợp.

Cô thuận miệng nói ra một câu tính cách không hợp, thật ra là cực kỳ chính xác.

Được rồi, giải quyết dứt khoát, nhân lúc quan hệ của hai người vẫn còn chưa sâu sắc lắm, vẫn là chia tay đi thì hơn.

Cô đi vào phòng bếp, mỉm cười hỏi: “Ba, thơm quá, ba làm món gì ngon vậy?”

Ba Hứa quay đầu lại, cười nói: “Hiếm khi con ăn sáng ở nhà một lần, ba còn không làm món ngon một chút.”

Ôn Tửu vô cùng cảm động, kéo cánh tay ba Hứa: “Ba, chờ Hứa Toàn đi nước ngoài, con sẽ chuyển về đây ở.”

“Không phải là ba không nỡ để cho nó đi, ba là lo lắng cho nó. Nếu như là con ra nước ngoài, cho dù có không nỡ ba cũng sẽ đồng ý, năng lực tự lập của con rất mạnh, nhưng nó thì không được như vậy.”

“Cho nên ba cứ nên để cho nó đi ra ngoài rèn luyện mới phải.”

“Ai, mẹ con cũng nói như vậy.”

“Nếu không, ba với nó cùng ra nước ngoài xem. Nếu cảm thấy trường học nó chọn cũng không tệ lắm, vậy thì để cho nó đi thử một lần.”

Ba Hứa bĩu môi.

Ôn Tửu nói giỡn: “Không được thì trở về, dù sao ba cũng có rất nhiều tiền mà.”

Ba Hứa bị cô chọc cười, “Con, đứa nhỏ này.”

Người một nhà cùng ăn sáng, sau đó đều tự chuẩn bị đi làm, công ty của Ôn Tửu xa nhất, nên đi đầu tiên. Xe đi ra khỏi cổng tiểu khu. Đột nhiên, một người đi ra từ phía sau một chiếc xe đỗ ven đường, lập tức ngăn cản xe của Ôn Tửu.

Ôn Tửu vội vàng dừng ngay lại.

Yến Luật đứng ở trước xe cô.

Khuôn mặt tuần tú đã hơi tiều tụy, cách một lớp kính, cứ thế nhìn Ôn Tửu, không coi ai ra gì cứ đứng ở giao lộ, hoàn toàn không để ý tiếng còi inh ỏi của những chiếc xe khác trên đường.

51. Chương 51: Hiểu Lầm

Ôn Tửu nắm tay lái, nhìn Yến Luật đột nhiên xuất hiện, trong lòng ngũ vị tạp trần. Đã hạ quyết tâm muốn chia tay, nhưng khi nhìn đến anh, cô còn có chút khổ sở, có chút không bỏ được.

Lúc này đúng là giờ cao điểm đi làm, xe từ tiểu khu đều phải vội vã đi ra, ở phía sau bấm còi inh ỏi, Ôn Tửu không tiện chặn ở giao lộ gây trở ngại người khác, đành phải quay cửa kính xe xuống, nói với Yến Luật: “Anh tránh ra một chút.”

Yến Luật đứng tại chỗ, không có ý muốn dịch chuyển. Đêm qua vừa gọi điện thoại cho Ôn Minh Nguyệt, mới biết được trong tình hình anh không biết rõ, đã bị chia tay như thế. Cuống quýt tức giận, thêm cả khó tin ủa tới, một đêm anh hầu như không ngủ, sáng sớm đã lòng nóng như lửa đốt lái xe lại đây.

Đáng tiếc anh chỉ biết là nhà Ôn Tửu ở tiểu khu này, lại không biết cụ thể phòng ở tầng nào, bằng không đã sớm tới thẳng nhà Ôn Tửu mà hỏi rõ ràng.

“Em xuống đi, anh có lời muốn hỏi em.” Yến Luật luôn luôn kiêu ngạo, chưa bao giờ phải chịu ầm ức như vậy, rõ ràng là Ôn Tửu sai, kết quả là anh còn bị cô im hơi lặng tiếng đá bay.

Ôn Tửu nói: “Em muốn đến công ty đi làm, có chuyện gì chờ sau khi tan tầm chúng ta bàn lại.”

“Không được, anh muốn nói chuyện với em bây giờ.” Anh đã bị giày vò một đêm, căn bản không thể đợi đến tan tầm.

Ôn Tửu thấy anh ra chiều cô không xuống xe, anh thề không bỏ qua, đành phải nói: “Vậy anh tránh ra, em đỗ xe lại ven đường.”

Yến Luật dịch sang bên cạnh vài bước, Ôn Tửu đỗ xe sang cạnh. Vừa mới cởi dây an toàn, cửa xe đã bị Yến Luật mở ra. Luồng không khí lạnh theo thể lùa vào trong xe.

Yến Luật khẩn cấp hỏi: “Đêm qua, em nói với cô chúng ta chia tay là thế nào?”

Ôn Tửu đóng cửa xe, đi lên bậc thang ven đường. Sáng sớm gió còn rất lạnh, tóc bị gió thổi làm mấy lọn tóc bay lộn xộn, càng tôn lên vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng xinh đẹp, rất động lòng người.

Cô ngửa đầu nhìn anh, “Ngày hôm qua anh tắt máy một ngày, không trả lời tin nhắn của em, buổi tối không đến ăn cơm, không phải là có ý chia tay sao?”

Yến Luật vội la lên: “Anh nói chia tay lúc nào?”

Ôn Tửu thản nhiên nói: “Hành vi của anh làm cho em cảm thấy là có ý muốn chia tay.”

Yến Luật đành phải giải thích: “Sáng sớm ngày hôm qua anh nhận được điện thoại di gọi, phải vào bệnh viện, di động hết pin. Anh gọi cho em là dùng di động của di gọi, anh không cố ý không nhận điện thoại của em, cũng không cố ý không đến nhà em ăn cơm.”

“Anh biết rõ em đang đợi anh, anh cũng biết rõ cha mẹ em vì anh đến mà sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị, mặc dù di động anh hết pin, mượn di động gọi cho em rất khó hay sao?”

Yến Luật thoáng cái bị nghẹn họng, “Xác thực không khó. Nhưng lúc ấy trong lòng anh thật loạn, muốn yên lặng một chút. Cho nên gọi hơi muộn.”

Ôn Tửu nói: “Anh cần yên lặng một chút, em cũng vậy. Thông qua chuyện ngày hôm qua, em mới đột nhiên ý thức được tính cách của chúng ta không thích hợp ở bên nhau. Buổi tối hôm kia sau khi anh nói chuyện với Thương Cảnh Thiên, liền có thái độ kia đối với em, không nhận điện thoại của em, cũng không nghe em giải thích, anh nhận định là em đang dối gạt anh, nhưng em cảm thấy em cũng không hề làm sai. Anh đã quá để ý việc này, không bằng chúng ta chia tay trước, để tránh về sau vì chuyện này trong lòng vẫn còn vướng mắc.”

Yến Luật dừng một chút, rất tổn thương tự tôn nói: “Anh có thể... Không ngại.”

Ôn Tửu rất bình tĩnh nhìn anh, “Khoảng thời gian trước em đã quá vội vã rồi, chưa cân nhắc cẩn thận mà đã quyết định đến với anh. Hôm qua lúc em chờ anh, đã nghĩ rất rõ ràng. Tính cách chúng ta thật sự không thích hợp ở bên nhau.”

Yến Luật cảm thấy cổ họng nóng lên, suýt chút nữa phun một búng máu. Anh không nghĩ tới anh đã phải cúi người tạm nhận nhượng vì lợi ích toàn cục, thế mà Ôn Tửu còn quyết tuyệt chia tay như thế.

Dưới sự giận dữ, anh nắm chặt tay Ôn Tửu, lớn tiếng nói: “Anh không đồng ý chia tay.”

“Mời anh buông ra, em muốn đi làm.”

Ôn Tửu bình tĩnh nhìn anh, khí thế trong trẻo nhưng lạnh lùng trên người gần như phát huy tột độ vào buổi sáng lạnh lẽo này.

Yến Luật biết giờ phút này cho dù là mạnh mẽ giữ lại cô, sự việc cũng sẽ không có gì đổi mới.

Anh kìm nén cảm xúc kích động của bản thân, buông cánh tay cô ra, nói: “Buổi tối anh đi gặp em. Chúng ta nói chuyện đoàn đoàn.”

Ôn Tửu gạt gạt đầu, xuống bậc thang, lái xe rời đi.

Yến Luật đứng như thế trong chốc lát mới lên xe, tay nắm tay lái, trong lòng bàn tay bốc lên khí lạnh, anh không nghĩ tới anh không trả lời điện thoại của cô một ngày, sự việc lại diễn biến đến tình trạng nghiêm trọng như thế. Cô thể mà lại đề nghị chia tay, rõ ràng là cô sai trước, anh khoan dung rộng lượng tha thứ, thế rồi còn có kết cục như vậy.

Ôn Tửu đến công ty suýt chút nữa là muộn. Đây cũng là lí do vì sao cô rời bỏ căn phòng rộng rãi trong nhà mà đi đến ở tại Lục Nhân Các, trên đường kẹt xe kinh khủng quá, cô lại bị Yến Luật ngăn lại ở cửa trì hoãn hơn mười phút.

Công việc bận rộn ngược lại khiến cô quên cảm giác phiền muộn. Giờ nghỉ trưa, cô đang cùng ăn cơm với vài người đồng nghiệp, di động vang lên, cô thấy là Yến Luật gọi, liền tắt chuông, cũng không tiếp.

Đến lúc tan sở, cô nhìn di động đã thấy có mười bảy cuộc gọi nhỡ.

Cô cầm di động im lặng trong chốc lát, gửi một tin nhắn đi: “Anh có thể cảm nhận được mùi vị chờ đợi một ngày đi.”

Cô ở Lục Nhân Các chờ anh suốt một ngày, thời gian trôi qua từng chút một, thất vọng trong lòng càng lúc càng dày đặc, cuối cùng nặng trĩu tràn ngập toàn bộ nội tâm, ngực đau không thể nói nên lời.

Gặp người lớn đối với anh có ý nghĩa không thể tầm thường, anh hẳn là biết việc này mang nghĩa gì, nhưng anh không tới, mãi đến phút cuối cùng mới gọi đến giải thích. Cho tới bây giờ cô cũng không biết rốt cuộc bản thân đã làm sai cái gì, mà lại khiến Yến Luật đột nhiên trở mặt, đối xử với cô như vậy.

Ôn Tử lái xe, chần chờ ở giao lộ, rốt cuộc là về Lục Nhân Các, hay là về nhà mẹ, cuối cùng quyết định về Lục Nhân Các trước. Nếu Yến Luật đã muốn nói chuyện đoàn hoàng, như vậy thì nói rõ ràng với anh thì hơn.

Về nhà, Ôn Tử bắt đầu thu dọn đồ đạc. Trong khoảng thời gian này cô quyết định trước chuyển về ở trong nhà, bằng không nếu gặp Yến Luật, sẽ khá xấu hổ. Anh với cô chia tay rồi, chắc hẳn sẽ dọn khỏi nơi đây trở về nhà mình. Cho nên cô cũng không cần phải chuyển hẳn, chỉ về nhà ở một khoảng thời gian thì tốt rồi.

Nửa giờ sau, chuông cửa đã vang lên. Ôn Tử biết ngay là Yến Luật, nhìn qua mắt mèo, quả nhiên là anh.

Cô mở cửa ra, nói một tiếng với Yến Luật: “Mời vào.” Sau đó chỉ chỉ sofa, “Mời ngồi.”

Yến Luật lặng lẽ ngồi xuống.

Ôn Tử rót một ly trà, rất khách sáo để ở trước mặt anh, nói: “Có cái gì nói, hôm nay chúng ta nói một lần cho xong đi.”

Những lời này lộ ra quyết liệt nồng đậm.

Yến Luật không nghĩ tới mình và cô sẽ chia tay, vừa nghĩ đến từ nay về sau mất đi cô, lại không thể chịu đựng được, mặc dù anh không cho rằng mình làm sai, nhưng trước mắt, anh tình nguyện nhận sai trước, đến cứu vãn.

“Hôm qua anh làm không đúng. Nhưng mà em thử nghĩ, anh chợt nghe được em đi ứng tuyển làm bạn gái thuê là vì Thương Cảnh Thiên, hơn nữa em cùng với Thương Cảnh Thiên còn từng có một thời, anh... cần thời gian để bình tĩnh.”

Ôn Tử ngơ ngác một chút, nhăn chân mày: “Em cùng với Thương Cảnh Thiên từng có một thời gì?”

Trên gương tuần tú Yến Luật hiện lên một tia lúng túng và không được tự nhiên, “Thương Cảnh Thiên cho anh xem ảnh chụp chung của hai người. Ngay lúc đó xác thực anh rất tức giận, không nghĩ tới em lại gạt anh. Em nói cho anh biết em chưa bao giờ yêu đương, anh vẫn tin tưởng em. Nhưng khi nhìn đến ảnh chụp, trong lòng anh thấy rất khó chịu.”

“Anh nói ảnh chụp em cùng với Thương Cảnh Thiên? Em chụp ảnh với anh ta lúc nào?”

Yến Luật vốn không muốn đề cập đến, nhưng chuyện đến nước này, Ôn Tử vẫn không chịu thừa nhận, trong lòng anh có chút thất vọng, cũng có chút xót xa, cau mày nói: “Anh tận mắt thấy ảnh chụp của em và anh ta bảy tám năm trước. Em trong ảnh hơi mập.”

Ôn Tử tỏ ra khó mà tin được nhìn anh.

Yến Luật nói: “Giống như em, điều anh khó chấp nhận nhất là lừa gạt. Nhưng vì em, anh có thể tha thứ, quá khứ của em và anh ta, anh cũng... không ngại.”

Nói tới đây, anh cảm thấy tôn nghiêm của bản thân mình đã vỡ thành bảy tám mảnh, sống lưng đã thấp đến đụng đất rồi. Nhưng để không chia tay, anh đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Nhưng mà Ôn Tửu nghe thấy những lời này ngược lại tức giận đến nổi cười: “Yến Luật, thật ra chia tay với anh, trong lòng tôi vẫn còn do dự, nhưng hiện tại tôi đã vô cùng khẳng định.”

“Vì sao?”

Ôn Tửu tức giận đến run run, “Bởi vì ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất đối với tôi anh cũng không có. Thương Cảnh Thiên vừa nói mấy câu đã có thể hạ thấp nhân phẩm của tôi, mấy tấm ảnh đã lập tức có thể khiến anh trở mặt vô tình.”

Ôn Tửu đột nhiên trở nên tức giận như thế khiến Yến Luật rất bất ngờ, trong lòng cũng mơ hồ không yên, dường như trong chuyện này có gì đó anh không biết.

“Em nói rõ ràng.”

Ôn Tửu tức giận nhìn Yến Luật: “Trước giờ tôi chưa từng có gì với Thương Cảnh Thiên, nếu cứng rắn muốn nói có, cũng là từng đánh đập anh ta một trận, bởi vì anh ta hại chết em gái tôi.”

Yến Luật ngăn ra: “Em gái em?” Anh chưa bao giờ biết Ôn Tửu còn có em gái.

“Đúng, em gái tôi Dịch Đường. Anh anh thấy, hẳn là nó. Sau khi ly hôn, mẹ tôi và Dịch Triệu Quân không còn liên hệ, cũng chưa từng đề cập tới người này với tôi. Cho nên, trước giờ tôi không hề ngờ tới tôi sẽ có một em gái, chỉ kém tôi mấy tháng tuổi.”

Lòng Yến Luật trùng xuống, lập tức có loại cảm giác mình đã rơi vào bẫy.

“Tôi cùng với Nguyễn Thư là bạn tốt chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, lúc tôi đi võ quán judo, cô ấy cũng đi cùng tôi. Vừa vặn bên cạnh võ quán judo là phòng tập thể thao, bởi vì cô ấy hơi mập, thuận tiện giảm cân, không nghĩ tới nửa tháng đã gầy đi. Về sau trong lớp cô ấy có bạn học tên Dịch Đường quan hệ rất tốt cũng đi theo đến đây. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Dịch Đường, đã có cảm giác thân thiết lạ. Sau đó tôi mới biết được, đây là sức mạnh của huyết thống. Tôi cùng với cô ấy mới gặp đã thân, nhanh chóng trở thành bạn tốt. Khi đó cô ấy rất mập, tám mươi kg. Cô ấy nói, cô ấy có người trong lòng, vì anh ta, có khổ có mệt cũng muốn gầy đi.”

Nói đến người này, Ôn Tửu cắn răng nói: “Anh hẳn là có thể nghĩ đến, người cô ấy thích là ai đi?”

Yến Luật ngăn ra, “Thương Cảnh Thiên?”

“Đúng, là anh ta. Cô ấy vì Thương Cảnh Thiên, thực vất vả giảm béo, lúc cô ấy gầy đi, tôi mới phát hiện cô ấy và tôi trông giống nhau, hơn nữa cô ấy càng gầy, cô ấy và tôi càng giống nhau. Chúng tôi đi cùng nhau, giống như là chị em. Chúng tôi tuy rằng thấy rất lạ, nhưng cũng chưa nghĩ tới hướng khác. Mãi cho đến ngày cô ấy đến nhà tôi ăn cơm, mẹ tôi nghe nói cô ấy tên là Dịch Đường, liền hỏi một câu cha cô ấy là ai. Lúc ấy, mẹ tôi liền thay đổi sắc mặt.”

Dịch Đường đi rồi, tôi thế mới biết cô ấy hóa ra là em gái cùng cha khác mẹ của tôi. Tôi thế mà gặp gỡ rồi trở thành bạn tốt với cô ấy trong một thành phố lớn như thế. Mẹ tôi nói, chuyện của bậc cha chú không liên quan đến con cái. Bà sẽ không phản đối tôi qua lại với Dịch Đường, chỉ là đừng nói cho Dịch Đường, lấy thân phận bạn tốt như trước ở chung là tốt rồi.

Lúc sinh nhật, nó mời tôi và Nguyễn Thư đến dự tiệc sinh nhật của nó, nói muốn cho Thương Cảnh Thiên một bất ngờ. Nhưng không nghĩ tới là Thương Cảnh Thiên cũng cho nó một bất ngờ khác, anh ta dẫn theo một bạn gái khác, nói thẳng cho Dịch Đường, trước giờ anh ta chưa từng thích nó, ở bên nó chỉ vì thông cảm với việc cô ấy mập. Dịch Đường ngây thơ thiện lương từ thiên đường rơi xuống địa ngục, một đêm kia uống rất nhiều rượu, khóc nức nở ở trên sân thượng. Tôi đi mua thuốc tỉnh rượu cho cô ấy, lúc tôi trở về...”

Ôn Tửu không nói được nữa, ngẩng đầu lên hít một hơi thật sâu, “Anh có biết vì sao tôi thấy máu là choáng không? Bởi vì tôi tận mắt chứng kiến nó rơi xuống từ trên tầng, ngay trước mặt tôi.”

Mặc dù đã cố gắng khống chế cảm xúc của mình, nhưng hai hàng nước mắt vẫn không ức chế nổi mà lăn dài trên đôi má Ôn Tửu.

“Đời này người tôi hận nhất chính là Thương Cảnh Thiên. Tuy rằng Dịch Đường không phải tự tay anh ta đẩy xuống, là tự mình trượt chân ngã tầng, nhưng mà nếu không phải do Thương Cảnh Thiên, nó tuyệt đối

sẽ không chết.”

Yến Luật luống cuống chân tay muốn thay cô lau nước mắt.

Ôn Tửu vừa nhấc cánh tay, hung hăng gạt tay anh ra: “Anh đã biết, hiện tại có thể đi được chưa?”

“Thực xin lỗi Ôn Tửu, anh không biết là như thế này. Anh không nghĩ tới, “

“Hiện tại mời anh đi ra ngoài.” Đôi mắt Ôn Tửu lạnh lùng mang theo quyết tuyệt, chỉ ra ngoài cửa nói: “Nếu không đi, đừng trách tôi không khách sáo.”

Yến Luật: “...”

52. Chương 52: Cứu Vãn

Nhắc tới câu chuyện cũ chồng chất vết thương này, Ôn Tửu kích động đau lòng, cũng rất tức giận, vốn muốn nhẹ lời chia tay hòa bình với Yến Luật, nhưng giờ phút này lại bị khơi mào giận dữ, trong tâm trạng không khống chế được, liền không chút khách sáo tiễn khách.

Yến Luật biết sợ rằng tâm trạng cô giờ phút này còn kích động và cáu kỉnh hơn lúc mình nhìn thấy bức ảnh, trong tình huống này, bất kể anh giải thích như thế nào, xin lỗi ra sao, chỉ sợ đều trở thành vô ích. Chỉ có chờ Ôn Tửu tỉnh táo lại rồi nói sau.

Anh im lặng đi ra khỏi phòng Ôn Tửu.

Cửa phòng tức khắc đóng sập lại ngay phía sau anh, anh cảm thấy bản thân lại bị khóa ở bên ngoài cánh cửa trái tim Ôn Tửu, hơn nữa lúc này đây, sợ rằng còn khó mở hơn so mới trước đó.

Anh không nghĩ tới sự thật lại là như vậy. Sao anh cũng không nghĩ ra được Ôn Tửu sẽ có một em gái, hơn nữa giống cô như thế. Cho nên nhìn đến ảnh chụp này, anh không hề nghi ngờ mấy may, nhận định luôn đó là Ôn Tửu. Anh đương nhiên càng không nghĩ tới Thương Cảnh Thiên lại lừa gạt anh, hai người quen biết nhiều năm, lại là bạn bè hợp tác làm ăn.

Anh lập tức xuống tầng, lái xe tới câu lạc bộ tư Kim Sắc. Đêm nay, Thương Cảnh Thiên mở tiệc chiêu đãi vài vị lãnh đạo chủ quản hạng mục ăn cơm, bởi vì Yến Luật vội vã gặp Ôn Tửu, cho nên đã từ chối.

Đến câu lạc bộ, anh vào thang máy lên tầng bảy.

Đẩy ra cửa phòng Sơn Hải Cư, trong căn phòng tráng lệ, Thương Cảnh Thiên vắt chéo chân ngồi ở trên sofa kiểu dáng Châu Âu, trong tay cầm di động đang trò chuyện vui vẻ.

Nhìn thấy Yến Luật, anh ta lập tức đứng lên, dùng tay ra hiệu mời Yến Luật ngồi, tươi cười hòa nhã, phong lưu phóng khoáng.

Yến Luật không ngồi xuống, mà là lạnh lùng nhìn anh ta.

Thương Cảnh Thiên phong lưu trời sinh, Yến Luật sớm biết. Nhưng anh là người công và tư rõ ràng, cũng không vì sinh hoạt cá nhân của Thương Cảnh Thiên mà phủ định tài năng buôn bán của anh ta. Nhưng giờ phút này, Yến Luật bắt đầu cảm thấy vài nguyên tắc trong quá khứ của mình đã quá rộng rãi, nhân phẩm thấp kém, mặc dù có năng lực cỡ nào, cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi (đứng xa mà nhìn).

Thương Cảnh Thiên vừa thấy sắc mặt Yến Luật không bình thường, liền cúp điện thoại, cười nói: “Không phải là cậu có việc không đến sao? Chuyện đã xong xuôi?”

Ánh mắt Yến Luật sắc bén như hàn kiếm, “Thương Cảnh Thiên, tôi và anh đã quen biết rất nhiều năm. Tôi là người như thế nào, anh hẳn biết rất rõ.”

“Làm sao vậy?” Thương Cảnh Thiên ngậm có chút căng thẳng.

“Chuyện tám ảnh là thế nào? Vì sao anh muốn gạt tôi đó là Ôn Tửu?”

Nụ cười của Thương Cảnh Thiên tắt ngấm, giọng điệu đổi thành chân thành mà uyển chuyển, “Yến Luật, cậu là người bạn tôi coi trọng nhất. Tôi không thể trở mặt nhìn Ôn Tửu vì trả thù tôi, mà lợi dụng cậu, lừa

gạt cậu. Cô ta tiếp cận cậu là vì tôi. Cô ta giả vờ yêu cậu cũng là vì muốn tìm cơ hội trả thù tôi. Cho nên tôi mới ngăn cản cậu như vậy.”

Yến Luật cười lạnh: “Anh luôn mồm nói suy nghĩ cho tôi, thật ra là sợ Ôn Tửu nhắc tới sự việc trước kia với tôi, khiến tôi nghi ngờ nhân phẩm của anh, sợ Ôn Tửu cản trở tôi và anh hợp tác đi?”

Thương Cảnh Thiên dừng một chút, “Cũng có nguyên nhân này, hạng mục này đối với anh đối với tôi, đều rất quan trọng. Tôi không muốn vì bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì mà ảnh hưởng tới hạng mục này.”

Giọng Yến Luật lạnh lùng nói: “Đối với tôi, không có hạng mục gì quan trọng hơn Ôn Tửu.”

Thương Cảnh Thiên thót tim, vội hỏi: “Cậu có ý gì?”

“Hạng mục này, dừng ở đây. Tôi sẽ không tiếp tục hợp tác với anh.”

Yến Luật liền xoay người đi.

Thương Cảnh Thiên không nghĩ tới Yến Luật lại sẽ vì Ôn Tửu mà không đếm xỉa gì đến lợi ích khổng lồ sắp tới tay này.

Yến Luật có thể vứt bỏ, anh lại không thể, anh đã trút toàn bộ tài sản, cũng gửi gắm hi vọng có thể hãnh diện trước mặt anh trai Thương Lương Thần.

Dưới tình thế cấp bách, anh ta đuổi theo, kéo lại tay Yến Luật, “Yến Luật, kinh doanh là kinh doanh, chúng ta đều là người trưởng thành, không nên nhất thời xúc động tình cảm liền ném đi lợi ích tới tay.”

Yến Luật chán ghét nâng lên cánh tay, khuỷu tay vừa nhắc đánh về phía dưới xương sườn Thương Cảnh Thiên. Trong cơn tức giận, Yến Luật không khống chế sức lực, ra tay hơi nặng. Thương Cảnh Thiên ai u một tiếng hô đau, khom lưng đỡ xương sườn, đau đến trắng bệch cả mặt.

Yến Luật trên cao nhìn xuống anh ta, giận nói: “Nếu anh không làm như vậy, mặc dù Ôn Tửu nói cho tôi biết chuyện Dịch Đường và anh, tôi còn có thể hợp tác với anh như trước. Như lời anh nói, chúng ta đều là người trưởng thành, trong chuyện làm ăn, kiêng kỵ nhất là làm theo cảm tính. Nhưng mà hiện tại không giống, tôi và anh lại tiếp tục hợp tác, chính là đào hầm tự chôn, bảo hồ lô da. Anh tự giải quyết cho tốt.”

Rầm một tiếng, Yến Luật đóng sập cửa đi khỏi.

Thương Cảnh Thiên chậm rãi ngồi xổm xuống, mãi lâu mới chuyển đến trên sô pha, mặt xám như tro.

Yến Luật lái xe rời khỏi câu lạc bộ tư Kim Sắc. Bóng đêm như mực, tâm trạng anh cũng đen tối như thế, hoàn toàn không biết cứu vãn như thế nào.

Thật sự là quan tâm sẽ bị loạn, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường. Anh luôn luôn tự xưng là cơ trí nhạy bén, thế nhưng lại bị một cái kế vụng về như vậy mà hiểu lầm Ôn Tửu.

Cá tính Ôn Tửu mạnh mẽ như thế, chỉ sợ lúc này đây, anh là thật sự chết không có chỗ chôn.

Nhưng mà anh sao cam tâm buông tha được. Lần đầu tiên anh rung động trước một người phụ nữ, bức thiết muốn kết hôn với cô ấy như vậy. Anh lấy hộp nhẫn trong túi áo ra, nhẹ nhàng mở ra. Kim cương xinh đẹp, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Yêu một người, thật ra không liên quan tới thời gian dài ngắn, có lẽ vào một khắc nhìn thấy cô cứu Lục Bình Dũng trên tầng cao nhất kia, anh đã nhận định đây là cô gái đời này anh muốn nắm tay.

Anh cất hộp, lấy di động ra, gửi một tin nhắn thật dài đi, vứt bỏ tự tôn, khẩn thiết nói lời xin lỗi, nhận sai.

Đây là chuyện duy nhất trước mắt anh nghĩ ra được. Đáng tiếc Ôn Tửu không hề đáp lại, đây là trong dự đoán trước. Cô nhất định còn chưa nguôi giận.

Anh thở dài, dọc theo đường cái chậm rãi lái xe trở về, ven đường cái có cửa hàng bán hoa. Anh xuống xe, mua bó hoa hồng to nhất. Trở lại Lục Nhân Các, đứng ở trước cửa phòng Ôn Tửu, anh nâng tay gõ cửa. Bên trong lặng yên không tiếng động, anh chấp nhất gõ hồi lâu, bên trong vẫn không hề động tĩnh.

Anh lấy di động ra, gọi điện thoại cho Ôn Tửu. Ôn Tửu không tiếp. Nhưng trong phòng cũng không có tiếng chuông di động, xem ra cô ấy không ở trong phòng. Lòng anh trùng xuống, lúc này hiểu được, khẳng định là cô đã trở về nhà cha mẹ, hơn nữa trong khoảng thời gian này tất nhiên không ở đây.

Nguyễn Thư tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm thì thấy ông xã Cố Mặc mất vui ngồi ở đằng kia, chua chát nói: “Điện thoại của em cứ kêu mãi, một người tên là khách hàng tiên sinh gọi ba cuộc gọi cho em, hừ.”

Nguyễn Thư bật cười, “Khách hàng tiên sinh chính là Yến Luật đó.”

Ngày đó ở trong hôn lễ lưu số của Yến Luật, bởi vì tìm chữ “Yến” phải tìm rất lâu, cô bận việc nên lưu luôn là khách hàng tiên sinh, vẫn không sửa lại.

Thế này Cố Mặc mới thay khuôn mặt tươi cười, chân chó lại đây lau tóc cho cô.

Nguyễn Thư gọi lại, cô còn không biết Ôn Tửu và Yến Luật đang âm ỉ muốn chia tay.

“Xin chào, tôi là Yến Luật, cô có rảnh không, tôi có chút việc muốn nhờ cô giúp đỡ.”

“Chuyện gì ạ?”

“Gặp mặt nói sau.”

“Vậy, ngay tại tiệm cà phê dưới tầng chúng tôi đi.” Nguyễn Thư báo địa chỉ nhà Cố Mặc cho Yến Luật.

Cúp điện thoại, cô liền đứng dậy thay quần áo, Cố Mặc đang chờ lăn ga giường nuốt nước miếng, cả giận; “Đã muộn thế này anh ta còn tới tìm em?”

Nguyễn Thư trợn trắng mắt, “Tám giờ đã khuya sao? Trước kia tám giờ không phải anh vừa mới bắt đầu sống về đêm sao?”

Cố Mặc đành phải sống một ngày bằng một năm chờ ở trong tân phòng, mắt thấy đã qua nửa giờ, Nguyễn Thư còn chưa trở về, anh đang định đi xuống dưới tầng tìm cô, vừa lúc Nguyễn Thư đã mở cửa trở lại.

“Yến Luật tìm em có chuyện gì?”

“Anh ta và Ôn Tửu chia tay, tìm em tới hỏi, có cách nào để Ôn Tửu đổi ý không?”

Cố Mặc thực ngoài ý muốn, “Vậy em nói như thế nào?”

Nguyễn Thư sờ sờ tóc, thở dài: “Em nói, không có cách nào.”

“Em thực nhẫn tâm.”

“Là thật sự không có cách. Ôn Tửu rất dứt khoát trong chuyện tình cảm, không giống em, không quả quyết.”

“Lòng thực cứng rắn.”

“Không phải nhẫn tâm, mà là nó khuyết thiếu cảm giác an toàn. Em nói tới cảm giác an toàn trong tình cảm. Khi cậu ấy chưa sinh ra, cha đẻ đã thay lòng đổi dạ vứt bỏ mẹ cậu ấy, về sau, em gái cậu ấy lại bị người ta lừa bốn tình cảm ngã tảng mà chết, anh thử nghĩ tới cảm nhận của cậu ấy xem. Cho nên, cậu ấy có yêu cầu rất cao với đàn ông, cũng yêu cầu rất hà khắc với tình cảm. Một khi cảm thấy không thích hợp, liền lập tức dứt ra.”

Cố Mặc gật đầu: “Em nói rất đúng, cũng khó trách cô ấy xinh đẹp như vậy, vẫn không bạn trai.”

Nguyễn Thư bất đắc dĩ thở dài: “Cho nên, em cũng không có cách nào ổn cả. Em khuyên Yến Luật buông tha.”

Cố Mặc chặc chặc nói: “Em và Ôn Tửu thật đúng là một đôi bạn tốt, người khác đều giảng hòa, không khuyên chia tay, các em thì ngược lại, khích lệ chia tay, kể tiếp có phải em định giới thiệu bạn trai mới cho cô ấy không? Tựa như lúc trước cô ấy bảo em đá anh, còn giới thiệu Hứa Toàn cho em.”

“Đúng, em đang có ý này. Anh nói Thẩm Dục thế nào?”

Cố Mặc không nói gì, yên lặng đồng tình đồng bào Yến tiên sinh.

Nguyễn Thư ngoài miệng nói không giúp Yến Luật, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy anh và Ôn Tửu thực xứng đôi, hơn nữa thái độ Yến Luật thành khẩn chân thành như thế, quả thật cô có chút không đành lòng. Ôn Tửu lần đầu tiên yêu đương, cô làm bạn tốt, vẫn rất hy vọng cô bạn có thể có kết cục viên mãn tốt đẹp. Vì thế sáng hôm sau, nhân dịp buổi chiều không có lớp, Nguyễn Thư liền đi công ty Ôn Tửu, tìm cô ấy ăn cơm trưa.

Thật sự là cực kỳ trùng hợp, trong thang máy cô gặp một anh chàng ở cửa hàng bán hoa, trong tay là một lẵng hoa thật lớn, cắm đầy hoa hồng Champagne.

Nhìn anh chàng cũng đi tầng hai, cô có trực giác đây là tặng cho Ôn Tửu, quả nhiên, anh chàng giao hoa cùng cô một trước một sau lên tầng hai, hỏi bảo vệ: “Xin chào, xin hỏi văn phòng cô Ôn Tửu ở đâu? Tôi là nhân viên giao hoa của cửa hàng hoa Hương Hương dưới tầng.”

Nguyễn Thư cười nói: “Tôi biết, anh đi theo tôi.”

Cô gõ cửa văn phòng Ôn Tửu.

Ôn Tửu vừa thấy phía sau cô là hoa hồng Champagne, liền phì cười: “Đây là ý gì, cậu tính cầu hôn tớ hay sao?”

Nguyễn Thư mỉm cười không nói.

Anh chàng giao hoa ra: “Mời cô ký tên.”

Sau khi ký tên, Ôn Tửu mới phát hiện giữa bó hoa hồng to kia có tấm thiệp. Cô cầm lên xem thì thấy người ký tên là Yến Luật, lập tức sa sầm mặt.

Nguyễn Thư mỉm cười nhìn Ôn Tửu, nhắc tới ý nghĩa của hoa hồng Champagne. “Yêu em là hạnh phúc lớn nhất kiếp này của anh, nhớ em là đau khổ ngọt ngào nhất của anh. Không có em, anh giống như là con thuyền lạc hướng giữa biển khơi.”

Ý nghĩa này thật đúng là hơi giống tình hình của hai người lúc này, Ôn Tửu hơi lúng túng, giận lườm cô: “Giỏi lắm giỏi lắm, mình biết cậu có trí nhớ tốt, lời nói buồn nôn như vậy cũng nhớ rành mạch thế.”

Nguyễn Thư nghiêm mặt nói: “Một câu cuối cùng mình còn chưa nói đâu, chính là, anh chỉ chung tình với một mình em.”

Ôn Tửu càng xấu hổ hơn: “Chút nữa xin cậu mang về nhà tặng cho Cố Mặc nhà cậu, ném bỏ cũng đáng tiếc.”

“Thực nhẩn tâm, aiz, ngày hôm qua mình gặp Yến Luật, anh ta gây xộp đi.”

Ôn Tửu giả vờ thu dọn đồ đạc, im lặng không nói.

Nguyễn Thư ôm vai Ôn Tửu, mỉm cười nói: “Đi thôi, cùng nhau xuống tầng ăn cơm. Mình mời khách.”

Bởi vì một giờ còn phải đi làm, hai người dùng cơm ngay tại một tiệm thức ăn nhanh dưới tầng. Phục vụ mang thực đơn lại đây, Ôn Tửu cầm thực đơn cúi đầu xem.

Nguyễn Thư lưu ý quan sát biểu cảm của cô, âm thầm cảm thấy không ổn, nếu cô ấy rất khổ sở rất buồn bực, chuyện này tỏ rõ cô ấy đã lún rất sâu, Yến Luật muốn cứu vãn rất dễ dàng, nhưng mà cô ấy lại tỏ vẻ bình thản thông dong, chẳng lẽ Yến Luật đã là mây bay thoáng qua rồi?

Aiz, trong lòng yên lặng thấp nhen cho Yến tiên sinh.

Ôn Tửu cầm thực đơn gọi đồ ăn, giao cho người phục vụ, đột nhiên lối đi nhỏ đối diện đi tới một người đàn ông cao gầy tuấn lãng. Cô cảm thấy là lạ, ngẩng đầu lên nhìn, ra là Yến Luật.

Xem ra là vừa hết giờ làm, anh ta tới tặng hoa cho Ôn Tửu.

Nguyễn Thư vội vàng cười ngoác: “Khách hàng tiên sinh, khéo như vậy, đến cùng nhau ngồi đi.” Cô còn lo lắng Ôn Tửu không cho Yến Luật ngồi xuống, vội vã tự chủ trương dịch vào bên trong, để ra vị trí trống cho Yến Luật.

Yến Luật cười cười với Nguyễn Thư, “Sau khi hết giờ tôi cố ý tới đây.” Nói xong, anh nhìn Ôn Tửu đối diện, ánh mắt thâm tình như vậy, ngay cả Nguyễn Thư cũng cảm thấy lòng mình muốn tan ra.

“Vây cùng nhau ăn cơm đi.” Ôn Tửu cười cười với anh, thái độ lại vô cùng thân thiết.

Yến Luật thấy thế rất bất ngờ, trong lòng vừa vui lại vừa khó tin, chẳng lẽ cô tha thứ cho anh nhanh như thế?

Trong bữa ăn Ôn Tửu và Nguyễn Thư nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cũng nói vài câu với Yến Luật, tuy rằng là nói mấy câu không có gì đặc biệt, lại cho Yến Luật hy vọng thật lớn.

Anh cảm thấy Ôn Tửu đã tha thứ cho anh, không chỉ không tỏ mặt lạnh, còn cùng ăn cơm, nói chuyện phiếm với anh. Sự phát triển của tình hình hoàn toàn ra ngoài dự đoán của anh, nói thật anh đã chuẩn bị tốt lại đây sẽ bị hắt nước trà, không nghĩ tới lại được tiếp đãi như vậy.

Nguyễn Thư cũng thực ngoài ý muốn, không phải Yến Luật nói, Ôn Tửu quyết tuyệt chia tay với anh ta sao, thấy thế nào cũng không phải như vậy a. Chẳng lẽ là Yến Luật chuyện bé xé ra to, sợ bóng sợ gió một hồi?

Ăn xong, Ôn Tửu gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền.

Nguyễn Thư muốn mời khách, Ôn Tửu cười đề lại tay cô ấy: “Đây là dưới tầng công ty mình, sao có thể cho cậu mời.”

“Để anh.” Yến Luật lấy tiền ra thanh toán.

Ôn Tửu ngăn cản anh, rất thành khẩn nói: “Hôm nay tôi mời. Tối hôm qua thái độ của tôi không tốt cho lắm, xin lỗi anh, xin anh đừng để trong lòng.”

Yến Luật vừa mừng vừa lo nhìn cô nhìn cô. Xem ra là đã tha thứ cho anh, anh còn tưởng rằng phải qua ải đầu dài đằng đẳng đây này.

Ôn Tửu cười cười: “Tuy rằng chúng ta chia tay, nhưng anh vẫn là khách hàng của tôi. Mời khách hàng ăn cơm coi như là công việc của em.”

Yến Luật giật mình nhìn cô, không phải một ly nước trà hắt lại đây, mà là một chậu nước lạnh hắt xuống dưới.

Ôn Tửu còn chưa lấy tiền ra, Yến Luật đã thanh toán xong, rầu rĩ nói: “Anh phải về đi làm, buổi tối em lại mời anh đi.”

Nói xong, liền xoắn bước rời khỏi tiệm thức ăn nhanh.

Nguyễn Thư xưa nay mềm lòng, nhìn bóng dáng Yến Luật, thật sự là không khỏi đồng tình, “Ôn Tửu, cậu thật sự không tính tha thứ cho anh ta sao? Mình cảm thấy tuy anh ta phạm sai lầm, nhưng tội không đáng chết a. So với Cố Mặc, anh ta tốt hơn không biết bao nhiêu lần.”

Ôn Tửu cười cười: “Thật ra, mình đã tha thứ cho anh ấy.”

Nguyễn Thư vừa mừng vừa sợ, vỗ tay nói: “Thật sự là quá tốt.”

Ôn Tửu nghịch ngợm cười, “Mình là loại phụ nữ lòng dạ hẹp hòi tính toán chi li sao? Ngay cả mẹ Dịch Đường mình cũng có thể tha thứ, chuyện nhỏ ấy của anh ấy ở trong mắt mình đã là gì?”

Sau khi Dịch Đường mất, Đường Quân bị kích thích tinh thần trở nên không bình thường, Dịch Triệu Quân đưa bà đến viện điều dưỡng cũng chẳng quan tâm mà tìm niềm vui mới khác, ngược lại là Ôn Tửu thường xuyên đi chăm sóc bà.

Nguyễn Thư khen ngợi gật đầu: “Đúng, cậu và mẹ cậu đều là những người phụ nữ khoan dung độ lượng.”

Ôn Tửu cười cười: “Nhưng mà mình cũng không định làm lạnh với anh ấy.”

Nguyễn Thư tươi cười cứng lại rồi, “Vì sao?”

Ôn Tử cười thở dài: “Bởi vì mình phát hiện, tính cách của mình và anh ấy không thích hợp ở bên nhau, mình hẳn là tìm một người giống cha mình vậy.”

Nguyễn Thư yên lặng trầm nghĩ, khách hàng tiên sinh, anh xong rồi.

Khoảng cách giữa tính của ngài cùng với cha Hứa xa tít tắp, Tôn Đại Thánh làm một cái Cân Đầu Vân cũng không vượt qua được a...

53. Chương 53: Đánh Cuộc

Nguyễn Thư cùng với Ôn Tử đi ra khỏi tiệm, Ôn Tử nói: “Cậu về đi. Mình đi làm.”

Nguyễn Thư bắt mãi than thở: “Lúc mình thất tình mỗi ngày gọi điện thoại cho cậu, lúc cậu thất tình thế nào lại không tới tìm mình, tốt xấu cũng ỉn một cơ hội làm bậc thầy yêu đương a.”

Ôn Tử không khỏi trêu chọc: “Với trình độ của cậu? Vài năm cũng chưa biết rõ rốt cuộc Cố Mặc thích cậu hay không, còn có thể làm bậc thầy tình yêu? Mình thấy Cố Mặc nhà cậu còn được, đủ phúc hắc.”

Bị vạch trần khuyết điểm Nguyễn Thư bĩu môi nói: “Mình đây đi rồi, lúc nào gọi điện thoại ỉn.”

Ôn Tử vẫy vẫy tay: “ừ, hẹn gặp lại.”

Vừa về tới văn phòng, nhìn đến bó hồng Champagne kia, Ôn Tử bắt tri bắt giác lâm vào trầm tư.

Từng ly từng tý kể từ khi quen biết Yến Luật đến nay tràn vào trong đầu, bởi vì thời gian ngắn ngủi, từng đoạn ngắn đều rõ ràng như thế. Từ sự lãnh ngạo của anh lần đầu tiên gặp mặt, đến các loại sảo soi khi chỉnh sửa lại thỏa thuận, thời gian thấm thoát trôi qua, các điểm nhỏ nhặt này của anh dần thay đổi.

Ôn Tử nhắc bút, vô thức xuống trang giấy hai chữ Yến Luật, ngơ ngác say mê nhìn hai chữ này.

Nguyễn Thư ngồi ở trên xe taxi, suy nghĩ cả buổi, vẫn là quyết định làm người tốt đến cùng, lấy ra di động tính chỉ điểm cho Yến Luật một chút.

Yến Luật trở lại văn phòng, vừa mới ngồi vào bàn làm việc thì Nguyễn Thư gọi điện tới.

“Yến Luật, nói cho anh một tin tức tốt, cũng nói cho anh một tin tức không tốt.” Nguyễn Thư là người chậm chạp, tính tình mềm mại, một câu như thế tương đương chưa nói gì.

Yến Luật căng thẳng, nhẩn nại hỏi: “Xin cô cứ nói.”

“Tin tức tốt là Ôn Tử đã tha thứ cho anh rồi.” Yến Luật vui vẻ, nhưng ngay sau đó Nguyễn Thư lại nói: “Tin tức xấu là, cậu ấy vẫn quyết định chia tay anh. Về sau anh chỉ là khách hàng của cậu ấy.”

Chút vui sướng trong lòng Yến Luật còn chưa nóng, ngay lập tức đã bị một chậu nước đá giội ào xuống, lạnh thấu tim.

“Vì sao?”

“Cậu ấy nói, tính cách của hai người không thích hợp, cậu ấy muốn tìm một người như cha dượng của cậu ấy vậy.” Nguyễn Thư hỏi: “Đúng rồi, anh đã gặp cha dượng của cậu ấy chưa? Thật sự là một người rất tốt rất tốt rất tốt.”

Nguyễn Thư dùng ba từ rất tốt liên tục. Trái tim Yến Luật cũng theo sát đó như bị một cái chùy sắt lớn đánh thật mạnh ba cái. Hàm ý trong đó đương nhiên là anh rất không tốt, rất không tốt, rất không tốt.

Yến Luật cảm di động, rất là hối hận bản thân không sớm đến nhà cô, gặp cha dượng cô, xem rốt cuộc ông rất tốt như thế nào.

“Anh cố lên đi. Có cái gì cần hỗ trợ gọi cho tôi.”

Ngắt điện thoại, Nguyễn Thư nhìn bốn chữ “khách hàng tiên sinh” trên màn hình di động, trong lòng rất băn khoăn, có phải bởi vì mình lưu tên anh ta thành khách hàng tiên sinh, cho nên anh ta mới từ bạn trai lần nữa biến thành khách hàng? Nghĩ nghĩ, Nguyễn Thư tốt bụng sửa “khách hàng tiên sinh” thành “bạn trai của Ôn Tử”, coi như là yên lặng chúc phúc cho Yến tiên sinh đi.

Yến Luật cảm di động, trong đầu rối loạn, mỗi một tế bào não như đều bị nhét vào hai từ khiến người ta học máu: Khách hàng.

Anh nhện không được gọi điện cho Ôn Tửu.

“Xin chào, Yến tiên sinh. Có cái gì cần phục vụ cho ngài hay sao?”

Quả nhiên là giọng điệu đối xử với khách hàng, khách sáo, lễ phép chu đáo, nhưng lộ ra sự xa lánh khiến người ta buồn bực bất đắc dĩ.

Yến Luật cảm di động, cả buổi mới nặn ra một câu: “Em đề cử cho anh mấy loại cổ phiếu đi.”

Ôn Tửu liền báo hai loại cổ phiếu cho anh, cũng giải thích nói: “Hai loại cổ phiếu khoa học kỹ thuật này, gần đây có vẻ tốt, tôi cho rằng có thể mua vào với giá thấp, nhưng mà tôi chỉ phụ trách đề cử, thao tác cụ thể vẫn là mời ngài tự mình nắm chắc.”

Vẫn là giọng điệu giải quyết việc chung như trước, nói xong liền ngắt điện thoại.

Yến Luật trong lòng phát lạnh như là bị tẩm ở trong nước đá. Giờ phút này anh thậm chí còn nghĩ không bằng cô không tha thứ cho anh, tha thứ rồi lập tức về điểm bắt đầu, anh lại thành khách hàng.

Ôn Tửu cảm thấy y theo tính tình kiêu ngạo của Yến Luật, sau khi đã bị từ chối, khẳng định sẽ không quần quýt si mê. Nhưng không nghĩ tới sau khi tan sở, vừa ra khỏi tòa nhà làm việc đã thấy Yến Luật chờ trên bậc thang, dòng xe cộ và dòng người rộn ràng nhốn nháo làm nổi bật bóng dáng cao to càng thêm tuần tú cực kỳ.

Anh mặc trên người áo gió màu lam, chính là chiếc Ôn Tửu tặng anh.

Ôn Tửu hơi xao lòng, anh thật sự là móc treo quần áo trời sinh, mặc cái gì cũng thấy đẹp.

Yến Luật chào đón, đứng ở trước mặt cô, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Anh mời em ăn cơm chiều, tính nhận lỗi được chứ?”

Phong cách luôn luôn thanh cao kiêu căng lạnh lùng chợt biến thành dịu dàng khiêm tốn nhã nhặn như thế, trong giây lát Ôn Tửu hơi khó thích ứng, cười cười nói: “Không cần, buổi trưa anh đã mời tôi rồi, không cần nhận lỗi nữa.”

Yến Luật hơi khom lưng xuống, nhỏ giọng hỏi: “Em còn đang giận anh?”

“Không có.” Giọng điệu của Ôn Tửu rất bình tĩnh, nhìn qua không hề giống như là có lệ. Hơn nữa Yến Luật rất hiểu cô, cô không phải là người nói một đằng nghĩ một nẻo, nói không có thì thật sự không có.

“Nếu em đã tha thứ cho anh, vì sao còn muốn chia tay?” Hai tròng mắt Yến Luật sáng ngời, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Ôn Tửu, như muốn nuốt cô vào trong mắt.

“Yến Luật, chia tay và tha thứ là hai việc khác nhau.” Ôn Tửu nói: “Chia tay không phải nhất thời xúc động, hôm chờ anh đó, tôi nghĩ thật lâu. Tôi cũng không bảo thủ, nhưng quan điểm về tình yêu và hôn nhân của tôi rất truyền thống, hy vọng yêu đương có thể tu thành chính quả tiến tới hôn nhân. Thời gian vài thập niên dài đằng đặc, trong cuộc sống không biết sẽ có bao nhiêu khó khăn trắc trở, hôm nay anh và tôi đã không thể thắng được chút hiểu lầm nho nhỏ ấy. Cho nên, tôi muốn tìm một người khoan dung rộng lượng, có thể bao dung tính cách đầy góc cạnh của tôi. Góc cạnh của anh quá nhiều, chúng ta ở bên nhau, e rằng chỉ biết gây tổn thương cho nhau.”

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô, “Đây là lý do chia tay của em?”

Ôn Tửu gật gật đầu.

“Về sau anh sẽ không như vậy, ” Yến Luật bình tĩnh nhìn cô: “Anh có thể sửa.”

Ôn Tửu nói: “Anh không cần sửa, anh rất ưu tú, chỉ là không thích hợp với tôi mà thôi.”

Lòng Yến Luật trùng xuống, “Em có ý gì.”

“Ý tôi là, anh có thể tìm được một người con gái thích hợp của anh, tính cách dịu dàng rộng lượng, có thể bao dung góc cạnh của anh.”

Yến Luật nghe thấy những lời này, khẽ cắn môi hít vào một hơi. Cô thể mà đẩy anh ra bên ngoài. Bảo anh đi tìm niềm vui mới, rộng lượng như vậy, quả thực khiến anh sắp học máu.

Ôn Tửu nói: “Xin lỗi, tôi còn có việc, đi trước một bước.”

Đi đến cạnh xe, Ôn Tửu mở cửa xe đang muốn đi lên, Yến Luật đột nhiên cầm cổ tay cô. Cơ thể cao lớn như luồng hơi thở mang áp lực vô hình phút chốc ép tới.

“Người anh nhận định là em. Mặc dù anh hiểu lầm em cùng với Thương Cảnh Thiên từng có một thời với nhau, anh cũng không có ý định chia tay. Hiện tại lại càng không.”

Anh buông cổ tay Ôn Tửu ra, xoay người lên xe.

Ôn Tửu kinh ngạc nhìn chiếc xe màu đen của anh hòa vào trong dòng xe cộ, rồi lái xe về nhà. Lòng dạ rồi bởi, trên đường ngang qua siêu thị, cô dừng xe đi mua sắm, tính buổi tối trở về làm bữa cơm ra trò thả lỏng tâm trạng. Chiều này học từ cha Hứa, khi ông có vụ kiện khó giải quyết thì rất thích ở trong phòng bếp, làm một bàn đồ ăn phong phú để giảm bớt áp lực.

Ôn Tửu vừa mới về nhà, Hứa Toản và mẹ cô đã trở lại cùng với nhau. Thấy Ôn Tửu đang chuẩn bị làm cơm chiều, Ôn Minh Nguyệt nói: “Đừng làm nhiều, hôm nay cha con không về ăn tối.”

Cha Hứa ở bên ngoài ăn cơm xã giao là chuyện bình thường. Ôn Minh Nguyệt đã sớm quen, chờ buổi tối ông xã về nhà, bà không hỏi một tiếng, là ai mời ông đi ăn cơm.

Nhưng cha Hứa lại rạng rỡ chủ động nói.

“Bà đoán hôm nay ai mời tôi ăn cơm?”

“Ai a?”

“Yến Luật. Bạn trai của Ôn Tửu.”

Ôn Minh Nguyệt sững sốt, “Cậu ta làm sao mà biết số điện thoại của ông?”

Cha Hứa hưng phấn nói: “Bà chưa từng nghe thấy câu: không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền. Cậu ta tự mình mang theo quà đến trụ sở tôi, xin lỗi vì ngày đó lỡ hẹn, sau đó lại mời tôi ăn cơm. Thịnh tình không thể chối từ, tôi ốm ở rồi đi. Kết quả sau khi trò chuyện, tôi mới phát hiện, chàng trai này thật sự không tồi, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hơn nữa, trông cực kỳ đẹp trai.”

Mẹ Ôn hừ nói: “Sẽ không phải là một bữa cơm đã thu mua được ông rồi chứ?”

“Đương nhiên không phải, có sơn hào hải vị gì mà tôi chưa từng ăn. Chẳng qua là cảm thấy này người trẻ tuổi này xác thực không tồi, rất có lòng thành với Ôn Tửu.”

Ôn Minh Nguyệt cười nói: “Nói thật, tôi cũng rất có thiện cảm với cậu ta. Nhưng mà, tôi có thiện cảm nữa cũng vô ích, phải được Ôn Tửu thích cơ. Nếu cậu ta có bản lĩnh có thể theo đuổi được con gái của tôi, tôi đây liền vui vẻ trao con gái cho cậu ta, nếu cậu ta không theo đuổi được, tôi đây cũng chỉ có thể tỏ vẻ tiếc nuối.”

Cha Hứa nói: “Thứ bảy có người bạn hẹn tôi đi làng du lịch Linh Uyển, chúng ta đưa Ôn Tửu đi, cho nó giải sầu. Con bé này tuy chia tay với người ta như không có việc gì, thế nhưng trong lòng khẳng định không thoải mái.”

Ôn Minh Nguyệt gật đầu, xuống tầng đi nói cho Ôn Tửu.

Ôn Tửu thường xuyên đi cưỡi ngựa trong trường đua ngựa của làng du lịch, lập tức hưng trí dạt dào đồng ý ngay.

Mấy ngày kế tiếp, cứ vào thời gian ngừng giao dịch lúc trưa và lúc chiều tối, Ôn Tửu sẽ nhận được điện thoại của Yến Luật, hỏi giá thị trường của thị trường chứng khoán, Ôn Tửu không thể không tiếp, trả lời vấn đề của anh như giải quyết việc chung, tuy rằng không đề cập tình cảm riêng tư, nhưng cứ điện thoại không ngừng như thế này, căn bản là không giống như chia tay. Ôn Tửu âm thầm rầu rĩ.

Hôm nay thứ bảy, Hứa Toàn lái xe địa hình đưa cha mẹ cùng với Ôn Tửu, tám giờ sáng xuất phát từ thành phố, 9 rưỡi đến làng du lịch.

Tuy rằng thời tiết chuyển ấm, nhưng dù sao còn chưa tới mùa xuân, trong thành thị cũng không nhiều địa phương có thể vui chơi. Làng du lịch Linh Uyển xây dựng ở chân núi không xa khu ngoại ô thành phố Z, phong cảnh rất khác biệt, xây dựng trường đua ngựa và suối nước nóng, còn có các cách thức nghỉ ngơi giải trí, nơi đây đúng là điểm đến tuyệt vời cho hai ngày nghỉ cuối tuần.

Thời tiết này, người bình thường tới đây đều là ngâm suối nước nóng, cha Hứa và bạn cũ đi đến phòng cờ bài (*), Ôn Minh Nguyệt thì đi thẳng đến suối nước nóng.

[(*) căn phòng tập trung các hình thức giải trí như cờ, bài bạc, mặt chược, v.v]

Ôn Tửu thay quần áo, liền lôi kéo Hứa Toàn đi cưỡi ngựa.

Hứa Toàn đành phải liều mình bồi quân tử.

Lúc không vui, Ôn Tửu thích nhất cưỡi ngựa, cảm giác rong ruổi đón gió, giống như có thể thổi bay đi tất cả phiền muộn trong lòng, nhanh chóng cảm thấy tâm trạng khoáng đạt mệnh mang vô cùng.

Trường đua ngựa rất rộng, chung quanh đều là đồi núi thấp, bởi vì thời tiết tốt, trong không khí thoáng thoảng hơi thở đầu xuân ít ỏi.

Ôn Tửu xưa nay to gan, hơn nữa lại cưỡi ngựa giỏi, chỉ chốc lát đã bỏ Hứa Toàn lại phía sau.

Một lát sau, còn chưa thấy Hứa Toàn đuổi theo, Ôn Tửu liền giảm tốc độ chờ cậu.

Không bao lâu, phía sau vang lên tiếng vó ngựa, Ôn Tửu tưởng Hứa Toàn đuổi theo, cũng không để ý, cho tới khi con ngựa kia chạy băng băng đến bên cạnh mình, cô xoay mặt vừa thấy, suýt chút nữa giật mình kêu ra tiếng, sao cũng không thể tưởng được lại sẽ là Yến Luật.

Ôn Tửu trợn mắt há hốc mồm nhìn anh.

Yến Luật cười cười với cô, ung dung thoải mái tư thế oai hùng bồng, tràn trề sức sống, gương mặt dưới mũ bảo hiểm thanh tú tuần mỹ, mặt mày sáng sủa. Luồng anh khí rần rờ trên người lại vô cùng rõ rệt khi ngồi trên lưng ngựa.

“Khéo như vậy à?” Ôn Tửu ghì chặt dây cương, nheo đôi mắt lại nhìn anh.

“Đúng, khéo như vậy.” Anh đương nhiên sẽ không nói, đây là tin tức lấy ra từ miệng cha Hứa. Ôn Tửu mới không tin khéo như vậy. Nhưng mà lại không biết tại sao anh có thể biết mình ở trong này. Là Hứa Toàn?

Quay đầu vừa nhìn đã không thấy bóng dáng Hứa Toàn, Ôn Tửu liền tính món nợ này lên đầu Hứa Toàn.

Trên trường đua ngựa vắng vẻ chỉ có hai người bọn họ, im lặng chỉ có tiếng gió.

Yến Luật nói: “Em cưỡi ngựa không tồi. Chúng ta đua với nhau một đoạn đi.”

Ôn Tửu thuận miệng nói: “Được.”

“Em thua thì làm sao bây giờ?” Yến Luật nhìn cô, ánh mắt ra vẻ chắc chắn rằng cô sẽ thất bại nhen nhóm ngọn lửa không phục trong lòng Ôn Tửu.

“Tôi sẽ không thua.”

“Nếu thua thì sao?”

Ôn Tửu liếc nhìn anh một cái: “Thua cho anh mười đồng.”

“Keo kiệt.” Yến Luật bình tĩnh nhìn cô: “Thua thì làm hòa, thế nào?”

54. Chương 54: Theo Đuổi Lại

Ôn Tửu quét mắt nhìn anh một cái, “Không được.”

Yến Luật cười cười: “Xem ra em biết em không thắng được anh. Cho nên không dám cược.”

“Được, cược thì cược. Nếu anh thua, về sau cũng đừng nhắc tới chuyện làm lành.”

“Được, một lời đã định.” Yến Luật chỉ vào một gốc mộc lan xa xa, nói: “Tới đó thì dừng.”

Ôn Tửu gật gật đầu.

Sở dĩ cô dám đánh cược với Yến Luật, không phải bị anh kích tướng, mà là nhớ tới ban đầu ở dinh thự Khuynh Thành, lúc hai người lần đầu tiên gặp mặt, Yến Luật cho cô một phần tư liệu cá nhân đơn giản, mục sở thích điền là thích lặn, bơi lội, trượt tuyết, câu cá, cũng không ghi cưỡi ngựa. Ôn Tửu rất tự tin với khả năng cưỡi ngựa của mình, thế này mới đồng ý đánh cược với anh.

Hai con ngựa đồng thời phóng vút đi, Ôn Tửu rất tự tin với khả năng cưỡi ngựa của mình, nắm chắc tới tám phần mười sẽ vượt qua Yến Luật. Nhưng rất nhanh, cô đã hối hận bản thân không nên xúc động tức thời, đánh cược ván này với anh.

Ngựa hai người hầu như là sóng vai mà chạy, chẳng phân biệt được trước sau, lúc lộ trình quá nửa, Yến Luật vượt qua Ôn Tửu. Trong lòng Ôn Tửu âm thầm lo lắng, mắt thấy cây mộc lan ngay tại trước mắt, Ôn Tửu ai u kêu một tiếng.

Yến Luật vội vàng quay đầu hỏi: “Em làm sao vậy?”

Hai con ngựa vốn chênh lệch không xa, Yến Luật chỉ thoáng dẫn đầu, thừa dịp anh lo lắng phân tâm, giảm bớt tốc độ này, nháy mắt Ôn Tửu đã vượt lên.

Yến Luật thầm kêu mắc mưu.

Ôn Tửu giật dây cương vượt qua mộc lan, sau đó giảm bớt tốc độ, quay đầu trở lại, nói với Yến Luật: “Anh thua, giữ lời nói.”

Yến Luật hậm hực nói: “Em gian lận, không tính.”

Ôn Tửu nhướn mày, cười cười: “Bình bất yếm trá, có chơi có chịu a.”

Yến Luật nheo lại đôi mắt, chậm rãi nói: “Được, anh không nhắc đến chuyện làm lành nữa.”

Ôn Tửu cưỡi ngựa ngoặt trở về, đến trước chuồng ngựa, nhảy xuống ngựa giao dây cương người coi ngựa, sau đó nâng bước đi tới hành lang gấp khúc.

Hứa Toàn đang nằm trên một cái ghế mây đung đưa, trong tay cầm một quyển tạp chí, nhìn say sưa mê mẩn.

Ôn Tửu đi lên trước, hành động bất ngờ bóp mũi Hứa Toàn, thấp giọng hỏi: “Có phải cậu nói cho Yến Luật chúng ta ở chỗ này hay không?”

Hứa Toàn ô ô nói: “A a a, buông tay. Không phải em, oan uổng.”

Ôn Tửu hừ nói: “Còn không thừa nhận.”

Yến Luật đã đi tới, rất thần nhiên nói: “Xác thực không phải cậu ấy, là chú Hứa nói.”

Ôn Tửu buông Hứa Toàn ra, sợ run một chút: “Cha tôi?”

“Đúng, hai ngày trước mời ông ăn cơm. Ông nói hôm nay sẽ tới làng du lịch.”

Ôn Tửu quả thực khó có thể tin, sau khi nhìn nhìn Yến Luật, liền đi nhà khách sưởi nước nóng.

Hứa Toàn xoa mũi hồng hồng, hậm hừ nói: “Ôn Tửu, chị trả lại cái mũi anh tuần cho em.”

Yến Luật nói: “Cô ấy dữ như vậy, cậu hẳn là nhanh chân gả cô ấy ra ngoài, miễn cho lúc già còn khi dễ em.”

Hứa Toàn gật đầu mãnh liệt. “Đúng vậy, cho chị ấy tra tấn chồng chị ấy đi.”

Yến Luật cười vỗ vỗ bả vai cậu, dễ dàng tìm được một đồng minh.

Sau khi Ôn Tửu trở lại phòng tắm giặt sạch sẽ, liền đi tới suối nước nóng tìm mẹ.

Ôn Minh Nguyệt nhìn thấy cô liền hỏi: “Không phải con đi cưới ngựa sao?”

“Mẹ, Yến Luật thế mà lại đến đây.”

Ôn Minh Nguyệt sợ run một chút: “Phải không? Khéo như vậy.”

“Nào có khéo như vậy, anh ấy nói là cha nói cho anh ấy, khi nào thì anh ấy gặp cha con ?”

“Là mấy ngày hôm trước đi.”

“Sao mẹ không nói cho con biết.”

“Ba con có ấn tượng rất tốt với Yến Luật, nếu đã giải thích rõ hiểu lầm, không bằng con tiếp tục với cậu ta.”

“Mẹ, mẹ không biết anh ấy sấm soi cỡ nào, kiêu ngạo cỡ nào, hở tí là tức giận, còn muốn con dỗ anh ấy. Nội trợ không biết làm, rửa đồ ăn cũng phải con dạy, thiếu gia mười ngón không dính nước mùa xuân.” Rất hiếm khi Ôn Tửu oán giận vài câu trước mặt mẹ mình giống đứa bé gái bình thường.

“Con chưa từng nghe thấy sao, nếu một người đàn ông chưa từng để lộ bộ mặt ngây thơ trước mặt con thì chứng tỏ rằng anh ta chưa thật sự yêu thương con.”

Ôn Tửu buồn cười: “Đây là luận điệu kỳ quái gì?”

“Là có lý. Ở trước mặt người yêu nhất, muốn hiển lộ bản thân chân thực nhất. Có thể để lộ các khuyết điểm lúc đang yêu, người đàn ông đó mới đáng tin cậy. Bằng không cùng cha Dịch Đường như vậy, trước khi cưới hoàn mỹ vô khuyết, cưới rồi mới biết được là thứ rác rưởi.”

Sau khi Ôn Tửu nghe xong, như có điều suy nghĩ, mấy câu nói đó có vẻ rất có lý.

Hai mẹ con chuyện trò rất lâu, mắt thấy không còn sớm, Ôn Minh Nguyệt đi ra khỏi suối nước nóng, về phòng thay quần áo, sau đó cùng Ôn Tửu đi phòng cờ bài tìm cha Hứa đi ăn cơm.

Đi vào phòng cờ bài, Ôn Tửu phát hiện người đang đánh cờ với cha lại là Yến Luật, Hứa Toàn ngồi bên đang xem cuộc chiến.

Ôn Minh Nguyệt nhẹ giọng nói: “Con xem, Yến Luật thực thông minh, biết đạo lý nông thôn vây quanh thành thị (*).”

[(*) đây là chiến lược, đường lối chiến tranh của Mao Trạch Đông, nội dung chủ yếu là tích lũy căn cứ địa, không ngừng phát triển lực lượng cách mạng. Ở đây có thể hiểu là Yến Luật từng bước kìm kiềm đồng minh trở thành hậu thuẫn để rành toàn thắng.]

Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận: “Vậy mẹ cùng cha chính là nông thôn?”

Ôn Minh Nguyệt nở nụ cười, đi qua vỗ vỗ vai cha Hứa: “Ông già nông thôn, đánh xong ván này đi ăn cơm thôi.”

Cha Hứa gật đầu: “Được, tôi và Yến Luật đánh cược, hôm nay thua tôi mời khách.”

Ôn Tửu nhìn thoáng qua Yến Luật, hôm nay anh đến đây chuyên để đánh cuộc với người khác sao ?

Cô đoán một ván này khẳng định là Yến Luật thua. Quả nhiên, Yến Luật thua ván này, nhưng lại thua đến cha Hứa cũng nhìn không ra cớ ý, khiến cha Hứa vô cùng vui vẻ.

Mọi người đi ra khỏi phòng cờ bài, nơi ăn cơm không phải khách sạn, mà là nông trại gần trường đua ngựa, cơm nhà nông nơi này cũng rất đặc sắc, dùng củi lửa nấu hơi khét cho ra cơm cháy, vừa thơm lại vừa giòn.

Nếu Yến Luật đã đánh cược với cha, Ôn Tửu cũng không cản trở anh mời cha ăn cơm.

Cô lặng lẽ nói với mẹ: “Mẹ, nếu không, hai chúng ta ăn một mình.”

Ôn Minh Nguyệt trực tiếp gạt tay Ôn Tửu đi, tiến lên khoác tay ba Hứa.

Ôn Tửu: “...”

Trong bữa ăn, tuy rằng Yến Luật và Ôn Tửu ngồi cùng nhau, quả nhiên hết lòng tuân thủ đánh cuộc không hề nhắc lại chuyện làm hòa, cũng rất ít nói chuyện với Ôn Tửu, phần lớn thời gian đều uống rượu với ba Hứa. Có rượu góp vui, bữa ăn càng hài hòa náo nhiệt.

Càng khiến Ôn Tửu kinh ngạc là, Yến Luật thế mà thuyết phục được ba Hứa đồng ý cho Hứa Toàn xuất ngoại. Hứa Toàn lập tức vô cùng cảm kích kính Yến Luật ba chén rượu.

Ôn Tửu nhìn bọn họ, cảm thấy như là cả nhà đi du lịch, cha mẹ, cộng thêm Hứa Toàn, tập thể thân thiết hữu nghị với Yến Luật, như là đối xử với người một nhà.

Ôn Tửu âm thầm có điểm đau đầu, thế này đâu giống như chia tay.

Ăn cơm trưa xong, mọi người đều trở về nghỉ ngơi. Nơi ở trong làng du lịch này không phải khách sạn, mà là hơn mười tòa nhà nhỏ hai tầng liền nhau, vây thành một tứ hợp viện thật lớn. Trong viện như là một vườn hoa nhỏ, trồng hoa cỏ và cây thường xanh, tuy là đầu xuân, nhưng cũng là quang cảnh xanh um tươi tốt.

Ôn Tửu ngủ vừa đủ một giấc, đi đến ban công tầng hai, đột nhiên phát hiện dưới tàng cây dưới sân, Yến Luật đang đánh cờ vây với ba Hứa. Hứa Toàn ở bên cạnh xem cuộc chiến.

Yến Luật tuần tú với những ngón tay thon dài, cầm quân cờ trầm tư, nho nhã quý khí, phong dung nhàn nhạt, Ôn Tửu vô thức xem rất tập trung.

Yến Luật như cảm ứng được ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn ban công.

Ánh mắt hai người gặp nhau, trái tim Ôn Tửu đập thành thịch, như dòng nước lũ cuốn qua, khiến tuyến phòng ngự trong lòng cô lung lay sắp đổ.

Cô rời ban công, xuống tầng gọi Hứa Toàn, “Đi, chúng ta đi câu cá.” Đầu tiên, cô phải cảnh cáo Hứa Toàn, không được quá thân thiết với Yến Luật. Vừa thấy ánh mắt mang hàm ý sâu sa của Ôn Tửu, Hứa Toàn lập tức ngoan ngoãn đi theo cô.

Trên sườn núi phía đông của làng du lịch có một hồ nước, bên trong nuôi một ít cá trích cá chép, bên cạnh hồ nước xây vài cái đình nhỏ, cung cấp cho du khách thả câu.

Sau khi Ôn Tửu đến nơi, tìm nhân viên phục vụ yêu cầu hai bộ đồ đi câu.

Hứa Toàn nói: “Ba bộ.” Anh cười hì hì chỉ chỉ đường núi phía sau, “Anh rể cũng đến đây.”

Ôn Tửu quay đầu thấy một bóng dáng tuần tú cao ngất, lập tức câm nín.

Cô nhéo thịt ở eo Hứa Toàn, nhỏ giọng nói: “Bọn chị đã chia tay, không được gọi anh rể.”

Hứa Toàn cười ha ha cầm ba bộ đồ đi câu ra, cho Yến Luật một bộ.

Ba người ngồi trong đình câu cá. Vốn Ôn Tửu còn muốn nói mấy lời với Hứa Toàn, trước mặt Yến Luật, cũng không tiện cảnh cáo.

Sau khi câu được chỉ chóc lát, Hứa Toàn liền buông cần câu đi rồi. Ôn Tửu còn tưởng rằng cậu đi vệ sinh, đợi cả buổi không thấy đâu, cô chỉ biết thẳng nhóc này nhất định là cố ý chuồn mất, để cô và Yến Luật ngồi riêng với nhau.

Đây là loại em trai gì a, được chút lợi lộc đã hướng về người ngoài.

Ôn Tửu thu dọn đồ đi câu, hằm hừ ra khỏi đình, tính đi xử lý tên nội gian khuỷu tay hướng ra bên ngoài này.

Yến Luật vừa thấy Ôn Tửu đi, tự nhiên cũng đi theo.

Ôn Tửu nghe thấy tiếng bước chân phía sau, quay đầu nhìn Yến Luật, “Anh tiếp tục câu cá đi.”

Yến Luật thẳng thắn nói: “Anh vốn không tới câu cá, đến cùng em thôi.”

Ôn Tửu lúng túng nóng bừng mặt, cá giận: “Anh nói chuyện không tính sao, không phải đã nói rõ, thua cuộc thì không hề nhắc tới chuyện làm lành hay sao?”

Yến Luật cười cười: “Anh không nhắc tới a.”

Ôn Tử chán nản, anh thật là không nhắc tới một chữ, nhưng là, cứ như vệ sĩ, cô đi đâu anh theo đó thể này, nào phải chia tay.

Ôn Tử quay đầu liền đi xuống dưới, đang trong cơn tức giận không hề để ý dưới chân, giẫm vào một cục đá nhỏ, chân phải trật một cái, đột nhiên tê rần.

Cô ai u một chút, liền dừng lại bước chân.

Yến Luật hành động cực nhanh, nháy mắt đã đến phía sau cô, đỡ cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Ôn Tử đẩy tay anh ra, “Tôi trật chân.”

“Để anh công em đi.”

“Không cần, tôi gọi Hứa Toàn lại đây.” Ôn Tử lấy di động ra gọi cho Hứa Toàn.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Em đột nhiên đau bụng, nằm ở trong phòng đây.”

Ôn Tử hít vào một hơi, nhẹ giọng nói: “Không sao, chị có bí phương chuyên trị đau bụng, chờ chị về trị cho em ha.”

Trong điện thoại Hứa Toàn hốt hoảng kêu lên: “Em nằm là khỏi ngay đây, không cần trị.”

Ôn Tử cúp điện thoại, liền thấy trong mắt Yến Luật hiện lên một chút ý cười.

Cô then quá thành giận trừng anh, “Tôi đã trật chân anh còn cười.”

Yến Luật đột nhiên ôm lấy eo cô, bế ngang cô lên.

55. Chương 55: Đau Lòng

Ôn Tử bất ngờ không kịp đề phòng, gấp gáp nói: “Buông, mau buông.”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Em đừng cậy mạnh, anh đưa em vào trường đua ngựa tìm bác sĩ nhìn xem.” Đột nhiên sắc mặt anh trở nên lạnh lùng, nghiêm túc, khí thế có vài phần không giận mà uy.

Ôn Tử cảm thấy mình không bị nặng lắm, có trở ngại, nhiều lắm chính là bong gân. Vốn đang giẫy muốn xuống tự đi, nhưng nghĩ nghĩ rồi lại thay đổi ý định. Hồ cẩu cá cách trường đua ngựa rất xa, Yến Luật một đường bế cô đi như vậy, nhất định không chịu đựng nổi.

Để Yến Luật chịu chút khổ chịu chút mệt, biết khó mà lui cũng không tồi, với bộ dáng thiếu gia nông chiều từ bé, xem anh có thể bế bao lâu?

Tuy rằng Ôn Tử không mập, nhưng rất cuộc đường xa không gần, đi trong chốc lát, nhìn thái dương Yến Luật đã đỏ mồ hôi, Ôn Tử mềm lòng.

“Anh thả em xuống, em tự đi được.”

Yến Luật không lên tiếng trả lời, vẫn bế cô đi về phía trường đua ngựa.

Ôn Tử vốn là muốn làm khó anh, lúc này thật đúng là đau lòng rồi, bắt đầu giẫy xuống dưới, sợ anh mệt.

Yến Luật ngừng bước chân, ngược lại ôm cô chặt hơn, “Em đừng lộn xộn.”

Anh không chịu thả Ôn Tử xuống dưới, nhưng Ôn Tử lại không muốn để anh nhìn ra mình đau lòng anh, đành phải nói: “Vậy anh công em đi, bế như vậy, em thực không thoải mái.” Cũng tiết kiệm sức hơn bé nhiều.

Yến Luật nhìn cô, đột nhiên cười cười.

Trái tim Ôn Tử đập rộn lên, không biết anh đột nhiên cười cười là có ý gì. Ngược lại có chút chột dạ mà đỏ mặt.

Yến Luật buông Ôn Tửu, khom lưng nói: “Vậy em lên đi.”

Ôn Tửu nhìn tấm lưng rộng rãi của anh, nằm úp sấp lên, chần chờ một chút, nhẹ nhàng ôm cổ anh.

Trên đường hầu như không có ai, gió thổi qua ngay trước mặt, rõ ràng có thể ngửi thấy mùi hương dầu gội trên tóc anh, loại mùi thơm thực nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ.

Thể lực của Yến Luật rất tốt, một đường công cô, cũng không cố hết sức, ngược lại cảm thấy con đường này dài thêm một ít cũng không sao, anh có thể ở bên cô gần gũi như thế. Đôi tay thả trước mặt anh trắng trẻo như tuyết, mười ngón nhỏ dài. Anh như có xúc động muốn hôn lên.

Cả quãng đường, hai người đều không nói gì. Chia tay, hiểu lầm, ngăn cách, giống như chưa từng xảy ra, bọn họ giống như vẫn là người yêu thân mật khăng khít, chưa từng tách ra.

Để ngựa bắt trắc, khách cưỡi ngựa có cái gì ngoài ý muốn, sẽ được cứu chữa kịp thời, bên cạnh trường đua ngựa, làng du lịch có bố trí một phòng y tế, tuy Ôn Tửu đã đến trường đua ngựa cưỡi ngựa rất nhiều lần, nhưng chưa từng tiến vào phòng khám.

Bình thường những người đảm nhiệm chỗ này đều là bác sĩ về hưu, xây phòng khám chỉ để ngựa không may, lúc không ai đến cưỡi ngựa, phòng khám này liền như thùng rỗng kêu to. Bình thường ít có bệnh nhân, thích hợp nhất cho bác sĩ già uống trà đọc sách, vừa có thể kiếm khoản thu nhập thêm, vừa có thể dưỡng sinh hưu nhàn.

Ôn Tửu tưởng rằng người khám bệnh bên trong sẽ là một bác sĩ già, ai biết khi Yến Luật công cô đi vào thì cô phát hiện, ngồi ở sau bàn là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn qua còn không đến ba mươi tuổi.

Nhìn thấy Ôn Tửu bị công tiến vào, anh ta lập tức đứng lên, hỏi: “Ngã ở đâu?”

Thẩm Ngụy Nhiên cũng không phải là bác sĩ ở nơi này, ông nội anh mới là chuyên gia được làng du lịch dùng lương ời đến. Hôm nay bạn ông nội mất, Thẩm Ngụy Nhiên liền đến trực thay ông nội một ngày.

Anh vừa đứng lên, liền khiến trước mắt người ta sáng ngời, vóc dáng cao gầy rắn rỏi, tuấn tú nho nhã, áo khoác trắng như tuyết sạch sẽ gọn gàng, cả người bỗng tạo cảm giác cao cả xuất sắc.

Yến Luật thả Ôn Tửu lên giường bệnh bên cạnh.

Ôn Tửu ngượng ngùng cười: “Không phải ngã, lúc đi đường, tôi bước trật chân.”

Thẩm Ngụy Nhiên khom người cởi giày tất cô ra, nhìn kỹ mắt cá chân Ôn Tửu, lại nhấn vài cái, hỏi: “Đau không?”

Ôn Tửu chỉ vào bên cạnh mắt cá chân nói: “Nơi này có hơi đau.”

Thẩm Ngụy Nhiên ừ một tiếng, lại sờ trái sờ phải, sau đó nói: “Không có việc gì, tôi bóp chút rượu thuốc cho cô.”

Yến Luật hỏi: “Không có việc gì? Không cần chụp phim?”

Thẩm Ngụy Nhiên cười cười, ngữ điệu rất khẳng định, “Không có việc gì, không cần chụp.”

Anh xoay người đi đến tủ thuốc lấy một chai rượu thuốc ông nội tự chế ra. Mở nắp bình đổ vào trong lòng bàn tay, sau khi chà xát nóng, liền nắm cổ chân Ôn Tửu, xoa nhẹ trong chốc lát. Da Ôn Tửu rất trắng, đáng người mảnh khảnh, ngay cả cổ chân cũng xinh xắn vô cùng, làn da trắng như có thể thấy mạch máu.

Nhìn Thẩm Ngụy Nhiên cầm chân Ôn Tửu, Yến Luật vốn đã rất không thoải mái. Cố tình, Ôn Tửu là người hay ngấm tay, đôi tay của Thẩm Ngụy Nhiên gần như là đôi tay đàn ông đẹp nhất cô từng thấy, ngón tay thon dài sạch sẽ, móng tay no đủ mượt mà, gần như hoàn mỹ. Cô vô thức nhìn tay anh.

Yến Luật đã ghen đến sắp nổi giận, suýt chút nữa đã muốn kéo Thẩm Ngụy Nhiên ra, tự mình bắt tay vào làm.

May mắn, Thẩm Ngụy Nhiên rút tay lại, đứng lên, cười cười với Ôn Tửu: “Xong rồi.”

Ôn Tửu thoáng giật mình xoay cổ chân, thật là không đau nhiều nữa, hơn nữa nơi mắt cá chân nóng hầm hập rất thoải mái. Cô cười duyên với Thẩm Ngụy Nhiên: “Cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo.”

Thẩm Ngụy Nhiên đổ chút rượu thuốc vào trong lọ thủy tinh, đưa cho Ôn Tửu: “Buổi tối trước khi ngủ lại xoa bóp một lần.”

Ôn Tửu lại nói lời cảm ơn, cùng Yến Luật rời khỏi phòng khám.

Trở lại chỗ ở, ba Hứa và mẹ Ôn vừa thấy Yến Luật công Ôn Tửu trở về, đều cười hớ hớ nhìn hai người, còn tưởng rằng hai người đã làm lành như lúc ban đầu. Mãi đến khi Yến Luật thật cẩn thận thả Ôn Tửu lên trên sô pha, hai người mới cảm thấy có điểm không đúng, vội hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

“Không sao cả, chỉ bị trật chút thôi, vừa rồi con đã đi khám ở phòng khám trong trường đua ngựa rồi.”

Ôn Minh Nguyệt thể này mới yên tâm.

Hứa Toàn vội vàng từ trên tầng xuống, vừa nhìn thấy Ôn Tửu liền làm mặt cười, “Chị, chị không sao chứ.”

Ôn Tửu vẫy tay, cười khanh khách hỏi: “Bụng cậu khỏi chưa? Lại đây chị trị cho.”

Hứa Toàn liên tục xoa tay: “Đã khỏi rồi, không đau nữa rồi, chị nên nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sau đó rất nịnh nọt rót hai chén trà cho Ôn Tửu và Yến Luật.

“Anh Yến một đường công chị trở về?”

“Ừ.”

“Chị xem anh Yến đối với chị thật tốt. Nếu em là chị, em đã hạnh phúc chết rồi.”

Ôn Tửu cười cười: “Nếu không, chị giẫm bẹp chân cậu, cũng cho cậu nếm thử mùi vị hạnh phúc này được không a?”

Hứa Toàn rất nịnh nọt gượng cười: “A, không không không, loại hạnh phúc này vẫn là để lại chị đi.”

Yến Luật nhấp một ngụm trà, vô cùng chấp nhận lời nói của Hứa Toàn.

Trong lúc người một nhà nói nói cười cười, hoàng hôn buông xuống, ba Hứa giữ Yến Luật lại ăn cơm.

Hứa Toàn gọi điện thoại, trực tiếp gọi đồ ăn lại đây, mọi người ngồi quây quanh bàn ăn, hoà thuận vui vẻ giống như người một nhà. Ôn Tửu thế lực đơn bạc đã cảm thấy lực bất tòng tâm với chiến thuật của Yến Luật.

Sau khi ăn xong, Yến Luật và ba Hứa đánh cờ vây. Ôn Tửu và mẹ ngồi ở trên sô pha xem tivi.

Mắt thấy đã sắp chín giờ, Ôn Tửu tính lên tầng ngủ. Mới đứng lên khỏi ghế sô pha, mẹ Ôn và ba Hứa gần như đồng thời nói: “Yến Luật, cháu giúp đỡ nó đi lên.”

Hứa Toàn tốt bụng nói: “Anh Yến vẫn là bé lên đi.”

Ôn Tửu đưa lưng về phía ba người thân đã muốn phản bội mình, xấu hổ đến nóng bừng cả mặt, tác hợp thế này cũng quá rõ ràng đi. Cô quay đầu trừng Hứa Toàn một cái: “Chân con đã tốt rồi. Con có thể tự mình đi.”

Dù vậy, Yến Luật vẫn kiên trì đỡ cánh tay cô, cùng cô lên tầng.

“Cảm ơn. Anh cũng trở về nghỉ ngơi đi.”

“Anh xoa rượu thuốc cho em.”

“Không cần, em tự làm.”

“Em khách sáo với anh làm gì.”

Ngữ điệu này càng như là người một nhà rồi. Ôn Tửu cởi giày, duỗi chân ra, cố ý nói: “Em cũng chưa rửa chân.” Cô cũng không tin Yến Luật có tính thích sạch sẽ còn dám đặt tay lên.

Kết quả lại ngoài dự định, Yến Luật thế mà không hề ghét bỏ chút nào, ngồi xổm xuống, đặt chân cô lên đầu gối mình, sau đó đổ rượu thuốc vào lòng bàn tay, làm theo Thẩm Ngụy Nhiên chà xát nóng lòng bàn tay, dán lên cổ chân Ôn Tửu xoa bóp.

Anh ngồi chồm hổm, tóc đen nhẹ nhàng khoan khoái, rũ xuống thái dương, Ôn Tửu nhìn từ mày rậm của anh, đi dần xuống, lúc rơi xuống môi anh, trong đầu hiện lên hình ảnh ôm hôn anh.

Trong lòng cô lập tức loạn cả lên, trong phòng yên tĩnh lặng yên nổi lên hơi thở ái muội, một dòng nước ấm từ mắt cá chân chậm rãi lan tràn lên trên. Theo cá tính kiêu ngạo của anh, đánh cuộc thua, nên lập tức liền dẹp đường trở về mới đúng, nhưng anh lại không ngại loại tình cảnh xấu hổ này mà ở lại, hiển nhiên vẫn không có ý định dứt bỏ. Ôn Tửu biết rõ mặt mũi người đàn ông quan trọng cỡ nào, anh đã chịu buông bỏ cái giá cùng với tự tôn, thật sự khiến cô cảm động.

“Được rồi. Anh trở về đi, cảm ơn anh.” Hai người cãi nhau tới nay, đây là lần đầu tiên Ôn Tửu dùng ngữ điệu dịu dàng như vậy nói chuyện cùng anh.

Yến Luật đứng lên, cũng chưa đi, mà là nhân thể ngồi ở bên cạnh cô, bình tĩnh nhìn cô.

Ôn Tửu không dám đối diện với ánh mắt anh, ánh mắt sáng quắc bức người như lửa như điện nung gương mặt cô.

“Anh nghe Nguyễn Thư nói, em muốn tìm một người đàn ông như cha dượng. Anh ở cùng chú Hứa, ngộ ra một điều rất sâu sắc, em có biết đó là gì không?”

“Cái gì?”

“Anh chẳng hề kém gì chú Hứa, hơn nữa anh đẹp trai hơn chú.”

Ôn Tửu vốn đang nghĩ đến anh thấy tính cách của cha rồi sẽ hiểu được, sau đó kiểm điểm lại bản thân từ đầu chí cuối, kết quả lại ra cái kết luận tự kỷ đặc ý như vậy. Cô cũng hết chỗ nói rồi.

Yến Luật lại nói: “Anh vẫn cảm thấy em rất thông minh. Nhưng là lúc này đây anh lại phát hiện em hơi ngốc.”

Ôn Tửu nhướn mày: “Em ngốc?”

“Đúng, anh là người đàn ông tốt như vậy, thế mà em lại buông tha, chẳng lẽ em không ngốc hay sao?”

Ôn Tửu tức đến cười, nâng lên một chân muốn đá ra, hơn nữa theo quán tính nên dùng chân phải.

Yến Luật tay mắt lanh lẹ đón được, nhân thể nắm cổ chân cô, cười nói: “Xem ra chân em thật đúng không đáng ngại.”

Ôn Tửu lớn như vậy, còn chưa ai dám nói cô ngốc, tức giận: “Đi mau, bằng không em sẽ không khách sáo với anh.”

Yến Luật nắm cổ chân cô, nhấc lên trên, Ôn Tửu thu thế không được liền ngã nằm ra giường, Yến Luật lập tức đè lên bả vai cô, mỉm cười nhìn cô: “Được, anh xem em không khách sáo với anh như thế nào.”

Ôn Tửu ra tay muốn công kích anh, Yến Luật sớm đề phòng, nắm cổ tay cô lên tai, chân dài thuận thế chặn lại eo cô.

Ôn Tửu vốn rất thương thức chân dài của anh, nhưng sau khi trải qua vài lần vật lộn, phiền muộn nhất là chân dài của anh, dễ dàng đặt trên đùi hoặc eo cô, nửa người dưới của cô liền mất đi cơ hội phản kích.

“Buông.”

Yến Luật cúi đầu nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, “Buổi chiều ở trên đường, em đau lòng anh đi.”

Ôn Tửu nóng mặt lên, hừ nói: “Ai đau lòng anh.”

“Nếu không, sao em bảo anh công em, rõ ràng bé mới thoải mái hơn.”

56. Chương 56: Dừng Thử

Ôn Tử bị Yến Luật vạch trần nhưng không chịu thừa nhận, đỏ mặt nói: “Em chỉ cảm thấy được công rất thoải mái, anh đừng có mà tự mình đa tình.”

“Tự mình đa tình?” Yến Luật nhú mày, đôi mắt tối sầm lại, cúi đầu làm ra vẻ muốn hôn cô.

Ôn Tử bị anh đè ép, không thể động đậy, nhìn thấy anh sắp hôn tới, vội la lên: “Anh dám, em sẽ kêu lên.”

Yến Luật cách khuôn mặt cô chưa tới hai mươi xen ti mét, ung dung chờ cô, “Được, em kêu đi. Kêu xong rồi, anh lại hôn.”

Ôn Tử: “...”

Cô mà kêu lên, ba mẹ và cả Hứa Toàn dưới tầng đều sẽ chế giễu cô, hơn nữa hai người mà hòa giải thì đúng là bọn họ cầu còn không được.

Ôn Tử chỉ có một thân một mình, đành phải đỏ mặt trừng mắt nhìn Yến Luật, tuy rằng đáng vẻ cực hung dữ, nhưng cũng chỉ là một con hổ giấy bó tay chịu trôi.

Yến Luật quyết đoán cúi đầu xuống hôn. Tuy rằng mới xa nhau chưa bao lâu, nhưng anh đã quen thân mật với Ôn, đã sớm nghiện hương vị thân thiết với cô, vừa mới gần gũi đã có chút khó kìm lòng nổi, vốn định hôn vài cái liền thôi, nhưng vừa gặp phải cánh môi thơm ngọt của cô liền không khống chế được lại muốn càng nhiều, hôn cô đến mức không có lực chống đỡ, đến khi cô thở hổn hển mới buông cô ra.

“Chẳng lẽ anh nói không tính sao, đã thua cuộc không được nhắc đến tái hợp.”

“Anh không nhắc đến a.” Yến Luật cười cười: “Trước giờ anh chưa từng đồng ý chia tay với em, nếu không có chia tay, thì sẽ không có tái hợp, em nói đúng không?”

“Anh chơi xỏ!”

“Học theo em mà, binh bất yếm trá.”

Ôn Tử buồn bực không còn lời nào để nói.

Yến Luật nhẹ giọng hỏi: “Em còn đang giận anh à?”

“Không.” Ôn Tử nói rất chân thành, không giống như là thuận miệng nói cho có lệ, hơn nữa Yến Luật cũng biết cô không phải loại người miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, nếu nói là không, có nghĩa là đã thật sự hết giận.

Yến Luật vừa lòng cười: “Vậy chúng ta coi như là hòa bình rồi nhé.”

Ôn Tử nghiêm túc nói: “Biết rõ tính cách không hợp, cần gì phải thử lại một lần nữa.”

Yến Luật bình tĩnh nhìn cô: “Không ai phù hợp với em bằng anh, cách nói tính cách không hợp căn bản không thành lập.”

“Đây là anh tự cho là đúng, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

“Theo em nói, thì phải là người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, cô chú đều là người thương em nhất, ngay cả bọn họ đều đứng về phía anh, có thể thấy được anh thật sự tốt.”

Ôn Tử hừ nói: “Anh còn có thể bảnh chọe hơn được sao?”

“Không phải bảnh chọe, là tự tin.” Yến Luật trầm giọng nói: “Tự tin về ánh mắt của anh, cũng tự tin, anh có thể cho em hạnh phúc.”

Ôn Tử giật mình, nhìn anh, im lặng không nói.

Yến Luật biết cô đã mềm lòng, liền nói: “Em có biết không, trên thế giới này, có hàng tỷ người, có thể tìm được một người để yêu, nào có dễ dàng gì? Đặc biệt là người đàn ông tốt như anh, nếu như em buông tay, tương lai nhất định sẽ hối hận không kịp.”

Ôn Tử bị lý do tự luyện của anh chọc cho vừa buồn cười vừa tức giận.

“Hơn nữa, rõ ràng em thích anh, vừa ôm em một lát đã đau lòng không chịu nổi, còn nói chia tay cái gì.”

Ôn Tửu đỏ mặt, nghiêm mặt nói: “Lần trước đồng ý ở bên anh, thật ra là em có chút xúc động, cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, lúc này em phải lý trí hơn, nhìn xem biểu hiện của anh như thế nào. Nếu anh biểu hiện tốt thì khôi phục thân phận bạn trai của anh, nếu biểu hiện không tốt thì loại bỏ hoàn toàn.”

Nói cả buổi, vẫn còn đang thử việc. Trong lòng Yến Luật chán nản mất một nửa, không tình nguyện hừ một tiếng.

Ôn Tửu nhìn ra anh không vui, liền nói: “Nếu không muốn, bây giờ có thể từ chức luôn, em không giữ.”

“Ai nói anh muốn từ chức. Thử việc trong bao lâu?”

“Ba tháng.”

Yến Luật sa sầm mặt, hừ nói: “Không được, quá dài, ba ngày.”

Ôn Tửu nói: “Ba ngày quá ngắn.”

Nghĩ đến thời gian dài như vậy, lại còn danh bất chính ngôn bất thuận, Yến Luật thật sự cảm thấy mình không thể chịu đựng được, hơn nữa ngộ nhỡ trong ba tháng này lại có người đàn ông ưu tú khác xuất hiện, khiến Ôn Tửu động lòng, cơ hội chuyển thành chính thức lại càng xa vời, ví dụ như vị bác sĩ trong phòng khám bệnh, Ôn Tửu cứ nhìn anh ta chăm chăm.

Cho nên, ba tháng, tuyệt đối không được.

Yến Luật suy nghĩ một chút, uy hiếp nói: “Ba ngày. Nếu em không đồng ý, anh sẽ nói chuyện em ứng tuyển làm bạn gái hồi tết âm lịch cho cô chú biết.”

Ôn Tửu cười một tiếng: “Anh dám nói cho họ biết, em sẽ mách ông ngoại anh, ai sợ ai a, hừ.”

“Không sao, ông ngoại anh đã biết rồi.”

Ôn Tửu giật nảy mình: “Hả? Ông đã biết?”

Yến Luật nói: “Ngày đó anh không đến nhà em là vì chuyện này bị ông ngoại biết được, tức giận đến đột nhiên phát bệnh phải đi bệnh viện.”

Ôn Tửu vội hỏi: “Làm sao mà ông biết được?”

“Có người chuyển phát nhanh tài liệu đến. Ông vừa nhìn thấy thì hiểu hết.”

Ôn Tửu hỏi: “Là ai gửi chuyển phát nhanh? Là Úc Thiên Thiên hay là Thương Cảnh Thiên?” Cô không nghĩ ra trừ hai người này còn có ai khác, Hứa Đình Đình hẳn là sẽ không làm như vậy, không hề có lợi cho cô ấy, Yến Luật lại không có quan hệ gì với cô ấy.

Yến Luật không quan tâm nói: “Sẽ không nằm ngoài hai người đó đi. Cái hạng mục kia, anh đã không làm nữa. Trước kia anh cảm thấy Thương Cảnh Thiên tuy rằng lẳng nhăng phong lưu, nhưng kinh doanh rất giỏi, lại biết cách móc nối quan hệ, cho nên không quá để ý nhân phẩm của anh ta, hiện tại xem ra, về sau muốn hợp tác với người khác, cần phải thận trọng xem xét nhân phẩm của đối phương.”

Ôn Tửu càng thêm giật mình, khó có thể tin hỏi: “Anh cứ vứt bỏ hạng mục này như vậy sao?”

Yến Luật gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Không có hạng mục nào quan trọng hơn em cả.”

Ôn Tửu trong lòng đặc biệt rung động, im lặng không nói nhìn anh, mặc dù cô có oán hận đối với Thương Cảnh Thiên, nhưng vẫn không thể mở miệng yêu cầu Yến Luật hủy bỏ sự hợp tác với anh ta, dù sao hạng mục này rất có triển vọng, lại đã đi tới thời khắc mấu chốt, cô không thể yêu cầu Yến Luật vì oán cá nhân của cô, mà vứt bỏ lợi ích lớn như vậy.

Cho nên đây vẫn là một khúc mắc trong lòng cô, nhưng hiện tại, khúc mắc này đã được Yến Luật dễ dàng tháo gỡ như vậy. Từ nay về sau, anh không còn là người hợp tác với Thương Cảnh Thiên nữa.

Ôn Minh Nguyệt vẫn nói, trên thương trường không thể làm việc theo cảm tính, nhưng việc Yến Luật làm theo cảm tính lại khiến cô thấy cảm động và ấm áp như vậy. Cô thích người đàn ông chí tình chí nghĩa, yêu ghét rõ ràng như vậy.

Từ trong đôi mắt trong suốt của Ôn Tửu, Yến Luật như thấy được sự dao động tâm lý của cô lúc này, liền cong khóe môi nở nụ cười: “Có phải rất cảm động không? Vậy lấy thân báo đáp đi.”

Ôn Tửu đỏ mặt lên. Quyết tâm chia tay vốn nghĩ rằng không thể phá vỡ được, ai ngờ mới chỉ hai ngày ngắn ngủi đã sụp đổ, trước mắt lại càng cách xa ngàn dặm.

Yến Luật nhú mày: “Ba ngày thử việc có phải quá dài không? Anh cảm thấy ba phút cũng đủ rồi.”

Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận, lườm anh một cái: “Ba ngày. Không thể ngắn hơn nữa.”

“Được, ba ngày.” Yến Luật tươi cười tràn đầy tự tin, việc khôi phục thân phận bạn trai ba ngày sau như ván đã đóng thuyền.

“Em muốn đi ngủ, tạm biệt.” Ôn Tửu cảm thấy anh còn tiếp tục kì kèo thì rất có khả năng sẽ biến thành ba phút, cho nên vội vàng tiễn khách.

Yến Luật đạt được thành công lớn, cười cười đứng lên, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Ôn Tửu sửa sang lại đầu tóc, đột nhiên có chút ngượng ngùng nhìn anh. Ý chí chia tay kiên định như vậy, lại dễ dàng bị phá tan như thế rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, cổ chân Ôn Tửu đã khỏi hoàn toàn, có thể hoạt động tự nhiên.

Làng du lịch được xây ở dải đất đồi núi vùng ngoại ô, vào buổi sáng, không khí vô cùng tươi mát, Ôn Tửu thay quần áo xong liền đi đến trường đua ngựa. Thứ nhất là muốn đi cưới ngựa, thứ hai cũng muốn đi cảm ơn vị bác sĩ ngày hôm qua.

Đến phòng khám bên cạnh trường đua ngựa, hành lang gấp khúc rất im ắng, Ôn Tửu đi đến trước cửa phòng khám bệnh, trong phòng khám chỉ có Thẩm Ngụy Nhiên, trên bàn đặt một chén trà xanh và một quyển sách thuốc, anh đang tưới nước ọt chậu cây văn trúc đặt trên bệ cửa sổ, bóng dáng cao gầy tao nhã.

Ôn Tửu gõ gõ cửa, Thẩm Ngụy Nhiên xoay người lại thấy là cô, cười cười: “Chào cô, chân đã khỏi rồi đúng không?”

Ôn Tửu mỉm cười nói: “Đã khỏi rồi, cố ý đến cảm ơn anh. Ngày hôm qua tôi đi vội quá, còn chưa hỏi tên anh.”

“Không cần khách sáo, tôi tên là Thẩm Ngụy Nhiên, bác sĩ của bệnh viện hạng nhất trực thuộc đại học y.” Thẩm Ngụy Nhiên cười gật đầu: “Mời ngồi.”

“Tôi còn tưởng rằng anh là bác sĩ ở đây.”

“Không, là ông nội tôi khám bệnh ở đây, bạn ông mất, hai ngày nay không đến, vừa đúng lúc tôi được nghỉ nên lại đây làm thay ông hai ngày.”

Ôn Tửu cười: “Hóa ra là hạnh lâm thế gia (*).”

[(*) hạnh lâm là danh từ chuyên dùng cho thầy thuốc, hạnh lâm thế gia: chỉ gia đình có truyền thống làm nghề y.]

Đang nói chuyện, trước cửa chợt hiện lên bóng người, Yến Luật thể mà đang đứng ở cửa. Từ sáng sớm anh đã không thấy Ôn Tửu đâu, nghe Hứa Toán nói cô đến trường đua ngựa, còn tưởng rằng cô đến cưới ngựa, kết quả đi đến trường đua ngựa, cũng không tìm được người, phát hiện ra từ sáng tinh mơ cô đã đến tìm Thẩm Ngụy Nhiên nói chuyện phiếm.

Anh gắng nặn ra một nụ cười, gật đầu với Thẩm Ngụy Nhiên, sau đó liền không chút khách sáo đặt tay lên bả vai Ôn Tửu, khom người hỏi: “Sao không ăn sáng mà đã chạy đến đây rồi?”

Giọng nói ân cần, động tác vô cùng thân thiết như vậy tự nhiên là muốn tuyên bố rõ ràng mối quan hệ giữa anh và Ôn Tửu cho Thẩm Ngụy Nhiên biết.

Ôn Tửu nói: “Em định đi cười ngựa một lát rồi mới đi ăn, bây giờ em không đói bụng.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Yến Luật không nói thêm gì nữa liền kéo Ôn Tửu đứng dậy, sau đó cười cười với Thẩm Ngụy Nhiên: “Không quấy rầy anh làm việc nữa.”

Ôn Tửu đành phải chào tạm biệt Thẩm Ngụy Nhiên.

“Tạm biệt, bác sĩ Thẩm.”

“Tạm biệt.”

Ra phòng khám bệnh, Yến Luật liền hỏi: “Em đã biết tên của anh ta rồi?”

Ôn Tửu nghe thấy giọng anh có vị chua, cố ý nói: “Đúng vậy, anh ấy tên là Thẩm Ngụy Nhiên, là bác sĩ của bệnh viện hạng nhất trực thuộc đại học y, thật đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh tuần phóng khoáng a.”

Sắc mặt Yến Luật càng lúc càng khó coi.

“Tay anh ấy rất đẹp, anh có để ý không?”

Yến Luật không chút khách sáo chìa bàn tay ra, lập tức đưa đến gần mũi Ôn Tửu, không phục hỏi: “Đẹp hơn tay anh sao?”

Ôn Tửu gạt đầu: “Đúng vậy, đẹp hơn tay anh.”

Ánh mắt Yến Luật tối sầm lại, cầm tay Ôn Tửu thật chặt. Ôn Tửu dùng sức muốn rút ra, Yến Luật tất nhiên là khỏe hơn cô, nhẹ nhàng nắm thôi mà cô dùng lực thật mạnh cũng không thể rút ra được.

Yến Luật hừ một tiếng: “Dù đẹp hơn nữa cũng vô dụng. Đời này em cũng chỉ có thể chạm vào tay anh.”

Ôn Tửu nói: “Lòng dạ hẹp hòi. Thử việc thêm một tháng.”

57. Chương 57: Cải Tạo

Yến Luật không phục, “Anh lòng dạ hẹp hòi ở chỗ nào? Em ra sức khen người đàn ông khác mà không cho anh phản đối hai câu sao?”

Ôn Tửu nghiêng đầu nhìn anh, “Chẳng lẽ sau này em không thể khen người khác sao?”

“Khen thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể vượt qua anh được.” Yến Luật nhăn mày, cúi đầu nhìn Ôn Tửu, vẻ mặt giống như vô cùng bị tổn thương. “Có câu tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, tại sao em lại thấy người khác tốt hơn anh?”

Nhìn mặt Yến Luật giống như được phết lên cả cân dấm chua, Ôn Tửu có chút bất đắc dĩ. Trong công việc cô thường xuyên phải gặp gỡ khách hàng nam, nếu như Yến Luật lại có tật thích ăn dấm chua này, sau này còn không phải là ba ngày thì hai ngày cãi nhau sao? Xem ra nhất định phải phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

Ôn Tửu khoanh tay, đứng ở chỗ rẽ hành lang, rất nghiêm túc nói: “Yến Luật, mẹ em thường xuyên phải ra ngoài xã giao, uống rượu với những người đàn ông khác là chuyện bình thường, cha em trước giờ chưa từng nói một câu, chỉ là quan tâm sức khỏe của mẹ, sợ mẹ uống rượu ảnh hưởng đến dạ dày, mỗi lần mẹ về, đều chuẩn bị nước tắm ẹ, sau đó đưa ẹ một cốc nước pha mật ong. Cho nên, anh so với cha em, thật sự vẫn còn cách một khoảng rất xa. Xem ra cộng thêm một tháng thử việc nữa vẫn còn không đủ.”

Yến Luật nhìn thấy Ôn Tửu thật sự nghiêm túc, trong lòng liền nóng nảy, lại thêm một tháng nữa, vậy còn không phải là hành hạ anh đến tận tận cùng không còn sao? Kê thức thời mới là người tài giỏi, lúc này anh nuốt sự ghen tức xuống, giải thích: “Anh căng thẳng vì em, không phải là lòng dạ hẹp hòi.”

“Không phải là căng thẳng, mà là không tin tưởng. Những lời Thương Cảnh Thiên nói với anh lần trước, anh đều tin, lại không chịu tin em.”

“Nếu như em nhìn thấy anh chụp ảnh thân mật với một người phụ nữ khác, ôm nhau thắm thiết, thì em sẽ tin anh sao?”

Ôn Tửu không trả lời, nhưng trong đầu nghĩ đến cảnh tượng kia, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

“Tin tưởng không phải là một sớm một chiều mà có. Anh tin lời Thương Cảnh Thiên, là bởi vì anh quen Thương Cảnh Thiên đã lâu, hơn nữa lúc ấy anh cũng không biết chuyện lúc trước của anh ta và em gái em, anh không tìm được lý do anh ta lừa gạt anh, anh cảm thấy anh ta không dám lừa gạt anh, cho nên anh mới tin tưởng một lần. Nếu như là người khác, anh tuyệt đối không dễ dàng tin tưởng.”

Ôn Tửu im lặng không nói. Cô tha thứ cho anh nhanh như vậy cũng là vì cô nghĩ tới điểm này. Cô và Dịch Đường giống nhau như thế, chẳng trách anh lại tin tưởng.

“Chú Hứa có thể rất yên tâm cô, nhưng anh không làm được. Đồ tốt sẽ có rất nhiều người tranh đoạt, cho nên anh phải giữ em thật kỹ.”

Ôn Tửu mắng: “Anh mới là đồ tốt.”

Yến Luật cười cười: “Cho nên em cũng phải giữ anh thật chặt.”

“Để cho Úc Thiên Thiên bắt anh đi.”

“Vậy thì em sẽ không tìm được bạn trai tốt như anh đâu.”

“Khoe mẽ.”

Yến Luật nói không biết ngượng mồm: “Nếu anh không tốt, mười mấy năm cô ta cũng không chịu buông tha sao? Ngay cả Thẩm Vu Trọng có điều kiện tốt như vậy, mà cô ta cũng không để ý.”

“Tự luyến.”

“Phải biết trân trọng.” Yến Luật ôm vai cô, nghiêm mặt nói: “Em có biết là có bao nhiêu người hâm mộ em không.”

Ôn Tửu bóp trán, đã hoàn toàn bị sự tự luyến của anh đánh bại. Yến Luật rất hài lòng, nắm tay cô đi đến trường đua ngựa.

Hai người cười ngựa một lát rồi trở về ăn sáng.

Ôn Minh Nguyệt là người từng trải, nhìn vẻ mặt và hành động của hai người là biết bọn họ đã nước chảy thành sông làm hòa như lúc đầu.

Ôn Minh Nguyệt cảm thấy rất vui mừng, không ai hiểu con bằng mẹ, Ôn Tửu mọi mặt đều tốt, chỉ là tính cách của con bé tương đối mạnh mẽ, yêu cầu với đàn ông cũng rất cao. Thật vất vả mới tìm được người đàn ông như Yến Luật, tất cả mọi mặt đều rất ưu tú, lại chịu cúi đầu nhân nhượng con bé, làm cho người làm mẹ như bà thật sự cũng không muốn bỏ qua.

Tuy nói Yến Luật là người được nuông chiều từ bé, đến lúc đó việc nhà thì thuê người giúp việc là được, cũng không có tật xấu gì cho lắm, quan trọng nhất là nhân phẩm. Hiếm thấy người trời sinh tuấn tú lại không lăng nhăng như Yến Luật, đây chính là một ưu điểm. Ôn Minh Nguyệt không thể khoan dung cho tên đàn ông lăng nhăng phong lưu. Bởi vì năm đó từng chịu tổn thương, sau đó Dịch Đường lại gặp phải Thương Cảnh Thiên khiến bà thương cảm không thôi.

Cái chết của Dịch Đường khiến bà cũng cảm thông cho Đường Quân, dường như đây là sự trừng phạt của trời cao dành cho Đường Quân, nhưng sự trừng phạt này thật sự cũng quá tàn nhẫn. Kể từ khi Dịch Triệu Quân thì sống thoải mái, vừa cưới một cô vợ ít hơn ông ta hai mươi tuổi.

Cho nên, sau này Ôn Tửu thường xuyên đi đến viện an dưỡng thăm Đường Quân, Ôn Minh Nguyệt chưa từng phản đối.

Ăn sáng xong, ba Hứa và Ôn Tửu đi câu cá. Yến Luật và Hứa Toản đi cùng nhau, bữa trưa mọi người cùng ăn cá nướng. Yến Luật tự mình làm, khiến cho cả Ôn Tửu và ba Hứa đều kinh ngạc. Yến Luật mười ngón tay không dính nước mùa xuân, chưa bao giờ xuống nhà bếp, nhưng bởi vì trước kia lúc đi học thường xuyên

tự lái xe đi du lịch với người khác, cho nên rất tâm đắc với tài nướng cá của bản thân. Cá nướng vàng óng giòn tan thơm ngào ngạt, mọi người khen không ngớt miệng.

Ôn Minh Nguyệt lặng lẽ nói với Ôn Tửu: “Con xem, con còn nói nó cái gì cũng không biết làm, rõ ràng là có mặt giỏi như vậy mà.”

Ôn Tửu cười: “Con thấy mẹ là mẹ của anh ấy mới đúng. Ở trong mắt mẹ thì anh ấy chỗ nào cũng tốt hết.”

“Chắc là do mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thấy thích.”

Ôn Tửu mỉm cười.

Mọi người ăn trưa xong, nghỉ ngơi một tiếng rồi chuẩn bị trở về.

Yến Luật lái một chiếc xe việt dã, lúc mở cửa xe, ánh mắt liền bắt gặp nhìn Ôn Tửu, rất rõ ràng, có ý muốn cô đi cùng anh. Chỉ là ngại Ôn Minh Nguyệt và ba Hứa, nên còn ngượng ngùng mà không mở miệng thôi.

Ôn Minh Nguyệt cười đẩy Ôn Tửu: “Con ngồi cùng một xe với Yến Luật đi.”

“Con đi cùng mọi người vui hơn.” Ôn Tửu ngồi thật nhanh và ghé phụ cạnh tay lái của xe nhà mình.

Ba Hứa quay cửa kính xe ô tô xuống, nói với Yến Luật đang thất vọng: “Buổi tối nhớ tới nhà ăn cơm tối.”

Yến Luật tất nhiên sẽ không từ chối, đồng ý luôn, sau đó cười với Ôn Tửu.

Ôn Tửu ngồi trên xe, bắt đầu trách: “Ba, ba cũng không hỏi ý của con.”

“Còn phải hỏi con sao? Không phải hai đứa đã làm lành rồi sao?”

“Ai nói thế?”

“Cái này còn phải nói sao, ánh mắt quần chúng đều sáng như tuyết, có đúng không Ôn tổng?”

Ôn Minh Nguyệt nói: “Hai ngày nay ở cùng nhau, mẹ thấy Yến Luật cũng không khó ở chung như con nói, tính cách coi như không tệ, chín chắn chừng chạc, điểm được nhất đó là không lăng nhăng. Con nhìn những nữ phục vụ ở làng du lịch này mà xem, ai cũng xinh đẹp, mẹ đặc biệt quan sát, cả nhìn nó cũng không thêm nhìn.”

Ôn Tửu cự nự nói: “Ai nha mẹ này, mẹ nói thật đi, mẹ chính là nhìn thấy anh ấy đẹp trai thì có.”

“Con bé này, mẹ con thích đẹp trai có sai không? Bề ngoài đẹp trai dù không thể biến thành cơm ăn, nhưng mà bộ dạng quá xấu thì cơm nuốt cũng không trôi nha.”

Ba Hứa quay đầu cười nói với Ôn Tửu: “Mẹ con vẫn duy trì được vóc dáng đẹp như vậy, xem ra công lao đều là của ba rồi.”

Ôn Tửu phì cười. Ôn Minh Nguyệt lập tức ôm cổ ba Hứa, cười nói: “Ông xã, anh là người đẹp trai nhất, nếu không thì Ôn tổng tài mạo song toàn sao lại lấy anh được?”

Cả nhà cùng cười to.

Sáu giờ tối hôm đó, Yến Luật quả nhiên đến đúng hẹn, còn mang theo quà và bó hoa tươi. Ôn Tửu vốn cho rằng hoa tươi là tặng tình, không ngờ tới là anh lại tặng ẹ.

Ôn Minh Nguyệt cầm hoa tươi cười đến không khép miệng được, quay đầu về phía phòng bếp nói: “Lão Hứa, anh cũng không tặng hoa cho em. Anh xem Yến Luật quả là hiểu chuyện.”

Ba Hứa đứng ở cửa phòng bếp, người đeo tạp dề cười híp mắt nói: “Anh đã tặng tiền cho em còn không được sao, em muốn mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, mua cả cửa hàng hoa anh cũng không có ý kiến gì.”

Ôn Tửu ôm vai mẹ, cười nói: “Như vậy mới thực tế, ba là người thành thật mà.”

Yến Luật nhìn Ôn Tửu nói: “Vậy ý em là muốn anh sau này cũng làm giống như chú Hứa sao?”

Ôn Tửu mỉm môi cười, cái gì cũng không nói, xoay người đi vào phòng bếp giúp ba nấu cơm. Vấn đề này bây giờ nói đến vẫn còn sớm, vội cái gì.

Ba Hứa làm một bàn ăn thịnh soạn. Yến Luật nhìn những món ăn có thể sánh được với đồ ăn trong nhà hàng, trong lòng nghĩ đến những điều Nguyễn Thư đã nói, cũng không khỏi dâng lên cảm giác đồng ý, trong nhà có một tấm gương như vậy, cũng khó trách Ôn Tửu lại yêu cầu ở anh nhiều như vậy.

Bởi vì hôm sau là thứ hai nên tất cả mọi người đều phải đi làm, sau khi ăn xong, Yến Luật nói chuyện với ba Hứa một lát xong rồi tạm biệt, để mọi người nghỉ ngơi sớm.

Ôn Minh Nguyệt nói: “Ôn Tửu tiễn Yến Luật về đi.”

Ôn Tửu đi ra cổng, Yến Luật đột nhiên cầm tay cô, dịu dàng nói: “Chúng ta về cùng nhau nhé, em đừng quên cá anh tặng cho em, em cứ ném ở trong nhà không quản không để ý đến, thật là tàn nhẫn, dù sao đó cũng là sinh mạng.”

Ôn Tửu biết anh mượn chuyện mấy con cá nhỏ muốn cô trở về, liền gật đầu cười: “Anh nói rất đúng.”

Yến Luật trong lòng vui mừng, khoe môi liền không khỏi nhếch lên. Chịu trở lại Lục Nhân Các, đó chính là hòa thuận bắt đầu lại tiết tấu cuộc sống ngọt ngào như lúc đầu.

Không ngờ tới Ôn Tửu lấy ra một chùm chìa khóa trong túi xách rồi đưa cho anh, “VẬY anh giúp em thay nước nhé.”

Yến Luật lập tức thay đổi sắc mặt, u oán nhìn cô: “Rất cục lúc nào em mới trở về? Thuê phòng mà không ở thật quá lãng phí.”

Ôn Tửu mỉm cười nhìn anh: “Chừng nào anh có thể làm được hai món ăn ra hồn thì em sẽ trở về.”

“Hai món ăn?” Yến Luật nhăn mày kiểm lại, đây không phải là làm khó anh sao?

“Anh đã nhìn thấy tay nghề của ba em rồi đi? Em cũng muốn có một người bạn trai lên được phòng khách xuống được phòng bếp. Đàn ông mà không chăm chỉ ngũ cốc không phân biệt nổi thì không có cũng được.”

Yến Luật thuận theo cười làm lạnh: “Sau này chúng ta thuê người giúp việc không được sao?”

Ôn Tửu cười: “Tất nhiên là có thể. Có điều, nếu như đột nhiên em muốn ăn món ăn anh làm, thì phải làm sao đây?”

Yến Luật xoa hai bên thái dương, đầu đau muốn nứt ra. Xuống bếp nấu cơm là chuyện mà cả đời này anh chưa từng nghĩ đến, năm đó đi mua cho Ngụy Nhụy bữa sáng KFC kia, anh cũng không muốn xếp hàng, lấy cơm bữa ăn sáng quá đắt mà chia tay, hiện tại bắt anh rửa tay nấu canh, rơi lệ a

Ôn Tửu chậm rãi cười nói: “Anh không chịu, vậy thôi đi.”

Tất nhiên cô biết yêu cầu này khó khăn bao nhiêu đối với Yến Luật, có điều, không mượn cơ hội này mà cải tạo lại Yến Luật tiên sinh và trị hết bệnh chủ nghĩa đàn ông của anh thì thật đáng tiếc quá?

Yến Luật suy đi nghĩ lại, cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng quyết đánh đến cùng gật đầu. Được rồi, bất cứ giá nào rồi.

Ôn Tửu không khỏi nở nụ cười, đáng vẻ vừa búống bình vừa xinh đẹp. Yến Luật ôm cô, hôn một cái thật sâu.

Ôn Tửu vội vàng tránh anh, “Thử việc.”

Yến Luật nói: “Thử việc cũng phải có lương.”

58. Chương 58: Mặc Cả

Yến Luật trở lại Lục Nhân Các, lấy ra hai bản thực đơn mà Ôn Tửu đưa cho anh. Anh vô cùng nhẫn nại ngồi đọc từ đầu đến cuối một lượt, chọn ra hai món ăn dễ làm nhất, một là trứng tráng sốt cà chua, một món nữa là salad dưa chuột, dự định ra tay tập luyện.

Hết giờ làm việc ngày hôm sau, anh liền đi siêu thị mua 1,5 kg cà chua, 1,5 kg dưa chuột, một giỏ trứng gà. Về phần vì sao lại mua nhiều như vậy, chủ yếu là vì anh lo một lần không thành công, phải làm lại mấy lần.

Một người đàn ông thông minh một đường học thành tài như anh, chuyện nhỏ này sao có thể làm khó anh, anh không làm được chỉ là do anh không muốn xuống bếp. Anh vừa ra tay sẽ dễ như trở bàn tay, làm hai món ăn thật sự là vô cùng đơn giản. Vốn là anh còn định luyện tập mấy lần, không ngờ tới ngay lần đầu tiên đã thành công rồi.

Anh không khỏi vênh váo tự đắc lôi điện thoại di động ra, gọi cho Ôn Tửu: “Em trở về đi, anh đã học nấu ăn xong rồi.”

Ôn Tửu vừa nghe giọng điệu đắc ý không kiềm chế được của Yến Luật trong điện thoại, nên nửa tin nửa ngờ, “Thật sao?”

Ngay lập tức Yến Luật chụp ảnh khay thức ăn gửi cho cô. Ôn Tửu vừa nhìn thấy, thật đúng là có hình có dạng, liền giữ lời hứa trở lại Lục Nhân Các, bởi vì chìa khóa phòng ở trong tay Yến Luật, nên đi nhấn chuông cửa nhà Yến Luật.

Yến Luật mở cửa phòng, mặc một bộ đồ len ở nhà, màu gạo và màu lam đan xen, tôn lên vẻ đẹp trai tuấn tú, cảnh đẹp ý vui. Ôn Tửu nghĩ đến những lời mẹ nói, không nhịn được mà càng đồng ý sâu sắc, trong nhà có một người đàn ông đẹp trai cao ráo như vậy đúng thật là cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Vào trong phòng, Ôn Tửu đánh giá xung quanh. Đây là lần đầu tiên cô đi vào phòng Yến Luật, bởi vì lúc trước đều là Yến Luật đi đến nhà cô, cô chưa từng đi đến nhà anh.

Để thuận tiện cho việc đi làm, Ôn Tửu tính sống ở Lục Nhân Các trong thời gian dài, cho nên sau khi thuê nhà đã chăm chỉ trang trí bày biện lại một phen, đồ dùng trong nhà cũng là do cô mua mới để ở cho thoải mái.

Yến Luật thuê nhà chỉ vì Ôn Tửu, căn bản không tính sẽ ở chỗ này lâu dài, cho nên mặc dù có đồ đồ dùng trong nhà, nhưng không nghiêm túc bài trí như Ôn Tửu. Ôn Tửu đã đến dinh thự Khuynh Thành, biết Yến Luật là người rất chú ý chất lượng cuộc sống, cho dù ở quê, thiết kế trang trí nhà cửa cũng không hề kém biệt thự ở tỉnh, diện tích phòng vệ sinh cũng lớn hơn so với phòng khách này, đã quen ở nơi có điều kiện tốt như vậy, Yến Luật sắm sửa lại bỏ qua biệt thự thoải mái như dinh thự Khuynh Thành mà chịu ảm ức ở trong căn phòng sơ sài như thế này, trong lòng Ôn Tửu đích thực là cảm động.

Yến Luật đưa Ôn Tửu đến trước bàn ăn, đắc ý dào dạt chỉ vào hai đĩa thức ăn đặt trên bàn, vẻ mặt chờ được khen ngợi.

Ôn Tửu cầm lấy đôi đũa, nếm thử một miếng, “Ừm, cũng được. Tiếp tục cố gắng.”

“Tiếp tục cố gắng?” Yến Luật nhún mày, đột nhiên có cảm giác không ổn, đây là có ý gì?

Ôn Tửu cười khanh khách nhìn anh, “Bây giờ là thử việc, không phải là vẫn còn một tháng sao? Anh học xong một món ăn thì sẽ giảm được một ngày thử việc.”

Yến Luật cảm thấy trước mặt tối sầm lại, đây chẳng phải có nghĩa là anh phải học làm ba mươi món ăn sao?

“Không được, học xong một món ăn, giảm mười ngày.”

Ôn Tửu cười: “Giảm hai ngày đi.”

Yến Luật tất nhiên không hài lòng, bắt đầu cò kè mặc cả.

Ôn Tửu nhìn thấy anh tha thiết như vậy, cũng lưỡng lự đồng ý với mặc cả của Yến Luật.

“Vậy ở giữa đi, học xong một món ăn giảm năm ngày.”

Yến Luật tính toán, như vậy chỉ cần mình học nấu được sáu món ăn thì sẽ kết thúc thử việc, trong lòng xem như miễn cưỡng đồng ý, thế này còn được.

Ôn Tửu nói: “Chìa khóa của em đâu?”

Yến Luật lấy chìa khóa ra đưa cho cô, sau đó nói: “Lát nữa đi ăn cơm với anh.”

Ôn Tử nhìn hai món ăn anh làm, nở một nụ cười dịu dàng vô cùng: “Những món ăn này đều nguội rồi, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi, em mời.”

Yến tiên sinh làm lần đầu tiên, trong lòng Ôn Tử tự có đánh giá, nhưng vì muốn khích lệ anh, không ăn ngon cũng không thể nói ra. Yến tiên sinh cao ngạo như vậy không chịu được đả kích.

“Em về trước, anh thay quần áo xong thì qua gọi em.”

Ôn Tử cầm lấy chìa khóa trở về phòng của mình, vừa đẩy cửa ra, mùi thơm thanh nhã xông vào mũi, trên tủ tivi để hoa hồng và bách hợp tươi mới thơm ngát, cá nhỏ vẫn còn sống, nước màu xanh trong.

Cô đã mấy ngày không về, bên trong nhà vẫn sạch sẽ không một hạt bụi.

Ôn Tử đưa tay lau nhẹ trên bàn trà, rất sạch sẽ, thành phố Z thời tiết khô ráo, bão cát lớn, cho dù có đóng cửa sổ, mấy ngày không quét dọn cũng sẽ có bụi, hiển nhiên là đã được lau dọn.

Đây là anh quét dọn vệ sinh hộ cô sao?

Vừa nghĩ tới Yến tiên sinh chưa từng dùng ngón tay cao quý ngạo mạn làm việc gì, thế mà lại cầm khăn lau dọn vệ sinh hộ cô, rung động trong lòng Ôn Tử đều biến thành cảm động.

Cô cởi áo khoác ngoài, mắc trên giá áo, tùy ý nhìn qua phòng ngủ. Trên giường để quần áo cô đã giặt sạch lúc trước khi đi, anh thu lại giúp cô. Ôn Tử đi tới, có chút buồn cười, cách gấp quần áo thật là buồn cười, vừa nhìn là biết anh chưa làm bao giờ, cô lại gấp lại một lần nữa, kết quả là cầm quần áo ngủ trên cùng thì cô liền lúng túng rồi.

Quần lót và áo chíp anh cũng thu giúp cô, vừa nghĩ đến việc anh chạm vào những thứ này, mặt Ôn Tử liền nóng lên, trong lòng nhộn nhạo. Sự thay đổi của Yến Luật khiến cô cảm thấy vừa ấm áp vừa động lòng.

Chuông cửa vang lên, Ôn Tử lấy lại tinh thần, mở cửa ra nhìn thấy Yến Luật đã đổi lại quần áo rồi, ngọc thụ lâm phong đứng ngoài cửa.

Ôn Tử khóa cửa, cười với anh: “Cảm ơn anh đã quét dọn phòng giúp em.”

“Có phải là rất cảm động không?” Yến Luật lập tức bày ra vẻ mặt chờ được khen ngợi, mắt sáng lấp lánh.

Ôn Tử vốn định nói là cô cảm động, lại bị vẻ mặt này làm cho không nói ra nổi.

Hai người đi vào thang máy, Ôn Tử nhẹ nhàng nói: “Hay là anh trở về đi, anh ở đây, đi làm vừa xa, điều kiện cũng không tốt.”

Yến Luật nhìn cô: “Nếu về thì ở cách em xa quá.”

Mặt Ôn Tử hơi nóng, xem ra, anh tính sẽ ở chỗ này lâu dài.

Yến Luật đột nhiên ôm lấy cô, cười đắc ý: “Em đau lòng vì anh rồi phải không?”

Ôn Tử vội vàng đẩy anh ra: “Mau buông em ra, trong thang máy có camera đấy.”

“Không buông, nếu em đau lòng vì anh thì anh và em cùng về nhé, về ở dinh thự Khuynh Thành?”

Ôn Tử đỏ mặt, “Anh nằm mơ rồi đấy.”

Yến Luật lập tức bày ra bộ dạng Liễu Hạ Huệ, nghiêm mặt nói: “Có rất nhiều phòng, em thích ở phòng nào cũng được.” Ngụ ý không phải là ở chung, chỉ là ở cùng nhà rất trong sáng.

Ôn Tử chỉ nói một tiếng “Không cần.”

Yến Luật thất vọng hừ một tiếng, xem ra chỉ có kết hôn mới có thể ngày ngày ở cùng một chỗ với cô.

Ôn Tử đột nhiên nhớ đến Yến Hoan, hỏi: “Em gái và ba anh không ở dinh thự Khuynh Thành sao?”

“Bọn họ ở chỗ khác.” Dừng một chút, Yến Luật lại nói: “Mẹ của Yến Hoan đã về, vừa sinh con gái, có lẽ rất là không vui.”

Nhắc tới đề tài này, thật là có chút khiến cho người ta khó xử. Có điều người Ôn Tửu thích là Yến Luật, cũng không có liên quan gì lắm đến ba và mẹ kế của anh, ông bà nội của Yến Luật là hai ông bà già rất dễ khiến người khác yêu mến.

Yến Luật lái xe đưa Ôn Tửu đến quán ăn mà hai người cùng ăn lần đầu tiên, có cảm giác ấm áp của chốn cũ. Ăn cơm xong, hai người cùng trở lại Lục Nhân Các.

Yến Luật còn muốn ở cùng Ôn Tửu thêm một lúc, Ôn Tửu cầm lấy tay nắm cửa, tinh nghịch nói: “Thử việc nha, Yến tiên sinh.”

Yến Luật cắn răng.

“Cố gắng lên, Yến tiên sinh.”

Yến Luật bất mãn nói: “Em có thể không gọi anh là Yến tiên sinh không?”

Ôn Tửu cười càng thêm tinh nghịch: “Anh là đàn ông, không gọi là tiên sinh chẳng lẽ gọi lại là nữ sĩ?”

“Tạm biệt.” Ôn Tửu cười muốn đóng cửa, Yến Luật dùng một chân chặn cửa lại, ôm Ôn Tửu ra ngoài, đặt trên khung cửa, sau đó hung hăng hôn một phen rồi mới buông tay.

Ôn Tửu xoa xoa đôi môi hơi đau, nói: “Đau quá, anh là cún sao?”

Yến Luật véo eo cô, trầm giọng nói: “Không được gọi anh là Yến tiên sinh, sau này chỉ có thể gọi tên anh, hoặc là.”

“Hoặc là cái gì?”

Yến Luật dán vào tai cô, nói một câu, Ôn Tửu đỏ bừng cả mặt, dùng sức đẩy anh: “Còn đang thử việc, anh đừng nghĩ quá xa.”

“Không xa.” Yến Luật hai mắt nóng bỏng nhìn cô.

59. Chương 59: Làm Lành

Ôn Tửu đỏ mặt tới tận mang tai vội vàng đẩy anh ra, đóng cửa lại.

Yến Luật trở về nhà, bắt đầu đi lại lật thực đơn, chọn mấy món ăn dễ làm nhất, cầm bút đánh dấu.

Tan làm ngày hôm sau, Ôn Tửu không trở về nhà ngay mà đi đến võ quán Judo.

Về đến nhà đã là bảy giờ, cô thay quần áo, theo thường lệ trước tiên quét dọn phòng một lần, sau đó chuẩn bị nấu cơm, đang định gọi Yến Luật đến ăn cơm cùng, chuông cửa vang lên, cô đoán chắc hẳn là anh, mở cửa ra quả nhiên Yến Luật đang đứng cạnh cửa, trên mặt nở nụ cười đắc ý.

“Em tới đây.”

Yến Luật đưa tay kéo Ôn Tửu từ bên trong cửa ra ngoài, Ôn Tửu khóa cửa, đi đến nhà Yến Luật, đi vào, cô suýt nữa thì bị sặc chết. Bên trong nhà tràn ngập khói dầu ăn, bởi vì nhà nhỏ, nên trong phòng khách có cảm giác như sương mù bay lất phất.

Ôn Tửu dùng tay quạt không khí, nhíu mày nói: “Anh không bật quạt thông gió à?”

“Lúc đầu quên mất.”

Yến Luật trực tiếp kéo Ôn Tửu đến phòng bếp, Ôn Tửu nhìn một cái, phòng bếp lộn xộn quả thực khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng. Hơn nữa, khoa trương nhất là trên bàn còn đặt cân thăng bằng, cốc đo lường, cái phễu.

Ôn Tửu không biết nên khóc hay nên cười, chỉ vào những đồ này, “Đây là anh định làm thí nghiệm hóa học sao?”

Yến Luật đắc ý khoanh tay nói: “Để đồng gia vị cho thật chuẩn xác, một gam cũng không sai.”

Ôn Tử quay đầu nhìn Yến Luật, không nhìn được mỉm cười: “Thật đúng không hở là người học ngành kỹ thuật ra.”

Yến Luật chỉ vào bàn ăn, đặc ý dào dạt nói: “Thế nào? Cừ đi?”

Ôn Tử nhìn, anh thế mà làm được một mạch đủ sáu món ăn, giá đồ xào, đậu hũ sốt cay, trứng gà chưng... Mặc dù đều là những món ăn vô cùng đơn giản, nhưng đối với người đàn ông có nền tảng yếu kém, chưa bao giờ làm những việc này như anh, thật đúng là không dễ dàng gì, có thể thấy được anh gấp gáp muốn kết thúc thử việc đến cỡ nào.

Nhìn sáu món ăn gia đình chẳng có gì đặc sắc này, trong lòng Ôn Tử đã sớm mềm như nước, hơn nữa còn là ngọt ngào chết người, một nụ cười dịu dàng ngọt ngào không khỏi nở ra trên khuôn mặt.

Yến Luật kịp thời bắt lấy cơ hội, ôm Ôn Tử, bá đạo nói bên tai cô: “Được rồi, thử việc chấm dứt ở đây, cứ như thế nhé.”

Ôn Tử tựa vào trong lồng ngực của anh, mỉm cười không nói, coi như đã chấp nhận lời anh nói.

Yến Luật xoay cô lại, nói không biết ngược: “Có thể tìm được bạn trai không gì không thể làm được, có phải em cảm thấy mình rất hạnh phúc không?”

Ôn Tử bật cười: “Mèo khen mèo dài đuôi.”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Anh vẫn luôn luôn khiêm nhường, cầu thị mà.”

Ôn Tử không nhìn được cười.

“Có phần thưởng không?”

Ôn Tử kiễng chân, ôm cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, không chờ đôi môi cô rời đi, Yến Luật ôm lấy eo cô thật chặt, hôn cô thật sâu.

Hôn một lúc lâu, Yến Luật mới thỏa mãn buông cô ra, “Chúng ta cùng nhau ăn cơm, ném thử tài nấu nướng của anh.” Yến Luật mạnh mẽ kéo Ôn Tử ngồi xuống, đặt đôi đùi vào trong tay cô, nghiêm mặt nói: “Không cho phép nói khó ăn.”

Ôn Tử thản nhiên cười: “Anh tự mình làm thì sao em nói khó ăn được.”

Ôn Tử chưa từng nói những lời ngọt ngào như vậy bao giờ, một nụ hôn sâu vừa rồi khiến cho vẻ mặt cô hồng nhuận, ánh mắt ướt át, Yến Luật nhìn vào mà tinh thần rung động, lập tức cảm thấy mình tan ca sớm hai ba tiếng cũng rất đáng.

Ôn Tử biết rõ Yến Luật chẳng bao giờ làm những việc nhà như thế này, cho nên chỉ bảo anh học nấu, không yêu cầu về hương vị, cũng không hy vọng anh có thể làm được món ăn ngon, chỉ muốn cho anh biết được khái niệm làm việc nhà mà thôi.

Sáu món ăn làm ra trong lúc vội vàng về số lượng, cô càng không hy vọng gì có thể vừa miệng, không ngờ tới ném thử một miếng, mùi vị mặc dù không phải là quá ngon, nhưng cũng không quá dở, dù sao cũng tiến hành nghiêm ngặt theo thực đơn, lại còn có các dụng cụ tinh vi như vậy.

Ôn Tử không nhìn được cười khanh khách nói: “Lần đầu tiên mà anh đã làm tốt như vậy. Sau này thường xuyên luyện tập nhất định sẽ không tệ.”

Thường xuyên? Yến Luật vừa nghe xong liền thấy nhức đầu, nhưng giờ phút này vừa mới chuyển thành chính thức nên không thể quá lớn lối, nếu không rất có khả năng lại bị kéo dài thời gian thử việc, cho nên cười gượng không tỏ ý kiến gì.

Hai người ăn cơm xong, Ôn Tử giúp đỡ Yến Luật thu dọn phòng bếp hỗn loạn, chỗ này giống hệt như vừa bị trộm cướp, lộn xộn không chịu nổi. Ăn một bữa cơm thì thật dễ dàng, công việc thu dọn sau đó mới thật sự là khó khăn, thật vất vả mới dọn dẹp xong tất cả, đã hơn chín giờ.

Ôn Tử ngồi trên ghế sofa lớn duỗi thẳng lưng một cái, áo lông bị kéo lên, để lộ ra một vùng trắng như tuyết, Yến Luật nhìn thấy chợt cảm thấy cổ họng bị nghẹn.

“Có muốn uống trà không?”

“Không cần, em ăn no quá.”

Sáu món ăn Yến Luật làm cũng không quá nhiều, thứ nhất là do Ôn Tửu sợ lãng phí, thứ hai cũng là vì muốn khích lệ Yến Luật, cho nên ăn nhiều hơn bình thường một chút, kết quả là no căng bụng, may là thu dọn phòng bếp hồi lâu, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Yến Luật rất tự nhiên để tay lên bụng Ôn Tửu, “Anh xoa bóp giúp em.”

Ôn Tửu lúng túng, gạt tay anh ra, nói: “Không cần, em về tắm đã, cả người toàn là mùi khói dầu mỡ.”

Yến Luật vừa nghe thấy chữ tắm, lại càng cảm thấy lửa nóng tràn lên, “Hay là, em cứ tắm ở đây đi.”

“Không được, em không mang quần áo sang đây.”

“Anh lấy giúp em.”

“Không được.”

Ôn Tửu thấy anh đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt càng ngày càng sáng, sắc mặt không hiểu sao lại đỏ lên, cô đứng dậy muốn đi về.

Yến Luật sao lại có thể để cô trở về như vậy, ôm lấy eo Ôn Tửu không chịu thả người, “Ở thêm một lát nữa.”

Ôn Tửu bị anh cuốn lấy, mặt đỏ tai nóng, dịu dàng nói: “Anh nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay làm mấy món ăn cũng vất vả rồi.”

“Không vất vả.”

“Em giúp anh dọn phòng bếp cũng mệt rồi. Em muốn đi nghỉ ngơi sớm.” Ôn Tửu gạt tay anh ra tỏ vẻ muốn đi, cô dự cảm ở đây thêm lúc nữa sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Yến Luật đành đành mặt, nghiêm mặt nói: “Anh nghe lời em mua 600XXX, lúc báo cáo cuối ngày bị lỗ mất ba nghìn hai, tim đau như dao cắt. Em là người quản lý khách hàng, anh cảm thấy em phải có trách nhiệm an ủi anh.”

Ôn Tửu nghe được năm chữ tim đau như dao cắt, không nhận được muốn cười. Yến tiên sinh vùng tiền như rác, sẽ cảm thấy tim đau như dao cắt chỉ vì ba nghìn hai sao?

“Em chỉ giới thiệu, cũng không bảo hôm nay anh nên mua a, em nói là khi giá thấp thì mua vào.”

“Được rồi, hôm nay em nói cho anh cái gì là giá thấp thì mua vào được chứ?”

Ôn Tửu đành ở lại, Yến Luật đắc ý nắm tay cô dẫn vào phòng ngủ. Bởi vì phòng khách quá nhỏ, Yến Luật lại thích thoải mái, chỉ một chiếc ghế sofa lớn đã chiếm hết diện tích của phòng khách, cho nên máy tính được đặt ở phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên Ôn Tửu đi vào phòng ngủ của anh, đập vào mắt cô là một chiếc giường rộng gần hai mét, kết quả là phòng ngủ vốn không lớn, đã bị một chiếc giường này chiếm gần hết rồi, cạnh giường bày một chiếc tủ đầu giường, sát cạnh đó là một chiếc bàn máy tính, chỉ mấy vật dụng đơn giản như vậy, nhìn vào cảm thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ là chiếc giường hơi rộng trông không được hợp lắm.

“Một mình anh sao phải nằm chiếc giường rộng như vậy?”

“Thoải mái.” Nói xong, anh lại còn nói thêm một câu: “Chân anh dài, giường và ghế sofa quá nhỏ sẽ khiến anh dùng không vừa người.”

Yến Luật mở máy tính ra, Ôn Tửu thấy trước bàn máy tính chỉ có một chiếc ghế, liền nói: “Em đi lấy ghế.”

“Không cần.”

Yến Luật ngồi xuống, ôm lấy eo Ôn Tửu, nhấn xuống đùi, “Em ngồi trên đùi anh là được.”

Ôn Tửu lúng túng đỏ bừng mặt, muốn đẩy anh ra, lại bị anh giữ chặt eo khiến cô không cách nào đứng dậy được, không còn cách nào khác là đành ngồi trên đùi anh, bị anh nửa ôm nửa áp giam chặt trong lòng.

Mở phần mềm chứng khoán trong máy tính ra, Ôn Tửu cầm lấy con chuột chỉ cho Yến Luật xu thế của cổ phiếu, nói chưa được hai câu, cả người đã cứng đờ, tay Yến Luật đi vào trong áo len của cô, đặt trên bụng cô, lòng bàn tay ấm áp dán trên rốn cô.

Ôn Tửu ửng đỏ mặt, thấp giọng nói: “Mau bỏ tay anh ra.”

Yến Luật “tốt bụng” nói: “Không phải em nói ăn no sao, anh xoa bóp giúp em au tiêu hóa.”

Bị anh xoa bụng như vậy, trong lòng Ôn Tửu cảm thấy hỗn loạn, căn bản không nói được gì nữa.

Yến Luật tất nhiên cũng nghe không vào, bàn tay đặt trên bụng mềm mại của cô, nhưng lại càng thêm khó chịu, vừa muốn lên trên vừa muốn xuống dưới, trong nội tâm đang giao chiến kịch liệt.

Ôn Tửu đặt con chuột xuống, kéo tay anh ra khỏi quần áo của mình, sắc giọng: “Rốt cuộc là anh có nghe không đây?”

“Nghe mà.”

“Vậy thì anh ngồi yên không được lộn xộn.”

“Được, không lộn xộn.”

Lần này Yến Luật ngồi yên ôm hông của cô, tay không còn lộn xộn nữa.

Ôn Tửu ngồi trên đùi anh, con chuột chỉ vào biểu đồ xu thế, tiếp tục nói.

Yến Luật ôm cô, hỗn loạn, không tập trung tư tưởng, ánh mắt chú ý đến chiếc cổ tuyết trắng của cô.

Cô cúi xuống, cổ áo len hình trái tim mở rộng, đường viền tuyết trắng cao vút bên trong như ẩn như hiện. Yến Luật chỉ cảm thấy cảm xúc bành trướng, không thể áp chế. Mấy hôm trước vẫn còn cãi nhau đòi chia tay, giờ phút này lại làm lạnh như lúc ban đầu, có cảm giác giống như tiểu biệt thắng tân hôn, lại được ôm cô, ngửi mùi thơm trên cơ thể cô, thân thể liền có phản ứng. Anh mặc một chiếc quần thể thao mỏng, lúc Ôn Tửu phát hiện có cái gì đó không bình thường, vừa thẹn vừa xấu hổ, sắc giọng: “Không nói cho nghe anh nữa.”

Yến Luật cũng hơi lúng túng, thấp giọng nói: “Anh cũng không cố ý mà.”

60. Chương 60: Chiều Theo

Ôn Tửu lại càng lúng túng, vội vàng đứng lên, nói: “Tan tầm ngày mai anh có thời gian không?” Cô vội vàng đổi đề tài, nếu không tình hình trước mắt sẽ không thể cứu vãn được, cứ tiếp tục như vậy sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Yến Luật gật đầu: “Có a.” Không có chuyện gì quan trọng hơn Ôn Tửu, cho nên vừa tan làm anh đã cắt hết tất cả xã giao, ngay cả chuyện tụ tập cùng nhóm Kỷ Lan Dung Kiên cũng tạm thời gác lại, một lòng chiếm được Ôn Tửu, giải quyết chuyện cả đời.

“Chúng ta cùng đi thăm ông ngoại anh nhé.”

Yến Luật vui vẻ gật đầu, “Vậy thì tốt quá, ông cụ còn đang giận anh, gặp em, nói không chừng sẽ bớt giận.”

Ôn Tửu hỏi: “Ông cụ vẫn còn đang ở bệnh viện sao?”

“Ở đó hai ngày sau đó kiểm tra không còn gì đáng ngại liền ra viện. Ông cụ không thích không khí trong bệnh viện, trong nhà mời một hộ lý đến chăm sóc, dì anh cũng đã về hưu rồi, chỉ ở nhà chăm sóc cho ông cụ.”

“Vậy ngày mai tan làm rồi chúng ta cùng đi.”

“Được, anh đến chỗ làm đón em.”

“Em đi về ngủ đây. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Yến Luật lưu luyến không rời nhìn Ôn Tửu trở về, một mình trong phòng, lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường rộng hai mét.

Trưa hôm sau, Ôn Tửu nhân lúc nghỉ giữa giờ đi đến cửa hàng tổng hợp gần đó, mua chút quà, sau đó đến lúc tan tầm đi cùng Yến Luật đến viện điều dưỡng.

Ông ngoại ở cùng với dì cả của Yến Luật, dì cả nghe nói hôm nay Ôn Tửu tới, lập tức gọi điện thoại báo dì hai đến. Dì hai cũng rất tò mò với Ôn Tửu mà Yến Luật nghìn chọn vạn lựa hết mực chung tình, cho nên dẫn cả chồng và con gái cùng tới.

Con gái của dì cả đã lấy chồng, nghe nói cậu em họ Yến Luật từng này tuổi mà còn độc thân luôn kén chọn, coi phụ nữ là phiền phức lại dẫn bạn gái về nhà, lòng tò mò nổi lên, không chỉ một mình về nhà mẹ đẻ, mà còn kéo theo cả chồng con cùng về.

Kết quả Ôn Tửu vừa vào nhà đã bị một phòng đông đúc làm cho sợ hết hồn, ngay cả Yến Luật cũng không nghĩ đến lại rầm rộ như vậy, cho nên hai người liền bị cả phòng vây quanh.

Lần này Ôn Tửu thật sự lúng túng rồi. Trước kia đến thành phố X gặp ông bà nội cũng không mất tự nhiên như bây giờ, dù sao khi đó cô cũng không phải bạn gái thực sự của Yến Luật, cho nên ông bà nội nghĩ về cô như thế nào, cô cũng không để ý lắm. Nhưng mà bây giờ là bạn gái hàng thật giá thật, cảm giác đương nhiên không giống nhau.

Yến Luật dẫn Ôn Tửu đi giới thiệu cho người nhà xong liền vội vàng dẫn Ôn Tửu phá vòng vây đi lên tầng.

“Chúng cháu lên tầng thăm ông ngoại.”

Cố Anh Kiệt nghe thấy tiếng cười nói dưới tầng thì đã biết Yến Luật dẫn Ôn Tửu tới, nghe thấy tiếng bước chân, ông bỏ tờ báo trong tay xuống, cũng tháo cả kính lão xuống, tỏ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía hai người đang đi tới cửa.

Ôn Tửu mỉm cười gọi một tiếng ông ngoại.

Yến Luật nở nụ cười nắm tay Ôn Tửu đi tới trước mặt ông ngoại, sợ ông cụ đột nhiên cúi kính lại ném đồ, anh đề phòng duy trì một khoảng cách nhất định.

Ông cụ xụ mặt, nhìn hai người, chưa nguôi cơn tức.

Yến Luật mỉm cười nói: “Ông ngoại, ông nhìn xem, Ôn Tửu mua nhiều đồ tặng ông như vậy, nghe nói ông bị bệnh liền đến thăm ông ngay, đúng là một cô gái tốt.”

Ông cụ hừ một tiếng: “Thật là tốt, tốt hơn cháu nhiều lắm.” Nghĩ tới thằng nhóc thối này lại dám đăng báo tìm bạn gái, thế mà không làm cho ông lão bảo thủ kia ngắt đi.

Ôn Tửu dịu dàng nói: “Ông ngoại, chuyện lừa gạt ông lần này là chúng cháu không đúng. Hôm nay tới đây để nhận lỗi trước ông, có điều cháu và Yến Luật yêu nhau thật lòng, không phải vì bất kỳ điều gì khác, mong ông ngoại hãy tin chúng cháu.”

Yến Luật nghe thấy bốn chữ yêu nhau thật lòng, quả thực trong lòng cũng muốn nở hoa, khóe môi không nhịn được mà nhếch lên, liếc sang Ôn Tửu, chỉ cảm thấy xinh đẹp như tiên, ngắm trăm lần không biết chán.

Cố Anh Kiệt vừa nhìn thấy ánh mắt của cháu ngoại là biết đôi này dù phá cũng không tan được.

Ôn Tửu lại nói: “Ông ngoại, cách quen biết của nhiều đôi vợ chồng cũng không giống nhau, có khi là xem mắt, có khi là tình cờ gặp, có khi là thanh mai trúc mã, mà cháu và Yến Luật tuy cách quen biết có chút đặc biệt, nhưng bất kể là bằng cách nào, có thể có kết cục mỹ mãn là được. Ông ngoại đừng giận nữa mà.”

Ông cụ hừ một tiếng: “Muốn ông không tức giận, thì hãy kết hôn sớm đi.”

Ôn Tửu đỏ mặt, không kịp mở miệng, Yến Luật đã giành nói: “Tất nhiên ạ, chúng cháu nhất định sẽ sớm kết hôn. Ôn Tửu cũng đồng ý rồi.”

Ông cụ hỏi: “Thật không?”

Tình hình trước mắt như thế này, Ôn Tửu chỉ có thể đỏ mặt gật đầu, để ông cụ hết giận rồi nói tiếp.

Lúc này sắc mặt của ông cụ mới tốt hơn. Đối với ông cụ thì vấn đề này mới là quan trọng nhất, kết hôn rồi mới có thể tiến hành bước tiếp theo, đứa cháu mập mạp gì đó cũng không còn xa nữa.

Yến Luật lập tức đi tới, ôm bả vai ông cụ, cười nói: “Ông ngoại, xuống tầng ăn cơm thôi, mọi người đều ở đây, hôm nay rất náo nhiệt nha.”

Ông cụ trừng mắt liếc anh một cái: “Không đủ náo nhiệt. Ông còn chờ cháu cho ông thêm một đứa cháu mập mạp đây.”

“Vâng, cháu biết rồi.”

Yến Luật lập tức cười như có như không nhìn Ôn Tửu, hàm ý không cần nói cũng hiểu.

Ôn Tửu thấy nóng cả mặt, trừng mắt nhìn anh một cái.

Hai người đỡ ông ngoại xuống tầng. Mọi người tụ chung một chỗ vô cùng náo nhiệt, Ôn Tửu nhìn thái độ hai người chú dì đối với Yến Luật liền biết ở bên ngoại Yến Luật đúng là nhân vật được nâng niu trên tay. Ngay cả hai chị họ cũng đối xử với anh vô cùng tốt, hai anh rể muốn vợ được vui vẻ, càng không cần phải nói.

Ôn Tửu lần đầu gặp mọi người, tự nhiên sẽ thành nhân vật chính, may mà hai chị họ của Yến Luật chỉ hơn cô năm ba tuổi, cũng nói chuyện được, không đến nỗi quá khó xử.

Thước Thước, con của chị họ cả vừa tròn bốn tuổi, khỏe mạnh khá khinh vô cùng đáng yêu, nhìn cô xinh đẹp mà cậu dẫn về, liền mở to mắt dùng sức cọ cọ vào người Ôn Tửu.

Ôn Tửu ôm bé con vào trong lòng, cười khanh khách hỏi: “Cháu tên là gì, mấy tuổi rồi?”

“Cháu tên là Thước Thước.” Bé con mở to mắt, lại gọi một tiếng chị rất ngọt ngào.

Ôn Tửu phì cười, “Gọi là cô.”

Yến Luật lập tức sửa lại: “Gọi là mợ.”

Bé con đương nhiên nghe lời cậu, lập tức ngoan ngoãn gọi một tiếng mợ.

Tất cả mọi người cùng cười. Ôn Tửu thoáng cái lại đỏ mặt, vỗ nhẹ vào người Yến Luật.

Yến Luật cười nói: “Còn không phải là chuyện sớm muộn hay sao, tránh đến lúc đó lại phải thay đổi cách gọi.”

Ông cụ Cố nhìn thấy cháu ngoại quyết định chắc chắn là Ôn Tửu, tự nhiên cũng bắt luôn suy nghĩ làm đám hỏi với nhà họ Úc. Lần này bị bệnh khiến cho ông nghĩ thoáng ra, Úc Thiên Thiên và Yến Luật không hợp, lấy nhau về nhất định ba ngày thì hai ngày cãi nhau, cái thân già khom này của ông cũng không muốn hàng ngày bị tức thành bệnh. Hơn nữa khi ở trong bệnh viện, Yến Luật đã kể cho ông nghe về gia đình Ôn Tửu. Ông cụ biết rằng cô không phải vì tiền mà đến với Yến Luật, lúc này mới coi như bỏ được vướng mắc trong lòng.

Ôn Tửu hiểu chuyện hơn so với Úc Thiên Thiên, đứng cạnh Yến Luật cực kỳ xứng đôi.

Thước Thước hít hà cái mũi nhỏ, “Cậu, trên người mợ thơm lắm, cậu ngửi xem.”

Chị họ cả cười phì cười, “Cậu đã sớm biết rồi, đâu cần con nói nữa.”

Ôn Tửu càng ngày càng xấu hổ, đỏ bừng mặt lên, Thước Thước thấy mợ xinh đẹp đúng là vừa thơm vừa đẹp, không nhịn được liền hôn chụt một cái.

Yến Luật lập tức tách bé con ra khỏi người Ôn Tửu.

Ăn cơm tối xong, Yến Luật dẫn Ôn Tửu chào mọi người đi về. Dì hai và chồng nhiệt tình mời Ôn Tửu đến nhà làm khách, nghiêm nhiên đã coi cô như người trong nhà.

Trở lại Lục Nhân Các, Ôn Tửu vào phòng ngủ thay một bộ quần áo trong nhà, đi ra ngoài thì nhìn thấy Yến Luật đang rửa trà. Anh cầm chiếc chén sứ trắng, chậm rãi xoay một vòng, sau đó dùng nước trà tưới lên, tư thế thanh tao lịch sự thông dong, ngón tay thon dài đẹp để lại càng thêm xinh đẹp.

Anh nói, đời này cô cũng chỉ có thể chạm vào tay anh. Nghĩ tới câu này, cảm giác ngọt ngào mà ấm áp từ từ dâng lên. Cô đưa mắt nhìn Yến Luật. Yến Luật đứng lúc cũng đưa mắt nhìn, ánh mắt chạm vào nhau, hai người đều có cảm giác rung rinh trong lòng.

Yến Luật nhìn cô đi tới bên cạnh mình không chớp mắt, lúc này mới lấy lại tinh thần, rót một chén trà đưa cho Ôn Tửu.

Hai người ngồi trên ghế sofa, bật tivi. Trong phòng khách, Ôn Tửu có đặt hai chiếc ghế sofa đơn. Khi tình cảm nồng nàn tự nhiên là hận không thể dính sát vào nhau, một mét cũng đủ cho hai người cảm thấy tương tư. Yến Luật ngồi một mình chưa tới một phút đã không nhịn được trực tiếp ngồi xuống ghế của Ôn Tửu, ôm vai cô, cúi người ngửi ngửi bên tai cô.

Ôn Tửu cảm thấy ngứa ngứa, cười trốn anh: “Anh làm gì thế?”

“Thước Thước nói người em rất thơm. Anh muốn ngửi xem.” Anh vừa nói, vừa cúi đầu cọ cọ bên cổ cô, Ôn Tửu sợ ngứa, vội vàng ngồi sang một chiếc ghế sofa khác. Yến Luật lại chuyển sang chiếc ghế cô ngồi, trong lòng cảm thấy căm thù mấy chiếc ghế sofa đơn này đến tận xương tủy, hận không thể đổi thành một chiếc ghế sofa cỡ lớn ngay lập tức.

Ôn Tửu mặc bộ quần áo ở nhà bằng nhung màu đỏ san hô, màu này lại càng tôn lên làn da trắng hồng của cô. Trong lòng Yến Luật ngứa ngáy khó chịu, đôi mắt trông mong nhìn cô, chỉ muốn nhào vào cô. Ôn Tửu cảm thấy giống như có một con hổ lớn đang ngồi xổm bên cạnh mình, nhìn mình chằm chằm khiến cô cảm thấy trái tim đập rộn lên.

Cô nhấp một ngụm trà, còn chưa nuốt xuống, Yến Luật đã ngậm lấy môi cô, đoạt một nửa nước trà trong miệng cô. Ôn Tửu vừa thẹn đỏ mặt vừa buồn cười, liếc xéo anh hỏi: “Không phải là anh thích sạch sẽ sao?”

“Đúng. Nhưng mà của em cũng giống như là của anh.” Yến Luật ngậm lấy môi cô, cắn một cái.

Ôn Tửu xoa môi, sáng giọng: “Em mới không thèm giống anh ấy, anh giống như cún, động tý là cắn người.”

“Dám nói anh là cún.” Yến Luật hừ một tiếng, bắt lấy cổ tay Ôn Tửu, cù vào nách cô.

Ôn Tửu sợ nhất là buồn, vội vàng né tránh, nghiêng người một cái, tay Yến Luật liền không cẩn thận chạm vào ngực cô, vừa vịn chạm vào chỗ cao vút đầy da trên ngực cô.

Ôn Tửu vừa xấu hổ vừa lúng túng, dùng sức đẩy Yến Luật ra, cô vốn không yếu, lần này lại cảm thấy xấu hổ, lực đẩy lại càng mạnh. Kết quả là Yến Luật không hề đề phòng nên bị cô đẩy từ trên ghế sofa xuống.

Cánh tay Yến Luật vang lên, choang một tiếng giòn tan, hồ cá đặt trên bàn trà bị tay anh đẩy rơi xuống sàn nhà. Thân thể Yến Luật nghiêng một cái, một tay chống xuống sàn nhà, lập tức kêu lên một tiếng đau đớn.

Ôn Tửu vội vàng kéo cánh tay còn lại của anh, Yến Luật giơ tay lên nhìn, thấy trong lòng bàn tay có ghim mấy mảnh kính vỡ, máu ào ào chảy ra.

Ôn Tửu vừa nhìn liền gấp gáp, vội nói: “Mau đi bệnh viện.” Cô vội vàng hấp tấp không kịp thay quần áo, chỉ khoác một chiếc áo khoác ngoài xong rồi cầm lấy chìa khóa xe chạy thật nhanh xuống tầng.

Yến Luật nói: “Em mặc ít quá, thay quần áo đã.”

Ôn Tửu vội kêu lên: “Không kịp nữa rồi.” Nhìn Yến Luật bị chảy máu, trong lòng Ôn Tửu rối loạn, ruột gan rối bởi chạy thẳng vào gara, vội vã khởi động xe, chở Yến Luật đến bệnh viện gần nhất.

May mắn là bệnh viện cộng đồng rất gần Lục Nhân Các. Đến phòng cấp cứu, bác sĩ gấp mấy miếng thủy tinh trong lòng bàn tay Yến Luật ra ngoài, sau đó chống viêm băng bó, xử lý vết thương xong xuôi, lúc này Ôn Tửu mới thở phào.

Phòng khám bệnh có lò sưởi nên không cảm thấy lạnh, lúc hai người đi về đã là đêm khuya, gió thổi qua, Ôn Tửu hắt xì mấy cái, lúc này mới cảm thấy thật lạnh.

Yến Luật cởi áo khoác ngoài, muốn đưa cho Ôn Tửu, Ôn Tửu ngăn lại nói: “Anh cứ chăm sóc chính mình cho tốt, bị thương chứ có phải khỏe gì cho cam.”

Ôn Tửu gấp gáp tỏ ra hung dữ, Yến Luật lại mỉm cười không tức giận chút nào, thật sự là rất quan tâm đến anh a.

Hai người vào trong xe, trong lúc làm ấm xe, Yến Luật nghiêng đầu nhìn Ôn Tửu. Cô đi một đôi giày thấp gót, phía dưới mặc quần nhung dài màu đỏ san hô, đầu tóc vì vội vàng mà rối bời, một phần tóc còn nhét trong cổ áo áo khoác ngoài, chưa bỏ ra.

Đây là lần đầu tiên Yến Luật nhìn thấy Ôn Tửu lời thôi lách thép như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, có thể thấy được cô quan tâm anh bao nhiêu, điều này thể hiện trong lòng cô vẫn rất yêu anh.

Yến Luật hài lòng tựa vào chiếc ghế phụ lái, giơ tay bắt đầu kêu đau.

Ôn Tửu vội vàng nghiêng người sang hỏi: “Anh có muốn uống thuốc giảm đau không?”

Yến Luật nói: “Không muốn uống thuốc.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Yến Luật luôn luôn yếu ớt, Ôn Tửu biết, lần này anh bị thương là do cô đẩy ngã, cho nên vừa đau lòng vừa gấp gáp, hận không thể văng lời rầm rập.

Yến Luật thản nhiên nói: “Em hôn anh, phân tán lực chú ý của anh, có thể sẽ đỡ hơn một chút.”

Ôn Tửu vừa bực mình vừa buồn cười, đến gần hôn lên môi anh một cái, dịu dàng hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn được một chút rồi.” Yến Luật đạt được ý nguyện mấp máy môi, một lát nữa về đến nơi phải tiếp tục đòi phúc lợi mới được.

Trở lại Lục Nhân Các, Ôn Tửu giúp Yến Luật mở cửa phòng, sau đó quan tâm nói: “Sáng sớm ngày mai em đưa anh đi làm.” Bởi vì tay anh không thể lái xe được.

Yến Luật nhú mày: “Ừ, thế lúc tan làm thì sao?”

Ôn Tửu dịu dàng nói: “Tan làm em cũng đón anh a.”

Yến Luật vô cùng hài lòng với câu trả lời này, ừ, ngày tháng bị thương cũng rất hạnh phúc nha.

Ôn Tửu nói: “Vậy anh nghỉ ngơi sớm đi.”

“Em cứ thể bỏ rơi một mình anh ở đây sao?” Yến Luật tắt ngấm nụ cười.

Ôn Tửu nhẹ giọng nói: “Em ở ngay đối diện mà, có chuyện gì thì gọi em.”

Yến Luật hằm hừ nói: “Tay anh đau, làm sao cởi được quần áo? Làm sao rửa được mặt? Gọi đầu? Tắm? Em định không quan tâm đến anh à? Hử?”

Anh liên tiếp lên án, khiến Ôn Tửu nghẹn họng không nói nên lời, anh lại bị thương ở tay phải, đúng là rất không tiện.

Yến Luật nặng nề hừ một tiếng, dùng ánh mắt tức giận, im lặng chỉ trích cô, lại tạo áp lực lần nữa.

Ôn Tửu nhẹ giọng: “Vậy, tối nay em ngủ chỗ anh?”

Yến Luật vành khuôn mặt tuần tú, kiêu căng ồm ờ đáp “ừ”, trong lòng thì đang nổ pháo hoa ăn mừng.

Zê, tối nay rốt cục đã có thể ngủ cùng cô trên một chiếc giường rồi.

61. Chương 61: Cùng Giường

Ôn Tửu vừa thấy vẻ mặt của anh, liền biết anh muốn mình ở lại chăm sóc anh. Anh bị thương tay phải xác thực là rất bất tiện, lại là do cô đẩy ngã mà bị thương, cho nên về tình về lý cô đều không thể không ở lại chăm sóc. Sở dĩ do dự là vì phòng ở Lục Nhân Các đều là căn phòng nhỏ, phòng của Yến Luật cũng chỉ có một chiếc giường, nếu ở lại trong phòng anh, đương nhiên phải “cùng giường chung gối” với anh. Vừa nghĩ tới lần kinh nghiệm từng ngủ cùng kia, Ôn Tửu còn có chút xấu hổ.

“Vậy anh chờ em chốc lát, em về tắm rửa xong lại tới đây.”

Yến Luật nói: “Em mang các thứ đến đây rồi tắm luôn ở phòng tắm nhà anh cũng được.” Như vậy thật tốt, ừ, nếu có thể tắm chung thì còn tốt hơn nữa.

“Như vậy rất phiền. Em sẽ đến nhanh thôi, anh chờ em một lát là tốt rồi.”

Ôn Tửu trở về tắm rửa xong, lấy mấy thứ như điện thoại di động, chìa khóa, trực tiếp mặc áo ngủ, bên ngoài choàng một chiếc áo bông rồi đến nhà Yến Luật. Yến Luật nhìn thấy cô, liền cười cười.

Cũng không biết là chính mình nghĩ nhiều hay không, Ôn Tửu cảm thấy nụ cười của anh vô cùng có hàm ý, long lanh như tỏa sáng vậy.

“Không còn sớm nữa, anh mau tắm rửa rồi đi ngủ đi.” Ôn Tửu lập tức đi vào phòng vệ sinh, tùy ý đánh giá một chút, phát hiện bồn rửa mặt và bồn cầu đều mới tinh.

Nghĩ đến Yến Luật vì mình mà phải tốn công tốn sức thuê phòng, Ôn Tửu không kìm lòng nổi mà cong khóe miệng lên, trong lòng thật ngọt ngào.

Cô cầm lấy bàn chải đánh răng, bóp kem đánh răng, đang muốn gọi Yến Luật lại đây. Vừa ngẩng đầu thì thấy ở trong gương, Yến Luật đã đứng ở cửa phòng vệ sinh. Vóc dáng cao to, như sắp đụng vào khung cửa của phòng vệ sinh.

Ôn Tửu cười cười với Yến Luật trong gương: “Em giúp anh lấy kem đánh răng rồi, lại đây đánh răng đi.”

Yến Luật đi đến phía sau Ôn Tửu, buồng vệ sinh nho nhỏ lập tức giống như là bị lấp đầy. Yến Luật rất thân nhiên đưa ra yêu cầu: “Em đánh cho anh đi, anh không đánh được bằng tay trái.”

Chuyện giúp người khác đánh răng này, Ôn Tửu rất muốn nói cô không biết. Yến Luật cúi đầu nhìn cô, tỏ vẻ chỉ cần cô nói ra chữ không, liền lập tức lên án cô.

Ôn Tửu đành phải để bàn chải đánh răng tới bên miệng anh, thời điểm cho vào miệng anh, vừa muốn cười, vừa cảm thấy thú vị. Yến Luật cao ráo, cô lại không thuận tay, kết quả không cẩn thận chọc bàn chải đánh răng vào lợi Yến Luật.

Yến Luật vốn muốn hưởng thụ chút mùi vị được cô “chiều chuộng”, nhưng thế này thì còn không bằng tự thân dùng tay trái, tiếp nhận bàn chải từ tay cô, thở dài: “Anh tự mình đánh đi.”

Ôn Tửu vội đưa nước cho anh, giúp anh súc miệng, sau đó hỏi: “Khăn nào là khăn rửa mặt?”

“Màu trắng.”

Ôn Tửu kéo xuống đưa cho anh, Yến Luật lau nước ở cằm, thân nhiên nói: “Tắm rửa thì làm sao bây giờ?”

Ôn Tửu ngẩn ra, đúng vậy a, chuyện này thì xử lý thế nào?

Yến Luật nhìn cô, thấp giọng nói: “Nếu không, em giúp anh tắm?”

Ôn Tửu nóng bừng mặt lên, lập tức nói không.

Yến Luật giơ tay phải bị thương nói: “Vậy em nói làm sao bây giờ, anh bị như thế này ngay cả cởi quần áo cũng không làm được.”

Ôn Tửu đỏ mặt nói: “Hôm nay anh bị thương, nên đừng tắm nữa.”

“Được, cho dù hôm nay không tắm, chẳng lẽ anh luôn không tắm? Vết thương này dù thế nào cũng phải dưỡng một tuần mới khỏi đi?” Yến Luật xoay người bình tĩnh nhìn Ôn Tửu, “Một tuần không tắm rửa em cảm thấy có cảm giác gì?”

Đối với người mắc bệnh sạch sẽ như anh thì một tuần không tắm rửa chỉ sợ sẽ diên mất, nhưng bảo cô tắm rửa cho anh thì cũng quá khó xử cô rồi, ở trong đầu cô tưởng tượng đến hình ảnh tắm rửa cho anh, lập tức tim đập thành thịch, mặt bắt đầu nóng lên.

“Không được không được, anh vẫn nên tự mình tắm đi.”

Mặt Ôn Tửu đỏ ửng lên, nở rộ tươi tắn xinh đẹp, đoạt mất hồn người. Khó có khi nhìn thấy biểu cảm xấu hổ túng quẫn của cô, sao Yến Luật có thể dễ dàng buông tha, cúi đầu nói ở bên tai cô: “Anh đã từng nhìn em... Chẳng lẽ em không muốn báo thù?”

Ôn Tửu đỏ mặt trừng mắt lườm anh: “Không muốn.”

Yến Luật như cười như không: “Cơ hội báo thù tốt như vậy, chẳng lẽ em muốn bỏ qua?”

“Yến Luật.” Rốt cục Ôn Tửu then quá thành giận, bão nổi rồi, khuôn mặt trái xoan xấu hổ đỏ bừng lên.

Yến Luật mỉm cười nhìn cô, rốt cục có cảm giác hãnh diện. Thật vất vả, cuối cùng đã tìm được cơ hội đùa giỡn cô một lần.

Anh giơ cánh tay cuốn băng gạc lên, chậm rì rì nói: “Dù sao tay là do em làm bị thương, em phải chịu trách nhiệm.”

Ôn Tửu hung dữ nói: “Em giúp anh cởi quần áo, còn tự anh tắm. Chỉ cần giơ tay phải lên, không đụng tới nước là được rồi.”

“Được rồi, em giúp anh cởi quần áo.” Yến Luật lập tức giống hoàng thượng, dang hai tay ra, kiêu căng hếch cằm, thoang thả chờ cung nữ xinh đẹp hầu hạ.

Ôn Tửu duỗi tay cởi cúc áo lông của anh, cẩn thận kéo tay áo ở bên tay phải của anh xuống, sau đó khoác áo lên khuỷu tay, rồi lại cởi cúc áo sơ mi.

Cô thầm nghĩ, coi như là đàn ông thấy ở trong bể bơi là được, hơn nữa lại là bạn trai của mình, dù sao nhìn thân thể anh cũng là quang minh chính đại, lý lẽ chính đáng nên kiên trì cởi cúc áo sơ mi.

Áo sơ mi là áo sát người, ngón tay Ôn Tửu không thể tránh né đụng tới thân thể anh, độ nóng dường như theo khe hở quần áo truyền ra, theo từng nút từng nút bị cởi bỏ, mặt cô cũng càng ngày càng hồng. Cuối cùng khi cởi đến nút áo ở dưới cổ, ánh mắt cô dừng ở hầu kết của anh, rõ ràng thấy hầu kết của anh nuốt một cái, sau đó, hơi thở của anh bắt đầu trở nên dồn dập.

Vào giây phút lộ ra da thịt thân thể, Ôn Tửu cảm thấy tim mình đập thành thịch loạn lên.

Yến Luật có bề ngoài tuấn tú đẹp đẽ, nhưng thân thể lại rất rắn chắc khỏe mạnh, cơ bắp đẹp mà không thô, tràn ngập cảm giác mạnh mẽ tốt đẹp, đường cong đẹp giống như pho tượng. Cô thật sự là nhịn không được muốn vuốt ve một chút.

Buồng vệ sinh nhỏ, quả thực tràn ngập dụ hoặc khiến người ta rối loạn tinh thần. Cô khoác áo sơ mi lên cánh tay, rồi xoay người muốn đi ra ngoài.

Yến Luật giữ cổ tay cô lại: “Phía dưới.”

Ôn Tửu vừa nghe liền đỏ mặt, hung hăng néo hông anh một cái.

Yến Luật hít vào một hơi: “Anh nói là dây lưng phía dưới, em nghĩ đi đâu đấy?”

Ôn Tửu càng lúng túng hơn, lung tung cởi bỏ thắt lưng da của anh.

Yến Luật vẫn không buông tay, Ôn Tửu nghĩ đến anh còn muốn tiếp tục bảo cô cởi quần, lúng túng nói: “Còn lại, tự anh cởi đi.”

Yến Luật hậm hực nói: “Em không định khen anh hai câu?” Dáng người tốt như vậy, thế mà cô vẫn giữ im lặng, đúng là có mắt không trông.

Ôn Tửu buồn cười trừng mắt với anh: “Ừ, dáng người của anh đẹp hơn nhiều so với khi còn bé. Hải lòng chưa?”

“Không hải lòng.”

“Hoàn mỹ không khuyết điểm, hải lòng chưa?”

“Cũng chưa hải lòng.”

Chiếc quần đã tháo dây lưng mắc lỏng lẻo ở eo Yến Luật, lộ ra cơ bụng rắn chắc mà xinh đẹp, Ôn Tửu nhìn thoáng qua, nhanh chóng rời mắt, nhưng Yến Luật lại cầm lấy tay cô đặt lên trên cơ bụng của anh.

Ôn Tửu cuống quýt rút tay ra, chạy trốn ra khỏi buồng vệ sinh, vừa không cẩn thận, suýt chút nữa đụng vào cửa. Phía sau vang lên tiếng cười, Ôn Tửu ảo não vắt quần áo của Yến Luật lên trên xô pha, sau một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, hừ, thế mà lại bị anh đùa giỡn, thật sự là đáng giận.

Một lát sau, Yến Luật mở cửa buồng vệ sinh ra: “Giúp anh mang đồ ngủ lại đây.”

Ôn Tửu đi vào phòng ngủ, thấy đầu giường của anh có một bộ đồ ngủ, liền cầm lấy đưa cho anh, Yến Luật đứng ở phía sau cửa, Ôn Tửu vừa nhìn thấy thân thể anh, lập tức cảm thấy như tiếp xúc với điện, nhanh chóng rời ánh mắt.

Cơ ngực mang theo bọt nước, kêu gọi muốn chết, thật sự là làm cho tim người ta đập thành thịch.

Yến Luật mặc áo ngủ đi ra, dùng tay trái cầm khăn mặt lau tóc ướt sũng.

Ôn Tửu hỏi: “Có máy sấy không? Nếu không có để em về nhà lấy.”

“Ở gần kéo phía dưới ti vi.”

Ôn Tửu mở ngăn kéo phía dưới ti vi ra, lấy máy sấy. Yến Luật ngồi ở bên cạnh cô, Ôn Tửu cũng không dùng lược, lấy ngón tay chải vuốt tóc anh, Yến Luật ngồi vắt chéo đôi chân dài, ra dáng cực kỳ hưởng thụ.

Yến Luật lấy máy sấy khỏi tay cô, thấp giọng nói: “Chúng ta đi ngủ đi.”

Một câu đơn giản như vậy đã khiến mặt Ôn Tửu đỏ lên. Tóc Yến Luật xoã tung, gương mặt tuần tú, thật sự là đẹp đến khiến người ta rung động, sạch sẽ trong sáng, đôi mắt rất sáng, tất cả bên trong đều là cô, chỉ có cô.

Yến Luật dắt tay cô đi vào phòng ngủ.

Ôn Tửu cởi áo bông bên ngoài, Yến Luật vừa thấy áo ngủ trên người Ôn Tửu, liền tiếc nuối thật sâu vì thời tiết và mùa lúc này. Áo ngủ mùa đông căn bản chính là quần áo ở nhà, tay áo dài, hơn nữa kiểu dáng bảo thủ, chẳng khác gì áo ngủ dành cho nam giới, dáng người đẹp của Ôn Tửu bị bao bọc cực kỳ kín đáo, chỉ có vòng eo yếu điệu được quần áo rộng thùng thình tôn lên, ngược lại càng lộ ra đường cong uyển chuyển, khiến người miên man bất định.

Ôn Tửu vừa thấy anh nhìn chằm chằm ngơ ngẩn, không hiểu lại đỏ bừng mặt, xóc chân lên nằm vào.

Vào trong chăn, Yến Luật liền dán sát người vào cô, vừa muốn ôm cô, đột nhiên phát hiện tay phải bị thương, không thể thỏa thích, đành phải hậm hực gác chân lên trên đùi Ôn Tửu.

Ôn Tửu đẩy cái chân dài của anh ra, sắc giọng: “Thật nặng, mau tránh ra.”

Yến Luật ung dung nói: “Quen là tốt rồi. Dù sao về sau em sẽ quen.” Ngụ ý, về sau cả đời đều phải ngủ cùng nhau như thế này.

Ôn Tửu bất đắc dĩ, đẩy anh nói: “Tắt đèn đi.”

Yến Luật không chịu tắt: “Để anh nhìn em.”

“Không phải là anh đã nhìn cả tối rồi sao?”

“Anh muốn nhìn ở chỗ này.” Ngón tay Yến Luật chạm vào ngực cô. Trong áo ngủ mềm mại, không có nội y. Theo bản năng Ôn Tửu hất tay anh ra, Yến Luật khoa trương kêu thảm thiết.

“Đụng tới miệng vết thương rồi hả?” Ôn Tửu vội vàng ngồi dậy xem tay anh.

Yến Luật lập tức quay lưng lại, không trả lời.

Ôn Tửu lắc lắc vai anh, “Anh tức giận? Em không cố ý. Ai bảo anh lộn xộn.”

Yến Luật không nhúc nhích, cũng không chịu xoay người, xem ra là rất tức giận. Ôn Tửu đành phải hôn hai má anh, nhẹ giọng dỗ anh: “Đừng nóng giận, em nói xin lỗi rồi mà.”

“Không thể sờ bạn gái một chút sao?”

Ôn Tửu lúng túng rồi, sau một lúc lâu mới đỏ mặt nói: “VẬY, anh sờ một chút thôi nhé.”

Yến Luật thu được toàn thắng, lúc này mới xoay người. Bàn tay đặt ở chỗ mình nhớ nhưng rất lâu rồi, mềm mại đầy đặn trong lòng bàn tay quả thực khiến người ta không thể tự kiềm chế. Đến tận đây, tình hình càng không thể cứu vãn ... Hoàn toàn mất đi khống chế. Ôn Tửu hối hận không thôi, luống cuống tay chân muốn đẩy anh ra, lại không dám lộn xộn sợ đụng tới tay phải của anh, thoáng chốc, nơi nơi thất thủ.

Yến Luật vận sức chờ phát động, hỏi: “Có thể sao?”

Ôn Tửu bối rối trả lời: “Em còn chưa chuẩn bị xong.”

“Vậy bao lâu em mới có thể chuẩn bị xong?” Đôi mắt của Yến Luật sáng như của báo tuyết, khiến Ôn Tửu không có lực chống đỡ.

62. Chương 62: Cầu Hôn (1)

“Em không biết.”

Tuy rằng cô rất thích anh, nhưng dù sao chưa bao giờ trải qua, thực rất sợ hãi loại chuyện này, theo bản năng cứ muốn kéo dài việc này, hơn nữa cô tạm thời còn chưa có ý định kết hôn, cảm thấy cứ duy trì hiện trạng như vậy, yêu đương với anh đã rất thỏa mãn rồi.

Nhưng Yến Luật lại thấy căn bản không đủ. Ôn Tửu trả lời như thế khiến anh cảm thấy sốt ruột, quả thực là cảm giác xa xa không có kỳ hạn.

“Anh rất vội.” Anh lôi kéo tay cô, đặt tay cô ở dưới thân, Ôn Tửu cảm giác như tiếp xúc với điện, vội vàng rút tay về. Tiếng hít thở dồn dập mà nhẩn nại của Yến Luật tấp vào gương mặt cô, khiến lòng cô rối bời.

Hai người thở dốc quần quít lấy nhau. Yến Luật cắn môi cô, uy hiếp: “Nói mau, bao lâu?”

“Lúc kết hôn.”

Trước mắt Yến Luật tối sầm, liền nói ngay: “Vậy ngày mai đi kết hôn.”

Mặt mày Ôn Tửu cong cong nhìn anh cười: “Trong ba năm em không muốn kết hôn.”

Suýt chút nữa Yến Luật phun ra một búng máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ba năm, em muốn anh ghen chết sao?”

Ôn Tửu bồn chồn cười: “Trước đây mọi người đều là như thế, kết hôn mới động phòng hoa chúc. Mấy ngàn năm cũng chưa thấy có người nào vì chuyện này mà ghen chết. Yên tâm đi, anh sẽ không ghen chết đâu.”

“Trước đây người mười bảy mười tám đã kết hôn rồi.”

Ôn Tửu bật cười: “Cũng đúng, anh đã từng này tuổi rồi.”

“Em dám ghét bỏ anh?” Yến Luật hừ một tiếng, thân thể trầm xuống.

Mắt thấy anh muốn làm thật sự, Ôn Tửu vội vàng nói: “Nếu anh còn lộn xộn nữa, em sẽ về đi ngủ. Rõ ràng là anh muốn em ở lại chăm sóc anh. Nhưng em thấy anh khỏe như vâm ý, căn bản không cần chăm sóc.”

Yến Luật chỉ nói mạnh mẽ thôi chứ không thật sự dùng sức mạnh, đành phải kìm nén ham muốn sắp không khống chế được, trượt xuống khỏi người cô.

Ôn Tửu nghe tiếng hít thở của anh, cũng biết anh nhẩn nhện rất vất vả, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm đấy.”

Đêm nay, hai người đều không được ngủ ngon. Một người liễu mạng quần quít như bạch tuộc, một người liễu mạng hất tay dài chân dài của đôi phương ra.

Yến Luật có thói quen dậy sớm để tập thể hình, cứ đến thời gian đó liền tỉnh giấc, nhưng bởi vì tay bị thương, hơn nữa ôn hương nhuyễn ngọc ôm đầy trong ngực, cũng không cam lòng rời giường, thừa dịp Ôn Tửu còn chưa tỉnh, vươn tay vào trong áo ngủ của cô.

Bởi vì chiến đấu hăng hái với anh đến hơn nửa đêm, lúc này Ôn Tửu ngủ rất say, mê man mở tròng mắt, cảm thấy trên người cứ như là có một con sâu róm bò trên người, cô nhắm mắt lại đảo tròn mắt, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cho đến tận khi con sâu kia đi đến đuôi, rốt cục cô cũng tỉnh, sau đó liền đối diện với đôi mắt sáng bức người.

Trong nháy mắt Ôn Tửu đỏ bừng mặt, hung dữ túm tay anh từ trong quần áo cô ra. Cô hất mái tóc dài, vẻ mặt mê mang trợn tròng mắt lại xấu hổ, bộ dạng đó có một phen hương vị đáng yêu khác. Yến Luật nhìn lại cảm thấy lòng ngứa ngáy khó nhịn, vốn buổi sáng đã dễ dàng kích động, lúc này lại càng không thể nhịn được nữa, nhào lên trên người cô rồi giở trò một phen, cuối cùng phát hiện, nhìn như được tiện nghi, thật ra càng khôn khổ, còn phải tự dập lửa do chính mình đốt lên.

Ôn Tửu nhìn vẻ mặt ghen khuất của anh, không khỏi buồn cười.

Yến Luật phần nộ xuống giường, mở tủ quần áo ra, cầm một bộ quần áo mới từ trong đó ra, nói với Ôn Tửu: “Em giúp anh thay quần áo đi.”

Anh đứng ở trước giường, Ôn Tửu quỳ gối trên giường, cởi cúc áo ngủ, tuy rằng tối hôm qua đã làm một lần, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, ngượng ngùng nhìn thân thể anh. Sau khi vội vàng cởi áo ngủ, liền mặc áo sơ mi vào cho anh, cài cúc áo.

Yến Luật không hề chớp mắt nhìn gương mặt cô, thật vừa lòng nhìn da thịt trắng nõn như tuyết chậm rãi nhuộm lên một tầng màu hồng nhạt, ánh mắt trong veo cũng mang theo ngượng ngùng. Hình ảnh xinh đẹp như vậy tự nhiên càng khiến anh nhiệt huyết sôi trào, anh bổ nhào lên người Ôn Tửu, đặt cô ở dưới thân.

“Ba năm sau mới kết hôn, anh không chờ được.”

Ôn Tửu không nghĩ tới sáng tinh mơ anh lại nói chuyện này, vội đẩy mặt anh ra, “Để nói sau đi, nếu không sẽ đi làm muộn đấy.”

“Tay khỏi rồi thì làm chuyện kia, được không?” Ánh mắt Yến Luật sáng quắc nhìn chăm chăm cô, như là một con diều hâu nhìn chăm chăm vào con chim bồ câu nhỏ. Ôn Tửu muốn đưa anh đi làm trước, sau đó mình mới có thể đi tới công ty, vốn thời gian đã gấp gáp, anh còn không nhanh không chậm lằng nhằng với cô như vậy. Anh là ông chủ, đến muộn cũng không sao cả, nhưng cô là người làm công, tuy rằng là quản lý, nhưng như vậy thì càng phải làm gương.

“Trở về nói sau, nhanh chút không còn kịp rồi.”

Yến Luật tạm thời buông cô ra. Ôn Tửu vội đứng lên, cầm di động, chìa khóa rồi đi ra khỏi phòng ngủ, quay đầu nói: “Em trở về nấu cơm, anh thu dọn xong rồi đến ăn cơm, sau đó em đưa anh đi làm.”

Sau khi trở về Ôn Tửu chuẩn bị bữa sáng xong xuôi rồi, Yến Luật cũng thu dọn xong, tuy rằng một đêm ngủ không ngon, nhưng anh trời sinh đáng người đẹp, vừa vận đồ âu màu xám bạc lập tức trông sáng láng, anh tuần tuần lẳng.

Hai người cùng nhau ăn cơm, Ôn Tửu lái xe đưa anh đến công ty. Đến nơi, Yến Luật tháo dây an toàn, lại vòng qua cửa xe bên Ôn Tửu.

Ôn Tửu nghĩ đến anh có chuyện muốn nói, liền quay cửa kính xe xuống, “Làm sao vậy?”

Yến Luật cúi người xuống, rồi là một nụ hôn thật dài.

Trong lòng Ôn Tửu vừa ngọt ngào vừa ngượng ngùng, đây chính là ở trước cửa tòa nhà của công ty, bao nhiêu người đi làm đều nhìn đây này.

“Được rồi anh mau vào đi thôi, em bị muộn rồi.”

Yến Luật hừ một tiếng, “Là anh quan trọng hay là đi làm quan trọng?” Vốn muốn để cho cô đi rồi, nhưng lại trả thù bằng một nụ hôn dài nữa, lúc này mới thả người.

Ôn Tửu vội vàng lái xe đi tới công ty. Công ty của hai người một đông một tây, chạy một vòng lớn như vậy, lại thêm kẹt xe, tuy rằng rời nhà rất sớm, nhưng vẫn đến công ty muộn nửa tiếng. Ôn Tửu nghĩ, vẫn cảm thấy Yến Luật về ở dinh thự Khuynh Thành thì tốt hơn. Như vậy tiện đường hơn, thêm nữa trong nhà anh nhiều phòng, cô sẽ không phải chen chúc trên một cái giường với anh nữa, nếu cứ tiếp tục như thế này, thật sự là “Hiểm nguy liên tiếp”.

Lúc nghỉ ngơi giữa trưa, Ôn Tửu nghĩ đến tay phải Yến Luật không tiện dùng đũa, liền gọi điện thoại tới, quan tâm vấn đề ăn cơm của anh.

Yến Luật nói: “Dùng tay trái cầm thìa tùy tiện ăn hai miếng, hừ, em cũng không thèm quan tâm đến anh.”

Giọng nói u oán này suýt chút nữa khiến Ôn Tửu bật cười, cô dịu dàng nói: “Buổi tối em mời ăn tiệc bù lại nhé?”

“Anh đã đặt bàn ở Quỳnh Lâu rồi, tan tầm em đến đón anh đi.”

Quỳnh Lâu là một nhà hàng Tây hạng sang trong thành phố, nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà Kim Khê, tên nhà hàng lấy từ câu thơ của Tô Thức:

“Ráp định cưỡi mây lên đến

Chỉ sợ lầu Quỳnh điện ngọc

Cao ngất lạnh lùng sao.” (*) Nơi này luôn luôn đắt hàng, chỗ phải đặt trước từ sớm, nhà hàng hình tròn, có thể nhìn ra xa toàn bộ cảnh đêm của thành phố Z.

[(*) Trích từ bài từ ‘Thủy diệu ca đầu’ (do Nguyễn Chí Viễn dịch) của nhà viết từ nổi tiếng thời nhà Tống Trung Quốc Tô Thức (Tô Đông Pha)]

Tan tầm, Ôn Tửu đi đón Yến Luật, đi về hướng hồ Kim Ba, đến tòa nhà Kim Khê, đỗ xe xong xuôi, hai người vào thang máy. Trong gương chiếu rọi ra hình bóng hai người, Yến Luật ôm vai Ôn Tửu, chỉ vào gương nói: “Em xem, ngoại trừ anh, em còn có thể tìm được người đàn ông nào xứng đôi với em hơn sao?”

Ôn Tửu bật cười, “Anh còn có thể đởm đáng hơn được sao?”

Yến Luật hừ nói: “Rõ ràng chính là sự thật.”

Ra khỏi thang máy, có một bồi bàn mặc đồ âu đi giày da dẫn hai người vào nhà ăn. Đập vào mắt là cảm giác rộng rãi đẹp đẽ, trên nóc nhà mắc chằng chịt các loại đèn treo như là bầu trời sao lấp lánh, từng chỗ ngồi đều đặt hoa tươi kiêu diễm ướt át, tiếng đàn thanh u như có như không, giống như từ bầu trời đêm xa xôi vọng tới.

Bình thường người tới nơi này ăn cơm cũng không nhiều, một là do giá tiền quá đắt, hai là phải đặt bàn sớm, nơi này thích hợp nhất cho những đôi tình nhân, hôm nay kỳ quặc là trong nhà ăn lại không có người khách nào khác, chỉ có hai người Ôn Tửu và Yến Luật.

Ngay từ đầu Ôn Tửu còn tưởng rằng là vẫn còn sớm, nhưng sau khi thấy ăn sắp xong, vẫn không thấy có người nào nữa, cô mới cảm thấy có điểm không thích hợp, chẳng lẽ là Yến Luật bao tất cả nhà hàng?

Nhưng nhìn vẻ mặt của anh lại không giống, biểu cảm trên khuôn mặt tuần tú rất bình tĩnh. Cho dù không phải cuối tuần, ít khách hơn, nhưng không đến mức không có khách khác đến a, Ôn Tửu nhịn không được hỏi: “Sao hôm nay lại không có người, không phải là anh bao hết nhà hàng chứ?”

Yến Luật thản nhiên ừ một tiếng, đưa qua một ánh mắt “giờ em mới biết”.

Ôn Tửu càng cảm thấy kinh ngạc, giật mình nhìn Yến Luật, tìm bắt đầu nhảy bịch bịch, anh muốn làm gì?

Chẳng lẽ là cầu hôn? Nhưng nhìn anh bình tĩnh thong dong như thế, cũng không giống a. Hơn nữa cơm cũng ăn xong rồi, anh cũng không tỏ vẻ gì, ít nhất hẳn là phải có một bó hoa hồng và nhẫn chứ.

Lúc này, bồi bàn bưng lên một suất bánh ngọt xinh xắn rất độc đáo.

Đồi núi màu xanh nhạt dùng kem trà xanh làm thành, được vây quanh bởi hàng rào các quả đào vàng, mặt trên điểm các quả anh đào nhỏ tinh xảo đặc sắc, mấy màu sắc này phối hợp với nhau, quả thực là tươi ngon đáng yêu, đẹp đến mức khiến người ta không đành lòng ăn mất.

Yến Luật nở nụ cười yếu ớt, đưa tình ẩn tình nói: “Em nếm thử kem trà xanh ở đây đi, mùi vị vô cùng ngon, chỉ có một phần, không có phần thứ hai.”

Ôn Tử cười gật đầu, chọn ăn anh đào, dỡ bỏ hàng rào đào vàng, ăn xong rồi đẩy phần đồi chè đến trước mặt Yến Luật, “Anh ăn đi.”

Yến Luật ngần ra: “Sao em không ăn?”

Ôn Tử cười cười: “Em vừa có kinh nguyệt, không thể ăn lạnh.”

Yến Luật thay đổi sắc mặt, dời mắt nhìn Ôn Tử, tỏ vẻ sắp học máu.

Ôn Tử nhẹ giọng nói: “Anh ăn đi.”

“Anh không ăn.”

Yến Luật hít vào một hơi, ngoắc gọi bồi bàn.”Đóng gói kem này lại.”

Còn muốn đóng gói một phần kem? Ôn Tử nhú mi, quý công tử vung tiền như rác không tiết kiệm đến mức như vậy à. Hơn nữa bồi bàn cũng tỏ vẻ rất kỳ quái nhìn Yến Luật.

Ôn Tử thần nhiên cười: “Thôi đi, đóng gói mang về còn không chảy thành nước sao.”

Bồi bàn nặn ra một nụ cười gượng: “Vẫn là đóng gói đi, kem này thật sự là rất đắt.”

Cậu ta đi cầm một hộp cơm, sau đó bưng kem lên, thật cẩn thận đặt kem vào, cất xong rồi, hai tay đưa cho Yến Luật: “Tiên sinh ngài muốn xem một chút hay không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Yến Luật tiếp nhận hộp cơm.

Nhấn kim cương mua rất lâu rồi nhưng vẫn chưa được công diễn bị bao bọc trong kem trà xanh, có tâm tình giống chủ nhân, lạnh buốt.

Yến tiên sinh dùng tay bị thương bao băng gạc, yên lặng che kín ngực, dì cả, dì thẳng rồi.

63. Chương 63: Cầu Hôn (2)

Hai người rời khỏi Quỳnh Lâu, Ôn Tử mở cửa xe ra, nói với Yến Luật: “Anh vẫn nên về dinh thự Khuynh Thành ở đi.”

Yến Luật sầm mặt đi: “Vì sao?”

Ôn Tử nhẹ giọng nói: “Buổi sáng rất vội, hôm nay đã rời nhà trước một tiếng rồi mà em đến công ty vẫn bị muộn. Anh ở dinh thự Khuynh Thành em đưa anh đi làm có vẻ tiện đường hơn.”

Mắt Yến Luật sáng lên: “Ý của em là, em cùng trở về với anh?”

Ôn Tử mỉm cười nói: “Đương nhiên, bằng không sao đưa anh đi làm được. Chờ anh khỏi, em lại trở về Lục Nhân Các.” Ở lại nhà anh thì buổi tối sẽ không cần phải chen chúc trên một chiếc giường, có thể ngủ riêng trong hai gian phòng, ngủ trên cùng một chiếc giường như đêm qua, thật sự là làm cho người ta rất khó không chế.

Yến Luật ôm vai cô, được đàng chân lân đàng đầu nói: “Đợi tay anh khỏi rồi, em cũng đừng trở về, chúng ta ở cùng nhau đi.”

Ôn Tử mỉm cười lườm anh một cái: “Kết hôn rồi nói sau.”

Nhắc tới kết hôn, Yến Luật lập tức cảm thấy trái tim xoắn lại, cô sẽ không thật sự trong vòng ba năm không có ý định kết hôn đi?

Ôn Tử lái xe trở về Lục Nhân Các trước, thu dọn một vài bộ quần áo để thay và vật dụng hàng ngày mang theo, định ở dinh thự Khuynh Thành vài ngày.

Trở lại nhà ở dinh thự Khuynh Thành, hai người đều có cảm giác rộng rãi sáng sủa, chỉ phòng khách đã rộng hơn toàn bộ căn hộ ở Lục Nhân Các rồi, trong khoảng thời gian Yến Luật không ở chỗ này, cô giúp việc cũng nghỉ, ban ngày chỉ cần đến đây quét tước vệ sinh một chút thôi.

Yến Luật lập tức lôi kéo Ôn Tử lên tầng hai, vào phòng ngủ của mình.

Ôn Tử đánh giá phòng của anh, giống như phòng ở Lục Nhân Các, trong phòng đặt một chiếc giường rất rộng lớn, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, bố trí gọn gàng ngăn nắp. Có thể thấy được sinh hoạt xưa nay của anh đơn giản mà nghiêm cẩn.

Đứng ở trong không gian tư mật của anh, Ôn Tử cảm giác được mình cách thế giới của anh càng ngày càng gần rồi.

Yến Luật từ phía sau vòng tay ôm eo Ôn Tử, ôm cô vào trong lòng, cầm đặt ở trên mái tóc cô, nghiêm trang nói: “Về sau em ở đây được không? Em xem nơi này thoải mái hơn Lục Nhân Các, em đi làm cũng không quá xa. Chúng ta trả lại phòng ở Lục Nhân Các, hàng tháng đều tiết kiệm một khoản lớn tiền thuê nhà, em nói có đúng không?”

Đương nhiên Ôn Tử biết anh dùng chiêu bài tiết kiệm là có mưu đồ khác, không khỏi xoay mặt lại, cười khê với anh: “Không nghĩ tới anh lại tiết kiệm như vậy, trách không được ngay cả kem cũng đóng gói mang về nhà.”

Nhắc tới kem, sắc mặt của Yến Luật liền xanh giống như trà vậy.

Ôn Tử mỉm cười chỉ vào phòng đối diện: “Em ngủ ở phòng đối diện, anh có chuyện gì cần thì bảo em một tiếng là được rồi.”

Yến Luật hậm hực nói: “Vẫn là ngủ cùng nhau đi, cũng không phải lần đầu tiên.”

“Ngủ cùng nhau căn bản là ngủ không ngon.”

Yến Luật hừ nói: “Ai bảo em tra tấn anh.”

Ôn Tử đỏ mặt lườm anh một cái: “Rõ ràng là chính anh ép buộc.”

Yến Luật nghĩ nghĩ, có vẻ cả chần ngang, ý niệm muốn mưu đồ gây rối trong đầu cũng phải chặt đứt, đành phải nói: “Vậy được rồi, em đừng đóng cửa.”

Ôn Tử đi vào phòng đối diện, Yến Luật cũng nhân cơ hội mang hộp đựng kem vào phòng vệ sinh, thật cẩn thận giải cứu chiếc nhẫn từ trong kem trà xanh ra, rửa sạch rồi bỏ vào trong hộp.

Loại chuyện cầu hôn này, nói thật thực khiến anh hao tổn tâm trí. Hình thức quỳ một gối xuống, xung quanh vây quanh một vòng những người đứng xem ủng hộ cầu hôn, dù thế nào anh cũng không làm được, nhưng trực tiếp lấy nhẫn ra cầu hôn cô thì lại không lãng mạn.

Giấu trong kem trà xanh, để cho cô một ngạc nhiên, cũng là linh cảm căn cứ vào những bộ phim đã xem, đáng tiếc bị dì cả đánh bại, xem ra phải nghĩ cách khác.

Anh cất nhẫn đi, đi đến phòng đối diện, Ôn Tử đang sắp xếp mỹ phẩm dưỡng da.

Yến Luật trực tiếp ôm lấy eo cô: “Mau tới giúp anh thay quần áo tắm rửa.”

Vừa nghe những lời này, Ôn Tử lại bắt đầu trở nên xấu hổ. Mỗi tối đau đầu nhất là chuyện này rồi.

Lúc cởi quần áo, Yến Luật hiển nhiên lại tìm mọi cách làm bộ làm tịch, ép buộc Ôn Tử cho đến khi Ôn Tử mặt đỏ tai hồng mới dừng tay.

Thật vất vả hầu hạ anh tắm rửa rồi lên giường, anh lại không cho cô đóng cửa, hai người nằm ở trên giường của mình, cách một lối đi nhỏ, Yến Luật yêu cầu Ôn Tử trò chuyện với anh trong chốc lát.

Sáng sớm ngày hôm sau còn quá đáng hơn, anh còn bắt Ôn Tửu dứt cơm ỳnh. Ôn Tửu quả thực bị vẻ yếu ớt của anh khiến cho phát cáu lên rồi, anh bị thương, nhân cơ hội yêu cầu các loại đãi ngộ “nuông chiều”, khiến Ôn Tửu vừa yêu vừa tức, hận không thể cắn cho anh một ngụm.

Ôn Tửu vốn nghĩ ở tại dinh thự Khuynh Thành sẽ không đi làm muộn nữa, kết quả bị anh lừa mà lẽ mề tốn thời gian, nên vẫn đến công ty muộn 10 phút.

Tan tầm, Ôn Tửu lái xe đến dưới tầng công ty của Yến Luật, gọi điện thoại để anh xuống dưới, Yến Luật lại bảo cô lên tầng đón anh.

“Em ở dưới chờ anh không được sao?”

“Không được, em thân là bạn gái, thế mà ngay cả công ty của anh cũng chưa từng tới, thế này là không thể nào nói nổi đi. Đến tầng 28.”

Ôn Tửu đành phải xuống xe, vào thang máy đi thẳng lên tầng 28, cả tầng này đều là khu vực làm việc của công ty Yến Luật. Giờ phút này, công nhân viên của công ty đều đã tan tầm, một tầng to như vậy có vẻ vô cùng yên tĩnh. Chỗ tiền sảnh được thiết kế vô cùng khí phái thanh lịch, có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ở sau chiếc bàn tròn đứng lên, là Triệu Khả Khả mà Yến Luật cố ý căn dặn ở lại chờ Ôn Tửu ở tiền sảnh.

Triệu Khả Khả tươi cười hòa nhã hỏi: “Xin hỏi cô là?”

Ôn Tửu cười cười: “Tôi họ Ôn, đã hẹn trước với Yến tổng.”

“Xin chào, Yến tổng đã dặn, mời cô đi thẳng vào trong, phòng cuối cùng.”

Ôn Tửu cười cười: “Cảm ơn.”

Triệu Khả Khả nhìn Ôn Tửu bước nhẹ nhàng đi vào, trong lòng âm thầm đoán, người đẹp này khẳng định có quan hệ không tầm thường với ông chủ. Yến Luật có bề ngoài nổi bật, gia cảnh hùng hậu, trong công ty có rất nhiều cô gái chưa lập gia đình đều âm thầm hâm mộ không thôi, đáng tiếc là, ông chủ xưa nay ưa thích mặt lạnh, không có tai tiếng gì, cũng chưa từng nghe nói có bạn gái. Khó có khi nhìn thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đến tìm anh.

Triệu Khả Khả tò mò nhìn bóng dáng Ôn Tửu không chuyển mắt, hận không thể đi nghe lén.

Ôn Tửu ở bên ngoài văn phòng của Yến Luật nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong vọng ra tiếng mời vào.

Ôn Tửu đẩy cửa ra, bị văn phòng thoải mái rộng rãi làm cho khiếp sợ mà hít vào một hơi. Thế này cũng quá rộng đi, cảm giác có thể đánh cầu lông ở bên trong được.

Yến Luật từ sau một chiếc bàn làm việc màu đen rất lớn đứng lên. Phía sau là cửa sổ thủy tinh, chiếu ra ánh chiều tà đầy trời, bóng dáng anh cũng đặc biệt anh tuấn khôi ngô, vóc dáng cao ngất, phong tư lỗi lạc, chỉ là cái tay băng lụa trắng kia có chút sát phong cảnh, ảnh hưởng đến vẻ đẹp của anh.

Ôn Tửu thở dài: “Một mình anh mà dùng văn phòng lớn như vậy cũng quá xa xỉ lãng phí đi.”

Yến Luật mỉm cười nhìn cô: “Nếu không, em làm chung trong một văn phòng với anh?”

Ôn Tửu thản nhiên cười cười: “Không biết ông chủ Yến trả cho em bao nhiêu tiền lương?”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Tùy em ra giá, chỉ cần chịu đến.”

Ôn Tửu bật cười: “Yến tiên sinh thật đúng là lắm tiền.”

Yến Luật đi tới, ôm vai cô, nói: “Không chỉ lắm tiền, mấu chốt là rất hào phóng, cho nên em phải thật quý trọng vào.”

Bộ dáng vừa kiêu căng vừa ngạo mạn, thật sự là làm cho người ta vừa yêu vừa tức, Ôn Tửu liếc xéo anh: “Sao em không quý trọng chứ?”

Yến Luật hừ nói: “Người nào cứ động một tí là đòi chia tay?”

Ôn Tửu cố ý nói: “Biểu hiện không tốt, đương nhiên sẽ nói chia tay a, anh xem ngày đi đăng ký, Nguyễn Thư còn cho Cổ Mặc leo cây đấy.”

Yến Luật lập tức cảm nhận được cảm giác nồng đậm nguy cơ, thế ngộ nhờ xảy ra hiểu lầm hoặc là mâu thuẫn gì đó, cô sẽ không đá anh lần thứ ba đi?

Anh quyết đoán lấy ra một bó hoa lily trắng (*) đã sớm chuẩn bị xong từ dưới bàn, sờ dĩ muốn cô đi lên, chính là muốn tặng bó hoa thật đặc biệt này cho cô.

[(*) lily trắng (casa blanca) trong ngôn ngữ Trung Quốc, Lily tượng trưng cho ‘mãi mãi trong tình yêu’]

Chiếc nhẫn kim cương vẫn chưa tặng kia được để trong nhụy hoa chính giữa một đóa hoa lily.

Ôn Tửu nhận hoa lily, ngửi ngửi, ngọt ngào cười nói: “Em thích hoa lily nhất.”

“Anh sẽ mua cho em cả đời.”

Một câu nói bình thường tùy ý, vô cùng đơn giản, lại lơ đãng chạm vào lòng cô. Cô đưa tình ẩn tình nhìn Yến Luật, trong lòng mềm nhũn, như ngâm mình trong mật ngọt.

Yến Luật say mê rung động, dịu dàng nói: “Em ngửi xem.”

Lòng anh tràn đầy chờ mong biểu cảm kinh ngạc vui mừng của cô khi cô phát hiện ra nhẫn kim cương, nhưng ánh mắt Ôn Tửu chỉ quét qua bó hoa một chút, cứ như là không phát hiện, nâng mi mắt lên, mỉm cười nhìn anh: “Rất thơm, em rất thích.”

“Em nhìn cẩn thận lại xem, lại ngửi thêm một chút.” Nhẫn kim cương lóe sáng như vậy, ngay tại nhụy hoa, sao cô có thể không nhìn thấy chứ?

Yến Luật gấp đến độ sắp bốc lên khói xanh.

Ôn Tửu lại cúi đầu nhìn thoáng qua, giống như là vẫn không phát hiện ra, một tay ôm lily, một tay quàng vào cánh tay anh, dịu dàng nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Yến Luật dùng tay quần băng gạc xoa mi tâm, trong tình huống thế này thì nên làm cái gì bây giờ, là trực tiếp lấy nhẫn từ trong nhụy hoa ra đưa cho cô, hay là một lần nữa tìm cách cho cô ngạc nhiên?

Vào thang máy, Ôn Tửu ôm hoa, tựa vào người Yến Luật. Yến Luật từ trên cao nhìn xuống có thể thấy ánh sáng lờ lờ lấp lánh trong nhụy hoa, vậy mà cô lại không hề cảm thấy? Ánh mắt cô không đến mức không tốt như vậy a, Yến Luật hận không thể đi tách cánh hoa của đóa hoa kia ra để nó mở rộng thêm một ít.

Yến Luật âm thầm sốt ruột, khi thang máy xuống đến tầng 12, có một người mẹ trẻ tiến vào, trong lòng ôm một bé gái đáng yêu.

Bé gái nhìn hoa lily trong lòng Ôn Tửu, hít hít cái mũi nhỏ ngửi ngửi, nũng nịu yếu ớt nói: “Mẹ, hoa này thơm quá, con cũng muốn.”

Người mẹ cười nói: “Đợi lát nữa mẹ mua cho con.”

Ôn Tửu rút một bông lily ra đưa cho bé gái, cười khanh khách nói: “Đây, tặng em một bông.”

Bé gái vui vẻ duỗi tay ra nhận, ngọt ngào nói: “Cảm ơn chị gái.”

Yến Luật vừa thấy bông cô rút ra chính là bông có chứa nhẫn kim cương, suýt chút nữa phun ra một búng máu, vội vàng ngăn cản bàn tay mập mập kia: “Chờ một chút.”

Bé gái lập tức dùng ánh mắt như thấy quỷ hẹp hòi để nhìn anh.

Yến Luật đen sì mặt: “Đổi bông khác.”

Ôn Tửu tò mò hỏi: “Bông này làm sao vậy?”

Yến Luật nhanh chóng rút một bông khác đưa cho bé gái, nắm chặt bông hoa mà Ôn Tửu vừa rút ra trong tay.

Bông hoa này rất quý ...

Bé gái dùng giọng trẻ con nói: “Cảm ơn chú.”

Yến Luật nhăn mày lại, gọi Ôn Tửu là chị, gọi anh là chú? Đây là ý gì, anh rất già sao? Tay nắm hoa lily, run rẩy đau lòng muốn chết, run tới mức suýt chút nữa làm rơi cả nhẫn kim cương ra ngoài.

Ra thang máy, thừa dịp Ôn Tửu mở cửa xe, Yến Luật hành động với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lấy nhẫn kim cương trong bông hoa ra, bỏ vào túi, thế này mới rút cuộc thở phào.

Ngồi ở trong xe, bắt đầu đau đầu, quá tam ba bận, nếu lần thứ ba không thành nữa, anh liền trực tiếp bá vương ngành thượng cung, đeo thẳng nhẫn lên ngón tay cô. Nghe lời Kỷ Lan nói, muốn tạo cái gì mà ngạc nhiên lãng mạn, thật sự là rất tra tấn người.

Một tuần sau, Yến Luật lại mời Ôn Tửu đi Quỳnh Lâu ăn cơm. Lúc ăn xong rồi, bồi bàn bưng lên một món bánh ngọt.

Yến Luật như cười như không nhìn Ôn Tửu: “Hôm nay em có thể ăn đi.”

Ngụ ý, dĩ cả đáng giận kia đã bye bye rồi. Hàm nghĩa sâu hơn đó là, ừ, có thể lăn lộn trên ga giường rồi đi.

Ôn Tửu lúng túng cười nếm một ngụm kem, gật đầu khen: “Ừ, hương vị xác thực rất ngon.”

Bồi bàn yên lặng học máu: làm ơn, “kem” lần trước cũng rất ngon a! Cô có biết sau khi cái nhẫn kim cương kia được mang tới nhà bếp, đầu bếp sắp bột khóc trước vẻ đẹp của chiếc nhẫn. Hôm nay không có nhẫn, chỉ là kem thôi, cô có biết cô đã bỏ lỡ cái gì hay không!

Ăn cơm xong, hai người lái xe trở về.

Trên đường đi ngang qua một hiệu thuốc, Yến Luật nói: “Em dừng xe một lúc.”

Ôn Tửu đi vào lẻ đường dừng xe, Yến Luật đẩy cửa đi xuống, một lát sau lại trở về, hai tay trống trơn.

Ôn Tửu hỏi: “Anh mua thuốc?”

Yến Luật ừ một tiếng, hướng ra phía ngoài cửa sổ nhìn xung quanh, một lát sau, lại nói: “Dừng xe lại.”

Ôn Tửu vừa thấy, lại là một hiệu thuốc.

Yến Luật đi vào không đến 1 phút lại đi ra, vẫn là hai tay trống trơn như trước, hơn nữa sắc mặt còn hơi là lạ.

Ôn Tửu tò mò hỏi: “Anh muốn mua thuốc gì? Không có sao?”

Yến Luật thấp giọng ừ một tiếng: “Đi tiếp xem sao.”

Ôn Tửu tiếp tục đi về phía trước, đi qua một đoạn đường, Yến Luật vào năm hiệu thuốc, đều không thấy anh mua cái gì, đều là vội vàng đi vào, vội vàng đi ra.

Rốt cuộc là muốn mua loại thuốc khan hiếm gì a. Ôn Tửu thật sự là rất tò mò.

“Nếu không đi hiệu thuốc lớn Hạnh Lâm đi, nơi đó thuốc rất đầy đủ.”

Yến Luật ừ một tiếng.

Ôn Tửu lái xe đến trước cửa hiệu thuốc Hạnh Lâm, đang muốn tìm bãi đỗ xe dừng xe cùng đi vào với anh, Yến Luật nói: “Em không cần xuống xe đâu, cứ ở trên xe chờ anh.”

Nói xong, liền xuống xe, xoắn bước lên bậc thang.

Ôn Tửu đành phải đỗ xe ở cạnh đường cái chờ, chờ lần này chính là 15 phút, Yến Luật còn chưa đi ra, cô có chút sốt ruột cũng rất tò mò, liền khóa xe, đi vào tìm anh.

Yến Luật cao gầy, lại cực kỳ nổi bật, Ôn Tửu liếc mắt một cái liền thấy anh đứng sau vài người, đang xếp hàng tính tiền, Ôn Tửu phát hiện giỏ nhỏ trong tay anh có không ít hộp thuốc, trong lòng càng thêm kỳ quái, cũng không thấy anh sinh bệnh, hơn nữa tay cũng khỏe rồi, sao lại mua nhiều thuốc như vậy?

Yến Luật vừa nhìn thấy Ôn Tửu, buồn bực muốn học máu, sao cô lại khéo như vậy, lúc này đi vào. Anh vội vàng lấy một hộp thuốc giấu ở trong mười mấy cái hộp ra đặt lên giá hàng bên cạnh.

Sau khi tính tiền, Ôn Tửu cầm cái túi to ở trong tay anh để xem xét, té ra là một đồng vitamin A, B, C, D, E.

Ôn Tửu nhìn nhìn anh: “Mấy thứ này hiệu thuốc nào cũng bán a.”

Đương nhiên Yến Luật sẽ không nói, mua mấy thứ này đều là vì đánh yểm trợ cho cái kia.

Vừa rồi các hiệu thuốc nhỏ dọc theo đường đi đều là cô gái trẻ ở quầy tính tiền bán hàng, vừa thấy anh đi vào liền nhiệt tình hỏi: tiên sinh ngài muốn cái gì.

Chẳng lẽ anh nói với cô gái trẻ kia, lấy cho tôi cái hộp kia... . Chạy qua năm hiệu thuốc, đều là cô gái trẻ, thật vất vả đi vào hiệu thuốc lớn được tự mình chọn thuốc, lại giống như kẻ trộm nhanh chóng lấy đồ, lại mua thêm vitamin ABCDE để che giấu, hết lần này tới lần khác vào thời điểm tính tiền, Ôn Tửu lại đi vào.

Yến Luật đỡ trán, mệnh khổ như vậy thật là nam nhân vật chính sao?

Mang theo một gói to vitamin ABCDE, Yến tiên sinh âm thầm mất hồn về tới dinh thự Khuynh Thành. Bởi vì chạy khắp nơi mua một đồng vitamin, giờ đã đến mười giờ. Lúc này không đợi chờ nữa, Yến Luật trực tiếp nắm tay Ôn Tửu đi lên tầng hai.

Nhiệm vụ đêm nay rất gian khổ. Chịu khổ một tuần, rốt cục đến thời khắc quyết chiến giải tỏa lệnh cấm. Loại ngoài ý muốn vitamin này tạm thời gác lại đi.

Ôn Tửu vào phòng ngủ của anh, liền phát hiện trên giường đã thay đổi vỏ chăn và ga giường, hơn nữa trên bàn trong phòng còn đặt một lọ hoa lily trắng. Tim Ôn Tửu không hiểu sao lại khẽ nhảy lên, cảm thấy phòng ngủ đêm nay như có không khí khác thường. Nhưng Yến Luật vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, thản nhiên ngồi trên sofa, giơ tay phải lên: “Tay anh khỏi rồi, em giúp anh tháo băng gạc đi.”

Trong lòng Ôn Tửu cũng có cảm giác như trút được gánh nặng, thật tốt quá, cởi bỏ một vòng rồi lại một vòng băng gạc, lúc cởi một vòng cuối cùng, Ôn Tửu giật mình.

Trong lòng bàn tay Yến Luật nắm một chiếc nhẫn kim cương. Hào quang sáng lấp lánh vào một khắc khi tầng sa màu trắng được gỡ ra, giống như báu vật ra khỏi hộp, ánh sáng chói mắt lập tức chiếu vào đôi mắt của Ôn Tửu, sau đó một đường rực rỡ như tiến vào trong lòng cô, chính là loại rực rỡ lặng lẽ xuyên thấu sau trận tuyết lớn.

Thời gian như đứng yên tại giờ phút này, yên ắng hội tụ tất cả ánh sáng trên viên kim cương này, Yến Luật cầm lấy tay cô, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Trong lòng Ôn Tửu chấn động, ánh mắt như bị viên kim cương kia làm nóng lên, nhanh chóng rời tầm mắt, nhìn Yến Luật.

Yến Luật cũng dùng ánh mắt sáng quắc nhìn cô, nắm tay cô ở trong bàn tay mình.

“Lúc em ngủ, anh đã đo ngón tay của em rồi.” Yến Luật giơ tay Ôn Tửu lên, “Em xem, rất vừa vặn.”

Xác thực là rất vừa vặn, ngón tay ngọc thon dài, vàng sáng loá mắt, cứ như trên thế gian này, không còn có chiếc nhẫn nào có thể thích hợp hơn so với chiếc nhẫn trước mắt này, bởi vì đây là do anh tặng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc chiếc nhẫn thực sự lồng vào ngón tay, muốn ưng thuận hứa hẹn cả đời, Ôn Tửu vẫn có chút rối bời.

Cô thấp giọng thì thào: “Em, còn chưa nghĩ kỹ.”

Trước giờ cô chưa từng bối rối như vậy, là loại bối rối ngọt ngào đến mức giọng nói như nhũn ra.

Yến Luật nhíu mày: “Anh tốt như vậy. Em còn cần nghĩ?”

Ôn Tửu vốn đang rối bời, lại bị những lời này của anh làm cho tức cười.

Người đàn ông tự kỷ như vậy, nhưng lại khiến người ta tuyệt không chán ghét, ngược lại cảm thấy đáng yêu mà tin cậy.

“Được rồi, cho em thời gian suy nghĩ. Tính thời gian bắt đầu từ bây giờ.” Yến Luật nhìn đồng hồ trên tường: “1 phút, phải đồng ý.”

Ôn Tử vừa buồn cười vừa tức giận, thế này còn nói là cho thời gian suy nghĩ? 1 phút, còn phải đồng ý. Cô cười cười nhìn anh, “Nếu không đồng ý thì sao?”

“Em sẽ đồng ý.”

Yến Luật vô cùng chắc chắn. Mặt mày anh tuấn sạch sẽ, ánh mắt nóng rực nồng nàn khiến người ta không thể chối từ. Anh như vậy, khiến cô rung động, cũng khiến cô an tâm.

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp có chút khoa trương này, tươi cười xinh đẹp mà ngượng ngùng.

Yến Luật nâng cằm cô lên: “Được rồi, 1 phút trôi qua, em đã đồng ý lấy anh rồi.”

Ôn Tử buồn cười nhìn anh, “1 phút, có nhanh như vậy sao?”

Yến Luật hậm hực nói: “Em có biết không, anh chờ thật lâu rồi.”

Ôn Tử mỉm cười: “Anh có thể chờ vài ngày nữa rồi lại mời em ăn kem a.”

Yến Luật ngăn ra: “Hóa ra em cũng biết, có phải cố ý chọc giận anh hay không?”

Ôn Tử cười dí dỏm: “Không phải, là thật, ngày đó không thể ăn.”

“Nhẫn trong hoa lily có phải em cũng giả vờ không phát hiện ra không?”

Ôn Tử nhếch môi cười, không chịu trả lời. Tự nhiên cũng biết rõ.

“Được lắm, vậy mà em còn đưa cho người khác.”

Yến Luật khó thở, duỗi tay cù nách cô, Ôn Tử cười cầu xin tha thứ: “Ai bảo anh không nói a.”

Anh đưa tay phủ trên bờ ngực cao ngất mềm mại của cô, nói giọng khàn khàn: “Bất luận là đặt ở trong kem, hay là đặt ở trong hoa, tấm lòng của anh đều giống nhau. Em có bằng lòng không?”

Ôn Tử đỏ mặt, gật gật đầu: “Em bằng lòng.”

Yến Luật vuốt hai má cô, nói: “Lúc anh nhìn thấy Nguyễn Thư và Cố Mặc chụp ảnh cưới, trong đầu liền hiện ra hình ảnh anh và em chụp ảnh cưới.”

Ôn Tử nhìn gương mặt khôi ngô, ánh mắt chuyên chú thâm tình của anh, trong vừa ngọt vừa ấm.

Yến Luật nhìn cô: “Anh đã nhận định là em thì sẽ không thay đổi. Nhanh chóng kết hôn được không?”

Ôn Tử ửng đỏ màu phấn hồng, ngọt ngào mà bối rối, “Kết hôn là chuyện cả đời chứ không phải đầu óc nóng lên là kết hôn.”

“Đầu óc không nóng, nơi này hơi nóng.” Yến Luật nhìn chăm chăm cô như hổ rình mồi, nắm tay cô, kéo xuống dưới. Một khắc khi Ôn Tử chạm vào thân thể anh, giống như điện giật vội rút tay về, lại bị anh nắm chặt cổ tay không còn đường lui.

Cứng rắn phía dưới khiến cô xấu hổ đỏ bừng mặt.

Ánh mắt Yến Luật như dẫn theo điện nhìn cô, tuy rằng không nói gì nhưng phản ứng của thân thể và khát vọng trong mắt, quả thực khiến Ôn Tử không dám nhìn mắt anh.

Yến Luật không nhẫn nhịn nổi, duỗi tay vén áo lông của cô lên, nghiêm mặt nói: “Em giúp anh cởi quần áo nhiều ngày như vậy, hôm nay anh cũng muốn giúp em, có qua có lại mới toại lòng nhau, em nói có đúng không?”

Ôn Tử bị anh đặt ở trên sô pha, rất nhanh đã bị đánh tới bờ. Anh dùng tốc độ và sức mạnh với xu thế không thể cản được, cởi quần áo của cô. Đầu óc Ôn Tử mơ màng, lần đầu tiên cảm thấy thân thể mình lại không chịu khống chế. Châu châu đá xe (*) hai ba cái thì áo lông đã bị anh ném qua một bên.

[(*) tương đương câu lấy trứng chọi đá]

Ở thành phố Z mùa xuân tới rất sớm, hệ thống sưởi hơi còn chưa ngừng, đang hoạt động rất nóng. Trong lúc va chạm, hai người đều nóng đến mức toát mồ hôi, rốt cục Yến Luật cũng cởi hết quần áo của cô, sau đó trực tiếp ôm cô lên trên giường, hung hăng hôn cô.

Ôn Tử bị anh đè ở dưới thân, tránh cũng không thể tránh. Nụ hôn dài này khiến cô sắp chịu không nổi. Cô vô lực đẩy Yến Luật ra, cảm thấy chậm thêm một giây nữa thì cô sẽ bất tỉnh.

Yến Luật buông môi cô ra, cúi đầu nhìn cô dưới thân, ngực phập phồng đến tình trạng khiến người khác không thể tự kiềm chế. Anh bám vào bên tai cô, hơi thở chưa ổn định nói: “Hôm nay em nên chuẩn bị xong rồi đi.”

“Em, ” Gương mặt Ôn Tử đỏ như bị ánh sáng chiếu rọi, da thịt trắng như tuyết được nhuộm một tầng ánh sáng lấp lánh, sống mắt mênh mông, muốn nói lại thôi.

Yến Luật chưa bao giờ thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô như vậy, khát vọng đã nhấn nhén đến cực hạn, anh lại cúi đầu hôn xuống, đầu lưỡi ở trong miệng cô tàn sát bữa bãi mót vào, mang theo sự cuồng dã chinh phục xâm chiếm.

Tim Ôn Tử đập rộn lên, hơi thở dồn dập, trong đầu như có vô số con bướm bay lên, nhao nhao hỗn loạn giống như hoa giống như gấm, nhẹ nhàng nhảy múa.

“Anh muốn em.”

Ôn Tử hừ một tiếng nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy, không biết bản thân mình đồng ý hay là không. Yến Luật xem như là cô cam chịu, thân thể đã khát khao từ bao lâu trong nháy mắt bị tiếng hừ này đốt cháy.

Ôn Tử cho rằng đây là lần đầu tiên của anh, không quen thuộc đường lối tiến công, chắc phải cả buổi mới có thể thành công, ai ngờ, anh lại thoáng cái đã vọt được vào.

64. Chương 64: Kết Thúc

Ôn Tử còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, suýt chút nữa nước mắt đã trào ra. Từ xưa tới nay cô không hề yếu ớt, nhưng không nghĩ tới sẽ đau như vậy.

Yến Luật cầm dục nhiều năm, giờ phút này rốt cục đã thật sự có được Ôn Tử, hơn nữa còn là người mình nhớ nhung rất lâu rồi, niềm khoái cảm chiếm được từ thân thể tới trái tim cô như khiến người ta điên cuồng, anh căn bản không khắc chế được sức lực. Hơn nữa Ôn Tử ở trước mặt anh vẫn luôn mạnh mẽ, giờ phút này rốt cục anh đã có cơ hội xoay người làm chủ, trong tiềm thức ôm ham muốn chinh phục cô nên động tác cũng vô cùng kịch liệt.

Ôn Tử cũng là lần đầu, tất nhiên là đau dữ dội, cắn cánh tay anh để anh dừng lại.

Giờ phút này tên đã lên dây, làm gì có cách nào rút về, hơn nữa Yến Luật vừa mới nếm được tư vị này, sao có thể chịu dừng tay như vậy, nhẹ giọng dỗ dành nói: “Chút nữa là xong rồi.”

Vốn là thuận miệng dỗ cô, ai ngờ suýt nữa thành lời tiên tri... Yến tiên sinh luôn luôn tự tin tới mức tự kỷ tất nhiên sẽ không cho phép chính mình thua kém người khác trong lĩnh vực quan trọng như thế, ý vào thể lực và lực khống chế hơn người, vài lần vọt tới chỗ hiểm yếu rồi đột nhiên dừng lại bước tiến chinh chiến thảo phạt.

Đương nhiên là anh hy vọng thời gian càng dài càng tốt, Ôn Tử lại đau đón một giây mà như một năm, ước gì lập tức chấm dứt, vài lần thúc giục không có kết quả, thẹn quá thành giận bắt đầu giãy dụa.

Cô luôn luôn là nữ vương, chỉ có cô ức hiếp người khác, nào có chuyện bị người đặt ở dưới thân tùy ý bắt nạt mãi lâu như vậy, xong việc nằm sấp trên giường, rất lâu không để ý tới Yến Luật, nếu không phải trong lòng yêu anh thì cô hận không thể ngấu nghiến anh một trận thì mới hết giận.

Yến Luật cũng biết chính mình có chút không khống chế được, dùng lực quá mạnh.

Lập tức dùng điệu bộ ăn nói khép nép chưa từng làm trong đời để cười làm lành nhận tội, nhỏ giọng dỗ dành Ôn Tử cả buổi, rồi ôm cô đi nhà vệ sinh, cúi đầu xưng thần cẩn thận hầu hạ, thế này mới làm cho cô thoáng hết giận.

Yến Luật dùng chân phủ giường quần Ôn Tửu, ôm đến sô pha, trước ôm lấy chân, sau đó cười nói: “Anh đi đổi ga giường.”

Ôn Tửu nhìn ga giường vô cùng mê đắm, nghĩ đến tình cảnh đắm thiết vừa rồi, lại hận căm rằng dùng sức đập anh một quyền.

Yến Luật đổi ga giường, ôm Ôn Tửu lên trên giường.

Ôn Tửu véo thịt trên lưng anh, muốn báo thù, nhưng trên người anh đều là cơ bắp rắn chắc, tìm cả buổi, cũng không tìm được một khối thịt mềm để có thể véo cho hả giận, liền hung hăng cắn một ngụm lên cổ anh.

Yến Luật có được cô, tự nhiên vô cùng vui sướng, cảm thấy mỹ mãn, giờ phút này thật sự là đánh không đánh trả, mắng không cãi lại, ngoan ngoãn phục tùng, có thể so với nam bộc. Trên khuôn mặt tuấn tú vẫn tràn ngập ý cười, kể cả bị cắn một ngụm, cũng vui vẻ rạo rức, “hiền hậu” đến mức xưa nay chưa từng có.

Ôn Tửu với mái tóc dài xõa tung, sắc mặt ửng đỏ, môi anh đào hơi sưng, vừa yêu kiều vừa giận dữ, dáng vẻ nữ vương khí phách ngày xưa đã không còn tung tích. Yến Luật chưa từng thấy vẻ “nũng nịu” của cô, càng cảm thấy kinh diễm tuyệt luân, tâm ngứa khó nhịn, ôm cô nói: “Lần thứ hai sẽ không đau nữa, không tin em thử xem.”

Thời gian vừa rồi chênh lệch rất xa so với trong lòng anh, giống như là cảnh hư ảo, cười ngửa xem hoa một chút, còn chưa tỉnh tã thưởng thức phong cảnh tuyệt mỹ đã bị nhốt ngoài cửa, tự nhiên là không cam lòng, ngứa ngáy vô cùng. Một thân lửa nóng chỉ tiết được một nửa, ngược lại cảm giác giày vò hơn.

Đương nhiên Ôn Tửu sẽ không mắc mưu, không bị lời nói hay của Yến Luật cho vào rọ, cũng không chịu thử lại lần thứ hai.

Trong lòng Yến Luật không khỏi có chút mất mát, chẳng lẽ là do kỹ thuật của mình không tốt cho nên cô không chịu tiếp tục? Vấn đề này không khỏi quá tổn thương tự tôn, sau khi do dự một lúc lâu anh vẫn không nhịn được hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Chính là vừa rồi.”

“Đương nhiên là rất đau.”

Yến Luật nghiêm túc hỏi: “Không hề vui sướng chút nào sao?”

Ôn Tửu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, hai chữ “không hề” chuẩn bị thốt ra lại nuốt trở về, nói ra khẳng định là một cú sốc khiến anh thương tích đầy mình, tan nát cõi lòng thành mẩu vụn. Mang lòng nhân từ, Ôn Tửu trái lương tâm nói: “Một chút.”

Câu trả lời này, tất nhiên khiến Yến Luật cực không hài lòng, lại hỏi: “Em không cảm thấy anh rất tốt sao?”

Vấn đề này khiến Ôn Tửu vừa buồn cười vừa tức giận, lần đầu tiên có thể thật tốt sao, một đường làm ẩu đến cùng, giống một đại sói xám đói bụng tám trăm năm. Nhưng mà cô cũng không đành lòng đá kích anh, mỉm cười cười: “Thế lực tốt lắm, cần phải nâng cao kỹ xảo.”

Kết quả, buổi sáng ngày hôm sau, Ôn Tửu vì những lời này mà trả cái giá cực kỳ cao. Trời chưa sáng đã bị anh đánh thức với mỹ danh muốn nâng cao kỹ xảo, đương nhiên Ôn Tửu không muốn, nhưng lại không ngăn cản được sức mạnh của anh, cứ thế mà bị bắt luyện tập cùng một giờ, vừa mệt vừa buồn ngủ thiếp đi, mở to mắt đã là 9 giờ rưỡi sáng, đã lỡ thời gian đi làm rồi.

Ôn Tửu gấp đến độ suýt chút nữa nhảy bật dậy khỏi giường.

Yến Luật ngồi trên ghế sô pha, trên đầu gối là laptop, nghe thấy cô tỉnh, vội buông máy tính đi tới, mỉm cười nói: “Anh đã giúp em xin phép Tiên tổng rồi.”

Ôn Tửu vội hỏi: “Anh nói như thế nào?”

“Anh nói đêm qua em bị cảm.”

Ôn Tửu nghe vậy thì càng nóng nảy, “VẬY TIỀN TỔNG CÒN KHÔNG BIẾT CHÚNG TA” Cô ngượng ngừng nói tiếp, đêm qua bị cảm, sau đó sáng nay Yến Luật giúp cô xin phép, quan hệ của hai người tự nhiên là không cần nói.

Yến Luật thần nhiên nói: “Anh ta biết thì thế nào, anh còn thuận tiện mời anh ta đến uống rượu mừng.” Giờ phút này anh hận không thể để cho tất cả mọi người biết Ôn Tửu là vợ chưa cưới của anh mới tốt.

Ôn Tửu rất im lặng nhìn anh.

Yến Luật thần nhiên nói: “Sớm giúp em xin nghỉ kết hôn cũng không có gì là không tốt.”

Ôn Tửu ngả đầu ở trên gối, cảm thấy cuộc đời của chính mình từ đêm qua đã bắt đầu đột nhiên thay đổi hương vị. Thế giới giống như đều đã bị anh xâm chiếm, hơn nữa đuổi cũng không đi.

Đối lập với cô buồn bã không khoẻ, Yến Luật thoải mái sang sảng, lòng tràn đầy vui mừng, tỏ vẻ công đức viên mãn.

“Anh đi bưng bữa sáng cho em.”

Ôn Tửu bĩu môi ừ một tiếng, luyện tập vào sáng sớm, cũng thật là đói bụng.

Vừa vặn buổi sáng người giúp việc đến đây quét tước vệ sinh, Yến Luật để người giúp việc chuẩn bị một phần bữa sáng tương đối phong phú để ở phòng bếp.

Yến Luật hâm nóng bữa sáng, bưng từ dưới tầng lên, Ôn Tửu vừa vặn rửa mặt xong, tóc dài như khe suối đen nhánh chảy xuôi xuống vai, gương mặt trắng nõn như ngọc trơn bóng sinh hương, mang theo màu hồng nhạt bàng bạc, Yến Luật nhìn chăm chăm, trên người lại bắt đầu bốc hơi nóng.

“Anh dứt cho em.”

“Không cần, em mới không yếu ớt giống như anh.”

Yến Luật nghiêm mặt nói: “Em trở nên yếu ớt, vô cùng đẹp mắt, anh ước gì mỗi ngày em đều yếu ớt cho anh xem.”

Anh nghiêm trang nói xong, nhưng trong lời nói rõ ràng có thâm ý khác, Ôn Tửu cáu lườm anh, “Anh mơ đấy.”

Yến Luật cười cười không nói, như hồ rình mồi nhìn cô ăn xong, “săn sóc” hỏi: “Em có muốn lại ngủ một lúc không?”

Cái từ ngủ kia nói vô cùng nóng bỏng, trong lòng Ôn Tửu biết giờ phút này anh nhất định là rắp tâm không trong sáng, bụng dạ khó lường, mới sẽ không mắc mưu lại lên trên giường, nếu không lại là một trận cùng tập luyện.

Cô chọc chọc bộ ngực cứng rắn của anh: “Anh đi mua cái này cho em.”

“Cái gì vậy?”

Ôn Tửu hơi lúng túng, nhỏ giọng nói: “Thuốc tránh thai.”

“Không phải em vừa hết kinh nguyệt sao?”

Ôn Tửu gật đầu: “Ừ, mới vừa hết ba ngày.”

“Vậy không có việc gì.”

“Em vẫn lo lắng.”

Yến Luật nhẹ giọng nói: “Không sao cả, mang thai thì sinh.” Dù sao ông cụ cũng đang đổ mắt mong chờ đây này.

“Em không muốn sớm kết hôn sinh con như vậy.”

Yến Luật hậm hực nói: “Nguyễn Thư còn nhỏ hơn em mấy tháng, đều đã kết hôn rồi.”

“Nhưng Nguyễn Thư và Cố Mặc quen biết nhau rất nhiều năm rồi, chúng ta mới quen không bao lâu.”

“Chỉ cần có duyên, không quan trọng thời gian dài ngắn.” Yến Luật bình tĩnh nhìn cô: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã cảm thấy em gần như hoàn mỹ, sau lại nhìn thấy em cứu Lục Bình Dũng, trong lòng càng có cảm giác không ai khác ngoài em.”

Ôn Tửu ngơ ngác một chút: “Anh nhìn thấy?”

“Ừ, anh nhìn thấy, lúc trước vốn không chọn em, sau đó anh lập tức đổi ý.” Yến Luật vui mừng tự đắc: “Anh thật sự là anh minh thần võ, em nói có đúng không?”

Ôn Tửu mỉm cười: “Em mới không tin anh vừa gặp đã yêu em, lần đầu tiên gặp anh ở phòng sách, anh có vẻ mặt kiêu căng, tức giận giống con ếch.”

“Em dám nói anh giống ếch!” Yến Luật giận, lập tức thi hành trừng phạt nghiêm khắc.

Ôn Tửu bị anh hôn thở hồng hộc, mềm mại yêu kiều như hoa phù dung ngày trong mưa xuân.

Yến Luật không khỏi động tình, nắm cả eo cô, thấp giọng hỏi: “Tháng năm kết hôn em cảm thấy thế nào? Dù sao em đã đối với anh như vậy rồi, nhất định phải chịu trách nhiệm.”

Ôn Tửu bật cười, cố ý trêu chọc anh: “Em không chịu trách nhiệm, anh có thể làm gì em?”

Yến Luật ung dung cười: “Không sao, anh sẽ đi tìm chú Hứa cô Ôn đến bảo vệ công lý.”

Ôn Tửu vừa nghe liền nóng nảy: “Không được đi nói.”

Yến Luật cong môi cười, dùng giọng điệu bá đạo trước sau như một nói: “Tháng năm kết hôn, quyết định như vậy đi.”

Ôn Tửu bị tư thế bức hôn của anh khiến cho đỏ khòc đỏ cười, trong lòng lại ngọt ngào như đường, ngừng một lát, khẽ cười nói: “Được rồi, tháng năm kết hôn.”

Dù sao cô chưa nói tháng năm năm nào, là ba năm sau hay là năm năm sau, vậy cũng không nhất định.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-bat-yem-tra>